அகிலனின்
வேங்கையின்
மைந்தன்

வேங்கையின் மைந்தன்

Contents

நன்றி

முன்னுரை

முடிகொண்ட மாவேந்தன்

1. சோலைமலைச் சாலை
2. இரு விழிகள்
3. ஒற்றைப் பனைமரம்
4. அருள் மொழியாள்
5. நிலவிலே ஒரு பொற்சிலை
6. வாளின் மேல் ஆணை
7. இளங்கோவின் நண்பன்
8. மந்திராலோசனை
9. வாணிகம் வளர்த்த மண்; வீரம் விளைத்த மண்
10. மரக்கலத்தில் ஒரு பாலம்
11. கலையாத திலகம்
12. வாள் முனையும் வேல் முனையும்
13. போர்க்களத்தில் பொல்லாத வீரன்
14. முற்றுகையிட்டவள்
15. பெண்ணா இவள்?
16. மாய மோகினி
17. பெண்ணும் பேழையும்
18. தீனக் குரல்
19. இரத்தமும் கண்ணீரும்
20. ஏமாற்றம்
21. இரகசியக் கட்டளை

22. மதுரைச் செய்திகள்
23. வளை எறி முறிந்தது
24. ஆசைக் கனவுகள்
25. வழித் துணைவன்?
26. மரண தண்டனை
27. தண்டனையும் தந்திரமும்
28. கூரம்பு பாய்ந்தது!
29. ஒற்றனை நம்பினாள் ஒருத்தி
30. வீரனைக் காணோம்
31. இரு மன வீரன்
32. முதலைச் சுனை
33. வீரத்தின் வெகுமதி
34. வெற்றித் திருமகள்
35. ரோகிணியின் கண்ணீர்
36. எங்கும் புலிக்கொடி

சோழபுரம் கண்டோன்

1. ஒலிமினோ வாழ்த்தொலிகள் ஊதுமினோ வெண்சங்கம்
2. பாசம் வளர்த்த பகை
3. வெறுப்புத்தானா?
4. அகந்தைக்கார அழகி
5. தென்னாடு உடையாய் போற்றி!
6. கூண்டுக் கிளியின் குரல்!
7. மலர் தூவிய மங்கையர்
8. தந்திரம் வெல்லுமா?
9. இனி நண்பனல்ல!
10. விடிவெள்ளி விழா

11. பழையாறைப் பயணம்
12. போர் மேகம் சூழுமா?
13. முடிகொண்ட சோழபுரம்
14. ரகசியத் தொடர்பு
15. தெய்வத் திருப்பணியாள்
16. வீழ்ந்துபோன வீரமல்லன்
17. முடி கொடுத்த சோழர்
18. பாசத்தின் பிடிப்பு
19. காதலின் கலக்கம்
20. மயிலாடும் பாறையில்
21. மாதாடும் கோயிலில்
22. கருவில் உருவான கங்காபுரி
23. ஆணையிட்டாள் அபலை
24. மல்லனின் மறுபிறவி
25. கதவடைத்தாள் கன்னி
26. இளங்கோ கேட்ட வரம்
27. பறந்தது புறா
28. தேடி வந்தவன்
29. பாவம், வெகுளி!
30. கண்ணீரின் காரணம்
31. வீரமல்லன்
32. கதிர்காமச் சூழலில்
33. சூரபத்மன் விழா
34. உறவு ஒப்பந்தம்
35. புன்னகையின் பொருள்?
36. இரவில் இருவர்
37. வீரம் எங்கே?

38. இருவருக்கிடையில்...
39. ஆசையும் பாசமும்
40. யாரைத்தான் நம்புவது?
41. கொடும்பாளூர் இரத்தம்

கொடும்பாளூர்க் கோமகன்

1. கல்லோ கவிதை அதன் சொல்லோ கடவுள்
2. நிலவறைச் சிறைக்குள்
3. அருள்மொழியின் தங்கை
4. கங்கை கொண்ட சோழர்
5. மன்னருள் மறைந்த மாமனிதர்!
6. கீர்த்தியின் கீர்த்தி
7. நங்கையும் தேவியும்
8. ரோகிணியின் தாபம்
9. பெண்ணென்ற பெருந்தெய்வம்
10. இரவுப் பொழுது
11. கடமை வெறியர்!
12. தலைவியும் தோழியும்
13. பாசத்தின் மாற்றம்
14. கடற்கரையில்
15. மலர்ச் சிறை
16. நெஞ்சின் ஆழம்
17. இருவரில் ஒருவர்
18. தந்தையும் தனயனும்
19. இருளில் ஒளி
20. அரண்மனைத் தென்றல்
21. ஓலை சுமநத்நவன்
22. புயலும் தென்றலும்

23. பாதாள உலகம்
24. அழகும் அபாயமும்
25. ஆனந்தக் கங்கை
26. கடற் கொள்ளை
27. நிலவறையில் நிழலுருவம்
28. விவேகம் விளக்கிய முகம்
29. சதிக் கட்டளை
30. காசிபன் மேல் ஆணை!
31. காதல் வெறி; கடமை வெறி!
32. காசிபன் எங்கே?
33. பாச வெறி
34. நங்கையும் தந்தையும்
35. புலிகள் பாய்ந்தன
36. அரசகுல தர்மம்
37. பெண் செய்த பெரும் பிழை
38. திருமொழியாள்
39. ஒரு குடம் கங்கை
40. நெருப்பும் இருளும்
41. சோழகங்கத்தில் புயல்
42. தியாகத் திருமகள்
43. குடி புகுந்தாள்
முடிவுரை கடாரம் கொண்டோன்

நன்றி

தென்னிந்தியாவின் அலக்சாந்தர் என்று போற்றப் பெறும் முதலாம் ராஜேந்திரரையும் அவர் காலத்தையும் கதையில் நான் கொண்டுவர விரும்பியதால், முடிந்தவரையில் அவர் சென்ற இடங்களுக்கும் வென்றுவந்த இடங்களுக்கும் நானும் நேரில் சென்றேன். தஞ்சை, சந்திரலேகை (செந்தலை), கங்கைகொண்ட சோழபுரம், பழையாறை, நார்த்தாமலை, சித்தன்னவாசல், கொடும்பாளூர் முதலிய தமிழ்நாட்டுப் பகுதிகளுக்கும் கடல் கடந்த இலங்கைத் தீவுக்கும் சென்று வந்தேன்.

இவ்வளவும் ஓர் எழுத்தாளன் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பு ஏது? வசதி ஏது? இலக்கியத்துக்காகவே தம் வாழ்வை ஒதுக்கிவிட்டவர்களை உணர்ந்து

கொள்பவர்களும் சிலர் இந்த நாட்டில் இருக்கிறார். ‘கல்கி’அதிபர் திரு. சதாசிவம் அவர்கள் என் அறிவுப் பசிக்கு வேண்டிய வசதிகளனைத்தையும் செய்து

கொடுத்தார்கள். பேராசிரியர் ‘கல்கி’அவர்கள் குமாரர் திரு.கி.ராஜேந்திரன், ஓவியர் திரு. வினு முதலியோரையும் என்னுடன் வரலாற்றுச் சான்றுகள் நிறைந்த இடங்களுக்கெல்லாம் உற்சாகத்தோடு அனுப்பி வைத்தார்கள்.

வரலாற்றுக் கால செப்பேடுகளைத் தேடி அலைந்த நான் இப்படியொரு செப்பேட்டுப் பரிசை இந்திய அரசின் சாகித்ய அகாதமியார் 1963-ம் ஆண்டின் சிறந்த தமிழ் நூல் என்ற வகையில் வழங்கப் போகிறார்கள் என்று நினைக்கவில்லை. அத்தோடு இந்தியப் பிரதமர் திரு.ஜவர்ஹர்லால் நேரு அவர்களது கையெழுத்துப் பொறிக்கப்பெற்ற செப்பேடு இந்த நாவலுக்குப் பரிசாகக் கிடைத்திருக்கிறது. வரலாற்றை உருவாக்கிவிட்டுச் சென்றவரின் நினைவாகவும், தமிழ்ப் பெருமக்களின் அன்புச் சின்னமாகவும் அது இன்றைய வரலாறு கூறக் காத்திருக்கும்.

இதை முதன் முதலாக 1960-ல் ‘கல்கி’யில் வெளியிட்ட அதன் ஆசிரியர், தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கி வரும் தாகம் பதிப்பகத்தார் அனைவருக்கும் என் நன்றி உரியது.

-அகிலன்

முன்னுரை

எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி
இருந்ததும் இந்நாடே அதன்
முந்தைய ராயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து
முடிந்ததும் இந்நாடே - இதை
வந்தனை கூறி மனதிலிருத்தி என்
வாயுற வாழ்த்தேனோ”
- பாரதி

ஆம்; ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இந்தத் தமிழ்த் திருநாடு பெற்றிருந்த பேற்றை நினைக்கும் போது நம்முடைய மனம் பொங்கிப் பூரிக்கின்றது. நெஞ்சு பெருமிதத்தால் விம்முகின்றது. ‘எந்தாய் வாழ்க! எந்தாய் வாழ்க!’என்று உள்ளம் குளிர வாய் வாழ்த்தத் துடிக்கின்றது.

கங்கை வளநாட்டிலே தமிழரின் புகழ் மண்டி வளர்ந்தது. கடல் கடந்த கடாரத்திலும், ஸ்ரீவிஜயத்திலும், பழந்தீவு பன்னீராயிரத்திலும், ஈழத்தின் எண்திசையிலும் அவர் பெருமையே பேசப்பெற்றது. தமிழகத்தின் தனிக் கொடியாகச் சோழர்களின் புலிக்கொடி இந்தப் பாரெங்கும் பட்டொளி வீசிப் பறந்த நம்முடைய மாபெரும் பொற்காலம் அது.

பிற்காலச் சோழர்களில் தனித்தன்மை பெற்றுத் தன்னிகரில்லாமல் திகழ்ந்த மாவீரர் இராஜராஜ சோழர், வீரத்தில் வேங்கையாகவும் அரசியல் பெருந்தன்மையில் சிங்கமாகவும் விளங்கியவர். வேங்கையின் மைந்தன் இராஜேந்திரரோ தம் தந்தை அமைத்துக் கொடுத்த அடித்தளத்தில் மிக உயர்ந்த மாளிகையை எழுப்பியவர். அந்தத் தமிழ் சாம்ராஜ்ய மாளிகைக் கோபுரங்களில் எண்ணற்ற வெற்றிப் பொற்கலசங்களை ஏற்றி வைத்தவர்.

தமிழ்ச் சாதி இந்தத் தரணி எங்கும் செருக்கோடு மிடுக்கு நடைபோட்ட உன்னதமான காலம் அது.

மாமன்னர் இராஜேந்திரரின் வாழ்க்கையும் அவர் உருவாக்கிய பொற்காலமும், எனக்கு இந்தக் கதையை

எழுதுவதற்கு உற்சாகம் தருகின்றன. அந்தப் பேரரசர்தாம் இந்தக் கதையின் நடு நாயகமாக விளங்குகிறார். என்றாலும் இதன் கதாநாயகன் சரித்திரச் சான்றுகளின் இடைவெளிக்குள் மறைந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு வீர இளைஞன், கொடும்பாளூர் வேளிர் குலக் கொழுந்தான தென்னவன் இளங்கோவேள்.

சரித்திரச் சான்றுகள், இராஜேந்திரர் தம் தந்தையிடமிருந்து ஆட்சிப் பொறுப்பேற்று மணி மகுடம் புனைந்து கொண்ட காலத்தில் அவருக்குச் சுமார் ஐம்பது வயதென்று கூறுகின்றன. அவர் ஆட்சியின் மாபெரும் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் இன்னும் சில ஆண்டுகள் சென்றே நடைபெற்றிருக்கின்றன.ஆகவே அந்த மன்னர் பெருமகளை இளம் கதைத் தலைவராக வைத்துக் கொண்டு கற்பனைகளைச் சூழவிட்டால், அவருடைய பெருமைக்கு மாசாகுமே என்று அஞ்சுகிறேன். எனினும் இந்தச் சரித்திரக் கற்பனையின் பின்னணியில் தமக்கே இயல்பான இமயத்தின் கம்பீரத்துடன் அந்த வேங்கையின் மைந்தன் பவனி வருகிறார்.

சோழர்களின் புலிக்கொடியைத் தமிழகத்தின் பொதுக்கொடியாக ஏந்திக்கொண்டு திக்கெட்டிலும் பாய்ந்து சென்றனர் லட்சக்கணக்கான மாவீரர்கள். அத்தகைய வீரர்களில் ஒருவனே இளைஞன் தென்னவன் இளங்கோவேள். சோழர்களுக்காகவே போராடித் தியாகம் புரிந்த கொடும்பாளூர்ப் பரம்பரையின் வழித்தோன்றல் அவன். இராஜேந்திரரைப் பெற்றெடுத்த வீரத்தாய் வானவன் மாதேவியை எந்தக் கொடும்பாளூர் வேளிர்குலம் பெற்றெடுத்ததோ அதே குலம்தான் இளங்கோவையும் பெற்றெடுத்தது.

இளங்கோவேளின் இலட்சியக் கனவுகள், அவன் புகுந்த

போர்க்களங்கள், அவனது வீரம், காதல் முதலிய அகப்புறப் போராட்டங்கள்

இவற்றையே நான் இங்கு சொல்ல விரும்புகிறேன். இராஜேந்திரரின் முதற் புதல்வி

அருள் மொழி நங்கை அவனுக்கு முறைப் பெண்தான். ஆனால் உறவு முறையும் அசர முறையும் ஒன்றாகுமா? மற்றொரு பெண், சோழர் குலத்தையும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களையும் வெறுத்து ஒதுக்கும் குலத்தில் பிறந்த ரோகிணி.

அப்படியிருந்தும் ஏன் அவளால் இளங்கோவை வெறுக்க முடியவில்லை? ஏன் ஒதுக்க முடியவில்லை?

சிலப்பதிகாரக் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே பெருமையுடன் திகழ்ந்த பெரும் நகரம் கொடும்பாளூர். சோழநாட்டிலிருந்து பாண்டியநாடு செல்லும் சாலையில் இரண்டு நாடுகளுக்கும் எல்லையை வகுத்து விட்டு. இடையில் வளர்ந்த சிற்றரசன் தலைநகரம் அது. காலங்காலமாக அதை ஆண்டு வந்த வேளிர் குல மக்கள் எத்தனை எத்தனையோ வெற்றி தோல்விகளை கண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நன்றாக வாழ்ந்தபோதெல்லாம் தமிழ் மொழியும் வாழ்ந்தது. வள்ளல் தன்மையும் வளர்ந்தது; புலவர் பெருமக்களும் பெருகினர்.

சங்க காலம் தொட்டு இலக்கியத்திலும் பிற்காலத்தின் வரலாற்றிலும் அழியாப் பெயர் பெற்ற கொடும்பை மாநகரையும், இராஜேந்திரரின் வெற்றிச் சின்னமான கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தையும், சரித்திரக் கற்பனைகளைக் கிளறும் வேறு சில இடங்களையும் நேரில் சென்று பார்த்தேன். கொடும்பாளூரில் வேளிர் குல வீரர்கள் உலவிய இடங்களில் உலவினேன். கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில்

இராஜேந்திர மாமன்னர் மிதித்த தமிழ் மண்ணை மிதித்தேன். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அந்த நகரங்கள் எப்படியிருந்திருக்கக் கூடும் என்று கற்பனை செய்து பார்த்தேன். எங்கோ வானத்தின் உச்சியில் நான் மிதப்பது போல் தோன்றியது. இன்றைய நிலையை உற்று நோக்கினேன். இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் மணிகள் என் விழிகளில் திரண்டன. அவற்றை அரும்பாடுபட்டு என் இதயத்திலே தேக்கி வைத்துக் கொண்டேன். அந்தக்

கண்ணீர் சொல்லும் கதையே இந்த ‘வேங்கையின் மைந்தன்.’

ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நிகழ்ந்த கதையாக இதை எழுதப்புகுந்தாலும் இன்றைய வாசகர்களுக்காக எழுதுவகை நான் மறந்து விடவில்லை. முற்றிலும் வரலாற்றுப் பாத்திரங்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் மட்டிலுமே கொண்ட சரித்திரக் கதையல்ல இது. வரலாறு தழுவிய கற்பனைக் கதை. கதாபாத்திரங்களில் சிலர் வரலாற்று நூல்களில் வாழ்பவர்கள். இன்னும் சிலர் இக்கதையில் மட்டும் வாழ வந்திருப்பவர்கள். சரித்திரச் சான்றுகளை என் கற்பனைக்குத் தேவையான அளவுக்கு ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். மேலும் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்கள் தக்க சான்றுகள் கிடைக்காமையால் சிற்சில இடைவெளிகளை இன்னும் விட்டு வைத்திருக ்கிறார்களல்லவா? அந்த இடைவெளிகளின் வழியே இக்கற்பனையின் சில கொடிகளைப் படரச் செய்திருக்கிறேன். வரலாற்று ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் கதாசிரியரின் மனோ தர்மத்துக்கு மதிப்பளித்து இதை வரவேற்பார்கள் என்றே நம்புகிறேன்.

தமிழ்த் திருநாட்டை மீண்டும் பொன்விளையும் பூமியாக. புகழ் பெருக்கும் தாயகமாக, அன்பும் அறிவும், அருளும் மலரும் கலைச் சோலையாக உருவாக்க வேண்டுமென்ற ஆவலை வாசகர்களில் சிலரிடமாவது இந்தக் கதை தூண்டிவிடுமானால் அதுவே எனது நோக்கத்தின் பயனாகும்.

முதல் பாகம்

முடிகொண்ட மாவேந்தன்

1. சோலைமலைச் சாலை

தொள்ளாயிரத்து நாற்பத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சித்திரை மாதத்தில் ஒரு நாள் முற்பகல் பொழுது.

கிளையொடு கிளை பின்னிப் பிணைந்து காட்டு மரங்கள் நிழலும் மலரும் உதிர்த்திருந்த சோலைமலைச் சாலையில் குதிரைகள் இரண்டு விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தன. பாதை கரடுமுரடான மலையடிப் பாதை; குதிரைகளும் அரபு நாட்டு முரட்டுக் குதிரைகள். அந்தக் குதிரைகளைச் சோழவள நாட்டின் காவேரித் தண்ணீரும், காவேரிக் கரையை ஒட்டி மண்டிக் கிடந்த பசும்புல்லும் நன்றாகக் கொழுக்க வைத்திருந்தன. குழந்தைகளை வளர்ப்பது போலவே குதிரைகளை வளர்த்தார்கள் சோழ நாட்டினர். மனிதர்களுக்காக அங்கு நெல் விளைந்தது. குதிரைகளுக்காகக் கொள் விளைந்தது.

ஏறக்குறைய ஒரு மாதத்துக்கு முன்னால் தஞ்சைமா நகரை விட்டுக் கிளம்பிய அந்தப் புரவிகள், சேர நாட்டிலும் தென்பாண்டிய நாட்டிலும் சுற்றி அலைந்துவிட்டு, இப்போது மதுரைக்கு அருகே உள்ள சோலைமலைக்கு வந்திருக்கின்றன. வைகறையில் வைகையாற்றங்கரை மண்டபத்தை விட்டுப் புறப்பட்டவை, இன்னும் எங்கெல்லாம் சுற்றியலைய வேண்டுமோ? அவைகளுக்குக் காவேரிக் கரைப் பசும் புல்லின் நினைவு அடிக்கடி எழுவதுண்டு.

“எப்படியும் இன்றைக்கு நாம் கொடும்பாளூர் அரண்மனைக்குப் போய்விட வேண்டும்” என்றான் முதற் குதிரையின் மேல் வீற்றிருந்த இளைஞன்.

“என்ன சொன்னாய், இளங்கோ? கொடும்பாளூருக்கா? சொந்த ஊரின் நினைவு வந்துவிட்டது போலிருக்கிறது.”

“வந்த வேலையெல்லாம் ஒரு வழியாக முடிந்து விட்டதே! சோலைமலைப் பகுதிகளில் கண்ணோட்டம் விட்டுவிட்டு, குதிரைகளை வேகமாகத் தட்டிவிட வேண்டியதுதான்.” “அடடா! இந்தச் சோலை எவ்வளவு செழிப்பாயிருக்கிறது,

பார்த்தாயா? பாண்டிய நாட்டுக்குள்ளேயும் இப்படி ஓர் அழகு பதுங்கியிருக்கிறதே!”

“பாண்டிய நாடு என்று சொல்லாதே வீரமல்லா!” என்றான் முதற் குதிரையில் சென்ற இளங்கோவேள். “குமரியிலிருந்து வேங்கி வரையில் இப்போது நம் புலிக்கொடி பறப்பதை மறந்துபோய் விட்டாயா? தென் சோழ மண்டலம் என்று சொல்.” வீரமல்லன் சிரித்தான்.

“என்ன சிரிக்கிறாய்?” என்று சினந்து கேட்டான் இளங்கோ.

“பாண்டிய நாடு என்ற பெயரைக் கேட்டவுடன் உனக்குக் கோபம் வருகிறதே; ஆனால் பாண்டியநாடு இன்னும் நம்மோடு ஒட்டவில்லையே என்று சிரித்தேன்” என்றான் வீரமல்லன். “பாண்டியர்கள் நம்மோடு ஒட்டிக்கொள்வதற்குப் பதிலாக வெட்டிக்கொள்ள முயல்கிறார்கள். இதைத்தானே நாம் இவ்வளவு நாட்களாகப் பார்த்துக் கொண்டு வருகிறோம். சேரனும் பாண்டியர்களோடு சேர்ந்து நம்மைப் பதுங்கித் தாக்க நினைக்கிறான்.” இளங்கோவேள் அலட்சியமாய்ச் சிரித்துவிட்டுக் கூறினான்: “சோழர்களின் தயவால் நாடாளும் உரிமை பெற்ற இந்தப் பாண்டிய மீன்கள் புலியிடம் துள்ளப் பார்க்கின்றன. சேரனின் ஒடிந்துபோன வில் தன்னை நிமிர்த்திக்கொண்டு புல்லின் மீது அம்பெய்யப் பார்க்கிறது. வீரமல்லா!

மீன்களால் புலியை விழுங்கவும் முடியாது. ஒடிந்த வில் இனி என்றுமே நிமிரப் போவதும் இல்லை. இவற்றைக் கண்டு அஞ்சும் அளவுக்கு நீ கோழையாகி விட்டாயா?”

“வீரமல்லன் ஒருபோதும் கோழையாக மாட்டான்” என்று தன்னைப் பற்றிக்

கூறிக்கொண்டான் அவன். “இளங்கோ! நமக்கு வீரமும் வேண்டும்;ராஜதந்திரமும் வேண்டும். எனக்கென்னவோ சோழர்களின் ராஜதந்திரத்தில் அவ்வளவு நம ்பிக்கையில்லை. வீரத்தால் வெற்றிக்கு மேல் வெற்றி

பெறுகிறார்கள், வென்ற நாகளைக் கட்டி ஆளத் தெரிவதில்லை.”

“சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் ஆட்சியையே குறை கூறும் அளவுக்கு உன் அறிவு வளர்ந்துவிட்டதா, வீரமல்லா? இது போன்ற நினைவுகளை நீ முளையிலேயே கிள்ளிவிடுவது நல்லது. பெருந்தன்மையோடு கூடிய பரந்த மனப்பாங்குள்ள ராஜதந்திரம் நம்முடையது. வென்ற நாடுகளையெல்லாம் அழித்து அடிமைப்படுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணம் நம் மன்னர்களுக்கு இல்லை. தாங்களே உலகத்தைக் கட்டி ஆள வேண்டுமென்ற பேராசையும் அவர்களுக்குக் கிடையாது. பாண்டியர ்களை அவர்களுடைய பகுதிகளில் ஆளவிட்டிருப்பதும், சேரனுக்கு அவன் நாட்டைக் கொடுத்திருப்பதும் ராஜதந்திரமல்லவென்றா நீ நினைக்கிறாய்? நம ்முடைய தலைமையை ஏற்றுக்கொண்டு அவர்கள் திறை செலுத்துகிறார்கள். ஆங்காங்கே உள்ள நமது தெரிந்த படைகள் அவர்களைக் கண்காணித்து வருகின்றன.”

“தெரிந்த படையினருக்கே தெரியாமல் நடைபெறும் ரகசிய ஏற்பாடுகளைப் பற்றி நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?” என்று கேட்டான் வீரமல்லன். “தெரிந்த படைகள் இருக்கும்போது ஏன் நம்மை அனுப்புகிறார் சக்கரவர்த்தி?” “தெரிந்த படைகள் தெரிந்து சொல்லியதால்தான் நம்மை அளப்பியிருக்கிறார். இன்னும் நம்மைப் போல் பலர் பல இடங்களுக்குப் புறப்பட்டிருக்கிறார்கள். விரைவில் இந்தப் பாண்டியர்களின் கதி அதோகதியாகப் போகிறது பார்!”

“பாண்டியர்கள் என்ற பெயரே உனக்கு வேம்பாயிருக்கிறது, இளங்கோ!” வீரமல்லன் சிரித்தான்.

“முற்காலப் பாண்டியர்கள் இந்நாட்டின் பண்பைக் காத்தவர்கள். கண்ணகிக்குத் தீங்கிழைத்ததால் தன்னுயிரையே மாய்த்துக் கொண்ட நெடுஞ்செழியனும் பாண்டியன்தான். இப்போது தங்கள் மணிமுடியை ஈழத்தவர்களிடம் விட்டு விட்டு, தமிழ் மன்னருக்கெதிராகச் சதி செய்கிறார்களே இவர்களும் பாண்டியர்கள்தாம்! தமிழ் நாட்டில் மூவேந்தர்களுக்குள் ஒற்றுமை மட்டும்

இருந்திருந்தால் நாம் இந்த உலகத்தையே வென்றிருப்போம், ஒற்றுமை கெட்ட குலம் நம் தமிழ்க்குலம்.”

“ஈழத்துமன்னர் மகிந்தனைச் சோழநாட்டின் மீது சேரரும் பாண்டியர்களும் ஏவி விடுவார்கள் போலிருக்கிறதே!” என்றான் வீரமல்லன்.

“பாவம்! ஈழ மன்னர் ஐந்தாம் மகிந்தன் ஒரு கோழை. தம்முடைய படை வீரர்களைப் பராமரிக்க முடியாமல் அவர்களுக்கு அஞ்சி ரோகணத்தில் ஓடி ஒளிந்தவர் அவர். சேரரும் பாண்டியர்களும் சேர்ந்து அவரை வீரராக்கப் பார்க்கிறார்கள். தமிழர்களான சோழர்களிடம் என்றைக்குமே பாண்டியர்களுக்கு நம்பிக்கை இருந்ததில்லை. வெகுநாட்களாக ஈழத்து மன்னர்களோடு ஒட்டி உறவாடிக் கட்டிப் புரண்டு வருகிறார்கள். தாங்கள் பெற்றெடுத்த பெண்ணரசிகளை அனுப்பி ஈழத்து மன்னர்களின் அந்தப்புரங்களை அலங்கரிக்கும் மகிஷிகளாக்குகிறார்கள். இவ்வளவு தூரம் அவர்கள் உறவாடிய பிறகும் ராஜசிம்ம பாண்டியன் காலத்தில் ஈழத்துக்கு அவன் எடுத்துச் சென்ற மணிமுடியை இன்னும் ஈழத்து மன்னர்கள் பாண்டியனிடம் திருப்பிக் கொடுக்கவில்லை. இந்த முடியைப் பெறுவதற்காகச் சோழர்கள் நடத்திய போர்கள் எத்தனை தெரியுமா?”

பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே இளங்கோவேளின் முகம் கோபத்தால் சிவந்தது. வியர்வைத் துளிகள் முத்து முத்தாக அவன் முகத்தில் அரும்பின. கூரிய வாள் முனைகள் போல கோடிட்ட மீசை மெல்லத் துடித்தது.

தன் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு, கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு, அவன் மேலே தொடர்ந்து பேசினான்.

“சுமார் எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு முதற் பராந்தக சோழர் ஈழத்துக்குத் தூது அனுப்பி அந்த முடியைத் திருப்பித் தரும்படி நட்பு முறையில் கேட்டனுப்பினார். ஈழத்து மன்னன் நான்காம் உதயன் அதை மறுத்துவிடவே சோழப் பெரும்படை ஈழத்துக்குள் புகுந்தது; மன்னன் உதயன்

நாட்டைவிட்டு ரோகணத்துக் காட்டுக்குள் ஓடி ஒளிந்தானே தவிர, முடியைத் தரவில்லை.

அடுத்தாற்போல் இருபது ஆண்டுகள் கழித்து இரண்டாம் பராந்தக சுந்தர சோழர் அதற்காகவே படையெடுத்தார். அந்தப் போரில் வீர மரணம் எய்திய என் பெரிய தாத்தா கொடும்பாளூர்ச் சிறிய வேளாரைப் பற்றி நீ கேள்விப் பட்டிருக்கிறாயா? சுந்தர சோழரின் வலது கை அவர். தமது வலது கை ஈழத்தில் இப்படி முறிந்து விடவே, சுந்தர சோழரும் மனமுடைந்து திரும்பினார். மூன்றாம் முறையாக நான் பிறப்பதற்குச்சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இராஜராஜர் காலத்தில் இதே ஐந்தாம் மகிந்தன் மீது இராஜேந்திரரே படை திரட்டிச் சென்றார். மகிந்தனும் தம் முன்னோர்களைப் போலவே நாட்டை விட்டுவிட்டுக் காட்டுக்குள் ஓடி ஒளிந்தாரே தவிர, பாண்டியரின் தமிழ் முடியைத் திருப்பிக் கொடுக்கவில்லை.”

“மூன்றாம் முறை போர் தொடுத்துமா முடியைத் திரும்பப் பெற முடியவில்லை?”

“ஆமாம், வீரமல்லா! பாண்டியன் ஒருவன் தன் அறியாமையால் செய்த பெரும பழியைத் துடைக்க மூன்று போர்கள் போதவில்லை நண்பா! கொடும்பாளூர்ச் சிறிய வேளாரின் ரத்தத்தையும், ஆயிரக்கணக்கான சோழ வீரர்களின் உயிரையும் குடித்த முடி அது. இன்னும் அது அங்கேதான் இருக்கிறது.”

“நீ சொல்வதெல்லாம் சரி இளங்கோ! ஆனால் சோழர்கள் ஏன் பாண்டியர்களுடைய மணிமுடியைப் பற்றி இவ்வளவு அதிகமாகக் கவலைப்படுகிறார்கள்? பாண்டியர்களுக்கே இல்லாத அவமானம் இவர்களுக்கு என்ன வந்து விட்டது? எதற்கு இத்தனை போர்கள்?” என்று கேட்டான் வீரமல்லன்.

“வீரமல்லா! நீ நம்முடைய அரசரின் தந்தை வீரவேங்கையான இராஜராஜரின் மரணத் தருவாயில் அவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்திருக்கிறாயா? இருந்திருந்தால் இப்படி ஒரு கேள்வியை இவ்வளவு அலட்சியமாகக் கேட்டிருக்க மாட்டாய். ஆ! அந்தக் காட்சியை

நினைத்துப் பார்க்கும் போதெல்லாம் என் நெஞ்சு விம்மித் தொண்டையை அடைத்துக் கொள்ளுகிறது நண்பா!”

இளங்கோவின் கண்கள் கொவ்வைக் கனிகளாகச் சிவந்தன. “அது தமிழ் முடி வீரமல்லா! தமிழ் மன்னனின் முடி!” என்று உறுமினான். “தமிழ் நாட்டுக்குள்ளே வேண்டுமானால் நாம் சோழர், சேரர், பாண்டியர் என்று பிரித்துப் பேசிக் கொள்ளலாம். தமிழ் நாட்டுக்கு வெளியே நாமெல்லோரும் தமிழர்தாம். யாருக்கு அவமானம் நேர்ந்தாலும் அது தமிழ்க் குலத்துக்கு நேர்ந்த அவமானம். இதைத்தான் இராஜராஜர் தம் மைந்தரிடம் வற்புறுத்திக் கூறிவிட்டு, அவரிடம் வாக்குறுதி பெற்றுக்கொண்டு, தம் ஆட்சிக் காலத்தில் அந்தப் பெரும் பழியைத் துடைக்க முடியவில்லையே என்ற ஏக்கத்தோடு கண்களை மூடினார். மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, இராஜேந்திர மாமன்னர் தம் தந்தைக்குக் கையடித்துக் கொடுத்த அதே நேரத்தில் நானும் என் கொள்ளுப் பாட்டனார் கொடும்பாளூர் சிறிய வேளாரின் ஆவியிடம் கையடித்துக் கொடுத்தேன். ‘மன்னருடன் நானும் ஈழத்துக்கு வருவேன். முடியைக் கொண்டு வர முடியாவிட்டால் நானும் உங்களைப் போலவே போர்க்களத்தில் வீர மரணம் எய்துவேன்’என்று கூறிச் சபதம் செய்தேன். பாண்டியர் முடியென்றா நீ அதைச் சொல்கிறாய்? இன்னொரு முறை அப்படிச் சொல்லாதே! அது தமிழ் முடி!” என்றான் உறுதியான குரலில்.

இளங்கோவின் துடிப்புமிக்கப் பேச்சு வீரமல்ல முத்தரையனுக்கு வியப்பையும் பிரமிப்பையும் தந்தது. இந்த இளம் வயதில் எவ்வளவு விஷயங்களை அவன் தெரிந்து வைத்திருக்கிறான்! ‘சோழர்களுக்கென்றே வாழும் தியாக உணர்ச்சி எப்படியெல்லாம் அவனிடம் கொழுந்து விட்டெரிகிறது!’அவனுடைய தந்தை மதுராந்தக வேளார் வளர்த்த வளர்ப்பின் பலனா இது? கொடும்பாளூர் வேளிர் குலத்தின் மீதே வீரமல்ல னுக்கு ஒரு பெரும் மதிப்பு உண்டாயிற்று. அதோடு அவனுக்கே விளங்காத ஓர் அசூயையும் திடீரென்று இளங்கோவின் மீது ஏற்பட்டது.

இளங்கோவைக் கிளறிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்க வேண்டுமென்பதற்காகவே, “நண்பா! இன்னொரு விஷயம்…” என்று மெல்ல இழுத்தான் வீரமல்லன்.

“என்ன வீரமல்லா?” என்று வினவினான் இளங்கோ.

“பாண்டியர்கள் ஈழத்து மன்னர்களுக்குப் பெண் கொடுத்திருப்பதைப் போலவே சோழர்களும் வேங்கி மன்னனுக்குப் பெண் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ராஜேந்திரரின் தங்கை சிறிய குந்தவைதான் வேங்கி மன்னன் விமலாதித்தனின் பட்டத்தரசி என்பதை மறந்துவிடாதே. அரசர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அரசியல் உறவுக்காகப் பெண் கொடுத்துக் கொள்வதும், எடுத்துக் கொள்வதும் எப்போதும் உள்ள பழக்கம்தான். வேங்கி மன்னர்களைச் சோழர்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறது. ஈழத்து மன்னர்களைப் பாண்டியர்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறது; அது அவரவர்கள் சொந்த விஷயம்.”

“பாண்டியர்களுடைய உறவுமுறையில் உண்மையிருந்தால் ஏன் பாண்டியர்களாலேயே தங்கள் முடியைத் திரும்பப் பெற முடியவில்லை; சோழர்களை எதிரிகளாக நினைக்கும் ஈழத்தவர்கள் தங்கள் உறவினர்களான பாண்டியர்களிடமாவது அதைக் கொடுத்திருக்கலாமே” என்று கேட்டான் இளங்கோ.

“பாண்டியர்களிடமிருந்து சோழர்கள் மணிமுடியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டால் என்ன செய்வதென்று ஈழத்தவர்கள் நினைத்திருக்கலாம்.”

“நன்றாகப் பேசுகிறாய், வீரமல்லா! அதிலும் பாண்டியர்களுக்காக நீ பரிந்து பேசுவதைப் பார்த்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது. விளையாட்டாக என்னிடம் பேசியதைப்போல் நம் வீரர்கள் வேறு யாரிடமும் பேசிவிடாதே. நான் உன் வாதத்திறமையைக் கண்டு நகைத்து விட்டுச் சும்மாயிருப்பேன். மற்றவர்கள் தவறாக நினைத்துக் கொள்வார்கள்.” வீரமல்லன் இதற்கு எந்தவிதமான பதிலும் அளிக்கவில்லை.

பிறகு இருவரும் சிறுபொழுது மௌனமாகவே குதிரைகளை அவற்றின் போக்கில் விட்டுவிட்டு இயற்கையழகை ரசித்தவாறு சென்றனர். இரண்டு குதிரைகள் ஒன்றி நடக்கும் அளவுக்கு விசாலமாகச் சென்று கொண்டிருந்த பாதை, ஒரு திருப்பத்துக்கு வந்தவுடன் குறுகலாக மாறியது. குதிரைகள் முன்னும் பின்னுமாகச் சென்றன. அடுத்தாற்போல் பாதை இன்னும் குறுகியது. நெருக்கமான செடி கொடிகள் பாதையை அடைத்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு மண்டிக் கிடந்தன. இருவரும் கீழே இறங்கிக் குதிரைகளைப் புதர்களுக்குள்ளே அழைத்துச் சென்று ஒரு சரக்கொன்றை மரத்தில் கட்டிவிட்டு நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

உயர்ந்துசென்ற ஒற்றையடிப் பாதையில் இளங்கோவேள் முன்னே சென்றான். போகும்போதே அவனுடைய கூர்மையான விழிகள் இருபுறங்களிலும் இருந்த புதர்களை ஊடுருவிக் கொண்டு சென்றன. குதிரை மீது அவன் பேசிக்கொண்டே வந்தபோதுகூட அவன் கண்கள் இந்த வேலையில்தான் முனைந்திருந்தன. அதை அப்போதும் வீரமல்லன் கவனிக்க வில்லை; இப்போதும் கவனிக்கவில்லை.

2. இரு விழிகள்

மதுரை நகருக்கு வடமேற்கே பன்னிரண்டு கல் தொலைவில் உள்ளது அழகர்மலை. அந்த மலைக்குப் பற்பலப் பெயரிட்டு அழைத்திருக்கிறார்கள் தமிழர்கள். சோழமலை, தண்டமலை, இடபகிரி, திருமால் குன்றம், திருமாலிருஞ்சோலை-இப்படி அதற்கு எத்தனையோ பெயர்கள்.

புத்த பிக்ஷு க்களுக்கு அது புகலிடம் அளித்திருக்கிறது. சமணத் துறவிகள் அங்கே வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். சைவர்களும் வைணவர்களும் அங்கே வந்து தத்தமக்குப் பிடித்த பெயர்களை அதற்குச் சூட்டி மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள். பல்வேறு கால மாறுதல்களையும், சமய மாறுதல்களையும் பெயர் மாறுதல்களையும், கண்ட மலை அது.

அந்த மலைச்சாரலின் அழகு கொழிக்கும் சோலையில் தான் இப்போது தென்னவன் இளங்கோவேளும் வீரமல்ல முத்தரையனும் மெல்ல நடந்து சென்றனர்.

வேகமாக விரைந்து செல்ல வேண்டிய வேலையும் அவர்களுக்கு இருந்தது.

உடலிலும் தெம்பிருந்தது. என்றாலும் இயற்கைக் கன்னி அந்த இளைஞர்களை முற்றிலும் மயக்கிவிட்டாள்.

மனிதர்களின் சந்தடியே இல்லாத பிரதேசம்போல் தென்பட்டது அது. மலைப்பாம்புகளைப்போல் வளைந்து சுருண்டிருந்த கிளுவை மரங்களின் வனப்பைக் கண்டு வியந்தான் இளங்கோ. பறவைகள் பாட்டிசைத்துப் பறந்தன; பல்வகை வண்டினங்கள் பறவைகளின் பாட்டுக்குச் சுருதி கூட்டின.

கூட்டங் கூட்டமாக வண்ணத்துப் பூச்சிகள் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்துக்குக் காற்றில் மிதந்து சென்ற காட்சி பல நிற மலரிதழ்கள் ஒன்றுகூடிச் சிறகடிப்பதைப் போல் தோன்றியது. மலை உச்சியிலிருந்து வழிந்து வரும் அருவிக் கன்னியொருத்தி, எதிர்ப்படும்

இளைஞர்களைக் காண வெட்கியவள்போல், நாணிக் கோணிக்கொண்டு ஒருபுறமாகக் குதித்தோடி ஒதுங்கினாள். அவளுடைய நடையின் வேகத்தில் ஒரு சாகசப் பரபரப்பு தெரிந்ததே தவிர உண்மையான வேகமில்லை அது. விரைந்து செல்வதைப்போல் ஒரு பாவனை, அவ்வளவுதான்; விரைந்தோடினால் அவர்கள் கண்களிலிருந்து மறைந்துவிடக் கூடுமே என்ற அச்சமா அவளுக்கு?

கலகலவென்று சில இடங்களில் அவள் சிரித்தாள். சில இடங்களில் அவள் மலர்களிடம் ரகசியம் பேசினாள். இன்னும் சில இடங்களில் சதங்கையொலி குலுங்க அவள் குதித்தாள். இளைஞர்கள் இருவரும் தங்கள் வழியில் ஓரிடத்தில் அவள் குறுக்கிட்டது கண்டு, தங்கள் மனங் கொண்ட மட்டும் அவளை இரு கரங்களாலும் அள்ளி அள்ளிப் பருகிவிட்டு மேலே சென்றனர். வயிறு இடங்கொடுத்திருந்தால் ஒரு சொட்டு தண்ணீரைக்கூட அவர்கள் அதற்குமேல் உருண்டோட விட்டிருக்க மாட்டார்கள்!

நீருண்ட மயக்கத்தில் மதுவருந்திய வண்டைப்போல் “இளங்கோ” என்று தன் நண்பனை அழைத்தான் வீரமல்லன்.

அதே மயக்கத்துடன் இளங்கோ அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“இந்தச் சோலைமலை அருவித் தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு, இப்படிச் சாலை நிழலில் நடந்து செல்லும்போது, உன் மனத்தில் என்ன ஆசை எழுகிறது இளங்கோ?”

“சொல்லட்டுமா?”

“உடனே சொல்!”

“உலகில் எங்கெங்கே இப்படி அழகான இடங்கள் இருக்கின்றனவோ

அங்கெல்லாம் சென்று புலிக்கொடி நாட்ட வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது.

இதற்காகவே கடல் கடந்து, மலை கடந்து வீரப்படைகளைத் திரட்டிச் செல்ல வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. மார்பகத்தின் மயிர்க் கால்களெங்கும் எதிரிகளின் வேல்கள் பாய்ந்தாலும், இறுதியில் வெற்றித் திருமகளைச் சோழ நாட்டுக்கே கொண்டு வந்து சேர்க்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது!”

“முட்டாள்!” விழுந்து விழுந்து சிரித்தான் வீரமல்லன்.

“இளங்கோ! உனக்காக நான் அனுதாபப்படுகிறேன். உன்னிடம் வயதுக்குத் தக்க உணர்ச்சியே கிடையாது.”

“வீர உணர்ச்சியைக் கிழவர்களுடைய உணர்ச்சியென்கிறாயா?”

“போர்க்களம் புகும்போது வீரமும், பூஞ்சோலையைக் காணும்போது காதலும் தோன்ற வேண்டும் நண்பா! இதோபார். இதைப்போன்ற இடங்களுக்கு நம்மைப் போன்றவர்கள் தனியாகவே வரக்கூடாது. காதலியின் கரம்பற்றி, துவளும் அவள் இடைதாங்கி, மெல்ல அவளை அழைத்து வரவேண்டிய சோலையல்லவா இது.”

“காதல்!” பரிகாசத்துடன் சிரித்தான் இளங்கோ. “இங்கெல்லாம் என் காதலி வரமாட்டாள். அவள் போர்க்களங்களில் எனக்காகக் காத்திருக்கிறாள்!”

“அவளை நம்புவதில் பயனில்லை நண்பா! உன்னைவிட உன் எதிரி வீரம் உள்ளவனாக இருந்தால், அவன் தோளில் சாய்ந்துவிடும் மாயக்காரி அவள். இளங்கோ! உன்னைப்பற்றி எனக்கொன்றும் தெரியாதென்று நினைத்துக் கொள்ளாதே. நான் உன்னுடைய உண்மைக் காதலியை நினைவூட்டுகிறேன். நீ தஞ்சை மாநகர் திரும்பிப் போகும் நன்னாளை எதிர்பார்த்து வழிமீது விழி வைத்திருக்கிறாள் பார் அவளை...”

கூர்மையாக வீரமல்லனின் முகத்தில் தன் விழிகளைச் சொருகினான் இளங்கோ. “என்ன சொல்கிறாய்?” அவன் குரலில் கடுமை தொனித்தது.

“அரண்மனையின் அந்தப்புரத்தில் உலவும் அருள்மொழி உன் முறைப் பெண்தானே? சோழப் பேரரசர் தம் புதல்வியை உனக்குக் கொடுக்காமல் வேறு யாருக்குக் கொடுக்கப் போகிறார்! உன் சொந்த அத்தை வீரமாதேவியை மணந்த மாமன் இராஜேந்திரர். அவருடைய தாயார் வானவன்மா தேவியும் உங்கள் குலத்தில் பிறந்தவர். பரம்பரை பரம்பரையாக நடந்து கொண்டு வரும் உறவைத்தானே நானும் சொல்கிறேன். இதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைவதற்குப் பதிலாக ஏன் ஆத்திரப் படுகிறாய்?”

“வீரமல்லா!” என்று கத்திவிட்டு, “அரண்மனை விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசும்போது சற்று அடக்கமாகவே பேசு. அதிலும் பெண்களைப் பற்றி நீ வாயைத் திறக்காமல் இருப்பதே நல்லது” என்று கூறினான் இளங்கோ.

“நாளைக்கு எது நடக்கப் போகிறதோ அதை இன்றைக்கே சொன்னேன்.

நாம் நட்பு முறையில் பழகுகிறோமே தவிர, உன்னைக் கொடும்பாளூர் இளவரசன் என்று நானோ, என்னை நாடற்று வாடும் முத்தரையர் குலத்தவன் என்று நீயோ நினைக்கவில்லை. அப்படி நீ நினைக்கிறாயா சொல் உன்னுடன் பழகுவதை நிறுத்திக் கொள்கிறேன்.”

இதைக் கேட்ட இளங்கோவின் கண்கள் கலங்கின. ஐந்தாறு ஆண்டுகளாகவே இருவரும் ஒன்றாகப் பழகியவர்கள். அதிலும் ‘நாடற்று வாடும் முத்தரையர் குலத்தவன்’என்ற சொல்லை அவன் வாயிலிருந்து கேட்ட பிறகு இளங்கோவின் மனம் பாகாய் உருகிவிட்டது.

சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் தலைநகராக அன்று விளங்கிய தஞ்சை மாநகர் ஒரு காலத்தில் முத்தரையர்களுடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. முத்தரையர்களும் கொடும்பாளூர் வேளிரும் பல்லவர்களுடன் உறவு பூண்டு சிற்றரசர்களாகத் திகழ்ந்த காலம் அது. சோழர்களுக்கும் கொடும்பாளூர் வேளிருக்கும் எப்படித் திருமண முறையால் உறவு ஏற்பட்டிருந்ததோ, அதேபோல் வேளிரும்

முத்தரையர்களும் அந்தக் காலத்தில் உறவு பூண்டொழுகினார்கள்.

இவ்வளவையும் நினைத்துப் பார்த்த இளங்கோ, தங்களுடைய வளர்ச்சியையும், தங்களுடைய முன்னாள் உறவினர்களான முத்தரையர்களின் வீழ்ச்சியையும் ஒருகணம் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

“வீரமல்லா! நாடற்று வாடுபவன் என்று மட்டும் இனிமேல் நீ சொல்லக்கூடாது. மேலைச் சளுக்கப் போரில் சத்தியாசிரய மன்னன் ஏறியிருந்த யானையைக் குத்தி வீழ்த்தும் முயற்சியில் உன் தமையன் ராஜமல்ல முத்தரையர் உயிர் இழந்ததை நம்முடைய மன்னர் மறந்து விட்டாரென்று நினைக்கிறாயா? அதனால்தானே உன்னிடம் தனிப்பரிவு காட்டி உன்னைச் சேனையில் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்! காலம் வரும்; பொறுத்துக்கொள் வீரமல்லா, நீயும் ஒரு நாட்டின தலைவனாகத்தான் விளங்கப் போகிறாய்!”

வீரமல்ல முத்தரையனுக்கு அவன் நண்பனின் சொற்கள் ஆறுதலளித்தன. ஆனால் அத்துடன் அவன் அமைதி பெறவில்லை. இராஜேந்திரரின் மகள் அருள்மொழி நங்கையைப் பற்றி வேண்டுமென்றே இளங்கோ தன்னிடம் மறைத்துப் பேசுவதாக நினைத்தான். எப்படியும் தன் நண்பனின் வாயால் அதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல் வீரமல்ல முத்தரையனை உந்தித் தள்ளியது.

“இளங்கோ இந்தச் சோலையையும் காதலையும் பற்றிப் பேசத் தொடங்கிய நாம் வேறெங்கோ போய்விட்டோம். உண்மையை என்னிடம் மறைக்காமல் சொல்லிவிடு. இளவரசி அருள்மொழியின் கரம் உனக்குத்தானே?!”

“இதை மட்டும் நீ கேட்காதே; உண்மையில் நான் பெண்களைப் பற்றியே இன்னும் நினைக்கத் தொடங்கவில்லை. அதிலும் தஞ்சை அரண்மனைக்கும் எங்களுக்கும் எவ்வளவு தான் உறவிருந்தாலும் நாங்கள் அவர்களோடு பழகும் முறையில் ஓர் எல்லை வகுத்துக்

கொண்டிருக்கிறோம். அவர்களின் கீழ் உள்ள எத்தனையோ சிற்றரசுகளில் கொடும்பாளூரும் ஒன்று. இதை நாங்கள் மறந்து விடவில்லை. இளவரசி அருள்மொழியோடு எப்போதாவது நான் பேச நேர்ந்தால் என்னையறியாத மதிப்பும் அச்சமும் என் முன் வந்து நிற்கின்றன. நீ என் நிலையைப் புரிந்து கொண்டாயா?”

“அரண்மனைப் பெருந்தேவிகள், உன் அத்தைகள் ஏதும் பேசுவதில்லையா?

இராஜேந்திரரின் எண்ணம் என்னவென்று யாருக்கும் தெரியாதா?”

“அவருடைய எண்ணத்தை யாராலும் அவ்வளவு எளிதாகக் கண்டு கொள்ள முடியாது. அதைக் கண்டு கொள்ளாத வரை அரண்மனைப் பெண்களும் வாய் தவறிக்கூட எதையும் பேசிவிட மாட்டார்கள். உலகத்தை ஆண்டவர்களில் பலர் அந்தப்புரங்களில் அடிமைகளாக உழன்றிருக்கிறார்கள். இராஜேந்திர மாமன்னர் இருக்கிறாரே அவரையறியாமல் அந்தப்புரத்தில் ஒரு துரும்புகூட அசைவதில்லை.”

இதைக் கேள்வியுற்றவுடன் வீரமல்லனுக்கே என்னவோ போல் இருந்தது. என்றாலும் தன்னுடைய நண்பனை விவரம் தெரியாத குழந்தை என்ற அளவுக்கு மதிக்கத் தொடங்கினான். ‘காதலுக்கு வேலி போட யாரால் முடியும்? இளங்கோவை அருள்மொழி விரும்பினால் அவளைத் தடுக்க இராஜேந்திரர் ஏன் முற்படுகிறார்?

அவருக்கு இது போன்ற குடும்ப விஷயங்கைளக் கவனிக்கப் பொழுது ஏது? இளங்கோவோ உருவெளித் தோற்றத்தில் அழகன், உள்ளத்தில் வீரன், வயது வந்த கட்டிளம் காளை, நாடாளப் பிறந்த இளவரசன்- ஏன் இன்னும் தனக்குரிய பெண்ணின் மனத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாதவனாக இருக்கின்றான்?’

நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான் வீரமல்லன். நண்பனுடைய நிலையில் தான் இருந்தால் எப்படியெல்லாம் நடந்து கொண்டிருக்க முடியும் என்ற விபரீதக் கற்பனை அவனிடம்

எழுந்தது. அதை அடக்க முடியாமல் வாய்விட்டுக் கூறத் தொடங்கினான்.

“இளங்கோ! உன்னைப்போல் நான் இருந்தால், உனக்குள்ள உறவும் உரிமையும வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்திருந்தால், நான் அந்த அருள் மொழியை...”

“நிறுத்து! வீரமல்லா” என்று குமுறினான் இளங்கோவேள். “என்னுடைய நிலையில் நீ இருந்தால், இப்படி ஒரு மனிதன் சோழநாட்டு இளவரசியைப் பற்றித் தாழ்வாகப் பேசியதற்காக, உன் உடை வாளால் அவன் நாவைத் துண்டித்திருப்பாய்!” என்றான்.

வீரமல்லனின் நாக்கு இதைக் கேட்டவுடன் அவன் தொண்டைக்குள் ஒட்டிக் கொண்டது.

மலையின் உச்சியை அடைவதற்கு முன்னால் அதன் கீழ்ச் சரிவை ஒட்டிக் குகையைப் போல் தெரிந்த ஒரு பாறையின் பிளவுக்கு எதிரில் அவர்கள் வந்தார்கள். அத்துடன் பாதை முடிந்து விட்டது போல் தோன்றியது. சந்தடி செய்யாமல் இளங்கோவும், வீரமல்லனும் அதற்குள் எட்டிப் பார்த்தார்கள். இருண்டு கிடந்த அந்தக் குகைக்குள் முதலில் எதுவுமே புலப்படவில்லை. பிறகு கண்கள் இருட்டுக்குப் பழகியவுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் நிலையில் ஒரு சிலையைக் கண்டார்கள் அவர்கள். சிலை அசைவதைப் போல் தோன்றியதால் இருவருடைய கண்களும் கூர்மையாகின. அருகே ஒரு சிறு பாய், மயிற்பீலி, கமண்டலம் இவ்வளவும் இருந்தன.

“அருகா போற்றி! அருகா போற்றி” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தது சிலை வடிவிலிருந்த அந்த மனித உருவம். வீரமல்லன் ஒன்றும் விளங்காதவன்போல் தன் நண்பனின் முகத்தைப் பயத்துடன் பார்த்தான்.

“அடிகளே போற்றி!” என்ற உரக்கக் கூறினான் இளங்கோ. தன் பயத்தைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக அவன் அப்படிக் கூறுவதுபோல் தோன்றியது. உடனே நெருப்புத் துண்டங்களைப் போன்ற தன் விழிகள் இரண்டையும்

திறந்து அந்த இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தது அந்த உருவம்.

3. ஒற்றைப் பனைமரம்

அடிகளார் விழித்த விழிப்பு அடிவயிற்றைக் கலக்கியது இருவருக்கும். கூர்வேலுக்கும் கொடுவாளுக்கும் அஞ்சாத இளங்கோ கூட அந்தக் கண்களை உற்றுப் பார்க்க முடியாமல் வேறுபுறம் தன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான். வீரமல்லன் தோள்மீது மெல்லத் தன் கையை வைத்து வெளியே அழைத்தான்.

அந்தப் பாறையைத் தாண்டிக் கொண்டு அப்பால் செல்வதற்கு வேறு வழிகள் இருக்கின்றனவா என்று இருவரும் பார்த்தார்கள். சுற்றிலும் செங்குத்தான பாறைகளும் முட்புதர்களுமே சூழ்ந்திருந்தன. அடிகளாருக்குப் பின்னால் சிறிது ஒளி தெரிந்ததால், அவரைத் தாண்டித்தான் பாறைகளுக்குள் புகுந்து செல்ல வேண்டும். அவராகவே வழி விடவேண்டும்; அல்லது அப்புறப்படுத்திவிட்டு உள்ளே நுழைய வேண்டும்.

வீரமல்லன் ரகசியமாக இளங்கோவேளிடம் கேட்டான், “பாண்டி நாட்டில் இன்னுமா சமணர்கள் இருக்கிறார்கள்? இவரைப் பார்த்தால் சமணத் துறவியைப் போல் தோன்றுகிறதே?”

“இன்னும் சமணர்கள் சிலர் இல்லாமலில்லை. பாண்டியர்களால் அழிக்கப்பட்டவர்களையும் அவர்களுக்குப் பயந்து வடக்கே குடி பெயர்ந்தவர்களையும் தவிர, எஞ்சியவர்கள் இந்தப் பகுதிகளில் அஞ்சி வாழ்கிறார்கள். நாடு நம்முடையதாகிவிட்ட பிறகு, அவர்களுக்குப் போதிய பாதுகாப்பு இருக்கிறது, என்றாலும் பழைய பயம் அவர்களை ஆட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.”

“இப்போது நாம்தான் இவரைக் கண்டு பயப்படுகிறோம்” என்றான் வீரமல்லன். அடுத்தாற்போல் அவனே இந்த அடிகளாரை ஒருபுறமாய் ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டு “நாம் குகைக்குள் புகுந்து போனால் என்ன?” என்று கேட்டான்.

“அபசாரம்! அபசாரம்!” என்றான் இளங்கோ. “இவரிடமே போய் வழி கேட்டுப் பார்ப்போம். இதற்காக இவரை நாம் துன்புறுத்த வேண்டாம்.

மாமன்னர் நமக்கு இட்டிருக்கும் கண்டிப்பான கட்டளையை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. யாருடனும் எதற்காகவும் சண்டை நேருமென்று தெரிந்தால் அந்த இடத்தை விட்டு விலகச் சொல்லியிருக்கிறார் வீரமல்லா! கை தவறிக்கூட உடைவாளைத் தொட்டு விடாதே!”

மீண்டும் குகை வாயிலுக்குப் போய் எட்டிப் பார்த்தார்கள் இருவரும். அடிகளாரோ அடித்து வைத்த கற்சிலைபோல் இருந்த இடத்தைவிட்டு நகாராமல் இருந்தார். ஒருவேளை அவர் வடக்கிருந்து வீடு பெறுவதற்காக அந்தத் தனி இடத்துக்கு வந்திருக்கிறாரோ என்று இளங்கோ நினைத்தான். சமணத் துறவிகளில் சிலர் தம்முடைய கடைசி நாட்களை அன்னம், தண்ணீர், ஆகாரமின்றியே கழிப்பார்கள். தியானித்துக் கொண்டே, கட்டையைத் தரையில் கிடத்திவிட்டு; உயிரை அருகதேவனின் திருவடி நிழலுக்குக் கொண்டு செல்வார்கள். இப்படி உயிர் துறப்பதற்கு வடக்கிருத்தல் என்று சொல்வது சமண மரபு.

ஆனால் அவர் வடக்கிருக்க வந்தவராகவும் இளங்கோவுக்குத் தோன்றவில்லை. வைரம் பாய்ந்திருந்த அவர் உடற்கட்டை நோக்கியபோது, ஆண்டு ஒன்றுக்கு அவர் பட்டினி கிடந்தாலும் அருகரின் அருள் அவருக்குக் கிட்டாதென்று தோன்றியது. மழிக்கப் பெறாத சடை முடிகளுடன் அவர் விசித்திரமாகக் காட்சியளித்தார். நல்ல வேளை, அவர் திகம்பரக் கோலத்தில் இல்லை; இடுப்பில் கோவணம் தெரிந்தது. கால மாறுதலுக்கேற்ப சமணர்களும் மாறிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

இளங்கோ தன் தொண்டையை மெல்லக் கனைத்தான். இடையில் மூடியிருந்த விழிகள் மீண்டும் திறந்தன.

“அடிகளாரின் அமைதியைக் கலைக்க வேண்டியிருக்கிறது; அதற்காக எங்களை மன்னிக்க

வேண்டும்” என்று பணிவுடன் கேட்டுக் கொண்டான் இளங்கோ.

“அமைதியைத்தான் குலைத்து விட்டீர்களே!” என்று சிம்ம கர்ஜனை செய்தார் துறவி. “நீங்கள் யார்? எங்கே வந்தீர்கள்? உங்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“அவரைச் சிறிது சாந்தமாகப் பேசச் சொல்” என்று இளங்கோவின் காதுகளில் கூறினான் வீரமல்லன். இளங்கோ தன் நண்பனை அசட்டை செய்துவிட்டு அவரிடம் பணிவுடன் கூறினான். “நாங்கள் வழிப்போக்கர்கள். மலையைத் தாண்டிச் செல்வதற்கு எங்களுக்கு வழியைச் சொன்னால் உதவியாக இருக்கும்.”

“வழிப்போக்கர்களுக்கு இங்கு வேலையே இல்லை. ஏன்? மலைக்கு அடுத்தாற்போல் பத்து சமணக் குடும்பங்கள் பதுங்கி வாழ்வது உங்கள் கண்களை உறுத்துகிறதோ? பாண்டியத் தொல்லைகள் மாண்டுபோன பிறகுமா இந்த அக்கிரமம்? உங்கள் வரவைக் கண்டாலே ஊரிலுள்ளவர்களெல்லாம் ஓடிப்போய்க் காட்டில் ஒளிந்து கொள்வார்களே!”

“நாங்கள் இருவரும் சோழநாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள்.”

“யாராயிருந்தால் என்ன?”

“அடிகளே! வெள்ளாற்றங் கரையிலும், கோனாட்டிலும் கானாட்டிலும் உங்களுக்குப் புகலிடம் கொடுத்துப் பாதுகாப்பளித்தவர்கள் நாங்கள். மதுரையிலிருந்து காஞ்சிக்குப் புறப்பட்டவர்களுக்கு வரவேற்பளித்து, நார்த்தா மலையையும் சித்தன்ன வாயிலையும், குன்றாண்டார் கோயிலையும் கொடுத்தவர்கள் நாங்கள். சோழர்களிடம் கூடவா உங்களுக்குச் சீற்றம்?” அவருடைய சீற்றம் இன்னும் அடங்கியபாடில்லை.

“நீங்கள் திரும்பிப் போகிறீர்களா, இல்லையா?” என்று கத்தினார். கத்திவிட்டு, “நீங்கள் திரும்பாவிட்டால் என்னைக் கொன்றுபோட்டு, என் உடல்மேல் நடந்து செல்லுங்கள்” என்றார். இளங்கோவுக்கு என்ன

செய்வதென்று புரியவில்லை. வீரமல்லன் அவன் காதருகில் சென்று, “அடிகள் சொல்கிற படியே செய்துவிட்டுப் போனால் என்ன?” என்று கேட்டான். அடிகளின் காதுகளிலும் இந்தப் பேச்சு விழுந்திருக்க வேண்டும்.

அவர் தம்முடைய குரலைச் சற்றுத் தாழ்த்திக்கொண்டு கூறினார். “சோழ நாட்டுச் சேனாபதி கிருஷ்ணன் ராமனை உங்களுக்குத் தெரியுமா? பத்து நாட்களுக்கு முன்பு அவர் இங்கு தரிசனத்துக்கு வந்துவிட்டுப்போனார். அவர் சமணராகையால் அவரை யாம் தடுக்கவில்லை. சைவர்களாகிய உங்களுக்கு இங்கு என்ன வேலை? கொலை செய்வதைப் பற்றி இவ்வளவு எளிதாகப் பேசுகிறீர்களே!”

சேனாபதி கிருஷ்ணன் ராமனுடைய பெயரைக் கேட்டவுடன் வீரமல்லன் நடுநடுங்கினான். இருவரும் பல முறைகள் துறவிக்குச் சிரம் தாழ்த்தி வணக்கம் செலுத்திவிட்டு வந்த வழியே திரும்பினார்கள். சேனாபதி கிருஷ்ணன் ராமனுடைய பெயர் அவர்களிடம் மந்திரம்போல் வேலை செய்தது. சமணராக இருந்தாலும் இல்லறவாசி அவர். அவர் புதல்வர் மாராயன் அருண்மொழியும் சோழர்களின் பெருந்தனத்து அதிகாரிகளில் ஒருவராகப் பணியாற்றினார்.

சற்றுத் தூரம் நடந்தவுடன் சுற்றும்முற்றும் திரும்பிப் பார்த்தான் இளங்கோ. வலதுபுறம் புதர்களுக்கப்பால் ஒரு மண்மேடு தெரிந்தது. ஒற்றைப் பனைமரம் அந்த மேட்டின் உச்சியில் தலைவிரித்து நின்றது. அதையே கண் கொட்டாமல் நோக்கிய இளங்கோ, “வீரமல்லா! எனக்குப் பசி எடுக்கிறது. வருகிறாயா, அந்தப் பனைமரத்தடிக்குப் போய் நுங்கு கிடைக்குமா என்று பார்த்துவிட்டு வருவோம்?” என்றான்.

“அது ஆண் பனையோ, பெண் பனையோ தெரியாது. பெண்பனையானால் அதில் நுங்கு இருக்குமோ, முற்றிய காய் இருக்குமோ தெரியாது. நீ வேண்டுமானால போய்ப்

பார்த்துவிட்டு வா; நான் இங்கு காத்திருக்கிறேன்” என்றான் வீரமல்லன்.

இதே பதிலை விரும்பியவன்போல் இளங்கோ செடிகளை விலக்கிக் கொண்டு புதருக்குள் சென்றான்.

“பசிக்குப் பனம் பழமாக இருந்தாலும் விட்டுவிடாதே” என்று வீரமல்லனின் குரல் பின்னாலிருந்து ஒலித்தது.

நல்ல வேளையாக குலைகுலையாய் நுங்கு தள்ளிக் கொண்டிருந்த பெண் மரம் அது. விறுவிறுவென்று மரத்தில் ஏறிய இளங்கோ உடனே குலைகளை வெட்டாமல் அதன் உச்சியில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டான். நான்கு புறங்களிலும் தன் பார்வையை அலையவிட்டான். சமணத் துறவி தங்களுக்கு வழிவிட மறுத்த திசையில் ஓர் பள்ளத்தாக்குத் தெரிந்தது. அங்கே அவன் கண்ட காட்சியால் அவன் நெஞ்சு ஒரு கணம் நின்றுவிட்டு மீண்டும் துடித்தது.

ஆட்டு மந்தையைப்போல் அந்தப் பள்ளத்தாக்கில் குதிரைகள் மேய்ந்தன. எறும்புச் சாரைகளைப்போல் மனிதர்கள் வருவதும் போவதுமாக இருந்தார்கள். சூரியன் ஒளிக்குத் தன் கையால் நெற்றியை மறைத்துக் கொண்டு நன்றாக உற்றுப் பார்த்தான் இளங்கோ. எதேச்சையாக அவன் பார்வை மலைக்குகைக்குள் திரும்பியபோது அங்கே வெளியில் வந்து, அந்தத் துறவி நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் தன்னையே பார்க்கிறார் என்பதையும் இளங்கோ கண்டு கொண்டான். வேகமாக இரண்டு குலைகளை வெட்டிக் கீழே தள்ளிவிட்டுச் சரசரவென்று இறங்கினான்.

குலைகளும் கையுமாக வரும் நண்பனை வீரமல்லன் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் வரவேற்றான்.

“எங்கே மரத்தின் உச்சியிலேயே குடியிருக்கத் தொடங்கி விட்டாயோ என்று நினைத்தேன். சோலைமலைக் குரங்குகளுக்கு விவரம் தெரிய வந்தால் உன்னுடைய கொடும்பாளூர்க் கோட்டையை அதமாகிவிடும்!”

மரத்தின் மேலிருந்து தான் கண்ட காட்சியை அவன் தன் நண்பனிடம் சொல்லவில்லை. பதில் சொல்லாமல் சிரித்து மழுப்பிவிட்டு, “உம், விரைந்து சாப்பிட்டு எழுந்து வா!” என்று எதிரிகளின் தலைகளைச் சீவுவதுபோல் பனங்காய்களைச் சீவி வைத்தான் இளங்கோ. வீரமல்லனோ மற்றவனுடைய பசியைப்பற்றி லட்சியம் செய்யாமல் சீவிப் பெற்ற பனங் காய்களின் கண்களில் கட்டை விரலை விட்டு வாயால் சுளைகளை உறிஞ்சித் தள்ளினான். வீரமல்லனின் விலாப் புடைத்து அவனுக்குக் களைப்பு ஏற்பட்ட பிறகே இளங்கோவுக்கும் பாதிப் பசி ஆறியது.

குதிரைகளை அவர்கள் அவிழ்க்கப் போகும் சமயம் அங்கே காய்ந்த சருகுகளின் சலசலப்புச் சத்தம் கேட்டு இருவரும் திடுக்கிட்டார்கள். அருவிக்கு அப்பால் நின்ற கடம்ப மரத்தின் மறைவிலிருந்து யாரோ ஒரு மனிதன் வெகு வேகமாக ஓடினான். எலும்புக்கூடு உயிர்பெற்றெழுந்து ஓடுவதுபோல் அத்தனை ஒல்லியாக, விகாரமாக இருந்தான் அந்த மனிதன். கவிழ்த்த சட்டியைப்போல் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது அவனுடைய பரட்டைத் தலை. வீரமல்லன் அவனுடைய முதுகுக்குக் குறிபார்த்துத் தன் உடைவாளை ஓங்கினான். இளங்கோவின் கரம் அதைப் பற்றிப் பிடுங்கிக் கொண்டது. என்றாலும் வீரமல்லன் சும்மாயிருக்கவில்லை. தன் இடுப்பில் சொருகியிருந்த வளை எறியை எடுத்துச் சுழற்றி வீசினான். குறி தவறாத அந்த வளை எறி அந்த எலும்பு மனிதனின் கணுக்காலில் பாய்ந்தது. “ஆ!” என்ற அலறலுடன் அவன் கீழே விழுந்து புரண்டு துடித்தான்.

அவனை நோக்கிப் பாயப்போன வீரமல்லனை இளங்கோ தடுத்து நிறுத்தி, “நீ புறப்படப் போகிறாயா இல்லையா?” என்று அதட்டினான். “வந்த வேலையை மறந்துவிட்டு வீண் கலவரத்தில் அகப்பட்டுக்கொள்ளாதே!”

“அவன் சுந்தரபாண்டியனுடைய ஒற்றனாக இருந்தால்? அவனை இப்படியே விட்டுவிட்டு நாம் கிளம்பலாமா?”

“நாம் விழிப்போடிருக்கிறோம் என்பதை அவன் தெரிந்து கொண்டு போய்ச் சொல்லட்டும். வா! இனிமேல் நாம்

இங்கே தங்கக்கூடாது.”

இளங்கோவுக்கு, தன்னைப் பனைமரத்தின் மேல் அந்தத் துறவி பார்த்துவிட்ட பிறகு விவரிக்க முடியாத பரபரப்பு ஏற்பட்டிருந்தது.

“என்னுடைய வளை எறியையாவது எடுத்துக் கொண்டு போகலாம் வா” என்று அழைத்த வீரமல்லனிடம் “உனக்கு அதைப்போல் ஆயிரம் தருகிறேன், குதிரை மேல் ஏறு” என்று பதில் அளித்தான் இளங்கோ.

வளைந்த மரக்கட்டையாலான சிறிய ஆயுதம் அந்த வளை எறி. தூரத்தில் மறைந்து செல்லும் மனிதர்களையோ பிடிக்கு அகப்படாமல் ஓடுபவர்களையோ அதனால் தடுத்து நிறுத்த முடியும். தொலைவில் செல்பவன் நண்பனா எதிரியா என்று தெரியாத சமயம், அவன் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படா வண்ணம் அவன் போக்கைத் தடுக்க, சோழ வீரர்கள் இந்த வளை எறியை வைத்திருந்தனர். வீரமல்லனின் வளை எறி என்றைக்குமே தன் குறிதவறியதில்லை.

4. அருள் மொழியாள்

‘மாதம் மூன்று மழையுள்ள நாடு’என்று கொடும்பாளூர்க் கோட்டை பற்றிப் புலவர்கள் பெருமையுடன் பாட முடியாது. ஆண்டுக்கு மூன்று முறை மழை பெய்வதே அங்கு அபூர்வம். கொடும்பாளூருக்குத் தெற்கே அரைக் காத தூரத்தில் ஓடும் ஆற்றுக்கு வெள்ளாறு என்று பெயர் வைத்ததற்குப் பதிலாக மணலாறு என்றே அவர்கள் பெயர் வைத்திருக்கலாம். சங்க காலத்துக்கு முன்பே வேளிர்கள் அதன் கரையில் வந்து தங்கியதால் அந்தப் பெயர் பெற்றது என்று வரலாறு கூறுகிறது.

வேளிர்கள் மிகவும் பொல்லாதவர்கள்; உழைப்புக்கு அஞ்சாதவர்கள். அந்த வெள்ளாற்றின் வெள்ளத்தையும் அவர்கள் வீணாக்கவில்லை. மழைக் காலங்களில் முரட்டுத்தனமாய்ப் பாய்ந்தோடும் அந்தக் காட்டாற்றைக் கட்டுப்படுத்தி, தங்கள் நாட்டின் ஏரி குளங்களில் அவர்கள் நிரப்பிக் கொண்டார்கள். கொடும்பாளூரைச் சுற்றியிருந்த பெரிய பெரிய ஏரிகளும் கண்மாய்களும் குளங்களும் அந்த நாட்டின் பசுமையை வளர்த்தன. வெறிகொண்ட வேகத்தோடு கடலுக்குச் செல்லவிருந்த வேழமலை வெள்ளம் கோனாட்டுச் சாலை மரங்களாய் பூஞ்சோலைகளாய், நெற ்கதிர்களாய் உருப்பெற்றுச் சிரித்தன. அது வேனிற்காலமாதலால் அப்போது கானல் நீரும் மணலும்தான் ஓடிக்கொண்டிருந்தன வெள்ளாற்றில். தென்னவன் இளங்கோவேளும் வீரமல்ல முத்தரையனும் அதன் வடகரையைக் கடந்து கொடும்பாளூரை நெருங்கி விட்டனர். மேலை வானில் இறங்கிக் கொண்டிருந்த மாலைச் சூரியன் மண்ணைப் பொன்னாக்கும் மந்திர ஜால வித்தைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தான்.

கொடும்பை நகரின் தெற்கு வாயில் காவல் மண்டபம் அவர்கள் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. மண்டபக் கலசத்தின் உச்சியில் அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்த புலிக்கொடி அவர்களை வரவேற்றது. காவல் மண்டபம் நெருங்க நெருங்க அதை வியப்போடு உற்றுப் பார்த்தான் இளங்கோ.

இரண்டு குதிரைச் சேவகர்களும் ஐந்தாறு காவலாளிகளுமே அங்கு நிற்பது வழக்கம். இப்போதோ வீரர்களும் பொது மக்களுமாகச் சேர்ந்த சிறு கூட்டமொன்றே அங்கு காத்திருந்தது. ஒரு குதிரைச் சேவகன் மட்டிலும் முன்னால் விரைந்து வந்து, இளங்கோவை இனம் கண்டு கொண்டு மற்றவர்களுக்குக் கையசைத்தான்.

காவல் மண்டபத்தின் முரசுகள் அதிர்ந்தன. பல்வகை வாத்தியங்களும் ஒன்றாக முழங்கின. காரணம் புரியாமல் இளங்கோ திகைப்படைந்தபோது, கூட்டத்தினர் வானை முட்டும் குரலில் வாழ்த்தொலி வழங்கினர்.

“கொடும்பாளூர்க் குலக்கொழுந்து இளவரசர் இளங்கோ வாழ்க!”

“மதுராந்தகப் பரகேசரி மூவேந்த வேளாரின் திருக்குமரர் வாழ்க!”

“தென்னவன் இளங்கோவான பூதி விக்கிரமகேசரியின் பெயர் தாங்கும் வீர சோழப் படைத் தலைவர் வாழ்க!”

கூட்டத்தினரைக் கையமர்த்திய இளங்கோவேள், மக்கள் அங்கு குழுமியிருப்பதன் காரணத்தைக் குதிரைச் சேவகனிடம் கேட்டான்.

“போர்க்களத்திற்குப் போய் வெற்றியுடன் திரும்பும் போதல்லவா இது போன்ற வரவேற்பிருக்கும்? அப்படி ஒரு செயலும் நான் செய்துவிட்டு வரவில்லையே! நான் இன்றைக்கு இங்கே வரப்போவதாக உங்களுக்கு யார் சொன்னது?”

“இளவரசே! சக்கரவர்த்திகள் தஞ்சை மாநகரிலிருந்து நம் நகருக்கு விஜயம் செய்திருக்கிறார்கள்!”

“என்ன! என்ன! பெரிய உடையார் இராஜேந்திரதேவரா?”

“ஆமாம்; அவர்கள் தாம் தாங்கள் இன்று மதுரையிலிருந்து திரும்பக் கூடுமென்று கூறினார்கள்.”

இராஜேந்திரரின் வரவு தெரிந்தவுடன் இளங்கோவேளின் பிரயாணக் களைப்பு எங்கோ மறைந்து விட்டது. வந்தவர் அவன் வரவேண்டிய நாளையும் மறந்துவிடவில்லை. இளங்கோ உடனடியாக அரண்மனைக்குப் பறந்து போகத் துடித்தான்.

“அவர்கள் மட்டிலும் தான் வந்திருக்கிறார்களா? உடன் கூட்டமும் வந்திருக்கிறதா?”

‘உடன் கூட்டம் வரவில்லை; வீரமா தேவியாரும் இளவரசிகள் இருவரும் வந்திருக்கிறார்கள்.”

உடன் கூட்டத்து அதிகாரிகள் யாரும் வரவில்லை யென்பதால், பெரிய உடையாருடன் தனித்துப்பேச வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்று மகிழ்ந்தான் இளங்கோவேள். விருந்தினர் என்ற முறையில் அவர் வருகை தந்திருப்பது அவன் மகிழ்ச்சியை இரண்டு மடங்காக்கியது.

“வீரமல்லா! புறப்படு!” என்றான் தன் நண்பனிடம். குதிரைச் சேவகர்கள் சிலர் முன்னும் பின்னும் செல்ல, நண்பர்கள் இருவரும் நகருக்குள் நுழைந்தார்கள். திருவிழாக் காலத்து அலங்காரங்களுடன் கொடும்பாளூர் நகரமே புதுமை பெற்று விளங்கியது. எங்கு பார்த்தாலும் மாவிலைத் தோரணங்களும், ஈச்சங்குலைகளும், தென்னங்குருத்துகளும், குலை தள்ளிய வாழைகளும் வீதிகளை அழகு செய்து கொண்டிருந்தன. விளக்கு வைத்த நேரமாதலால் நகரம் முழுவதும் ஒரே ஒளி வெள்ளத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தது.

அரண்மனைக் கோட்டை வாயில் அவர்களை அன்புடன் வரவேற்றது.

முதலில், விருந்தினர் மாளிகைக்கு வீரமல்லனை அழைத்துச் சென்று அவனுக்கு வேண்டிய வசதிகளைக் கவனித்தான் இளங்கோ; ஏவலாட்கள் இருவரைத் தன் நண்பனின் குரலுக்குக் காத்திருக்கச் சொன்னான். “வீரமல்லா! நன்றாகச் சாப்பிட்டு விட்டுக் களைப்பாற உறங்கு. பெரிய உடையார் வந்திருப்பதால அரண்மனைக்குள் ஒரே பரபரப்பாக இருக்கும். நாம் போய்

வந்த விஷயங்களை இந்த நேரத்தில் அவர் கேட்க விரும்பமாட்டார். அதிகாலையில் உன்னை வந்து அவரிடம் அழைத்துக் கொண்டு போகிறேன்" என்றான்.

வீரமல்லன் சிரித்துக் கொண்டே, "ஆமாம், இனிமேல் என்னைக் கவனிப்பதற்கு உனக்கு எங்கே பொழுதிருக்கப் போகிறது? நீ போய் உன் முக்கிய விருந்தாளியான இளவரசியை நன்றாகக் கவனித்துக்கொள்" என்றான்.

இளங்கோவின் வரவு சேவகர்கள் வாயிலாக அவன் அன்னையார் ஆதித்த பிராட்டிக்குத் தெரிந்து விட்டது. அந்தப்புரத்தின் முன் வாயிலில் தன் குமாரனின் வரவு நோக்கி அவர் காத்து நின்றார். அவரோடு இராஜேந்திரசோழரின் மனைவியார் வீரமாதேவியும், அவர் சிறிய பெண் அம்மங்கை தேவியும் சேர்ந்து கொண்டனர். அம்மங்கை தேவிக்கு இளங்கோவைக் கண்டவுடன் குதூகலம் தாங்கவில்லை; அறிவறியாப் பருவத்தினளாக இருந்ததால் இளங்கோவேள் அவளிடம் மட்டும் எப்போதும் கலகலப்பாகப் பேசுவான். அவனை அவன் தாயாரிடம்கூடப் பேசவிடாதபடி வளைத்துக் கொண்டாள் அம்மங்கை.

குளித்துவிட்டு, மாற்றுடை உடுத்திக்கொண்டு, மேல்மாடக் கூடத்திலிருந்த தன் தந்தையாரையும் சக்கரவர்த்தியையும் பார்க்கச் சென்றான் இளங்கோ. அந்தப்புரத்தில் அருள்மொழியைக் காணவில்லை. வீரமல்லன் பேசிய பேச்சால் அவளுடைய நினைவு அவனிடம் எழுந்து கொண்டிருந்தது. அதை எண்ணிப் புன்னகை செய்து கொண்டே படிகளில் ஏறிக் கூட்டத்தின் வாயிலை அடைந்தான்.

மேல்மாடக் கூடத்தில் அலங்காரத் தூண் விளக்கு தும்பைப்பூக் கொத்தைப் போல் தன் எண்ணற்ற சுடர்களால் ஒளி உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. சேரநாட்டு வேழம் பதித்த தேக்குமரக்கட்டிலில் திண்டுகளின் மீது கம்பீரமாய்ச் சாய்ந்து கொண்டிருந்தார் இராஜேந்திரர் அருகே மற்றொரு ஆசனத்தில் மதுராந்தக வேளார அமர்ந்திருக்க, அருள்மொழி தன் தந்தையாருக்குப் பக்கத்தில் துவளும் முல்லைக் கொடியைப் போல் நின்றிருந்தாள்.

பெரிய உடையார் இராஜேந்திரருக்கும் தன் தந்தையாருக்கும் வணக்கம் தெரிவித்தான் இளங்கோ. அருள்மொழி அங்கிருப்பது தெரிந்தும்கூட அவன் அவளை ஏறிட்டுப் பார்க்கவில்லை. அவள் அவனை “வாருங்கள்” என்று மெல்ல அழைத்து விட்டு அங்கிருந்து விரைந்து வெளியேறப் போனாள்.

“வா இளங்கோ! இப்படி வா” என்று அவனுக்குத் தம் அருகிலிருந்த ஓர் இருக்கையைச் சுட்டிக் காட்டினார் இராஜேந்திரர். பிறகு அருள்மொழியையும் அழைத்தார். “அருள்மொழி! நீயும் வா. பிறகு போகலாம்.”

அருள்மொழி திரும்பி வந்து, தூண் விளக்கில் தீபங்களைத் தூண்டிவிடும் பாவனையில் தன் தந்தையின் அருகில் நின்றாள். ஒளியில் புத்தெழில் பெற்ற அவள் முகம் உயிர் துலங்கும் பொற்சிலையின் முகமெனத் திகழ்ந்தது. “என்ன செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறாய்?” என்று எடுத்த எடுப்பில் உவினவத தொடங்கினார் சக்கரவர்த்தி.

இராஜேந்திரரின் உடல் எந்த இடத்திலிருந்தாலும் அவர் உள்ளம் எங்கே இருக்கிறதென்பதைத் தெரிந்து கொண்ட இளங்கோ, அருள்மொழி அருகில் இருந்ததால் மறுமொழி கூறத் தயங்கினான். ‘அரசியல் அந்தரங்கச் செய்தியை அருள்மொழியின் முன்னிலையில் கூறலாமா?’என்று கேட்பதைப் போல், அவளைப பார்த்துவிட்டு அவரை நோக்கினான்.

“தாராளமாய்ச் சொல்லலாம்! அருள்மொழியும் தெரிந்து கொள்ளட்டுமே!” என்றார் மாமன்னர். பிறகு “அருள்மொழி எந்த ரகசியத்தையும் காப்பாற்றுவாள்; அவள் தங்கை அம்மங்கையோ எதையும் மனத்தில் வைத்துக் கொள்ள மாட்டாள்” என்றார்.

தான் கண்ட காட்சிகளையும், கேள்வியுற்ற செய்திகளையும் இடையில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளையும் விவரமாகக் கூறினான் இளங்கோ.

அந்தச் செய்தியின் சாரம் இதுவே!-

சுந்தரபாண்டியன் தலைமையில் மற்ற இரு பாண்டிய மன்னர்களான மானாபரணனும் வீரகேரளனும் ஒன்று கூடியிருக்கிறார்கள். மதுரையைச் சுற்றியுள்ள மலைச் சாரல்களிலும், தெற்கே பொதிகை மலைப் பக்கத்திலும் படைவீரர்கள் திரட்டப்படுகிறார்கள். எலிமலை நாட்டுச் சேரன் மூவர் திருவடிகளும் பாண்டியர்களுக்கும், சோழர்களுக்கு எதிராக நட்புறவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இரவோடு இரவாகச் சேரநாட்டு வீரர்கள் ஈழ மன்னர் மகிந்தனின் படைப் பெருக்கத்துக்காக அனுப்பப்படுகிறார்கள். மேலைச் சளுக்கரைத் தூண்டிவிடும் முயற்சியிலும் பாண்டியர்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். ஒரே சமயத்தில் தெற்கிலிருந்து ஈழப்படையும் வடக்கிலிருந்து மேலைச் சாளுக்கப்படையும், உள்நாட்டில் பாண்டிய சேரப்படைகளும் போர் துவக்கிச் சோழப் பேரரசைப் பணிய வைக்க வேண்டுமென்பது அவர்கள் திட்டம்.

“நம்முடைய தெரிந்த படைத் தலைவர்கள் என்ன கூறினார்கள்?” என்று கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

“தெரிந்தும் தெரியாததுபோல் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பது நமது பேரரசின் கட்டளையாம். அப்படியே செய்து வருகிறார்கள். தவிரவும் நமது மண்டலச் சேனாதிபதியின் ஆணைப்படி நம் வீரர்கள் பலர் பாண்டிய சேரப் படைகளில் அவர்கள் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்கள் போல் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கொடுத்துள்ள விவரங்களை நோக்கினால், நம்முடைய மண்டலத்துக்கு இன்னும் ஆறு மாத காலத்தில் நான்கு திசைகளிலிருந்தும் ஆபத்துச் சூழலாம் என்று தெரிகிறது.”

இராஜேந்திரர் இது கேட்டுத் தமக்குள் நகைத்துவிட்டு “சோழநாட்டுத் தமிழர்களை ‘வடதேசத்தவர்கள்’என்று கூறிச் சுந்தரபாண்டியன் தென் மண்டலத் தமிழர்களிடம் வெறியூட்டி வருவது மெய்தானா?” என்று வினவினார்.

மாமன்னரின் இந்தக் கேள்வியைச் செவியுற்ற கொடும்பாளூர் மதுராந்தக மூவேந்த வேளார் பயங்கரமாகச் சிரித்தார். “மணிமுடியைப்

பறித்துக்கொண்டு துரத்தி விட்ட ஈழ நாட்டார் அவர்களுக்கு உறவினர்களாகி விட்டார்கள். முடி கொடுத்து அவர்களை நாடாளவிட்டிருக்கும் நாம் வடவர்களாகி விட்டோம்! அப்படியானால் தென்பாண்டித் தமிழர்களுக்கு மதுரைத் தமிழர்கள் வடவர்களா?” மதுராந்தகரின் சிரிப்பு அடங்கவில்லை.

மணிமுடி என்ற சொல்லைக் கேள்வியுற்றவுடன் பெரிய உடையார் இராஜேந்திரரின் முகத்தில் உணர்ச்சி மின்னல்கள் பாய்ந்து நெற்றி நரம்புகளாய்ப் புடைத்தெழுந்தன. கட்டிலிலிருந்து கீழே குதித்து, தீபச் சுடர்களில் அருகே போய் நின்று கொண்டு பயங்கரமாய் விழித்தார்; அவருடைய மீசை துடித்த துடிப்பும், விழிகள் கக்கிய நெருப்பும், தேகம் பதறிய பதற்றமும் அங்கிருந்தவர்களைத் திகிலடையச் செய்தன. மாமன்னருக்கு, அவர் தம் தந்தையாரிடம் ஆணையிட்டுச் சொன்ன சொல் நினைவுக்கு வந்து விட்டதா? வேங்கைகள் உலவும் தமிழகத்தின் மானம் ரோகணத்துக் காட்டில் நரிப்புதருக்குள் சிறையிடப்பட்டிருப்பதை அவர் நினைத்துப் பார்க்கிறாரா? மதுராந்தக வேளார் மெல்ல எழுந்து சென்று பேரரசருக்குப் பின்புறமாக வந்து நின்றார். தீபச் சுடரொளியைப் பார்த்தவாறே வேங்கையின் மைந்தன் உறுமினார்:

“ஈழத்திலுள்ள தமிழ் முடியை நாம் வென்று வராவிட்டால், இத்தனை பெரிய சோழ சாம்ராஜ்யத்தை நாம் கட்டி ஆள்வதில் பொருளே இல்லை மதுராந்தகரே!

இந்தச் சோழ மண்டலத்தை மேலைச் சளுக்கரும் பாண்டிய சேரரும் ஒன்றுகூடி அழித்தாலும் அழித்துக் கொள்ளட்டும், நம்முடைய முதல் போர் தமிழன் ஒருவனுடைய மணி முடிக்காக!”

“சோழ மண்டலத்து வீடுதோறும் பாசறைகள்; கடல் போன்ற பெரும் படையுடன கடலைக் கடப்போம்” என்றார் மதுராந்தகர்.

இராஜேந்திரரின் உணர்ச்சிக் குமுறல் அடங்கி, அவர் சிந்தனைத் தெளிவோடு மேலே பேசினார்: “நமக்கு ஈழநாட்டுப் பெருமக்களிடம் விரோதமுமில்லை; வெறுப்புமில்லை. நம்முடைய ஆட்சியில் இப்போது ரோகணத்தைத் தவிர மற்ற ஈழப் பகுதிகள் முழுமையும் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆனால் ஈழநாட்டு மக்களின் விருப்பப்படியே அவர்களைக் கொண்டு ஆட்சி செய்து வருகிறோம். ஜனநாதமங்கலம் என்று நாம் அதன் தலைநகருக்குப் பெயர் சூட்டியிருப்பதிலிருந்தே, குடிமக்களாட்சியில் நம் தலையிடாத தன்மை அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். நாம் தொடுக்கும் போரால் ஈழநாட்டு மக்களுக்கு இன்னல் ஏதும் நேரக் கூடாது. ஏன்

ரோகணத்தரசர் மகிந்தர் மீது கூட நமக்கு விரோதமில்லை. மீண்டும் ஒரு முறை அவருக்குத் தூது அனுப்பி நமக்குரிய பொருளை நட்பு முறையில் கேட்டுப் பார்ப்போம்.”

“ஒருக்காலும் கொடுக்க மாட்டார் சக்கரவர்த்தி. சென்ற போரில் நாட்டை நம்மிடம் கொடுத்துவிட்டு, அந்த முடியை எடுத்துக் கொண்டு, காட்டில் ஓடி ஒளிந்தவர் அவர்.”

“இம்முறையும் முடி கிடைக்காவிட்டால். . .” என்று பற்களை நறநறவென்று கடித்தார் இராஜேந்திரர்.

இளங்கோ, மாமன்னருக்கு முன் போய்ப் பணிவுடன் நின்றுகொண்டு, அவர் முகத்தைப் பயபக்தியுடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தவாறே, “சக்கரவர்த்திகளிடம் ஓர் விண்ணப்பம்” என்றான்.

“என்ன?!”

“ஈழத்துக்குச் செல்லும் பாக்கியம் எனக்கும் கிடைக்க வேண்டும்; “நீயும் வருகிறாய்” என்றார் பேரரசர்.

இதைக் கேட்டட இளங்கோவின் தலை அவன் கழுத்தில் பெருமை தாங்காமல் சுற்றத் தொடங்கியது. “நீயும் வருகிறாய்” என்று கூறியதிலிருந்தே, அவரும் வருகிறார்

என்பது உறுதியாகிவிட்டது. அவனுக்குத் தரையில் நிற்பது போலவே தோன்றவில்லை.

ஓர் இரும்புக்கரம் இப்போது அவன் தோளின் மீது விழவே, அந்தக் கரத்திற்குரிய தன் தந்தையாரைத் திரும்பிப் பார்த்தான் அவன். கருங்காலிச் சிற்பம்போல் துண்டு துண்டாகத் தெரிந்தன மதுராந்தாக வேளாருடைய உடற்கட்டின் தசைநார்கள்.

நெடிதுயர்ந்து நின்ற அவர் தம்முடைய ஒரே மைந்தனான இளங்கோவேளின் கண்களை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு கூறலானார்:

“நீ ஈழத்துக்குப் புறப்படுவதால் கொடும்பாளூர்க் குலமே பெருமையடைகிறது. ஆனால் அந்தப் பெருமை எங்கேயிருக்கிறது என்பதை மட்டிலும் மறந்துவிடாதே! நீ மணிமுடியோடுதான் திரும்ப வேண்டும். வெற்றியோடு தான் இந்த மண்ணை வந்து மிதிக்கவேண்டும். ஈழத்துப் பட்ட உன் பெரிய பாட்டனார் கொடும்பாளூர்ச் சிறிய வேளாளரின் இரத்தம் உன் உடலிலும் ஓடுகிறது. வெற்றி அல்லது வீர மரணந்தான் நமக்கு வேண்டும் தெரிகிறதா, இளங்கோ? நீ திரும்பாவிட்டாலும் முடி திரும்ப வேண்டும்.”

இராஜேந்திர சோழரே மதுராந்தக வேளாரின் இந்தச் சொற்களைக் கேட்டு அதிர்ச்சியுற்றுப் போனார். அரசுரிமை பெறவிருக்கும் தம்முடைய ஒரே புதல்வனிடம் தந்தை பேசுகிற பேச்சா இது? கொடும்பாளூர் வேளார் கொடுமை நிறைந்தவராக இப்போது மாமன்னரின் கண்களுக்குக் காட்சியளித்தார், என்றாலும் அவர் போக்கில் இராஜேந்திரர் தலையிடத் துணியவில்லை.

“ஆ!” என்ற கூக்குரல் விளக்கு அருகிலிருந்து எழுந்தது. அருள் மொழியின் குரல் தான் அது.

“என்ன அருள் மொழி?”- தந்தை வினவினார்.

“சுடரில் விரலைச் சுட்டுக்கொண்டேன்” என்றாள் அவள்.

அப்போது அவள் இளங்கோவைப் பார்த்த பார்வை கடலின் ஆழத்தைவிடக் கொடிய ஆழம் நிறைந்ததாகத்

தோன்றியது. விரலை அவள் சுட்டுக்கொள்ளவில்லை என்பதையும், மதுராந்தக வேளாரின் சொற்களால் நெஞ்சையே சுட்டுக் கொண்டாள என்பதையும் இளங்கோ கண்டு கொள்ளவில்லை. இவற்றையெல்லாம் கண்டு கொள்ளதவர் போல் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார் மாமன்னர் இராஜேந்திரர்.

கலங்கிய கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு அருள்மொழி அந்த இடத்தை விட்டு விரைந்து சென்றாள். போகும்போது அவள் விட்ட பெருமூச்சின் சீற்றம் இளங்கோவின் செவிகளுக்கு மட்டும் எட்டியது.

அதற்கு மேலும் அவள் தங்குவதை விரும்பமாட்டாள் என்பதை அறிந்த இராஜேந்திரர் அவளைத் தடுத்து நிறுத்த முற்படவில்லை.

5. நிலவிலே ஒரு பொற்சிலை

இள மாம்பிஞ்சை இரு கூறாகப் பிளந்தெடுத்தாற் போன்ற கண்கள் அருள்மொழியின் கண்கள். அந்த மாவடுக் கண்கள் இப்போது பெருஞ்சினத்தால் சிவப்பேறியிருந்தன. கொடும்பாளூர் மேல்மாடக் கூடத்திலிருந்து புறப்பட்டு, சூறாவளியைப்போல் கீழே இறங்கி வந்தவள் நேரே அந்தப்புரத்துக்குள் நுழையாமல் ஒரு கணம் தாமதித்தாள்.

வழக்கமாக உணர்ச்சி வயப்படாதவள் அருள்மொழி. ஆனால், ஒரு சிறிய நிகழ்ச்சிக்காக இன்று அவள் மனத்தைப் படாதபாடு படுத்திக்கொண்டாள். கொடும்பாளூர் மதுராந்தக வேளாரை அவளால் மன்னிக்கவே முடியவில்லை.

‘முதன் முறையாகப் போர்க்களம் செல்வதற்கு அனுமதி கேட்கிறார் கொடும்பாளூர் இளவரசர். என் தந்தையாரிடம் அவர் கேட்கும்போது, பெரிய வேளார் ஏன் குறுக்கே புகுந்து இப்படி ஒரு அவச்சொல் சொல்ல வேண்டும்!

‘வெற்றியோடு திரும்பி வா’என்று சொன்னால் இவருடைய வீரத்துக்கு இழுக்கு வந்து விடுமா, என்ன? இளவரசர் திரும்பி வராவிட்டால் இவருக்குப் பின் இந்தக் கொடும்பாளூர் முடியை வேறு யார் தாங்குவார்களாம்!

இப்படியெல்லாம் எண்ணித் தன்னை வாட்டிக் கொண்ட அருள்மொழி, இந்தக் கொடும்பாளூர்க்காரர்களே மூர்க்கத்தனமான போர் வெறியர்கள் என்று ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

மாவடுக் கண்கள் கோவைக் கனிகளாக மாறிவிடவே அருள்மொழிக்கு அந்தக் கண்களோடு அந்தப்புரத்துக்குள் நுழையப் பிடிக்கவில்லை.

அன்னையாரோ, அத்தையாரோ காரணம் கேட்பார்கள். தங்கை அம்மங்கையிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டால் அப்புறம் மீளவே முடியாது.

ஆயிரமாயிரம் கேள்விகள் கேட்டு, மேலே ஆண்கள் பேசிக்கொண்ட அரசியல் ரகசியங்களையெல்லாம் கூட அம்பலத்துக்குக் கொண்டு வந்துவிடுவாள். ஆகவே அருள்மொழி மெதுவாக அரண்மனைப் பூங்காவுக்குள் புகுந்தாள்.

வானத்தில் பொற்தகடாக மிதந்த வளர்பிறை நிலா, தன்னையே உருக்கி வார்த்துக்கொண்டு தோட்டத்துக்கு வந்தவுடன் குளிர் அமுதமாக மாறிப் பொசிந்தது. மலர்களின் கதம்பமணத்தைச் சுமந்ததால் மென்காற்று மயங்கிக் கிறங்கிற்று. அருள்மொழி அந்தக் கனவு உலகத்துக்குள் சுய நினைவிழந்து மெல்ல நடந்து வந்தாள். பூங்காவின் மைய மண்டபத்துத் தூணில் அவள் பொன்னுடல் வார்த்தெடுத்த சிற்பச் சிலையெனச் சாய்ந்தது.

மேல் மாடக் கூடத்தில் சோழ மண்டலத்தின் புதிய திட்டங்கள் உருவாகிக் கொண்டிருந்தன. பெரிய வேளார் மதுராந்தகரிடமும், அவர் மைந்தன் இளங்கோவிடமும் தமது கருத்துக்களை விவரித்துக் கொண்டிருந்தார் இராஜேந்திரர். சோலைமலையில் இளங்கோ கண்டு வந்த சமணத் துறவியைப் பற்றியும் பேச்சுத் திரும்பியது.

“அவர் ஒரு வேளை பாண்டியர்களின் ஒற்றராக இருக்கக்கூடுமோ என்று நினைக்கிறேன்” என்றான் இளங்கோ.

“அப்படியா?”

“ஆம் சக்கரவர்த்தி! அவரை முதலில் பாத்தவுடன் மெய்த்துறவி என்றுதான் தோன்றியது. ஆனால், நான் பனைமரத்தின் உச்சியிலிருக்கும்போது அவர் குகைக் குள்ளிருந்து ஏன் எட்டிப் பார்க்கிறார்? என்னால் அவரை நம்ப முடியவில்லை. மலைச்சாரலில் திரண்டிருக்கும் கூட்டத்தினரிடம் யாரும் போகாதபடி அவர் காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாரோ என்னவோ?” மதுராந்தக வேளாருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. “இவ்வளவையும் தெரிந்துகொண்டு நீ ஏன் அவரைச் சும்மா விட்டு வந்தாய்?

அதே இடத்தில் வெட்டிச் சாய்ந்து விட்டு வந்திருக்க வேண்டும். நாமும் விழிப்போடு இருக்கிறோம் என்பதை எதிரிகள் அறிந்து கொள்ளட்டும்!”

கலகலவென்று சிரித்தார் இராஜேந்திரர். “மதுராந்தகரே, உங்களுடைய குமாரனின் உடைவாளைவிட மிகவும் உறுதியுள்ளது அந்தத் துறவியின் கை. அவரை இலேசாக நினைத்து விடாதீர்கள். இரும்பு மனிதர் அவர்!”

“தங்களுக்கு அவரைத் தெரியுமா?” என்று வியப்புடன் கேட்டான் இளங்கோ. அவன் தந்தைக்கோ சக்கரவர்த்தி தம்மை எதிரில் வைத்துக் கொண்டே மற்றொரு மனிதரின் வீரத்தைப் புகழ்ந்ததில் மனக்குமைச்சல். அவருடைய மீசை துடித்தது. இதைக் கண்டு கொண்ட இராஜேந்திரர்,

“மதுராந்தகரே! அவர் யார் தெரியுமா? இரண்டு கிழவிகளுக்குக் கணவரான இல்லறத்துறவி! அவருடைய வரவைத்தான் நாம் இப்போது எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்” என்றார்.

“ஓஹோ! அவரா?”- பெரிய வேளாரின் மீசைத் துடிப்பு அடங்கியது.

யார் என்று தெரிந்து கொள்ளாமல் விழித்தான் இளங்கோவேள். படிகளில் யாரோ ஒருவர் மேல் மாடத்தை நோக்கி வரும் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. அந்த ஓசையைக் கொண்டு வருகிறவரை நிச்சயித்து விட்ட மாமன்னர், “இளங்கோ! அந்தத் துறவியே உனக்குத் தரிசனம் தருவதற்காக வந்துவிட்டார்” என்றார்.

ஒற்றைத் தென்னைமரம் போல் உயர்ந்த தோற்றத்துடன் உள்ளே நுழைந்தார் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர். நரை, திரை, சுருக்கம் எதுவுமே அவரிடம் தென்படவில்லை. அறுபது வயதைக் கடந்துவிட்ட இளங்கிழவர் அவர்!

“வாருங்கள் மாமா!” என்றார் பேரரசர். “வரவேண்டும் சிற்றப்பா!” என்றார் சிற்றரசர். “வணக்கம் தாத்தா!” என்றான் இளவரசன்.

இளங்கோவின் கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டு அவனை அன்போடு தட்டிக் கொடுத்தார் வந்தியத்தேவர். "பொல்லாத பிள்ளையப்பா நீ!" என்னையே ஏமாற்றிவிட்டு, உன் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொண்டு ஒன்றுமறியாதவனைப் போல் திரும்பிவிட்டாயே!" என்றார். பிறகு பெரிய வேளாரிடம் திரும்பி, "உங்கள் குமாரன் கெட்டிக்காரன்!" என்று பாராட்டினார். அதோடு இளங்கோவிடம் அவனோடு வந்த வீரமல்லனைப் பற்றியும் கேட்டார்.

"உன்னோடு வந்த முரட்டுப் பையன் எங்கே? எதற்கெடுத்தாலும் வாளை உருவத் துடித்தானே அவன்!"

இராஜேந்திரரின் நெற்றிப் புருவங்கள் நெளிந்தன. இளங்கோவை அவர் அனுப்பும்போது கூடச் செல்ல வேண்டிய ஆளை அவனையே பொறுக்கிக் கொள்ளச் சொல்லியிருந்தார். நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமுள்ளவனாகவும் நிதானமாக நடந்து கொள்ளக் கூடியவனாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று கூறியிருந்தார்.

"யார் அந்தப் பையன்?" என்று இப்போது இளங்கோவிடம் கேட்டார் சோழப் பேரரசர்.

"மேலைச் சளுக்கப் போரில் சளுக்க மன்னன் மீது வேல் எறியப்போய் உயிர் நீத்த ராஜமல்ல முத்தரையனின் தம்பி வீரமல்லன்" என்றான் இளங்கோ,

"விருந்தினர் மாளிகையில் அவனைத் தங்கச் செய்திருக்கிறேன். இப்போது போய் அழைத்துக்கொண்டு வரட்டுமா?"

"வேண்டாம், நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்" என்றார்

இராஜேந்திரர். "உனக்குத் தெரிந்த விவரமெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியுமா? ரகசியங்களைக் காப்பாற்றக் கூடியவன்தானா அவன்?"

"காப்பாற்றக் கூடியவன்தான். என்றாலும் சில முக்கியமான தகவல்கள் அவனுக்குத் தெரியாது."

“அதுதான் சரி” என்று ஆமோதித்தார் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர்.

போரில் தன் தமையனைப் பறிகொடுத்தவன் என்பதால் இளங்கோவுக்கு வீரமல்லனின் மீது அநுதாபம் உண்டாயிற்று. அந்த அநுதாபமே நாளடைவில் நட்பாக மாறியது. நட்பு முறையில் அவர்கள் அடிக்கடிப் பழக நேர்ந்தாலும், இந்தப் பிரயாணத்தின் போது தான் அவனைப் பற்றி நன்றாக இளங்கோவால்

அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. அறிந்து கொண்ட விஷயங்கள் இளங்கோவுக்கு அவ்வளவாக மகிழ்ச்சியைத் தரவில்லை. முன்கோபமும், முரட்டுத்தனவும், ஆத்திரமும், படபடப்பும் வீரமல்லனிடம் குடி கொண்டிருந்தன. ஆகவே ஒரு சில அரசியல் அந்தரங்கச் செய்திகளை வீரமல்லனிடமிருந்தே இளங்கோ மறைக்க வேண்டியிருந்தது.

பெரியவர்கள் மூவரும் ஈழநாடு செல்வதற்கான மிகப் பெரிய திட்டங்களை வகுக்கத் தொடங்கினார்கள். இளங்கோவுக்கு இனி அங்கு வேலை இல்லை.

மதுராந்தக வேளாரிடம் தம் கண்களால் அனுமதி கேட்டுக்கொண்டு அங்கிருந்து கிளம்பினான் இளங்கோ. உடனடியாகக் கடலைத் தாண்டி ஈழத்தின் மறுகரையில் போய்க் குதிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் அவனை உந்தித்தள்ளியது. ‘வானத்தில் பறந்து இலங்கைக்குத் தாவிய அநுமானின் சக்தி எனக்கும் இருந்தால். . .?’என்று கற்பனைச் சிறகடித்தான் இளங்கோ.

யாரிடமாவது தான் பெற்ற பேற்றைச் சொல்லி மகிழ வேண்டும் போலிருந்தது இளங்கோவுக்கு. நண்பன் வீரமல்லனை நாடி விருந்தினர் மாளிகைக்குச் செல்லலாமா என்று ஒரு கணம் நினைத்தான். ஒருவேளை அவன் உணவை முடித்துக் கொண்டு உறங்கிப் போயிருந்தால்-தன் மகிழ்ச்சியைத் தன் மனத்திடமாவது சொல்லிப் பகிர்ந்து கொள்ள ஆவலுற்றான். காதலியை நினைத்து

மகிழ்வதற்காகத் தனிமையை நாடும் காதலனின் கால்கள் போல் இளங்கோவின் கால்கள் பூங்காவை நாடின.

நினைவை எங்கோ தொலை தூரத்திலிருந்த ஈழத்துக்கு நீளவிட்டு, தன்னை மறந்த லயந்தன்னில் நடந்தான் அவன் பூங்காவின் மைய மண்பத்துத் தூணில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த பொற்சிலைக்கு, அவன் அதே மண்டத்தை நாடி வருவது தெரியவில்லை. அவனுக்கும் அங்கொரு பொற்சிலை புதிதாய்ச் சமைந்திருப்பது கண்களில் படவில்லை. அவள் சாய்ந்திருந்த தூணுக்குப் பின்னால் மிகவும் நெருங்கி வந்த பிறகுதான் அந்த உயிரோவியம் அவன் கண்களைப் பறித்தது . . .? ‘நான் தஞ்சை மாநகரிலிருந்த போது,

இப்படியொரு தங்கச் சிலையைத் தந்தையார் இந்த மண்டபத்தில் இணைத்திருக்கிறார்களோ? எந்தச் சிற்பியின் கைவண்ணம் இந்த எழில் உருவம்? அடடா!.

நினைவு ஈழத்திலிருந்து முற்றிலும் திரும்பியது. நிலவொளியும் இளவரசி அருள்மொழியை அவனுக்குக் காட்டிக் கொடுத்தது. மேல் மாடக் கூடத்தில் சற்று முன்பு அவன் கண்ட அதே அருள்மொழிதானா இவள்? நிலவுக்கும் தென்றலுக்கும், பூங்காவின் சூழ்நிலைக்கும் ஏதோ ஓர் மந்திர சக்தி இருக்க வேண்டும். அழகை நூறு மடங்கு மிகைப்படுத்திக் காட்டுகிற அற்புத சக்தியா இது? அல்லது அவன் கண்களுக்கு அது ஒரு மாயத்திரையிட்டு விட்டதா?

தன் வயமிழந்து அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் சட்டென்று அவள் தனிமையைக் கெடுக்காமல் அவ்விடத்தை விட்டு அகல நினைத்தான். தனிமையில் அவளைச் சந்திக்கும் விருப்பமோ, ஆவலோ, துணிவோ அவனிடம் இதுவரையில் இருந்ததில்லை. உடனே மேல்மாடத்தின் ஒளிச் சுடரில் அவள் தன் விரலைச் சுட்டுக் கொண்ட நினைவு அவனுக்கு வந்தது.

அவள் அலறிய அலறலைப் பார்த்தால் வேதனை அதிகமாக இருந்திருக்க வேண்டும்! அதைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை அவளிடம் கேட்டுவிட்டுப் போனால் என்ன?

பின்னால் வந்தவன், தன் வழியை மாற்றிக்கொண்டு, அவள் கண்களில் படும்படியாக எதிரில் நடந்து வந்தான். அந்த வேளையில், அந்தச் சூழ்நிலையில், அவனைத் தனியே கண்டவுடன் அருள்மொழிக்கே வியப்புத் தாங்கவில்லை. வேறொரு சமயமாக இருந்திருந்தால் அவளும் அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்து சென்றிருப்பாள். தனிமையில் இதுவரையில் அவர்கள் சந்தித்துக் கொண்டதும் இல்லை. அதை அவர்கள் விரும்பி எதிர்பார்த்ததும் இல்லை.

இம்முறை ஏனோ இளங்கோவின்மீது அவளுக்கு அளவற்ற அநுதாப உணர்ச்சி பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. மதுராந்தக வேளார் தம்முடைய முரட்டுத்தனமான பேச்சால் இளங்கோவுக்கு ஊறு செய்துவிட்டதாக அவள் உருகினாள். ‘ஈழத்துக்குச் செல்லத் துடிக்கும் இளவரசர் இன்னல் ஏதும் இல்லாமல் திரும்பி வரவேண்டும்!’என்று அவள் தவித்துக் கொண்டிருந்த போதுதான், இளங்கோ அவள் அருகில் வந்து நின்றான்.

“இளவரசி!”

“வாருங்கள்!” நாணத்துடன் மெல்ல எழுந்த வண்ணம் அவன் முகத்தை நோக்கினாள் அருள்மொழி. அந்த விழிகளில் படிந்திருந்த பனித்திரையை நிலவுத்திரை என்று நினைத்துக் கொண்டான் இளங்கோ.

“நீங்கள் வந்திருப்பது தெரியாமல் பூங்காவுக்குள் வந்து விட்டேன்.

உங்களைக் கண்ட பிறகு, நீங்கள் விளக்கில் சுட்டுக் கொண்ட விரலைப் பற்றிக் கேட்கத் தோன்றியது-விரல் அதிகமாய்க் கொப்பளித்திருக்கிறதா?”

“இலேசான சூடு; சிறு எரிச்சல், அவ்வளவுதான்” என்று சொல்லிச் சிரிக்க முயன்றாள் அருள்மொழி. உண்மையைக் கூறி அகப்பட்டுக் கொள்ளவும் அவளுக்கு விருப்பமில்லை.

“ஏதும் மருந்து போட்டீர்களோ? நீங்கள் இன்னும் அந்தப்புரத்துக்கே போகவில்லை போலிருக்கிறதே!”

“மருந்தை நாடும் அளவுக்கு வலியோ, வேதனையோ கிடையாது.”

“இப்போது ஒன்றும் தெரியாது உங்களுக்கு! இரவில் அமைதியான உறக்கம் வருமென்று நினைக்கிறிர்களா? காலையில் எழுந்து பார்த்தால் நீங்களே பயப்படும் அளவுக்கு விரல் கொப்பளித்துவிடும். எங்கே எந்த விரலில் சுட்டுக் கொண்டீர்கள்? நான் பார்க்கலாமா?”

அருள்மொழிக்கு அழுவதா, சிரிப்பதா என்று தோன்றவில்லை! ஒரு பொய்யை மெய்யாக்குவதற்கு இதுவரையில் ஒன்பது பொய்களை அடுக்கியாகிவிட்டது. அடுத்த பொய்யையும் மெய்யாக்கும் துணிவோடு தன் ஆள்காட்டி விரலைத் தூணின் நிழலில் சுட்டிக்காட்டினாள். அந்தச் சூடு விரலில் இல்லை. அது என்னுடைய நெஞ்சில் இருக்கிறது அதற்குக் காரணமும் நீங்களே!’என்று அவள் அவனைச் சுட்டிக் காட்டுவது போலிருந்தது.

விரலைச் சரியாக அவன் கவனிக்கவில்லை. கவனித்திருந்தாலும் அவனுக்கு ஒன்றும் தெரிந்திருக்காது.

“இருங்கள், இதோ நொடிப்பொழுதில் வந்துவிடுகிறேன்” என்று உடைவாளை உருவிக்கொண்டு, வாழைப்புதரை நோக்கி விரைந்தான்.

அவனது பரபரப்பைக் கண்ட அருள்மொழி பெருமூச்சு விட்டாள்.

6. வாளின் மேல் ஆணை

பூங்காவின் மையமண்டபத்துக்கு அடுத்தாற் போலிருந்த சின்னஞ்சிறு செய்குளம் அல்லிக் கொடிகளால் நிரம்பி வழிந்தது. எதிரிகளின் மார்பில் தோய்ந்து குருதி குடித்த வேல்முனைகளைப் போன்று செவ்வல்லி மொட்டுகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் குத்திட்டு நின்றன. அந்தச் செய்குளத்தின் மேல்புறத்தில் பத்துப் பதினைந்து வாழை மரங்கள் செழித்து வளர்ந்திருந்தன.

குலை தள்ளி நின்ற சேரநாட்டுச் செங்கதலியின் பட்டை ஒன்றை வெட்டியிழுத்தான் இளங்கோ. அதை எடுத்து நறுக்கிக் கொண்டு திரும்புவதற்குள் அருள்மொழியே குளத்தருகில் வந்து விட்டாள். அல்லிக்கொடிகளிடையே பளிங்கெனத் தெளிந்து நின்ற நீர்ப்பரப்பில் அவளுடைய உருவம் அற்புதமான புத்தெழிலுடன் பிரதிபலித்தது. மெல்ல அந்தச் செய்குளத்தின் கரைமீது அமர்ந்து அல்லிக் கொடிகளிடையே துள்ளித் திரியும் கெண்டை மீன்களை வேடிக்கை பார்த்தாள் அருள்மொழி. “எங்கே, இப்படிச் சற்று உங்கள் விரலை நீட்டுகிறீர்களா, இளவரசி?”

வினயமாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டு அவளுக்குச் சிகிச்சை செய்வதற்காக அவள் முன்னே மண்டியிட்டு உட்கார்ந்தான் இளங்கோ. அவனுடைய முரட்டுக்கரங்களால் பிழியப் பெற்ற வாழைச்சாறு, அவளது மென் விரலில் தேனாகச் சொரிந்து கொண்டிருந்தது. அங்கே வீசிக் கொண்டிருந்த நிலவுக் கதிர்கள் திரண்டுவந்து திரவப் பொருளாக மாறி தன் கரத்தின் மீது பொழிவதைப்போல் உணர்ந்தாள் அருள்மொழி. விரலிலே படாத சூட்டுக்கு அவன் செய்த மருத்துவம் அவள் நெஞ்சில் சுட்ட நெருப்பின் கொடுமையைத் தணித்தது.

அருள்மொழிக்கு அவனுடைய அறியாமையைக் கண்டு சிரிக்கத் தோன்றியது. ஆனால் அந்த அறியாமையே தனக்கு அருமருந்தாக அமைந்துவிட்டபோது அவளால் சிரிக்க முடியவில்லை. தன்னை மறந்து தன் விழிகளை

உயர்த்தி அவன் முகத்தை முழுமையாகப் பார்த்தாள். ஆனால் அவனோ அவளைக் கவனிக்கவில்லை- இளவரசிக்கு நோய் தீர்க்கும் பாக்கியம் கிடைத்த அரண்மனை மருத்துவனின் பெருமை அவனுக்கு!

"மருந்து மூலிகையும் கூடத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறீர்களே!"

"வைகறையில் துயில் எழுந்தவுடன் பாருங்களேன்!" என்று பூரிப்போடு கூறினான் இளங்கோ. "இங்கே விரலால் நீங்கள் வீணையை மீட்டிக்கொண்டு உதயகீதம் பாடப் போகிறீர்கள்."

அருள்மொழியின் இதயவீணை அதற்காக வைகறை வரையில் காத்திருக்கவில்லை. அப்போதே அவள் உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து ஓர் இன்பகீதம் எழுப்பத் தொடங்கியது. 'ஐயா, கொடும்பாளூர் மருத்துவரே! உங்கள் தந்தையார் நாவினால் சுட்ட புண்ணை நீங்கள் உங்கள் அறியாமையால் ஆற்றி விட்டீர்கள். உங்களுடைய குழந்தை மனத்தை நினைக்க நினைக்க எனக்குச் சிரிப்புத்தான் பொங்கி வருகிறது. அந்தச் சிரிப்பையே பாட்டாக்கி, என் இதய வீணையில் சுருதி சேர்த்து, இதே அமுத நிலவில் உங்களுக்குப் பாடிக் காட்டட்டுமா?'

அருள்மொழி அழுத்தக்காரி. அவளையும் மீறி எழுந்த எண்ணங்களை அதே விநாடியில் கடிவாளம் போட்டிருந்தாள்.

அவளுக்கு அந்த இடத்தைவிட்டு உடனே அகன்று விடவேண்டுமென்றும் தோன்றியது. அந்த இடத்தில் இரவு முழுவதும் தங்கிவிட வேண்டுமென்றும் தோன்றியது.

"நீங்கள் தேடிவந்த தனிமை என்னால் கலையக்கூடும். நான் சென்று வரட்டுமா?" என்று உட்கார்ந்த இடத்தை விட்டு எழுதிருக்காமலே அவனிடம் கேட்டாள் அருள்மொழி.

"நான் பெற்ற பேற்றை யாரிடமாவது சொல்லிப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டுமென்று தோன்றியது. யாரும் கிடைக்காததால் தனிமையை நாடி வந்தேன்-என் மனம்

இப்போது மகிழ்ச்சியால் பொங்குகிறது இளவரசி!" "ஓ அப்படியானால் அதில் நானும் பங்கு கொள்ளலாமோ?"

உச்சி குளிர்ந்து விட்டது இளங்கோவுக்கு. "ஈழ நாட்டுப் போர்க் களத்துக்கு என்னையும் உடன் அழைத்துச் செல்வதாக வாக்களித்திருக்கிறார் சக்கரவர்த்தி! நீயும் வருகிறாய் என்று அவர் என்னிடம் அழுத்தமாகக் கூறி விட்டார்! இதைவிடப் பெரிய வாய்ப்பு வேறு என்ன இருக்கிறது?"

"ஈழநாடு உங்களைப் போன்றவர்களுக்கு எளிதான இடமல்லவே!" என்றாள் அருள்மொழி.

"எளிதாக இருந்தால் அதை ஒரு வாய்ப்பாக மதிப்பேனா நான்! இதற்கு முன்பு மூன்று முறை படையெடுத்துச் சென்று முடிக்காமல் திரும்பிய காரியத்தை முடிக்கப்போகிறோம் இப்போது! மண்ணாசைக்காகத் தொடங்கப் பெறும் போரல்ல இது. மானங்காக்கப் புறப்படுகிறோம் இளவரசி."

ஈழநாட்டில் தான் செய்யப்போகும் வீர தீரச் சாகசங்களை அவளிடம் வர்ணிக்கத் தொடங்கினான் இளங்கோ. தன் வலிமையையும் சோழ மண்டலத்திலுள்ள பல்லாயிரம் வீரர்களின் வலிமையையும் அவளிடம் விளக்கினான். இராஜராஜ சோழரின் பிரிவுக்குப்பின், கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாகவே எண்ணற்ற வீரர்கள் அதற்காகத் துடித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கூறி, 'கட்டளை பிறக்கப் போகிறது; கப்பல்கள் கடல் நீரைக் கிழித்துக் கொண்டு பாயப் போகின்றன!'என்று குதித்தான்.

கதைகள் கேட்கும் குழந்தையின் குதூகலத்தோடு அருள்மொழி அவன் பேச்சை உற்றுக்கேட்டாள். இதனால் உற்சாகம் அடைந்த இளங்கோ மேலே கூறினான்.

"தேவி, பெரிய வேளாருக்கு நான் மகனாய்ப் பிறந்திருப்பதே பெரும் பாக்கயம்! அவர் சற்று முன்பு எனக்கிட்ட கட்டளையை எண்ணி எண்ணி நான் இறுமாப்படைகிறேன். 'வெற்றியோடு திரும்ப வேண்டும். இல்லா விட்டால் வீர மரணம் எய்தவேண்டும்!'இதுவல்லவோ என் தந்தையாரிட்ட வீரக்

கட்டளை! என் தலையைக் கொடுத்தாவது தமிழனின் தலைமுடியை மீட்பேன். முடிதிரும்பாமல் என் உயிர் திரும்பாது.”

“இளவரசே!” என்று பதறினாள் நங்கை அருள்மொழி. அவளுடைய பதற்றம் அவன் செவிகளில் ஏறவில்லை. உடைவாளை உருவி உயரே தூக்கினான் இளங்கோ. அவன் கண்கள் அந்த வாளின் கூர்முனைகள் போல பளிச்சிட்டன.

“இந்த வாளின் மேல் ஆணை! வெற்றி, அல்லது வீரமரணம்!”

விண்ணை நோக்கி உயர்ந்த அவன் வலது கரம் ஆவேசத்தால் நடுங்குவதைக் கண்டாள் அருள்மொழி. அதைப் பற்றியிழுக்க அவள் கரங்கள் இரண்டும் துடித்தன. ஆனால் அவள் தன்னை அடக்கிக் கொண்டாள்.

“போதும் உங்கள் வீரம்!” என்று சீறினாள் அருள்மொழி. “கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளார் உங்களுக்கு அளவுக்கு மீறி வெறியூட்டிவிட்டார். கொடுஞ் சொல் சொல்வதும் கொடுஞ் செயல் புரிவதுமே உங்கள் குலவழக்கம்!”

வாளை உறைக்குள் போட்டுக் கொண்டே, “கடமையைக் கொடுமையென்று கூறாதீர்கள், தேவி!” என்றான் இளங்கோ நிதானமாக.

“உங்கள் கடமையை யாரும் மறுக்கவில்லை. நீங்கள் எத்தனை போர்க்களங்களுக்கு வேண்டுமானாலும் செல்லுங்கள். வெற்றிமேல் வெற்றியாகப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். ஆனால், முதல் போர்க் களத்துக்குச் செல்லும் நீங்கள் அதையே கடைசிப் போர்க்களம் என்று நினைத்து விடாதீர்கள். வெற்றி பெறவும் வேண்டும்; திரும்பி வரவும் வேண்டும். உயிரைத் துரும்பாக்கி அதை மாற்றானின் உடைவாளால் ஒடிக்கச் சொல்லுவதுதான் வீரமா?” கண்கள் கலங்கிப் போய்விட்டன அருள்மொழிக்கு.

“கோழைத்தனந்தான் வீரம் போலும்!”-கலகலவென்று நகைத்து விட்டான் இளங்கோ.

“என்ன சொன்னீர்கள்?-இந்தச் சோழ மண்டலத்தின் சக்கரவர்த்தி இராஜேந்திரர் கோழையா? அவர் தந்தையார் இராஜராஜ அருள்மொழித் தேவர் கோழையா?”- அருள்மொழி கேட்டாள்.

“அபசாரம் தேவி! அபசாரம்.” மாமன்னரின் மகள் கூறலானாள்:

“அவர்கள் இருவரும் எத்தனை எத்தனை போர்க்களங்களைக் கண்டிருக்கிறார்கள்! நம்முடைய பாட்டனார் அருள்மொழித் தேவர் தமது முதற் போரிலேயே வீர சொர்க்கம் புகுந்திருந்தால் இந்தச் சோழ மண்டலம் இப்படி உயர்ந்திருக்குமா? அவருடைய ஒரே புதல்வனான என் தந்தையாரும் போர்த் தந்திர முறைகளைக் கையாளாதிருந்தால் இதுவரை இந்த மண் நமக்கு மிஞ்சியிருக்குமா? ஈழத்துக்குப் புறப்படுவதற்காக மார் தட்டுகிறீர்களே, இதற்கு ஊக்கம் கொடுத்த சக்கரவர்த்தி ஏன் உங்கள் தந்தையாரைப்போல் முரட்டுத்தனமாகப் பேசவில்லை? கொடும்பாளூர் இளவரசே! இதை நன்றாக நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்; விவேக மற்ற வீரத்தால் வெற்றிப்பாதை அடைபட்டுப் போனாலும் போகும் நமக்கு வீரமும் வேண்டும், விவேகமும் வேண்டும்!”

“ஆஹா! பெரிய குந்தவையாரின் வளர்ப்பே வளர்ப்பு” என்று அருள்மொழியை வளர்த்த பெருமைகளைத் தனக்குள் பாராட்டி மகிழ்ந்தான் இளங்கோ. சின்னஞ்சிறு வண்ணச் சிற்பமாக அப்போது அருள்மொழியை மதிப்பிட அவனால் முடியவில்லை. அளப்பரிய அழகுடன் அறிவையும் ஆற்றலையும் சேர்த்துப் பார்த்தான். அந்த அறிவை அவளுக்கு அளித்த பெரிய குந்தவையாரை நினைத்து வியந்தான்.

பெரிய குந்தவையார் வீரவேங்கையான இராஜராஜரின் தமக்கையார். வல்லவரையர் வந்தியத் தேவரின் பெருந்தேவி வேங்கையின் மைந்தன் இராஜேந்திரரின் வளர்ப்புத் தாயாரும் அவரே. இராஜேந்திரரின் மக்களும் அந்தப் பெருமகளின் அன்பணைப்பாலும் அறிவு வளத்தாலும் உரம் பெற்று வளர்ந்தவர்களே.

அருள்மொழியிடம் அந்த அம்மையாரின் அறிவுத் தெளிவைக் கண்டு வியந்த இளங்கோ, தன் வியப்பு அடங்கியவுடன் அருள்மொழியிடம் கேட்டான். “சாதாரணப் போர் வீரனின் உயிரைவிட வேந்தனின் உயிர் உயர்ந்ததென்று நினைக்கிறீர்களா?”

“வேந்தனின் உயிர் இருக்கட்டும், படைவீரனின் உயிரைவிடப் படைத் தவைனின் உயிருக்கு என்ன வலிமை தெரியுமா?- ஒரே ஒரு படைத்தலைவனின் வீரச்சாவு ஓராயிரம் படைவீரர்களின் மனச்சோர்வு! வீரர்களை ஆட்டுவிக்கும் சூத்திரதாரி அவன். ஏன், உங்கள் பெரிய பாட்டனார் கொடும்பாளூர் சிறிய வேளாரின் கதையையே எடுத்துக் கொள்ளுங்களேன் - அவருடைய பிரிவால் மனமுடைந்து போன பராந்தக சுந்தர சோழச் சக்கரவர்த்தியே ஈழத்திலிருந்து பாதியில் திரும்பி வர வேண்டியதாயிற்று.”

இளங்கோவேள் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். ‘வீரமும் வேண்டும்; விவேகமும் வேண்டும்’என்ற சொற்கள் அவன் செவிகளில் மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்தன. மாபெரும் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் வெற்றிக்கே மூலகாரணமான சொற்களல்லவா அவை? வீரரும் விவேகியுமான இராஜேந்திரர் பொறுப்பேற்றிருந்தார். அவர் ஆட்சியில் விவேகிகள் வீரர் களைப் போற்றினார்கள். வீரர்கள் விவேகிகளை மதித்தார்கள்.

சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்ட இளங்கோ, அதைத் தூண்டிவிட்ட அருள்மொழியை நோக்கி நன்றிப் பெருக்குடன் புன்னகை பூத்தான்; அவள் அப்போது அவனைப் பாராமல் வானத்தில் மிதந்த நிலாவை வெறித்து நோக்கிய வண்ணம் எங்கோ தன் நினைவை அலைய விட்டிருந்தாள்.

“நங்கையாரே?” என்று மெல்லக் குரல் கொடுத்தான் இளங்கோவேள். அருள்மொழியின் கனவு கலைந்தது. திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள். அருள்மொழி நங்கையான அவளை இளங்கோ எப்போதாவதுதான் ‘நங்கையாரே’என்று அழைப்பான். அவன் அழைத்த

விதமும், அவன் குரலின் கனிவும் அவளை சிலிர்க்கச் செய்தன.

“என்ன?”

“நான் ஈழத்துக்குப் புறப்படப் போகிறேன் என்பதாலோ என்னவோ, நீங்கள் என்றுமில்லாதபடி என்மீது அளவற்ற அன்பைச் சொரிகிறீர்கள். என்னுடைய சொந்த நலனில் நீங்கள் கொண்டிருக்கும் பற்றுதலுக்கு நான் எவ்வாறு நன்றி செலுத்துவது? உங்களைப் பெற்றெடுத்த சக்கரவர்த்தி பாக்கியம் செய்தவர்!”

“என்ன சொல்கிறீர்கள். உங்களுடைய சொந்த நலனில் நான் பற்றுதல் கொண்டிருக்கிறேன் என்கிறீர்களா?” என்று அவனையே திருப்பிக் கேட்டாள் அருள்மொழி. கேட்டுவிட்டு “சோழ மண்டலத்தின் மீது நான் கொண்டுள்ள பற்றுதலாக அதை நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். உங்களைப் போன்ற அரசர்களும், அதிகாரிகளும் மக்களும் செலுத்தும் கடமையினால் தானே சக்கரவர்த்தி இத்தனைப் பெரிய சுமையைக் கவலையின்றிச் சுமக்கிறார்” என்றாள்.

அருள்மொழி அவனிடம் ஏதும் தனியாக அன்பு செலுத்தவில்லை என்றும், நாட்டுக்காக உழைப்பவன் என்ற முறையில் அவனை மதித்ததாகவுமே அவன் எடுத்துக் கொண்டான். அவள் கடைசியாகக் கூறிய சொற்களை அவன் அப்படியே நம்ப வேண்டியிருந்தது. சிறிது கூடச் சந்தேகத்துக்கிடமின்றி அவன் நம்பவும் செய்தான்.

அதனால் ஏற்கனவே அவளிடம் கொண்டிருந்த மதிப்பு அவனுள் இருமடங்காக உயர்ந்தது. ‘நாட்டுப் பற்று என்பது சோழவள நாட்டுப் பெண்மணிகளின் இரத்ததில்கூட இவ்வளவு தூரம் ஒன்றிக் கலந்திருக்கிறதே?’அருள்மொழியோ அவனிடம் தன்னுடைய பற்றற்ற வெளித் தோற்றத்தைக் காண்பித்துவிட்டு, பற்றுதலால் அவனுக்காக நெகிழ்ந்துருகிய உள்ளத்தைத் தன்பால் பற்றி இழுக்கத் தொடங்கினாள். பாகாய் உருகும் உள்ளத்தைப் பாறையாய் மாற்றுவதற்கு முயன்று கொண்டிருந்தாள். அவள்

தனக்குள்ளே செய்து கொண்டிருந்த ரசவாத வித்தைகள் இளங்கோவுக்குப் புலனாகவில்லை. அவன் வீரன்-அவள் . . .?

"நாழியாகி விட்டதே!" என்று கூறிக்கொண்டு வேகமாக அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்தாள் அருள்மொழி. இளங்கோவும் அவளைப் பின்பற்றி நடந்தான். மைய மண்டபத்தைத் தாண்டிச் சிறிது தூரம் அவர்கள் நடந்த பிறகு, இளங்கோவுக்குத் தன் இடதுபுறம் முல்லைப்பந்தலுக்குப் பக்கத்திலிருந்து ஏதோ ஓர் உருவம் விரைந்து செல்வதைப் போல் தோன்றியது. சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தான். அவன் விழிகள் கூர்மை யாகின. கூர்மையான விழிகளில் கொப்பளிக்கும் சினம் குடிகொண்டுவிடப் பார்த்தது.

திடுக்கிட்டு நின்றுவிட்ட இளங்கோவைப் பார்த்து, "என்ன அது?" என்று சிறிது திகிலுடனே கேட்டாள் "ஒன்றுமில்லை" என்று அவளிடம் கூறியவன் அப்படி ஒரு சிறு பொய்யை அவளிடம் சொல்ல வேண்டி வந்ததற்காகத் தன்னை நொந்து கொண்டே நடந்தான்.

அருள்மொழி அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றாள்.

இளங்கோ மேல்மாடத்தின் நிலா முற்றத்துத் தூண் அருகில் நின்ற வண்ணம் பூங்காவிலிருந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்த உருவத்தையே உற்று நோக்கினான்.

7. இளங்கோவின் நண்பன்

மூவர் கோயிலின் அர்த்தஜாமத்து மணியோசை கணீரென்று காற்றில் சுழன்று வந்து, கொடும்பாளூர் நகர மாந்தரின் மனத்தில் புனிதமானதொரு சலனத்தை எழுப்பத் தொடங்கியது.

மணியோசை கேட்ட மாமன்னர் தாம் சாய்ந்திருந்த கட்டிலிலிருந்து கீழே குதித்து, கோயிலின் பக்கம் திரும்பி நின்று பயபக்தியுடன் கரம் குவித்தார். மதுராந்தக வேளாரும், வல்லவரையர் வந்தியத் தேவரும் தங்கள் தங்கள் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டு, அவ்வாறே இறைவனுக்கு அஞ்சலி செலுத்தினர்.

“உணவு சித்தமாயிருக்குமே?” என்று கேட்டார் இராஜேந்திரர், அதுவரையில் மணியோசைக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தவர் போல்.

மேல்மாடக் கூடத்தைவிட்டு மூன்று பெரியவர்களும் கீழே இறங்கி வந்தார்கள். அவர்களோடு சேர்ந்து உண்பதற்காக இளங்கோவேளும் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனைத் தமக்கு அருகில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு கலகலப்பாகப் பேசிய வண்ணமே விருந்தைச் சுவைக்கத் தொடங்கினார் சக்கரவர்த்தி. விருந்து அற்புதமான விருந்து. முக்கனியும் தேனும் பாலுமாக இலை நிறைந்த அறுசுவைப் பண்டங்கள்.

இளங்கோவிடம் அவனுடைய நண்பனின் உணவு முடிந்ததா என்பது பற்றிக் கேட்டார் மாமன்னர். முன்னரே விருந்தினர் மாளிகைக்கு உணவனுடைப்பிவிட்டதாகக் கூறினான் இளங்கோ. “ஆம், உடன் வந்திருப்போரை முதலில் கவனிக்க வேண்டும்” என்றார் அவர்.

வீரமல்லனின் பேச்சைச் சக்கரவர்த்தி எடுத்தவுடன் இளங்கோவுக்கு உணவு இறங்கவில்லை. அதுவரை சுவை நிரம்பியிருந்த பண்டங்கள் அதன் பிறகு அவனுக்கு

வேம்பாய்க் கசந்தன. ‘சே! நண்பன் ஒருவன் செய்யும் செய்கையா அது?’

பூங்காவிலிருந்து இளங்கோவும் அருள்மொழியும் திரும்பும்போது அவர்களை ஓர் உருவம் மறைந்து நின்று கண்காணித்ததல்லவா? அவன் வீரமல்லன்தான். அதை அப்போதே தெரிந்து கொண்டுவிட்டான் இளங்கோ. சிறிதளவு அவனுக்கேற்பட்டிருந்த சந்தேகமும், மேல்மாடத்து முற்றத்திலேறிப் பார்த்தவுடன் தீர்ந்துவிட்டது. அதை அவன் அருள்மொழியிடம் வெளியிட விரும்பவில்லை. திருடனைப்போல் ஒளிந்து நின்று பார்த்துவிட்டு, நிழலில் பதுங்கிச் செல்பவனை எப்படி அவன் தன் நண்பனென்று அருள்மொழிக்கு அறிமுகம் செய்து வைப்பான்?

உணவு முடிந்தது. தாம்பூலம் தரித்துக்கொண்டார்கள். இளங்கோ சற்று ஒதுங்கி நின்றான்.

“அதிகாலையில் நீ இங்கிருந்து புறப்பட வேண்டும் இளங்கோ!”

“ஆகட்டும், சக்கரவர்த்திகளே!”

“நகரத்து மலப்பகுதியில் உள்ள திருவெண்ணெயிலில் உனக்கு ஒரு வேலை இருக்கிறது, நானாதி திசையசை ஆயிரத்து ஐநூற்றுவரான வணிகர் தலைவர் ஜயவீர நாச்சியப்பருக்கு ஓர் ஓலை தருகிறேன். அதைச் சேர்ப்பித்து மாற்றோலை வாங்கிக்கொண்டு, கலசமங்கலத்தின்* வழியாகத் தஞ்சை மாநகருக்குப் போய்ச் சேர்.”

“தஞ்சைக்குச் சென்ற பிறகு?...” என்று, அடுத்த கட்டளையை எதிர்பார்த்தான் இளங்கோவேள்.

“காஞ்சி நகரிலிருந்து இராஜாதிராஜன் அங்கு வந்திருக்கிறான். அவனிடம் நீ கண்டு வந்த விவரங்களைச் சொல். சித்ரா பௌர்ணமி வரையில் அரண்மனைக்கு வெளியூரிலிருந்து விருந்தினர்கள் வந்து கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களை வரவேற்று உபசரிக்க ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும். நாளைக்கு மறுநாள்

உறையூர் வழியாக நான் தஞ்சை வந்து சேர்வேனென்று இராஜாதிராஜனிடம் சொல்.”

வணிகர் தலைவரிடம் சேர்ப்பிக்க வேண்டிய ஓலை இளங்கோவுக்குக் கிடைத்த பிறகும் அவன் அங்கேயே தயங்கிக்கொண்டு நின்றான்.

“என்ன சொல்ல விரும்புகிறாய்?” என்று கேட்டார் இராஜேந்திரர்.

“என்னுடைய நண்பனுக்குத் தங்களை தரிசிக்க வேண்டுமென்று வெகுநாட்களாக ஆவல்!”

“அதனாலென்ன? சித்ரா பௌர்ணமிக்குப் பிறகு ஒரு நாள் தஞ்சை அரண்மனைக்கே அவனை அழைத்துக் கொண்டு வா, பார்க்கிறேன்” என்றான். பிறகு எதையோ நினைத்துக் கொண்டவர்போல், “தஞ்சைக்குத் திரும்பியவுடன், முன்பு அவன் எந்தப் படையில் இருந்தானோ, அதே படையில் கலசமங்கலம் என்பது புதுக்கோட்டை நகரத்தின் முன்னாள் பெயர். அதைச் சேர்ந்த நார்த்தாமலைச் சரிவில் விளங்கியது தமிழ் வணிகர் தலைநகரான திருவெண்ணெயில்; செட்டியார்பட்டி என்ற பெயரில் சிற்றூரிலும் சிற்றூராக அது தன் பழம்பெருமையைச் சொல்லிக்கொண்டு நிற்கிறது இன்றைக்கு. சேர்த்து விடு, ஒரு வாரம் சென்று நீ அவனை மீண்டும் சந்திக்கலாம்” என்றார்.

இளங்கோவேள் தன் அன்னையாரிடம் சிறுபொழுது பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டுப் படுக்கைக்குச் சென்றான். சக்கரவர்த்தியின் கூற்றிலிருந்து வரப்போகும் சில தினங்கள் மிகவும் முக்கியமான தினங்களாக இருக்குமென்று அவனுக்குத் தோன்றியது. தஞ்சை அரண்மனையில் பெரிய அதிகாரிகள் கூடி ஈழத்துக்குச் செல்வது பற்றி முடிவான திட்டங்கள் உருவாக்குவார்கள் போலும்!

இளங்கோவுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. வீரமல்லனை நினைக்க நினைக்க அவனுடைய படுக்கை முள்ளாகக் குத்தியது. ‘உடனே போய் நேரில் அவனைக் கண்டித்து

விட்டு வரவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் இந்த இரவில் நமக்குச் சிறிதளவும் அமைதி கிடையாது.’

துள்ளி எழுந்து விருந்தினர் மாளிகையை நோக்கி விரைந்தான் இளங்கோ; படபடவென்று கதவைத் தட்டினான்.

“வீரமல்லா. வீரமல்லா!”

கதவு உடனே திறக்கப்படடது. இளங்கோவைக் கண்டு திடுக்கிட்ட வீரமல்லன், “என்ன இது நடுச்சாமத்தில் வந்து பயமுறுத்துகிறாய்?” என்று கேட்டான். அவனைப் பார்த்தால் உறங்கி எழுந்தவன் போல் தோன்றவில்லை. “யாரைப் பயமுறுத்துவதற்காக, நீ அங்கே பூங்காவுக்கு வந்தாய்?”

நண்பர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் கூர்ந்து நோக்கிக் கொண்டார்கள்.

வீரமல்லன் தன்னை மாற்றிக் கொண்டு “பயப்படாதே! நான் கண்ட காட்சியை யாரிடமும் சொல்லவில்லை!” என்றான் குறும்புத்தனமான சிரிப்பு அவன் கண்களில் கூத்தாடியது.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?” வீரமல்லனின் தோளைப் பற்றி உலுக்கியது இளங்கோவின் வலது கரம்.

“கையும் களவுமாக என்னிடம் நீ அகப்பட்டுக் கொண்டதை நினைத்துச் சிரிக்கிறேன். எங்கே நான் அதை வெளியிட்டு விடுவேனோ என்றுதானே நீ என் மேல் பாய்கிறாய்?”

“உன் செய்கை எனக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை.”

“களவு நடக்கும் வேளை என்று எனக்குத் தெரியாது. நான் காவலாளியுமில்லை, ஒற்றனுமில்லை; காற்றாட உலவுவதற்காக அங்கே வந்தேன். கண் கொள்ளாக் காட்சியொன்றைக் கண்டேன்! என்மேல் என்ன தவறு?”

“என்னைக் கண்டவுடன் ஏன் மறைந்துவிட்டாய்?”

“மன்னித்துக்கொள், உங்கள் தனிமையைக் கலைக்க வேண்டாமென்று மறுவிநாடியே திரும்பினேன். நான்

அங்கே குறுக்கிட்டிருந்தால் உன் காதலியின் முகம் சினத்தால் சிவந்திருக்காதா?”

“காதலி என்று மறுமுறை சொல்லாதே!” என்று கத்தினான் இளங்கோ.

“ஆயிரம் முறை சொல்வேன்!” என்று நகைத்தான் நண்பன். “இப்படிச் சொன்னதற்காகச் சோலைமலையில் என் நாக்கை அறுத்துவிடுவதாகத் துடித்தாய் அல்லவா? இந்தா இப்போது என் நாக்கை நீட்டுகிறேன்; துண்டித்துவிடு. உங்கள் களவொழுக்கத்தை நிலவின் சாட்சியாகக் கண்டு விட்டன என் கண்கள். இந்தக் கண்களையும் பிடுங்கி விடு!” என்று பரிகாசம் செய்தான்.

கள்வனைப் பிடிக்க வந்த இளங்கோவுக்குத் தன்னையே அவன் கள்வனாக மாற்றிவிட்ட உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. வீரமல்லனிடமிருந்து எப்படியாவது நழுவிச் சென்றால் போதுமென நினைத்தான்.

வீரமல்லனுக்கோ ஒரே ஆனந்தம். உணவு கொண்டபின் பூங்காவுக்கு உலவும் நோக்கத்தோடு வந்ததாகச் சொன்னான். ஒரு விநாடி நேரம்கூட அங்கு நிற்கவில்லை என்று சாதித்தான். நண்பனுக்கு உதவும் பொருட்டே யாரும் காணாமல் ஒளிந்து திரும்பியதாகவும உறுதி கூறினான். அவனுடைய நல்ல எண்ணத்தை நம்புவதைத் தவிர இளங்கோவுக்கு வேறு வழியில்லை.

வீரமல்லனின் பேச்சை மாற்றி, அவன் மனத்தைத் திருப்ப வேண்டிய நெருக்கடி இளங்கோவுக்கு ஏற்பட்டது.

“சக்கரவர்த்தி நம்முடைய பிரயாண விவரங்களைக் கேட்டார். கூறினேன்.” என்றான் இளங்கோ. மேலும் அரண்மனைக் கூட்டத்தில் நடந்த சில தகவல்களை அவனுக்குத் தெரிவித்தான். தெரிவித்து விட்டு, “முதலில் ஈழப்படை எடுப்பு நடக்கப் போகிறது; என்னையும் உடன் அழைக்கிறார் மாமன்னர்” என்று கூறினான்.

இதனால் வீரமல்லன் உற்சாகமடையவில்லை. “என்னைப் பற்றி அவர்களிடம் ஏதும் கூறினாயா?” என்று கேட்டான்.

“கூறினேன். சித்ரா பௌர்ணமிக்குப் பிறகு உன்னைச் சந்திப்பதாக வாக்களித்திருக்கிறார்கள். நானே அழைத்துச் செல்கிறேன்.”

“நாளைக்குப் பார்க்க முடியாதா?”

“விடிவெள்ளி முளைத்தவுடன் நாம் இங்கிருந்து கிளம்ப வேண்டும்” என்றான் இளங்கோ.

“என்னுடைய நண்பனோ கொடும்பாளூர் இளவரசன். என் தமையனாரோ சோழர்களுக்காகச் சாளுக்கியப் போரில் உயிர்த்தியாகம் செய்தவர். இருந்தும்கூட என்னால் இன்னும் பெரிய உடையாரின் அபிமானத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.” வீரமல்லனின்

பேச்சில் சலிப்புத் தட்டியது-

பரிவோடு வீரமல்லனின் கரத்தைப் பற்றினான் இளங்கோ. “பொறுத்திரு! காலம் வரும், உன் தமையனாரின் தியாகத்துக்காவே உங்களுக்கு வரியில்லாத வீடும் நிலமும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். உன்னைப் படையில் சேர்த்து நூற்றுவர் படைத் தலைவனாகவும் உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். இன்னும் எவ்வளவோ வாய்ப்புக்கள் உனக்கு வரப்போகின்றன.”

இதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாத வீரமல்லன் “சரி! நீ போய்ப் படுத்துறங்கு!” என்று பேச்சைப் பாதியில் வெட்டினான். நண்பனின் மனப்போக்கில் வியப்பும் வேதனையும் அடைந்த இளங்கோ அவனைத் தனியே விட்டுத் தனியறைக்கு வந்தான். அரண்மனைப் படுக்கை அவனுக்கு ஆழ்ந்த அமைதியைக் கொடுத்தது.

வீரமல்லன் உறங்கவே இல்லை.

அவன் கனவில் - இளங்கோவைக் கொடும்பாளூர் வீரர்கள் ஆரவாரம் செய்து வரவேற்கிறார்கள். மக்கள் திரண்டு வந்து அவனுக்கு வாழ்த்தொலி முழங்குகிறார்கள். திரும்பிய பக்கமெல்லாம் அவனுக்கு ஏவலாட்கள்! பெரிய உடையார் இராஜேந்திரரே அவனை அணைத்துக் கொண்டு நடந்து சென்று அவனோடு அளவளாவி மகிழ்கிறார்.

இளவரசி அருள்மொழியோ இன்னும் ஒருபடி மேலே போய் விட்டாள். நிலவு பொழியும் பூங்காவில், அல்லிக்குளத்துத் தென்றலில், அவள் அவனோடு குலாவிச் சிரிக்கும் சிரிப்பு-கனவுகளுக்குப்பின் நினைவுகள் தொடர்ந்து தோன்றின.

‘ஆம். இளங்கோ அவளுடைய மென் தளிர் விரலை நீட்டச் சொல்லி, அதில் என்னவோ புதுமை அழகைத் தேடினானே? அவளுக்கு முன் வீரவாள் உருவிச் சூளைரைத்தானே?- என்னவோ அவளிடம் சபதம் செய்தானே?- யார் தடுத்தாலும் கேளாது, அவளையே மாலையிட்டு மணந்து கொள்வதாகத்தான் ஆணையிட்டிருப்பான்!- இவ்வளவும் செய்துவிட்டு என்னிடம் எதற்காகப் பொய் வேடம் போடுகிறான்?’

நாட்டுக்காக ஒற்றுப்பணி செய்யப்போன வீரமல்லன் தன் நண்பனுக்கே ஒற்றனாக மாறினானே தவிர, அதையும் சரிவரச் செய்யவில்லை. கண்களால் கண்டதுடன், அவர்களுடைய உரையாடலை ஒன்றிக் கேட்குமளவுக்கு, இன்னும் நெருங்கிப் போயிருக்கக் கூடாதா?

பாவம்! இளங்கோவின் கனவிலும் அருள்மொழி வரவில்லை, நினைவிலும் எட்டிப் பார்க்கவில்லை! அவனோ சஞ்சீவி பர்வதத்தை அநுமன் தூக்கிக்கொண்டு காற்றில் பறந்ததுபோல, ஈழத்திலிருந்து மணிமுடியை ஏந்திக் கொண்டு தஞ்சையை நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தான். அவன் கனவில் கீழே கடல், மேலே ஆகாயம், கையில் மணிமுடி.

விடிவெள்ளி முளைத்தது. கொடும்பாளூர்க் கொள்ளைத் தின்ற புதிய தினவோடு இரண்டு புரவிகளும் கோட்டை வாயிலை விட்டு வடக்கில் பறந்தன. பொழுது புலர்ந்து புள்ளினம் பாடும் வேளையில் இளங்கோவும் வீரமல்லனும் தெலுங்க குல காலபுரத்துக்கு வந்தார்கள். நார்த்தாமலை என்று இப்போது அழைக்கப்படும் நகரத்தார் ஒமலையின் மற்றொரு பெயர் அது.

மலைப்பாங்கான பகுதியில் வந்து கொண்டிருந்த இளைஞர்களுக்குத் திருவெண்ணெயில் நகரத்தின் சிறு

கோட்டை மதில்கள் தென்பட்டன. கோட்டை கட்டிக் குடியிருப்புக்கள் அமைத்துக் கொள்ளும் உரிமையும், தாங்களே சொந்தமாகக் காவல் வீரர்களை வைத்துக்கொள்ளும் தகுதியும் திசை ஆயிரத்து ஐந்நூற்றுவருக்கு உண்டு. சோழப் பேரரசின் பேராத ரவையும் நன்மதிப்பையும் பெற்றிருந்த வணிகர்கள் அவர்கள்.

வாயிற் காவலர்களில் ஒருவன், தூதுவர்களைத் தங்கள் தலைவரின் மாளிகைக்கு அழைத்துச் சென்றான். வழியில் தெரிந்த வீடுகள் ஒவ்வொன்றும் சின்னஞ்சிறு அரண்மனைகளை ஒத்திருந்தன. கடல் கடந்து வந்த செல்வத்தின் சின்னங்கள் அங்கு திரும்பிய பக்கமெல்லாம் தெரிந்தன. நகரின் மையத்தில் நின்றது, சமணர்களுக்காக அவர்கள் கட்டிக் கொடுத்த ஐந்நூற்றுவப் பெரும்பள்ளி. அதற்கடுத்தாற்போல் அவர்களுடைய சைவத் திருத்தலம்.

ஐயவீர நாச்சியப்பர் தமது அகமும் முகமும் மலர இளைஞர்களை வரவேற்று உபசரித்தார். அவருடைய உள்ளத்தைப் போலவே, உருவமும் பெரிதாக இருந்தது. இரட்டை நாடித் தேகம்; இனிப்பான பேச்சு. ஓலையைப் பெற்றுக் கொண்டு அவர் கூறினார்:-

“கீழைக் கடற்கரை நாடுகளிலிருந்து இப்போதுதான் நம்முடைய மரக்கலங்கள் திரும்பியிருக்கின்றன. மாப்பாளம், கடாரம், ஸ்ரீவிஜயம் முதலிய நாட்டரசர்கள் நமது சக்கரவர்த்திகளுக்கு வெகுமதிகள் அனுப்பியிருக்கிறார்கள்.

நானே நேரில் தரிசித்துவிட்டு, அவற்றைக் கொடுக்க விரும்பினேன். இந்தச் சமயத்தில் அவர்களுடைய அழைப்பு வந்திருப்பது என் பாக்கியந்தான்!”

வற்புறுத்தி அவர்களைக் காலை உணவு கொள்ளச் செய்தார நாச்சியப்பர். தம்முடைய மாளிகைக் கூடத்தில் சேர்த்து வைத்திருந்த பிற நாட்டுக் கலைப் பொருள்களைக் காண்பித்தார். ஓலை கொண்டு வந்திருப்பவன் கொடும்பாளூர் பெரிய வேளாரின் குமாரன் என்று தெரிந்து

கொண்டவுடன், அவனிடம் நாட்டு நடப்புகளைப் பற்றியும் அளவளாவினார்.

இளங்கோவும் வீரமல்லனும் அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டார்கள்.

கலசமங்கலத்தின் வழியாகக் குதிரைகள் தஞ்சைக்குச் செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் திரும்பின. இரு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அந்தப் பகுதிகளை ஆண்டு வந்த முத்தரையர்களின் நினைவு வீரமல்லனுக்கு வந்து விட்டது. அவனுடைய முன்னோர்கள் அவர்கள். அவர்களுடைய பழம் பெருமையைப் பறைசாற்றத் தொடங்கிய வீரமல்லன், அவனை அறியாமல் சோழர்களுடைய ஆட்சியில் குறை கண்டுபிடிக்க முற்பட்டான்.

“பல்லவர்கள் காலத்தில் என் முன்னோர்கள் எவ்வளவு சிறப்போடு வாழ்ந்தார்கள் தெரியுமா? பல்லவர்களின் செல்லப் பிள்ளைகள் அவர்கள், பல்லவரையர்கள் என்றே தாங்களும் பெயர் வைத்துக் கொண்டார்கள். சோழர்கள் தஞ்சை மாநகரைக் கைப்பற்றியிருக்கா விட்டால், அவர்களுக்கு நீங்கள் உதவி செய்திருக்கா விட்டால்......” வீரமல்லன் பெருமூச்சு விட்டான்.

இளங்கோவின் பொறுமை இதைக் கேட்டவுடன் பொடிப் பொடியாகத் தகர்ந்துவிட்டது.

“வீரமல்லா! உங்களைச் செல்லப் பிள்ளையாக மதித்த பல்லவர்களைத்தான் நீங்கள் திருப்புறம்பியம் போரில் காட்டிக் கொடுத்து விட்டீர்கள். அவர்களுக்கு எதிராகப் பாண்டியர்களுக்கு நல்ல பிள்ளையாக மாறி, வளர்த்தவர்கள் மார்பிலே பாய்ந்தீர்கள்! வீழ்ச்சிக்கு முதற்காரணம் நீங்களே தான்! இதற்காகச் சோழப் பேரரசையோ எங்களையோ குறை சொல்லாதே!”

இளங்கோவின் சொல் சுருக்கென்று தைத்ததால் வீரமல்லனின் முகம் சுருகிவிட்டது.

நண்பனின் முகச் சுருக்கம் காணப் பொறுக்காத இளங்கோ அவன் மனப்புண்ணை ஆற்றினான். “நண்பா!

மறக்க வேண்டியதை மறந்துவிட வேண்டும். ஆயிரக்கணக்கான முத்தரைய வீரர்கள் இப்போது சோழர்களின்

ஆதரவால் வளர்கிறார்கள். ஈராயிரம் பல்லவரையரைப் போன்ற பெருந்தனத்து அதிகாரிகளும் சேனைத் தலைவர்கள் பலரும் இன்று முத்தரையர்களல்லவா? நமக்குள் பிரித்துப் பேசாதே வீரமல்லா!”

நடுப்பகல் உணவும் ஓய்வும் சாலை வழியில் இருந்த ஒரு வழிப்போக்கர் விடுதியில் கிடைத்தன. மாலை நேரத்தின் மஞ்சள் வெய்யிலில் தஞ்சை மாநகரத்தின் பெரிய கோயில் கோபுரம் அவர்கள் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. அதன் உயரத்தில் அதைக் கட்டிமுடித்த இராஜராஜப் பெருந்தகையின் மன உயரத்தைக் கண்டு களித்தான் இளங்கோவேள்.

8. மந்திராலோசனை

சோழ மண்டலத்தின் நானா திசைகளிலிருந்தும் கூற்றத் தலைவர்களும் வளநாட்டுத் தலைவர்களும், ஊர்ச்சபைத் தலைவர்களும் தஞ்சை அரண்மனையில் வந்து குழுமிய வண்ணமாக இருந்தனர். அவர்களுக்கு முன்பே மாதண்ட நாயகர்களும், பெருந்தனத்து அதிகாரிகளும் அங்கு வந்து கூடித் தமக்குள் ஆலோசனைகள் நடத்த முற்பட்டனர். மாமன்னர் இராஜேந்திரர் சக்கரவர்த்திகளாக முடி சூட்டிக் கொண்ட பிறகு, இவ்வளவு பெரிய கூட்டத்தைக் கூட்டியிருந்தது இதுவே முதன்முறை.

எண்ணிக்கையில் பெருத்த பொது மக்களின் கூட்டமல்ல இது. மக்களை வழிநடத்திச் செல்லும் வல்லவர்களின் கூட்டம். பொறுக்கி எடுக்கப்பெற்ற மனித மணிகள் தஞ்சைத் தலைநகரில் ஒரு நோக்கத்துக்காக ஒன்று திரண்டிருந்தன. நிரம்பிவழிந்த விருந்தினர் மாளிகைகள் போதாமல், அரண்மனைக் கோட்டைக்குள்ளிருந்த உடன் கூட்டத்தினரின் மாளிகை களிலும் வசதிகள் செய்து கொடுத்திருந்தார்கள்.

பெரிய உடையார் இராஜேந்திரரும், மதுராந்தகவேளார் முதலியவர்களும் கொடும்பாளூரிலிருந்து இளங்கோ திரும்பிய மறுநாளே தஞ்சைக்குத் திரும்பி விட்டனர். விருந்தினர்களை உபசரிக்கும் பணியில் நூற்றுக்கணக்கான ஏவலாட்களை வைத்துக்கொண்டு பம்பரமாய்ச் சுழன்று வந்தான் இளங்கோ.

இராஜேந்திரர் சோழப் பேரரசின் சக்கரவர்த்திகளாகப் பொறுப்பேற்று மூன்றாண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இந்த மூன்று ஆண்டுகளிலும் ஏற்பட்ட நாட்டின் வளப்பெருக்கையும், கலைப் பெருக்கையும் பொதுவான செழிப்பையுமே பொது மக்கள் கண்டு இன்புற்றார்கள். ஆனால் இன்னும் பல பேரதிசயங்கள் அங்கே நடைபெற்று வந்தன. மக்களால் காணமுடிந்த அதிசயங்கள் சில; காணமுடியாதவை பலப் பல.

ஆயிரக்கணக்கில் ஏன் அரபுநாட்டுக் குதிரைகள் சோழ நாட்டுத் துறைமுகங்களில் வந்து இறங்கிய வண்ணமாக இருந்தன? ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஏன் ஒவ்வொரு படைப் பயிற்சித் திடல் ஏற்படுத்தப்பட்டது? கூற்றங்களெங்கும் படைப் பற்றுக் கடகங்களாகவும், வளநாடுகளெங்கும் வீரர்களை வளர்க்கும் நன்செய்க் கழனிகளாகவும் ஏன் மாறின? கொல்லர் பட்டறைகளின் உலை நெருப்பு ஏன் இரவு பகல் பாராது கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டேயிருந்தது? - உழவர்கள் ஒருபுறம் செந்நெற்கதிர்களைக் குவிக்க, அவர்களுடன் போட்டியிட்டுக் கொண்டு, மறுபுறம் கொல்லர்கள் வில், வேல், வாள், கூரம்புகளாய்க் குவித்து வந்தார்களே, ஏன்? வீரத்தின் விளைநிலத்தைச் சற்றே கண்ணோட்டம் விட்டு வருவோமா? நாகப்பட்டினத்தில் புத்த சமயத்தாருக்காக எழுப்பப்பெற்ற இராஜராஜப் பெரும் பள்ளிக்கு, பள்ளிச் சந்தமாக விடப்பட்ட ஆனைமங்கலம் என்ற ஊர்ப்புறத்தை முதலில் காணுங்கள்; அதன் மேற்கு எல்லையில் மந்தை மந்தையாக நூற்றுக்கணக்கான கருங்குன்றுகள் ஒன்றோடொன்று முட்டி மோதிப் பிளிறுகின்றனவே, குன்றுகளா அவை? தென்சோழ மண்டலமான சேரபாண்டிய நாடுகளின் காடுகளில் திரிந்த யானைக் கூட்டமல்லவா அது!யானைகளைத் தங்களது குழந்தைகளாகவும், எதிரிகளின் கூற்றுவர்களாகவும் பழக்கி வைத்தார்கள் சோழ நாட்டின் குஞ்சரமல்லர்கள்.

ஈழத்துக்கு இவ்வளவு யானைகளையும் கொண்டு செல்ல முடியுமா? தேவையில்லை. ஏற்கனவே ஈழநாட்டின் வடபகுதி சோழர்களின் ஆளுகையில் உள்ளது. அதன் தலைநகரமான ஜனநாயகமங்கலத்தில், ஈழத்து யானைகளையே செம்மையாகப் பழக்கி வைத்திருக்கிறார்கள் இராஜேந்திரரின் ஆனையாட்கள். இங்கே பயிற்சி பெறும் மல்லர்களுக்கு அங்கே களிறுகள் காத்திருக்கின்றன.

அடுத்தாற் போல், வாள் பெற்ற கைக்கோளர்களான குதிரைப் படையினரின் சாகசம் காண, அங்கங்கே பரவியுள்ள படைப் பற்றுகளை நாடிச் செல்வோம்;

ஆயிரக்கணக்கான அரபுநாட்டுக் குதிரைகளுக்கு, மின்னல் வேகத்தில் பாய்ந்து தாக்கும் பயிற்சி அளிக்கிறார்களா, என்ன! வாட்களோடு வாட்கள் மோதும்போது மின்னல் மின்னி இடிஇடிக்கின்றன. பயிற்சிக் களங்களாக இருப்பதால் இப்போது செம்மழை பொழியவில்லை இவையே பெய்து பெருக்கெடுத்தோடும் போர்க்களங்களானால்!

சோழவள நாட்டின் குதிரைச் சேவகர்கள், தங்கள் குதிரைகளுக்கு அவற்றின் தலைவர்களை இழந்த நிலையில் கூட எதிரிப்படைகளை அதம் செய்யும் வித்தைகளைக் கற்றுக் கொடுத்திருந்தார்கள்.

இன்னும் தரைப்படையினரான காலாள் வீரர்களைக் காண்போமெனில், அவர்கள் எண்ணிலடங்காதவர்கள். குறிதவறாது கூரம்புகள் எய்யும் வில்லர்கள் எத்தனை பேர்! வேங்கைகளெனப் பதுங்கிப் பாய்ந்து வேலெறியும் திண்தோளர்கள் எத்தனை பேர்! சூளுரைத்து வாள் சுழற்றும் விற்பன்னர்கள் எத்தனை பேர்!-அடடா!- காலாட் படை வெள்ளம் களம் புகுந்து பெருக்கெடுத்துச் சீறும் காட்சியை ஒரு குன்றின் மீது நின்றல்லவோ காண வேண்டும்? தலைகளாகவே தெரிகின்றன; எதிர்ச்சாரியின் தலைகளாகவே உருளுகின்றன.

வேங்கையின் மைந்தனான மாமன்னர் வெற்றித் திருமகளுக்குத் தமது சோழ மண்டலத்தில் முடிசூட்டுவதற்காக இந்த மூன்று ஆண்டுகளில் செய்திருந்த விந்தைச் செயல்கள் இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ! சரி, இனி நாம் அரண்மனையின் அந்தரங்க ஆலோசனை மண்டபத்துக்குள் காவலர் அறியாமல் செல்வோம்.

அரண்மனையின் அந்தரங்க மந்திராலோசனை மண்டபம் அகிற்புகையின் நறுமணத்தால் சூழப்பெற்றிருந்தது. பத்துப் பன்னிரண்டு பேர்கள் அங்கு நெருக்கமாக அமர்ந்து மெல்லிய குரலில் ஈழத்துக்குச் செல்ல வேண்டியது பற்றி ஆராயத் தொடங்கினர். மண்டபம் இருந்த கூடத்தின் கதவுகள் மூடப்பட்டிருந்தன.

வெளியே காவல் வீரர்கள் கண்ணி மைக்காது கூடத்தின் வழிகளைக் காத்து நின்றனர்.

பேரரசர் இராஜேந்திரர் மையத்தில் வீற்றிருக்க, அவருக்கு வலப்புறம் பெரிய இளவரசன் இராஜாதிராஜனும் இடதுபுறம் சிறிய இளவரசன் சுந்தரசோழனும் அமர்ந்திருந்தனர். இராஜாதிராஜன் அப்போது சோழப் பேரரசின் வட பகுதியான தொண்டை மண்டலத்தின் தலைவன். அவனும்

அவனுக்கு அடுத்தாற் போலிருந்த வடபகுதி மாதண்ட நாயகரான அரையர் இராஜராஜனும் காஞ்சிமா நகரிலிருந்து கொண்டு, பேரரசின் வடவெல்லையைக் காத்து வந்தார்கள்.

தென்பகுதிச் சோழமண்டலத்து மாதண்ட நாயகரான சேனாபதி கிருஷ்ணன் ராமனும் ஆலோசனை மண்டபத்தில் இருந்தார். பாண்டிய மன்னர்கள் மூவருக்கும் சேரன் மூவர் திருவடிக்கும் ஆளும் உரிமையைப் பேரரசு வழங்கியிருந்ததால், அவர் தஞ்சைத் தலைநகரிலிருந்தே பாண்டிய சேரப் பகுதிகளைக் கண்காணித்து வந்தார். அதோடு சிறிய இளவரசன் சுந்தர சோழனையும் அவ்வப்போது தெற்கில் அழைத்துச் சென்று நிலவரங்களை விளக்கினார்.

கடல் கடந்த மும்முடிச் சோழமண்டலமான ஈழத்தின் வடபகுதியோ மாதண்ட நாயகர் க்ஷத்திரிய சிகாமணி தாழிகுமரனின் மேற்பார்வையில் இருந்தது. அவர் இங்கு வரவில்லை.

மேற்கூறிய மூன்று மண்டலங்கள் தவிர தஞ்சையின் சுற்றுப்புறங்களான மத்திய சோழ மண்டலத்தின் மாதண்ட நாயகரான மாவலி வாணராயரும் மந்திராலோசனையில் கலந்து கொள்ள வந்திருந்தனர்.

வல்லவரையர் வந்தியத் தேவரோ சோழப் பேரரசின் சாமந்த நாயகர். மாதண்ட நாயகர்கள் அனைவரின் தலைவர்.

இராஜந்திர உடையாரின் படை அமைச்சர் என்று வல்லவரையரைக் கூறினால், நாட்டமைச்சர் என்று கொடும்பாளூர் மதுராந்தக வேளாரைக் கூறலாம். இவர்களில் பெரும்பாலோர் தங்கள் தங்கள் நாடுகளுக்கு அரசர்களாகவும், சோழப் பேரரசின் சிற்றரசர்களாகவும் விளங்கினார்கள்.

இத்தகைய அதிகாரிகளும், இவர்களைப் போன்ற இன்னும் சிலரும் கூடியிருக்க, இராஜேந்திர மாமன்னர் நீண்ட நேரம் அவர்களோடு ஆலோசனை நடத்தினார். அவர்கள் கூறிய கருத்துக்களைச் சிந்தித்துப் பார்த்தார்.

பிறகு அவரே தமது எண்ணத்தை வெளியிடலானார்.

"ஈழநாட்டிலிருந்து க்ஷத்திரிய சிகாமணி தாழிகுமரன் நான்கு மாதங்களுக்கு முன்பு அனுப்பிய செய்திகள் மெய்தான் என்பது தெரிந்து விட்டது. ரோகணத்தில் மறைந்து வாழ்ந்த ஐந்தாம் மகிந்தர் இப்போது நம்மீது போர் தொடுப்பதற்குச் சித்தமாகி வருகிறார். பாண்டிய சேரர்களின் மறைமுகமான உதவி அவருக்கு இதற்கான ஊக்கம் கொடுத்திருக்கிறது. ஏற்கனவே நாம் மணிமுடியைத் திருப்பிக் கொண்டுவருவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டு வருகிறோம். இனியும் காலம் தாழ்த்தக் கூடாது."

பெரியவர்கள் அனைவரும் மாமன்னரின் அடுத்த சொல்லுக்காகக் காத்திருந்தார்கள். இளவரசன் இராஜாதிராஜனுக்கும் பொறுக்கவில்லை. துடிதுடித்துக் கொண்டு எழுந்து நின்றான். "இந்தப் பாண்டியரும் சேரரும் உடன் பிறந்தே வளரும் நோய் போன்றவர்கள், முதலில் நம்முடைய சேனைகளை அவர்களுக்கு எதிரே திருப்ப வேண்டும்" என்று கூறினான்.

"பொறுமை வேண்டும் இராஜாதி இராஜா" என்று புன்னகை பூத்தார் சக்கரவர்த்தி. "அவர்கள் நம்மை மீறி எதையும் தீவிரமாகச் செய்துவிட மாட்டார்கள். நம்முடைய முதல் நோக்கம் முணிமுடி! அதற்காக நாம் தொடங்கும் முயற்சியில் மற்றொரு பலனும் கிடைக்கும். பாண்டியரும்

சேரரும் தங்களுக்குத் துணையாக யாரை நம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்களோ, அந்த மகிந்தர் பலமற்றவர் என்பதையும் நாம் மெய்ப்பித்து விடலாம்.”

“அது போதாது.”

“அதற்குப் பிறகும் அவர்கள் நாட்டின் அமைதியைக் குலைப்பார்களானால், அவர்களை அடக்கும் பொறுப்பை உன்னிடமே தருகிறேன். சரிதானா?” இராஜாதிராஜன் அடங்கிவிட்டான்.

“மாவலிவாணராயரே!” என்று கடற்சேனை மாதண்ட நாயகர் பக்கம் திரும்பினார் மாமன்னர்.

“புத்தம் புதிய போர்க்கலங்களும், புதுப்பிக்கப்பெற்ற போர்க்கலங்களும் தங்கள் ஆணைக்குக் காத்திருக்கின்றன. போர்க்கல வீரர்களாகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் முற்றிய பயிற்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். கடற்கரைப்பட்டினங்கள் தோறும் சிதறி நின்ற கலங்களை நாகைத் துறைமுகத்துக்குக் கொண்டு வரச் செய்திருக்கிறேன்.”

“எல்லோருமே சித்தமாகி விட்டீர்கள். மகிழ்ச்சி” என்று கூறினார் சக்கரவர்த்தி. “ஆனால் மீண்டும் ஒருமுறை நட்பு முறையில் ரோகணத்து மன்னர் மகிந்தரை அணுகிப் பார்க்கலாமென்று நினைக்கிறேன்.”

கூடியிருந்தவர்களின் முகக்குறி இந்த ஆலோசனைக்கு வரவேற்பு அளிப்பதாக இல்லை.

“மணிமுடியை மகிந்தர் திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டும்; பாண்டிய சேரருடன் சேர்ந்து நமக்கெதிரே அவர் வாள்முனையை உயர்த்தக்கூடாது. இந்த இரண்டு நிபந்தனைகளுடன் நாம் அவருக்கு இப்போதே தூது அனுப்பிப் பார்ப்போம்!- வீணான உயிர்க் கொலைகளைத் தடுக்க முடிந்தால் தடுத்துவிட வேண்டும். அவர் ஏற்றுக் கொண்டாரானால் அதனால் இருசாராருக்கும் நன்மை... மேலும், பலமுறைகள் நாம் தூது அனுப்பிப் பயினில்லை

யென்பதற்காக இம்முறையும் அனுப்பாதிருக்கக்கூடாது. போர் முறை மரபை நாம் நழுவ விடலாமா!”

இதைக் கேள்வியுற்ற பிறகு யாருமே வாய் திறந்து பதிலளிக்க முன் வரவில்லை. நீண்ட நேரம் அங்கு மௌனம் நிலவியது.

கடைசியில் இராஜாதிராஜன் மௌனத்தைக் கலைத்தான்; “பெரியவர்கள் வாய்திறந்து பேசாததிலிருந்து அவர்களும் என் கருத்தையே கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். மணிமுடிக்காக நம்முடைய முன்னோர்கள் இரண்டு முறை போர் தொடுத்து விட்டார்கள். சக்கரவர்த்திகளும் இதே மகிந்தருடன் அதற்காகவே முன்பொருமுறை போர் தொடுத்திருக்கிறார்கள். நாம் தொடுக்கப்போவது நான்காவது போர்! தூது அனுப்புவதால் கால விரயமும் கசப்பும் மிகுதியாகு மென்றே நினைக்கிறேன்.”

பெரியவர்களுடைய முகங்கள் மலர்ந்தன. இதிலிருந்து தூது அனுப்புவதை அங்கு யாரும் விரும்பவில்லை என்பதைக் கண்டுகொண்டார் சக்கரவர்த்தி. என்றாலும் எதையும் முறையோடு செய்வதில் அவர் பிடிவாதமுள்ளவர்.

“மதுராந்தக வேளாரே! உங்கள் கருத்து?” பெரிய வேளாரைத் திரும்பிப் பார்த்தார் சக்கரவர்த்தி.

பெரிய வேளாருக்கு மாமன்னரின் கருத்துக்கு முரண்படவும் விருப்பமில்லை. அங்கு வீற்றிருந்த வீரப்பெருமக்களின் மனத்தை நோகச் செய்யவும் விருப்பமில்லை. இரு சாராரின் போக்கிலும் நியாயம் இருப்பதாகவே அவருக்குத் தோன்றியது. நடுநிலையில் தம்மை நிறுத்தி ஆலோசித்தார். பிறகு கூறலானார்:

“முறையோடு போர் தொடங்க வேண்டுமென்ற சக்கரவர்த்திகளின் கூற்று மிகவும் உயர்ந்த நெறியுள்ளது அதேபோல், இந்த நெறியை உணரும் பண்பு ரோகணத்தரசருக்கு இருக்காது என்பதும் மெய்தான். தூதரின் சொற்களுக்கு அவர் செவி சாய்க்கமாட்டார் - ஒன்று செய்யலாம்; நம்முடைய படைகள்

அனைத்தையும் ஈழத்தில் இறக்கிக்கொண்டு, பிறகு அவருக்குத் தூது அனுப்பலாம். படைபலத்துக்கு அஞ்சி மகிந்தர் ஒருவேளை நம்முடைய நட்பை நாடினாலும் நாடுவார். இங்கிருந்தே அனுப்புவதால் பலன் ஏதும் இருக்காதென்றுதான் நானும் . . .”

“சரி. நீங்கள் இதற்கென்ன சொல்கிறீர்கள்?” என்று மற்றவர்களைச் சுற்றிப் பார்த்தார் சக்கரவர்த்தி.

எல்லோரும் மதுராந்தக வேளாரின் ஆலோசனையை வரவேற்றார்கள்.

“அப்படியே செய்வோம்” என்று முடிவு கூறிவிட்டு அடுத்தாற்போல் நடக்கவேண்டிய விஷயங்களை நினைவுபடுத்தினார் சக்கரவர்த்தி. “நானும் வல்லவரையரும் ஈழத்துக்குப் புறப்படுகிறோம். கொடும்பாளூர் இளங்கோவும் மாவலி வாணருடன் அங்கு வருகிறான்! தொண்டை மண்டலத்தை மேலைச் சளுக்கர் தொல்லையிலிருந்து காக்கும் பொறுப்பை அரையர் இராஜராஜனும் இராஜாதிராஜனும் மேற்கொள்ள வேண்டும். பாண்டிய சேரர்களைச் சேனாபதி கிருஷ்ணன் ராமனும் சுந்தரசோழனும் கண்காணித்து வருவார்கள். தஞ்சை மாநகரையும் மத்திய சோழமண்டத்தையும் மதுராந்தக வேளாரும் ஈராயிரம் பல்லவரையரும் பார்த்துக் கொள்வார்கள்-வல்லவரையர் ஈழத்திலிருந்து திரும்பும் வரையில் மதுராந்தக வேளாரே சாமந்த நாயகராகவும் இருந்துவருவார்.”

சக்கரவர்த்தி வெற்றியுடன் திரும்ப வேண்டுமென்று அனைவரும் வாழ்த்தினார்கள். கண்களைக்காக்கும் இமைகளைப் போல் நாட்டைக் காத்து வருவதாகவும் வாக்களித்தார்கள்.

இராஜாதிராஜன் முகம் மட்டிலும் சற்றே சுருங்கியிருந்தது.

“நீயும் ஈழத்துக்கு வரவேண்டும் என்று விரும்புகிறாயா?” என்று அவனிடம் கேட்டுவிட்டு, “வேண்டாம்; மேலைச் சளுக்கர்களுக்கு நாம் தெற்கே திரும்பியிருப்பது தெரிந்து

விட்டால், வடக்கு வாயிலை இடிக்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள்” என்றார் மாமன்னர்.

அதன் பிறகு அவர் சேனாபதி கிருஷ்ணன் ராமனுக்கு ஒரு புதுமையான கட்டளையிட்டார். தென்சோழ மண்டலத்து மாதண்ட நாயகரான அவருக்கு மதுரையில் ஓர் புது மாளிகையை எழுப்பும் பணியைக் கொடுத்தார்.

“மதுரை மாநகரில் பெரிய மாளிகையைக் கட்டுவதற்கான வேலையை உடனே தொடங்குங்கள். புதிய அரண்மனையைப் போல் அது இருக்க வேண்டும். கோட்டை மதில்களோடு பாதுகாப்புகள் மாளிகையாக அமையும்படிப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“ஆகட்டும் சக்கரவர்த்தி” என்றார் கிருஷ்ணன் ராமன்.

“ஆமாம்; அதை ஒரு முகாந்தரமாக வைத்துக்கொண்டு நாங்கள் திரும்பும் வரையில் நீங்கள் மதுரையில் தங்குவது நல்லது” என்றார் மாமன்னர்.

சக்கரவர்த்தியின் இந்தக் கட்டளை மற்றவர்களுக்கு வியப்பைத் தந்தது.

கிருஷ்ணன் ராமனை மதுரையில் தங்கச் செய்வதற்காக மட்டிலும், இந்த மாளிகையை அவர் எழுப்பச் சொல்லவில்லை. வேறு எதற்காகப் புது மாளிகை? பாண்டியர் மூவரில் ஒருவரது அரண்மனை அப்போது மதுரையில்தான் இருந்தது. வேண்டுமானால் இதையே மாமன்னர் கட்டளை யிட்டுப் பெறமுடியும். ஈழத்தாருடன் சேர்ந்து பாண்டியர்கள் செய்யும் துரோகச் செயலைக் கண்ட பின்னரும் இன்னும் எதற்காக அவர்களுக்கு அரசுரிமை?

“மாளிகை எதற்காக?” என்ற கேள்வி எல்லோருடைய மனத்திலும் எழத்தான் செய்தது. யாரும் காரணம் கேட்கத் துணியவில்லை. இராஜாதிராஜன் மட்டிலும் மெதுவாகத் தன் தந்தையாரிடம் “மதுரையில் ஒரு புது மாளிகையா?” என்று கேட்டான்.

அதற்கு அவர் பதில் அளிப்பதற்கு முன்பே, கூடத்தின் வலதுபுறக் கதவு திறக்கப்பட்டது. ஏதோ செய்தியுடன் வந்து

நிற்பவன்போல் இளங்கோவேள் அவர் முன்பு வந்து நின்றான்.

9. வாணிகம் வளர்த்த மண்; வீரம் விளைத்த மண்

மனிதர்கள் தங்கள் மனவலிமையையும் உடல் வலிமையையும் நம்பி வாழ்ந்த காலம் அது. திரை கடலோடித் திரவியம் சேர்ப்பதென்பது, தொலைதூரத்து நாடுகளின் போர்களங்களுக்குச் சென்று மீள்வதைப் போன்றது. கீழைக் கடலில் கிழக்கு நோக்கிப் புறப்பட்டால் எதிர்க்கரை காண்பதற்கு, வாரங்களல்ல-மாதங்கள் காத்திருக்க வேண்டும். மாநக்கவரம் தீவுகளில் சில தினங்கள் தங்கி மீண்டும் கிளம்பினால், ஒரே நீலக்கடல், நீலவானம், திரும்பிய பக்கமெல்லாம் நீல நிறந்தான்.

சார்ந்த காற்று வீசத் தொடங்கும் காலங்களில்தான் பாய் மரங்களை அவிழ்த்துக் கொண்டு துடுப்புப் போடுவார்கள். சார்ந்த காற்று எதிர்க்காற்றாக மாறாதிருக்க வேண்டும்; கடல் அலைகள் மலைச் சிகரங்களின் உயரத்துக்கு எழும்பாதிருக்க வேண்டும். இன்னும் மறைந்து மோதும் கடற்பாறைகள், முதுகால் கலம் கவிழ்க்கும் திமிங்கிலங்கள், துள்ளித்தாக்கும் சுறா மீன்கள், நள்ளிரவில் கொள்ளை கொள்ளும் கடற் கள்வர்கள்-இவ்வளவு தொல்லைகளையும் கடந்து செல்ல வேண்டும், கடந்து திரும்பவேண்டும்... இதில் நம் தமிழ்நாட்டு வணிகர்கள் என்றுமே சளைத்தவர்களல்லர்.

ஐயவீர நாச்சியப்பரைச் சேர்ந்தவர்கள் கடல் வாணிகத்திலும் தேர்ந்தவர்கள்; தரை வாணிகத்திலும் தேர்ந்தவர்கள். அவர்களுக்கென்று நாடுகள் தோறும் தனிக் குடியிருப்புகள், நகரங்கள் தோறும் விடுதிகள், சொந்தக் கட்டுக்காவல் அனைத்தும் உண்டு.

திருவெண்ணெயில் நகரிலிருந்து நாச்சியப்பர் வந்து விட்டார் என்னும் செய்தியை மாமன்னரிடம் வந்து கூறினான் இளங்கோவேள். வெளிநாடுகளிலிருந்து கொண்டு வந்த வெகுமதிப் பொருள்களுடன் அவர்

விருந்தினர் மாளிகையில் வந்து இறங்கியிருப்பதைத் தெரிவித்தான்.

அவருடைய வரவுக்காகவே அவனை அரண்மனை வாயிலில் நிறுத்தியிருந்தார் சக்கரவர்த்தி.

“வெகுமதிப்பொருள்கள் மாளிகையிலேயே இருக்கட்டும். அவரைத் தனியாக அழைத்துக்கொண்டு நீயும் வந்து சேர்.”

வணிகர் தலைவரை வரவேற்பதற்கு மாமன்னர் காட்டிய உற்சாகத்தைக் கண்டவுடன் சுற்றிலுமிருந்தவர்கள் வியப்பெய்தினார்கள். ‘மதுரையில் ஒரு புது மாளிகையை ஏன் எழுப்பச் சொல்கிறார் சக்கரவர்த்தி!’என்ற கேள்வியால் அவர்களிடம் சற்று முன்பு எழுப்பிய பரபரப்பு இப்போது அடங்கிவிட்டது.

அவர்களுடைய கவனத்தை நாச்சியப்பர் பக்கமாகத் திருப்பிய சக்கரவர்த்தி,

“ஐயவீர நாச்சியப்பரை உங்களுக்கு முன்னமேயே தெரியும். நமக்கு அவருடைய ஒத்துழைப்பும் இப்போது அவசியமாக இருக்கிறது. அதனால் அழைத்திருக்கிறேன்” என்றார்.

உள் வாயிலில் நுழைந்துகொண்டே, “வணக்கம் பேரரசே! என்று கரம் கூப்பிவிட்டு, மற்றவர்களையும் வணங்கினார் நாச்சியப்பர்.

“வாருங்கள்!” என்று ஓர் ஆசனத்தைச் சுட்டிக்காட்டினார் மாமன்னர். பிறகு மற்றவர்களிடம் திரும்பி “காவியத் தலைவன் கோவலனின் வழி வந்தவர்கள் இவர்கள். பட்டினத்தடிகளைப் பெற்றெடுத்துச் சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்த்திருக்கிறது இவர்களது பெருங்குடி!” என்று புகழ்ந்துரைத்தார்.

“இவற்றையெல்லாம்விட, தாங்கள் வாழும் காலத்தில் நாங்களும் வாணிகம் செய்து வளர்கிறோம் என்பதே எங்களுக்குப் பெருமை!” என்றார் நாச்சியப்பர்.

வணிக நிலையைப் பற்றி ஓரிரு வார்த்தைகள் கேட்டு விட்டு, “ஒரு முக்கியமான உதவி கோருவதற்காகவே

உங்களை இங்கு வரவழைத்தோம்” என்றார் இராஜேந்திரர்.

“உதவியா! உதவி என்பது என் தகுதிக்கு மேற்பட்ட சொல் சக்கரவர்த்திகளின் கட்டளை எதுவோ, நிறைவேற்றக் காத்திருக்கிறேன்.”

“வெளி நாடுகளுக்குச் சென்றுள்ள மரக்கலங்களைத் தவிர இப்போது உங்களிடம் உள்ள மரக்கலங்களில் எவ்வளவு கலங்களை நீங்கள் சோழப்பேரரசுக்குக் கொடுக்க முடியுமோ அவ்வளவையும் கொடுத்து உதவ வேண்டும். நான்கு மாதங்களில் திருப்பிக் கொடுத்து விடுகிறேன்.”

“கடல் மல்லை, நாகை, விழிஞம், காந்தளூர் ஆகிய எல்லா நகரங்களிலுமாக இப்போது முப்பது பெருங்கலங்களும் பத்துப் பன்னிரண்டு சிறு கலங்களும் இருக்கின்றன. அவ்வளவையும் தாங்கள் எந்தத் துறைக்கு அனுப்பும்படிக் கட்டளையிடுகிறீர்களோ, அங்கு அனுப்பி வைக்கிறேன்” என்று தயங்காது பதிலளித்தார் வணிகர் தலைவர்.

“நாகைப்பட்டினத்துக்கு அனுப்புங்கள்” என்று கூறினார் மாமன்னர்.

“இந்த இடைக்காலத்தில் அதனால் உங்களுக்கு வருவாய்க் குறைவு ஏற்படும். அதற்கு ஈடாக நம்முடைய தன பண்டாரத்திலிருந்து உங்களுக்குப் பொன் வழங்கச் செய்கிறேன். தயங்காமல் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.”

“சக்கரவர்த்திகள் என்னை மன்னித்தருள வேண்டும்.”

“ஏன்?”

“பொன் வழங்குவதாகத் தாங்கள் கூறுவது தங்கள் பொன்னான மனத்தைக் காட்டுகிறது. நாங்கள் அதை ஏற்றுக் கொள்வது முறையாகுமா? நான்கு மாதங்களுக்கென்ன நான்கு ஆண்டுகளுக்கு எங்கள் கலங்கள் பேரரசின் கலங்களாகவே திகழட்டும். அது எங்கள் பாக்கியம்! நான்கு தலைமுறைகளுக்கான பொற்குவியலாய் எங்களிடம் நிறைந்திருக்கிறது.”

“எதையும் கணக்கோடும் முறையோடும் செய்பவர்கள் என்ற பெயர் உங்களுக்கு உண்டு. ஐந்நூற்றுவரான உங்கள் கூட்டத்தாரில் ஒருவர் மனமும் இதனால் நோகக்கூடாது. மற்றப் பெரிய தனக்காரர்களிடமும் கலந்து ஆலோசனை செய்யுங்கள். நாட்டின் வாணிகமும் இதனால் சீர்குலையக் கூடாது.”

“ஒரு போதும் இதனால் வாணிகம் தடைப்பட்டு விடாது” என்றார் நாச்சியப்பர். “மேலை நாடுகளிலிருந்து திரும்ப வேண்டிய கலங்கள் வேறு இருக்கின்றன. யவனம், கடாரம் முதலிய நாடுகளின் கப்பல்களையும் நாங்கள் பயன்படுத்திக் கொள்வோம். வணிகர் கூட்டமே இதனால் பெருமையுறும் சக்கரவர்த்திகளே!”

பொருள் கொடுக்காமல் கலங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதில் சக்கரவர்த்திக்கு விருப்பமில்லை. அப்படிப் பெற்றுக் கொண்டால் அது அதிகாரத்தினால் பெற்றுக்கொண்டதற்கு ஒப்பாகும் என்று கருதினார். வணிகர் தலைவர் ஒரு வழியாக விட்டுக் கொடுக்க முன் வந்தார்.

“சக்கரவர்த்திகளின் கருத்து எனக்குப் புரிகிறது. அப்படியானால் ஒரே ஒரு பொற்கழஞ்சை நாங்கள் ஈடாகப் பெற்றுக் கொள்கிறோம்.”

“ஒரு பொற் கழஞ்சா!”

“ஒரு கோடிப் பொன்னுக்கு அது ஒப்பாகும்” என்றார் ஐயவீர நாச்சியப்பர்.

மன்னரும் மகிழ்ச்சியுற்றார். “ஐயவீரரே! வணிகரின் திறமை பெரும் பொருள் கொள்வதில்தான் வழக்கமாக வெளிப்படும். பொருள் வழங்குவதிலும் நீங்கள் திறமையாளர்கள். இருக்கட்டும். போர்க்கலங்களுடன் துணைக்கலங்களாக அவற்றில் உணவுப் பொருள்களையும் போர்க் கருவிகளையும் ஏற்றிச் செல்ல விரும்புகிறோம். கலங்களை இயக்கும் மீகாமன்களையும் துடுப்பினரையும் உடன் அனுப்புங்கள். மேலும் கலங்களைக்

காப்பதற்கு எறி வீரர்களும் முனைவீரர்களும் தங்களிடம் இருப்பார்களே?"

"வேல் எறியும் முந்நூறு எறி வீரர்களும், வில்வளைக்கும் நானூறு முனை வீரர்களும் இப்போது இருக்கிறார்கள். துடுப்பு வலிப்பவர்கள் கூடச் சமயம் நேரும்போது வேல் வீசக்கூடியவர்கள்தாம். அனைவரையும் கலங்களுடன் அனுப்பி வைக்கிறேன்."

மாமன்னர் தமக்குப் பன்புறம் அமர்ந்திருந்த திரு மந்திர ஓலை நாயகத்திடம் திரும்பி, "ஓலை எழுதிக் கொடுத்து படைக் கணக்கரிடம் பதிவு செய்து கொள்ளுங்கள்" என்று பணித்தார்.

பொன் தட்டில் பழம் பூ தாம்பூலம் முதலிய மங்கலப் பொருள்கள் வந்தன. அதில் ஒரு பொற் கழஞ்சு வைத்து மாமன்னர் வணிக மன்னரிடம் கொடுத்தார். எழுந்து நின்று இரு கரங்களையும் ஏந்திப் பெற்றுக் கொண்ட நாச்சியப்பர், கழஞ்சை எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு அதைத் தனியே பத்திரப்படுத்தி வைத்தார்.

அடுத்தாற்போல் வணிகரின் ஆட்கள் வெளிநாட்டரசர்கள் அளித்த வெகுமதிப் பொருள்களை அங்கே கொண்டு வந்து வைத்தார்கள். வண்ண வண்ணப் பொம்மைகள், சின்னஞ்சிறு சிற்பங்கள், தங்கத்திலும் தந்தத்திலும் இழைத்த புத்தர்பிரானின் சிலை உருவங்கள் முதலியவை அவற்றில் இருந்தன. நவரத்தினங்கள் பதித்த பொன்னாபரணங்களுக்கும் குறைவில்லை. கடாரத்தரசர் சங்கிராம விஜயோத்துங்க வர்மனும் மற்ற அரசர்களும் கொடுத்தனுப்பியவை எனக் கூறினார் நாச்சியப்பர்.

ஆலோசனை முடிந்துவிட்டதால், அங்கு குழுமியிருந்தவர்கள் அனைவரும் அவற்றை வியப்போடு பார்வையிட்டனர். இராஜேந்திரரும் கீழை நாடுகளின் கலை நுட்பத்தைப் பாராட்டினார். பிறகு தமது திருமந்திர ஓலைநாயகத்திடம் அவற்றை ஒப்புவித்து, "ஆபரணங்களைப் பெரிய உடையார் திருக்கோயிலுக்கும்

பிறவற்றை நகரத்தின் கலைக் கூடத்துக்குமாகப் பிரித்துக் கொடுத்து விடுங்கள்” என்று கூறினார்.

தமக்கென எதையும் எடுத்துக் கொள்ளாத அவரது பெரும் போக்கு வணிகர் தலைவரை பெருவியப்பில் ஆழ்த்தியது.

சபை கலைந்து எல்லோரும் வெளியே வந்தபோது இராஜேந்திரர் நாச்சியப்பரை அருகில் அழைத்து “நாளைக்கு அதிகாரிகளின் பொதுச்சபை கூடுகிறது! அதில் கலந்து கொண்ட பிறகு நீங்கள் பிற்பகலில் ஊருக்குப் புறப்படலாம்” என்றார். சபை முடிந்தவுடன் அவரிடம் தனிமையில் சில விஷயங்கள் பேசவேண்டுமெனத் தெரிவித்தார். மறுநாள் சித்ரா பௌர்ணமி.

சோழப் பேரரசின் உறுதிமிக்க தூண்களான இருக்குவேளிர், பழுவேட்டரையர், வல்லவரையர், சம்புவரையர், பல்லவரையர், முனையரையர், முத்தரையர், ராஜாளியார், பெருங்கொண்டார், படையாட்சியார் முதலிய பெருங்குடித் தோன்றிய அதிகாரிகள் அரண்மனைப் பொதுமண்டபத்தை அலங்கரித்திருந்தனர். கிரேக்க நாட்டுக் கருங்கற் சிலைகள் தங்களது வலியும் வனப்பும் தோன்ற அங்கே கொலுவீற்றிருப்பது போல் தோன்றியது. வேல் தாங்கிய வீர்கள் சபை மண்டபத்துக்கு எதிரே வழி நெடுகிலும் கம்பீரமாக நின்று, வரும் கூட்டத்தினரில் வரக்கூடாதவர்கள் யாரும் நுழைந்து விடாதவாறு கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வாழ்த்தொலி வானத்தைக் கிடுகிடுக்க வைக்க, சோழப் பேரரசின் சக்கரவர்த்தி தம் உடன் கூட்டம் புடைசூழ அரசவைக்குள் அடி எடுத்து வைத்தார். மேல் மாடத்திலிருந்த வண்ணம் பெண்கள் மலர்மாரி பொழிந்து இனிய மணத்தை எழுப்பினர். கதிரவனின் காலைப்பொன்னொளி தேங்கும் முகமண்டலம், வீறுகொண்ட வேழத்தின் நடையழகு, நெடுதுயர்ந்த உருவத்தின் பரந்த மார்பகம் இவற்றைக் கண்ணுற்ற அதிகாரிகள் தங்கள் இமைப்பை மறந்து விட்டனர். செக்கச்

சிவந்த செந்தாமரை மொட்டுக்களா கண்கள்? பளபளக்கும் கருவிழிகள் பாதாளக் குகை வாயில்களா?

சபையினருக்கு வணக்கம் செலுத்திவிட்டு அரியாசனத்தில் அமர்ந்த மாமன்னர் சுற்றிலும் குழுமியிருந்தவர்களை ஒருமுறை ஊடுருவி நோக்கினார். ஆயிரக்கணக்கான அதிகாரிகளையும் தனித்தனியே அவர் உற்று நோக்குவது போலிருந்தது அந்தப் பார்வை.

பிறகு செங்கோலும் கரமுமாக எழுந்து நின்று தமது பேருரையைத் தொடங்கலானார்:

“தமிழ்ப் பெருமக்களின் அன்புக்குரிய தலைவர்களே! உங்கள் அனைவரையும் இங்கு ஒன்றாய்க் காண்பது, இந்த நாட்டிலுள்ள பெருந்திரளான மக்கள் யாவரையும் சேர்த்துக் காண்பது போன்ற மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. எத்தனையோ காதத் தூரங்களிலிருந்தெல்லாம் வந்து குழுமியிருக்கிறீர்கள்.

இங்கு நான் தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவரின் இரண்டே இரண்டு குறட்பாக்களை மட்டும் உங்களுக்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்; குறள் கூறும் செய்தியை, நான் கூறிய செய்தியாகவும் ஏற்றுக்கொண்டு இந்த நாடு முழுவதும் பரப்புங்கள்!” மாமன்னர் தமது செங்கோலை உயர்த்திக் காட்டி முழங்கினார்.

“வானோக்கி வாழும் உலகமெல்லாம் மன்னன்
கோல்நோக்கி வாழும் குடி”

“இந்தச் செங்கோல் என் கரத்தில் மட்டும் இருப்பதாக நினைக்காதீர்கள்.

இங்கு கூடியுள்ள ஒவ்வோர் உள்ளத்திலும் இது வேரூன்றி நிற்க வேண்டும். நாம் செய்யும் செயல் ஒவ்வொன்றையும் இறைவன் கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை நீங்கள் உணர்ந்து கொண்டால் போதும்.”

“வான்மழை பொய்யாத நாடு இது. அதைத் தேக்கி வைத்து இமயத்தைப் போன்ற செந்நெற்கதிர் குவிப்போம். இன்னும் அன்பை வளர்க்க அருங்கலைகளை அளவின்றிப்

பெருக்குவோம். அறத்தை வளர்க்கப் பெருங்கோயில்கள் எழுப்புவோம்.

“இவ்வளவு ஆக்கப்பணிகளையும் நாம் செய்ய வேண்டுமானால், நம்மை அழிக்கக் காத்துக்கொண்டிருப்பவர்களை நாம் வளர விடக் கூடாது.

பேரரசுக்குள்ளேயும் வெளியேயும் சூழ்ந்து நிற்கும் புகைப்படலம் நாளுக்கு நாள் நம்மை அச்சுறுத்திக் கொண்டே வருகிறது. உட்பகையையும் வெளிப்பகையையும் களையும் நாள் தொடங்கி விட்டது. இனி நாம் களைப்படைந்தோ, உயிர் துறந்தோ கீழே விழும்வரையில், இந்தக் களையெடுக்கும் வேலை நிற்கப் போவதில்லை.

“கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்களை கட்டதனொரு நேர்.”

மாமன்னரின் முகம் உறுதியால் சிலையாகியது. சினத்தால் செம்பொன்னாகியது. வீரவேங்கையின் வெற்றித் திருமகன் சிம்ம கர்ஜனை செய்யலானார்.

“பயிர் விளைய வேண்டுமானால் களை பிடுங்கத் தான் வேண்டும்! தமிழ்க் குலம் வாழ வேண்டுமானால் அதை அழிக்கக் காத்திருப்பவரின் ஆணவத்தை நாம் அடக்கித்தான் தீரவேண்டும்! இனி நம் வாழ்வெல்லாம் ஒரே போராட்டந்தான்! தமிழ்க்குலம் தரணியில் வாழ்ந்த சுவடே தெரியாமல் அழிக்கக் காத்திருக்கும் பகைவர்களுக்கு இனிக் கெட்ட காலம் தொடங்கிவிட்டது.

“இனி சோழவள நாட்டின் ஒவ்வொரு வீடுமே இருவகைப் பாசறைகள்; ஒவ்வொரு ஊரிலும் இரண்டு வகைப் படை வீரர்கள்! ஒரு படை ஆக்கப்படை; கிணறுதோண்டி, குளம் வெட்டி, ஏரிகட்டி வரப்புயர்த்தி அது பயிர் வளர்க்கும். மற்றொரு படை அழிவுப்படை. நம்மை அழிக்க வரும் தீமைகளை அழிக்கும் படை நம் வாழ்வே இனிப் போராட்ட மென்பதையும் போராடச் சக்தியற்ற இனம் வேர்விட்டு வளராது என்பதையும் எடுத்துச் சொல்லுங்கள்.

“பொறுப்பு உங்களுடையது; அதிகாரம் உங்களது. இங்கு ஊர்ச்சபைத் தலைவர்களிலிருந்து நாட்டுத்தலைவர்களான சிற்றரசர் வரை கூடியிருக்கிறீர்கள்.

உங்களுக்கும் ஒரு சொல்: இந்த நாட்டின் மக்கள் என்னுடைய சொந்தக் குழந்தைகள். அவர்களுக்குத் தீங்கு செய்தால் அது எனக்குச் செய்த தீங்காகும். அதுவே ராஜத்துரோகம்; பெரிய அதிகாரிகள் சுற்றிவந்து ஊர்ச்சபை கூடும்போது தலைவர்களின் போக்கில் தவறு கண்டால், பயிரையே மேய்ந்த வேலிகளாக அவர்கள் கருதப்பட்டார்கள். நம்முடைய போராட்டங்களில் நாம் வெற்றி பெற, நாம் வளம் பெற்று வாழ இறைவன் பேரருள் புரிவானாக!,

மாமன்னரின் மணிமொழிகள் முடிந்த பின்னரும் அவை நெடுநேரம் ஒவ்வொருவர் செவிகளிலும் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன. சபையைவிட்டு அரசர் பெருமான் சென்றபிறகு மெல்ல ஒவ்வொருவராகச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தபடியே எழுந்து சென்றனர்.

சபை கலைந்து நடுப்பகல் உணவும் முடிந்தது. வணிகர் தலைவர் ஐயவீர நாச்சியப்பர் விடைபெற்றுக் கொண்டு செல்வதற்காக மாமன்னரின் திருமுகம் காண விரும்பினார். அவரைத் தனியே வைத்துக் கொண்டு அரைநாழிகைப் பொழுது அவரிடம் அந்தரங்கமாக உரையாடினார் இராஜேந்திரர். “வணிகர் பொறுப்பின் சுமை ஏற்கனவே அதிகம். அதோடு நாடு காக்கும் பொறுப்பிலும் சிறு பகுதியை உங்களிடம் விட்டு வைக்க நினைக்கிறேன். உங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் நாலா திசைகளுக்கும் செல்கிறார்கள். அவர்களில் சிலரோடு என் ஆட்கள் ஓரிருவரையும் நீங்கள் அனுப்பி வைக்க வேண்டும்.”

“பொன் விளையும் இந்த மண்ணுக்கு எங்களால் ஆகும் பணியைச் செய்ய எப்போதும் சித்தமாய்க் காத்திருக்கிறோம் சக்கரவர்த்திகளே!”

“உங்களை நான் நம்புகிறேன். இந்த நம்பிக்கையைப் பெறக்கூடிய வணிகர்கள் உங்களிடம் இருக்கிறார்களா!”

“பேரரசின் ஒற்றர்கள் ஒருவேளை மாறினாலும் மாறுவார்கள். சோழ நாட்டின் சோற்றுக் கடனை நாங்கள் ஒரு போதும் மறக்கமாட்டோம்.”

“ஈழநாட்டுக்குப் புறப்படுவதற்குள் எங்கள் ஒற்றர் சிலரைத் தனித்தனியே உங்களிடம் அனுப்பி வைக்கிறேன். பாண்டிய சேர நாட்டு வணிகர்களிடம் அவர்களைப் பணியாற்றச் செய்யுங்கள். ஒரு ஒற்றனுக்கு மற்றொரு ஒற்றன் இருக்குமிடம் தெரிய வேண்டாம்.”

“சித்தம் சக்கரவர்த்திகளே!” சிரம்தாழ்த்திக் கரம் கூப்பி விடைபெற்றுக் கொண்டார் வணிக மன்னர்.

10. மரக்கலத்தில் ஒரு பாலம்

இராஜேந்திரர் ஆற்றிய வீர உரையின் எதிரொலி சோழப் பேரரசின்

மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் முழங்கத் தொடங்கியது. ஊர்தோறும் உள்ள அத்தாணி மண்டபத்தின் முரசுகள் அதிர்ந்தன. திரள் திரளாக மக்கள் கூட்டம் ஊர்ச்சபைத் தலைவர்களின் வாயசைவுக்குக் காத்திருந்தது.

மாமன்னரின் செய்தியைத் தலைவர்கள், கலைநயத்தோடு மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தார்கள். சக்கரவர்த்தியின் முகப் பொலிவு அவரது நெடுந்தோற்றம், ஏறுநடை, வீரப்பார்வை, செங்கோலின் பொன்னொளி இவ்வளவையும் வர்ணித்துவிட்டு, பெரும் சபையின் பேரெழில் காட்சியை மக்கள் கண்முன்னே கொண்டு வந்தார்கள். பிறகு அங்கு மாமன்னரின் மணிமொழிகள் முழங்கப் பெற்றன.

“உழைப்பில்லையேல் ஊணில்லை; போரில்லையேல் வாழ்வில்லை!”எங்கும் இதே பேச்சு; இந்தப் பேச்சே அவர்தம் உயிர் மூச்சு.

வான்மழை கண்ட பயிரெனச் சோழ வளநாடு தன் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தின் மூலசக்தியை வளர்க்கத் தொடங்கியது. எங்கு பார்த்தாலும் புத்துணர்ச்சி, எங்கு திரும்பினாலும் புதிய ஆவேசம், எங்குமே சுறுசுறுப்பின் களியாட்டம்!

இளங்கோவேள், தஞ்சை மாநகரைச் சூழ்ந்திருந்த சிற்றூர்களில் சில தினங்கள் உலவிவிட்டு அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்தான். மாமன்னரைத் தனிமையில் கண்டு மக்களிடம் தான் கண்டுவந்த புதிய விழிப்பை விவரித்தான்.

“படையில் சேர்வதற்காக இளைஞர்களின் கூட்டம் துடிதுடிக்கிறது; உழவர்களோ, ஒரு கலம் விளைந்த மண்ணில் மூன்று கலம் நெல் விளைவிப்போம் என்று மார் தட்டுகிறார்கள்.”

“மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தி” என்றார் சக்கரவர்த்தி. “ஒரு பானைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்பார்கள். நீ பார்த்து வந்த இடங்களைப் போலவே இந்த மண்டலம் முழுவதும் யுத்த ஆர்வம் மலர்ந்திருந்தால் நல்லதுதான்.”

பிறகு எதையோ நினைத்துக் கொண்டவர்போல் இராஜேந்திரர், “உன்னுடைய நண்பன் ஒருவன் என்னைப் பார்க்க விரும்புவதாய்ச் சொன்னாயே, அவனை அழைத்து வருவதற்கு ஆளை அனுப்பு” என்று இளங்கோவிடம் பணித்தார். ஆள் சென்ற பிறகு வீரமல்லனின் தகுதியையும் திறமையையும் விசாரித்தார்.

“குறி தவறாமல் வேல் எறிவான். குதிரை மீதிருந்து வாள் சுழற்றுவதில் கை தேர்ந்தவன். அவனுடைய கண்கள் வெகு கூர்மையானவை” என்று கூறிய இளங்கோ அவனுக்கும் தனக்கும் நெருங்கிய பழக்கம் ஏற்பட்டதன் காரணத்தையும் விளக்கினான். ஒரு சிற்றரசின் இளவரசனுக்கும் சாதாரண நூற்றுவர் படைத் தலைவனுக்கும் நட்பு ஏற்பட்டதை மாமன்னர் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமல்லவா?

“நான்கைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் கருக்கிருட்டு நேரத்தில் நானும் வீரர்கள் சிலரும் குதிரைகளில் காட்டு வழி நடந்து கொண்டிருந்தோம். முதலில் சென்று கொண்டிருந்த நானோ, எனக்குப் பின்னால் வந்த வீரர்களோ, மரக்கிளையிலிருந்து தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கருநாகத்தைக் கவனிக்கவில்லை. எனது தோளில் விழுந்து கடித்திருக்க வேண்டிய விஷப் பாம்பிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றினான் அவன்.”

“ஓ! உயிர்காத்த தோழன் அவன் என்று சொல்.”

“ஆம், சக்கரவர்த்தி! நாலைந்து வீரர்களுக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தவனின் கண்களில் எப்படியோ அந்தக் கருநாகம் தட்டுப் பட்டுவிட்டது. அவன் வீசிய வளைஎறியும் அதனால் அடிப்பட்டுச் செத்த பாம்பும் ஒன்றாக என் குதிரையின் பிடரியில் வந்து விழவே நான் திடுக்கிட்டேன். மரத்துக்குப் பின்புறம் மறைவில் ஒளிந்து கொண்டிருப்பவன்கூட அவனுடைய வளை எறிக்குத் தப்ப

முடியாது.” “திறமை தெரிந்தது. தகுதியைச் சொல்; நம்பக் கூடியவன்தானா?”

ஒரு கணம் தயங்கினான் இளங்கோவேள். தான் இதற்குக் கூறும் மறுமொழியில் நண்பனின் வாழ்வும் வளர்ச்சியுமே அடங்கியுள்ளன என்று அவனுக்குத் தெரியும். ‘நம்பக் கூடாதவன் என்று இப்படி வீரமல்லனைச் சொல்வது? முரடன்; முன் யோசனையில்லாமல் பேசுவான்; சிறிது அவசரப் புத்திக்காரன் இவ்வளவுதானே?’

“ஏன் தயங்குகிறாய் இளங்கோ?” என்று கேட்டுச் சிரித்தார் சக்கரவர்த்தி. “நம்பக் கூடாதவனிடம் எப்படி நட்புக் கொண்டிருக்க முடியும் என்று கேட்க விரும்புகிறாயா? அதுவும் சரிதான்.”

“நல்லவன்தான்; அவனை நம்பலாம். ஆனால் சிறிது அவசரப் புத்திக்காரன்” என்றான் இளங்கோ.

“இத்தனை பெரிய சாம்ராஜ்யத்தைக் கட்டிக் காப்பதென்றால் பல்லாயிரக்கணக்கான மனிதர்களை நம்பத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. அந்த இளைஞனிடம் தகுதியை அறிய ஒரு பொறுப்பைக் கொடுத்துப் பார்ப்போம்.”

வீரமல்லனின் வரவைச் சேவகன் அறிவிக்கவே, மாமன்னரின் முன் வந்து வணக்கம் செலுத்தி நின்றான் வீரமல்லன். அவனுடைய முகத்தை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு இராஜேந்திரர் கூறத் தொடங்கினார்:

“இளங்கோ உன்னைப்பற்றிக் கூறினான். உன் தமையன் ராஜமல்ல முத்தரையனை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவன் உயிருடன் இருந்திருந்தால் இதற்குள் குஞ்சரமல்லர் படைச் சேனாபதியாக ஆகியிருப்பான். சோழவள நாட்டு மண்ணைத் தன் உயிரென மதித்தவனின் தம்பி நீ, அவனுடைய வீரத்தைப் போற்றுவதற்காக, நூற்றுவர் படைத்தலைவனாக இருக்கும் உன்னை இன்றிலிருந்து ஆயிரவர் படை நாயகமாக உயர்த்தியிருக்கிறேன்.”

“மகிழ்ச்சி சக்கரவர்த்திகளே.”

“பாண்டிப்படை மாதண்ட நாயகர் கிருஷ்ணன் ராமனிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். அவரிடம் ஓலை பெற்றுக் கொண்டு வணிகர் தலைவர் ஐயவீர நாச்சியப்பரைப் போய்ப் பார். அவர் உன்னைப் பாண்டிப் பகுதியிலுள்ள வணிகர் ஒருவரிடம் அனுப்புவார். அங்கிருந்துகொண்டு நீ நாட்டின் நடப்பறிந்து அப்போதைக்கு அப்போது மதுரைக்கு வந்து செல்ல வேண்டும். நீ அங்கு போய்ச்சேர்வதற்குள் மாதண்ட நாயகரும் மதுரைக்கு வந்து விடுவார்.”

வீரமல்லனின் முகம் இதைக் கேட்ட பிறகு வாட்டமுறத் தொடங்கியது. அவன் எதையோ சொல்வதற்கு வாய் திறந்தான், பிறகு மூடிக் கொண்டான்.

“என்ன சொல்கிறாய்? பதவி உயர்ந்தும் பொறுப்புக் கிடைக்கவில்லையே என்று தயங்குகிறாயா? இப்போது உன்னிடம் கொடுத்திருக்கும் பொறுப்பு நீ நினைப்பதைவிடப் பெரியது; அடுத்த போருக்கு நீயே முன்னின்று ஒரு படைப்பிரிவை நடத்திச் செல்லலாம். வீரனுக்குத்தானா நம் நாட்டில் வேலை இல்லை!”

“ஈழத்துப் போருக்கு...” என்று சொற்களை மென்று விழுங்கினான் வீரமல்லன்.

“நம் நாட்டு வீரர்கள் எல்லோருமே அங்கு வரத் துடிக்கிறார்கள் வீரமல்லா! நம்முடைய எண் திசைப் படைகளையும் ஒன்றாக அங்கு அனுப்பினால், அந்தச் சிறு தீவு நம் சுமை தாங்காமல் கடலுக்குள்

அமிழ்ந்தாலும் அமிழ்ந்து விடும்!” மாமன்னர் சிரித்து விட்டு, “அதனால்தான் இளவரசன் இராஜாதிராஜனைக்கூடத் தடுத்துவிட்டேன். நீயும் சற்றுப் பொறுத்துக் கொள்” என்று கூறினார்.

வீரமல்லனுக்கு மாமன்னர் விடை கொடுத்தனுப்பிய பிறகு, இளங்கோவும் வெளியில் வந்து நண்பனிடம் தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டான். “படைநாயகமாக உயர்ந்திருக்கிறாய்! இன்னும் உயரப்போகிறாய்! என் வாழ்த்துக்களை ஏற்றுக் கொள்” என்றான்.

வீரமல்லனுக்கு உற்சாகம் பிறக்கவில்லை. “நீ உன் வீரத்தைக் காட்ட ஈழத்துக்குப்போகிறாய். நானோ ஒற்றனாக உளவறியச் செல்லுகிறேன், எனக்கு இது பிடிக்கவில்லை இளங்கோ.”

இளங்கோவுக்கு இப்போது அருள்மொழி கூறிய விவேகம் என்ற சொல் நினைவுக்கு வந்தது. வீரமல்லனை அணைத்துக்கொண்டே, “விவேகம் நிறைந்த வேலைக்குப் போகிறாய், நீ செல்லும் வெற்றிப் பாதைக்கு முதற்படி இது. உன் கடமையில் கண்ணும் கருத்துமாக இரு. ஈழத்திலிருந்து உயிருடன் திரும்பி வந்தால் மீண்டும் உன்னைச் சந்திக்கிறேன்” என்றான். நண்பர்கள் பிரிந்தனர்.

சித்ரா பௌர்ணமிக்குப் பிறகு வைகாசி முழுநிலவும் வந்தது. அதை அடுத்த ஆனி மாதத்து வளர்பிறை நன்னாளில் ஈழத்துக்குப் புறப்படுவதென்று நிச்சயம் ஆயிற்று. மளமளவென்று ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றன. நாடு நகரமெங்கணும் செய்தி பரவியது.

காலட்படையினர் முன்னதாகவே நாகைத் துறைமுகம் நோக்கி நடக்கலாயினர். குதிரைப் படையும் அடுத்தாற்போல் விரைந்தது. வேழங்கள் ஈழம் செல்லவில்லை. என்றாலும், நாட்டு மக்கள் ஊக்கம் பெறுவதற்காகக் குஞ்சரமல்லர்களைத் தம்மோடு நாகை வரையிலும் யானைகள் மீதமர்ந்து வரப் பணித்திருந்தார் சக்கரவர்த்தி. தஞ்சை அரண்மனையின் கீழ் வாயில் மதில் சுவருக்கு வெளியே அசைந்தாடும் மலைத்தொடர் வரிசைகளெனப் பல நூறு யானைகள் காத்து நின்றன.

தஞ்சைப் பெரிய கோயிலுக்குச் சென்று சிவபெருமானை அஞ்சலி செய்துவிட்டுத் திரும்பியிருந்தார் இராஜேந்திரர். அவரோடு இளங்கோ, வல்லவராயர், மதுராந்தகவேளார் ஆகியோரும் சென்று வந்தனர். இளங்கோவேள் அந்தப்புரத்துக்குச் சென்று பெரிய குந்தவையாரிடமும், மகாராணி வீரமாதேவி முதலியவர்களிடமும் ஆசி பெற்றுக்கொண்டு, தன் தாயார் ஆதித்தபிராட்டியிடம் சென்றான். தஞ்சை மாநகர்ப் பொறுப்பையும் மதுராந்தக

வேளார் ஏற்க வேண்டியிருந்ததால், அவர் குடும்பமே தஞ்சை அரண்மனைக்கு வந்துவிட்டது.

ஆதித்தபிராட்டியார் பொங்கிவரும் பாச வெள்ளத்துக்கு அணை போட முடியாத நிலையில் தமது மகனை அணைத்துக் கொண்டு அந்த அணைப்பிலிருந்து அவனை நழுவவிட மனமில்லாமல், “வெற்றி வீரனாகத் திரும்பிவா மகனே!” என்று விடைகொடுத்தாரே தவிர, அவரது பிடி தளரவில்லை. அவரது கண்களில் வழிந்த ஊற்றுப் பெருக்கை இளங்கோ துடைத்துவிட முயன்றபோது, “துடைக்காதே மகனே, இது ஆனந்தக் கண்ணீர்!” என்று சொல்லித் தடுமாறினார். ஒரே மகன், அவனுக்கு முன்னும் பின்னும் அவன் ஒருவனேதான்.

“சக்கரவர்த்திகளும் சாமந்த நாயகரும் உனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் இளங்கோ!” என்ற குரல் கேட்டு ஆதித்தபிராட்டியார்

திரும்பிப் பார்த்தார். அங்கே சிலைபோல் நின்று கொண்டிருந்த தம் கணவரின் உருவத்தைக் கண்டவுடன் அவரது கரம் தானாக நழுவி இளங்கோவுக்கு விடுதலை அளித்தது.

அருள்மொழியிடம் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக இளங்கோ சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். அவன் கண்களில் அவள் தென்படவில்லை. இதற்குள் மதுராந்தக வேளார் முன்னால் விரைந்து செல்லவே அவரைப் பின்பற்றிக் கூடத்துக்குள் சென்றான். பெண்களில் கூட்டமும் கூடத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டது.

கூடத்தின் மையத்தில் கிழக்கே திரும்பிய வண்ணம் சக்கரவர்த்தியும் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவரும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். சக்கரவர்த்தியின் மெய்க்காவலரும் உடனிருந்தார். அவர்களோடு போய் ஒன்றி நிற்பதற்கு முன்னால் தன் தந்தையார் முன் மண்டியிட்டு அவர் பாதங்களைத் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டான் இளங்கோ.

“நான் கூறியது நினைவிருக்கிறதா? முடியோடுதான் நீ திரும்ப வேண்டும்!” என்றார் பெரிய வேளார். “இறைவன் துணையிருப்பான், சென்று வா!”

பெண்களுக்கிடையிலிருந்து ஆரத்தித் தட்டும் கையுமாக வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அருள்மொழி இந்தக் காட்சியைக் கண்டாள். மதுராந்தக வேளார் தமது மகனிடம் கூறிய சொற்களைக் கேட்டாள். அவளையறியாமல் அவள் கரத்திலிருந்த பொன்தட்டு நடுங்கியது. இறுகப் பற்றிக்கொண்டு முன்னே வந்தாள். வரிசையாக நின்ற நால்வருக்கும் தன் வண்ணக் கரங்களின் வளை ஒலிக்க ஆரத்தி எடுத்தாள் அருள்மொழி. மஞ்சளுமசுண்ணாம்பும் கலந்த செவ்விரத்தக் குழம்பாகக் காட்சியளித்தது ஆரத்திச் செந்நீர். அதில் பச்சை வெற்றிலைத்துண்டுகள் மிதந்து கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொருவர் நெற்றியிலும் அந்தச் செந்நீரைத் திலகமாக இட்டு விட்டாள் அவள்.

இளங்கோவின் எதிரில் வந்து அருள்மொழி நின்றபோது இளங்கோவின் இமைகள் தாழ்ந்திருந்தன. அவளை ஏறிட்டுப் பார்க்கும் மெய்த்துணிவு

அவனுக்கு என்றுமே இருந்ததில்லை. ஆனாலும், அவன் விரும்பாதபோதும், அவள் முகம் அவன் விழிகளுக்கு ஒளி கொடுத்தது. தங்கத் தாம்பாளத்தின் செங்குழம்பில் சுடர்போல் பளிச்சிட்டது அருள்மொழியின் முகமா? அல்லது தேவி பராசக்தியின் திருமுகமா?

இளங்கோவின் சிந்தனை நரம்புகள் ஒன்று கூடும் புருவமத்தியில் அருள்மொழியின் மென்றளிர் விரல் பதிந்தது. அவளுடைய விரலின் ஸ்பரிசத்தையும் செந்நீரின் ஈரத்தையும் ஒருங்கே உணர்ந்தான் அவன். அனல் காற்றைப் போன்ற அவளுடைய மூச்சக்காற்று அவனது நெற்றியைச் சுட்டது. தன் எதிரில் ஒரு பெண் வந்து நிற்பதாகவே அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. அவள் வெற்றித் திருமகள்! ஆதிபராசக்தியின் அவதாரப் பெண்மணி!

தன்னை மறந்த ஆவேச வெறியில் “வெற்றி பெறுவோம்!” என்று அவன் வீரமுழக்கமிட்டான். அவனுடைய சுயநினைவு தவறிய நிலையில் வெளிவந்த சொற்கள் அவை. சுற்றியிருந்தவர்கள் கணப்பொழுது திடுக்கிட்டார்கள், பிறகு சுபசகுனமென்று தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

புறப்படுவதற்கு முன்பு இராஜேந்திரர் மீண்டும் ஒரு முறை அரண்மனைப் பெண்டிரைப் பார்த்துப் புன்னகை பூத்தார். மதுராந்தக வேளாரிடம் ஏதோ கூறினார். வல்லவரையர் தமது கிழட்டு மனைவி குந்தவையாரிடம், தம்மைக் குமரன் என்று எண்ணிக்கொண்டு, பரிகாசம் பேசி விடைபெற்றுக்கொண்டார். சற்று முன்பு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியிலிருந்து மீண்ட இளங்கோவேள் அங்கு நிற்பதற்கு நாணமுற்று வெளிவாயிலை நோக்கி ஓடினான். யானை மீதிருந்து வீரர்கள் எழுப்பிய போர் முரசம் அவனைத் தன்னிடம் அழைத்தது. ஆரத்தியைக் கொட்டி விட்டுத் திரும்பி வந்த அருள்மொழி ஒருகணம் அவன் வேகத்தைத் தடுப்பதுபோல் அவன் எதிரில் தயங்கி, நின்றாள் அவனும் தலைநிமிராமலே தயங்கினான்.

“வெற்றியோடு திரும்பி வாருங்கள், இளவரசே!”

இளங்கோவுக்கு மறுமொழி ஏதும் கூறத்தோன்றவில்லை. தன் கரங்களைக் குவித்தான். அவளுடைய கரங்களும் குவிந்தன. மறுகணம் அவன் மின்னலெனப் பாய்ந்தோடியதை அருள்மொழியின் கூப்பிய கரங்களிலிருந்த பொன் தட்டு எடுத்துச் சொல்லியது. கண்ணிமைக்காமல் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவள் கண்களில் நீர் வழியவில்லை; கண்ணீர் இமைகளில் தேங்கி பின்பு இரத்தத்தில் கலந்து இதயத்துக்கே சென்றவிட்டது.

யானைகளின் கூட்டம் நடந்ததால் தஞ்சை மாநகரில் எழுந்த புழுதிப்படலம் செம்மேகத் திரளைப்போல் வானவெளியில் திட்டுத்திட்டாக மிதந்தன. முன்னும் பின்னும் நூற்றுக்கணக்கான யானைகள் அசைந்தாடிச் செல்ல, மத்தியில் பட்டத்து யானையில் மாமன்னரும்

மெய்க்காவலரும் வீற்றிருந்தார்கள். அடுத்த யானையில் வல்லவரையருக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தான் இளங்கோ.

மணியோசை, முரசொலி, மக்களின் ஆரவாரம், பல வகை வாத்தியங்களின் முழக்கம் யாவுமாகச் சேர்ந்து ஒரே ஒரு வெள்ளமாக அலைமோதியது. மாடங்களின் மீது நின்ற மங்கையர் மங்கல வாழ்த்துப்பாடிக்கொண்டே மலர்மாரி பொழிந்தார்கள். திருவிழா நகரமாகக் காட்சியளித்தது தஞ்சை. இன்னும் தஞ்சைக்கப்பால் நாகைப்பட்டினம் செல்லும் வழிதோறும் ஒரே ஜனத்திரள். சாலையின் இரு மருங்கிலும் மரங்களின்மீதும், தரையிலும், கூரைகளின் உச்சியிலும் ஒரே மனிதர்கள், மனிதர்கள், மனிதர்கள் தாம்!

சோழ வளநாட்டுப் போர்க்கலங்கள் நாகைத் துறைமுகத்திலிருந்து தெற்குத்தீவை நோக்கிப் புறப்பட்ட காட்சியை இங்கு எங்ஙனம் வர்ணிப்பது. கடைசிக் கப்பல் நாகைப்பட்டினத்தில் நின்றதென்றால், முதற்கப்பலைக் காண்பதற்கு நாம் பரிமீதமர்ந்து திருமறைக்காட்டை நோக்கிப் பறந்தல்லவோ செல்ல வேண்டும்? பட்டொளி வீசிப் பறக்கும் புலிக்கொடிகளில் மஞ்சள் வெயில் தங்கத்தைத் தூவ அந்தக் கொடிகளில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள புலிகள் உயிர்பெற்று உடனேயே தென்திசையில் தாவத் துடிக்கின்றவே!

காற்றால் விம்மிக் கானமிசைக்கும் பாய்மரங்களின் வீரப் பேரொலியை விளக்குவதா? முந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட மரக்கலங்களில் ஒரு லட்சம் போர் வீரர்கள் நின்று கொண்டு தமிழ்த் திருநாட்டை வாழ்த்திப் பாடுகிறார்களே, அந்தப் பாட்டைக் கேட்பதா? அந்தப் பாடலால் உணர்ச்சியும் உவகையும் பெற்ற பேரலைகள் கலங்களின் மீது மோதி, “வெற்றி பெறுக! வெற்றி பெறுக!” என்று வெண்முத்துக்களை உதிர்க்கின்றனவே, அந்தப் பேரெழிலைக் காண்பதா?

காவியத் தலைவன் இராமன் முன்னொரு காலத்தில் தென்னிலங்கை செல்வதற்காகக் கடலுக்குக் குறுக்கே அணை கட்டினான். தமிழ்த்தலைவன் வேங்கையின் மைந்தனோ சங்கிலித் தொடர்போன்ற ஒரு மாபெரும்

பாலத்தை மரக் கலங்களாலேயே கட்டிவிட்டான். ஆம், திருமறைக் காட்டில் அவனது கடைசிக்கலம் மிதக்க முதற்கலமோ ஈழத்தின் வடக்குக் கரைகண்ட ஆனந்தத்தில் அலைமீது அற்புத நடனம் புரிந்து கொண்டிருந்தது.

11. கலையாத திலகம்

நெடுந்தூரத்துக்கு நெடுந்தூரம் தெற்குக் கடலில் அடிவானத்தை ஊடுருவிச் செல்பவைபோல் வரிசையாகக் கப்பல்கள் சென்று கொண்டிருந்தன.

நாகைப்பட்டினத்தை விட்டுப் புறப்பட்டபின் ஓர் இரவு கழிந்து, மறுநாள் புலர்ந்துவிட்டது. இளஞ்சூரியனின் பொன்னொளியில் பாய்மரச் சேலைகள் அன்னப் பறவைகளின் வண்ணச் சிறகுகளைப் போல் படபடத்தன.

கடைசிக் கப்பலின் மேல் தளத்தில் நின்றவாறே உற்சாகப் பரபரப்புடன் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் தென்னவன் இளங்கோவேள். குதூகலத்தால் ஆர்ப்பரித்துக் கொப்பளித்த பேரலைகள் அவன்மேல் நுரை முத்துக்களை வாரி இரைத்து விளையாட்டுக் காட்டின. மேலே நீலவானம் சுற்றிலும் நீல நீர்ப்பரப்பு; அவன் வாயில் கடற்காற்றுத் தந்த உவர்ப்புச்சுவை. சுறாமீன் குஞ்சுகள் ஆங்காங்கே நீரிலிருந்து மேலே எழும்பிக் குதித்து, மீண்டும் அலைகளில் துள்ளிப் புரண்டு நெளிந்தன.

இவையெல்லாம் இளங்கோவுக்கு புதிய அநுபவங்கள் மற்றொரு புதிய

அநுபவமும் அவனுக்கு ஏற்கனவே கிடைத்திருந்தது. முதல் நாள் அவன்

புறப்படும் வேளையில் அருள்மொழி அவனுக்குத் திலகமிட்டு அனுப்பி வைத்தாளல்லவா? இப்படி அவள் தன் மென்விரலால் திலகமிட்டு அனுப்புவாளென்றால் தினமும் ஓர் போர்க்களத்துக்குச் செல்லலாமே.

‘காளாமுக சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சில சமயங்களில் பெண்களையே

கோயில்களில் வைத்து ஆதிசக்தியில் அவதாரங்கள் என்று வழிபடுவார்களாம். நேற்று வரையில் அது எனக்கு விந்தைப் பழக்கமாகத் தோன்றியது. ஏன் வழிபட்டால் என்ன? அருள்மொழியும் அத்தகைய ஒரு பெண்

தெய்வமல்லவா? மின்வெட்டும் நேரத்தில் என்னை ஆவேசமுறச் செய்துவிட்டாளே!’

மரப்படிகளில் சத்தம் கேட்கவே, இளங்கோ திரும்பிப் பார்த்தான். கப்பலின் கீழ்த்தளத்திலிருந்து மேலே வந்து கொண்டிருந்தார் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர். வந்தவர் அவனை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, தமக்குள் கேலிச் சிரிப்புச் சிரித்தார்; அவனுக்கு அதன் காரணம் விளங்கவில்லை.

“இளங்கோ! ஏன், உன் நெற்றிப் பொட்டு இன்னும் அப்படியே இருக்கிறதே! நேற்று அருள்மொழி வைத்துவிட்ட பொட்டல்லவா இது?”

“குளிக்கும்போது நான் நெற்றியை அழுத்தித் துடைக்கவில்லை” என்றான் இளங்கோவேள்.

“ஏதும் காரணம் இருக்குமா?”

“ஆம்; ஈழத்து மண்ணில் காலடி எடுத்து வைக்கும் வரையில் அதை நான் அழிக்கப் போவதில்லை.”

“அப்படியென்றால் அருள்மொழியின் விரல் உன் நெற்றியில் அழுத்தமாய்ப் பதிந்து விட்டதென்று சொல்!” வல்லவரையர் புன்னகை பூத்துவீட்டு, “அதனால்தான் உனக்குத் திடீரென்று ஆவேசம் வந்து விட்டதோ?” என்று கேட்டார்.

“போங்கள், தாத்தா!” என்று வெட்கத்துடன் கூறினான் இளங்கோ.

“அந்தக் காலத்தில் குந்தவையிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொள்ளும் போது எனக்கும் இப்படி ஆவேசம் வருவதுண்டு” என்று தமது அந்தக் காலத்துக் காதலை மறைமுகமாகத் தொடங்கினார் வந்தியத்தேவர்.

“தாத்தா! தாங்கள் என்னைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. வயதில் சிறியவரானாலும் நங்கையார் என் வணக்கத்துக் குரியவர். குந்தவை தேவியாருக்கும் தங்களுக்கும் இருந்த அன்போடு ஒப்பிடாதீர்கள்.”

"ஓ, அதுவும் நல்லதுதான், அப்படியானால் பிரிவுத் துயரம் உன்னை வாட்டப் போவதில்லை" என்று கூறி நகைத்தார் வந்தியத்தேவர். பிறகு தம்முடைய கிழவி தமக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிய காட்சியை அவனிடம் வர்ணிக்க வேண்டுமென்று அவருக்குத் தோன்றியது. "உன் பாட்டியிருக்கிறாளே, மிகவும் பொல்லாதவள்! பெண்களும் போர்க்களத்தில் குதிக்கலாம் என்ற வழக்கம் இருந்திருந்தால், அவளும் என்னோடு ஒன்றாய் ஈழத்துக்குப் புறப்பட்டிருப்பாளாம்... வரமுடியவில்லையே என்று வருத்தப்பட்டு உருகி விட்டாள். அசாத்தியத் துணிவு அவளுக்கு!"

கலகலவென்று கம்பீரச் சிரிப்பொலி அவர்களுக்குப் பின்னாலிருந்து கேட்கவே வந்தியத்தேவர் தமது வாயை அத்துடன் மூடிக்கொண்டு அங்கிருந்து நழுவப் பார்த்தார்.

அங்கு வந்து நின்ற இராஜேந்திரர் அவரை விடவில்லை. "மாமா! அத்தையும் உங்களோடு போர்க்களம் புகுந்துவிட்டால் பிறகு அங்கே என்ன நடக்கும், தெரியுமா? இருவருமே எதிரிகளோடு வாட்போர் புரிவதை மறந்துவிட்டு, உங்களுக்குள் சொற்போர் தொடங்கி விடுவீர்கள். உங்கள் சண்டையைத் தீர்த்து வைப்பதற்கே எங்களுக்குப் பொழுதிருக்காது!"

மற்றவர்களைப் பரிகாசம் செய்வதில் வல்லவரான வல்லவரையர், தாமே நகைப்புக்கிடமாவதைக் கண்டவுடன் அந்த இடத்துக்கே புறமுதுகு காட்டிப் பின்வாங்கி விட்டார்.

நேரம் சென்றது. இளஞ்சூரியன் மெல்ல மெல்லக் கொடும் சூரியனாக மாறிக்கொண்டு மேலே வந்தான். பாய்மரச் சேலையின் நிழலில் கிடந்த ஆசனங்களில் மாமன்னரும் இளங்கோவும் வந்து உட்கார்ந்தார்கள்.

"இளங்கோ!" என்று அழைத்து, அவனைப் பார்க்காமல் எதையோ யோசனை செய்து கொண்டே அவனிடம் பேசினார் இராஜேந்திரர்.

"நூற்றுக்கணக்கான மரக்கலங்கள், பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்கள், மதிப்பிடமுடியாத

உணவுக் குவியல், இன்னும் லட்சக் கணக்கான போர்க்கருவிகள் இவற்றோடு நாம் ஏன் இப்போது ஈழத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம் தெரியுமா?”

“தமிழ் மன்னன் ஒருவன் அங்கே விட்டு வந்த மணிமுடியை மீட்பதற்காக” என்றான் இளங்கோவேள்.

“பழைய முடி அது; நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு செய்ததாக இருக்கும். அல்லது அதைவிடப் பழையதாகக் கூட இருக்கலாம். வணிகர்களின் கணக்குப்படி அதை மதிப்பிட்டுப் பார்த்தால், நம்முடைய ஒரு மரக்கலத்தின் விலைக்குக்கூட அது சமமாகாது. அதை மீட்பதற்காக நாம் இவ்வளவு பொருட்சேதம், உயிர்ச்சேதம், காலவிரயம் செய்யலாமா? யோசித்துப் பார்!”

யோசிக்கத் தொடங்கிய இளங்கோவுக்குப் பெரும் குழப்பமே மிஞ்சியது.

பாதி வழி தாண்டிய பிறகு மாமன்னர் ஏன் இப்படி மாறுபடப் பேசுகிறார் என்பது அவனுக்கு விளங்கவில்லை. “பெரிய சக்கரவர்த்தி இராஜராஜ அருள்மொழித்தேவர் தமது கடைசி நாளில் கூறிய மொழிகளை நினைத்துப் பாருங்கள், சக்கரவர்த்தி” என்றான் இளங்கோ. அதோடு அவன் தன் பெரிய பாட்டனார் கொடும்பாளூர்ச் சிறிய வேளார் ஈழத்தில் உயிர் துறந்ததையும் நினைத்துக் கொண்டான்.

“என் தந்தையார் எதற்காகக் கூறினார் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்!”

இளங்கோவேள் சிந்தித்துப் பார்த்தான். “கோழைத் தனமாக எவனோ ஒரு பாண்டியன் தன்னுடைய நாட்டு மணிமுடியைப் பிறநாட்டு மன்னிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்துவிட்டான். அவனுக்கு அடைக்கலம் கொடுப்பதாக வாக்களித்தவர்கள். அவனுடைய சொந்த உடைமைகளைக் கூடத் தங்களுடையதாக எடுத்துக் கொண்டார்கள். இதற்காக இத்தனை போர்களா? இரண்டு பக்கங்களிலும் இது வரையில் எத்தனை எத்தனை வீரர்கள் தங்கள்

உயிர்களைப் பலி கொடுத்திருப்பார்கள்? இனியும் அந்த முடி எத்தனை உயிர்களைக் காவு கொள்ளக் காத்திருக்கிறதோ?’

“என்ன, இளங்கோ! மறுமொழியைக் காணோமே?” என்று கேட்டு, அவன் சிந்தனையைக் கலைத்தார் மாமன்னர்.

“நம்முடைய புகழையும் பெருமையையும் நிலைநாட்டிக் கொள்ள நாம் தொடுக்கும் போர் இது” என்று எதையோ சொல்லி வைத்தான் இளங்கோ.

“ஆம், உண்மைதான்; அது தமிழ் மன்னனின் முடி என்பதுதான் முக்கியமான காரணம்” என்று சொல்லி விட்டு, மேலே கூறலானார் மாமன்னர்:

“மேலைச் சளுக்கர்கள் தமிழ்நாட்டைச் சூறையாடுவதற்கு எந்தக் கணத்திலும் காத்திருக்கிறார்கள். பண்போடு போர் செய்யும் முறை அவர்களிடம் கிடையாது. ஊர்களைத் தீயிட்டுக் கொளுத்துவார்கள். பெண்டிரின் மானத்தைப் பறித்து அவர்களை அடிமைகளாக இழுத்துச் செல்வார்கள். வீரர்களை அங்க ஈனம் செய்து விளையாடுவார்கள். இன்னும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத இழி செயல்களையெல்லாம் அவர்கள் செய்யத் தயங்கமாட்டார்கள்.”

‘மேலைச் சளுக்கர்களும் இப்போது ஈழநாடு செல்வதற்கும் என்ன சம்பந்தம்’என்று இளங்கோவேள் நினைக்கத் தொடங்கியபோது, மாமன்னர் மேலே தொடர்ந்து பேசினார்:

“நம்முடைய மக்களை அவர்களைப் போன்ற வெறியர்களிடமிருந்து காப்பாற்ற வேண்டுமானால், நம்முடைய மண்ணில் பிறந்த ஒவ்வொருவர்க்கும் நாம் போராட்டச் சக்தியை ஊட்டவேண்டும், ஊக்கமும் உற்சாகமும் தரவேண்டும். மக்களின் எழுச்சியைக் கிளறி அவர்களுக்குப் புத்துயிர் தரும் சக்தி நாம் கொண்டுவரப் போகும் மணிமுடியிடமே இருக்கிறது!”

“என்ன?”

“ஆமாம், மணிமுடி என்பது வெறும் தங்கமோ, தங்கத்தில் பதித்த நவரத்தினக் கற்களோ அல்ல! ஒரு நாட்டின் அரசுரிமைச் சின்னம் அது. அதனால்தான், தமிழ்நாடு முழுவதும் இப்போது சோழப்பேரரசுக்குள் இருக்கிறதென்றாலும், பாண்டியப்பகுதி மட்டும் இன்னும் தங்களிடமே இருக்கிறதென்று ரோகணத்தரசர் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். நமக்குத் திரை செலுத்தும் மூன்று பாண்டியர்களும் அதை ஒப்புக்கொண்டு அதனால் பெருமை வேறு பேசுகிறார்கள். அந்த அரசுரிமைச் சின்னங்கள் நம்மிடம் வரும் வரையில் அப்படித்தான் அவர்கள் பேசுவார்கள்.”

“விந்தையாக இருக்கிறதே!” என்று நகைத்தான் இளங்கோ.

“இளங்கோ! மூன்று முறை போர் தொடுத்தும் நம்மால் அதைக் கொண்டுவர முடியவில்லையே என்ற தளர்ச்சி இன்னும் நமது மக்களிடையே பரவியிருக்கிறது. அந்தத் தளர்ச்சியை நீக்கித் தமிழர் கூட்டத்தைத் தலைநிமிர்ந்து நடக்கச் செய்யும் மந்திர சக்தி அந்த மணிமுடியிடம் தான் இருக்கிறது. அதை இங்கே கொண்டு வந்து விட்டால் தமிழ்நாடே அதனால் புதுவாழ்வு பெற்றுவிடும். ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் தன் தலையில் அதைச் சூடிக் கொண்டதைப் போல் பெருமை பெறுவான். பகையரசர் இச் செய்தி கேட்டு நடுநடுங்கிப் பதுங்குவார்கள். இந்தப் பரம்பரையையே பகையஞ்சாப் பரம்பரையாக மாற்றும் திறன் அந்த ஒரே ஒரு மணிமுடிக்கு இருக்கிறது இளங்கோ!”

வியப்பு மேலீட்டால் இளங்கோவின் வாய் அடைத்து விட்டது. சில விநாடிகளுக்கு முன்பு அவனுள் எழுந்த அரைகுறைச் சிந்தனைகளை நினைத்தபோது அவனுக்கே வெட்கமாக இருந்தது. மலைபோல் வீற்றிருந்த அநுபவத்தின் சிகரமான மாமன்னர் தன்னையும் ஒரு பொருட்டாக மதித்துப் பேசியதால் அவன் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டான்.

“இளங்கோ! உன்னிடம் நான் இவ்வளவையும் விளக்கிச் சொல்வதற்குத் தகுந்த காரணம் இருக்கிறது” என்றார்

சக்கரவர்த்தி.

இளங்கோ தன் தலையை உயர்த்தி அவர் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“நீ தான் மன்னர் மகிந்தனிடம் தூது செல்லப் போகிறாய். தூதில் வெற்றி பெறாவிட்டால் வாள் முனையில் அவரைச் சந்திக்கப் படை நடத்திச் செல்பவனும் நீதான்!” மெய் சிலிர்த்தது இளங்கோவுக்கு.

“முன்னரே என் தந்தையார் காலத்தில் என்னிடம் புறமுதுகு காட்டி ரோகணத்துக் காட்டுக்குள் நுழைந்தவர் அவர். அவருடைய படையில் இருப்பவர்களில் பலர் சேர பாண்டியப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த தமிழ் வீரர்கள். கோழையான மகிந்தருக்கு எதிராகவும், அவரைக் காக்கும் தமிழர்களுக்கு எதிராகவும் நான் வாள் பிடிக்க விரும்பவில்லை. பொறுப்பு உன்னுடையது; வல்லவரையர் உனக்குத் துணையாக நின்று வழிகள் சொல்வார்.”

மாமன்னருடைய மாண்பு ஒரு புறமும், தன்னிடம் அவர் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை மறுபுறமும் இளங்கோவைப் பிரமிக்க வைத்தன. நன்றிப் பெருக்கால் அவன் கண்கள் கலங்கின. “மாபெரும் பாக்கியம் செய்திருக்கிறேன் சக்கரவர்த்திகளே! வெற்றிபெற வேண்டுமென்று இப்போதே ஆசீர்வதித்தருளுங்கள்!” என்று அவர் முன்பு மண்டியிட்டு வணங்கினான் இளங்கோ.

பகல் இரவாகி, மறுநாள் காலைப்பொழுது பலபலவென்று விடியத் தொடங்கியது. தெற்கு வான விளிம்பில் கூட்டம் கூட்டமாகக் கடற்பறவைகள் பறந்தன. பசுமையான திட்டைப் போல் ஏதோ ஒன்று தொலைதூரத்தில் தெரிந்தது. “அதோ பார், ஈழ மண்டலம்!” என்று இளங்கோவுக்குச் சுட்டிக் காட்டினார் இராஜேந்திரர்.

பரபரப்போடு இளங்கோவேள் வல்லவரையரிடம் ஓடிப்போய் “தாத்தா! இன்னும் என் நெற்றிப் பொட்டு அழிந்துவிடாமல் இருக்கிறதா, தாத்தா?” என்று கேட்டான்.

12. வாள் முனையும் வேல் முனையும்

முதற் கப்பலில் சென்ற கடற்சேனை மாதண்ட நாயகரான மாவலிவாணராயர், மற்ற மரக்கலங்களையும் நங்கூரம் பாய்ச்சி நிறுத்தச் செய்துவிட்டு, மாமன்னரின் கட்டளைக்காகக் காத்து நின்றார். சக்கரவர்த்தியையும் வீரர்களையும் வரவேற்பதற்காக ஜனநாதமங்கலத்திலிருந்து ஈழத்துப் பிரதிநிதி தாழிகுமரனும் பெருங்கூட்டத்துடன் வந்திருந்தார். வரவேற்பு ஆரவாரங்களும், குதூகலக் குரல் ஒலிகளும், முரசுகளின் முழக்கங்களும் ஈழத்து யானைகள் துதிக்கைகளை வளைத்துத் தூக்கிப் பிளிறிய பிளிறல்களும் ஒன்றோடொன்று போட்டியிட்டுக் கொண்டு ஒலித்தன.

மாமன்னரின் சிரத்தில் மலர் தூவி, அவரை மண்டியிட்டு வணங்கி, அவருக்கு நல்வரவு கூறியது ஜனநாத மங்கலத்து மாளிகையின் கொம்பன் யானை.

“மாவலிவாணராயரே! சரிபாதிக் கப்பல்களைத் தெற்கே ரோகணத்துக் கடற்கரைக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேருங்கள். எங்கெல்லாம் நங்கூரம் பாய்ச்ச முடியுமோ அங்கெல்லாம் பாய்ச்சி நிறுத்திவையுங்கள். நம்மை யாரும் எதிர்க்கத் துணியாதவரையில் நம்முடைய வீரர்களில் எவரும் ஆயுதங்களைத் தொடவேண்டாம். அமைதியா, போர்தானா என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு உங்களுக்கு ஆள் அனுப்புகிறேன். அவசியமென்றால் தெற்கிலிருந்து நம் வீரர்கள் ‘கப்பகல்லகம்’கோட்டையை நோக்கி முன்னேறலாம்.”

தாழிகுமரன் அனுப்பிவைத்த வழிகாட்டிகளை உடன் அழைத்துக் கொண்டு மாமன்னரின் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்காகக் கடற்சேனைத் தலைவர் மீண்டும் தம் கலமேறினார். எஞ்சியிருந்த வீரர்களில் ஒரு பகுதியினர் அங்கேயே தங்க, ஏனையோர் ஜனநாதமங்கலம் நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். சிறிய

மரக்கலங்களில் மாவலி கங்கை நதியின் வழியாகச் செல்வோரும் யானைகளிலும் புரவிகளிலுமாகத் தரை மார்க்கமாகச் செல்வோருமாகப் பெருந்திரளான வீரர்கள் கிளம்பினர். சோழநாட்டு இளம் காளையர்கள் நிறைந்த கூட்டத்தால் அந்த நகரமே பொங்கி வழிந்தது.

மறுநாள் கிழக்கு வெளுத்தது. ஜனநாதமங்கலத்து அரச மாளிகையிலிருந்து ஒரு முதியவரும் இளைஞன் ஒருவனும் தெற்கு நோக்கிக் குதிரைகளில் கிளம்பினார்கள். சாமந்த நாயகருக்குரிய ஆடைஅணிகள் வந்தியத் தேவரிடம் இல்லை. கொடும்பாளூர் இளவரசனுக்குள்ள அலங்காரங்கள் இளங்கோ விடம் இல்லை. எளிய உடைகளுக்குள்ளே பதுங்கியிருந்த இரு வலிய மனிதர்களும் ரோகணத்து மன்னர் மகிந்தரிடம் தூதுவர்களாகச் சென்றார்கள்.

குதிரைகள் விரைந்து சென்றபோது, ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ள முடியவில்லை. வந்தியத்தேவருடன் ஒன்றாகச் செல்லும் போதுதான் அவருடைய இளமையை அவனால் கணக்கிட முடிந்தது. எப்போதாவது குதிரையின் வேகத்தைக் குறைத்து அவனிடம் பேச்சுக் கொடுப்பார். மீண்டும் அவனிடம் பந்தயத்திற்குச் சவால் விடுவது போல் அதனை விரட்டுவார்.

மேல்மூச்சுக் கீழ்மூச்சு வாங்க அவரைப் பின்பற்றுவான் இளங்கோவேள்.

புரவிகள் சிறுநடை போட்டன. “ஏன் தாத்தா உங்கள் உருவத்தையே மாற்றிக்கொண்டு மாறுவேடத்தில் வருகிறீர்கள்?” என்று கேட்டான் இளங்கோ. அவன் உடை மாற்றிக்கொண்டு வர, அவரோ தம் உருவத்தையே அடியோடு மாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

“எனக்கு இது பழக்கமான இடம்; மகிந்தருக்கும் அவருடைய அதிகாரிகளுக்கும் என்னை இன்னாரென்று தெரியும். முதன் முதலில் இராஜராஜர் காலத்தில் வந்திருக்கிறேன். பிறகு இராஜேந்திரருடன் வந்து

போர்க்களத்தில் அவர்களைச் சந்தித்திருக்கிறேன். என்னை இலேசில் மறந்திருக்க மாட்டார்கள் அவர்கள்!"

பயங்கரமான காடுகள் குறுக்கிட்டன; செங்குத்தான மலைகள் எதிர்ப்பட்டன; சிற்சில இடங்களில் அருவிகள் சீறிக்கொண்டு பாய்ந்தன. புரவிகளிலிருந்து கீழே குதித்துச் சில இடங்களில் கடிவாளங்களைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு நடந்தார்கள்.

"இந்தப் பகுதிக்குத்தான் மலையரதம் என்று பெயர். இந்த மலைநாடு குறுக்கே இருப்பது ரோகணத்துக்குப் பெரிய பாதுகாப்பு. ஒரு பக்கம் மலைகளும் மற்ற பக்கங்களில் கடல்களும் இருப்பதால், அவர்கள் காலங்காலமாக இங்கே மணிமுடியைப் பதுக்கி வைத்துக் கொண்டு நம்மைத் திருப்பி அனுப்புகிறார்கள்."

"அரண்மனையில்தானே முடியை வைத்திருப்பார்கள்?" என்று கேட்டான் இளங்கோவேள்.

"யார் கண்டார்கள்? அரண்மனையிலும் இருக்கலாம், ஏதாவதொரு மலைக்குகையிலும் இருக்கலாம். அல்லது புத்த விஹாரங்களில் ஒன்றைத் தேடிப் பிடித்து அதற்குள் ஒளித்து வைத்தாலும் வைத்திருக்கலாம்."

"புனிதமான புத்தர்பிரானின் ஆலயங்களை இது போன்ற காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்தலாமா, தாத்தா?"

"இந்தக் கேள்வியை நீ என்னிடம் கேட்டால் நான் எப்படிப் பதில் சொல்வேன்? பார்க்கப் போனால், அவர்களுக்கு மற்ற எல்லா இடங்களையும்விட மிகவும் பத்திரமான இடம் அதுதான்! நம்முடைய பேரரசோ மற்றவர்களுடைய சமயப் பழக்க வழக்கங்களில் தடையிடாது.

வழிபாடு நடக்குமிடம் என்று தெரிந்தால், காதவழி ஒதுங்கி நடக்கச் சொல்லி நம்முடைய வீரர்களுக்குக் கட்டளை. நம்முடைய பெருந்தன்மையை அவர்கள் தங்களுக்குச் சாதகமாக்கிக்கொண்டால் அதில் என்ன தவறு?"

“போங்கள், தாத்தா!” என்று சிணுங்கினான் இளங்கோ. “துறவிகளுக்கு ஒரு தொல்லையும் கொடுக்காமல் சோதனையிட்டுப் பார்க்க முடியாதா?”

“அடேயப்பா, என்ன துணிச்சல் உனக்கு!” என்று சிரித்தார் கிழட்டுத் தூதர். “பிறகு அவர்கள் என்ன செய்வார்கள் தெரியுமா? ‘இந்தச் சோழ நாட்டுக் கிராதகர்கள் அரக்கர்களைப் போல் பாய்ந்து வந்து விஹாரங்களை இடித்தார்கள். துறவிகளை இம்சித்தார்கள்; புத்தர் பிரானுக்குச் சொந்தமான பொன்னையும் மணிகளையும் கொள்ளையடித்தார்கள்” என்றெல்லாம் கதை கட்டிவிடுவார்கள். பிறகு அந்தக் கட்டுக் கதைகளையே சரித்திர உண்மைகளாக்கி விடுவார்கள்.”

வழியில் தென்பட்ட மலைக்குகைக்குள் நுழைந்து ஆராய வேண்டு மென்ற துடிப்பு அப்போதே இளங்கோவுக்கு ஏற்பட்டது. வந்த வேலையை அவனுக்கு நினைவுபடுத்தி அவனைக் கட்டுப்படுத்தி அழைத்துக் கொண்டு போவதற்குள் கிழவர் பாடு பெரும்பாடாகி விட்டது. “இந்த இளமைப் பருவமே பொல்லாத பருவம்; எடுத்த காரியத்தை மறந்துவிட்டுக் குறுக்கே எங்கெங்கோ பாயப் போகிறாயே? பேசாமல் என் பின் வா.”

அவர் பின்னால் பேசாமல் அவனால் போக முடியவில்லை. வழியில் எதிர்ப்பட்டவர்களிடமெல்லாம் அவர் தங்களைப் பற்றி வேறு வேறு கதைகள் சொல்லிக்கொண்டு போனார். வாள் வீசவேண்டிய நெருக்கடியான கட்டங்கள் சில ஏற்பட்டன. வாய் வீச்சினாலேயே அவற்றைச் சாமர்த்தியமாகத் தாண்டிக்கொண்டு போனார் கிழவர்.

“தூதுவர்கள் என்று உண்மையைச் சொன்னால் என்ன வந்துவிடும்?” என்று கேட்டான் இளங்கோ.

“சொல்ல வேண்டிய இடத்தில்தான் உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும்.”

வழியில் அவர் நடத்திச் சென்ற நாடகங்கள் அவனுக்கு வயிறு வெடிக்குமளவுக்குச் சிரிப்பை மூட்டின. அவர்

விழித்த விழிப்பால் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு அவரைப் பின்பற்றினான்.

அன்றைய இரவை ஓர் மலைச்சாரல் பிளவில் கழித்து விட்டு, அடுத்த நாள் முற்பகல் கப்பகல்லகம் கோட்டை வாயிலுக்குள் நுழைந்தார்கள் இருவரும். அதற்கு முன்பாகவே அவனிடம் ஓலைகளைக் கொடுத்து, "நீதான் தூதுவன்; நான் உன்னோடு துணைக்கு வந்தவன், தெரிந்ததா? இனிமேல் நீதான் பேச வேண்டும்" என்றார். மேலும் அவனிடம் ரகசியமாக "அரண்மனைக் குள்ளேயும் வெளியேயும் கண்ணோட்டம் விட்டு, வழி வாயில்கள், சுற்றுச் சுவர்கள் முதலியவைகளைக் கவனித்துக் கொள், திரும்பவும் இங்கு வரவேண்டியிருந்தால் வழி தெரியாமல் விழிக்கக் கூடாது" என்றார்.

தூதுவர்கள் வந்திருக்கும் செய்தி காவலர்களின் வாயிலாக அரண்மனைக்குள் எட்டியது. மன்னர் மகிந்தர் உடனடியாக அதிகாரிகளைச் சபாமண்டபத்தில் கூட்டுவித்தார். தெற்குக் கடற்கரையை நோக்கிச் சோழ நாட்டுக் கப்பல்கள் வந்துகொண்டிருக்கும் செய்தி அவருக்கு அன்று காலையில்தான் கிடைத்தது. இதனால் ஏற்கெனவே பரபரப்படைந்தவர் தூதுவர்களின் வருகை கேட்டவுடன் இடிந்து போய்விட்டார். என்றாலும் அவரது மதியமைச்சர் கீர்த்தி அவருக்குத் துணிவூட்டினார்.

சபைக்குள் நுழைந்து வணக்கம் செலுத்தினார்கள் தூதுவர்கள். அரசவையை ஒட்டினாற்போல் இருந்த மேல் மாடத்தையோ அதில் நின்றுகொண்டு வேல் விழிகளாக தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த எழில் மங்கையையோ இளங்கோ கவனிக்கவில்லை. வல்லவரையர் அவளையும் அவளருகே சிறிய குத்து வாளுடன் நின்று கொண்டிருந்த சிறுவனையும் ஒரு கண்ணோட்டத்தில் பார்த்துக் கொண்டார்.

"சோழேந்திரசிம்மன் பரகேசரி இராஜேந்திர சோழர் அவர்களிடமிருந்து திருமுகம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்" என்று பணிவோடு ஓலையை நீட்டினான் இளங்கோவேள்.

அதைத் தமக்கருகே இருந்த அமைச்சரிடம் நீட்டினார் மகிந்தர். அமைச்சர் உரத்த குரலில் படிக்கலானார்:

“தொண்டை மண்டலம், சேர பாண்டிய மண்டலம், காவிரி மண்டலம், வடஈழ மண்டலம், பழந்தீவு பன்னீராயிரம் இவற்றுக்குச் சக்கரவர்த்தியான சோழ வளநாட்டு இராஜேந்திர உடையார், ரோகணத்து அரசர் ஐந்தாம் மகிந்தர் அவர்களுக்கு எழுதிய திருமந்திர ஓலை. ராஜசிம்ம பாண்டியன் தங்களுடைய முன்னோர்களிடம் விட்டுச் சென்ற மணிமுடி, இந்திர ஆரம் உடைகள் முதலிய அரசுரிமைப் பொருள்கள் தங்களிடம் இருப்பதாக அறிகிறோம். பாண்டிய நாடு சோழப் பேரரசுக்கு ஒடுங்கி விட்டதால் அதன் அரசுரிமைப் பொருள்கள் சோழப் பேரரசைச் சேர்ந்தவை. அவற்றைத் தாங்கள் எங்களிடம் கொடுத்து விடுவதே முறையாகும்.

“மேலும், பாண்டிய சேரச் சிற்றரசுகள் சோழப் பேரரசுக்கு எதிரான செயல்களில் ஈடுபடத் தொடங்கியுள்ளன. அவற்றுக்குத் தாங்கள் ஆக்கம் தந்து எங்கள் உள் நாட்டின் அமைதியைக் குலைக்க வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

“அரசுரிமைப் பொருள்களைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுங்கள். பேரரசுக்கு எதிரான செயல்களில் நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ கலந் கொள்ளாதீர்கள். இந்த இரண்டு கோரிக்கைகளுக்கும் தாங்கள் உடன்பட்டால் தாங்கள் சோழப் பேரரசின் நண்பராக, ரோகணத்தின் அரசராக இருக்கலாம். இல்லையேல் பின்விளைவுகளின் பொறுப்பைத் தாங்களே ஏற்க வேண்டி வரும்.”

“இல்லாவிட்டால் என்ன செய்துவிடுவீர்கள்?” என்று சீறினார் திருமந்திர ஓலையைப் படித்த அமைச்சர் கீர்த்தி. மன்னர் தம் வாயைத் திறக்கவில்லை.

“உடன்பட்டால் ஈழத்தில் படை இறங்கியிருக்கும் ஒரு லட்சம் வீரர்களும் ரோகணத்தை வாழ்த்திக் கொண்டு திரும்பிச் செல்வார்கள்; இல்லையேல். . .”

“அவர்கள் ரோகணத்தை வீழ்த்திடுவார்களா?”

“மன்னரின் சித்தம் எதுவோ அதை மாமன்னரிடம் தெரிவிக்கிறேன்” என்று மகிந்தரின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் இளங்கோ. அவருடைய நரம்புகளின் நடுக்கம் அவர் முகத்தில் தெரிந்தது. அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு “ஒரு லட்சம் வீரர்களை இந்தச் சிறிய நாடு தாங்குமா என்பதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள், அரசே! சோழவள நாட்டின் நானூறு கப்பல்கள் இப்போது இந்தத் தீவைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன” என்றான். மகிந்தர் அமைச்சரை நோக்கினார்.

“மூன்று முறை முயற்சி செய்து பார்த்தார்களே முடிந்ததா! முடியாதென்று சொல்லுங்கள்” என்று மகிந்தரிடம் கூறினார் அமைச்சர்.

“மூன்று முறை பதுங்கிய வேங்கை, இப்போது பாய்ந்து முடியுடன் திரும்பப் போகிறது, அரசே!” மன்னர் பதுங்க, மதியமைச்சர், “பாயட்டும், பார்ப்போம்” என்றார்.

“போர் முனையில் சந்திப்பதற்குச் சித்தமாகும்படி கூறினார் எங்கள் மாமன்னர்!” என்று கூறிவிட்டு, வணக்கம் செலுத்துவதற்காகத் தலை குனிந்து கரம் குவிக்கப் போனான் இளங்கோ. எதையோ கண்டு திடுக்கிட்டவர் போல் வல்லவரையர் இளங்கோவின் தோளைப் பற்றி அவனை அப்பால் தள்ளிவிட்டார்.

அவர் தள்ளிவிட்ட அதே நேரத்தில் மின்னலெனப் பாய்ந்து வந்தது ஒரு குத்துவாள். குறி, தவறாத குறி! இளங்கோ அங்கு நின்றிருந்தானானால் அவனுடைய பரந்த மார்பை ஊடுருவியிருக்கும் அந்தச் சிறு வாள்.

அருகிலிருந்த மரத் தூணில் ஒரு கீறலை ஏற்படுத்தி விட்டுக் கீழே விழுந்தது அது.

இளங்கோ, வாள் வந்த திக்கில் தலையை உயர்த்திப் பார்த்தான். மேல் மாடத்தின் கைப்பிடிச் சுவரருகே தெரிந்த இரண்டு வேல் முனைகள்தான் முதலில் அவன் கண்களில் பளிச்சிட்டன. வேல் முனைகளைப் போன்ற இரு கூர் விழிகள் அவை. ‘அந்த வேல்விழியாள்தானா என்மேல் வாளெறிந்தவள்? என்னிடம் என்ன கோபம் அவளுக்கு?

தூதுவனை இந்த நாட்டில் மதிக்கும் பண்பு இதுதான் போலும்! வாளையும் எறிந்துவிட்டு, ஏன் அப்படிப் பயந்து விழிக்கிறாள்? பரபரப்பைக் கொட்டுகிறாள் கண்களின் வழியாக?’

அவள் தன் அருகில் இருந்த ஒரு சிறுவனின் கரத்தை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு, அவன் மீது சீறி விழத் தொடங்கவே, வாளெறிந்த குற்றம் அவளுடையதல்ல என்று தெரிந்து கொண்டான் இளங்கோ.

வேல்விழி வீசிய குற்றமே அவளுடையது! வாள் எறிந்த சிறுவன் அவளிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு திணறினான்.

இளங்கோவை அவன் பார்த்த பார்வையில் எரிதழல் கொழுந்து விட்டது. ‘பத்துப் பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுவனா இவ்வளவு திறமையோடு வாள் வீசுகிறான்! அவன் விழிகளில் வீரம் துளும்புகின்றதே! என்று ரசிக்கத் தொடங்கினான் இளங்கோ.

“தம்பி! இது அரச சபை; போர் முனையல்ல. நான் தூதன், உன் பகைவனல்ல” என்று சிரித்தான் இளங்கோ.

“நாளைக்கு நீ என் எதிரிதானே?”

“பாவம்! நீ சிறு பிள்ளை! இந்தா, இந்தச் சிறு வாளை நீயே வைத்துக்கொள். பழம் நறுக்கி உண்ணலாம்!” என்று அதை எடுத்து லாவகமாக மேல் சுழற்றி வீசினான் இளங்கோ.

மேல் மாடத்திலிருந்து அந்தச் சிறுவன் அதை எட்டிப் பிடிக்கவே, இளங்கோவின் வியப்பு பதின்மடங்காகியது. திரும்பவும் எங்கே அவன், இளங்கோவின் உயிரையே உண்ணும் பழமாக நினைத்து விடுவானோ என்ற பயத்தில், அந்த வேல்விழியாள் அவனிடமிருந்து வாளைப் பறித்துக் கொண்டாள்.

வாள் முனை குடிக்கத் தவறிய உயிரையே, வேல்முனைகள் துளைக்கத் தொடங்கின. வேல்விழிகள் இரண்டும் தன்னையே தாக்கிப் பாய்ந்து கொண்டிருப்பதாக நினைத்தான் இளங்கோ.

மெதுவாக வந்தியத் தேவர் அவன் காதருகில் சென்று “நீ வந்த வேலை முடிந்துவிட்டது இளங்கோ” என்றார்.

அவர்கள் வெளியே வந்தார்கள். “அரண்மனையில் பார்க்க வேண்டிய இடங்களையெல்லாம் பார்த்து வைத்துக் கொள்ளச் சொன்னேனே” என்றார் வல்லவரையர் புன்னகையுடன்.

“ஆமாம், பார்த்தேன்” தடுமாறினான் இளங்கோ, வேல்விழிகளைப் பார்த்த நினைவில்.

13. போர்க்களத்தில் பொல்லாத வீரன்

கப்பகல்லகம் அரண்மனையை விட்டு வெளியில் வந்த வந்தியத்தேவர்

இளங்கோவின் கடமையை நினைவூட்டி அவனை சுய நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தார். இருவரும் தங்கள் கண்களை நன்றாகச் சுழலவிட்டு, அந்த நகரத்தின் சுற்றுச் சுவர்களையும், கோட்டை மதில்களையும், வெளி வாயில்களையும் கண்காணிக்கத் தொடங்கினார். அகழிப்பாலத்தை அவர்கள் கடந்தபோது, “அதோ பார் முதலைகளை!” என்று அவனுக்குச் சுட்டிக் காட்டினார் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர்.

இயற்கையின் பாதுகாப்பு நிறைந்த இடத்தில்தான் அவர்களும் தலைநகரை அமைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பின்புறம் மூன்று பாகங்களிலும் அரண் போன்று குன்றுகள் எழும்பி நின்றன. கோட்டை வாயிற்களின் இருபுறங்களிலும் மதில் சுவர்கள் மீதும், ஏன்-குன்றுகளின் சிகரங்களில் கூட ஆயுதம் தாங்கிய காவல் வீரர்கள் காணப்பட்டனர்.

“இளங்கோ! நம்மைப் போலவே இவர்களும் முன்யோசனையுடன் பல காரியங்களைச் சாதித்திருக்கிறார்கள்” என்ற சொல்லிக் கொண்டே, தம் குதிரையின் மீது தாவி ஏறினார் வல்லவரையர்.

இளங்கோவும் ஏறிக்கொண்டு, “மகிந்தரின் திறமையைத் தாங்கள் அளவுக்கு மேல் மதிக்கிறீர்கள் அவர் கோழை என்பதை நாமே எதிரில் காணவில்லையா?” என்றான்.

“அவர் கோழையாக இருந்தாலும் புத்திசாலி. திருமந்திர ஓலையை அவர் யாரிடம் கொடுத்துப் படிக்கச் சொன்னார் என்பதைப் பார்த்தாயா! உண்மையில் இப்போது ரோகணத்தை ஆள்பவர் மகிந்தரல்ல; ஓலையைப் படித்து விட்டு உன்னிடம் செருக்கோடு பேசினாரே, அவர்தாம் இந்த நாட்டையும் இதன் மன்னரையும் இப்போது ஆள்பவர்.”

“என்ன?”

“ஆமாம், கீர்த்தி என்ற சிங்கள வீரரைப் பற்றி நீ முன்பே கேள்விப்பட்டிருப்பாய், இன்று நேரிலும் பாத்து விட்டாய். மெய்யான வீரர், அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்ட முரட்டு மனிதர். பேச்சைப் போலவே வாள்வீச்சிலும் வல்லவர்.”

முகத்தில் பெரிய மீசையுடனும் கூர்மையான கண்களுடனும் அலட்சியப் பார்வையுடனும் விளங்கிய அந்த அமைச்சரின் உருவத்தை மீண்டும் தன் கண் முன்னால் கொண்டு வந்தான் இளங்கோ.

“சோழப் பேரரசின் வலிமையை உணராமல் பேசினார் என்றல்லவா நினைத்தேன்!”

“இல்லை; சொல்லுக்குப் பின்னால் செயல் திறமை இருக்கிறது. நம்முடைய நடவடிக்கைகளையெல்லாம் முன்னமேயே தெரிந்து கொண்டு, ஓரளவு விழிப்போடு இருக்கிறார்.” வல்லவரையர் மேலும் கீர்த்தியைப் பற்றிக் கூறினார்.

“மன்னரின் பெயரைச் சொன்னால்தான் மக்களுக்கு எழுச்சியூட்ட முடியுமென்பதற்காக இவர் இப்போது மகிந்தரைத் தழுவிக்கொண்டு நிற்கிறார் - நாட்டுப் பற்றில் நம்மை விடச் சளைத்தவரல்ல. இவருடைய ஆசை என்ன தெரியுமா! முதலில் சேரபாண்டியர்களின் துணை கொண்டு நம்முடைய அரசை இந்த மண்ணிலிருந்தே களைய வேண்டும். பிறகு அவருக்கு உதவிய சேர பாண்டியர்களையும் விரட்ட வேண்டும்! தமிழகத்தின் சேயகமான ஈழத்தில் தமிழர்களுக்குள்ள நியாயமான உரிமைகளை ஒப்புக் கொள்ளாதவர் இவர்.”

இளங்கோவேள் திடுக்கிட்டான். பன்னெடுங்காலமாக இரு சாராரும் சேர்ந்து வாழும் நாடல்லவா இது?

“பாண்டிய சேரர்கள் அவருக்குப் பகைவர்கள் அல்லவே!” என்றான் இளங்கோவேள்.

“நண்பர்களைப் பகைத்துக் கொள்வதற்குக் காரணந்தானா கிடையாது? பாண்டியர்களில் எவராவது இங்குள்ள ‘மணி முடி’க்கு உரிமை கொண்டாடினால்

போதுமே. தவிரவும் மக்களிடம் மறைந்து கிடைக்கும் இன வெறி, சமயவெறி ஆதிக்க வெறி இவற்றைத் தூண்டிவிடுவதற்கு எவ்வளவு நாழியாகும்?- இந்தத் தீவு தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் சொந்தமானது என்கிறோம் நாம். கீர்த்தியைப் போன்றவர்கள் தமிழர்களின் உரிமையை ஒப்புக் கொள்வதில்லை.”

“அவரைச் சொல்லிக் குற்றமில்லை; அந்தப் பாண்டியப் பதர்கள் இருக்கின்றனவே...” என்று நறநறவெனப் பற்களைக் கடித்தான் இளங்கோ.

“பொறு இளங்கோ பொறு!” என்றார் வந்தியத்தேவர்.

மலைபோல் வீற்றிருந்த மாமன்னர் அவர்கள் கொண்டுவந்த செய்திகளை விவரமாய்க் கேட்டறிந்தார். கப்பகல்லகம் கோட்டையின் பலமான கட்டுக் காவலையும் கீர்த்தியின் முன்னேற்பாடுகளையும், அவரது செருக்குமிக்க மறுமொழிகளையும் கேட்ட பின்பும் சக்கரவர்த்தி வியப்படையவில்லை. சினங் கொள்ளவில்லை.

இளங்கோவைப் பார்த்து இளநகை செய்துவிட்டு வல்லவரையரிடம் திரும்பி, “சாமந்த நாயகரே! தொடங்குங்கள் போரை!” என்று கர்ஜனை செய்தார். “தெற்கே மாவலி வாணராயருக்கு ஆள் அனுப்பிவிட்டு இப்போதே போர்ப்பறை ஒலிக்கச் செய்யுங்கள். இதோ, நானும் கிளம்பி விட்டேன்.”

முரசுகள் அதிர்ந்தன. சங்க நாதம் பொங்கி எழுந்தது. ஊது கொம்புகள் அனைத்தும் ஒலித்திரள் உமிழ்ந்தன.

கடலைப்போல் பொங்கிப் படர்ந்த காலாட்படை எழுப்பிய புழுதிப்படலத்தால் வானமே மறைந்துவிட்டது. தரையை அதிரச் செய்து நடை பழகிய யானைக் கூட்டங்களைக் கண்டு அஞ்சி எங்கோ ஒரு மூலையில் ஓடி ஒளிந்தது.

புயல் மழையில் மின்னும் மின்னல்களெனப் புரவிகள் பாய்ந்து கண்களைப் பறித்தன.

காடுகளை அழித்துக் கொண்டு, குன்றுகளைக் குலுக்கிக் கொண்டு, புதர்களை வெட்டிப் புதுச்சாலைகள் சமைத்துக்

கொண்டு சோழர் பெரும்படை முன்னேறத் தொடங்கியது. காடுகளை அழிக்கும் முயற்சியில் மரங்களோடு சாய்ந்து மடிந்தவர் பலர், குன்றுகள் குலுங்கும்போது குப்புறச் சரிந்தவர் பலர்; புதர்களை வெட்டிப் புதுச் சாலை சமைத்த வேகத்தில் புதையுண்டு மாண்டவர் பலப்பலர்.

ஆனாலும் கடல் அலைகளைப் போன்ற படை அலைகள் ஓயவில்லை. மேலும் மேலும் சென்று கொண்டே இருந்தன.

போர்! போர்! ரோகணத்தின் சரித்திரமே அதுவரையில் கண்டிராத போர்! ரோகணம் என்ற மங்கை நல்லாள் அதுவரையில் தன் எல்லையில் யாரையுமே அடி எடுத்து வைக்க விட்ட தில்லை. பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக இயற்கைதேவி அவளுக்குப் பயங்கரமான பாதுகாப்பு அளித்திருந்ததால், கன்னி கழியாத பெண்ணின் சீற்றத்தோடு அவள் தமிழகத்துக் கட்டிளம் காளைகளைப் பலிவாங்கத் துடித்தாள்.

மகிந்தர் எப்படிப்பட்டவரோ, ஆனால் கீர்த்தி மலைகளையே புரட்டக் கூடியவர்.

ஆம், அவருடைய வீரர்கள் மலைகளின் மீதேறி நின்று கொண்டு அம்புமழை பொழிந்தார்கள். பாறைகளைச் சோழ வீரர்கள் மீது உருட்டிவிட்டு இடி இடித்துக் கிடுகிடுக்கச் செய்தார்கள். பாண்டிய நாட்டில் செய்த வேல்களும், சேர நாட்டில் சித்தமான ஈட்டிகளுமே செந்தமிழ் நாட்டு வீரர்களின் செங்குருதியைச் சுவைத்தன.

உயிருக்குப் பயந்த கூட்டமா இது? ஒப்பற்ற புகழ் தேடுவதற்காக உயிரைப் பணயம் வைப்பதற்கென்றே ஓடோடியும் வந்தவர்களல்லவா இவர்கள்? மலைகளே புரண்டு விழுந்தாலும் மலைக்கவா போகிறார்கள்?

நகரத்தைச் சுற்றிலும் ஒரு காதச் சுற்றளவுக்கு ஏற்படுத்தியிருந்த காவலைத் தகர்த்துவிட்டு, ஆறாம் நாள் மாலைப் பொழுதில் சோழப் பெரும்படை கப்பகல்லகம் நகரத்தை நெருங்கியது. ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட வீரர்களை இழந்தபின்னும் அதன் வலிமை குன்றவில்லை. எதிரில் அகழிக்கு அப்பால் குன்றுகள் சூழநின்ற கோட்டையைக்

கண்டவுடன் அவர்கள் “வெல்க வேங்கை நாடு!” என்று ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டு முன்னேறிச் சென்றார்கள்.

“தாத்தா! இராஜசிம்ம பாண்டியன் இங்கு விட்டுச் சென்ற மணிமுடி விசுவரூபம் எடுத்து நிற்பதுபோல் இந்தக் கோட்டை தோற்றமளிக்கிறதல்லவா?” என வல்லவரையரிடம் கேட்டான் இளங்கோ.

மாலைப் பொழுது மங்கி இரவு நெருங்கியதால் மறுநாள் போர் தொடங்கலாம் என்று கட்டளையிட்டார் மாமன்னர். வீரர்கள் தொலைவில் காடுகளுக்குள் பாசறைகள் அமைப்பதில் முனைந்தார்கள். அகழிக்கு அருகே சென்று அதன் ஆழத்தையும் அகலத்தையும் கணக்கிட்டார் மாமன்னர்;

கோட்டையின் உயரத்தையும் அளவெடுத்தார். “நாளைக்குக் காலையில் தொடங்கும போர் மாலைக்குள் நம் வீரர்களிடம் நம்பிக்கையை வளர்ப்பதாக இருக்க வேண்டும்” என்று இளங்கோவிடம் கட்டளை பிறப்பித்தார்.

தீவர்த்திகள் ஆயிரக்கணக்கில் கொழுந்து விட்டெரிந்தன. யானைகள், குதிரைகள், ஆயுதங்களுடன் மனிதர்கள் மறுநாள் பகல் பொழுதை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். கோட்டைக்குள்ளே அப்போது பல இரகசியமான ஏற்பாடுகளும் வெளிப்படையான நடவடிக்கைகளும் நடந்த வண்ணமாக இருந்தன.

அகழிக்கு அப்பால் சென்று தாக்குவதற்காகப் பெரும் படையினரை அணிவகுத்துக் கோட்டை வாயில் கதவருகில் சித்தமாக நிறுத்திக் கொண்டிருந்தார் கீர்த்தி. வில் பயிற்சியில் சேர்ந்தவர்களைப் பொறுக்கியெடுத்து மதில் சுவர்களின் மேலே நிரப்பினார்.

மறுநாள் உதயசூரியன் செவ்வொளி பரப்பிக் கொண்டே போர்க்களத்தின் காட்சியைக் காணுவதற்காகச் சிறிது சிறிதாக மேலெழுப்பி வந்தான்.

இராஜேந்திர மாமன்னர் அமைத்திருந்த படை வியூக அணிகள் அவனது கதிர்க் கற்றைகளைப் போலவே ஒளி

பெற்றுத் துலங்கின. படைகளைத் தரம் பிரித்துப் பல சாரிகளில் நிறுத்தியிருந்தார்.

வேல்முனை பாய்ச்சப் பெற்ற கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்து கொண்டு அணையுடைத்த வெள்ளமெனப் பாய்ந்து வந்தனர் மகிந்தரின் வீரர்கள். அகழிப் பாலம் யானைகளின் அடிச்சுவடுகளில் அதிர்ந்தது. அம்பு மழை பெய்து கொண்டும், வேல் மின்னல்களை வீசிக்கொண்டும் அவர்கள் ஆரவாரங்களுடன் முன்னோக்கி வந்தார்கள். சோழப்பெரும் படையோ மாமன்னரின் கட்டளைக்குக் காத்து நின்றது.

எதிர்த் தரப்பினர் நெருங்கி வந்து தங்களோடு கலக்கும் வரையில் வாளாவிருந்த சக்கரவர்த்தி, அவர்களுடைய ஆரம்ப வீர சாகசங்களைக் கண்டு நகைத்துவிட்டு. “கொட்டுங்கள் முரசத்தை! தொடருங்கள் போரை!” என்று கர்ஜித்தார்.

“வெல்க வேங்கை நாடு! வெல்க இராஜேந்திர மாமன்னர்!” என்று எழுந்த வாழ்த்தொலிகளால் விண்ணகமே நடுநடுங்கியது.

அவ்வளவுதான்!

யானைகளோடு யானைகள் மோதித் தங்கள் கடைவாய் மதம் பிழிந்து பிளிறின. தந்தத்துடன் தந்தம் உராய்ந்து செந்தீச் சுடர்ப்பொறிகள் உதிர்ந்தன.

சூரியன் ஒளியை மறைக்கும் அளவுக்குக் கூரம்புகள் சரக்கூடம் கட்டின. செவியைத் துளைத்துச் செவிடாக்கும் பேரொலி எழுந்தது. வாயில் தள்ளும் நுரைப் பெருக்கோடு பாய்ந்து கனைக்கும் குதிரைகள், கேடயங்களும் வேலும் வாளும் பொருதும் ஒலி; ஆவேசக் கூக்குரல்கள்; வாழ்த்தொலிகள்; மரண ஓலங்கள்!

கோட்டை வாயில் கூண்டின் உச்சியில் மறைவிடத்தில் இருந்தவாறே மன்னர் மகிந்தரும் அவர் குடும்பத்தாரும் களக்காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ரோகணத்து யானைகள் சில அகழியில் வீழ்த்தப்படும் பயங்கரமான

செயலைக் கண்டபோது அவர்கள் மனம் பதறியது. பட்ட மகிஷி பயத்தால் மயங்கி விழுந்தார்.

முன்னொரு நாள் இளங்கோவின் மேல் வாளெறிந்த சிறுவனும் இளங்கோவைத் தன் விழிகளால் வதைத்த வனிதையும் அங்குதான் இருந்தார்கள். சிறுவன் பற்களைக் கடித்தான்; பெண்ணோ கண் இமைக்கவும் மூச்சு விடவும் மறந்து போய் நின்றாள்.

அன்றைக்குத் தூதுவனாக வந்த ஒருவன் களத்திடையே புயலெனப் புகுந்து போர்புரிந்த விந்தைக் காட்சி அவளை மயிர்க் கூச்செரிய வைத்தது. ஒருமுறை அகழியின் அருகே அவனுடைய குதிரை வந்தபோது, தன் அருகில் நின்ற சிறுவனுக்குச் சுட்டிக் காட்டி “பொல்லாத வீரன்!” என்றாள்.

இளங்கோவின் ஆவேசத்துக்கோர் எல்லையில்லை. மலைகளென மோதும் வேழங்களிடையில் பிடரி மயிர் சிலிர்க்கத் தாவும் புரவிகளிடையில், வேல் பாய்ச்சும் வெந்தழல் வீரர்களிடையில், இன்னும் எங்குமே நீக்கமற்று நிறைந்து காணப்பட்டான். அவனுடைய முரட்டுக் குதிரைக்குச் சிறகு முளைத்து விட்டது. அவனுடைய வாள் தாங்கிய கரத்தில் காலன் குடி கொண்டு விட்டான்.

பார்த்தோர் பயந்தொளியும் பலபீமன் அவன். கண்டோர் நடுங்கும் காலன் அவன். திரும்பிய திசைகளெல்லாம் ரோகணத்து வீரர்கள் சரிந்து வீழ்ந்தனர். சோழ நாட்டு வீரர்கள் புத்துயிர் பெற்றனர். “கொடும்பாளூர் இளவரசர்” என்ற சொல், ஒவ்வொரு தமிழ் வீரனுக்கும் ஒரு யானையின் பலத்தைக் கொடுக்கும் விந்தைச் சொல்லாக வளர்ந்தது.

மாலை நேரத்துக் காட்சி, செவ்வானத்தின் பிரதிபலிப்பாக விளங்கியது. கப்பகல்லகம் போர்க்களத்தில் அகழி முழுவதும் செங்குருதியால் நிரம்பி வழிந்தது. அதனுள்ளிருந்த முதலைகள் தங்களை வளர்த்தவர்களின் உடல்களையே சுவைக்கத் தொடங்கின. திரும்பிய பக்கமெல்லாம் சிதைந்த உடல்கள் சிதறிக் கிடந்தன. மாண்டுபோன மனிதர்கள், குதிரைகள், யானைகள்...

மகிந்தரின் வீரர்களில் எஞ்சி நின்றவர்கள் சிலரே அவர்களும் போர் நிலை மாற்றத்தைக் கண்டவுடன் கோட்டைக்குள் பதுங்கிக் கதவுகளைத் தாழிட்டுக் கொண்டார்கள். அகழிப் பாலத்தை அகற்றி விட்டார்கள். “மூன்று மாதங்களுக்கு நம்மிடம் உணவுப் பொருள் இருக்கிறது. அவர்கள் முற்றுகையிட்டுப் பார்க்கட்டுமே” என்று வீரம் பேசி, தம்முடைய வீரர்களின் சோர்வை அகற்றப் பார்த்தார் கீர்த்தி.

கோட்டை வாயில் கூண்டின் மேல் நின்று கொண்டிருந்த பெண்மணி, தன் அருகில் நின்ற சிறுவனின் தோளை வளைத்துக் கொண்டு, கலங்கும் கண்ணீருடன் பெருமூச்செறிந்தாள். வெகு தூரத்தில் தெரிந்த இளங்கோவின் உருவம் அவள் சீற்றத்தைக் கிளறிவிட்டது.

“தம்பி! அன்றைக்கே நீ அந்தக் கொடியவனைக் கொன்று போட்டிருக்க வேண்டும். மறுபடியும் வாள் எறியப் போகிறாயோ என்று பயந்து உன்னிடமிருந்து அதைப் பிடுங்கிக் கொண்டது மகாபாவம்! இப்போது உன்னால் அவனைக் குறி பார்த்து வாள் எறியமுடியுமா?”

“இப்போது எனக்கு உன்னைத்தான் கொல்லத் தோன்றுகிறது” என்று கண்களை உருட்டி உருட்டி விழித்தான் அந்தச் சிறுவன்.

14. முற்றுகையிட்டவள்

மூன்று மாத முற்றுகையைத் தாங்க முடியுமென்று வீரம் பேசிய கீர்த்தி, இனி மூன்று நாட்கள் கூடத் தாங்க முடியதென்பதைக் கண்டு கொண்டார்.

அவர்களுடைய சினம் இளங்கோவின் மீது திரும்பியது. கொடும்பாளூர் இளவரசனாமே அவன்? சூறாவளியுடன் சேர்ந்த ஊழித்தீயைப் போல் அவன் நமது படைகளைப் பதைபதைக்க வதைத்து விட்டானே?

கீர்த்தி குறி தவாறது கூரம்பு எய்வதில் பெயர்பெற்றவர். பறக்கும் பறவைகளையும், பாயும் புலிகளையும், புதருக்குள் ஒளிந்துவிட்ட வன விலங்குகளையும் அவருடைய அம்புகள் அநாயாசமாக வீழ்த்தியிருக்கின்றன. அப்படிப் பட்டவர் எத்தனையோ முறை இளங்கோவின் மேல் குறி வைத்து அம்புகளை நாணேற்றினார். பலன்? அந்த இளைஞனோ ஒரு மனிதப் புயல். அவன் ஏறியிருந்த கறுப்புப் புரவியோ கார்காலத்து மின்னல்.

மன்னர் மகிந்தருடன் ரகசிய ஆலோசனைகள் நடத்தி அவரை இரவோடு இரவாக எங்கோ ஓர் இடத்துக்கு அனுப்பி வைத்தார் கீர்த்தி. எஞ்சியிருந்த வீரர்களையும் அரண்மனைக் காவலர்களையும் கூட்டிவைத்துக் கோட்டை மதில்களைக் காக்கும் ஏற்பாடுகளை மளமளவென்று கவனிக்கத் தொடங்கினார்.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்தது. கோட்டை வாயில்கள் திறக்கப் படவில்லை. அகழிப்பாலம் பொருத்தப்படவில்லை. சாவோடு உறவாடும் போர்க்களத்தின் பயங்கரமான பேரமைதியைக் கண்டு மலைத்து நின்றது கப்பகல்லகம் கோட்டை. காலை இளம் காற்றில் அதன் சோகப் பெருமூச்சுக் கலந்திருந்தது.

வில்லேந்திய வீரர்களும், தீப்பந்தங்களைச் சுழற்றி வீசும் திண்தோளர்களும் கோட்டைச் சுவர்களின் உச்சியில் வந்து குவியலாயினர். “யானைப் படையை முன்னால்

அனுப்புவார்கள்; தீப்பந்தங்களை வீசி எறியுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டிருந்தார் கீர்த்தி. யானைகள் திருப்பிக் கொண்டு சோழர்களின் சேனையை மிதித்து அழிக்க முற்படுமல்லவா?

ஆனால் இராஜேந்திர மாமன்னர் இதைப் போன்ற எத்தனைப் போர்க்களங்களைக் கண்டவர்; எத்தனை எத்தனை கோட்டைகளை

வென்றவர்; சோழப் பேரரசின் குஞ்சரமல்லர்களோ தங்கள் யானைகளைக் காட்டுக்குள் திருப்பிப் பெரிய மரங்களை வேரோடு பெயர்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

கேடயம் தாங்கிய தரைப்படை வீரர்களை அணி வகுத்து அவர்களில் ஒரு பகுதியினரை முன்னால் அனுப்பி வைத்தார். எதிரிகளின் அம்புகள் அவர்கள் மீது பெருமழை பெய்யத் தொடங்கின. இதையே எதிர்பார்த்தவர்போல் மறுபகுதியினரைப் பின்னால் அனுப்பி, முதல் நாள் போரில் வீழ்ந்துபட்ட சடலங்களை ஒன்று திரட்டச் செய்தார்.

கோட்டை வாயிலுக்கு எதிரே கிடந்த அகழிப் பகுதியைத் தூர்ப்பதற்கு இதைத் தோண்டியவர்களின் சடலங்களே பெரிதும் பயன்பட்டன. சோழவள நாட்டின் புகழ் உயர்த்த வீரசுவர்க்கம் எய்தியவர்கள் கூடத் தங்கள் புகழ் உடம்பைக் கொண்டு சென்று பொய்யுடலை மெய்யான வெற்றிக்கு அடித்தள மாக்கினர். இன்னும் இரு தரப்பிலும் வீழ்ந்துபட்ட கரிகளையும் பரிகளையும் கூட வீரர்கள் விட்டு வைக்கவில்லை. அனைத்தும் அகழியை நிரப்புவதற்கு உதவின.

“பிற்பகலுக்குள் கோட்டைக் கதவுகளைத் தகர்த்த முடியுமா?” என்று வல்லவரையரிடம் கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

“ஆமாம், கோட்டைக் கதவுகளின் வேல்முனைகளில் பலகைகள் பாய்ச்சி, பின்னர் யானைகளை மோதவிட்டுத் தகர்த்தெறிய வேண்டியதுதான்.”

அகழியை ஒட்டி நின்ற வண்ணம் படையினருக்கு உற்சாகமூட்டிக் கொண்டிருந்தான் இளங்கோவேள்.

யானைகளின் உடல்களைப் புரட்டுவதற்கு அவ்வப்போது அவனும் கை கொடுத்தான்.

அவனையே பார்த்துவிட்டு வந்தியத்தேவர் பக்கம் திரும்பினார் மாமன்னர். "கொடும்பாளூர்ச் சிறிய வேளாரின் சாகசங்களை நான் கண்டதில்லை, கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். பூதி விக்கிரம கேசரியின் பராக்கிரமச் செயல்களையும் என் தந்தையார் கூறியிருக்கிறார். இளங்கோவை நேற்று நான் களத்தில் கண்டபோது அவர்களையெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டேன்" என்றார்.

"பொறுப்பைக் கொடுத்தவுடன் போர்க்களத்தையே தனதாக்கிக் கொண்டான்" என்றார் வல்லவரையர்.

"சரி, நீங்கள் இருந்து கவனியுங்கள். நான் பின்புறக் கோட்டை வாசலின் நிலைமையைப் பார்த்து வருகிறேன்." ஐம்பது யானைகளுடன் இராஜேந்திரர் கோட்டையின் மேற்கு வாயிலை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அவர் புறப்பட்டுச் சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் கிழக்கு வாயிலை நாடி நூற்றுக் கணக்கான யானைகள் வேருடன் பிடுங்கிய மரங்களோடு விரைந்தன. மதில்மேல் நின்ற ரோகணத்து வீரர்கள் தீப்பந்தங்கள் யாவற்றையும் முன்னரே எறிந்து விட்டமையால் அம்புகளையே நம்பும் நிலைமைக்கு வந்து விட்டார்கள்.

தூர்க்கப்பட்ட அகழி மீது அழுத்தமான பாதை உருவாகியது. வீரர் கூட்டம் விரைந்தோடி நூலேணிகள் வீசிக் கோட்டைமேல் ஏறியது. இறந்து விழுந்தவர்களைத் திரும்பி நோக்கப் பொழுதில்லை. கோட்டைக் காவலர்களைக் கொன்று குவித்த பின், அகழிப் பாலத்தையே மேல் இருந்து இறக்கிவிட்டார்கள் சோழ நாட்டு வீரர்கள்.

கதவுகளின் வேல்முனைகள் மழுங்கப்பெற்றன. மரப்பலகைகள் பொருத்தப்பட்டன. பாய்ந்தன, பாய்ந்தன, பாய்ந்தன ஈழநாட்டு வேழங்கள்! பாய்ந்தனர், பாய்ந்தனர், பாய்ந்தனர், தமிழ்நாட்டுக் காளைகள்!

மத்தகங்களால் களிறுகள் மோத, மரத் தூண்களால் காளைகள் மோதினார்கள். மத்தகம் மதம் சொரிய, சிறு கண்கள் செந்நீர் பாய்ச்ச, தந்தங்கள் முத்துதிர்க்கப் பொடிப் பொடியாகச் சிதறி வீழ்ந்தன கப்பகல்லகம் கோட்டைக் கதவுகள்.

வீரர்களின் வெற்றி ஆரவாரத்தை இனிச் செவிமடுக்க முடியுமா? அவர்களது ஆனந்த வெள்ளத்துக்கு இனி அணையிடை முடியுமா?

“வாழ்க, தமிழ்த் திருநாடு! வாழ்க, புலிக்கொடி!”

“வெல்க, வேங்கையின் மைந்தன்!”

இளங்கோவின் கரிய நிறப் புரவி தன் பிடரியை சிலிர்த்துக் கொண்டு நாலுகால் பாய்ச்சலில் உள்ளே தாவியது. அவனைப் பின்பற்றியது சிறு சூறாவளிப்படை. நேரே அரண்மனை வாயிலுக்குச் சென்று எதிர்த்தோரை மடக்கிவிட்டு உள்ளே சென்றான் இளங்கோ. அரச சபை காலியாகக் கிடந்தது.

மந்திராலோசனை சபை மண்டபத்தில் யாரையுமே காணோம். மேல் மாடத்திலும் ஆள் அரவமில்லை. எங்கே மன்னர்? மகாவீரரென்று பெயர் பெற்ற கீர்த்தி எங்கே?

அரண்மனைக்குப் பத்து பாகத் தொலைவில் அந்தப்புர மாளிகை தனியே தென்பட்டது. அதைச் சுற்றிலும் பலமான பாதுகாவல் படை நின்றதால் மன்னர மகிந்தர் அங்கே இருக்கக்கூடும் என்று நினைத்தான் இளங்கோ. அவனுடைய வீரர்கள் காவலர்களை வளைத்துக் கொள்ளவே அவன் மட்டிலும் உள்ளே நுழைந்தான்.

முன்வாயிலைக் கடந்தவுடன் உள்வாயிலின் முன்னே ஓர் உருவம் நிற்தைக் கண்டான் இளங்கோ. அன்றைக்கு அவன் மீது வாளெறிந்த அதே சிறுவன்.

அவனுடைய துடுக்கும் மிடுக்கும் அப்படியே இருந்தன. இடக்கரத்தில் கேடயமும், வலக்கரத்தில் சிறுவாளுமாகப் போர்க் கோலத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான் அவன். பதினைந்து வயதுச் சிறுவனான அவனை அன்போடு

தழுவிக் கொண்டு தட்டிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது இளங்கோவுக்கு. ஆனால் சிறுவனின் முகத்திலோ குரோதம் குமுறிக் கொண்டிருந்தது.

அன்போடு தழுவிக் கொள்ளலாமென்றால் அந்த அன்பு நெஞ்சத்தின் ஆழத்தைத் தன் உடைவாளால் அளந்து பார்த்துவிடுவான் போலிருக்கிறதே!

“தம்பி! உனக்குத் தமிழ் தெரியுமா? மன்னர் எங்கே? அரசர் இங்கு இருக்கிறாரா?” என்று கேட்டான் இளங்கோ.

“மன்னரை ஏன் தேடுகிறாய்?” என்று கத்தினான் சிறுவன். “இதோ அவர் மகன் இருக்கிறேன், உன் வீரத்தை என்னிடம் காட்டு, பார்ப்போம்!”

மின்னலெனப் பாய்ந்து இளங்கோவின் மூக்கு நுனியைத் தொட்டது சிறுவனின் உடைவாள். ஒரு சொட்டு செவ்விரத்தம் அங்கே பவளம்போல் திரண்டது. விளையாட்டுப் பிள்ளையா; வினையாற்றும் வீரனா?

இளங்கோவேளுக்குச் சிறிது நேரம் அவனோடு வீர விளையாட்டு விளையாடிப் பார்க்க வேண்டுமெனத் தோன்றியது. வாட்கள் மோதின; கேடயங்கள் உராய்ந்தன. இளங்கோவேள் அவனுக்குச் சிரிப்பு மூட்டுவதற்காகப் பலவித வேடிக்கைகள் செய்து காட்டினான்.

ஆனால், விளையாட்டு வினையாகி, வேடிக்கை காட்டியவனுக்கே விபத்தைத் தேடித் தரும்போல் தோன்றியது. வயதுக்கு மீறிய வாட்பயிற்சி சிறுவனுக்கு. “சிரிப்பா காட்டுகிறாய்? சிதைத்து விடுகிறேன் பார், உன் தலையை” என்று கூறி, வாள் சுழற்றினான். விளையாட இனி நேரமில்லை.

அவன் வாளைத் தட்டிவிட்டு, தன் வாளையும் செருகிக்கொண்டு அவனை எட்டிப்பிடிப்பதற்காக ஓடினான் இளங்கோ. சிறுவனின் கால்கள் அசுர பலம் பெற்று முன்னே ஓடத் தொடங்கின. அங்குமிங்கும் போக்குக் காட்டிவிட்டு மிகச் சாதுரியமாக விரைந்தான் அவன். சிரிப்பும் பழிப்பும் இப்போது சிறுவனிடமிருந்தே கிளம்பின!

“என்ன! என்னையா பழிக்கிறாய்? உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்!” கோபத்தோடு இளங்கோ அலறி மேலே விழுந்து பற்றி இழுக்கப் போனான்.

“படார்” என்ற சத்தத்துடன் இளங்கோவின் வலது பக்கம் இருந்த அறைக் கதவு திறந்தது. அவன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்ப்பதற்குள் வளைக்கரமொன்று விரைந்து வந்து அவன் வலது கரத்தைப் பற்றியது.

“அவனை இப்போது என்ன செய்து விடுவீர்களாம்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே இளங்கோவின் குறுக்கே வந்து நின்று, வழி மறித்தாள் ஒரு பெண். பிடித்திருந்த கரம் மென்றளிர்க் கரம்தான்; ஆனால் பிடியோ இரும்புப் பிடி! சிறுவன் மீது அவனைப் பாயவிடாமல் வளைத்து நின்று முற்றுகையிட்டாள் அவள். இளங்கோவிற்குப் பேசுவதற்கே நா எழவில்லை.

“இதுதான் தமிழ்நாட்டு வீரமோ? உங்களுடைய வீரத்தைக் காட்டுவதற்கு இந்தப் பச்சைப் பாலகன்தானா அகப்பட்டான்?”

‘இப்போது நான்தான் உண்மையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு விழிக்கிறேன்’என்று சொல்லத் தோன்றியது அவனுக்கு. ஆனால் எப்படிச் சொல்வதென்று விளங்கவில்லை. அவளோ தன் வேல் விழிகளால் அவனைச் சுட்டெரிக்கிறாள்.

அன்றைக்குத் தூதுவனாக வந்தபோது அவனைத் துரத்திவந்த அதே வேல் விழிகள்; நேருக்கு நேர் நின்று அவனை இப்போது துளைத்தெடுக்கின்றன! இளங்கோ அப்பழுக்கற்ற வீரன்தான். என்றாலும் அவளை ஏறிட்டுப் பார்க்கும் துணிவு அவனுக்கு ஏற்படவில்லை. தன்னுடைய கரத்தை விடுவித்துக் கொள்ளும் சக்தியும் அவனிடம் இப்போது கிடையாது. அவன் செயலிழந்து போய் நின்றான்.

“சொல்லுங்கள், இதுதான் தமிழ்நாட்டு வீரமா?”

“மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று தடுமாறினான் இளங்கோ. “எங்கள் நாட்டுப் பெண்களுக்கு உங்களைப் போல் இவ்வளவு துணிவு கிடையாது. பிடியைச் சிறிது தளர்த்துகிறீர்களா?”

பின்னால் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, அந்தச் சிறுவன் அங்கே இல்லை என்பதை நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொண்டு அவன் கரத்திலிருந்து கரத்தை எடுத்தாள அவள். கலகலவென்று அவள் சிரித்த சிரிப்பொலியோடு, அவளுடைய வெண்முத்துப் பல்வரிசை மல்லிகை மணம் சிந்தியது.

அந்தக் கிறக்கத்திலிருந்து அவன் விடுபட்டுச் சுய நினைவு பெறுவதற்குள், அவனை இதுவரையில் அலைக்கழித்த வீரச் சிறுவன் எங்கோ ஓடி மறைந்து விட்டான். ஒவ்வொரு இடமாக இளங்கோ தேடிவிட்டு ஏமாந்த போதும், அந்த வேல் விழியாள் ஒவ்வொரு முறையும் சிரிப்புதிர்த்துப் பரிகசித்தாள்.

பயமே கிடையாதா அவளுக்கு? அச்சத்தையே அறியாதவளா அவள்?

அவளிடம் திரும்பிவந்து, “எங்கே அந்தச் சிறுவன்?” என்று சினத்தோடு கேட்டான் இளங்கோ.

அதற்கும் அவளுடைய மறுமொழி ஒரு மோகனச் சிரிப்புத்தான்.

15. பெண்ணா இவள்?

கப்பகல்லகம் கோட்டை கலகலத்துவிட்டது. முற்றுகை முறிந்து விட்டது. முடிமன்னர் மாயமாய் மறைந்து போனார். அரண்மனையோ அலறித் தவிக்கிறது. இந்நிலையில் வெற்றி கொண்டுவிட்ட வேற்று நாட்டு இளைஞனின் முன்பு நின்று கொண்டு, கலகலவென்று அலட்சியமாகச் சிரிக்கிறாள் ஓர் இளம் பெண். இத்தனைத் துணிவு அவளுக்கு எங்கிருந்து வந்தது. இவள் என்ன, பெண்தானா?

வியப்படைய வேண்டிய இளங்கோ அவளைக் கண்டு வெறுப்படைத்தான்; வேதனையுற்றான்.

மன்னர் மகிந்தரைத் தேடிப் பிடித்து மாமன்னரின் முன்பு நிறுத்துவதற்காக ஓடோடியும் வந்தவன் அவன். மன்னரைத்தான் காண முடியவில்லை; மைந்தனையாவது கைப்பற்றியிருக்கலாமே! வினையாற்ற வந்த இடத்தில் அந்தச் சிறுவனுடன் விளையாட்டு எதற்கு!

“சே, சே! பெருத்த அவமானம்!” என்று தன்னையே நொந்துகொண்டு, தனக்கெதிரில் நின்றவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அவளுடைய இதழ்க் கோணத்தில் நெளிந்த சிரிப்பின் சுவடு அவன் ஆத்திரத்தைக் கிளறிவிட்டது. ‘இந்தச் சாகசக்காரி மட்டிலும் என் கரத்தைப் பற்றித் தடுத்து நிறுத்தியிராவிட்டால். . .?’

“எங்கே அவன்?” என்று அவளிடம் உறுமினான் இளங்கோ. “அவன் இருப்பிடத்தைச் சொல்லிவிடு! இல்லாவிட்டால் நான் உன்னைச் சும்மாவிடப் போவதில்லை”

“ஓ! என்னையா கேட்கிறீர்கள்? நன்றாய்த் தேடிப் பாருங்கள். அவன் கிடைக்காவிட்டால் நானும் உங்களை இலேசில் விடப்போவதில்லை.”

அவளிடம் கேட்டுப் பயனில்லை என்பதைக் கண்ட இளங்கோ, தன்னை ஏமாற்றி விட்டுச் சென்ற சிறுவனைத் தேடி அங்குமிங்கும் அலைந்தான், கிடைக்கவில்லை. பிறகு

மேல்மாடத்துக்குச் செல்லும் பாதையில் ஏதோ காலடிச் சத்தம் கேட்டதால் தயங்கி நின்றான். மாடத்துக்குச் செல்லும் கதவு உட்புறம் தாளிடப்பட்டிருந்தது. கதவிடுக்கில் காது கொடுத்துக் கேட்டான். சந்தேகமில்லை; யாரோ பரக்கப் பரக்க மேலே ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சுற்றுமுற்றும் தேடி, மூலையில் கிடந்த ஓர் இரும்பு உலக்கையை எடுத்துக்கொண்டு வந்தான் இளங்கோ. வெறிகொண்டவனைப் போல் கதவில் மோதி அதை இரண்டாகப் பிளந்தான். வாயிலுக்குள் அவன் நுழைந்த மறு விநாடியில் அந்தப் பெண்ணின் உருவமும் அதற்குள் தலைகொடுத்தது. இளங்கோவுக்கு எரிச்சல் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

“எதற்காக இங்கே வருகிறாய்?” என்று கத்தினான். அவன் பதில் அளிக்காமல் அவனை முந்திக்கொண்டு மேலே வேகமாகச் சென்றாள்.

“பெண்ணைப் பார், பெண்ணை ! மறுபடியும் என்னைத் தடுக்க வந்தாயோ. . . ?”

“நீங்கள் ஒன்றும் என்னைப் பார்க்க வேண்டாம், பையனைப் பார்த்துத் தேடுங்கள்!”

அவன் அதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமல் அவளை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டுப் படிகளில் பாய்ந்தான். படிகளில் இப்போது யாரையும் காணவில்லை. அதன் மேல் பக்கத்துக் கதவு வெளிப்புறம் தாளிடப் பட்டிருந்தது! அந்த இரும்பு உலக்கையைக் கையோடு எடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கக் கூடாதா?

சுட்டெரித்து விடுவதைப்போல் அவளை நோக்கினான் இளங்கோ.

“கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள். இருங்கள். நானே கீழே இறங்கிச் சென்று அந்த உலக்கையை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறேன்” என்றாள் அவள். மறுகணம் அவள் கால்களின் சிலம்பொலி ‘கலகல’வென்று நகைத்து மறைந்தது.

போனவள் போனவள்தான்! வேண்டுமென்றே தாமதம் செய்கிறாள் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள அவனுக்கு வெகுநேரமாகவில்லை. இரண்டே எட்டுக்களில் பாதிப் படிகளைத் தாண்டிவிட்டான். அப்போது அவன் எதிரில் உலக்கையைத் தூக்க முடியாமல் சுமப்பவளைப் போல் பாவனை செய்துகொண்டு வந்து சேர்ந்தாள் அவள். மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க நின்றாள்.

“அத்தனையும் சாகசம்!” வெடுக்கென்று அவளிடமிருந்து பிடுங்கி, “அத்தனையும் நடிப்பு! அத்தனையும் வேஷம்! அத்தனையும் பொய்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே ‘மடார் மடார்’என்று கதவில் சாத்தினான். அவளுடைய தலையைப் பிளப்பதாக நினைத்துக் கொண்டு கதவைப் பிளக்க முயன்றான். “நிறுத்துங்கள்! போனால் போகிறதென்று உதவி செய்ய வந்தால் என்னைத் திட்டவா செய்கிறீர்கள்?” என்று அவன் கவனத்தைத் திருப்ப முயன்றாள் அவள். “நான் ஒன்றும் உங்களைப்போல் முரட்டு ஆண்பிள்ளையில்லை, அதை ஒற்றைக்கையால் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவருவதற்கு.”

“நீ இங்கிருந்து போய்விடு!” என்று சீறினான் இளங்கோ. “அப்போது என்னைத் தடுத்தாய்; இப்போதும் என்னிடம் பேச்சுக் கொடுத்துத் தடுக்கப் பார்க்கிறாய். கோபத்தில் கதவோடு கதவாய்ச் சேர்த்து உன்னையும் நொறுக்கித் தள்ளிவிடுவேன். போய்விடு.”

அவள் போகவில்லை.

கதவு கலகலத்து விழுந்தது. மேல் மாடத்தில் திறந்த வெளியைத் தொடும் பாதை அது. விரைந்தோடி, மாடத்தில் கைப்பிடிச் சுவருக்கு வந்து, கீழே எட்டிப்பார்த்தான். அங்கே ஒரு நூலேணி தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதன் கீழ்நுனி வரையில் இறங்கிவிட்ட சிறுவன், இளங்கோவைக் கண்டவுடன் பதறிப்போய்க் கீழே குதித்தான். தரையில் நின்றுகொண்டு மேலே பார்த்துப் பழிப்புக் காட்டினான்.

இளங்கோவின் நெஞ்சு குமுறியது. குத்து வாளெறிந்து அவனை நொடிப்பொழுதில் குற்றுயிர், குலைஉயிர் ஆக்கி

விடலாம். மகாபாவம்!

பெண்கள், குழந்தைகள், முதியோரைத் துன்புறுத்துவது வீரனின் இலட்சணமல்ல.

நல்லவேளை புலிக்கொடி தாங்கிய சோழநாட்டுக் குதிரை வீரன் ஒருவன் அந்தச் சிறுவனை நோக்கித் தன் குதிரையைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்தான். சிறுவன் முதலில் தயங்கினான். பிறகு அந்த வீரன் அவனிடம் ஏதோ சொல்லவே, தானாகச் சென்று குதிரையின் அருகில் நின்றான். அவனைக் குதிரையில் ஏற்றித் தனக்குப் பின்னால் அமர்த்திக்கொண்டு, மாடத்தின் உச்சியைத் திரும்பிப் பார்த்தான் வீரன்.

வீரனின் முகம் இளங்கோவுக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை.

பல்லாயிரக்கணக்கான சோழநாட்டுக் குதிரை வீரர்களில் அவனும் ஒருவன் போலும்!

"சேவகா!" என்று கூலி அழைத்து, "சிறுவனை நேரே அரண்மனைக்குக் கொண்டு போ; சாமந்த நாயகர் வல்லவரையரிடம் சேர்ப்பிக்கச் சொல்" என்று கட்டளையிட்டான். மகிந்தரின் மகன் அந்தச் சிறுவன் என்பதையும் தெரிவித்தான்.

"சித்தம் இளவரசே!" என்று அடித்தொண்டையால் கத்தினான் குதிரை வீரன். அவனுடைய குரலைக் கேட்டவுடன் இளங்கோவிற்கு அருகில் நின்றவள் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

குதிரைமேல் அமர்ந்திருந்த சிறுவன் அந்தப் பெண்ணிடம் கைகாட்டி, "நீயும் வா" என்று தன் தாய் மொழியில் கூவி அழைத்தான். அவள் அதற்குப் பதில் அளிக்கவில்லை. பயத்துடன் தன் இடதுகையால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு, "நீ போ; என்னைக் கூப்பிடாதே" என்று சொல்வதுபோல சைகை காட்டித் துரிதப்படுத்தினாள்.

குதிரைவீரன் உடனே கிளம்பவில்லை. கடிவாளத்தை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொணடே மேலே நின்ற பெண்ணை

ஏறிட்டுப் பார்த்தான். இளங்கோவுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. பெண்ணின் அழகைக் கண்டு ரசிக்கும் நேரமா இது? சோழ நாட்டு வீரனா இப்படிச் செய்கிறான்? தன்னருகில் அவள் நிற்பதைக் கண்டு ஏதேனும் ஐயமெழுந்து விட்டதா அவனுக்கு?

“விரைந்து போ” என்று பதறினான் இளங்கோ. பிறகு தன்னருகே நின்றவளை நோக்கி, “தயவு செய்து நீ கீழே போக மாட்டாயா?” என்று கெஞ்சுவது போல் கேட்டான்.

அப்படி அவன் கேட்ட சமயத்தில் அவளுடைய கரங்கள் அவனுக்குத் தெரியாமல் நூலேணியை மாடத்திலிருந்து கழற்றிக் கீழே நழுவ விட்டுக் கொண்டிருந்தன. அதைக் கவனிக்காத இளங்கோ அங்கிருந்து திரும்பி நடக்கவே அவளும் அடிக்கடி பின்னால் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே அவனைப் பின்பற்றினாள்.

இரண்டு பாக தூரம் இருவரும் நடந்திருப்பார்கள். திடீரென்று அவனைப் பார்த்துக் கலகலவென்று நகைத்தாள் அவள். விடாமல் சிரிக்கத் தொடங்கினாள். ஏன் இப்படிச் சிரிக்கிறாள் என்று அவனுக்கு விளங்கவில்லை. பித்துப் பிடித்த பெண்ணா என்ன!

“எதற்காகச் சிரிக்கிறாய்?” என்று கேட்டான் கோபத்தோடு.

“ஏன் உங்கள் சோழ நாட்டுப் பெண்களுக்கு அழத்தான் தெரியுமோ?”

இளங்கோவுக்கு எரிச்சல் ஒருபுறம், வியப்பும் திகைப்பும் மறுபுறம். அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு அழுது புலம்ப வேண்டிய நேரத்தில் இவளால் எப்படிச் சிரிக்க முடிகிறது?

“யார் நீ?” என்று கேட்டான்.

“சொல்லட்டுமா, நான் இந்த அரண்மனைப் பணிப்பெண். இப்போது உங்களிடமிருந்து தப்பிச் சென்றிருக்கிறானே அந்த இளவரசனை வளர்ப்பவள்.”

இளங்கோவின் உச்சித் தலையில் அவள் இரும்புலக்கையைச் சுழற்றி வீசியது போலிருந்தது!

“என்ன? நீ என்ன சொல்கிறாய்? என்னிடமிருந்து இளவரசன் தப்பிச்சென்று விட்டானா?”

சூறாவளியெனச் சுழன்று மாடத்துச் சுவரருகே போய் நின்றான் இளங்கோ. கீழே குனிந்து பார்த்தான். வலது கைப்புறமிருந்த அரண்மனைப் பக்கம் நோக்கினான். குதிரை வீரனையோ அந்தச் சிறுவனையோ அந்தப் பக்கத்தில் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை காணவில்லை.

“அதோ, அங்கே பாருங்கள்!” அவனுடைய இடது கைப்புறம் சுட்டிக் காட்டினாள் அவள்.

கோட்டை மதிலின் பின்புறத்து வாயில் தொலைதூரத்தில் தெரிந்தது. அந்த வாயிலும் இதற்குள் திறக்கப்பட்டு விட்டதால், அங்கு ஒரே கூட்டமும் குழப்பமுமாகத் தோன்றியது.

சிறுவனை ஏற்றிக்கொண்டிருந்த குதிரைவீரன் அந்தக் கூட்டத்துக்குள் புகுந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தான். நொடிப்பொழுதில் முற்றிலும் மறைந்தே போய்விட்டான்.

அவளைத் திரும்பி நோக்கி, “யார் அவன்?” என்று கர்ஜித்தான் இளங்கோ.

“ஏன், சோழநாட்டு வீரன் என்று அவனுடைய உடையையும், கொடியையும், பார்த்தால் விளங்கவில்லையா?” என்று அவனையே திருப்பிக் கேட்டுவிட்டு, “நகரத்துக்குப் புதியவனாக இருப்பதால் அரண்மனை இருக்குமிடம் தெரியாமல் அலைகிறான் போலும்” என்றாள்.

நன்றாக ஏமாற்றிவிட்டாள் என்பதைக் கண்டு கொண்ட இளங்கோ, இறங்கிச் சென்று அந்த வீரனைத் துரத்துவதற்காகத் துடிதுடித்தான். படிகளில் இறங்கிச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு ஓடுவதென்றால் தாமதமாகும். மாடத்துச் சுவரில் தொங்கிய நூலேணியைத் தேடினான். அதை அங்கே காணவில்லை.

“எங்கே நூலேணி?”

“என்னைக் கேட்கிறீர்கள்?” சிரிப்பைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள் அந்தப் பெண்.

பிறகு அவனோடு சேர்ந்து தேடுவதைப்போல் தேடி விட்டு, “அதோ பாருங்கள். கீழே கிடக்கிறது” என்று தரையைச் சுட்டிக்காட்டினாள். “நான் போய் எடுத்துக்கொண்டு வரட்டுமா?” என்று கூறிக்கொண்டே மாடிப்படிகளில் இறங்கி ஓடுவதற்குச் சித்தமானாள்.

‘இவளைச் சித்திரவதை செய்து இந்த மாடத்தின் மீதிருந்தே கீழே தூக்கி எறிந்தால் என்ன? செய்வதெல்லாம் செய்துவிட்டு இவளும் தப்பி ஓடப் பார்க்கிறாளா?’ஓடத் தொடங்கிய அவளை இளங்கோ தாவிச் சென்று பற்றினான்.

எந்தக் கரத்தினால் அவனைப் பிடித்து நிறுத்திச் சிறுவனை தப்ப விட்டாளோ, அந்தக் கரத்தைப் பிடித்து அவளைப் பரபரவென்று படிகளில் இழுத்துக் கொண்டு வந்தான். அவள் எழுப்பிய கூக்குரலையும் போட்ட கூச்சலையும் அவன் பொருட்படுத்தவில்லை. கீழே வந்து எந்தக் கூடத்துக் குள்ளிருந்து அவள் வெளிப்பட்டாளோ அதே கூடத்துக்குள் தள்ளி வெளியே தாழிட்டான்.

கூடத்தில் ஏற்கனவே சில பெண்கள் அழுது புலம்பி அரற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். தேம்பலுக்கிடையில் வேறொரு பெண்மணியின் குரல் மெல்ல எழுந்தது. “ரோகிணி? வந்தாயா மகளே; காசிபன் எங்கே? இந்தக் கிராதகர்களின் கண்ணில் நீ பட்டுவிடக் கூடாதென்று கூறினால் கேட்கவே மாட்டேனென்கிறாயே?”

மேற்கொண்டு இளங்கோ அங்கே நிற்கவில்லை. வீரர்கள் சிலரை அழைத்து, “இந்தக் கூடத்தைச் சுற்றிலும் பலமான காவலுக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள், ஐம்பது வீரர்களை நிறுத்தி வையுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டுவிட்டு, வெளியில் விரைந்து சென்றான்.

அவனுடைய கறுப்புக் குதிரை கப்பகல்லகம் அரண்மனையின் பின்புறத்துக் கோட்டை வாயிலைக் குறி வைத்துப் பாய்ந்து சென்றது.

16. மாய மோகினி

இளங்கோவின் குதிரை கோட்டை வாயிலை நெருங்குவதற்கு முன்பே அதை நன்றாக இழுத்து மூடிவிட்டார்கள். வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர் நெருப்புப் பொறி பறக்கும் கண்களோடு அங்கு நின்றுகொண்டே வீரர்களுக்குப் பற்பல விதமான கட்டளைகளைப் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“ஓடுங்கள்! அரண்மனையின் எல்லா வாயில்களையும் மூடச் சொல்லுங்கள்!” என்றார் சிலரிடம். “எதிரிகள் எங்கு தென்பட்டாலும் அவர்களை வளைத்துக் கொண்டு காவலில் வையுங்கள்!” என்றார். இன்னும் சிலரிடம், “நிலவறைப் பாதைகள், ரகசிய வழிகள், தப்பிச் செல்வதற்கான மார்க்கங்கள் எங்கேயாவது தென்படுகின்றனவா என்று தேடிப் பாருங்கள்!” என்றார் மேலும் சிலரிடம்.

வல்லவரையரிடம் நெருங்கிப் பேசுவதற்கே அச்சமாக இருந்தது இளங்கோவுக்கு. நெருக்கடி மிகுந்த இந்த நேரத்தில் வாயில் கதவுகளைத் திறக்கச் செய்வாரா அவர்? வீரர்களின் மத்தியில் புகுந்து தயங்கிக்கொணடே போய் அவர் முன்னால் குதிரையிலிருந்து கீழே இறங்கினான் இளங்கோ.

“நீ எங்கு இங்கே வந்தாய்?” என்று வியப்புடன் கேட்டார் வல்லவரையர்.

“மகிந்தரின் மகளை யாரோ குதிரைமேல் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு இந்த வழியாகச் சென்றார்கள். நம்முடைய வீரன் என்று நம்பி ஏமாந்து போய்விட்டேன். வாயிலைத் திறந்து விடச் சொல்கிறீர்களா?” என்றான் இளங்கோ.

“இதற்காக இந்த வேளையில் நீ அரண்மனையைவிட்டு வெளியே கிளம்பலாமா? உடனே திரும்பிப்போ! அரண்மனை அந்தப்புரம், அரச மாளிகைகள் எல்லாவற்றையும் நீதான் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும்.”

தயங்கிய வண்ணம் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தான் இளங்கோ.

“எதற்காக நிற்கிறாய்? அரண்மனைக்குப்போ; இதோ நானும் வந்து விடுகிறேன்” என்றார் வல்லவரையர்.

“தாத்தா! என் கண்ணெதிரில் அவன் தப்பிவிட்டான், தாத்தா! அவனை எப்படியாவது பிடித்துக் கொண்டு திரும்புகிறேன். வாயிலைத் திறக்கச் சொல்லுங்கள்” என்று கெஞ்சினான் இளங்கோ.

“மன்னரே தப்பி ஓடிவிட்டாரென்று செய்தி வந்திருக்கிறது. அவருடைய மகனுக்காகக் கவலைப்படுகிறாயே” என்று வருத்தத்துடன் சிரித்தார் வந்தியத்தேவர். “இதோ பார், இந்த ரோகணமே ஒரு பெரிய எலி வளை. ஒளிந்து கொள்வதும் மறைந்து கொள்வதும் இந்த நாட்டுக்குப் புதிதல்ல. மெதுவாக அவர்களையெல்லாம் தேடிப்பிடித்துக் கொள்ளலாம். வா, நாம் போய் மற்றவர்களும் மறைந்து கொள்ளாமல் பார்த்துக் கொள்வோம்.”

இளங்கோவால் வல்லவரையர் சொல்லை மீற முடியவில்லை. இருவரும் ஒன்றாய்த் திரும்பினார்கள்.

அரண்மனைக்குள் நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள் நுழைந்து எங்கெல்லாம் சோதனையிட்டுப் பார்க்க முடியுமோ, அங்கெல்லாம் சோதனையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். ஒவ்வொரு இடமாகச் சென்று எதையோ தேடிப் பார்ப்பதில் முனைந்திருந்தனர்.

“தாத்தா! இப்போது எதைத் தேடுகிறார்கள் இவர்கள்?”

“நாம் எதற்காக இங்கே படையெடுத்து வந்தோமோ, அதைத்தான் தேடுகிறார்கள்.”

“மணிமுடி தேடும் படலமா?” என்று கேட்டுவிட்டு வாய்விட்டுச் சிரித்தான் இளங்கோ. “ஏன் தாத்தா ஓடி ஒளிந்து கொண்ட மகிந்தர் அதை எப்படி இங்கே வைத்து விட்டுப் போயிருப்பார்? மனிதர்களை ஒளித்து வைக்கவே மலைக் குகைகள் நிறைந்த நாட்டில், மணி முடிக்குத்தானா

சிறு இடம் கிடைக்காது!- தாங்கள் முன்பு என்னிடம் அப்படிக் கூறியிருக்கிறீர்கள்.”

“தேடிப் பார்த்துவிட வேண்டியது நம்முடைய கடமை” என்றார் வந்தியத் தேவர். “எங்கேதான் அதை வைத்திருக்கிறார்கள் என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. கோட்டைக்கு வெளியில் இருப்பதைவிட அரண்மனைக்குள் வைத்திருந்தால், அதுவே அதிகப் பாதுகாப்பாகும் என்று அவர் நினைத்திருக்கவும் இடம் உண்டு அல்லவா?”

“எனக்கு என்னவோ அது இங்கே இருக்குமென்று தோன்றவில்லை.”

“தேடிப் பார்ப்பதிலும் தவறில்லை” என்று கூறிய வல்லவரையர் “வா, இவர்கள் இங்கே தேடிக் கொண்டிருக்கட்டும். நாம் அதற்குள் அந்தப்புரத்தில் போய்த் தேடி பார்த்து விட்டு வருவோம்” என்று அவனை அழைத்தார்.

அந்தப்புரம் என்ற சொல் இளங்கோவின் செவிகளில் விழுந்தவுடன் ஆயிரம் தேள்கள் அவனை ஒன்றாகக் கொட்டின! அந்தப்புரத்துக்குள் எந்த முகத்தை வைத்துக் கொண்டு நுழைவது? அந்தப் பெண்ணின் முகத்தில் இனி எப்படிப் போய் விழிப்பது? கையும் களவுமாகக் கள்வனைப் பிடிப்பதுபோல் அந்தச் சிறுவனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்திருந்தால், அவள் முன் தன் வீரத்தை நிலை நாட்டியிருக்கலாம்! வெறும் கையுடன் அங்கே போய் நின்றால் அவள் புருவங்கள் நெரிய, வேல் விழிகளால் ஏளனமாகப் பார்ப்பாள். பார்த்துக்கொண்டே கேலிச் சிரிப்புச் சிரிப்பாள். அந்தக் கண்களின் ஏளனத்தையும், முத்துப் பல் வரிசையின் கேலிச் சிரிப்பையும் எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்வது?”

வேகமாக முன்னால் நடந்து சென்றுகொண்டிருந்த வந்தியத்தேவர், இளங்கோ தன்னுடன் வராததைக் கண்டு தயங்கி நின்று திரும்பினார். அவன் கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு நிற்பதைக் கண்டார்.

“என்ன இளங்கோ இது?”

“தாங்கள் மாத்திரம் போய் வாருங்கள் தாத்தா. எனக்கு அங்கே வருவதற்குப் பிடிக்கவில்லை.”

“உன்னை யாரும் அங்கே பிடித்துக் கொள்ள மாட்டார்கள், வா!”

பரபரவென்று அவனுடைய கரத்தைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டு போனார் வல்லவரையர். அவன் தயங்கித் தயங்கிச் சென்றது அவருக்கு வியப்பைத் தந்தது. “காரணத்தைச் சொல், விட்டு விடுகிறேன்” என்றார்.

மென்று விழுங்கிக் கொண்டு, மேலும் கீழும் விழித்துக் கொண்டு, நடந்தவற்றை விவரமாகக் கூறினான் இளங்கோ. தன்னுடைய கரத்தைப்பற்றித் தடுத்து விட்ட பெண்ணின் மேல் அவனுக்கு ஆத்திரம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

“தாத்தா! எனக்கு இருக்கும் கோபத்தில், இப்போது நான் அவளைப் பார்த்தால், இரண்டு துண்டாக வெட்டிப் போட்டு விடுவேன். வேண்டாம், நீங்கள் மட்டும் போய் வாருங்கள்.”

கிழவருடைய கடைக்கண்கள் குமரனின் முகத்தில் பதிந்து கேலிச் சிரிப்புச் சிரித்தன. “பெண்ணைக் கண்டு அஞ்சும் அளவுக்குக் கோழையா நீ? நமக்கு வேண்டியது மணிமுடி! வா, போகலாம்” என்று அவனை அழைத்துக் கொண்டு போனார்.

அந்தப்புரத்தில் ஒரு கூடத்தைச் சுற்றிலும் ஐம்பது வீரர்களுக்குமேல் காவல் நிற்பதைக் கண்டவுடன் அவருக்குத் திகைப்பு ஏற்பட்டது.

“இதென்ன இளங்கோ! பாவம், பெண்களை வீணாகப் பயமுறுத்துவதற்கா இப்படிச் செய்திருக்கிறாய்?”

“பெண்களுக்கிடையில் ஒரு பேயும் இருக்கிறது தாத்தா; நான் உங்களிடம் கூறினேனே, அவள் பெண்ணேயல்ல, மாய மோகினி!”

தாழிடப்பட்டிருந்த கதவைத் திறந்து கொண்டு இருவரும் கூடக்குக்குள் நுழைந்தார்கள். சுற்று முற்றும் பார்த்துவிட்டு இளங்கோ, “தாத்தா!” என்று அலறினான். அலறிவிட்டு, அங்குமிங்கும் ஓடினான். மூலை முடுக்குகளெல்லாம் சென்று ஆராய்ந்தான்.

அவனுடைய பதற்றத்தின் காரணம் விளங்கவில்லை. அறைக்குள்ளே மூன்று பெண்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய முகங்களை நன்றாக உற்றுப் பார்த்தான் இளங்கோவேள். பிறகு வெளியே ஓடி போர்க்காவல் காத்து நின்று கொண்டிருந்தவர்களிடம் கேட்டான், “அறைக்குள்ளிருந்த பெண்ணொருத்தியைக் காணவில்லையே, எங்கே அவள்?”

“கண்ணிமைக்காமல் காத்து நிற்கிறோம், இளவரசே. யாரும் இந்தக் கூடத்தை விட்டு வெளியில் வரவில்லை.”

“அந்த மாய மோகினி மாயமாய் மறைந்து விட்டாள் தாத்தா!”

இளங்கோவின் தலை ஏற்கனவே சுற்றத் தொடங்கிவிட்டது. இப்போது அத்துடன் வந்தியத் தேவரின் தலையும் சேர்ந்து கொண்டது. வாளிருக்க, வீரர் படை விழித்து நிற்க, அந்த வேல் விழியாள் எங்கே போனாள்?

17. பெண்ணும் பேழையும்

கூடத்தின் கதவைத் திறந்துகொண்டு அவனும் வந்தியத் தேவரும் உள்ளே நுழைந்தபோது, அதற்குள் மூன்று பெண்மணிகள் இருந்தனர். ஒவ்வொருவராக அந்த மூவரையும் உற்றுப் பார்த்தான் இளங்கோ. அவர்களில் ஒருத்திகூட அந்த மாயமோகினியைப்போல் இல்லை.

"முன்பு இதற்குள் எத்தனை பேர்கள் இருந்தார்கள் தெரியுமா?" என்று கேட்டார் வல்லவரையர்.

"வெளியில் நின்று கொண்டே அவளைப் பிடித்துத் தள்ளினேன், தாத்தா! நான் உள்ளே நுழைந்து சென்று பார்க்கவில்லையே?" என்று பதறினான் இளங்கோவேள்.

அங்கிருந்த மூவரில் ஒருவர் பட்டமகிஷி என்பது அவளுடைய தோற்றத்தால் விளங்கியது. அரசிக்கு உரிய ஆடை அணிகள் அவரை அலங்கரித்திருந்தன. குனிந்த தலை நிமிராமல் சோகமே உருவாகக் கண்ணீர் உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தார் அவர். வல்லவரையரையும் இளங்கோவையும் அவர் ஏறிட்டுக்கூடப் பார்க்கவில்லை.

பட்டமகிஷியின் காலடியில் உட்கார்ந்து தலைவிரி கோலமாக அழுது புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள் மற்றொரு மாது. மகிஷியைப் போலவே நடுத்தர வயதிருக்கும் அவளுக்கு. அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்குரிய அலங்காரங்கள் ஏதும் அவளிடம் இல்லை. முகத்தைத் தூக்கி வெறுப்புடன் அவள் இளங்கோவை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு உடனே திரும்பிக் கொண்டாள்.

மறுமுறை பார்க்கக்கூடிய முகமாக அது! இல்லை. நெற்றியிலும் கன்னங்களிலும் சுருக்கங்கள் கோடிட்டிருந்தன. கண்களுக்குக் கீழே இரு கரு வளையங்கள்; கண்களோ ஒன்றரைக் கண்கள்!

அந்த ஒன்றரைக் கண்களைக் கண்டு திகைப்புற்ற இளங்கோ தன் இரண்டு கண்களையும் மூன்றாவதாக நின்ற பணிப்பெண்ணின் பக்கம் திருப்பினான்.

பதினைந்து பதினாறு வயதிருக்கும் அவளுக்கு. மிரள மிரள விழித்துக் கொண்டே அவள் நடுநடுங்கினாள்.

அவளிடம் அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி விசாரித்துப் பார்த்தான் இளங்கோ. அவன் பேசிய தமிழ் அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. அவள் பேசிய சிங்களம் அவனுக்கு விளங்கவில்லை. வல்லவரையருக்குச் சிங்களம் நன்றாகத் தெரியும். என்றாலும் அவள் பயத்தால் ஏதோதோ உளறிக்கொட்டினாளே தவிர, உண்மை அவளிடமிருந்து வெளிவருவதாயில்லை.

மற்ற பெண்களிடம் கேட்பதிலும் பயனில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள் அவர்கள். நிலவறைப் பாதைகள் எங்காவது தென்படக் கூடுமென்றும் தேடிப் பார்த்தான் இளங்கோ. தரை, சுவர்கள், மேல் தளம் எங்கெல்லாமோ அவன் கண்ணோட்டம் விட்டான். எங்குமே ரகசியப் பாதை இருப்பதற்கான சுவடு தென்படவில்லை.

“சரி இளங்கோ! அவள் போனால் போகட்டும்; வந்த வேலையைக் கவனி” என்று அவன் காதருகில் மெதுவாய்ச் சொன்னார் வல்லவரையர். பெண்ணைத் தேடிக் களைத்தவன் அடுத்தபடியாக அரசுரிமைப் பொருள்களைத் தேடுவதில் முனைந்தான்; அவனும் வல்லவரையருமாகச் சேர்ந்து பிறைகள், மாடங்கள், கூடத்தின் மூலைமுடுக்குகள் முதலிய இடங்களைச் சோதனையிட்டார்கள்.

பட்டமகிஷி உட்கார்ந்திருந்த ஆசனத்துக்கு வலதுபுறம் ஒரு பெரிய மரப்பேழை இருந்தது. பூட்டிக்கிடந்த அதைத் திறப்பதற்காகப் பணிப்பெண்ணிடம் திறவுகோலைக் கேட்டார் வந்தியத்தேவர். பணிப்பெண் பயந்துகொண்டே பட்ட மகிஷியை நோக்கினாள். மகிஷியோ கீழே குனிந்து தம் ஆசனத்துக்கு அடியில் கிடந்த திறவுகோலைத் துழாவி எடுக்கப் போனார்.

சீறிக்கொண்டு அரசியின் கரங்களைப் பற்றினாள், அவருக்கு அருகில் இருந்த அந்த ஒன்றரைக் கண் மங்கை. பேழையின் சாவியை அரசியின் கையிலிருந்து பற்றிப் பிடுங்கிக் கொள்ளப் பார்த்தாள். அவளை மெல்ல ஒதுக்கித்

தள்ளிவிட்டுச் சாவியை வல்லவரையரிடம் வீசி எறிந்தார்கள் மகிஷி.

"சுக்கிராச்சாரியின் கதை உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா, தாத்தா?" என்று கேட்டுச் சிரித்தான் இளங்கோ. "கொடுத்ததைத் தடுக்கப் போனதால் அவருக்கு ஒற்றைக் கண் போய் விட்டதாம். இவளுக்கு ஏற்கனவே ஒன்றரைக் கண். அதாவது பத்திரமாக இருக்க வேண்டாமா?"

வல்லவரையர் பேழையைத் திறந்தார். அரை ஆள் உயரத்துக்கு மேல் இருந்த அதற்குள் ஒரு பக்கம் சிறு அறைகளில் பொன்னாபரணங்கள் பளிச்சிட்டன. விலை உயர்ந்த வண்ண வண்ணப் பட்டாடைகள் மறுபக்கம் குவிந்திருந்தன. அவ்வளவும் பெண்களின் உடைகள், ஆபரணங்கள், அணிகள்.

இவற்றைத் தன் கரத்தால் தொடுவதற்கத் தயங்கிய இளங்கோ பரிதாபமாக வல்லவரையரின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவரும் கிழவனாலும் ஆண்பிள்ளையல்லவா? பேழையின் மூடியைத் தாங்கிக் கொள்ளும் பாவனையில் அந்த வேலையிலிருந்து விலகிக்கொண்டு, "உம், ஆகட்டும்; தேடிப் பார்" என்று இளங்கோவுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

"ஆபரணங்களை எடுத்து நீயே வைத்துக்கொள்" என்று சொல்லுவதுபோல் அந்தப் பெண் பிள்ளையின் முன்னால் வீசினான் இளங்கோ. உடைகளைக் கையால் தொடாமல் தன் உடைவாளால் ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வெளியில் போட்டான். 'என் விருப்பத்துக்கு மாறான

வேலையைச் செய்யச் சொல்கிறீர்களே?'என்று அவன் விழிகள் வல்லவரையரிடம் கெஞ்சின. அதற்குள் தம் விழிகளாலேயே, 'என்ன செய்வது? பேழைக்குள் ஒரு வேளை மணிமுடி இருந்தாலும் இருக்கலாம் அல்லவா; நன்றாய்த் தேடிப்பார்!" என்று பதில் அளித்தார்.

ஆடை அணிகளைத் தவிர, இன்னும் பெண்களுக்கு வேண்டிய பலவகை அலங்காரப் பொருள்களும் அதற்குள் தென்பட்டன. வாசனைத் திரவியங்கள், மைச் சிமிழ்கள்,

வண்ணச் சாந்துகள், வாடின பிறகும் வாசம் உமிழும் மகிழம்பூ மாலைகள் இன்னும் என்னென்னவோ விசித்திரப் பொருள்கள்.

இளங்கோ பாதிப் பொருள்களை வெளியேற்றுவதற்குள் சலிப்படைந்து விட்டான். “நீங்கள் தேடிப்பாருங்கள், தாத்தா! நான் சிறிது நேரம் பேழையின் மூடியைப் பிடித்துக் கொள்கிறேன்’’என்று கூறிவிட்டு மூடியைப் பற்றிக் கொண்டான்.

வல்லவரையர் பெட்டிக்குள்ளே குனியப்போகும் சமயத்தில் திடீரென்று ஒரு பெண்புலி உறுமத் தொடங்கியது. அந்த ஒன்றரைக் கண் மங்கை இன்னும் தன் முகத்தைக் கோரமாக வைத்துக்கொண்டு கீச்சுக் குரலில் கத்தினாள்.

“நீங்கள் தேடுகிற பெண்ணை நாங்கள் ஒன்றும் பேழைக்குள் போட்டு மூடி வைக்கவில்லை. வேறு ஏதாவது வேலை இருந்தால் போய்ப் பாருங்கள்.” “இதுதான் எங்கள் வேலை” என்றான் இளங்கோ.

“வெட்கமாக இல்லை உங்களுக்கு? இதுதானா வீரர்களின் லட்சணம்?

பெண் பிள்ளைகள் இருக்குமிடம் தேடிப் பகல் கொள்ளையிடவா வந்திருக்கிறீர்கள்! இருங்கள் உங்கள் சக்கரவர்த்தியிடம் உங்களைத் தண்டிக்கச் சொல்லுகிறேன்.”

இளங்கோ இப்போது நன்றாக அவள் முகத்தை ஊடுருவி நோக்கினான். அவள் குரலைத் தெளிவாக உற்றுக் கேட்டான். வியப்பால் அவன் முகம் மலர்ந்தது.

அவளுடைய விகாரமான முகத்துக்குப் பின்னால் மறைந்து கொண்டிருந்த சந்திரவதனம் இப்போது தான் குளுமை நிறைந்த கிரணங்களைச் சிறிது சிறிதாக வீசத் தொடங்கியது. அவளுடைய கீச்சுக் குரலுக்குப் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டு ஒரு பூங்குயில் இன்னிசைப்

பண்ணொலித்தது. அவளுடைய ஒன்றரைக் கண்கள்- கண்களா அவை!

இளங்கோ வல்லவரையரிடம் தன் கண்களால் எதையோ மிகவும் ரகசியமாகத் தெரிவித்தான். கிழவரின் கண்களும் அவன் கூற்றைப் புரிந்து கொண்டவைபோல் சுருங்கிச் சிரித்தன.

இதற்குள் அவள் சூறாவளியெனச் சீறிக்கொண்டெழுந்து விட்டாள்! நெருப்புத் துண்டுகள்போல் சுடு சொற்கள் காற்றில் பறந்து வந்தன. "இங்கிருந்து உடனே போய்விடுங்கள்! இதெல்லாம் அநியாயம், அக்கிரமம், அதர்மம்! போகிறீர்களா, இல்லையா?-போங்கள்; போய்விடுங்கள்!"

அவளுடைய பேய்க் கூச்சலைக் கேட்டு வந்தியத்தேவரே கதிகலங்கிவிட்டார். நிலைமை விபரீதமாகப் போய்விடும் என்று அஞ்சி, "வா, இப்போது போய்விட்டு, மறுபடியும் திரும்பி வருவோம்" என்று இளங்கோவை அழைத்தார்.

"இவளுக்கப் பயந்து கொண்டா வரச்சொல்கிறீர்கள்? முடியவே முடியாது! இருங்கள், நொடிப்பொழுதில் நானே பேழை முழுவதையும் தேடிப் பார்த்துவிட்டு வந்து விடுகிறேன்."

இளங்கோ பேழையின் பக்கமாகத் திரும்புவதற்குள், ஏற்கனவே வெளியில் எடுத்துப் போடப்பட்ட ஆபரணங்கள் மீண்டும் அதற்குள் வந்து விழுந்தன. தொடர்ந்தாற் போல் துணிமணிகளையும் எடுத்து வீச முற்பட்டான் அவன். இளங்கோவின் மீது முதலில் அணிகளும், பிறகு ஆடைகளும் வந்து விழத் தொடங்கின.

தோல்வியை ஒப்புக் கொள்வதைத் தவிர இளங்கோவுக்கு வேறு வழியில்லை. வல்லவரையர் அவன் தோளைப் பற்றி வெளியே அழைத்துக் கொண்டு வந்தார். அவனை நிதானமாக நடந்து கொள்ளும்படி வற்புறுத்தினார்.

"தாத்தா! அந்தப் பேழைக்குள்தான் மணிமுடி இருக்கிறது. அது வேறெங்கும் போகவில்லை. அவள் துடிக்கும்

துடிப்பைப் பார்க்கும்போதே தெரியவில்லையா?”

வல்லவரையர் சிரித்தார். “மணிமுடி இருக்கிறதோ இல்லையோ, நீ தேடி வந்த பெண் இங்கேதான் இருக்கிறாள், மிகவும் பொல்லாதவள்தான்!”

“அதே பெண்தான் இவள் என்பதை முதலில் நம்பவே முடியவில்லை, தாத்தா!”

“இதோ பார், இப்போதைக்கு நீ அவளைத் தெரிந்து கொண்டதாகக் காட்டிக்கொள்ள வேண்டாம். அந்தப் பேழையில் ஏதாவது இருந்தாலும் அதை நாம் மெதுவாய்க் கைப்பற்றிக் கொள்ளலாம். அதுவரை சிறிது பொறுமையாக இரு.”

அரண்மனைக்கு மறுபுறத்திலிருந்த பெரிய மாளிகையில் சக்கரவர்த்தி வந்து இறங்கியிருப்பதாக அவர்களுக்குச் செய்தி வந்தது. இளங்கோவை அங்கேயே நிறுத்தி வைத்துவிட்டு, விரைந்தார் வந்தியத்தேவர். ஒரு நாழிகைப் பொழுதை அவரும் மாமன்னரும் அந்தரங்க ஆலோசனையில் கழித்தனர். பிறகு மாளிகையை விட்டு வெளியில் வந்தார் வல்லவரையர்.

அன்றைக்கு அமாவாசை. பொழுது கழிந்து எங்கும் இருள் படர்ந்து கொண்டிருந்தது. சுவர்களிலும் தூண்களிலும் இணைக்கப்பட்டிருந்த தீவர்த்திகளை ரோகணத்து வீரர்கள் ஏற்கெனவே அகற்றிவிட்டிருந்தனர். புதிய பந்தங்களைப் பொருத்தி இருளை விரட்டச் செய்து விட்டு, காவலர்களை விழிப்புடன் இருக்கச் செய்தார்.

“அரண்மனை, பெரிய மாளிகை, கோட்டை மதில்கள் இவற்றில் பலமான காவல் போடுங்கள்; இப்போது அந்தப்புரத்தில் காவல் காத்து நிற்பவர்களையும் உங்களிடம் அனுப்புகிறேன்” என்று காவலர் தலைவனிடம் கூறிவிட்டு இளங்கோவிடம் வந்தார் வல்லவரையர்.

அவருடைய கட்டளை இளங்கோவுக்கு வியப்பூட்டியது. ‘எதற்காக அந்தப்புரத்துக் கட்டுக் காவலைக் கலைத்து அனுப்பிவிடுகிறார் இவர்?’

“அரண்மனைப் பெண்களை அச்சுறுத்தும் வகையில் திரும்பிய பக்கமெல்லாம் வீரர்களை நிறுத்த வேண்டாமென்று மாமன்னர் கருதுகிறார்” என்றார் வந்தியத்தேவர். “நீயும் நானும்தான் மிகவும் விழிப்போடிருக்க வேண்டும். பட்ட மகிஷியை இங்கு விட்டுச் சென்றிருப்பதால், வெளியில் இருப்பவர்கள் எப்படியாவது அவருடன் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள முயல்வார்கள். மன்னர் மகிந்தரோ, அமைச்சர் கீர்த்தியோ இப்போது அமைதியுடன இருக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் அனுப்பும் ஒற்றர்களை எதிர்பார்த்து நாம் எதற்கும் சித்தமாக இருக்க வேண்டும்.”

“இந்தப் பெண்களையும் அவர்கள் தம்மோடு அழைத்துக் கொண்டு போயிருந்தால் நமக்குத் தொல்லைகள் குறைந்திருக்கும் அல்லவா?” என்றான் இளங்கோ.

“தொல்லை கொடுப்பதற்குத்தானே இந்த வழியைக் கடைப்பிடித்திருக்கிறார்கள்-ரோகணத்து மக்களுக்கு நம் மீது வெறுப்பை வளரச்செய்வதற்கென்றே இப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள். பட்டமகிஷியை நாம் கொடுமைப்படுத்துகிறோம் என்ற வதந்தியை வெளியே பரப்ப வேண்டாமா? நமக்கு எதிராக உணர்ச்சியைக் கிளறிவிடுவதற்கு அவர்களுக்குக் காரணம் வேண்டாமா?”

“அமைச்சர் கீர்த்தி பெரிய ராஜதந்திரிதான்” என்றான் இளங்கோ.

“யார் கண்டார்கள்? உன் கண்ணெதிரே மன்னர் மகிந்தரின் மகனைக் கடத்திக்கொண்டு சென்றவர் அவராகவே இருக்கலாம்.”

“என்ன?”

இளங்கோவின் திகைப்பு நீங்குவதற்குள், மற்றொரு வியப்புத் தரும் செய்தியை வெளியிட்டார் அவர். “இளங்கோ! உன்னிடமிருந்து தப்பி ஓடியவன் மகிந்தரின் மகன் காசிபன். அவனைக் கடத்திச் சென்றவர் கீர்த்தி, அவன் தப்புவதற்கு உடந்தையாக இருந்தவள் மன்னரின் மகள் ரோகிணி!”

“தாத்தா!”

“வியப்படையாதே; நீ சாதாரணப் பெண்ணிடம் ஏமாறவில்லை, இளவரசியிடம் தான் ஏமாந்திருக்கிறாய்.”

வல்லவரையர் அருகில் இல்லாதிருந்தால் மின்னலைப் போல் கூடத்துக்குள் நுழைந்து, அவளை வெளியே இழுத்து வந்து, அவள் வேஷத்தைக் கலைத்திருப்பான் இளங்கோ. அவள் எதற்காக ஒன்றரைக் கண்களாக மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்? ஏன் இப்படியெல்லாம் அவள் தன்னைத் தானே அவலட்சணப் படுத்திக் கொண்டிருக்கிறாள்? முன்பே தெரியாமல் போய்விட்டதே. இளவரசி ரோகிணியா அவள்!

இதற்குப் பிறகு இளங்கோ அடித்து வைத்த கருங்கற் சிலையாக மாறிவிட்டான். அவனுடைய நினைவு எங்கேயோ பறந்து கொண்டிருந்தது. வல்லவரையர் இளைஞனின் மனநிலையைக் கண்களால் அளந்துவிட்டுப் புன்னகை பூத்தார்.

“என்ன இளங்கோ, இது? நீ எந்த உலகத்தில் இருக்கிறாய்?”

“ஒன்றுமில்லை, தாத்தா!”

“ஒன்றுமில்லை என்ற சொல்லில்தான் எல்லாம் இருக்கிறது! உன் வயதுப் பிள்ளைகள் ‘ஒன்றுமில்லை’என்று சொல்வது ஆபத்தின் ஆரம்பமாயிற்றே தெரியுமா?”

ஓரக்கண்களால் கிழவர் இளைஞனை நோக்க, இளைஞன் அந்தக் கண்களின் பரிகாசத்தைத் தாங்க முடியாமல் தன் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டான்.

18. தீனக் குரல்

அந்தப்புரத்துப் பெண்களுக்காக அனுப்பப்பெற்ற உணவைப் பட்டமகிஷியும் பணிப்பெண்ணும் முதலில் உண்ண மறுத்துவிட்டார்கள். அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தி உண்ணச் சொல்லிவிட்டுத் தானும் தாராளமாக அதில் பங்கெடுத்துக் கொண்டாள் அந்த ஒன்றரைக் கண் அழகி.

வந்தியத்தேவர் பட்டமகிஷியிடம் சென்று ஆறுதல் கூறி அச்சத்தை விலக்க முயன்றார். “எப்போதும்போல் தாங்கள் அந்தப்புரத்துக்குள் நடமாடலாம். தங்களுடைய ஏவலுக்கு ஆட்கள் வேண்டுமானால் தடையின்றிக் கேளுங்கள். அந்தப்புரத்தைச் சுற்றியிருந்த காவலை இப்போது அறவே அகற்றிவிட்டோம். தங்களுக்கு ஒரு குறையும் வராமல் பார்த்துக் கொள்கிறோம்” என்றார்.

பட்டமகிஷி மறுமொழி ஒன்றும் கூறவில்லை. ‘காவலை அறவே அகற்றிவிட்டோம்’என்ற வல்லவரையரின் வார்த்தைகளை மாறுவேடத்திலிருந்த பெண்மணி உற்றுக் கேட்டுக் கொண்டாள். அவளுடைய சிரத்தையை வல்லவரையரும் புரிந்துகொண்டார்.

உரத்த குரலில் வீரர்களுக்கு உத்தரவுகள் பிறந்தன. “அந்தப்புரத்தை என்னிடம் விட்டு அரண்மனையின் பிரதான வாயில்களுக்குச் செல்லுங்கள்” என்று காவலர்களுக்குக் கட்டளையிட்டு, ‘இளங்கோ! நீயும் அரண்மனைக்குள் போய்விடு!” என்று கண்களால் ஏதோ சமிக்ஞை செய்தார் வந்தியதேவர். “உறக்கம் என் கண்களைச் சுற்றுகிறது, பேசாமல் சிறிதுநேரம் அயர்ந்து படுக்க வேண்டும்; இங்கே கூட்டம் போடாதீர்கள்” என்றார்.

கூடத்திற்கு வெளியே தாழ்வாரத்தில் வல்லவரையருக்குப் படுக்கை சித்தமாகியது. இளங்கோ இன்னும் அவ்விடத்தை விட்டுப் போகாமல் நிற்கவே, போய்விடும்படி மீண்டும் அவனுக்குச் சைகை செய்தார்.

அவன் அவரிடம் நெருங்கி வந்து, “தாத்தா! அந்தப் பெண்ணிடம் ஏமாந்து விடாதீர்கள். பெரிய மாயக்காரி அவள்” என்றான்.

“எனக்கோ வயதாகிவிட்டது; பெண்களிடம் ஏமாறுகிற பருவம் எனக்கில்லை. இரண்டு பெண்களிடம் ஏமாந்து, அவர்களிடமிருந்து தப்புவதற்காகத்தான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். விழிப்போடு இருக்க வேண்டியவன் நீதான். வாலிபப் பருவம் வகை தெரியாத பருவம்; கவனமாக இருந்துகொள்.”

அவரிடமிருந்து நழுவி, அரண்மனைக்குச் செல்லும் திசையில் வேகமாக நடைபோட்டான் இளங்கோ. கிழவர் தம்முடைய தேகத்தின் இரும்புச் சதைகளைச் சற்றே தளர்த்திவிட்டுப் படுக்கையில் சாய்ந்தார். இளைஞன் நடப்பதையும் கிழவர் படுப்பதையும் இரண்டு விழிகள் கூடத்தின் சாளரத்தின் வழியே கூர்ந்து நோக்கிக் கொண்டிருந்தன.

நாழிகை சென்றது. நகரத்துக்கு வெளியே இரத்தப் போர்வை போத்திக் கொண்டு உறங்கிய போர்க்களத்தின் பக்கத்திலிருந்து நானாவித ஒலிகள் எழுந்தன. ஆந்தைகளின் அலறல்; கோட்டான்களின் கூவல்; குள்ளநரிகளின் ஊளை-இப்படிப் பலவித சத்தங்களின் பயங்கரக் கூட்டுக் களியாட்டம் அங்கே நடந்து கொண்டிருந்தது.

இந்த ஒலிகளுடன் வல்லவரையர் உறக்கத்தில் எழுப்பிய குறட்டை ஒலியும் சேர்ந்து கொண்டது. அந்த ஒலியையே தமக்குத் தாலாட்டாக வைத்துக் கொண்டு, அந்த வயது சென்ற குழந்தை ஆழ்ந்த நித்திரையை அரவணைத்துப் பார்த்தது போலும்!

கூடத்துக்குள் இருந்த பெண்களுக்கு ஏற்கனவே உறக்கம் வந்தபாடில்லை. அவர்களை நெருங்கி வந்த நித்திரா தேவியையும் விரட்டியடித்துக் கொண்டிருந்தார் வந்தியத்தேவர். கூடத்துக்குள் சிறிது நேரம் பெண்கள்

கசமுசவென்று பேசிக்கொள்ளும் சத்தம் கேட்டது. பிறகு நின்று விட்டது.

மெல்ல அடிமேல் அடிவைத்து வெளியில் வந்தது ஒரு பெண்ணுருவம்.

கண்ணுக்கொடிய தூரம் வரை நாலா பக்கமும் திரும்பிப் பார்த்தது.

தீவர்த்திகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஒளி சிந்திக்கொண்டிருந்தன. வெகுதூரத்தில் அரண்மனைக்கு அப்பால் காவலர்கள் குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

‘அந்தப்புரத்துக்குக் காவல் இல்லை என்பது மெய்தான்’என்று எண்ணிக் கொண்டாள் அவள். ‘காவல் காப்பதாகப் பெயர் செய்துவிட்டு, குறட்டை விட்டுக்கொண்டு விழுந்து கிடக்கிறது இந்தக் கட்டை; குறட்டையொலி இல்லாவிட்டால் இதற்கு உயிர் இருப்பதாகவே சொல்ல முடியாது.’

வானவெளியெங்கும் நட்சத்திரப் பூக்கள் மலர்ந்து சிரித்தன. வானம் ஒரு புதுப் பொலிவுடன் விளங்கியது.

திரும்பவும் கூடத்துக்குள் நுழைந்து, தலையை முக்காடிட்டு மறைத்துக் கொண்டு இரண்டு கைகளாலும் எதையோ தூக்க முடியாமல் தூக்கிக் கொண்டு வெளியில் வந்தது அந்த உருவம். சத்தம் செய்யாமல் கதவைச் சாத்தியது. வந்தியத்தேவரைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, அடி மேல் அடி வைத்து தாழ்வாரத்தை ஒட்டியிருந்த முற்றத்தில் இறங்கி நடந்தது.

வந்தியத்தேவரின் விழிகள் திறந்தன. அவருடைய கடைவாயில் ஒரு புன்னகை நெளிந்து மறைந்தது. குறட்டை விட்டுக் கொண்டே எழுந்து சென்று கூடத்தின் கதவைத் தாழிட்டார். தூணின் மறைவில் நின்று தம் பார்வையை அந்தப் பாவையின் பின்னால் செல்லவிட்டார்.

அந்தப்புரத்தின் கூடத்தை அடுத்து விசாலமான முற்றமும், அதற்கு அப்பால் மேல்மாடமுள்ள மற்றொரு கூடமும்

இருந்தன. எதிர்ப்புறத்துக் கூடத்துக்குச் செல்லாமல் அவள் முற்றத்தைக் கடந்து வடக்கு வாயிலை நோக்கி நடந்தாள். வல்லவரையரின் உருவமும் இருளோடு இருளாக அவளைப் பின்பற்றிச் செல்லத் தொடங்கியது.

வடக்கு வாயில் கதவுகள் இருபுறமும் தாழிட்டுப் பூட்டப் பட்டிருந்தன. வாயிற்படிகளின் ஓரங்களில் பக்கத்துக் கொன்றாக நின்று கொண்டிருந்த கல் யானைகளை ஒருகணம் உற்றுநோக்கினாள் அவள். இடதுபக்கத்து யானையின் அருகில் சென்று அதன்மேல் தான் சுமந்து வந்த சதுரமான பேழையை வைத்தாள். பிறகு யானையின் தந்தங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கழற்றி எடுக்கலானாள்.

யானை தன் துதிக்கையை மேலே வளைத்துத் தூக்கிக் கொண்டிருந்தது. தந்தங்களை எடுத்த பிறகு, தகடு போன்ற ஒரு கருங்கல் மூடியை யானையின் கழுத்துப்புறத்திலிருந்து மெல்ல அகற்றினாள். குடைவரைக் கோயிலைப் போன்று யானையின் வயிற்றுக்குள்ளே வெற்றியிடம் இருந்தது. முதுகின் மேலிருந்த பேழையை யானையின் அடி வயிற்றுக்குள் பத்திரமாக வைத்தாள். மீண்டும் தந்தங்கள் பொருத்தப்பட்டன.

திரும்பி வந்துவிடுவாள் என்று எதிர்பார்த்தார் வல்லவரையர். ஆனால், வடக்கு வாயில் கதவுகளின் அருகில் சென்று அவற்றைத் தடவிப் பார்த்தாள். இடதுபக்கத்துப் பெரிய கதவுக்குள் ஓர் ஆள் புகுந்து செல்லக்கூடிய சிறிய கதவு ஒன்றிலிருந்தது. அந்தக் கதவும் பூட்டியிருக்கவே, படிகளின் இறங்கி மதிலின் ஓரமாகவே நடக்கலானாள்.

இப்போது கல்யானை வல்லவரையருக்கு மறைவிடம் கொடுத்தது. மதிலின் ஓரமாக அவள் எங்கே போகிறாள் என்பதைக் கவனித்தார்.

கீழே கருங்கல்லும், மேலே செங்கல் சுதையாலும் ஆன புதிய மதில் சுவர் அது. கரடுமுரடாக இருந்த கருங்கல் பகுதியை தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே

நடந்தாள் அவள். சிறிது தூரம் சென்றவுடன் அடையாளம் கண்டு கொண்டவளைப் போல் சட்டென்று நின்றாள். நன்றாகச் சோதனை செய்து, நிச்சயம் செய்துகொண்டவளைப் போல் அங்கு மண்டியிட்டு உட்கார்ந்தாள்.

முழங்கால் உயரத்தில் சுவரில் பதிக்கப்பட்டிருந்த நீண்ட கருங்கல்லை அவளுடைய கரங்கள் அசைக்கத் தொடங்கின. வல்லவரையருக்குச் சிரிப்பு வந்தது. 'பெண்ணுக்கு ஆத்திரம் வந்துவிட்டால் இப்படிக் கூடச் செய்வாளா? அவளுடைய வலிமையென்ன? - மதில் சுவரில் பதிந்திருக்கும் கல்லின் கனமென்ன? -சுண்டெலி, மலையைச் சுரண்டி அசைத்து விடவும் பார்க்கிறதே!'

அவள் ஆத்திரத்தோடு எதையும் செய்யவில்லை. அறிவின் துணைகொண்டுதான் மதிலோடு போராடினாள். அவளுடைய அறிவுக்குப் பணிந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது மதில். எந்தக் கல்லை அவள் பற்றிக் கொண்டு அசைத்தாளோ அது அசைந்து கொடுப்பதை வல்லவரையோ தம்முடைய கண்களால் கண்டார்.

சிறிது நேரம் அதனுடன் போராடிய பிறகு, மெல்ல மேலே அதை வெளியே இழுத்து, சத்தம் செய்யாதபடி அதைச் சரிவாகக் கீழே இறக்கினாள். நீண்ட சதுரமான முழுக்கல் இல்லை அது; கல்லைப்போல் தோற்றமளித்த ஒரு தகடுகல்லால் செய்யப்பட்டதோ அல்லது மரத்தால் செய்யப்பட்டுச் சாயம் பூசப்பெற்றதோ?

இனியும் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை என்று தோன்றியது அவருக்கு. இதற்குள் மேல்மாடக் கூடத்தில் ஏதோ ஓசை கேட்கவே, அந்தப் பக்கம் அவருடைய கவனம் திரும்பியது. ஒரு கணம் யோசனை செய்தார் வல்லவரையர். இவளைக் கண்காணிப்பதா? அல்லது மேல் மாடத்துக்குச் சென்று பார்ப்பதா?

என்ன சத்தம் அது?

மேல் மாடத்துக்கு ஏறி வருவதற்குள் அங்கே எழுந்த ஒலி முற்றிலும் அடங்கிவிட்டது. எந்தத் திசையில் திரும்பித்

தேடுவதென்று அவருக்கு விளங்கவில்லை. மாடத்துச் சாளரத்தின் வழியாக மதில்சுவரை எட்டிப் பார்த்தார். பெண்ணின் உடல் மட்டும் வெளியே தெரிந்தது! தலை மதிலுக்குள் போய்விட்டது.

சிறிது சிறிதாக அவளுடைய உடலும் மறையவே, வல்லவரையரின் கைகால் பதறத் தொடங்கின. பெரிய பெரிய போர்க்களங்களையும், அவற்றில் வீரசாகசம் புரிந்தவர்களின் பேராற்றல்களையும், நேரில் கண்டவர் வல்லவரையர். அவற்றையெல்லாம்விட இந்தப் பெண்மணியின் விசித்திரமான துணிவு வியப்பைத் தந்தது.

நொடிப்பொழுதில் அவர் அவளைத் தடுத்து நிறுத்தியிருக்கலாம். ஓங்கி ஒருமுறை கையைத் தட்டினால், ஒன்பது வீரர்கள் சிட்டெனப் பறந்துவந்து கூடியிருப்பார்கள். அவர் எழுப்பும் குரலுக்கே அவளை மயங்கி வீழ்த்திவிடும் சக்தி உண்டு.

இவற்றில் எதையும் வல்லவரையர் செய்யவில்லை. ‘இளங்கோவை மட்டுமாவது அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கலாம்’என்று ஒரே ஒரு கணம் நினைத்தார். அடுத்த கணத்தில் அந்த நினைவும் மறைந்தது. ‘அவனுடைய துடிப்பால் காரியம் கெட்டுப் போய்விட்டால்?’

இளங்கோவை அவர் அரண்மனைக்கு அனுப்பவில்லை. அரண்மனைக்குச் செல்வதாகப் போக்குக் காட்டிவிட்டு அருகிலேயே மறைந்திருந்து கண்காணிக்கச் சொல்லியிருந்தார். காவல் காக்க வேண்டியவன் காதல் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறான் போலும்! பாவம் சிறுபிள்ளை!

நினைத்துக் கொண்டு நிற்க நேரமில்லை அவருக்கு. இதற்குள் ரோகணத்துப் பெண்ணெலி தான் தேடிவந்த வளைக்குள் நன்றாகப் புகுந்து கொண்டது. கீழே இறங்கிப் போய் மதிலோடு மதிலாக ஒட்டிக்கொண்டு நகர்ந்தார். பிளவுக்கு அருகில் சென்று, மெல்லக் கீழே குனிந்து உள்ளே நோக்கினார்.

முதலில் இருளில் ஒன்றுமே தெரியவில்லை. பிறகு அவள் உருவம் குப்புறப் படுத்தபடியே ஊர்ந்து செல்வது மங்கலாகத் தெரிந்தது. தம்மை அவள் கவனித்து விடக்கூடாதென்பதற்காகச் சிறிது நேரம் மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒதுங்கி நின்றார்.

வெளிப்புறத்துப் பாறைத் தகட்டை அவள் அசைக்கும் ஓசை கேட்டது. களைப்பின் மேலீட்டால் சில விநாடிகள் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் அசைத்தாள். சரசரவென்று அந்தத் தகடு வெளியில் சரியும் சத்தம் கேட்டது.

இப்போதுகூட அவர் அவளைப் பிடிக்க முயற்சி செய்யவில்லை. இதைப்போல் இன்னும் எத்தனை ரகசியப் பாதைகளை அவள் கடந்து செல்லப் போகிறாள்? அந்தப் பாதைகள், அவள் போக விரும்பிய இடம், அதன் காரணம் அவருக்குத் தெரிந்தாக வேண்டும்.

இரண்டாவது முறையாக அந்த வழியே உற்றுப் பார்த்த வல்லவரையரின் விழிகள் சுழலத் தொடங்கின! சரிந்து விழுந்த மதில் சுவரின் தகடுகளைப்போல் அவர் திட்டங்கள் மனத்திற்குள் மளமளவென்று சரிந்தன. பெண்ணெலி பெரிய எலிதான் போலும்!

பிளவுக்கும் அப்பால் மின்னலைப்போல் இரண்டு கால்கள் தோன்றி மறைந்தன. ஆனால் வல்லவரையரின் கண்கள் அவற்றைக் கண்டு விட்டன. ‘இவளுடைய வரவை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு யாரோ சுவருக்கு வெளியில் சித்தமாகக் காத்து நிற்கிறார்களே!’

அவளைப் பின்பற்றி அப்போதே அந்தப் பாறைக்குள் நுழைந்துவிடத் துடித்தார் வல்லவரையர். பனைமரத்தில் பாதி இருந்த அவரது உயரமும் அவருடைய உறுதிபெற்ற உடற்கட்டின் சுற்றளவும் அவரைச் சற்றே தயங்க வைத்தன. நுழைந்து விடலாம்; ஆனால் வெளியில் நிற்கும் உருவத்தை எதிர்த்துத் தாக்குவதற்கோ, தற்காப்புடன் அவர்களைப் பின்பற்றுவதற்கோ ஏற்ற வழியில்லை அது.

மேலும், இந்த நள்ளிரவில் ஓர் இளம் பெண்ணைப் பின்பற்றிச் சென்று பிடிப்பதென்றால் அது அவருடைய பெருமைக்குச் சோதனை தரும் விஷயம்தான். அவள் கூச்சலிடத் தயங்கமாட்டாள்; பழி வாங்குவதற்கு அஞ்சமாட்டாள். மாபெரும் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் சாமந்த நாயகர், முதுமையின் எல்லை கண்ட பெரியவர், ஒரு சிறுமியின் முன்பு தலைகுனிந்து நிற்பதா?

வந்த வழியே திரும்பிச் சென்று, கீழ் வாயிலைத் திறந்து கொண்டு, சந்தடியில்லாமல் வெளிப்புறத்துக்கு வந்தார் வந்தியத்தேவர்.

அங்கே நிற்பது ஓர் ஆண் உருவம் என்று மட்டிலும் தெரிந்தது. அமாவாசை இருளில் வேறொன்றும் சரியாகத் தெரியவில்லை. வலது கரத்தால் உடைவாளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டே, சுவரோடு சுவராக ஒட்டிக்கொண்டு நகர்ந்தார்.

மதிலைவிட்டு வெளியே வந்த அந்தப் பெண், திடுக்கிட்டு அதே இடத்தில் நின்றுவிட்டாள். வெளியே நின்ற ஆண்மகனை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை போலும்! அவளை நெருங்கிச் சென்று அவளுடன் நேருக்கு நேர் நின்று, தன் உடைவாளை மெல்ல உருவினான் அவன். அதைக் கண்டவுடன் வல்லவரையரின் நெஞ்சம் ஒரு கணம் நின்றுவிட்டுப் பிறகு துடித்தது.

முதலில் தன் உடைவாளால் அவள் முகத்தை மறைத்திருந்த மென் திரையை விலக்கினான் அவன்.

அடுத்தாற்போல் அவனுடைய வாளின் கூர்முனை அந்தப் பெண்ணின் கழுத்தை நோக்கிச் செல்வது போல் வல்லவரையருக்குத் தோன்றியது.

‘ஆ!’என்று எழுந்தது அந்தப் பெண்மணியின் தீனக் குரல். அங்கே மூடியிருந்த கனத்த இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு அது வல்லவரையரின் செவிகளை எட்டியது.

19. இரத்தமும் கண்ணீரும்

விண்மீன்கள் சிந்திய ஒளிக்கலவையினால் அமாவாசை இரவுகூட ஒருவகையில் அழகாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் அந்த அழகைக் கண்டுகளிக்கக்கூடிய மனநிலையில் அப்போது வந்தியத்தேவர் இருக்கவில்லை. இருளில் அவர் கண்ட காட்சி முதலில் அவரைத் திடுக்கிட வைத்தது; பின்னர் வியப்புறச் செய்தது.

அவருடைய கண்கள் பின்னோக்கி நகர்ந்தன. சந்தடியின்றி ஒரு மறைவிடத்தில் வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு தம் கண்களுக்கும் செவிகளுக்கும் வேலை கொடுக்கத் தொடங்கினார்.

அங்கே நின்று கொண்டிருந்தவன் வேறு யாருமில்லை. அவருடைய அருமைப் பேரன் இளங்கோ.

மூடப்பட்ட வாயிற்கதவுகள் மூடியபடி இருக்க, அவன் அங்கே எப்படி வந்திருப்பான் என்று ஒருகணம் யோசித்தார். சிறிது நேரத்துக்கு முன்பு மாடத்தின்மேல் எழுந்த சத்தம் அவர் நினைவுக்கு வந்தது; இப்போது அவருடைய தலைக்கு மேல் நூலேணி தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. இரண்டுக்கும் முடிச்சுப்போட்டு நடந்ததைத் தெரிந்து கொண்டார் வந்தியத்தேவர்.

அந்தப் பெண்பிள்ளை பயத்தினால் எழுப்பிய கூச்சலைக் கேட்டவுடன் இளங்கோவும் முதலில் பயந்துவிட்டான். அவளது கீழுதட்டைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்த அவனுடைய உடைவாளின் முனை நடுங்கியது. அவசரம் அவசரமாக அதை உறைக்குள் போட்டுக்கொண்டான். அவளை உற்றுப் பார்த்தான்.

அழகும் பயங்கரமும் அந்த இரவில் ஒன்று கூடியிருந்தது போலவே, அவள் தோற்றத்திலும் அழகும் பயங்கரமும் இரண்டறக் கலந்திருந்தன.

வாள்முனைக்கு அஞ்சி ஒரே ஒருகணம் மேலே உயர்ந்த அவளுடைய தலை மறுகணம் கீழே கவிழ்ந்து கொண்டது.

இலேசாக அவள் உடல் அச்சத்தால் நடுங்குவதைக் கண்டான் இளங்கோ. அவளிடம் தன்னால் பயத்தை எழுப்ப முடியும் என்ற நினைவு அவனுக்குத் துணிவைத் தந்தது. அவள் இப்போது சாகசக்காரியல்ல, பயந்தவள்.

"பெண்ணே! உண்மையைச் சொல்லிவிடு; யார் நீ? இந்த நேரத்தில் தன்னந்தனியே எங்கே போகிறாய்?"

அவள் உண்மையையும் சொல்லவில்லை. பொய்யையும் சொல்லவில்லை. ஒன்றும் சொல்லவில்லை. வாய்மூடி மௌனம் சாதித்தாள்.

அவன் தன் குரலைக் கடுமையாக்கிக்கொண்டு அவளை நெருங்கினான். "சொல்கிறாயா, இல்லை, உன்னைச் சொல்ல வைக்கட்டுமா?"

இரவும், தனிமையும், அவன் குரலின் கடுமையும் அவளை வாய் திறக்க வைத்தன-"நான் பட்டமகிஷியின் தாதி. எனக்கு இங்கே இருக்கப் படிக்கவில்லை" என்றாள்.

"பாவம், நீ என்ன செய்வாய்?" என்று அநுதாபம் கொள்வதுபோல் பரிகசிக்கத் தொடங்கினான் இளங்கோ.

"மன்னரும் அவர் மகனும் தப்பிவிட்டார்கள். இளவரசியும் மாயமாய் மறைந்து போனாள்; பிறகு நீயும் போக வேண்டியது தானே; அதுசரி, யார் நீ? அந்த ஒன்றரைக் கண் ..."

'ஆமாம்'என்னும் பாவனையில் தலையசைத்தாள் அவள். இளங்கோவின் இதழில் மின்னிய குறும்புப் புன்னகையை அவள் கவனிக்கவில்லை.

"பயங்கரம்" என்றான் கேலிக் குரலில் இளங்கோ. "இந்த ரோகணத்தில் எத்தனையோ அழகிகள் இருக்கும்போது, உன்னைப் போய்த் தேடிப் பிடித்தார்கள் பார்! அதை நினைத்தால் எனக்குச் சிரிப்பு வருகிறது.

உலகத்திலுள்ள அவலட்சணத்தை யெல்லாம் ஒன்றாய்த் திரட்டிக் கொண்டு வைத்திருக்கிறாய்! பாவம் நீதானா அவர்களுக்கு அகப்பட்டாய்! இதோ பார், பாட்டி! இந்தத் தள்ளாத வயதில் நீ இப்படியெல்லாம் செய்யக் கூடாது.

நல்லவேளை இருட்டாயிருப்பதால் உன் பக்கத்தில் நிற்க முடிகிறது என்னால். முகத்தைப் பார்த்துவிட்டேனோ . . . ” நகைக்கத் தொடங்கினான் இளங்கோ.

எவ்வளவுக்கு அதிகமாக அவள் தோற்றத்தைப் பரிகசிக்க முடியுமோ அவ்வளவும் செய்தான். அவளும் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தாள். பொறுக்க முடியவில்லை.

பொறுக்க முடியாதபோது மற்ற எல்லாப் பெண்களும் என்ன செய்வார்களோ அதையே அவளும் செய்துவிட்டாள். கண்ணீர் பெருக்கினாள்!

பெருகிய கண்ணீர் அவள் கன்னங்களை நனைத்தது, விம்மலும் தேம்பலும் ஒன்றன் பின்னொன்றாகத் தொடர்ந்தன. தலையை மறைத்திருந்த துகிலால் தன் முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக்கொண்டாள். அவள் துடைத்த துடைப்பில் அவளுடைய நடிப்பின் சின்னங்கள் போன இடம் தெரியவில்லை. சுருக்கங்கள், கோடுகள், ஒன்றையுமே இப்போது காணோம்.

இளங்கோ இளகிவிட்டான். கண்ணீர் அவன் மனத்தைக் கரைத்து விட்டது;

அவளுடைய அழுகையை நிறுத்துவதற்கு வழி தெரியாது அவன் தவிக்கலானான். அவனுடைய தவிப்பைக் கண்டு வானத்து மீன்கள் தங்களுக்குள் கண் சிமிட்டிச் சிரித்துக் கொண்டன.

“ரோகிணி” என்று கனிவு ததும்பும் குரலில் அழைத்தான் இளங்கோவேள். “ரோகணத்து இளவரசி.”

‘வந்தது ஆபத்து’என்று நினைத்துக்கொண்டு இப்போது வல்லவரையர் தவிக்கத் தொடங்கினார். மீண்டும் மீண்டும் அவன் அவள் பெயரைச் சொல்லி அழைக்கவே, அவருடைய தவிப்புப் பன்மடங்காயிற்று!

சிறிது சிறிதாக அவள் முகத்திரை நழுவியது, சிறிது சிறிதாக அந்த அமாவாசை இரவைக் கிழித்துக்கொண்டு ஒரு நிலா உதயமாகியது. சிறிது சிறிதாக அது மேலே எழும்பி வந்தது. அவனுடைய முகத்துக்கு நேராக வந்த

பிறகும்கூட அது அங்கே நிற்கவில்லை. இன்னும் மேலே உயர்ந்த அது வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தது.

அமாவாசை இரவில் பூரண சந்திரோதயமா! அந்தச் சந்திர வட்டத்தில் இரு வைரமணித் தாரகைகளா!

அவள் அவன் முகத்தைப் பார்க்கவே இல்லை. அவனோ அவள் முகத்தைத் தவிர வேறு எதையும் பார்க்கவில்லை. அந்த நிலவு வட்டம் அவனைத் தன்னோடு வான் வெளிக்கே தூக்கிக்கொண்டு போகப் பார்த்தது.

நாகத்தின் சீற்றத்தைப்போல் ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள் அவள். அவளுடைய விழிகள் வானத்தில் மின்னும் மீன்களின் கூட்டத்துடன் ஒன்றி உறவாடி லயித்துவிட்டன. அருகில் ஒருவன் நின்றுகொண்டு தன்னையே விழுங்குவதுகூட அவளுக்கு நினைவில்லை போலும். அந்த உயிர்ச் சிற்பம் ஏன் அப்படி நிற்கிறதென்று இளங்கோவுக்கும் விளங்கவில்லை.

‘என் அழகைக் குறை கூறினாயே! என் இளமையைப் பழித்தாயே! என் பருவத்தைப் பரிகசித்தாயே! இப்போது என்னை உற்றுப் பார்!’என்று

கூறாமல் கூறுகிறாளா? தன் வண்ணமுகத்தை, அதன் வைரமணிக் கண்களை, கார்மேகக் கருங்கூந்தலை நன்றாக உற்றுப் பார்க்கச் சொல்கிறாளா?

செயலிழந்து, வலுவிழந்து, சொல்லிழந்து நிற்கும் அவளுடைய தோற்றம் இளங்கோவைப் பாகாய் உருக்கி விட்டது. “ரோகிணி! உனக்கு நான் ஒரு தீங்கும் செய்யமாட்டேன். நீ எங்கே புறப்பட்டாய் என்பதை மட்டும் சொல்லிவிடு” என்று கனிவோடு கேட்டான்.

அவள் எள்ளி நகையாடுவதைப்போல் சிரித்தாள். மின்வெட்டும் நேரத்தில் அவளுடைய அழுகை அலட்சியச் சிரிப்பாக மாறிவிட்டது.

“எதற்காக இப்படியெல்லாம் கேட்கிறீர்கள்? நான் மறுமொழி சொல்வேனென்று எதிர் பார்க்கிறீர்களா?”

“என்னுடைய அன்பை நீ புரிந்து கொள்ளவில்லை ரோகிணி.”

“ஓ! அரை விநாடிக்குள் அன்பு பிறந்துவிட்டதா உங்களுக்கு? வாள் முனையின் வேகத்தில் மின்னிப்பாய்கிறதே உங்களுக்கு அன்பு!” என்று மீண்டும் சிரித்தாள்.

முகத்தில் ஓங்கி அறைவதைப்போல் இருந்தது இளங்கோவுக்கு. “ரோகிணி! எனக்குக் கோபமூட்டாதே” என்றான்.

“இதோ பாருங்கள், உங்கள் அன்பின் அடையாளத்தை” கீழுதட்டில் தன் ஆள்காட்டி விரலை வைத்து வழித்து அவனிடம் விரலின் நுனியைச் சுட்டிக் காட்டினாள். அந்த விரலின் நுனியில், அன்றொரு நாள் அவனுக்கு அருள்மொழி நங்கை வெற்றித் திலகமிட்டு விட்டாளே அந்தத் திலகத்தின் துளி ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு சொட்டு செவ்விரத்தம்!

உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரையில் அவனுடைய நாடி நரம்புகளிலெல்லாம் மின்னல் பாய்ந்தன. அவன் எதிரில் அப்போது ரோகிணி நின்று கொண்டிருக்கவில்லை. சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் இளவரசி அருள்மொழி நின்று கொண்டு, தன் விரலில்பட்ட தீப் புண்ணுக்காக மருந்து போடச் சொல்கிறாள்! அவனுடைய நெற்றியில் வீரத்திலகமிட்டுவிட்டு, அந்தத் திலகத்தில் துளியைச் சுட்டிக் காட்டுகிறாள்! அவள் ரோகிணியல்ல, அருள்மொழி!

“என்னை மன்னித்துவிடு பெண்ணே, மன்னித்துவிடு!” என்று அலறினான் இளங்கோ. அவன் கண்களில் கண்ணீர்த் துளிகள் வெடித்துப் பொலபொலவென்று உதிர்ந்தன.

யாரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டோம் என்று இளங்கோவுக்கே விளங்கவில்லை. ‘பெண்ணே!’என்று அழைத்தது யாரை என்றும் அவனால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. தொலை தூரத்தில் இருந்துகொண்டு இப்போது அவன் மனக்கடலில் எழும்பி வந்த அருள்மொழியிடம் மன்னிப்புக் கோரினானா?

அல்லது எதிரில் இரத்தமும் சதையுமாய், ஊனும் உயிருமாய், இளமையும் எழிலுமாய் நின்று கொண்டிருந்த இளவரசி ரோகிணியிடம் கேட்டானா?

யாரிடம் அவன் மன்னிப்புக் கோரியிருந்தாலும் ரோகிணி அதைத் தன்னிடம் கேட்டதாகவே எடுத்துக் கொண்டாள். தான் சிந்தும் ஒரு சொட்டு ரத்தத்துக்கு இவ்வளவு ஆற்றல் இருக்கும் என்று அவள் இதற்கு முன்பு நினைத்ததே இல்லை. 'வெற்றி கொண்டுவிட்ட வேற்று நாட்டு வீரன் ஒருவன் தன்னை அடிமையிலும் அடிமையாக நடத்தவேண்டியவன் தனக்காக எத்தனை சொட்டுக் கண்ணீர் உதிர்த்து விட்டான்! ஒவ்வொரு அணுத்துளி ரத்தத்துக்கும், முத்தைப் போன்ற ஒரு முழுத்துளிக் கண்ணீரா! என்ன மாயம் இது?'

அந்த மாயமோகினி தன் வலிமையை நன்றாக உணர்ந்து கொண்டுவிட்டாள். அந்த வலிமையை உணர்த்தியவனிடம் முதல் முறையாக அவள் உள்ளத்தில் நன்றி உணர்ச்சி பெருக்கெடுக்கத் தொடங்கிற்று. அதுவரையில் அவனை ஏறிட்டுப் பார்க்காமல், வேறு பக்கம் திரும்பிக் கொண்டிருந்தவள், அவனது கண்களை ஊடுருவி நோக்கினாள்.

அவளுடைய கண்ணிமைகள் படபடத்தன. இதழ்க் கோணத்தில் ஒரு புன்னகை அரும்பி, பிறக மொட்டாகி, போதாகி, மலராகி, மடலவிழ்ந்தது. பெருமை தாங்காமல் அவள் தன் மார்பகம் விம்மப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

"கொடும்பாளூர் இளவரசே" என்று தன் வாய் நிறைய அழைத்து "நான் நினைத்ததைப்போல் நீங்கள் அவ்வளவு கொடியவரில்லை. அரைக் கணத்தில்கூட அன்பு பிறக்க முடியும் என்பதை நீங்கள் மெய்ப்பித்து விட்டீர்கள். பாவம்; உங்களுக்கு நான் எவ்வளவு தொல்லை கொடுத்து விட்டேன்! என்றாள்.

பாவம், இளங்கோ! ரோகிணியின் மாற்றத்தைக் கண்ட பிறகு அவனுக்கு இந்த உலகமே மறந்து போய்விட்டது. அருள்மொழியோ, அவள் இட்டுவிட்ட திலகமோ, சற்று

முன்பு எழுந்த அவள் நினைவுச் சூழலோ எதுவும் இப்போது அவன் மனத்தில் இல்லை. அவனுடைய ஐம்புலன்களையும் அந்தக் கணத்தில் ரோகணத்து இளவரசி அடிமையாக்கிவிட்டாள். வென்றவன் தோற்றுப் போனான்.

பிறகு இளங்கோ அவளிடம் ஏதோ உளறிக்கொட்டினான். அவளும் பதிலுக்கு உளறினாள்.

இருளில் மறைந்து கொண்டிருந்த வல்லவரையருக்கு இளங்கோவின் மீது கோபம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. அந்த இடத்தில் அவருக்கு இருக்கவும் பிடிக்கவில்லை; அதை விட்டு அகலவும் மனமில்லை. ‘முட்டாள். முதலில் இவனைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போய்க் காவலில் வைக்க வேண்டும்!’என்று தமக்குள் முணுமுணுக்கலானார்.

அடுத்தாற்போல் அவருடைய இளமைப்பருவம் அவர் மனக்கண்ணில் விரிந்தது. தமது மனைவியர் இருவரையும், அவர்கள் அன்புக்குத் தாம் அடிமையாகியதையும் நினைத்துக் கொண்டார். கோபம் தணிந்து, ‘பாவம், குழந்தைகள்!’என்று அநுதாபப்படும் நிலைமைக்கு வந்து விட்டார்.

“சரி, திரும்பிப் போகலாமா?” என்று ரோகிணி இளங்கோவிடம் கேட்பது வல்லவரையரின் செவிகளில் விழுந்தது.

இதைக் கேட்டவுடன் அவர் மெதுவாக எழுந்தார். சந்தடி செய்யாமல் தாம் வந்த வழியே திரும்பினார். அவர் அங்கு வந்ததையோ, இருந்ததையோ, மறைந்ததையோ மற்ற இருவரும் கவனிக்கவில்லை.

“தப்பியோட முயன்றவர்களுக்கு மாமன்னர் என்ன தண்டனை விதிப்பார், தெரியுமா?” என்று கேட்டான் இளங்கோ சிரித்துக்கொண்டே.

“கொலை செய்யமுயன்றவர்களுக்கு என்ன தண்டனை என்று முதலில் சொல்லுங்கள்” என்றாள் ரோகிணி.

“ஏன் கேட்கிறாய்?”

“நீங்கள் என்னைக் கொல்ல முயன்றதாக உங்கள் மன்னரிடம் முறையிடப் போகிறேன்!”

“அப்படியா? நீ என்னைக் கொன்று விட்டதாகவே நானும் முறையிடுவேன்” என்றான் இளங்கோ. “உண்மையில் நீ என் உயிரையே கவர்ந்துகொண்டாய், நீ கொலைக் குற்றவாளிதான்.”

கலகலவென்று கூட்டுச் சிரிப்பொலி, மதிலுக்கு அப்பால் அந்தப்புரத்துக்குள் நின்று கொண்டிருந்த வல்லவரையரின் செவிகளுக்கு எட்டியது.

20. ஏமாற்றம்

ரோகணத்துப் பெண் எலி, தான் எந்த வளைக்குள்ளே புகுந்து வெளியேறப் பார்த்ததோ, அதே வளைக்குள் மீண்டும் நுழைந்து உள்ளே போக முயன்றது. “என் பின்னால் வாருங்கள்” என்று இளங்கோவை அழைத்துக் கொண்டே மதிலுக்கு அருகில் சென்று மண்டியிட்டு உட்கார்ந்தாள்.

“நூலேணியில் ஏறிப் போகலாம், வா! என்றான் இளங்கோ.

“இந்த வழியில் போனால் என்ன?”

“வேண்டாம்; நீ முன்னே சென்றாலும் தொல்லை; பின்னால் வந்தாலும் தொல்லை. முன்னே சென்றால் எங்காவது இருளுக்குள் மறைந்து விடுவாய். பின்னால் வருவதும் நிச்சய மில்லை. இந்த நேரத்தில் நீ ஓடுவதும் நான் பிடிப்பதுமாக இருந்தால் நன்றாக இருக்காது. பேசாமல் நான் சொல்வதைக் கேள்.”

“இன்னும் என்னிடம் உங்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லையே?” என்றாள் ரோகிணி.

“எப்படி நம்புவது? நீ எங்கே புறப்பட்டாய் என்ற கேள்விக்கு இன்னும் உன்னிடமிருந்து மறுமொழி கிடைக்கவில்லை. உன் வரையில் நீ சாமர்த்தியமாக இருக்கும்போது என்னை மட்டும் ஏமாறச் சொல்லுகிறாயா?”

“நீங்கள் ஒன்றும் என்னிடம் ஏமாற வேண்டாம்!” என்று சிணுங்கிக்கொண்டே அவனோடு சென்று அவன் சுட்டிக் காட்டிய நூலேணியில் மளமளவென்று ஏறினாள். இளங்கோவும் அவளைப் பின்பற்றினான்.

“ஆமாம்! நேர் வழியில் கதவைத் திறந்துகொண்டு வராமல் நீங்கள் ஏன் இப்படி வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டாள் ரோகிணி.

“அதுவரையில் நீ பொறுத்துக் கொண்டா இருந்திருப்பாய்?”

“திரும்பும்போதாவது நேர்வழியில் போகலாமல்லவா? கீழே இறங்குகிறீர்களா? எனக்கு இதெல்லாம் வழக்கம் இல்லை” என்று பாதி தூரம் ஏறிய பிறகு, நூலேணியிலிருந்து கொண்டே கேட்டாள் ரோகிணி.

“இந்த வேளையில் நீயும் நானும் தனியாக நின்று கொண்டு கதவைத் தட்டினால் என்னுடைய கும்பகர்ணத்தாத்தா என்ன நினைப்பார் தெரியுமா?”

“கும்பகர்ணத் தாத்தாவா?”

“ஆமாம், உங்களுக்குக் காவலாகப் படுத்து உறங்குகிறாரே அவரைச் சொல்கிறேன். இலங்கைக்கு வந்த பிறகு அவரும் கும்பகர்ணனாகிவிட்டார். காவல் காத்துக் கொண்டிருந்த அழகைப் பார்த்தாயல்லவா?”

நூலேணி மாடத்தைத் தொடும் இடத்துக்கு வந்தவுடன் ஒரே தாவில் மேலே ஏறிக்கொண்டாள் ரோகிணி. அங்கிருந்து கொண்டே முக்கால் பகுதிக்கு வந்துவிட்ட இளங்கோவைப் பார்த்து, “வீரரே! சிறிது நேரம் அப்படியே இருந்து நான் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேளுங்கள்” என்றாள்.

”என்ன?”

“என்னை நீங்கள் நம்பவில்லையா! நான் நம்பக்கூடாதவள்தான். இதை இப்போது தெரிந்துகொள்ளப் போகிறீர்கள். உங்கள் இஷ்ட தெய்வத்தை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஏணியை இப்படியே கழற்றிவிடப் போகிறேன்!”

இதைக் கேட்டவுடன் இளங்கோவின் ஒரு கைப்பிடி தானாகவே, தளர்ந்தது. கீழே குனிந்து பார்த்தான். இருள் மூடிக் கிடந்த தரை, கிணற்றின் அடிவயிற்றைப்போல் அதல பாதாளமாகக் காட்டிசியளித்தது. கீழே விழுந்தால் தன்னை அடையாளம் கூடக் கண்டு பிடிக்க முடியாது என்று உணர்ந்தான்.

“என்ன சொல்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டுச் சிரித்தாள் ரோகிணி.

‘கொலைச் சிரிப்பா அது; கொலைக்காரியா அவள்? ஐயோ, ஏமாறவில்லை என்று நினைத்துக்கொண்டே இவளிடம் ஏமாந்து போனோமே!’

“சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது; கழற்றிவிடு! உன் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டே சாகிறேன். நீதான் இப்போது என் இஷ்ட தெய்வம்.”

அவனுடைய இஷ்டதெய்வம் சிறிது அவனுக்குப் பயம் காட்டிவிட்டு நூலேணியை இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டது. பிறகு அவன் மாடத்தை நெருங்கும் சமயத்தில் அவனுக்குத் தன் கையைக் கொடுத்து உதவி செய்தது. அவளுடைய கரம் மென்கரமென்றாலும் பொன்கரம். அத்தனை உறுதி இருந்தது அதில்.

“பயந்து விட்டீர்களல்லவா?”

“உன்னைக் கண்டது முதலே எனக்கு உன்னிடம் பயந்தான்!”

சந்தடி செய்யாமல் படிகளில் இறங்கி அவர்கள் கீழே வந்தார்கள். வடக்கு வாயிலை நெருங்கியவுடன் ரோகிணி ஒரு கணம் அங்கே தாமதித்து, இடது புறத்துக் கல்யானையை அவனுக்குத் தெரியாமல் நோக்கினாள். அவள் அப்படிப் பார்ப்பதை இளங்கோவும் அவளுக்குத் தெரியாமல் கண்காணித்தான்.

“ஆமாம், நீங்கள் எப்போது என்னைக் கண்டுபிடித்தீர்கள்?”

அவள் எதற்காகக் கேட்கிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட இளங்கோ, “மதில் சுவரில் யாரோ கன்னக்கோல் வைப்பதைப் போல் சத்தம் கேட்டது. விழித்துக் கொண்டு எட்டிப் பார்த்தேன். கால்கள் மட்டிலும் வெளியில் தெரிந்தன. தலையைக் கொய்து கொண்டு போய் மாமன்னரின் திருவடிகளில் வைப்பதற்காக ஓடோடியும் வந்தேன்” என்றான்.

“ஓ!” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஓரக் கண்களால் திரும்பவும் யானையைக் கவனித்தாள் ரோகிணி. இளங்கோவுக்கு ஏற்கனவே நடந்த நடப்புகளில் ஒரு பாதி தெரியும். வல்லவரையர் அவன் கண்களில் படவில்லையே தவிர, ரோகிணியின் செய்கைகள் ஒவ்வொன்றைம் அவன் பின்பற்றி வந்தான். மதிலுக்கு வெளியே அவன் அவளுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தபோதுகூட, அவன் மனம் அடிக்கடி யானையின் அடிவயிற்றை வட்டமிட முற்பட்டது.

“சற்று நேரம் இங்கே அமர்ந்து பேசிவிட்டுச் செல்வோமா?” என்றான் இளங்கோ.

“உங்கள் தாத்தா விழித்துக் கொள்ள மாட்டாரா?”

“மெதுவாகப் பேசுவோம்; அப்படியே விழித்துக் கொண்டாலும் பாதகமில்லை-உன்னிடம் சில முக்கியமான விஷயங்களைச் சொல்லப் போகிறேன்.”

“சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்!” என்று யானைக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தாள்

ரோகிணி. மெதுவான குரலில் பேசுவதற்காக அவனும் அவளருகில் நெருங்கி அமர்ந்தான்.

“இதோ பார், நீ ஈழநாட்டுப் பெண்; நான் தமிழ் நாட்டில் பிறந்தவன்.

இருந்தாலும் நமக்குள் பகைமையில்லை. விரோதமில்லை, வெறுப்பில்லை.”

குபீரென்று கொட்டிச் சிதறுவது போல் வெளிவந்த சிரிப்பைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள் ரோகிணி. “பகையில்லாமல் தான் பல்லாயிரம் பேர் பட்டப்பகலில் உயிரை விட்டிருக்கிறார்கள் போலும்! உங்கள் உடைவாளைக் கேட்டுப் பாருங்கள், எத்தனை பேரின் இரத்தத்தை அது சுவைத்திருக்கிறது என்ற கதையைச் சொல்லும்.”

“குறுக்கே பேசாமல் முழுவதையும் கேட்டுவிட்டு பிறகு சொல்” என்று கூறினான் இளங்கோ.

“நாங்கள் நாடாசை பிடித்து ரோகணத்தைக் கட்டியாள வேண்டுமென்றபதற்காக இங்கே வரவில்லை. எங்களைச் சார்ந்தவர்களும் எண்ணிலடங்காதவர்கள் இந்த மண்ணில் பலியாகியிருக்கிறார்கள். எங்களுக்கு உரிய பொருளை நாங்கள் கேட்கிறோம். எங்கள் நாட்டு மணிமுடி அது. அதைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுவதால் உங்கள் பெருமை சிறிதும் குறைந்து விடாது. நீங்கள் இன்னும் அதிகமான புகழ் பெறுவீர்கள். மாபெரும் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் நட்பும் துணையும் உங்களுக்கு என்றைக்கும் கிடைக்கும். மகிந்தரிடமே இந்த நாட்டை மீண்டும் ஒப்புவித்து விடுவோம். இன்னும். . . ”

“மேலே சொல்லுங்கள்! ஏன் நிறுத்தி விட்டீர்கள்?” என்றாள் ரோகிணி.

“இன்னும். . . இளவரசி!. . பகைமைக்குக் காரணம் இல்லாமல் நாம் பகைமையை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டாம். பாண்டியர்களுக்கும் ஈழ நாட்டவர்களுக்கும் பரம்பரை பரம்பரையாய்த் திருமண உறவு வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. அதே உறவு. . . உனக்குப் புரிகிறதா, ரோகிணி.”

“நீங்கள் பெரிய பெரிய விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். நான் ரோகணத்து மன்னர் மகிந்தருமல்ல. நீங்கள் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் சக்கரவர்த்தி இராஜேந்திரருமல்ல.”

“சக்கரவர்த்திகளின் கருத்தையே நான் இங்கு சொல்கிறேன். உன்னிடம் சொன்னால் உன் தந்தையாரிடம் நீ எடுத்துச் சொல்லாமல்லவா?”

தந்தையார் என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடன் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் பெருக்கினாள் ரோகிணி.“தந்தையாரின் நினைவை ஏன் இந்த வேளையில் கிளறுகிறீர்கள்? நீங்கள் கொடுங்கோலர்கள்! இரக்கச் சித்தமில்லாதவர்கள்! பழி பாவத்துக்கஞ்சாதவர்கள்!”

இளங்கோ திடுக்கிட்டான். ‘மன்னர் மகிந்தர்’என்ற சொற்கள் அவள் வாயாலேயே வெளிவந்தன. ஆனால் ‘தந்தையார்!’என்ற உறவு முறைச் சொல்லாக அது மாறியவுடன் இவளும் கணத்தில் மாறிவிட்டாளே! “ரோகிணி என்ன இது?”

“தாயிடமிருந்து கன்றைப் பிரித்து வைப்பதுபோல் என்னை அவரிடமிருந்து பிரித்து விட்டு, என்னிடமே அவரைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு உங்களுக்கு வெட்கமாக இல்லை?”

“நாங்கள் பிரித்தோமா?”

“பேசாதீர்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு இருப்பிடத்தை விட்டு எழப் போனாள் ரோகிணி. திரும்பவும் அவளைச் சுய நினைவுக்குக் கொண்டு வருவதற்குள் இளங்கோவின் பாடு பெரும்பாடாகப் போய்விட்டது. தந்தையின் மீது அவளுக்கிருந்த பாசம் தாய்ப்பாசத்தையும் மிஞ்சியது என்பதையும், ஒரு வேளை அவள் தன் தந்தையிடம் போய்ச் சேருவதற்காகவே இரவோடு இரவாகப் புறப்பட்டிருக்கலாமென்பதையும் அவன் ஊகித்துக் கொண்டான்.

“ரோகிணி! உன் தந்தையாரிடம் உன்னைச் சேர்த்து விட வேண்டியது என் பொறுப்பு. இந்த ஒரு விஷயத்திலாவது நீ என்னை நம்பு. ஆனால், மணிமுடியைக் கைப்பற்றாமல் நாங்கள் இந்த மண்ணிலிருந்து நகர மாட்டோம். இந்த மண்ணோடு மண்ணாக நாங்கள் அனைவரும் மக்கி மடிந்தாலும் எங்கள் உறுதி இதில் தளரப் போவதில்லை. வீணாகப் பகைமையை வளரவிட்டுப் பிறகு நாங்கள் வெற்றி பெறுவதைவிட இப்போதே நீங்கள் மனமுவந்து அதைக் கொடுத்து விடுவது நல்லது. . . ரோகிணி! நினைத்தால், நீயே உன் அழகான கரங்களால் அதைக் கொடுத்து விடலாம்!”

“நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?” -ஒன்றும் புரியாமல் வினவுவது போல் விழித்தாள் ரோகிணி.

இளங்கோவுக்கு யானையில் வயிற்றுக்குள் இருப்பது மணி முடிதான் என்ற எண்ணம் எப்படியோ ஏற்பட்டு விட்டது. அது தன் கையில் கிடைத்துவிட்டதாகவே அவன் முடிவு கட்டிக் கொண்டான். மணிமுடியைத் தேடி வந்தவனுக்கு அது இவ்வளவு எளிதில் கிடைத்துவிடவே அளவற்ற மகிழ்ச்சி யுண்டாயிற்று. அத்துடன் அவன் திருப்தியுறவில்லை.

அவளுடைய பொன்வண்ணக் கரங்களால் அவளாகவே அதை எடுத்துக் கொடுக்கவேண்டும்! அப்படிக் கொடுப்பதற்குப் பிரதியாக மாமன்னரிடம் சொல்லி அவளை அவள் தந்தையாரிடம் சேர்ப்பிக்க வேண்டும்! தந்தையாரிடம் சேர்ப்பித்துவிட்டு பிறகு எல்லோருடைய சம்மதத்தையும் பெற்று அவளைக் கொடும்பாளூருக்கே அழைத்துச் சென்றுவிட வேண்டும்!

ஆசைக்கோர் அளவேது? கற்பனைக் கனவுகளுக்கோர் கடிவாளமேது?

“ரோகிணி! இப்போதே நீ அதைக் கொடுப்பாயானால் எடுத்துக் கொடுக்கும் கரங்களை நான் என்றென்றும் மறக்க மாட்டேன். கொடுக்கும் கரங்களைப் பற்றி என் கண்களில் ஒற்றிக் கொள்வேன்!” என்றான் இளங்கோ.

“கொடும்பாளூர் இளவரசே! உங்கள் சித்தம் கலங்கிப் போயிருக்கிறதோ?” என்று துடுக்குத்தனமாகக் கூறினாள் ரோகிணி. “பல இரவுகள் கண் விழித்துக் கனவு கண்டதால் நீங்கள் என்னவெல்லாமோ பேசுகிறீர்கள்?”

“எங்களுடைய நாட்டின் வீரர்களிடையே ஒரு பழக்கம் உண்டு. அதை மட்டும் கேட்டுவிட்டு உன் முடிவுப்படி செய்துகொள். அதைக் கேட்ட பிறகும் உன் மனம் மாறா விட்டால், உன்னுடைய அன்பு இவ்வளவுதான் என்பதை உணர்ந்து கொள்கிறேன்.”

“என்ன பழக்கம் அது?”

“இன்னது செய்வேன்; செய்யாவிடில் செத்து மடிவேன் என்று காளி கோயிலுக்குப் போய் சபதம் செய்துகொண்டு வருவார்கள்; செய்து முடித்தால் வெற்றி விழா நடக்கும்.

இல்லையேல் தங்கள் சிரங்களைத் தாங்களே அரிந்து கொண்டு தங்களைக் காளிதேவிக்குப் பலிதானமாக்கி விடுவார்கள் - நானும் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்தான். என்னுடைய நிலைமை, உனக்குப் புரிகிறதா, ரோகிணி?”

அவள் நீண்ட நேரம் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாளே தவிர, அவளுடைய பார்வையிலிருந்து எண்ணங்கள் ஒன்றும் வெளிப்படவில்லை. இளங்கோவுக்கு இது பெருத்த ஏமாற்றமாகப் போய்விட்டது. சற்று நேரத்துக்கு முன்பு அவள் நடந்து கொண்ட விதத்தையெல்லாம் தன் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தான், அவ்வளவும் வெறும் சாகசந்தானா? நடிப்புத்தானா?

இன்னும் அவள் இடத்தைவிட்டு எழுந்திருக்கவில்லை. யானையின் தந்தங்களைத் திருகிக் கழற்றவில்லை. உள்ளே இருக்கும் பேழையைத் தன் மென் கரங்களால் எடுத்து அவனிடம் நீட்டவில்லை.

‘காளிதேவின் சந்நிதில் உன்னை நீ பலிகொடுத்துக் கொண்டால் எனக்கென்ன வந்தது?” என்று அலட்சியமாக இருக்கிறாள் போலும்! என்ன இருந்தாலும் வேற்று நாட்டுப் பெண், வேற்று நாட்டுப் பெண்தான்.

“நேரமாகிறதே!” என்றாள் அவள்.

வெறுப்பு நிறைந்த நெஞ்சோடு அவளைக் கூடத்துக்குள் அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்டுக் கதவைத் தாழிட்டான். வல்லவரையர் முன் போலவே அப்போதும் உறங்கும் கோலத்தில் இருந்தார். கசப்புடன் சிறுபொழுதை வடக்கு வாயில்படிகளில் கழித்துவிட்டு, மெல்ல மெல்லக் கல்யானையின் அடிவயிற்றைத் திறந்து பார்த்தான் இளங்கோ.

அடிவயிற்றுக்குள்ளேயிருந்த சிறு அறை இப்போது வெற்றிடமாக இருந்தது. நன்றாகத் தேடினான், துழாவினான், ஒன்றையும் காணோம்!

21. இரகசியக் கட்டளை

கப்பலே கவிழ்ந்து விட்டதைப்போல் கன்னத்தில் கை வைத்துக்கொண்டு கப்பல்லகம் கல்யானைக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து விட்டான் இளங்கோ. ரோகிணி கொண்டு வந்து மறைத்து வைத்து பேழையை அவள் எடுத்துக் கொண்டு போகவில்லை, அது அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். வேறு யார் எடுத்திருப்பார்கள்?

அப்போது கறுத்த போர்வை ஒன்றைப் போர்த்துக் கொண்டு ஓர் உருவம் அவனை நெருங்கி வந்து தன் போர்வையை மெதுவாக அகற்றியது.

“தாத்தா!”

“அட! நீ அப்போதிருந்து விழித்துக்கொண்டா இருக்கிறாய்? கண் கொட்டாமல் பலமாகக் காவல் காத்து வருகிறாய் போலிருக்கிறதே!”

“தாத்தா! நீங்கள் உறங்கிப்போய் ஏமாந்துவிட்டீர்கள், நான் விழித்துக்கொண்டிருந்தும் ஏமாந்து விட்டேன்.”

“எதற்கெடுத்தாலும் ஏன் இப்படி ஏமாற்றமென்று சொல்கிறாய்? இப்போது உனக்கு என்ன வந்து விட்டது? இளங்கோ! அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்ததிலிருந்து உன்னுடைய மனமே ஒரு நிலையில் இல்லை. இப்படி ஏங்கிப் போய் உட்காரலாமா?”

அவர் பேச்சை அவன் காதில்போட்டுக் கொள்ளாமல், “கைக்கு எட்டிய பொருளை கை நழுவ விட்டு விட்டேன் தாத்தா!” என்றான் பரிதாபமாக. “பாவம்! யாரை நழுவ விட்டாய்? ரோகணத்து இளவரசியையா?”

வல்லவரையரின் கண்கள் அவன் முகத்தில் தோன்றிய உணர்ச்சிகளை அளந்தன. குற்றம் புரிந்து விட்டவனைப் போல் சில விநாடிகள் மௌனமாக இருந்துவிட்டுப் பிறகு அதை ஒப்புக் கொள்பவனைப் போல் நடந்தவற்றைக் கூறலானான். மறைக்கவேண்டிய பகுதிகளை மழுப்பி

மறைத்து விட்டு அவர் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவற்றை மட்டும் தெரிவித்தான்.

கிழவர் தமக்குள் நகைத்துக் கொண்டாரே தவிர தாம் அங்கு வந்திருந்ததைச் சொல்லவில்லை. "இருக்கட்டும்! வா, நான்தான் அந்தப் பேழையை எடுத்து வைத்திருக்கிறேன்."

"தாத்தா!"

"நீ மதிலுக்கு வெளியே நிற்பதைக் கண்டவுடன் நான் பேழையை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பி விட்டேன். நல்ல வேளை! நீ பத்திரமாக அவளைக் கொண்டுவந்து சேர்த்து விட்டாய்!"

பேழை இருக்கும் செய்தியைக் கேள்வியுற்றவுடன் துள்ளிக்கொண்டு எழுந்தான் இளங்கோ. வல்லவரையரின் இரு கரங்களையும் இறுகப் பற்றிக்கொண்டு, "போன உயிர் திரும்பிவிட்டது தாத்தா" என்று குதித்தான்.

வல்லவரையர் படுத்திருந்த இடத்துக்கு அருகில் தூணின் பக்கத்தில் அந்தப் பேழை இருந்தது. அதைத் தூக்கிக்கொண்டு தூரத்தில் இருந்த தீவர்த்தியின் ஒளியை நோக்கி ஓடினான். பரபரக்கும் நெஞ்சத்தோடு திறந்தான். அதற்குள்ளே பளபளவென்று கண்ணைப் பறிக்கும் ஒளியோடு ஒரு முடி, உடைவாள், ஒரு முத்தாரம் இவ்வளவும் இருந்தன.

அவ்வளவுதான்! இளங்கோ ஆனந்தம் தாங்காமல் கூத்தாடவே தொடங்கி விட்டான். "தாத்தா! இப்போதே இதையெல்லாம் சக்கரவர்த்தியிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டும், தாத்தா! பொழுது விடியும் வரையில் சக்கரவர்த்திகளிடம் இந்த மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியை மறைத்து வைக்கக்கூடாது. அந்தப்புரத்துக்கு அருகில் ஒரே ஓட்டத்தில் சென்று மாமன்னரிடம் சேர்ப்பித்து விட்டு வருகிறேன்."

"பொறு, இளங்கோ!"

கிழவர் தமது விழிகளை இடுக்கிக்கொண்டு ஒவ்வொரு பொருளாக எடுத்து உற்று நோக்கினார். அவரது முகத்தில் நிலவிய ஏமாற்றத்தைக் கண்டு இளங்கோ திடுக்கிட்டான். வல்லவரையர் உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொண்டே, ‘நாம் தேடி வந்தவை இவையல்ல!’என்பதைப் போல் தலையசைத்தார்.

மணிமுடியில் பாண்டியருக்குரிய மகர மீன்கள் பொறிக்கப்படவில்லை. உடைவாளில் மகிந்தருடைய சிங்க உருவம் காணப்பட்டது. பாண்டியருக்குரியது இரத்தின ஆரம், பேழைக்குள் இருந்ததோ முத்தாரம்!

“மாமன்னர் மகிந்தருடைய அரசுரிமைப் பொருள்கள் இவை” என்றார் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர்.

அதைக் கேட்டதும் இளங்கோ திகைத்துப் போய் பேச்சுமூச்சற்று

அங்கேயே உட்கார்ந்து விட்டான். அந்தச் செய்தி அவ்வளவு தூரம் அவனைத் தூக்கிவாரிப் போடச் செய்தது. வெளியில் நிரம்பியிருந்த அமாவாசை இருள ்அந்தத் தீவர்த்தி உமிழ்ந்த வெளிச்சத்தையும் உண்டுவிட்டதுபோல் தோன்றியது அவனுக்கு.

“நாம் தேடி வந்த பொருள் அவ்வளவு எளிதாகக் கிடைத்து விடாதென்று முன்பே நினைத்தேன். அது சரியாகிவிட்டது” என்றார் வந்தியத்தேவர். “இன்னும் நாம் போராட வேண்டும். ரோகணம் மிகவும் பொல்லாத நாடு. தொடர்ந்து போராட வேண்டும். தான் மறைத்து வைத்திருக்கும் பொருளை அது காட்டிக் கொடுப்பது வழக்கமே இல்லை.”

பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே, “அவளைச் சொல்லவும் குற்றமில்லை” என்றான் இளங்கோ.

“நீ என்ன சொல்கிறாய்?”

“பேழைக்குள் நம் நாட்டு முடியிருக்கும் என்று நினைத்து அவள் கையாலேயே அதை எடுத்துக் கொடுத்துவிடச் சொன்னேன். அவர்களுக்குச் சொந்தமானதை அவள் எப்படித் தன் கரங்களாலேயே எடுத்துக் கொடுக்கச் சம்மதிப்பாள்?”

“இதற்குள் அவளிடம் அநுதாபம் பிறந்துவிட்டதா உனக்கு?”

“இல்லை, தாத்தா!”

பேழையை எடுத்துக் கொண்டு இருவரும் திரும்பி வந்தார்கள்.

சாளரத்தின் வழியே நோக்கி அதற்குள் மூன்று பெண்களும் இருக்கிறார்களா என்பதை உறுதி செய்து கொண்டான் இளங்கோ. பிறகு, கூடத்தின் கதவுக்கு நேரே வல்லவரையர் கொடுத்த போர்வையை விரித்துப் போட்டுப் படுத்தான். வல்லவரையர் உண்மையாகவே உறங்கலானார். இளங்கோவுக்கு உறக்கம் வரவில்லை.

மணிமுடி என்று நினைத்து ஏமாற்றமடைந்ததால் அவன் மனம் ஓரளவு அதிர்ச்சியுற்றிருந்தது. அதிலிருந்து மீள்வதற்காக அவன் மங்கையின் பின்னே மனதைச் செல்லவிடலானான்.

மாலைப் பொழுதிலிருந்து அவன் பெற்ற அனுபவங்கள் அடுக்கடுக்காக அவனிடம் அலைமோதத் தொடங்கின, ‘ஒரு பெண் எவ்வளவு துணிவோடு, முன்பின் தெரியாத பகைநாட்டு வீரனிடம் தன் சாகசங்களைப் புரிந்திருக்கிறாள்!’

ரோகிணியின் நிலையில் தன்னை நிறுத்திக்கொண்டு இளங்கோ யோசனை செய்து பார்த்தான். ‘அவளுடைய செயல்கள் நியாயமானவை;

துணிகரமானவை; பாராட்டுக்குரியவை. தனது நாட்டுக்காகவும் வீட்டுக்காகவும் அவள் போராடுவது தவறா? ரோகணம் அவளுடைய நாடு. காசிபன் அவளுடைய தம்பி; மன்னர் அவளுடைய தந்தை!

பொழுது விடிந்தது. கன்னியின் நினைவால் இரவில் கசிந்துருகியவன், பகலில் கடமை மறவாத கடும் வீரனாக மாறிவிட்டான். அவனைக் காவலுக்கு நிறுத்திவிட்டு வல்லவரையர் பெரிய மாளிகைக்குச் சென்றார்.

பெரிய மாளிகையில் சக்கரவர்த்திக்கு முன்னால் ஓர் ஆசனத்தில் அந்தப் பேழை இருந்தது. வல்லவரையர் இரவிலே நடந்த செய்திகளை மாமன்னரிடம் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தார். மாமன்னர் அந்தப் பேழைக்குள்ளிருந்த பொருள்களை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு, அதற்குள்ளேயே திரும்பவும் வைத்தார்.

“வழக்கம் போலவே எல்லாம் நடந்திருக்கின்றன” என்று உற்சாகமற்ற குரலில் கூறினார் சக்கரவர்த்தி. “இனிமேல் மன்னரையும் அவர் மகனையும் வைத்துக் கொண்டு ரகசியமாகப் படை திரட்ட முயல்வார் கீர்த்தி.

பட்டமகிஷிக்கும் அவர் மகளுக்கும் நாம் தீங்கிழைப்பதாக மக்களிடையே செய்திகள் பரவத் தொடங்கும். பிறகு ஓயாத ஒழியாத தொல்லைதான்.”

“இளவரசி இங்கே இருப்பதால் நமக்கு மணிமுடி இருக்கும் இடத்தைப் பற்றிய தகவல்கள் ஒருவேளை கிடைக்கக்கூடும்” என்றார் வல்லவரையர்.

“அந்தப் பெண்ணைப் பற்றித் தாங்கள் கூறியதைப் பார்த்தால், நம்முடைய ரகசியங்களல்லவோ வெளியில் போய்விடும் போலிருக்கிறது?”

“முதலில் அப்படித்தான் நினைத்தேன். பெண் எவ்வளவு சாமர்த்தியசாலியாக இருந்தாலும் பெண்தான். இன்றைக்கில்லாவிட்டாலும் விரைவில் ஒருநாள் அவள் இளங்கோவிடம் பல உண்மைகளைச் சொல்லிவிடுவாள்.” மாமன்னர் சிறுபொழுது ஆழ்ந்த யோசனையில் இருந்தார். பிறகு, “இளங்கோ அவளிடம் விழிப்புடன் நடந்து கொள்வானா?” என்று கேட்டார்.

“அதைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம், நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

“ஆமாம்; கவனமாக இருங்கள்; நினைப்பதற்கு நேர்மாறாக நடந்துவிடப் போகிறது.”

பிறகு, தாம் அரச குடும்பத்தாரை நேரில் பார்த்துப் பேச விரும்புவதாகத் தெரிவித்தார் மாமன்னர். அந்தப்புரத்துக்கு

இதைச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டு, இருவரும் புறப்பட்டார்கள். ஓர் ஏவலாளை அழைத்து அந்தப் பேழையைத் தம்மோடு எடுத்துக் கொண்டு வருமாறு பணித்தார் இராஜேந்திரர்.

“பேழை எதற்கு? நம்மிடம் இருக்க வேண்டிய பொருள்தானே அது?”

“நம்முடைய பொருள் நமக்குத் திரும்பக் கிடைத்தால் போதும்; வாருங்கள், போவோம்.”

அந்தப்புரத்தின் கூடத்தில் மாமன்னருக்கு ஏற்ற ஆசனங்கள் போடப்பட்டன. மன்னருடன் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமான வீரர்களை, பெரியமாளிகையிலேயே நிறுத்தி விட்டு, வந்தியத்தேவருடனும் ஒரே ஒரு ஏவலாளுடனும் புறப்பட்டார் மாமன்னர். அந்தப்புரத்தின் முன்னால் நின்று கொண்டிருந்தான் இளங்கோ. அவனைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்துவிட்டு உள்ளே நுழைந்தார் சக்கரவர்த்தி.

“வணக்கம், தாயே!” சிரம் தாழ்த்திக் கரம் கூப்பிப் பட்டமகிஷிக்குத் தமது வணக்கத்தைத் தெரிவித்தார் மன்னர்.

பரபரப்புடன் நடுநடுங்கிக்கொண்டே எழுந்து தமது பதில் வணக்கத்தைச் செலுத்தினார் பட்டமகிஷி. குனிந்த தலை நிமிரவில்லை. நெடுநேரம் அழுததால் அவர் முகம் சிவந்து கன்றியிருந்தது.

“தாயே, வேண்டுமென்றே தங்களை மகிந்தரிடமிருந்து பிரித்து வைக்கவில்லை. பெண்களைத் தெய்வங்களெனக் கொண்டாடும் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் நாங்கள். தங்களுக்கு ஒரு குறையும் நேராமல் பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம். கவலையை மறந்திருங்கள்.” கனிவோடு கூறினார் சக்கரவர்த்தி.

அடுத்தாற்போல் அவருடைய கண்கள் இளவரசி ரோகிணியின் பக்கம் திரும்பின. சுட்டெரித்து விடுவது போல் சினம் தெறிக்க அவள் அவரை நோக்கிக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு கணம் அவளுடைய

முகத்தையும் அதில் குடிகொண்டிருந்த உணர்ச்சியையும் கவனித்தார் சக்கரவர்த்தி.

புன்னகையோடு, “மகளே. உன் அழகான முகம் ஏன் கோபத்தால் சிவந்திருக்கிறது?” என்று கேட்டார். “நேற்றிரவு உன்னை வெளியே போகவிடாமல் தடுத்துவிட்டார்களே என்ற கோபமா? தாராளமாக நீ எங்கு போகவிரும்புகிறாயோ அங்கு போகலாம். எப்போது வேண்டுமானாலும் போகலாம். நள்ளிரவில் தனி வழியே சென்றால் உனக்குத் தானே ஆபத்து?”

ரோகிணியின் முகம் கீழே கவிழ்ந்தது.

“இந்தா” என்று ஏவலாளியிடமிருந்து பேழையை வாங்கி அவளிடம் தமது இரு கரங்களாலும் நீட்டினார் சக்கரவர்த்தி. சுற்றிலுமிருந்த அனைவரும், ரோகிணி உட்பட இதைக் கண்டு ஒரு கணம் திகைத்தனர். இளங்கோ திடுக்கிட்டு வல்லவரையரைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவர் அவனை அமைதியாயிருக்கும்படி சமிக்ஞை செய்தார். மாமன்னர் கூறினார்:

“உங்களுடைய நாட்டைக் கவர்ந்து கொண்டுபோக நாங்கள் வரவில்லை.

எங்களுடைய பொருளைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக வந்திருக்கிறோம். நீ பத்திரப்படுத்தி வைத்த பொருளை நீயே பெற்றுக்கொள். இதைக் காப்பாற்றி வைக்க வேண்டியது உன்னுடைய பொறுப்பு.

உணர்ச்சிப் பெருக்கால் கண்ணீர் மல்க, “நன்றி சக்கரவர்த்தியவர்களே!” என்று நாத் தழுதழுக்கக் கூறினாள் இளவரசி ரோகிணி.

“இப்படி நாங்களும் நன்றி சொல்ல வேண்டிய ஒரு நாளைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அது விரைவில் வந்தால் நல்லது” என்றார் சக்கரவர்த்தி.

பின்னர் வல்லவரையரிடம் திரும்பி, சோழப்பேரரசின் புலி உருவம் பொறிக்கப் பெற்ற இலச்சினை ஒன்றைத் தருமாறு கேட்டார். அதை வாங்கி ரோகிணியிடம் நீட்டியவாறே, “இது

உன்னிடமிருந்தால் நீ நேர்வழியாகவே அரண்மனையை விட்டு வெளியில் போய்வர முடியும்; பெற்றுக்கொள்” என்றார்.

ரோகிணி இலச்சினையை வாங்கிக்கொள்வதற்குத் தயங்கினாள்.

அவளுடைய கண்கள் சந்தேகத்துடன் மாமன்னரை நோக்கி விழித்தன.

அதை அவர் தெரிந்துகொள்ளாதவர்போல், “ஏன் தயங்குகிறாய்? வைத்துக்கொள். இந்த உடையில் நகருக்குள் சென்றால் மக்களின் கண்களில் பட்டுவிடக்கூடும் என்று அஞ்சுகிறாயா! உனக்குத்தான் மாறுவேடங்களைப் புனைந்து கொள்வதில் பழக்கம் இருக்கிறதாமே!” என்று கூறிச் சிரித்தார்.

மறுக்க மனமில்லாதவளைப் போல் அதைப் பெற்றுக் கொண்டாள் ரோகிணி.

“ஒரு விஷயம் நினைவில் வைத்துக்கொள். உன்னைத் தவிர வேறு யாராவது இதைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்று தெரிந்தால், அவர்கள் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்படுவார்கள்.”

இளங்கோவுக்கு மாமன்னரின் தாராளச்சிந்தை சிறிது கூடப் பிடிக்கவில்லை. மென்று விழுங்கிக்கொண்டே, “நான் குறுக்கிடுவதற்குச் சக்கரவர்த்திகள் மன்னிக்க வேண்டும்; இதைக் கொண்டு இவள் திரும்பி வராமல் தப்பிச் சென்று விட்டால்...?”

“தாராளமாக எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்லட்டும். யாரும் இளவரசியை இங்கே சிறை வைக்கவில்லை.”

ரோகிணியும் இளங்கோவும் ஒருவரையொருவர் பகைவர்களைப் போல் பார்த்துக்கொண்டார்கள். அவனுடைய குறுக்கீடு அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவளிடம் தங்களுடைய இலச்சினை இருந்தது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

மாமன்னர் திரும்பிச் சென்றபோது, இளங்கோவையும் தம்முடன் பெரிய மாளிகைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

“கவலையுறாதே! நமக்கு ஆபத்து விளைவிக்கக்கூடிய எதையும் அவளால் இப்போதைக்குச் செய்ய முடியாது” என்று கூறிவிட்டு அவனிடம் சிற்சில ரகசியக் கட்டளைகள் பிறப்பித்தார். அவற்றைக் கேட்டவுடன் அவனுடைய முகம் மலர்ந்தது. அதில் மகிழ்ச்சி குடிகொண்டது.

22. மதுரைச் செய்திகள்

கண்ணகி என்ற கற்புக்கரசியின் கணவனைக் கள்வனென்று கூறித் தண்டனை விதித்த காரணத்தால், உண்மை உணர்ந்தபின், "யானோ அரசன்?

யானே கள்வன்!" என்று அரற்றி, மறுகணமே மாண்டு மடிந்த நீதிமுறை வழுவாக நெடுஞ்செழியன் ஆண்ட மதுரைமாநகரத்தில் இராஜேந்திரரின் கட்டளைப்படி மாபெரும் புதுமாளிகை ஒன்று உருவாகத் தொடங்கியது. பாண்டிப் பகுதி மாதண்ட நாயகர் சேனாபதி கிருஷ்ணன் ராமன் தாமே முன்னின்று மாளிகை வேலைகளைக் கவனித்தார். இந்தச் செய்தியைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு மூன்று பாண்டியர்களும் மக்கள் மனத்தில் வெறுப்பைக் கிளறிவிட முற்பட்டனர். 'வட தேசத்துச் சோழமன்னர் தென்பாண்டி மக்களை அடிமைப் படுத்துவதற்காகப் புது மாளிகை எழுப்பி வருகிறார். பாண்டியர்களிடமிருந்து அதிகாரத்தைப் பறிப்பதற்காக அவர் செய்யும் சூழ்ச்சியின் முதல்படி இது!"

தஞ்சைத் தலைநகரிலிருந்து அந்தப்பகுதியின் மாதண்ட நாயகர் ஈராயிரம் பல்லவரையரை மதுரைக்கு அழைத்திருந்தார் சேனாபதி கிருஷ்ணன் ராமன். இருவரும் கலந்து மக்களிடையே பரவி வரும் வெறுப்பு உணர்ச்சியைத் தடுப்பதற்காக ஆலோசனை செய்து கொண்டிருந்தனர். சோழப் பேரரசின் பழைய மாளிகையில் மந்திராலோசனை நடைபெற்றது.

"பல்லவரையர் அவர்களே! ஈழநாட்டுக்கு நம்முடைய பெரும்படை சென்றிருக்கும் இச்சமயத்தில், நாட்டில் ஆங்காங்கே கலவரங்களைத் தூண்டிவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் இவர்கள். சிற்சில இடங்களில் கொலை, கொள்ளை, வழிப்பறி இவை நடந்திருக்கின்றன. சுந்தர பாண்டியனுக்குத் தெரியாமல இவை நடந்திருக்கின்றன என்று நான் நம்பவில்லை."

“தங்களுடைய மக்களிடம் தாங்களே பீதியைக் கிளப்புவதால் அவர்களுக்கு என்ன பலன்?” என்று கேட்டார் ஈராயிரம் பல்லவரையர்.

“சோழப் பேரரசு பலம் குன்றி வருகிறது என்ற தவறான எண்ணத்தைப் பரப்புவதற்கு இந்தச் செயல்கள் துணை செய்கின்றன. பாண்டியர்களிடம் முழு அதிகாரமும் இருந்தால் இப்படி நடக்காதென்று கூறிக் கொள்ளலாமல்லவா!”

“தஞ்சைக்குச் செய்தி அனுப்பி மேலும் பத்தாயிரம் வீரர்களை வரவழைப்போம். நெடுஞ்சாலைகள் தோறும் கடுமையான காவலுக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள். திறமையற்றவர்கள் நாமல்ல, அவர்கள்தாம் என்பதை நம்முடைய செயலால் மக்களுக்கு அறிவிப்போம்.”

வாயிற்காவலன் வந்து சேனாபதி கிருஷ்ணன் ராமனுக்கு முன்னால் வணங்கி நின்றான். “மதுரையம்பதியின் அரசர் சுந்தரபாண்டியர் தங்கள் திருமுகம் காண வந்திருக்கிறார்கள்.”

ஈராயிரம் பல்லவரையரும் சேனாபதி கிருஷ்ணன் ராமனும் ஒருவரையொருவர் பொருள் நிறைந்த பார்வையில் பார்த்துக் கொண்டார்கள். “வாயிலுக்குச் சென்று அவரை வரவேற்போம்” என்றார் கிருஷ்ணன் ராமன்.

இரட்டைப் புரவிகள் பூட்டிய ரதத்திலிருந்து இறங்கி வந்தார்

சுந்தரபாண்டியர். நடுத்தர உயரமும் நீண்ட முகமும் கொண்டிருந்த அவரது கண்கள் சிவந்திருந்தன. அந்தக் கண்களில் செருக்கும் அதிகாரப் பற்றும் கலந்திருந்தன.

அவருக்கு அடுத்தாற்போல் பரட்டைத்தலையும் எலும்புக் கூடுமாக மற்றொரு மனிதர் இறங்கினார். அவரது மேலங்கிகள் தொளதொளவெனத் தொங்கின. கண்கள் பெரிய பெரிய கோழிமுட்டைக் கண்கள். சோலைமலைச் சாலையில் வெகு நாட்களுக்கு முன்பு நாம் சந்தித்த உருவம்

அது. மேலாடை யின்றி மிக எளிய தோற்றத்தில் வயலில் உழும் குடியானவனைப்போல் தோன்றிய அதே உருவம்தானா? வீரமல்லனின் வளைஎறியின் வேகம் தாங்காது வீறிட்டு அலறிய அந்த மனிதர்தானா இவர்!

"வாருங்கள், சுந்தர பாண்டியரே! வரவேண்டும் பெரும்பிடுகு முத்தரையரே" என்று முகமன் கூறி, வருகை தந்த இருவரையும் அங்கிருந்த இருவரும் ஒரே குரலில் வரவேற்றனர்.

சேனாபதி கிருஷ்ணன் ராமனுக்கு அருகில் நின்ற ஈராயிரம் பல்லவரையரைக் கண்டவுடன் வந்தவர்கள் இருவரும் ஒருகணம் வாயடைத்து விட்டனர். பல்லவரையரின் தோற்றமே பயங்கரமான தோற்றம். அதிலும் அவர் தம் உணர்ச்சியை மறைக்கத் தெரியாதவர். அவருடைய முகத்திலிருந்து எழுந்த வெறுப்பு, வந்தவர்களை நெருப்பெனச் சுட்டுவிட்டது போலும்.

உள்ளே வந்து ஆசனத்தில் அமர்ந்துகொண்டே, "இன்றைக்கு எனக்கு எதிர்பாராத பாக்கியம் கிடைத்திருக்கிறது. இருவரையும் ஒன்றாகச் சந்திக்கிறேன்" என்றார் சுந்தர பாண்டியர். "தாங்கள் எப்போது வந்தீர்கள், பல்லவரையரே?"

"இன்றுதான் வந்தேன்; நானும் இந்தச் சந்திப்பால் மகிழ்கிறேன்" என்றார் ஈராயிரம் பல்லவரையர்.

"வீட்டில் எல்லோரும் நலந்தானா மாமா?" என்று கேட்டு, அவரிடம் உறவு கொண்டாட முயன்றார் பெரும் பிடுகு முத்தரையர்.

"பல்லவரையருக்கும் எங்களுக்கும் பழங்காலத்து உறவு" என்று என்றைக்கோ விட்டுப்போன உறவை இன்று தொட்டுக் காட்டினார் முத்தரையர்.

"பழங்காலத்தில் உறவென்றால், இக்காலத்தில் பகையா?" என்று

கேட்டுச் சிரித்தார் பல்லவரையர். அவர் முத்தரையரை நோக்கிய நோக்கில், 'உதட்டில் உறவும் உள்ளத்தில்

கள்ளமும் வேண்டாம்’என்ற மறைமுகமான எச்சரிக்கை இருந்தது.

தாங்கள் வந்த காரணத்தை வெளியிட்டார் சுந்தர பாண்டியர்:

“பெரிய மாளிகை ஒன்று எழுப்பிக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

தங்களுக்கு இந்த மாளிகை போதவில்லையென்றால், என்னுடைய மாளிகைகளில் ஒன்றை விட்டுக் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.

சோழப்பேரரசு விரும்பினால் என் அரண்மனையையே கட்டளையிட்டுப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.”

“அதனாலென்ன? தாங்கள் மனமுவந்து இவ்வளவு தூரம் கூறியதே பெரியது” என்றார் சேனாபதி. “சக்கரவர்த்திகள் கட்டளை இட்டார்கள்; நாங்கள் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம்.”

“காரணத்தை நான் அறியலாமா?”

“மாமன்னரின் மனத்தில் இருப்பதை நாங்களே அறியோம்” என்றார் பல்லவரையர். “அவர்கள் இட்ட பணியைச் செய்யக் காத்துக் கிடப்பவர்கள் நாங்கள். ஈழத்திலிருந்து அவர்கள் திரும்பியவுடன் காரணம் தெரியலாம்.”

இதைக் கேட்ட பெரும்பிடுகு முத்தரையரின் முகத்தில் ஏளனச் சிரிப்பொன்று தோன்றி இருந்தவிடம் தெரியாமல் ஒளிந்து கொண்டது. ‘சோழர்கள் இட்ட பணியைச் செய்யப் பல்லவரையர்கள் காத்துக் கிடப்பதாம்! அவமானம்!’

“அடுத்தாற்போல் ஒரு முக்கியமான விஷயம்” என்று தொடங்கினார் சுந்தரபாண்டியர்: “நாட்டில் திடீரென்று அங்கங்கே கலவரங்கள் அதிகரித்து வருகின்றன. கட்டுப்படுத்த முடியாத அளவுக்குக் கொலைகளும், கொள்ளைகளும் பெருகி வருகின்றன.”

“அதற்காக?” என்று குறுக்கிட்டார் பல்லவரையர்.

“பதினையாயிரம் காவல் வீரர்கள் இருந்தால் நிலைமையை ஒருவாறு கட்டுப்படுத்தலாம். எங்கள் மூவருக்கும் ஐயாயிரம் வீரர்கள் வீதம் தேவைப்படுகிறார்கள். பேரரசின் அநுமதி பெற்றுப் பாண்டிய நாட்டு இளைஞர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்கலாமா என்று ஆலோசிக்கவே இங்கு வந்தேன்.”

“பதினையாயிரம் வீரர்கள்தானே? புதிதாகச் சேர்த்துப் பயிற்சியளிக்கும் சிரமம் தங்களுக்கு எதற்கு? பத்து நாட்களுக்குள் வீரர்கள் இங்கு வந்து சேருவார்கள். நாங்களே பிரித்து உடனடியாக அனுப்பி வைக்கிறோம்.”

சுந்தரபாண்டியர் இதைக் கேட்டவுடன் அடைந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளுவதற்குச் சில விநாடிகள் சென்றன. இடியோசை கேட்ட நாகமென நடுங்கினார் முத்தரையர். அவர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்ட போது, நான்கு விழிகளும் வெளியே பிதுங்கிச் சுழன்றன. அவர்கள் விடைபெற்றுக் கொண்டு எழுந்தார்கள்.

குதிரைகளின் குளம்பொலியும் ரதத்தின் சக்கரங்களின் ஓசையும் மறைந்த பிறகு “பார்த்தீர்களா, சேனாபதி! கலவரங்கள் நடப்பதற்கு மேலும் சில காரணங்கள் உண்டென்பதைத் தெரிந்து கொண்டீர்களா?” என்றார் பல்லவரையர். “நம்மை எதிர்த்துப் போராடுவதற்குப் படைபலம் தேவையாக இருக்கிறது. நம்மிடம் அனுமதி கேட்டுப் பார்க்கிறார்கள். ரகசியமாக ஒருபுறம் படை திரட்டிக் கொண்டே, பகிரங்கமாக மறுபுறம் பத்து மடங்கு சேர்ப்பதற்காக இப்படி ஒரு கண் துடைப்பு நாடகம் நடத்துகிறார்கள்.

துணிவைப் பார்த்தீர்களா?”

பல்லவரையர் சிரித்த பயங்கரச்சிரிப்பு, அந்தப் பழைய மாளிகையைக் கிடுகிடுக்க வைத்தது.

சுந்தர பாண்டியருடன் சேனாபதி கிருஷ்ணன் ராமனைக் கண்டு திரும்பிய பெரும்பிடுகு முத்தரையர் அன்று பிற்பகல் தமது சிறிய மாளிகையின் வெளிவாசலுக்குள் நுழைந்தபோது, அங்கே தமது மகள் திலகவதியும்

தமக்கையாரும் ஒரு வணிகனிடம் பட்டாடைகள் வாங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். நாடுதோறும் மூட்டைகள் சுமந்து பட்டாடை களையும் பஞ்சுத் துணிகளையும் விற்பனை செய்யும் நாடோடி வணிகன் ஒருவன் அவர்களிடம் தன் ஆடைகளின் பெருமையை விளக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“அம்மணி! காஞ்சி, கலிங்கம், உறையூர் இவற்றில் எது வேண்டும்?”

“ஏனப்பா, பாண்டி நாட்டுத் துணிகள் ஏதும் உன்னிடம் இல்லையா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே, எதேச்சையாக அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தார் பெரும்பிடுகு முத்தரையர். வணிகனின் கண்களும், அவர் கண்களும், சந்தித்துக் கொண்டன. அப்போது ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியில் வணிகனின் கரத்திலிருந்த கலிங்கம் அவனையறியாதபோது கீழே நழுவி விழுந்தது.

“பாண்டிய நாட்டுக் கச்சைகளும், வெண் பட்டாடைகளும் இருக்கின்றன. தாங்களும் வந்து பார்க்கிறீர்களா?”

“பார்க்கிறேன், பார்க்கிறேன், பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன்!” என்று ஏளனமாகக் கூறினார் முத்தரையர். தனது தந்தையின் குரலில் தொனித்த பரிகாசத்தைக் கண்டு மருண்டு ஒதுங்கினாள் திலகவதி. முத்தரையரின் உடைவாள் மின்னலெனப் பாய்ந்து வந்து வணிகனின் புறமுதுகில் குத்திட்டு நின்றது.

“அப்பா! என்ன இது?”

குனிந்த வண்ணம் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த இளம் வணிகன் இதைச் சிறிதுகூட எதிர்பார்க்கவில்லை. “என்ன ஐயா இது அக்கிரமம்! நிராயுதபாணியாக வந்திருக்கும் வணிகனைக் கொல்லப் பார்க்கிறீர்கள்!

பாண்டிய நாடு இவ்வளவு பொல்லாத நாடென்று தெரியாமல் போய்விட்டதையா?” என்று அலறினான் அவன்.

“யார் நீ உண்மையைச் சொல்?”

“அம்மணி! நீங்கள் சொல்லுங்கள் அம்மணி! யார் இவர்?” வணிகனின் முதுகை முள்ளெனக் குத்தியது வாள் முனை.

“ஐயா! என்னைப் பார்த்தால் தெரியவில்லையா? நான் வணிகனய்யா?

அப்படி என்னைக் கொல்வதென்றால் மார்பில் குத்திக் கொன்று விடுங்களையா!

புறமுதுகில் வாள் பாய்ச்சுவது உங்களுக்கே அழகாயிருக்கிறதா? ஐயா ஐயா! அம்மணி! நீங்களாவது தடுத்து நிறுத்தக்கூடாதா?”

“திலகவதி உள்ளே சென்று ஒரு வாளை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவா!”

கால் சதங்கைகள் ஒலிக்க, அவள் ஓடும் அழகைக் கண்ட வணிகனுக்கு, ஒரு கணம் தன் உயிரை உறிஞ்ச வந்த ஆபத்துக்கூட மறந்துவிட்டது.

23. வளை எறி முறிந்தது

பெரும்பிடுகு முத்தரையரின் பரட்டைத் தலை, கோழி முட்டைக் கண்கள், மண்டையோடு முகம் இவற்றைச் சாதாரண நிலையில் பார்த்தாலே, பார்ப்பவர்களின் மனம் நடுங்கும். இப்போதோ அவர் சிறுத்தையெனச் சீறிக்கொண்டு நின்றார். அவர் நிலையில் அவரைப் பார்த்த இளம் வணிகனுக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை.

முத்தரையர் தமது மகள் திலகவதி கொண்டு வந்து கொடுத்த வாளை வணிகனிடம் நீட்டிவிட்டுத் தமது வாளை உயர்த்தப் போனார்.

“ஐயா! தயவுசெய்து சற்றுப் பொறுத்து நான் சொல்வதைக் கேட்டுவிட்டுப் பிறகு உங்கள் சித்தப்படி செய்யுங்கள். நான் உங்கள் வீடுதேடிக் கொள்ளையிட வரவில்லை. கன்னம் வைக்க வரவில்லை. தெருவழியே பொருள் கூவி விற்றுக்கொண்டிருந்த என்னை இந்த அம்மணிதான் கூப்பிட்டார்கள்” என்றான் வணிகன்.

“ஆமாம் அப்பா! அத்தையாரும் நானும்தான் இவனை அழைத்தோம்” என்றாள் திலகவதி. அவளுடைய அத்தையார் தம் தம்பதியின் சினத்தைக் கண்டவுடனேயே வீட்டின் பின்கட்டுக்குச் சென்று பதுங்கி விட்டார்.

திலகவதி இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அந்த வணிகன் கொண்டு வந்த பட்டாடைகளில் தன் மனத்தைப் பறிகொடுக்கலானாள். ஒவ்வொரு சேலையாக எடுத்துத் தன் வண்ண மேனியுடன் இணைத்து வைத்து, முதலில் உதட்டைப் பிதுக்குவதும், பிறகு ஆனந்தப்படுவதுமாக செய்து கொண்டிருந்தாள். “அப்பா! இப்படிச் சற்றுப் பாருங்களேன்! இந்தக் கலிங்கத்தை நான் கட்டிக் கொண்டால் நன்றாக இருக்குமா?”

அவர் தமது மகளின் கலைச்சுவையை ரசிக்காமல், தான் விழுங்கப் போகும் கன்றுக்குட்டியை மோப்பம் பிடிக்கும்

சிறுத்தையைப் போல், வணிகனை மோப்பம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“அம்மணி! உங்கள் தந்தையார் பொன் கொடுத்துப் பொருள் வாங்குவதற்குப் பதிலாக, என்னைக் கொன்று விட்டு இவைகளைக் கவர்ந்து கொள்ள நினைக்கிறார் போலும்! உங்கள் கலைச்சுவை இவரிடம் கொலைச் சுவையைத் தூண்டி விடுகிறது தாயே!”

“யார் நீ?” என்று உறுமினார் பெரும்பிடுகு முத்தரையர்.

“நான் கொண்டுவந்திருக்கும் பொருளைப் பார்த்தால் தெரியவில்லையா? ஆடை அங்காடிக்கார மெய்யப்பரிடம் வேலை பார்க்கிறவன் நான் ஐயா! நான் உங்கள் கையால் சாவதற்கு அஞ்சவில்லை. ஆனால் மெய்யப்பர் அவருடைய பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு நான் எங்கோ ஓடிப்போய் விட்டதாக நினைப்பாரே என்றுதான் அஞ்சுகிறேன்.”

சரேலென முத்தரையனின் வாள் முனை அவன் மூக்கு நுனியைப் பதம் பார்க்கத் தொடங்கியது. தற்காப்புக்காக அவனும் பளீரென்று தன் வாளை ஓங்கினான். அவ்வளவு தான்! இருவரும் தங்கள் கைவரிசைகளைக் காட்ட முனைந்து விட்டனர்.

வணிகனின் வாட்கலையுணர்ச்சி அவனையறியாது அவனை ஆட்கொண்டு விட்டது. அலட்சியமாக வாள் வீசப் புகுந்த முத்தரையர் இவ்வளவு கடுமையான எதிர்ப்பை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆகவே, முழு

மூச்சுடன் தமது வல்லமையைக் காட்டலானார். வணிகனும் சளைக்கவில்லை.

தன் உயிரை அவன் காத்துக் கொள்ள வேண்டாமா? அந்த ஆவேசப் பரபரப்பில் அவன் அவரைப் பம்பரம்போல் ஆட்டி வைக்கலானான்.

வணிகன் உடையில் வந்திருக்கும் வாள்வீரனா அவன்! திலகவதி முதலில் அவனுக்காக அனுதாபப்பட்டாள். அப்போது அவள் தந்தையின் கை ஓங்கியிருந்தது. அடுத்தாற்போல் அவன் திறமையைக் கண்டு வியந்தாள்.

இருவரும் சரிசமமாக நின்றனர். பிறகு அவன் ஆவேசத்தைக் கண்டு துணுக்குற்றாள். இப்போது தன் தந்தையாரின் உயிருக்காக அஞ்சி நடுங்க வேண்டிய கட்டம் அவளை விரைந்து நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. பதறிக் குடல்நடுங்கிப் போனாள் திலகவதி.

“நிறுத்துகிறீர்களா அல்லது நான் வந்து குறுக்கே விழுந்து மடியட்டுமா?” என்று அலறிக்கொண்டே அவர்களுக்கு மத்தியில் பாய்ந்தோடி வந்தாள்.

இந்தக் கணத்தில் வாள் பிடித்திருந்த முத்தரையரின் கரம் சிறிது நடுங்கியது. அந்த நடுக்கத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, தன் பலமனைத்தையும் ஒன்று திரட்டி, அவர் வாளைத் தாக்கினான் இளைஞன். வெகு தூரத்தில் போய் விழுந்தது அது. உடனே தன் வாளையும் அதனுடன் ஒன்றாக வீசி எறிந்துவிட்டு, வெறுங்கரத்துடன் அவர் முன்னால் நின்றான்.

முத்து முத்தாகக் கொப்பளித்திருந்த வேர்வையைத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டே, துணிந்து குறுக்கே விழப்போன திலகவதியைப் பார்த்துச் சிரித்தான் அவன்.

“அம்மணி! ஆபத்து என் பக்கத்திலிருந்தபோது தாங்கள் ஆத்திரப்பட்டுக்கொண்டு தடுக்க வரக் காணோமே? என்னையும் என் தாயார் பத்து மாதம் சுமந்துதானே பெற்றிருப்பார்கள்?” என்று கேட்டான்.

அவனுடைய சொற்கள் அவளைச் ‘சுருக்’கெனத் தைத்திருக்க வேண்டும். அதற்காக வருந்துகிறவள் போல் இரக்கம் நிறைந்த விழிகளால் அவனை ஒருமுறை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். வாள் வீச்சில் அவன் வெளிப்படுத்திய சாகசங்கள் அவனைப் பற்றிய மதிப்பை அவளிடம் உயர்த்திருந்தன. இடிந்துபோய் நின்று கொண்டிருந்த தன் தந்தையின் கைகளை மெல்லப் பற்றிக் கொண்டே “இவனைப் பார்த்தால் அப்படியொன்றும் தீயவனாகத் தோன்றவில்லையே! ஏனப்பா இவன் மீது உங்களுக்கு இவ்வளவு கோபம்?” என்று கொஞ்சும் குரலில் கேட்டாள்.

“தோற்றத்தைக் கண்டு ஏமாந்துவிடாதே, மகளே!” என்று சொல்லித் தம்முடைய நெற்றியைச் சுளித்து உதட்டைக் கடித்தார் முத்தரையர். “இந்தப் புடவைகளை உடுத்திக்கொண்டு இவன் பெண்ணாக மாறினாலும் மாறுவான்.”

இளநகை செய்துகொண்டே தன் அரும்பு மீசையை முறுக்கிவிட்டான் வணிகன். “ஐயா! நீங்கள் வீணாக ஒரு ஆண் மகனை அவமானப்படுத்துகிறீர்கள்.

கொலையைக் கூட நான் பொறுத்துக் கொள்வேன்.

ஆனால் பெண்ணாக மாறும் பித்தன் என்று சொல்லும் இந்தப் பழியை என்னால் பொறுக்க முடியாது.”

“திலகவதி! இந்தக் கணுக்கால் காயம் நினைவில் இருக்கிறதா?” என்று தம்முடைய வலது காலை மகளுக்குச் சுட்டிக்காட்டினார் அவர். “வளைஎறியை வீசிவிட்டு ஒருவன் குதிரையிலேறித் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடினான் என்று உன்னிடம் சொல்லவில்லையா? அவன்தான் இவன்! இவன் சோழ நாட்டு ஒற்றன்! இந்தப் பாண்டி நாட்டுக் கொல்லன் வீட்டுக்கே ஊசி விற்க வந்திருக்கும் இவன் மெய்த்துணிவைப் பார்த்தாயா?” வினைச் சிரிப்புச் சிரித்தபடியே “ஒற்றா! உன் திறமையைப் பாராட்டுகிறேன். வீரத்தையும் மெச்சுகிறேன். ஆனால் உன் வேஷத்தைக் கலைத்துவிடு!” என்று கூறினார்.

அவரையும், தன் தந்தயின் கால் தழும்பையும் மாறி மாறிப் பார்த்து மருண்ட திலகவதி, “அடப் பாவி!” என்று சொல்லிக் கொண்டு, அவனைவிட்டுச் சிறிது விலகிப் போய் நின்றாள்.

பளீர்பளீரென அந்த வணிகனின் நரம்புகளனைத்தும் ஒரு விநாடி சுண்டி இழுத்தன. மறுவிநாடிக்குள் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு, மிகுந்த அநுதாபம் கொண்டவன் போல் அவன் நடிக்கலானான்.

“ஐயா நீங்களா அது? அப்படியென்றால் நீங்கள் என்னைத் தண்டிக்க வந்தது சரிதான். எனக்கு உங்களை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. அன்றொரு நாள் நான்

கொடுத்த துன்பத்துக்காக இன்றைக்கு நீங்கள் என்னை மன்னிக்கவேண்டும்" என்று பதறினான் வீரமல்லன். ஆம் வீரமல்லனேதான்!

"வேஷம் கலைந்துவிட்டது, பார்த்தாயா?" என்று மகளைப் பார்த்து முறுவலித்தார் முத்தரையர்!

"வேஷம் என்று இன்னொருமுறை சொல்லாதீர்கள். என்னுடைய முந்தையப் பிறவி வாழ்க்கையில் நடந்ததை நீங்கள் இன்றைக்குப் பேசுகிறீர்கள். அப்போது அது என் கடமையாக இருந்தது; செய்தேன். இப்போது அதற்காக வருந்துகிறேன்" என்றான் அவன். "நான் இப்போது படை வீரனில்லை. சோழர்களுடைய படையில் எனக்குள்ள மதிப்பைக் கொடுக்காத போது நான் ஏன் அங்கிருக்க வேண்டும்? சோழவள நாட்டுக்கே தலை முழுக்குப் போட்டுவிட்டு வந்திருக்கிறேன்."

'இதையெல்லாம் நான் நம்பக்கூடியவனா? கதைக்கிறாயே, தம்பி!'என்று கூறுவதுபோல் ஏளனமாக விழித்தன முத்தரையரின் கண்கள்.

"நீங்கள் நம்பினால் நம்புங்கள்; நம்பாவிட்டால் போங்கள், என்னுடைய பழைய புண்ணைக் கீறிவிட்டீர்கள், அதனால் என்னுடைய ஆத்திரத்தை உங்களிடம் கொட்டி ஆற்றிக் கொள்ளுகிறேன். வீரனாக இருந்த வீரமல்லன் என்றைக்கோ இறந்துபோய்விட்டான். வீரர்களுக்கும் வீரத்துக்கும் சோழ நாட்டு அதிகாரிகளிடம் மதிப்பு ஏது?" பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே மேலே தொடர்ந்தான் வீரமல்லன்.

"ஈழநாட்டுப் போருக்குச் செல்லவேண்டுமென்று துடியாய்த் துடித்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய உணர்ச்சியையும் ஆற்றலையும் அவர்கள் மதிக்கவில்லை. பிறகு எதற்கு அவர்களிடம் அடிமைச் சேவகம் செய்ய வேண்டும்? வீரன் என்ற பெயர் சுமந்து வீணாகத் திரிவதைவிட, வணிகன் என்ற பெயரையும் வண்ணப்பெண்களுக்கு ஆடையையும் சுமக்கலா மல்லவா?"

அவனுடைய குரலின் அடித்தளத்தில் மறைந்துகிடந்த சிறு துளி ஆத்திரம் எப்படியோ அவர் கவனத்தைக் கவர்ந்துவிட்டது! ‘மெய்போல் தோன்றுகிறதே!’என்று அவர் உன்னிப்பாகக் கேட்கலானார்.

“ஐயா! நீங்கள் யாரோ, நான் யாரோ, முன்பின் தெரியாதவர்கள். ஒரு வகையில் பார்த்தால் பழைய பகைவர் என்றுகூடச் சொல்லலாம். அப்படியிருந்தும் நீங்கள் எதற்காக என் வீரத்தைத் தாராளமாகப் பாராட்டினீர்கள்? சோழ நாட்டில் இது கிடைக்காததால் பாண்டி நாட்டுக்குப் புகலிடம் தேடி ஓடிவந்தேன். வணிகர் மெய்யப்பர் என்னை வளர்ப்பு மகனைப்போல் கவனிக்கிறார். வாள் பிடிக்கும் கரம் நூல் பிடிப்பதால் என்ன குறைந்துவிட்டது? இந்த வேலை போதும் எனக்கு.”

முத்தரையர் அவனை நம்பவும் இல்லை; நம்பாமலும் இல்லை. மனத்தராசு இரு புறமும் ஆடிக்கொண்டிருக்க “மெய்யப்பரின் ஆள் என்பதால் உன் சொல்லை மெய்யென்று நம்பச் சொல்கிறாயா?” என்று கேட்டார்.

“பொய்யாகவே இருந்து விட்டுப் போகட்டும்; எனக்குப் பொழுதாகிறது!” என்று அவசரப்பட்டான் அவன்.

“அம்மணிக்குப் பிடித்திருந்தால் துணிகளை எடுக்கச் சொல்லிப் பொன் கொடுங்கள். இந்தத் துணிகளுமே பொய் என்றால் எனக்கு விடை கொடுத்து அனுப்புங்கள். இன்னும் நாலு இடங்களுக்குப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு நான் அங்காடிக்குத் திரும்பவேண்டும்.”

“மூட்டையை எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே வா!” என்று சொல்லிவிட்டு முன்னால் சென்றார் வீட்டுக்காரர்.

உள்ளே போனால் வெளியே வரமுடியுமா என்ற சந்தேகத்துடன் தயங்கிக்கொண்டே நுழைந்தான் வீரமல்லன். வீட்டுக்குள் அவனுக்கு உபசாரமும் நடந்தது; வியாபாரமும் நடந்தது. தனக்குப் பிடித்த ஆடைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு, “நாளை மறுநாள் இந்தப் பக்கமாக வந்தால் புதுவிதமாக கச்சைகள் கொண்டு

வருகிறீர்களா?" என்றாள் திலகவதி. வருவதாக அவனும் தலையாட்டி வைத்தான்.

பொருளுக்குரிய பொன்னைக் கொடுத்துவிட்டு, "திலகவதி! தம்பிக்கு மோர் கொண்டு வா, வாள் வீசிக் களைத்திருக்கிறான்" என்று சொல்லி அருகிலிருந்த அறைக்குள் சென்றார் முத்தரையர்.

"பயந்தவர்போல் காணப்படுகிறீர்களே! கொழுமோர் காய்ச்சிக் கொண்டுவரட்டுமா?" உள்ளே சென்று வந்து குளிர்ந்த மோர் நிறைந்த வெண்பொற்கலத்தை நீட்டினாள் அவள். அவளுடைய குளிர்ந்த மேனியின் அழகையும் அந்த மோரையும் ஒன்றாகப் பருகினான் வீரமல்லன். அவள் பேச்சில் திடீரென ஏற்பட்ட மரியாதை, அவன் உள்ளமெல்லாம் குளிரச்செய்தது.

அதற்குள் அறைக்குள் சென்று திரும்பி வந்த முத்தரையர் அவனிடம் ஒரு பொருளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். "இந்தா உன்னுடைய ஆயுதத்தை நீயே வைத்துக்கொள்!" வீரமல்லன் அவர் மீது எறிந்த பழைய வளை எறி அது.

வளை எறியைக் கண்ட வீரமல்லன் திடுக்கிட்டுத் திகைத்தான். அதன்மீது தன் கோபத்தைக் காண்பிக்கும் முறையில் அதை இரண்டாக ஒடிக்கப் போனான்.

"வீணாகச் சிரமப்படாதே தம்பி! உன்னால் அதை முறிக்க முடியாது."

வளை எறிய முறிப்பதென்பது எளிதான காரியமல்லதான். ஆனால் அவன் அதை முறிக்காமல் விடுவதாக இல்லை. தன் மூச்சை அடக்கி அதன் இரண்டு முனைகளையும் வளைக்க முயன்றான்! அந்த முயற்சியில் அவனது நெற்றி நரம்புகளும் கரங்களின் நரம்புகளும் புடைத்தெழுந்தன. நறநறவென்று பற்களைக் கடித்துக்கொண்டே அதனிடம் தன் வலிமையைப் பணயம் வைத்தான். படீரென்று சத்தத்துடன் அது இரண்டு துண்டுகளாக ஒடிந்து விழுந்தது.

இராமன் வில்லை வளைத்து முறித்தபோது சீதை எவ்வளவு ஆனந்தப்பட்டாளோ தெரியாது. ஆனால் திலகவதியின் ஆனந்தம் அதில் சிறிதளவும் குறையவில்லை. முத்தரையரும் இளைஞனின் தோள் வலிமையைக் கண்டு தமக்குள் வியக்கலானார்.

“அம்மணி! உங்கள் தந்தையாருக்கு அபசாரம் செய்த இந்த வளைஎறி இனி என்னிடம் இருக்க வேண்டாம். இதைக் கொண்டுபோய் அடுப்பில் போடுங்கள்!”

வாங்கிக்கொண்டு உள்ளே போனவள் அதை அடுப்பில் போடாமல் தன் மார்பகத்துடன் அணைத்துக் கொண்டு பெருமூச்சுவிட்டாள். பிறகு தன் அத்தையாருக்குத் தெரியாமல் பத்திரப்படுத்தினாள். பின்னர் அவனைப் பார்த்துக்கொண்டே திரும்பிவந்தாள்.

“முத்தரையரே!” என்று யாரோ வாசலிலிருந்து வீட்டுக்காரரை அழைக்கும் குரல் கேடடது.

“யாரது?” என்று கேட்டுக்கொண்டு துள்ளியெழுந்தான் வீரமல்லன்.

கலகலவென்று சிரித்துவிட்டு, “அப்பாவைக் கூப்பிட்டால் நீங்கள் ஏன் அவசரப்படுகிறீர்கள்!” என்றாள் திலகவதி.

“நீங்களும் முத்தரையர்களோ?” தெரியாதவன் போல் கேட்டான் வீரமல்லன்.

“நீங்கள்?”

“நான் வீரமல்ல முத்தரையன்.”

“என்ன!”-ஏக காலத்தில் தந்தையும் மகளும் சேர்ந்து எழுப்பிய வியப்பொலி அவன் எதிர்பார்த்த வெற்றியைத் தந்துவிட்டது. தனக்குள்ளே சிரித்துக் கொண்டான் அவன்.

விடைபெற்றுக் கொண்டு வீரமல்லன் புறப்பட்டபோது, அவனை அங்கு அடிக்கடி வந்து போகுமாறு கூறினார் பெரும்பிடுகு முத்தரையர். அவன் கொண்டு வருவதாகச் சொன்ன புதிய துணிச்சுமை மலர்ச்சுமைபோல் இலேசாக

மாறியது. மனத்தில் ஏற்பட்ட சின்னஞ்சிறு விரிசலுடன் அவன் அந்த இடத்தைவிட்டுக் கிளம்பிச் சென்றான்.

24. ஆசைக் கனவுகள்

அமாவாசைக்குப் பிறகு பத்துத் தினங்கள் சென்றன. இதற்குள் ரோகணத்தின் பல பகுதிகளுக்கும் சோழநாட்டு வீரர்கள், மன்னரையும் அமைச்சரையும் தேடுவதற்காக அனுப்பப்பட்டனர். ரோகணம் அவர்களுக்குப் புதிய இடம். சரியான சாலைகளும், புரவிகள் செல்லக்கூடிய பாட்டைகளும் அந்தப் பிரதேசத்தில் அருகியிருந்தன. தேடிச் சென்றவர்களில் பலர் சோர்ந்து திரும்பினர்! இன்னும் பலர் திரும்பவே இல்லை. அமைச்சர் கீர்த்தியின் முன்னேற்பாட்டால் மறைந்திருந்து தாக்கும் சிறு கூட்டத்தினர் அங்கங்கே தொல்லைகள் விளைவித்த வண்ணம் இருந்தனர்.

காடுகள், மலைகள், மடுக்கள், குகைகள், வனவிலங்குகளின் மறைவிடங்கள் முதலியன நிறைந்த அந்தக் காட்டில் அவர்கள் தேடிச் சென்ற மனிதர்களும் அகப்படவில்லை; மணிமுடியும் அகப்படவில்லை.

இந்தப் பத்து நாட்களில் ஒரே ஒரு முறை ரோகிணி அரண்மனையை விட்டு நகரத்துக்குள் சென்று வந்தாள். அவளுடைய பணிப்பெண்ணின் தகப்பனார் வீட்டிற்குச் சென்று வந்ததாக, இளங்கோவின் மூலம் வல்லவரையருக்குச் செய்தி கிடைத்தது. ரோகிணியின் நடவடிக்கைகளை அவளுக்குத் தெரியாமல் கண்காணித்த இளங்கோ, அவள் சென்று வந்த வீட்டைச் சுற்றிலும் ஒற்றர் சிலரை நிறுத்தி வைத்தான்.

அந்தப்புரத்தின் வடக்குவாயில் மதிலில் ரோகிணி ஏற்படுத்தியிருந்த பாதையைப் பார்த்தபிறகு, அதைப் போன்ற மற்ற ரகசிய வழிகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அரண்மனையைவிடச் சக்கரவர்த்தி தங்கியிருந்த பெரிய மாளிகையே மிகவும் விசித்திர வழிகள் நிறைந்ததாக இருந்தது. அமைச்சர் கீர்த்தியின் உறைவிடமாக இருந்ததாம் அது. அந்த மாளிகையின் சுவர்களுக்குள்ளிருந்து சில பேழைகள் அகப்பட்டன.

அவற்றில் எதற்குள்ளும் மணிமுடி இருக்கவில்லை. ஆனால் மணிமுடியைக் காட்டிலும் மிகவும் பொறுப்புள்ள பொருள்கள் கிடைத்தன. அமைச்சர் கீர்த்தியின் எதிர்காலத் திட்டமே அங்கிருந்த சில ஓலைச் சுவடிகளில் மறைந்திருந்தது.

ஓலைச்சுவடிகளைக் கைப்பற்றிய மாமன்னர் அவற்றைத் தமது அறைக்கு எடுத்துச் சென்று ஆராயலானார். படிக்கப் படிக்க அவரை வியப்பும், திகைப்பும், பரபரப்பும் ஆட்கொள்ளத் தொடங்கின. அமைச்சர் கீர்த்தி கை தேர்ந்த ராஜதந்திரி என்பதும், துணிச்சலும் பேரார்வமும் கொண்ட வீரர் என்பதும் அவரது வழிகள் பயங்கரமானவை என்பதும் விளங்கலாயின.

வல்லவரையரையும் இளங்கோவையும் வரவழைத்து அவர்களுடன் அந்த ஓலைச்சுவடிகள் தெரிவித்த செய்திகளைப் பற்றி ஆலோசனை நடத்தினார்.

‘மணிமுடியைக் கைப்பற்றுவதோடு போராட்டம் ஓய்ந்துவிடப்போவதில்லை.

தொடர்ந்து போராட்டம் நடைபெற வேண்டிய நாடு ரோகணம்’என்ற எண்ணம் மாமன்னரிடம் நன்கு பதிந்துவிட்டது.

இரவெல்லாம் தனித்திருந்து சுவடிகளைப் புரட்டியதால் இராஜேந்திரரின் கண்கள் கோவைப் பழங்களெனச் சிவந்திருந்தன. சிந்தனை செய்ததால் ஏற்பட்ட வெம்மை அவருடைய முகத்தில் படர்ந்திருந்தது.

வல்லவரையரைப் பார்த்து, “மாமா, நம்மில் யாருக்காவது அமைச்சர் கீர்த்தியும், சுந்தர பாண்டியரும் நெருங்கிய உறவினர்கள் என்பது தெரியுமா?” என்று கேட்டார்.

“என்ன!”

“ஆமாம், அவர்கள் இருவரும் மைத்துனர்கள்.”

“சுந்தரபாண்டியரின் தங்கையைக் கீர்த்தி மணந்திருக்கிறாரா?” என்று வியப்புடன் கேட்டார் வல்லவரையர்.

“இல்லை. கீர்த்தியின் தங்கை, சுந்தர பாண்டியரின் மனைவி. இந்த உறவு இன்று நேற்று ஏற்படவில்லை. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ரகசியமாகத் திருமணம் நடைபெற்றிருக்கிறது.”

“தமிழர்களை அடியோடு வெறுக்கும் கீர்த்தியா தம் தங்கையை சுந்தரபாண்டியருக்குக் கொடுத்திருப்பார்? என்னால் அதை நம்பவே முடியவில்லையே!”

சுந்தரபாண்டியர் கீர்த்திக்கு எழுதியிருந்த ஓலைகளை வல்லவரையரிடம் கொடுத்து, “இவற்றைப் பாருங்கள்: பகையிடத்தே உறவு கொள்வதென்பது நம்முடைய ராஜகுலப் பழக்கந்தான். அதையொட்டியே கீர்த்தியும் இப்படிச் செய்திருப்பார் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்றார் இராஜேந்திரர்.

‘பகையிடத்தே உறவு கொள்வது பழக்கந்தான்’என்ற மாமன்னரின் சொற்கள், தேன் துளிகளாகச் சுவை தந்தன இளங்கோவுக்கு. அப்படியென்றால் அவனுடைய சொந்த விஷயத்துக்கும் அது பொருந்துமல்லவா?

சுவடிகளைப் பார்த்த வல்லவரையர், “நம்பத்தான் வேண்டியிருக்கிறது, இந்த உறவை!’’என்றார். “பாண்டியர்களின் உறவால் முதலில் நம்முடைய வலிமையைச் சிதைத்துவிட்டு, அடுத்தாற்போல் அவர்களுக்குக் குழி பறிக்கவும் வகை செய்திருக்கிறார் அமைச்சர் கீர்த்தி.”

“பாண்டியர்களுக்குரிய முடியை அவர்களிடம் கொடுக்கவில்லை.

பெண்ணைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்! எல்லாம் விந்தையாயிருக்கிறது!” என்றான் இளங்கோ.

“விந்தையொன்றுமில்லை; இது ராஜதந்திரம்!” என்றார் இராஜேந்திரர்.

“உரிமையைக் கொடுப்பது வேறு! பெண் கொடுப்பது வேறு. பார்க்கப் போனால் பெண் கொடுப்பது ஒரு

வகையில் உரிமையைப் பறிப்பதாகும். ஏன், வேங்கி நாட்டுக்கு நாம் கொடுக்கவில்லையா?”

வேங்கி நாட்டுப் பேச்சை மாமன்னர் எடுத்தவுடன் இளங்கோவுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. அவன் முகம் சுருங்கியது. இராஜேந்திரரின் தங்கை சிறிய குந்தவையாரின் மகன் நரேந்திரன் இப்போது வேங்கி நாட்டு இளவரசன், அருள்மொழி நங்கைக்கு அத்தை மகன்!

‘கொடும்பாளூர் உறவு பரம்பரை பரம்பரையாக வந்த பழைய உறவு; இவர்களுக்கென்னவோ புதிய உறவின் நினைவுதான் அடிக்கடி வருகிறது!’என்று எண்ணிப் புழுங்கினான் இளங்கோ.

அப்போது வாயிற்கதவருகே பரபரப்போடு ஒரு வீரன் வந்து நிற்கவே அவனை அருகில் வரச் சொல்லி சைகை செய்தார் சக்கரவர்த்தி. ரோகிணியின் நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்க இளங்கோவிடம் ஏவல் செய்த ஒற்றன் அவன்.

இரண்டு நாழிகைப் பொழுதுக்கு முன்னால் ரோகிணி நகரத்துக்குள் சென்ற செய்தி அவர்கள் அனைவருக்கும் தெரியும். முன்பு திரும்பியதைப்போல் இப்போதும் திரும்பி விடுவாள் என்றே இளங்கோ எண்ணியிருந்தான்.

“என்ன செய்தி?” என்றான் இளங்கோ.

“பணிப்பெண்ணின் வீட்டுக்குள்ளேதான் இன்றைக்கும் நுழைந்தார்கள். அவர்கள் சென்ற அரை நாழிகைக்கெல்லாம் பணிப்பெண்ணின் தகப்பனாரும் ஓர் இளைஞனும் ஒரே குதிரையின் வெளியில் கிளம்பினார்கள். குதிரைமேல் சென்ற இளைஞனைப் பார்த்தால்-”

“இளவரசியைப்போல் தோன்றுகிறது. அவ்வளவுதானே?”

“ஆமாம்.”

நகரத்தைவிட்டுக் கிழக்கே செல்லும் ஓர் ஒற்றையடிப் பாதையில் அவர்கள் குதிரை திரும்பியதாகவும், அந்தப் பாதையைப் பற்றி அவன் விவரம் விசாரித்துக்கொண்டு வந்திருப்பதாகவும் தெரிவித்தான்!

“புறப்படு; இளங்கோ!” என்று கட்டளையிட்டார் சக்கரவர்த்தி.

“இளங்கோவை அனுப்பிவிட்டு வாருங்கள்” என்று வல்லவரையருக்கும் விடைகொடுத்து அனுப்பினார்.

25. வழித் துணைவன்?

இளைஞன் வேடத்திலிருந்த ரோகிணியையும் அவளுடைய பணிப்பெண்ணின் தகப்பன் கந்துலனையும் சுமந்து கொண்டு, கிழக்கே காட்டுக்குள் குறுகலான பாதையில் இறங்கியது ஒரு குதிரை. காட்டுக்குள் செல்லச் செல்ல பாதை விசாலமாகிக் கொண்டு வந்தது. நகரத்தைக் கடக்கும் வரையிலும் குதிரை மேலிருந்தவர்கள் இருவரும் மௌனமாகவே சென்றனர். அச்சமும் தவிப்பும் குடிகொண்டிருந்தன அவர்கள் மனத்தில்.

அடர்ந்த மரங்களுக்குப் பின்னால், ரோகணத்தின் தலைநகரம் மறைந்த பிறகே அவர்களால் தாராளமாக மூச்சுவிட முடிந்தது.

ஒரு திருப்பு முனையில் குதிரையை நிறுத்திவிட்டுக் கீழே குதித்தான் கந்துலன். ரோகிணியும் இறங்கினாள். கந்துலன் தனியாக வலது கைப்புறமிருந்த புதருக்குள் நுழைந்தான். சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் மிடுக்கான தோற்றமுடைய மற்றொரு இளங்குதிரையுடன் வெளியே வந்தான்.

“இளவரசி! கிழவனுக்கு அந்தக் கிழட்டுக் குதிரையைக் கொடுத்துவிட்டு நீங்கள் இதில் ஏறிக்கொள்ளுங்கள்; நகரத்துக்குள் இந்தக் குதிரையைக் கொண்டு வந்திருந்தால், இது நம்முடைய அரண்மனைக் குதிரை என்று பகைவர்கள் சந்தேகப்பட்டிருப்பார்கள். நாமோ நெடுவழி போக வேண்டும். ஒரு குதிரை நமக்குப் போதாது.”

வெயிலும் நிழலும் கலந்து உறவாடிய அந்த இடத்தில் சற்று நேரம் நிற்கவேண்டும் போல் தோன்றியது, ரோகிணிக்கு. இலைகளின் வழியே வானத்தைப் பார்த்தவாறே, “உச்சிவேளை பார்த்துப் புறப்படச் சொன்னாயே, வேறு நேரம் கிடைக்க வில்லையா, உனக்கு!” என்று கேட்டாள்.

“இளவரசி! இந்தச் சோழநாட்டுக்காரர்களின் போக்கே புதுவிதமாக இருக்கிறது. பட்டப் பகலில் அவர்கள்மேல் போய் முட்டிக்கொண்டால்கூட ஏனென்று கேட்கமாட்டார்கள். இரவிலோ நாம் மூச்சுவிட்டால் கூடக் கத்தியை உருவிக் கொண்டு வந்துவிடுவார்கள். பகலில் விழித்துக் கொண்டே தூங்குகிறார்கள இரவில் தூங்கியபடியே விழித்திருக்கிறார்கள், ஆந்தையாய்ப் பிறக்க வேண்டியவர்கள்!”

“நன்றாய்ச் சொன்னாய், கந்துலா!” என்று நகைத்தாள் ரோகிணி.

அவளுடைய நினைவு வேறு எங்கோ போய்விட்டது. “கந்துலா! இப்படித்தான் ஒருநாள் இரவு நான் தப்பி வரப் பார்த்து ஒரு முரட்டு வீரனிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டேன். என்னைப் பிடித்தவன் சாமான்ய வீரனல்ல. கொடும்பாளூர் இளவரசன் என்ற கொடியவனைப் பற்றி நீ கேள்விப்பட்டிருப்பாயே! யார் செய்த புண்ணியமோ கொல்லாமல் விட்டுவிட்டான்.”

பற்களை நறநறவென்று கடித்தான் கந்துலன். வெறுப்பும் கசப்பும் படர்ந்தன அவன் முகத்தில்.

“என்ன கந்துலா?”

“அவனுடைய தலையைக் கொய்து கொண்டுபோய் மந்திரியாரின் காலடியில் வைக்க வேண்டுமென்று நம்முடைய வீரர்கள் பலர் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்றிலிருந்து நானும் அவர்களில் ஒருவனாகி விட்டேன். அவன் முகத்தை நான் அருகிலிருந்து பார்த்ததில்லை. உங்களுக்குத் தெரிந்தால் அடையாளம் சொல்லுங்கள் இளவரசி!” இதைக் கேட்டவுடன் ரோகிணியின் முகம் சட்டென்று வெளுத்தது. முக மாற்றத்தைக் கந்துலன் தெரிந்துகொள்ளக் கூடாதென்பதற்காக வேறுபுறம் அதைத் திருப்பிக் கொண்டாள். தன்னுடைய ஒரு துளி ரத்தத்துக்காக இளங்கோ பல துளி கண்ணீர் உதிர்த்த காட்சியை அவளால் அச்சமயம் நினைத்துப் பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

பிறகு அவள் குதிரைமீது ஏறிக்கொள்ளாமல், கந்துலன் கொண்டுவந்த இளம் புரவியின் முகத்தைத் தடவிக் கொடுத்தபடியே நின்றாள். அதன் வலிவு, வனப்பு, மிடுக்கு, கம்பீரம் எல்லாமே இவளுக்கு இளங்கோவைக் கண்முன்னே கொண்டு வந்தன. ‘திரும்பவும் அரண்மனைக்குப் போக முடியுமோ முடியாதோ?’‘அவனைச் சந்திக்க முடியுமோ முடியாதோ?’-ரோகிணி நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டாள்.

“யோசிக்காமல் கிளம்புங்கள், இளவரசி!” என்று தன் குதிரையின் மீது ஏறி அமர்ந்தான் கந்துலன். “இருட்டிய பின்னரும் நீங்கள் அரண்மனைக்குத் திரும்பாவிட்டால் அவர்கள் சும்மாயிருக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் தேடத் தொடங்குவதற்குள் நாம் நாற்சந்திச் சாவடியைக் கடந்து விட வேண்டும்.”

“இப்போது யாரும் கிளம்பியிருக்க மாட்டார்களே!” என்று பயந்து கொண்டே கேட்டாள் ரோகிணி.

“பகலில் கண் தெரியாத தூங்குமூஞ்சிகள்! அந்தக் கவலையே உங்களுக்கு வேண்டாம், புறப்படுங்கள்!”

இரு குதிரைகளும் அவ்விடத்தை விட்டுப் புதிய சுறுசுறுப்புடன் குளம்புகள் ஒலிக்க வேகமாகப் புறப்பட்டன.

அதுவரையில் நடுநிசி ஆந்தையைப் போல் கண்களை அகலத் திறந்து கொண்டு அவர்களைத் தொலைவிலிருந்து கவனித்து வந்த இளங்கோ, அதன் பிறகு மெல்லக் கண்ணிமைத்தான். கூப்பிடு தூரத்தில் குன்றின் இடைவெளியில் நின்ற இளங்கோவுக்கு அவர்கள் என்ன பேசிக் கொண்டார்கள் என்பது விளங்கவில்லை. ஒரு குதிரை இரண்டு குதிரைகளாக மாறியது அவனுக்கு விந்தையாகத் தோன்றியது. குன்றின் மறுபுறம் விட்டு வந்த தன் குதிரையை எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டான்.

விரைந்து சென்ற அவர்களை வளைத்துக் கொள்வதென்றால் அரை நாழிகை நேரம்கூட ஆகாது. அவர்களைப் பிடிப்பதற்காக அவன் அங்கு வரவில்லை. அவர்கள் எங்கு போகிறார்கள் என்பது அவனுக்குத் தெரிய

வேண்டும். யாரைச் சந்திக்கிறார்கள் என்பதை அவன் காண வேண்டும்.

கிளைவழிகள் இல்லாத நேர் பாதை அது. நாற்சந்திச் சாவடியை மையமாக வைத்துத்தான் பிற பாதைகள் பிரிந்து செல்லுகின்றன. சாவடிக்குப் போய்ச்சேருவதற்குள் நன்றாக இருட்டிவிடும்.

அந்த வழியில் அவர்களைப் பின்பற்றிச் சென்றால் அவர்கள் சந்தேகத்திலிருந்து தப்ப முடியாதென்பதற்காக ஒற்றன் குறிப்பிட்ட சுற்று வழியை நோக்கித் தன் குதிரையுடன் திரும்பினான் இளங்கோ, காட்டு வழியைப்போல் இருமடங்கு தூரம் கடந்தாக வேண்டுமாம். . . இளங்கோவின் குதிரை சிறகு பெற்ற பறவையைப்போல் நாலுகால் பாய்ச்சலில் பறந்தது. மூன்று குதிரைகள் வெவ்வேறான இரண்டு பாதைகளில் ஒரே இடத்தை நோக்கிச் சென்றன.

கந்துலனுக்கு ஐம்பது வயதுக்கு மேலாகிறது. மகிந்தரின் உப்பைத் தின்று வளர்ந்தவன். அவரது கஷ்ட நஷ்டங்களில் பங்கு கொண்டவன்,

ரோகிணியைக் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து தூக்கி வளர்த்தவன். அவனுடைய மகளையே தனக்குப் பணிப்பெண்ணாக வைத்துக் கொண்டிருந்தாள் ரோகிணி.

போர் நடந்த நாட்களில் கந்துலனை அரண்மனைக்கு வெளியே அனுப்பிவிட்டார் அமைச்சர் கீர்த்தி. ஆனால் ரோகிணி தன் தோழியை அனுப்ப மறுத்துவிட்டாள். மகிந்தர் இருக்குமிடத்தை ஒருவாரம் வரையிலும் கந்துலனால்கூடக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை; கடைசியில் இடம் தெரிந்தது. ஆனால் காவலர்களை மீறி மன்னரைச் சந்திக்க முடியவில்லை, திரும்பிவிட்டான்.

இப்போது ரோகிணியுடன் செல்வதால் மன்னரை அணுகிப் பேச முடியுமென்று அவனுக்கு ஒரு நம்பிக்கை. ஆனால் அந்த நம்பிக்கையும் உறுதியற்றதாக இருந்தது! ரோகிணியை அவன் அழைத்துக் கொண்டு வருவதை அமைச்சர் கீர்த்தி விரும்புவாரோ, மாட்டாரோ? கீர்த்தி

மன்னருடன் தங்கியிருக்கிறாரோ அல்லது வேறெங்கேனும் சென்று விட்டாரோ!

சூரியன் மேற்கில் நழுவி வெம்மையைக் குறைக்கத் தொடங்கினான். மர நிழல்கள் கிழக்கே நீண்டன. வழி நெடுகிலும் வழிந்தோடிக் கொண்டிருந்த மஞ்சள் பொன்னொளி சிறிது சிறிதாக இருட் கவசத்துக்குள் மறைந்து சுருங்கத் தொடங்கியது.

ரோகிணியும் கந்துலனும் நிழலுருவங்களானார்கள். பின்னர் அவர்களையும் இருள் விழுங்கிவிட்டது. பொழுது சாய்ந்து இரண்டு நாழிகையான பிறகு நாற்சந்திச் சாவடி தனது பாழடைந்த சுவர்களுடன் அவர்களை அச்சத்தோடு வரவேற்றது. வளர்பிறை நிலவு அப்போது மேலே மிதந்து கொண்டிருந்ததால், இருள் அவ்வளவு பயங்கரமானதாக இல்லை.

சாவடிக்குச் சற்றுத் தொலைவிலேயே இருவரும் குதிரையை விட்டிறங்கினார்கள். சந்தடியில்லாமல் குதிரைகளைக் கொண்டு போய் எங்கோ ஒரு மறைவிடத்தில் கட்டிக் கொள் வைத்து விட்டு வந்தான் கந்துலன். சாவடிக்கு அப்பால் தெரிந்த மூன்று பாதைகளில் எந்த வழியாகப் போகவேண்டுமென்று அவனிடம் மெதுவாகக் கேட்டாள் ரோகிணி.

“முதலில் சாவடிக்குப் போய் மூட்டையை அவிழ்த்துப் பசியாற்றிக் கொள்வோம்” என்றான் கந்துலன். “இந்தப் பாதைகளும் சரி, நம்முடைய குதிரைகளும் சரி, இனி நமக்கு உதவப் போவதில்லை. கல்லையும் முள்ளையும் பாராமல் இனிமேல் நாம் குறுக்கு வழியில் நாலு நாழிக்கைக்குமேல் நடந்து போகவேண்டும்; நிலவு இருப்பது ஒருவகையில் நமக்கு உதவி; மற்றொரு வகையில் பெரும் தொல்லை.”

அவர்களுடைய ரகசியப் பேச்சை மரத்தின் மறைவிலிருந்து ஒட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஓர் உருவம் மெல்லச் சாவடியை நோக்கி நழுவியது. அவர்கள் வருவதற்கு முன்பாகவே சாவடியின் முகப்புத்

திண்ணைக்கு வந்து நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்தது. இது கரத்தை மடித்துத் தலைக்கு வைத்துக்கொண்டு பொய்த் தூக்கம் தூங்க ஆரம்பித்தது.

நிலவொளி திண்ணையில் வீசிக் கொண்டிருந்ததால் அந்த உருவத்தின் முகம் மங்கலாகத் தெரிந்தது. கருகருவென்று வளர்ந்த சுருண்ட தாடியும் மீசையுமாக அவன் காணப்பட்டான். நெற்றியில் சந்தனப் பொட்டும் குங்குமப் பொட்டும் கலந்திருந்தன. நீண்ட மேலங்கி அணிந்து கொண்டிருந்தான்.

ரோகிணி அவன் படுத்துக் கிடப்பதைக் கண்டவுடன் பதறிப்போய் கந்துலனின் கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டாள். கந்துலனுக்கும் ஒரு கணம் ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. மௌனமாகத் தனக்குப் பின்னால் வரும்படி அவளுக்கு எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு அடிமேல் அடி எடுத்து வைத்து அந்த உருவத்தின் அருகில் சென்றான். உடைவாளை உறுதியாக ஒரு கரம் பற்றிக் கொண்டது.

உறங்குபவனின் முகத்தையும் மேலங்கிக்குக் கீழே தெரிந்த உள்ளுடையையும் உற்றுப் பார்த்தான் கந்துலன். படுத்துக் கிடந்தவனின் பரந்த மார்பை மறைத்திருந்த உள்ளங்கி மேலங்கியின் வாயிலாகத் தெரிந்தது.

பயம் நீங்கப் பெற்றவனைப் போல், மெதுவாக ரோகிணியின் பக்கம் திரும்பிப் புன்னகைபூத்தான் கந்துலன். அந்த இடத்தை விட்டுச் சற்று விலகிய பின், “அஞ்ச வேண்டியதில்லை, இளவரசி! இவன் ரோகணத்து வீரன், மகிந்தரின் மெய்க்காவல்படையைச் சேர்ந்த பாண்டிய நாட்டுத் தமிழன்” என்றான். “முட்டாள்! மேலங்கிக்கு வெளியே உடை தெரியும்படி வைத்துக்கொண்டு பொழுது போவதற்கு முன்பே உறங்கத் தொடங்கிவிட்டான்.”

அவன் அங்கு இருப்பதைப் பற்றிக் கவலையுறாதவர்களைப்போல் தண்ணீரையெடுத்து வைத்துக் கொண்டு மூட்டையை அவிழ்த்துச் சாப்பிட உட்கார்ந்தார்கள் இருவரும். உணவின் இனிய மணம்

பொய்த் தூக்கம் தூங்கியவனின் நாக்கில் நீர் சுரக்க வைத்தது. நெடுந்தொலைவு பிரயாணம் செய்து வந்தவன் அவன். பெருங்குடல் சிறுகுடலை விழுங்கக் காத்திருந்த இந்த வேளையில் நெய்ச் சோற்றின் வாசனை அவனைச் சும்மா இருக்கவிடவில்லை.

சிறிய ஓசை கேட்டதைச் சாக்காக வைத்துக்கொண்டு துள்ளியெழுந்தான்.

“யாரது அங்கே?” என்று கரககரத்த குரலில் கேட்டுக் கொண்டே அவர்கள் மீது பாயப் போனான். “வாழ்க மகிந்தர்! வாழ்க ரோகணம்; ஒழிக, சோழ நாட்டுப் பதர்கள்.”

கந்துலன் சிரித்துக்கொண்டே, “பொறு மகனே பொறு! நாங்களும் ரோகணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான்” என்றான். “நன்றாக உறங்கி எழுந்து விட்டாயா?” என்று பரிகசித்தான்.

“ரோகணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றால் யார் நீங்கள்? இந்த நேரத்தில் உங்களுக்கு இங்கென்ன வேலை?” -இப்படிக் கேட்டுக் கொண்டே

அவிழ்க்கப்பட்டிருந்த உணவு மூட்டையை உற்றுக் கவனித்தன அவன் கண்கள். இரண்டு நாட்களுக்குச் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்திருப்பார்கள் போல் தோன்றியது.

அடுத்தாற் போல் ரோகிணியைப் பார்த்து, “இந்த இளஞைனை

இதற்குமுன் எங்கோ பார்த்த நினைவாக இருக்கிறதே!” என்று அலட்சியமாகக் குறிப்பிட்டுவிட்டு “எங்கே நீங்கள் யாரென்று சொல்லிவிட்டு, உணவில் கொஞ்சம் இப்படி எடுத்து வையுங்கள்” என்று சம்மணம் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்தான்.

“பாவம்! உன்னுடைய வீரமெல்லாம் இந்தச் சோற்றுக்குத்தானா? முதலில் நன்றாகச் சாப்பிடு; பிறகு பேசுவோம்” என்று இலைச் சருகில் உணவை எடுத்து வைத்தான் கந்துலன். குவளைத் தண்ணீரை மத்தியில் நகர்த்தி வைத்தான்.

ரோகிணி குனிந்த தலை நிமிரவே இல்லை. அவளுடைய கைகால்கள் வெடவெடவென்று நடுங்கின. வாய்க்குள் அவள் எடுத்து வைக்கப்போன சோறு பலமுறை கீழே நழுவி விழுந்தது.

அவளை ஓரக்கண்களால் கவனித்த பாண்டியத் தமிழன், "தம்பி, உனக்குச் சாப்பிட்டே பழக்கமில்லையோ? நான் வேண்டுமானால் ஊட்டி விடட்டுமா?" என்று கேட்டு நகைத்தான்.

கந்துலனுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. "உன் நாவை அடக்குகிறாயா, இல்லையா! எனக்குத்தான் வயதாகிறதே தவிர என் வாளுக்கு வயதாகவில்லை!

உறங்கும்போதே உன்னை எமலோகத்திற்கு அனுப்பியிருந்தால் நீ இப்படி வாய்த் துடுக்காகப் பேசியிருக்க மாட்டாய்."

"அதனால் யாருக்கு நஷ்டம்? தனி வழியே வரும் நம்மவர்களை ஆபத்தில்லாமல் கொண்டு சேர்க்க வேண்டுமென்பதே அமைச்சர் கீர்த்தியின் கட்டளை; அவருடைய மைத்துனர் சுந்தரபாண்டியரின் படையில் செல்வாக்குடன் இருந்தவன் நான். இங்கே ரோகணத்துக்கு நான் வந்த வேளை மிகவும் பொல்லாத வேளை ஐயா! பகைவர்களும் தாக்குகிறார்கள். நண்பர்களும் பயமுறுத்துகிறார்கள்."

இதைக்கேட்ட கந்துலனின் கண்களும் ரோகியிணின் கண்களும் தங்களுக்குள் ஏதோ பேசிக் கொண்டன.

26. மரண தண்டனை

உணவு முடிந்த பிறகு ரோகிணியும் கந்துலனும் தனியே விலகிச் சென்று, அந்தப் புதிய மனிதனைப் பற்றி அந்தரங்கமாகச் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டார்கள். தாங்கள் யார் என்பதை இன்னும் அவனிடம் வெளியிடவில்லை. அவனும் அவர்களை அந்த விஷயத்தில் வற்புறுத்தாமல் விட்டுவிட்டான்.

ஆனால் மற்றொரு விஷயத்தில் அவன் பிடிவாதமாக இருந்தான்.

இரவில் அவர்கள் தனிவழி செல்வது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லையாம். அதை அவன் அனுமதிக்க மாட்டானாம்! அங்கேயே தங்கிவிட்டுப் பொழுது புலர்ந்தவுடன் போகலாம் என்றான். அப்படி இல்லாமல் உடனே கிளம்ப வேண்டுமென்றால் தன் துணை அவர்களுக்கு மிகவும் அவசியமென்று கட்டாயப்படுத்தினான். அமைச்சரின் ஆணைப்படி அவன் தன் கடமையை நிறவேற்றாவிட்டால் அதனால் அவன் தலையே போய்விடுமாம்.

“என்ன சொல்கிறீர்கள் இளவரசி? நம்மைத் துரத்துகிறவர்களிடமிருந்து தப்பினாலும் நம்மைக் காப்பாற்றுகிறவர்களிடமிருந்து தப்பமுடியாது போல் இருக்கிறதே! பகலில் போவதென்றால் இவன் தொல்லை இருக்காது. ஆனால் பகைவர்கள் அதற்குள் நம்மைப் பிடித்து விடுவார்கள்.”

“நாம் இப்போதே போக வேண்டும்; ஆனால் இவனை அழைத்துக்கொண்டும் போகக்கூடாது” என்றாள் ரோகிணி. “நம்மைச் சேர்ந்தவனாக இருந்தாலும் எனக்கென்னவோ இவனைப் பார்த்தால் நல்லவனாகத் தோன்றவில்லை- அடிக்கடி என்னை உற்றுப்பார்த்து அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரிக்கிறான். என் குரலிலிருந்து என்னைப் பெண்ணென்று தெரிந்து கொண்டால் பிறகு எப்படி நடந்து கொள்வானோ தெரியாது. இளவரசி என்று தெரிந்தாலும் அவனுக்குச்

சிறிது அச்சம் இருக்கும். அது தெரியாதபோது அவனால எனக்குத் துன்பம் வராதென்பது என்ன நிச்சயம்?” கந்துலன் யோசனை செய்தான்.

“வேண்டாம் கந்துலா! நாமே விரும்பாதபோது நமக்கு வலிய வந்து உதவி செய்பவர்களை நாம் எளிதில் நம்பி விடக்கூடாது” என்றாள் ரோகிணி.

‘இவனை உறங்கும்போதே தீர்த்துக் கட்டியிந்தால் இவ்வளவு தொல்லை நமக்கு இல்லை! இப்போது இவனை என்னதான் செய்வது?

ரோகிணியின் மூளை துரிதமாக வேலை செய்தது. கந்துலனின் காதருகில் சென்று தன் யோசனையைத் தெரிவித்தாள். கந்துலனின் முகம் அதைக் கேட்டதும் மலர்ந்தது. ரோகிணியை அழைத்துக் கொண்டு திண்ணை யோரத்தில் உட்கார்ந்து கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டிருந்த வீரனிடம் வந்தான்.

“நண்பா! தம்பிக்கு இந்த நேரத்தில் புறப்படப் பயமாக இருக்கிறதாம். ஒரு தூக்கம் போட்டுவிட்டு விடிவெள்ளி கிளம்பும் நேரத்தில் புறப்படலாமென்கிறான். நீ சற்று மறந்து விடாமல் எங்களை அந்த வேளையில் எழுப்பிவிடு.”

“இதுதான் நல்ல யோசனை!” என்று மற்றொரு கொட்டாவி விட்டான் வீரன். “நானும் உங்களோடு இப்படிச் சிறிது தலையைச் சாய்க்கிறேன். ஒருவேளை நானே அயர்ந்து தூங்கிவிட்டாலும் என்னை எழுப்பி ஒருவார்த்தை சொல்லிக் கொண்டு போய்ச் சேருங்கள்.”

அடுத்தாற்போல் “வாழ்க மகிந்தர்! வாழ்க ரோகணம்” என்று கூறிக்கொண்டே, அவன் தன் கட்டையைக் கீழே சாய்த்து விட்டான். மற்றவர்களும் திண்ணையோரத்தில் தங்களை முடக்கிக் கொண்டார்கள்.

ஒரு நாழிகை சென்றது; இரண்டாவது நாழிகையும் ஊர்ந்தது. கந்துலன் சந்தடி செய்யாமல் எழுந்து, அந்த வீரனின் வயிற்றைப் பார்த்துத் தன் உடைவாளைப் பாய்ச்சுவதற்காக மெல்ல அதை உறையிலிருந்து உருவப்

போனான். ரோகிணியின் கரம் அதைத் தடுத்தி நிறுத்தி, 'தூங்குகிற புலியை எழுப்பித் தொலைக்காதே'என்பது போல் அவனுக்கு எச்சரிக்கை செய்தது.

பிறகு இருவரும் மெல்லத் திண்ணையிலிருந்து நழுவிக் காட்டுக்குள் புகுந்தார்கள். கூப்பிடுதூரம் சென்று திரும்பிப் பார்த்தபோது அந்த வீரன் அதே இடத்தில் கிடந்தான்.

"நல்ல சமயத்தில் உன்னைத் தடுத்தேன். நீ வாளை உருவிய சத்தத்தைக் கேட்டு அவன் விழித்துக் கொண்டிருந்தால் உன் கதி என்ன ஆகியிருக்குமோ? சிறந்த வீரன் என்பது அவன் தோற்றததைப் பார்த்தாலே தெரியவில்லையா!" என்றாள் ரோகிணி.

"வீரனாம் வீரன்! தூங்குமூஞ்சி! சோற்றுக்குடுக்கை!" என்று கூறிக் கலகலவென்று நகைத்தான் கந்துலன்.

"சரி, நீ வாயை மூடிக்கொண்டு பேசாமல் வா" என்று அவனை அடக்கினாள் ரோகிணி.

அதிகமாகப் பேசுவதற்கும் பேச்சைக் கேட்பதற்கும் அவளுக்கு அப்போது பயமாக இருந்தது. திரும்பிய பக்கமெல்லாம் மரங்களும் குன்றுகளும் பேய் பிசாசுகளாகவும் பூதங்களாகவும் நின்று கொண்டிருந்தன. வளர்பிறை நிலவு இருள் சூழ்ந்த இடங்களைத் திட்டுத் திட்டாக எடுத்துக் காட்டி அவள் அச்சத்தை அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஆந்தைகள் ஒருபுறம் அலறிக்கொண்டே சல்லாபம் புரிந்தன.

கோட்டான்கள் மறுபுறம் கூவிக்கொண்டே கொஞ்சிக் குலாவின. சின்னஞ் சிறு வனவிலங்குகளின் கும்மாளத்துக்கும் குதூகலத்துக்கும் வேறெந்த நேரமும் கிடைக்கவில்லை போலும். புதர்களுக்கிடையில் நெருப்புத் துண்டங்களைப் போல் தெரிந்த அவைகளின் விழிகளைக் கண்டு ரோகிணி வேர்த்து விதிர்விதிர்த்தாள்.

தைரியம் சொல்லிக் கொண்டே அவளை அழைத்துக் கொண்டு நடந்தான் கந்துலன். தன் தந்தையை சந்திக்க

வேண்டுமென்ற ஆசை மட்டிலும் அவள் மனத்தில் இல்லாதிருந்தால் அவளுடைய உடலை மட்டுமே கந்துலன் மகிந்தரிடம் தூக்கிக் கொண்டு சென்றிருப்பான்; அத்தனை பயம் ரோகிணிக்கு.

அவள் துணிவுள்ள பெண்தான்; துடுக்குத்தனமும் தைரியமும் அவள் உடன் பிறந்தவைதான். ஆனால் அவையெல்லாம் அரண்மனைக்குள் அவளுக்கு உதவி செய்தன. மனிதர்களிடம் அவள் துணிவுடன் பழகத் தெரிந்தவள். இயற்கையுடன் ரோகிணி ஒன்றிப் பழகியதில்லை. இரவு நேரத்துக் கானகத்தின் அச்சம் நிறைந்த அதிசயங்கள் அவளுக்குப் புதுமையானவை; புதிரானவை.

ஒருபுறம் வானத்தை முட்டிக்கொண்டு சரிவாக நீண்டுபடுத்துக் கிடந்தது ஒரு மலை. அதன் அடிவாரத்துக்குச் சென்றவுடன், “இளவரசி ! இனி நீங்கள் உடை மாற்றிக் கொண்டு இளவரசியாகவே என்னுடன் வரலாம். நம்முடைய வீரர்கள் நடமாடும் இடம் வந்துவிட்டதால், வேற்றுடையில் இருந்தால்தான் ஆபத்து” என்றான் கந்துலன்.

இளைஞனாக இருந்த ரோகிணி சிறு பாறைக்குப் பின்னால் மறைந்து மறுவிநாடியில் புத்தம் புது மலராய் மனங்கவரும் மங்கையாய் வெளியில் வந்தாள். மலையடிவாரத்திலிருந்த பிளவின் வழியாக அவர்கள் விரைந்து சென்றனர். அப்படியும், மலையின் அடிவயிறான குகை அவர்கள் கண்களில் படுவதற்கு ஒரு நாழிகை ஆயிற்று. “அதோ பாருங்கள். அங்கே?”

கந்துலன் சுட்டிக் காட்டிய திசையில் பாறைகளுக்கும் செடிப் புதர்களுக்கும் மத்தியில் சிறிய பிளவொன்று தென்பட்டது. தீவர்த்தியின் வெளிச்சமோ, விளக்கு வெளிச்சமோ ஏதோ ஒன்று அதற்குள்ளிருந்த இருளை மெல்ல ஒதுக்கிக் கொண்டிருந்தது. பத்துப் பதினைந்து வீரர்கள் அதற்குக் கீழே பாறைகளின் மேல் உட்கார்ந்திருந்தனர்.

குகை சற்று உயரத்தில் இருந்ததால் சிறு பாறைகளை அதற்குப் படிகளைப்போல் அடுக்கியிருந்தார்கள். படிகளின் ஓரத்தில் காணப்பட்ட மர ஏணி கந்துலனின் கண்களுக்கு அந்த நேரத்தில் புலப்படவில்லை.

"வாழ்க மகிந்தர்! வாழ்க ரோகணம்!" என்று தொலைவில் நின்று கொண்டே குரல் கொடுத்தான் கந்துலன்.

வீரர்கள் உருவிய வாட்களுடன் விரைந்தோடி வந்து கந்துலனையும் ரோகிணியையும் வளைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள். கந்துலனை இனம் கண்டு கொண்ட ஒருவன், அந்த நேரத்தில் அப்படிக் குரல் கொடுத்ததற்காக அவனைக் கடிந்து கொண்டான். ரோகிணியை உற்றுப் பார்த்த பிறகு வீரர்கள் அனைவருமே மூச்சுவிடக்கூட மறந்துவிட்டார்கள். இளவரசி என்பதால் அவர்களுக்கேற்பட்ட பணிவும் மதிப்பும் ஒரு புறம் இருக்க, அவளுடைய கண்களில் கலந்தொளித்த காந்த சக்தி அவர்களை அப்படியே நிலை குலைய வைத்தது.

"அரசரிடம் செல்ல வேண்டும்" என்று மிடுக்குடன் கூறினாள் ரோகிணி.

"சித்தம், இளவரசி!" வழி காட்டுவோரும் புதர்களை விலக்குவோரும், பக்கத்திலும் பின்புறமுமாக நின்று அழைத்துச் செல்வோருமாகக் குகைக்கு முன்னால் காவல் புரிந்த அனைவருமே அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டு விட்டனர். ஒருவன் மட்டிலும் மன்னரிடம் செய்தியைத் தெரிவிப்பதற்காக முன்னால் விரைவாக ஓடினான்.

இந்தக் குழப்பம் நிறைந்த காட்சியை தொலைதூரத்தில் மிகவும் ஆபத்தான நிலையிலிருந்து கொண்டு, திரும்பிப் பார்த்தது மற்றொரு உருவம். நாற்சந்திச் சாவடியில் அவர்களைச் சந்தித்த வீரன் அவன். மலைச் சரிவோடு சரிவாக ஒன்றி அவன் குகையின் பின்புற வாயிலை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய நெஞ்சு பாறையில் உராய்ந்தது; கைப்பிடி நழுவியது; கால்கள் தடுமாறின. பற்றிக்கொண்ட செடி கொடிகள் கையோடு வந்தன.

என்றாலும் அவன் தன் முயற்சியை விடவில்லை. மலை குலைந்தாலும் மனம் குலையாதவனைப்போல் சிறிது சிறிதாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்தான்.

நூலிழை அளவு சறுக்கினாலும் மரணந்தான். எண்ணிப் பார்க்க எலும்புத் துண்டு கிடைக்காது. மறுபடியும் அவன் கீழே திரும்பிப் பார்த்தான்.

குகைக்குள்ளே உறங்கிக் கொண்டிருந்த மன்னருக்கு இதற்குள் செய்தி எட்டிவிட்டது போலும். தந்தையென்ற உணர்ச்சி அவரைப் பற்றிக் கொள்ளவே, ஓடோடி வந்து அவர் தம் மகளைக் கட்டிக்கொண்டார். பேசுவதற்கு நா எழவில்லை. விம்மினார்; தேம்பினார்; குலுங்கினார்; பதறினார்.

“அப்பா! அப்பா!” என்று ரோகிணியின் உருக்கம் நிறைந்த குரலால் வானை முட்டிய அந்த மலையே நடு நடுங்கி நெகிழ்ந்து கொடுத்தது.

கன்றைப் பிரிந்த பசு கதறுவதுண்டு. பசுவைப் பிரிந்த கன்று பரிதவிப்பதுண்டு, தந்தையைப் பிரிந்த மகள் இப்படியும் தவித்துப் புலம்புவது உண்டா?

இதற்குள் குகையின் பின்புறத்தை அடைந்துவிட்ட வீரன் அந்தக் குரலின் தாக்குதல் தாங்காமல் தன் கண்களின் ஓரத்தில் கசிந்த இரு சொட்டு நீர் மணிகளைத் தன் புறங்கையால் துடைத்து விட்டுக் கொண்டான்.

தந்தையும் மகளும் மட்டுமே குகைக்குள் நுழைந்தனர். பெரிய மண் சட்டி ஒன்று அகல் விளக்காக மாறி அங்கு ஒளி அளித்தது. குவியல் குவியலாக ஆயுதங்கள், சமையலறைப் பொருள்கள், துணிமணிகள் முதலியவை அங்கே தாறுமாறாகக் கிடந்தன. நல்ல நாட்களில் சாதாரணப் போர் வீரன் படுக்கத் தயங்கும் எளிய படுக்கை ஒன்றில் மகிந்தர் போய் உட்கார்ந்தருந்தார்.

குகையைச் சுற்றிப் பார்த்த ரோகிணி, அதே கண்களால் தன் தந்தையாரின் முகத்தையும் உற்றுப் பார்த்தாள். இருளில் அதை முன்பு சரியாகப் பார்க்க முடியவில்லை.

முகமா அது? முடிதாங்கி ரோகணத்தை ஆட்சி செய்த மன்னர்தாமா அவர்? ரோகிணியின் தந்தையா அப்படி நிறம் மாறி, உருமாறி குகைவாழ் எலும்புக் கூடாய் காட்சி தருகிறார்?-ரோகிணியின் தலை சுழன்றது.

"அப்பா! இனிமேல் என்னால் உங்களை விட்டுப் பிரியவே முடியாது அப்பா! நான் இங்கேயே உங்களுடன் தங்கிவிடப் போகிறேன். என்னை இனி எங்குமே போகச் சொல்லாதீர்கள் அப்பா!"

தந்தையின் மடியில் படுத்துக்கொண்டு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள் ரோகிணி. எப்படி அவளைத் தேற்றுவதென்று தெரியாமல், அன்போடு அவள் தலையை வருடிக் கொண்டிருந்தார் மகிந்தர். சொட்டுச் சொட்டாய் அவரது கண்ணீர் ரோகிணி மீது விழுந்து சிதறியது.

"ரோகிணி! பகைவர்களாக இருந்தாலும் பண்பு உள்ளவர்களாயிற்றே

சோழர்கள்? உனக்கு அங்கு இருப்பதில் குறைவொன்றும் இருக்காதே, அம்மா!"

"பேசாதீர்கள், அப்பா! இந்த நிலையில் நீங்கள் இருப்பது தெரிந்திருந்தால் இதற்குள் பட்டினிகிடந்தே செத்துப் போயிருப்பேன்."

"நீ இந்த இடத்தில் ஒருநாள் கூடத் தங்க முடியாது மகளே! பெண்கள் இருப்பதற்கு ஏற்ற இடமில்லை இது. திரும்பிப் போகத்தான் வேண்டும்."

"அப்பா!" என்று சோகத்துடன் கத்தினாள் ரோகிணி. "திரும்பிப் போவதற்கு ஒரே இடம்தான் இருக்கிறது. அந்த லோகத்துக்கு நீங்களே என்னை உங்கள் கையால் அனுப்பி விடுங்கள். வேறு எங்குமே நான் போகமாட்டேன் போகவே மாட்டேன்!"

முட்டி மோதிக்கொண்ட ரோகிணி தன் உணர்ச்சிப் பெருக்கிலிருந்து மீள்வதற்குச் சில விநாடிகள் சென்றன. மகிந்தர் தமது மகிஷியைப் பற்றியும், மைந்தன் காசிபனைப் பற்றியும் அவளிடம் விசாரித்தார்.

அதுவரையில் காசிபனை மறந்திருந்த ரோகிணிக்கு அவர் கேள்வி தூக்கி வாரிப் போட்டது.

“காசிபனைப் பற்றி என்னிடம் கேட்கிறீர்களே! அவனைப் பற்றி நானல்லவா உங்களிடம் கேட்க வேண்டுமென்றிருந்தேன், எங்கே அவன்?”

“என்னது?”

“அன்றைக்கே அமைச்சர் கீர்த்தி அவனை அழைத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டாரே! அவனை அவர் உங்களிடம் கொண்டு வந்து சேர்க்கவில்லையாய?”

இந்தச் சமயத்தில் குகையின் பின்புறத்தில் இலேசாக ஏதோ சத்தம் கேட்டது. சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்த ரோகிணிக்கு இருளில் ஒன்றும் தெரியவில்லை. தன் தந்தையின் முகத்தைப் பரபரப்புடன் நோக்கினாள். காசிபனின் இருப்பிடம் அவருக்கே தெரியாதா?

நீண்ட நேரம் பேசாதிருந்த மகிந்தர், “கீர்த்தி எதையும் முன் யோசனையுடன்தான் செய்திருப்பார். காசிபன் எங்கு இருந்தாலும் பத்திரமாக இருப்பான். அவனைப் பற்றி நீ கவலைப்படாதே, ரோகிணி!” என்றார். “அவன் இருப்பிடத்தை அவர் உங்களிடம் கூடவா சொல்லக் கூடாது?”

அதே கேள்வி அவருடைய மனத்திலும் எழாமல் இல்லை. மெல்லச் சிரித்து அதை மறைந்துவிட்டு, “காரணம் இல்லாமல் அவர் செய்திருக்க மாட்டார். மேலும் இந்தக் காலத்தில் நாங்கள் ஒருவரையொருவர் சந்திப்பதே கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஓலைத் தொடர்புகூட வைத்துக் கொள்ள முடிவதில்லை” என்றார். “இந்தக் கவலையை உன் மனத்தைவிட்டே அகற்றிவிடு ரோகிணி! எனக்கு இந்த நாட்டின் முடி கிடைக்காவிட்டாலும் என் மகனுக்கு அதைச் சூட்டிப் பார்த்துவிட்டுத்தான் அவர் உயிர் துறப்பார்.”

“வேற்று நாட்டு மணிமுடியை அவர்களிடம் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டால், நாடு நாளைக்கே நம்முடையதாகி விடும்” என்றாள் ரோகிணி. “உங்களுடைய முடி இப்போது

என்னிடம் தான் இருக்கிறது. சக்கரவர்த்தி அதை என்னிடமே திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டார்.”

அலட்சியமாகச் சிரித்தார் மகிந்தர், “நீ சிறு பெண். உனக்கு இந்த விவகாரமெல்லாம் தெரியாது. நண்பர்களின் துரோகத்தைக்கூட நம்பலாம்; பகைவர்களின் தாராளத்தை நம்பவே கூடாது. பெண்களிடம் அவர்கள் காட்டும் பெருந்தன்மையை வைத்துக்கொண்டு, நீ மற்ற விஷயங்களிலும் அவர்களை நல்லவர்களென்று நினைக்கிறாய். அது தவறு, ரோகிணி!” மணிமுடியைப் பற்றி பேச்சு வந்தது...

“அப்பா! நகரத்தின் புத்த விஹாரம் முழுவதும் அவர்கள் தேடிப் பார்த்து விட்டார்களாம். கிடைக்கவில்லையாம். அங்கிருந்த மணிமுடி வேறெங்கு போயிருக்கும்?”

“அங்கும் தேடிப்பார்த்துவிட்டார்களா? இப்படியெல்லாம் நடக்குமென்று தெரிந்துதான் முன்பே அதை வேறிடத்துக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டோம் தேடட்டும், தேடட்டும், நன்றாகத் தேடிப் பார்க்கட்டும்!” துன்பத்தைக்கூட மறந்து வாய்விட்டுச் சிரித்தார் மன்னர் மகிந்தர்.

“அது எங்கே அப்பா இருக்கிறது?”

“உனக்கு ஏன் ரோகிணி இந்தப் பொறுப்பெல்லாம்? ஆண்களாகிய எங்களுக்கு அதை விட்டுவிட்டு, நிம்மதியாக இரு!”

“அரசரையே மந்திரி நம்பாத நாடு இது! இந்த நாட்டில் மன்னர் தமது மகளை நம்பாததில் என்ன வியப்பு? நீங்கள் என்னிடம் இனி எதையுமே சொல்லவேண்டாம், அப்பா!” என்று பிணங்கினாள் ரோகிணி.

ரோகிணியின் முதல் வாக்கியம் சுருக்கென்று பாய்ந்து ஊடுருவியது மன்னரின் மனத்தை. ஏற்கெனவே காசிபன் மறைந்த செய்தியைக் கேட்டு அதிர்ச்சியுற்றிருந்தவரை ரோகிணி தன் சுடுசொல்லால் மேலும் நோகச் செய்துவிட்டாள். அதுவரையில் மன்னராக இருந்தவர்

இதைக் கேட்டவுடன் மனிதராக மாறினார்; தந்தையாகி விட்டார்.

கோழையாக இருந்தாலும் மகிந்தர் ராஜதந்திரத்தில் அப்படியொன்றும் சளைத்தவரல்லர். ஆனால் ராஜதந்திரமும் சில வேளைகளில் தனக்குரியவரிடமே தந்திரம் செய்து தப்பி விடுகிறதே!

மகிந்தர் சுற்றுமுற்றும் உற்று நோக்கிவிட்டு, மிகவும் ரகசியமாக, “இந்த மலையின் மறு பக்கத்திலுள்ள முதலைச் சுனை உனக்குத் தெரியுமா, ரோகிணி?” என்று தொடங்கி, அதன் இருப்பிடத்தை அவளிடம் விளக்கமாகவே சொன்னார்.

குகையின் பின்புறம் மறைந்துகொண்டிருந்த வீரனுக்கு அவன் இருந்த இடத்திலேயே இருந்தால், இந்த ரகசியம் அவ்வளவு எளிதாகக் கிடைக்குமென்று தோன்றவில்லை. காதில் விழாத தூரத்தில் இருந்து கொண்டல்லவா அவர்கள் பேசினார்கள்? தன் செவிகளைத் தீட்டிக் கொண்டு மெல்ல மெல்ல மகிந்தரின் முதுகுப் புறத்திற்கு நகர்ந்து வந்தான் அவன். ஒன்றையும் விடாமல் கேட்டான். திரும்பிப் போக முயன்றான்.

இன்னும் ஒரு கணம், மின் வெட்டும் நேரம். அவன் ரோகிணியின் கண்களில் படாமல் இருந்திருக்கக் கூடாதா?

நிழலுருவத்தைக் கண்டு திடுக்கிட்ட ரோகிணி, அதைத் தன் தந்தையிடம் காட்டிக் கொள்ளாமல், “இருங்களப்ப, இதோ வந்துவிடுகிறேன்!” என்று சொல்லிக் கிளம்பினாள். விரைந்து சென்ற அவளிடமிருந்து அவனால் தப்பமுடியவில்லை. குகையின் திருப்பத்தில் அவர்கள் இருந்ததால் மகிந்தரும் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டுச் சும்மா இருந்தார்.

நாற்சந்திச் சாவடியில் ரோகிணியைச் சந்தித்த அதே வீரன் அங்கு நின்றுகொண்டிருந்தான். “அப்பா! ஒற்றனப்பா! ஒற்றன்! ஓடி வாருங்கள்!” என்று தன் பலங்கொண்ட மட்டும் கூவினாள் ரோகிணி.

மறுகணத்தில் அவள் எதிர்பாராத ஒரு பேரதிசயம் அங்கே நடந்தது. அந்த ஒற்றன் தன் தாடியை விலக்கி அவளிடம் தன் முகத்தைக் காட்டிவிட்டு, மீண்டும் அதைப் பொருத்திக்கொண்டான். கொடும்பாளூர் இளவரசன் அவன்! பொல்லாத வீரன். தென்னவன் இளங்கோவேள் அவன்!

“ஆ!” என்று அலறிக்கொண்டு, ரோகிணி தரையில் மயங்கிவிழுவதற்குள் பத்துப் பன்னிரண்டு வீரர்கள் இளங்கோவை உருவிய வாட்களுடன் சூழ்ந்துகொண்டனர். மலைக் குகையின் பின்புறப் பாதை எளிதில் தப்பிச் செல்லக்கூடிய பாதையாக இல்லை. வீரர்களிடம் கூட அவன் வாள் வீசித் தன் சாகசத்தைக் காட்டியிருக்க முடியும். ஒருவேளை தப்பிச்செல்ல மார்க்கம் கிடைத்திருந்தாலும் கிடைத்திருக்கும்.

ரோகிணி மயங்கி விழுந்ததைக் கண்ணுற்ற இளங்கோ செயலற்ற சடப் பொருளானான். கரங்களைப் பற்றினர் சிலர்; கால்களைப் பற்றினர் சிலர்; கட்டிப் பிடித்தனர் சிலர்; பற்றி இழுத்தனர் சிலர்.

விளக்குச் சட்டியை அவன் முகத்துக்கெதிரே தூக்கிப் பிடித்த மன்னர் அதை அருகில் இருந்தவனிடம் கொடுத்து விட்டுத் தம் ஆத்திரம் தீரும்வரையில் அவன் முகத்தில் அறைந்தார்.

அவருக்குத் தமது மகள்மீது ஆத்திரம். ரகசியத்தைக் கேட்டுத் தொலைத்தாள் அல்லவா! அந்த ஒற்றன் மீது ஆத்திரம். அதைத் தெரிந்து கொண்டானல்லவா? மகள் மீதிருந்த ஆத்திரத்தையும் சேர்த்து வைத்து அவன் முகத்தில் காட்டினார்.

மயங்கிக்கிடந்த ரோகிணி அறையும் சத்தத்தைக் கேட்டுச் சுயஉணர்வு பெற்றாள். தன் தந்தையின் மூர்க்கத்தனத்தைத் தடுக்கவேண்டுமென்று அவளுடைய நரம்புகள் அனைத்துமே துடித்தன. ‘ஐயோ! அவரை ஒன்றும் செய்யாதீர்கள். என்னுடைய ஒரு துளி ரத்தத்துக்காக அவர்

தவித்த தவிப்பு எனக்குத்தான் தெரியும். அவரை விட்டுவிடுங்கள்!'என்று அலறத் தோன்றியது.

மகிந்தரின் முகம் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பைப்போல் சிவந்திருந்ததைக் கண்டவுடன் அவளால் ஒன்றுமே செய்யமுடியவில்லை. ஒற்றனுக்கு உறுதுணையாக இருந்ததாக அத்தனை வீரர்களும் அவளுக்கு எதிரே திரும்பிவிடுவார்கள்.

ஒற்றனின் பொய் மீசையும் தாடியும் மன்னரின் கையோடு வந்துவிட்டன. அவனுடைய வேஷம் கலைந்தது. பல குரல்கள் ஒன்றாக எழுந்தன.

“கொடும்பாளூர் இளவரசன்!”

மகிந்தரின் மனத்திலே நெருப்புப் பற்றிக் கொண்டது. “நீதானா அவன்?” என்று கேட்டுவிட்டு, மகளிடம் திரும்பி, “ரோகிணி! இவனை நீ அரண்மனையில் பார்த்திருக்கிறாயா? இவனை உனக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டார்.

“இவரை...இல்லை.... இவனை.... எனக்குத் தெரியாதப்பா!”

ரோகிணியின் கண்களுக்கு மட்டுமே புலப்படக்கூடிய புன்னகையின் மின்கீற்று ஒன்று இளங்கோவின் இதழ்க் கோணத்தில் எட்டிப் பார்த்தது. “இவன் தெரிந்துகொண்ட ரகசியம் இவன் உயிரோடு போய்த் தொலையட்டும்!” என்றார் மன்னர் மகிந்தர்.

“இவனை நன்றாகக் கட்டி இப்போதே மலை உச்சியிலிருந்து உருட்டிவிடுங்கள்.”

மன்னர் விதித்த மரணதண்டனையைக் கேட்டு ரோகிணி மீண்டும் மயங்கினாள்.

27. தண்டனையும் தந்திரமும்

இளங்கோவுக்கு இப்போது மரணதண்டனை. வீரன் கோழையிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டான். மறைந்து வாழும் மன்னர் மகிந்தரின் ஆணை அவன் உயிரை ஊசலாடச் செய்தது.

மயங்கி விழுந்த ரோகிணி சில விநாடிகளில் சுய உணர்வு பெற்று, இளங்கோவின் முகத்தையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இளங்கோ அவளைப் பார்க்காமல் குகைக்கு வெளியே நிலவில் முழுகியிருந்த மலைச்சாரலை ஊடுருவிக் கொண்டு நின்றான். மன்னரின் காவலர்கள் அவனைக் கயிற்றால் இறுக்கிப் பிணைப்பதில் சுறுசுறுப்பாக முனைந்து நின்றனர். காவலர்களின் தலைவனான விஜயபாகு அவன் கரங்களை உடலோடு சேர்த்துவைத்துக் கட்டினான். மலை மீதிலிருந்து உருட்டிவிட்ட பிறகு, கீழே விழும்போது கரத்தால் எதையாவது எட்டிப் பிடித்துப் பற்றிக்கொண்டு அவன் உயிர் பிழைத்துவிடக் கூடாதல்லவா!

ஒரு முறையேனும் தன் பக்கம் முகத்தைத் திருப்பித் தன் கண்களைச் சந்திக்கமாட்டானா என்று ஏங்கினாள் ரோகிணி. விநாடிக்கு விநாடி அந்த ஏக்கம் அதிகரித்துத் துடிப்பாக மாறியது. வாய் திறந்து அவள் பேசா விட்டாலும், அவள் கண்கள் பேசின.

‘கொடும்பாளூர் இளவரசே! இருந்திருந்தும் நான்தானா உங்கள் உயிருக்கு எமனாக வந்து வாய்க்க வேண்டும்? நீங்கள் தாம் அந்த ஒற்றரென எனக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டதே? தெரிந்திருந்தால் ஒருக்காலும் இவ்வளவு தூரம் நடந்திருக்காது இளங்கோ! உங்களுடைய மரண தண்டனை நிறைவேறுவதற்குள் என்னுடைய நெஞ்சம் வெடித்துச் சிதறிவிடும் போலிருக்கிறது. என்னைச் சற்று திரும்பிப் பார்க்க மாட்டீர்களா? நான் வேண்டுமென்றே உங்களைக் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள மாட்டீர்களா?’

ரோகிணியின் கண்கள் பேசிய பேச்சைக் கவனிக்கும் நிலையில் இல்லை இளங்கோ. இனியும் தப்பிச் செல்வதற்கு ஏதாவது மார்க்கம் இருக்கிறதா என்று ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தான் அவன். ஒரு வழியும் தோன்றவில்லை. நின்ற நிலையிலிருந்து அணுவளவு முன் பின் அசைந்தாலும், அவனைக் குத்திக் கிழிப்பதற்குக் கொடுவாள்கள் கூர்முனையைக் காட்டிக் கொண்டு நின்றன.

மரணத்தைப் புன்னகையுடன் வரவேற்பது ஒன்றுதான் கடைசி வழி. உயிரை ஒரு பொருட்டாக அவன் என்றுமே மதித்ததில்லை. ஆனால் அந்த உயிருக்குள் இப்போது ஒரு மாபெரும் ரகசியம் மறைந்துகொண்டிருக்கிறதே! மணிமுடியின் இருப்பிடத்தை மாமன்னரிடம் சொல்லிவிட்டுச் சாக முடியாதா? அதற்குப் பிறகு ஒரு முறையல்ல; ஓராயிரம் முறை அவன் சாவதற்குச் சித்தமாயிருந்தான்.

“விஜயபாகு! இவனை இழுத்துச் செல்” என்று காவலர் தலைவனிடம் கட்டளை இட்டார் மகிந்தர். “வீரர்கள் எல்லோருமே இவன் பின்னால் சென்று வாருங்கள், மிகவும் பொல்லாதவன்; தப்பி ஓடிவிடுவான்.”

“ரோகணத்து அரசர் அவர்களே! தங்களிடம் கடைசியாக ஒரு முக்கியமான செய்தியைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்” என்றான் இளங்கோ.

“என்ன?”

“அமைச்சர் கீர்த்தியின் ரகசிய ஓலைகள் எங்கள் சக்கரவர்த்திகளுக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. அவருடைய திட்டங்களில் தங்களுக்குப் பங்கு இருக்குமோ என சக்கரவர்த்திகள் சந்தேகப்படுகிறார்கள். சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் மணிமுடியைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு, சக்கரவர்த்திகளின் விருப்பத்துக்கு இணங்கினால் தாங்கள் இனிமேல் இந்தக் காட்டில் மறைந்து வாழ வேண்டுமென்பதில்லை.”

கீர்த்தியின் ரகசிய ஓலைகளைப் பற்றிய செய்திகளைக் கேட்டவுடன் மகிந்தரின் முகத்தில் அச்சம் படர்ந்தது. ஒரு கணம் யோசனை செய்தார். பிறகு தமது பயத்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல், “நீ இப்போது தூதுவனில்லை; உளவு பார்க்க வந்தவன். உன் கடைசி விருப்பம் ஏதாவது இருந்தால் சொல்; எனக்கு யோசனைகள் சொல்லித் தர வேண்டாம்.”

“கடைசி விருப்பமா?” சிரித்துக்கொண்டே ரோகிணியைத் திரும்பிப் பார்த்தான் இளங்கோ. அந்தப் பார்வை ரோகிணியின் இதயத்தைப் பிளந்தெடுத்து முறுக்கிப்பிழிந்தது. ‘என்னைப் பார்க்க வேண்டுமென்பது தான் இவருடைய கடைசி விருப்பமா? இதுவரையில் என்னை அலட்சியம் செய்தவர் இப்போது எதற்காக என்பக்கம் திரும்பிச் சிரிக்கிறார்?’என்று நினைத்தாள் அவள்.

“ஆமாம், கடைசி விருப்பமும் ஒன்று இருக்கிறது” என்றான் இளங்கோ.

“வெற்றியை எட்டிப்பிடிக்கும் தறுவாயில் நான் இடறி விழுந்து இறந்து விட்டேன் என்ற செய்தியை எங்கள் சக்கரவர்த்திக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டும். ‘வெற்றி அல்லது வீரமரணம்’என்று ஆசி கூறி அனுப்பிய என் தந்தையாருக்கு அவர் எனக்கு ஏற்பட்ட முடிவைத் தெரிவித்து விடுவார்.”

மன்னர் மகிந்தரிடம் அவன் இந்த விருப்பத்தை வெளியிடவில்லை; யாரிடம் வெளியிடுகிறான் என்று ரோகிணி புரிந்து கொண்டுவிட்டாள். ‘அவன் மரணத்துக்குக் காரணமாக இருக்கும் தன்னிடமே இந்த வேண்டுகோள் விடுக்கிறானா?’

மகிந்தரின் முகத்தில் பரிகாசம் தாண்டவமாடியது. . . “ஓ உனக்கு நான் தண்டனையளித்த செய்தி உன் சக்கரவர்த்திக்கு எட்டவேண்டுமென்று பார்க்கிறாயா? ஒற்றா! நீ மிகவும் தந்திரசாலி தான். ஆனால் உன்னுடைய இந்த விருப்பம் ஒருக்காலும் நிறைவேறப் போவதில்லை.”

படைத்தலைவன் விஜயபாகுவை நோக்கித் தலையசைத்தார் மன்னர் மகிந்தர்.

குகையிலிருந்து இளங்கோவை இறக்கிவிட்டு அவனை நடத்திச் சென்றார்கள் காவலர்கள். கொடும்பாளூர் இளவரசன் என்ற பெயரே அவர்களுக்கு இதுவரையில் சிம்மசொப்பனமாக இருந்ததால் அவனை ஒழித்துக்கட்டுவதில் எல்லோருக்குமே இப்போது பேரானந்தம். காவலர்களில் ஒருவன்கூடக் குகையில் பின் தங்கவில்லை.

மகிந்தர் தமது படுக்கையில் அமர்ந்திருந்தார். வைத்த கண் வாங்காமல் இளங்கோ சென்ற திசையைப் பார்த்துக் கொண்டு குகையின் விளிம்பில் ரோகிணி நின்றாள். குகைக்கு வெளியே ஒரு பாறையில் கந்துலன் மட்டிலும் தனியாக அவர்களுக்குக் காவலாக உட்கார்ந்திருந்தான்.

“ஏனப்பா, இந்த ஒற்றனுக்குத் தண்டனையளித்த செய்தி அவனைச் சேர்ந்தவர்களுக்குத் தெரிந்தால் என்ன” என்று தன் தந்தையிடம் கேட்டாள் ரோகிணி.

“தெரிந்தால் என்னவா! சாதாரண ஒற்றனா இவன்? அந்தச் சக்கரவர்த்தியின் வலதுகரமே இவன்தானாம்; இவனை நாம் தண்டித்திருப்பது தெரிந்தால் அவர்கள் நம்மைச் சும்மா விடுவார்களா? நாளைக்கே நம்மைப் பழிக்குப்பழி வாங்கிவிட மாட்டார்களா? பிறகு உன் தாயாரின் கதி என்ன ஆகுமோ? தெரியாது. நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லோருமே அவர்களிடம் அகப்பட்டு என்ன பாடுபடுவார்களோ; தெரியாது.”

“அப்படியானால் மரண தண்டனை அடைந்தவனின் கடைசி ஆசையைக்கூட நம்மால் நிறைவேற்ற முடியாதென்று சொல்லுங்கள்.”

“ரோகிணி!” என்று அதட்டிவிட்டு, “விளையாட்டுப் பெண்ணைப்போல் நீ பேசுகிறாயே! அவனுடைய கடைசி ஆசைதான் நம் கடைசி முடிவு. பிறகு நாம் நிர்மூலமாகி அழிந்துவிடுவோம்” என்று கூறினார் மகிந்தர்.

தொலை தூரத்தில் தெரிந்த அந்தச் சிறிய கூட்டம் ரோகிணியின் பார்வையிலிருந்து மறையத் தொடங்கியது. இளங்கோவும் இந்த உலகத்திலிருந்தே மறைந்துவிடப் போகிறானா? ஏதாவது அதிசயங்கள் நடந்து அவன் உயிர் பிழைக்கக் கூடாதா என்று ஏங்கினாள் ரோகிணி. அவளுடைய இரு கண்களும் குளங்களாக மாறின.

கண்ணீர் பெருக்கிப் பயனில்லை. அதிசயங்கள் தாமாக நடப்பதாகவும் தோன்றவில்லை. ஒவ்வொரு கணத்திலும் அவன் மரணத்தை நோக்கி ஒவ்வொரு அடி எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தான். தன் தந்தைக்குத் தெரியாமல் கண்ணீரை மெல்லத் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டாள் ரோகிணி.

காவலர்களுக்கு மத்தியில் ஏறுநடை போட்டுச் சென்ற இளங்கோவின் மனம் அவனது உயிரிலும் மேலான ஒரு கடமையை நினைத்துக் கலங்கியது. உயிருக்காகக் கலங்கவில்லை அது மணிமுடியின் இருப்பிடத்தை மாமன்னரிடம் தெரிவிக்காமல் மாண்டு மடிய வேண்டியிருக்கிறதே!

‘மலைச்சாரலில் வீசிக் கொண்டிருக்கும் மென்காற்றே! நீ எனக்காக ஒரு பேருதவி செய்வாயா? மாமன்னர் இராஜேந்திரரிடம் தூது சென்று, என் மனத்திலிருக்கும் பொக்கிஷத்தை இறக்கி வைப்பாயா? இளங்கோ எந்த இடத்தில் இறந்து விழுந்தானோ, அந்த இடத்துக்கு வெகு அருகில்தான் ஒரு சுனைக்குள்ளே உள்ள சிறு குகையில் நாங்கள் தேடி வந்த தமிழ்நாட்டுச் செல்வம் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவிப்பாயா?’ பிறகு தன்னைத்தானே நினைத்துப் பரிகசித்துக் கொண்டான் இளங்கோ. ‘ஹு ம்! ரோகணத்து இளவரசியே என்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டபோது, இந்த நாட்டில் வீசும் காற்றாகிய நீயா எனக்கு உதவி செய்யப்போகிறாய்! உன்னிடம் போய் நான் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன் பார்!’

வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தவன் திடீரென்று நின்று “அகால மரணமடைந்தவர்கள் ஆவிகளாக மாறுவதுண்டல்லவா?” என்று காவலர் தலைவனிடம்

கேட்டான். இதைக் கேள்வியுற்றவுடன் சுற்றியிருந்த சிலர் வெலவெலத்துப் போனார்கள்.

“இப்படிச் சொல்லி எங்களைப் பயமுறுத்தப் பார்க்கிறாயா?” என்று திருப்பிக் கேட்டான் விஜயபாகு.

“அவனுக்குச் சித்தப் பிரமை பிடித்துவிட்டது. உளறுகிறான்!” என்று கூட்டத்தில் யாரோ முணுமுணுத்தார்கள். ஏச்சும் பேச்சும் எக்காளச் சிரிப்பொலியும் அதைத் தொடர்ந்து வெளிவந்தன. “உன்னுடைய பிசாசு எங்களை ஒன்றும் செய்துவிடாது; எங்களுக்கு மந்திரமும் தெரியும்” என்றான் ஒருவன்.

‘அப்படியானால் நான் இறந்தவுடன் ஆவியாக மாறி மணிமுடி இருக்கும் இடத்தை மாமன்னருக்கு அறிவித்து விடுவேன். கூடுமானால் அதை எடுத்துக்கொண்டே போய் அவரிடம் கொடுத்துவிடுவேன்’என்று உறுதி செய்து கொண்டான் இளங்கோ. இந்த முடிவுக்கப் பிறகு அவனுடைய நடையில் தனியாக ஒரு மிடுக்கு இருந்தது.

குகைக்குக் கிழக்கே ஒரு மூலையில் கூர்மையாக நீட்டிக் கொண்டு நின்றது ஒரு பெரிய பாறை. அதன் மேலேறிச் சென்றார்கள் காவலர்கள், உற்சாகத்துடன் இளங்கோ அதன் விளிம்பை நோக்கி வந்தான். அவர்கள் தன்னைப் பிடித்துத் தள்ளும்வரையில் எதற்காகக் காத்திருக்க வேண்டும்? தானாகக் குதித்து விட்டால் என்ன?

ஒரு கணம் கண்களை மூடித் தன்னைப் பெற்றெடுத்த தங்கத் தமிழ்த் திருநாட்டுக்குத் தன் இறுதி வணக்கத்தைச் செலுத்தினான். வெற்றி அல்லது வீரமரணம் என்று காட்டிக்கொடுத்த தந்தையாரையும், கண்ணீருடன் வழி அனுப்பிய அன்னையாரையும், நினைத்துக்கொண்டான். நெற்றியிலே திலகமிட்ட பெண் திலகம் அருள்மொழி நங்கையை அப்போது அவனால் மறக்க முடியவில்லை.

“வாழ்க! சோழ வளநாடு! வாழ்க வேங்கையின் மைந்தன்!” என்று தன் உயிரனைத்தையும் சேர்த்து விண்ணதிர வாழ்த்தொலி எழுப்பினான் இளங்கோ.

அதன் எதிரொலியைக் கிழித்துக்கொண்டு, மற்றொரு குரல் ஒலி திடீரென்று குன்றின் உச்சியை நாடிப் பறந்துவந்தது ஆம். அதிசயம் ஒன்று அந்த வேளையில் நடக்கத்தான் செய்தது! ரோகிணி ஏங்கி எதிர்பார்த்த அதிசயந்தானா அது?

“விஜயபாகு! நிறுத்து! நிறுத்து!”

மன்னர் மகிந்தரின் குரலைக் கேட்டவுடன், இளங்கோவைத் தடுத்து நிறுத்திப் பரபரவென்று பின்னால் இழுத்தான் விஜயபாகு. காவலர்கள் அனைவரும் ஏமாற்றத்துடனும் ஒன்றும் புரியாமலும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு திகைக்கலானார்கள்.

“தண்டனையை நிறைவேற்றாதே!” என்று திரும்பத் திரும்பக் குரல் கொடுத்தபடியே இருளில் தட்டுத் தடுமாறி ஓடி வந்து கொண்டிருந்தார் மன்னர். இளங்கோவைப் பத்திரமாக அழைத்துக்கொண்டு வரச் சொல்லிவிட்டு, விஜயபாகுவும் விரைந்து கீழே இறங்கி வந்தான்.

“அரசே என்ன இது!”

மகிந்தருக்குக் கைகால்கள் விளங்கவில்லை. அவர் பதறினார்; பதைபதைத்தார்; நடுநடுங்கினார். “மற்றொரு ஒற்றன் வந்திருக்கிறான்; விஜயபாகு! மற்றொரு ஒற்றன்!”

“அதனால் என்ன? எதற்காக நாம் இதை நிறுத்த வேண்டும்?”

“விஜயபாகு! உனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. பகைவர்களுக்குச் செய்தி எட்டினால் பிறகு பட்டமகிஷியைப் பழி வாங்கி விடுவார்கள்! ரோகணத்தையே சூறையாடி விடுவார்கள்.”

இதற்குப் பிறகும் மன்னர் வாளாவிருக்கவில்லை. சுற்றுமுற்றும் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே விநோதமான முறையில குரல் கொடுக்கலானார். அருகே விஜயபாகு நிற்கும்போதே தூரத்தில் நிற்பவர்களிடம் கூறுவதுபோல் சத்தமிட்டார். “தண்டனையை நிறைவேற்ற வேண்டாம்!

அவனை அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்! தண்டனையை நிறைவேற்ற வேண்டாம்.”

அச்சம் மிகுதியினால் இப்படி அவர் அவதியுறுகிறார் என்று நினைத்து விஜயபாகு, “அரசே! தங்களுடைய முதற்குரலைக் கேட்டவுடன் நாங்கள் கட்டளைக்குப் பணிந்து விட்டோம் அப்படியிருக்கும்போது...” என்று தயங்கியபடியே கூறினான்.

காரணத்துடன்தான் அவர் அப்படி நடந்துகொள்கிறார் என்பது அவனுக்கு மறு கணத்திலேயே விளங்கி விட்டது. மகிந்தர் விஜயபாகுவை அருகில் அழைத்து அவன் காதுகளில் மெல்லக் கூறினார்;

“புதிய ஒற்றன் இப்போதுதான் குகைக்குள்ளிருந்து எங்கோ தப்பிச் சென்றிருக்கிறான். கொடும்பாளூர் இளவரசனை நாம் கொல்லவில்லை என்பது அவனுக்குத் தெரிய வேண்டாமா? அவன் காதுகளில் விழவேண்டுமென்றுதான் உரத்துக் கூவுகிறேன்.”

இதைக்கேட்ட விஜயபாகும் அடித் தொண்டையால் கத்தி, தன்னுடைய வீரர்களுக்குக் கட்டளை பிறப்பிக்கலானான். “அவனைப் பத்திரமாகக் குகைக்குள் அழைத்துக் கொண்டு செல்லுங்கள், அவனுக்கு ஒரு துன்பமும் கொடுக்கவேண்டாம்!”

குகையில் வாயிலில் நின்றுகொண்டிருந்த ரோகிணி, இளங்கோவை வரவேற்பதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தவள் போல், அவன் வரவைக் கண்டவுடன் அவனை நோக்கி ஓட்டமும் நடையுமாகக் குதித்து வந்தாள். அவளுடைய விழிகள் இரண்டு அமாவாசை இரவின் விண்மீன்களெனப் பிரகாசித்தன.

மகிந்தர் விஜயபாகுவை அணுகி, “வீரர்கள் சிலரை அனுப்பி அந்த மற்றொரு ஒற்றனையும் தேடிப் பிடிக்கச் சொல்” என்றார். “அவன் கிடைத்துவிட்டால் இருவருக்குமாகச் சேர்த்து மரண தண்டனை விதித்து விடுவோம். அவன் கிடைக்காவிட்டால் நாம் மிகவும் எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம்.”

மற்றொரு ஒற்றனைப் பற்றிய பரபரப்பான செய்தி இளங்கோவின் காதுகளுக்கும் எட்டியது. யார் அந்த ஒற்றனென்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. ரோகிணிக்குத் தெரிந்திருக்கக் கூடுமென்று நினைத்தான் இளங்கோ. ஆனால் அவனும் அவளிடம் கேட்கவில்லை; அவளும் சொல்லவில்லை. ஒரு வேளை, வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர் அங்கு வந்திருக்கக்கூடுமோ என்று ஐயமுற்றான்.

28. கூரம்பு பாய்ந்தது!

உண்மையில் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவரோ அல்லது வேறெந்தச் சோழநாட்டு ஒற்றனோ அங்கு வரவில்லை. ரோகணத்து இளவரசி தானாக ஒரு கற்பனை ஒற்றனை உருவாக்கி அவனை அந்தப் பயங்கரமான பிரதேசத்தில் உலவ விட்டிருந்தாள். அவளுடைய ஒற்றனுக்கு உருவமும் இல்லை, உயிரும் இல்லை. மகிந்தரின் காவலர்கள் அவனை அந்த இரவு முழுவதும் தேடினாலும் அவன் அவர்களின் கண்களுக்குத் தென்படவா போகிறான்?

தான் செய்த தந்திரம் பலித்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை ரோகிணிக்கு இல்லை. ஆனால் அது எப்படியோ பலித்து விட்டது; அதை நினைத்து நினைத்துத் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். இளங்கோ ஒன்றும் புரியாதவனாகத் தன்னுடைய நிலையை எண்ணி மகிழ்ச்சியும் துயரமும் மாறி மாறி அடைந்து கொண்டிருந்தான்.

வல்லவரையர் வந்திருந்தால் மணிமுடியின் இருப்பிடத்தைத் தெரிந்து கொண்டிருப்பார் என்பதை எண்ணி மகிழ்ந்தான். பொறிக்குள் அகப்பட்ட புலிபோல் தான் ரோகிணிக்கு முன்னால் செயலற்றிருப்பதை நினைத்து வருந்தினான். இறுக்கமாகக் கட்டப்பெற்றிருந்த கயிறு அவன் தசைகளை மென்று கொண்டிருந்தது. அந்த வலியை அவன் தாங்கிக் கொண்டாலும், அவமானத்தை அவனால் தாங்க முடியவில்லை. ‘ரோகிணி என்னைப் பார்த்துத் தான் தனக்குள் ஏளனமாகச் சிரித்துக் கொள்ளுகிறாளா?’கொன்று விடுவதைப் போல் அவளைக் கோபமாக விழித்து நோக்கினான்.

சுற்றிப் பார்த்துத் தங்களை யாரும் கவனிக்கவில்லை என்பதைக் கண்ட ரோகிணி, “உங்களைத் தவிர வேறு எந்த ஒற்றனும் இங்கே வரவில்லை!” என்றாள் ரகசியமான குரலில்.

“என்ன?”

தன் உதட்டில் விரலை வைத்துக் காட்டி அவனை அமைதியாக இருக்கும்படி எச்சரிக்கை செய்தாள் ரோகிணி. உண்மையைப் பிறகு சொல்வதாகச் சாடை காட்டினாள்; 'என்னவாக இருந்தால் என்ன! கோழையான மன்னரின் குயுக்தியான அரச தந்திரங்களில் இதுவும் ஒன்றாக இருக்கும்'என்ற எண்ணம் இளங்கோவுக்கு.

ஆனால், உண்மைதான் என்ன?

இளங்கோ அவளுடைய கண்களிலிருந்து மறைந்த சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம், குகையின் பின்புறத்துக்குச் சென்று ஆர்ப்பாட்டம் செய்யத் தொடங்கினாள் ரோகிணி. பாறையின் மேலிருந்த சிறிய கல் ஒன்று பயங்கரமான சத்தத்துடன் கீழே விழுந்து உருண்டது! "ஒற்றன்; இன்னொரு ஒற்றன்!" என்று உளறியடித்துக்கொண்டு ஓடிவந்தவள், எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கையும் தட்டி விட்டு, அவள் தந்தையின் மடியில் பதறி விழுந்தாள்.

"ஓடுகிறானப்பா! ஓடுகிறானப்பா! போய்ப் பாருங்கள்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே, அவரை எழுந்திருக்க விடாமல் சாகசம் செய்தாள். கடைசியில் தந்தையும் மகளும் நடுநடுங்கிக்கொண்டே எழுந்து சென்றனர். அதற்குள் வாசலில் அமர்ந்திருந்த கந்துலனும் அவளுடைய துணைக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டான்.

"அதோ பாருங்கள்! அதோ பாருங்கள்!" என்று கூவினாள் ரோகிணி. "புதருக்கு வெளியே அவன் தலையைப் பாருங்கள்!"

ஆம்! புதர்கள் அசைந்தன; கற்கள் உருண்டன. பயந்தவர்களின் கண்களுக்கு ஒற்றன் மறைந்து மறைந்து ஓடுவது போலவே தோன்றியது. "கந்துலா, பிடி, அவனை! பிடி அவனை!" என்று கூச்சலிட்டார் மகிந்தர்.

கந்துலனுக்கோ தனியாக அந்த ஒற்றனைப் பின்பற்றிச் செல்வதற்குத் தயக்கம். மேலும் அவனுடைய கண்களும் அவ்வளவு கூர்மையான கண்களல்ல.

“எனக்குத் தெரியவில்லை அரசே! எங்கே ஓடுகிறான் அவன்?”

“அப்பா? கந்துலன் கோழையப்பா! பயந்து சாகிறான் அவன்” என்று அவன் மேல் எரிந்து விழுந்தாள் ரோகிணி.

“இல்லை, ரோகிணி! அவனைக் குறை சொல்லாதே. பகலிலேயே அவனுக்குப் பார்வை குறைவு” என்று அவனுக்குப் பரிந்து பேசினார் மகிந்தர். கூர்ந்த பார்வையுடைய அவருக்கு ஓர் ஒற்றனல்ல, ஒன்பது ஒற்றர்கள் தட்டுப்பட்டார்கள். தமது மகள் கூறிய வார்த்தைகளை நம்பி, அவன் ஒருவனாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டார்.

அதற்குள் ரோகிணி அந்தக் குகையே உருகிக் கசியும் படியாகக் கதறி அழத் தொடங்கினாள். “நானாவது போய் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு வருகிறேன். இல்லாவிட்டால், நாம் எல்லோருமே சர்வநாசமாகி விடுவோம். இவன் போய் இந்த மரண தண்டனையைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டால் பிறகு அம்மாவின் கதி என்ன ஆகும்?. . . அப்பா நம்முடைய நாட்டுக்கும் ஆபத்து; குடும்பத்துக்கும் ஆபத்து. நான் போய் அவனைப் பிடிக்கட்டுமா! இல்லை நீங்கள் பிடிக்கிறீர்களா, அப்பா?”

“கந்துலா! ரோகிணியைப் பார்த்துக்கொள். இதோ நானே போகிறேன்” என்று சொல்லிக் கிளம்பினார் மகிந்தர்.

அவர் எங்கு போவார் என்பது ரோகிணிக்குத் தெரியும். ஒற்றனைப் பின் தொடர்ந்து செல்ல கந்துலனே தயங்கியபோது, அவர் பாவம், வேறென்ன செய்வார்? நேரே இளங்கோவை வீரர்கள் இழுத்துச் சென்ற திக்கில் ஓடினார். தன்னை ஒற்றன் பின்பற்றுகிறானா என்று நொடிக்கொரு முறை திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே பறந்தார். “தண்டனையை நிறுத்துங்கள்!” என்று அவர் கொடுத்த குரலும், அந்தக் குரலின் எதிரொலியும் ரோகிணியின் செவிகளில் தேன் துளிகளாகச் சிதறின. ‘அப்பாடா!’என்று பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே, தக்க சமயத்தில் தனக்குக்

கைகொடுத்த கண்ணீர்த் துளிகளைத் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டாள்.

மாண்டவன் மீண்ட அதிசயத்தைக் கண் இமைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை ரோகிணிக்கு. ‘கண் இமைத்துக் காண்பார்தம் கண் என்ன கண்ணோ?’என்றபடி அவனுடைய தோற்றத்தை விழுங்கிப் பேரானந்தமடைந்து கொண்டிருந்தாள் அவள். தன்னுடைய திறமையால் உயிர்பெற்று மீண்டவன் என்ற கர்வம் அவள் உள்ளத்தில் பொங்கி எழுந்து விம்மியது.

இல்லாத ஒற்றனைத் தேடாத இடத்திலெல்லாம் தேடிக் களைத்தார்கள் மகிந்தரின் காவலர்கள். புதர்கள், செடிப் பத்தைகள், பாறைப் பிளவுகள் எங்கெல்லாமோ புகுந்து பார்த்தார்கள். இருளில் இடந் தடுமாறித் தங்களுக்குள் ஒருவரையொருவர் ஒற்றனென்று எண்ணிப் பிடித்து ஏமாந்தார்கள். மூன்றாம் சாமம் வரையில் தேடிவிட்டுக் களைத்துப் போய்க் குகைக்குத் திரும்பினார்கள்.

குகைக்குள்ளே ஒரு மூலையில் இளங்கோ படுத்து உறங்குவதுபோல் குறட்டை விட்டான். இப்போது அவன் கால்களும் கட்டப் பெற்றிருந்தன. உடல் முழுவதும் பிணைக்கப்பட்டிருந்த நிலையிலும் அவன் உறங்குவதைக் கண்டு வியப்புற்றார் மகிந்தர். ரோகிணியும் தன் தந்தையின் அருகில் முடங்கிக் கொண்டு உறங்குவதுபோல் கிடந்தாள். மன்னரோ விழிப்புக்கும் உறக்கத்துக்கும் இடையில் அகப்பட்டு மன்றாடிக் கொண்டிருந்தார்.

“எங்கு தேடியும் ஒற்றனைக் காணவில்லை, அரசே!” என்றான் காவலர் தலைவன் விஜயபாகு.

“கண்டு பிடிப்பது. மிகவும் கடினந்தான். இந்த வேளையில் இதைப்போன்ற ஓர் இடத்தில் அவனை எப்படித் தேடுவது? போனது போகட்டும். பொழுது விடியும் வரையில் வீரர்களைச் சற்று விழிப்போடு இருக்கச் சொல்.” வீரர்களை விழிப் போடிருக்கச் சொல்லியவர் தம்முடைய விழிப்புக்கு விடை கொடுத்தார். விஜயபாகுவும் அரசரின் ஆணையை. அப்படியே சொல்லுக்குச் சொல் நிறைவேற்றி வைத்தான்.

அதாவது மன்னரின் கட்டளையை மற்றவர்களிடம் சொல்லிவிட்டு, உட்கார்ந்தவாறே கண்களை மூடினான். மன்னர் அவனை விழித்துக் கொண்டிருக்கச் சொல்லவில்லையல்லவா?

மூன்றாம் சாமமாகிவிட்டது. தேடிக் களைத்த அலுப்பில் மற்றவர்களும் தங்கள் தலைவரின் சொல்லைப் பின்பற்றாமல் செயலைப் பின்பற்றலானார்கள்.

குகைக்குள்ளே இருந்த இருவருக்குமட்டிலும் நித்திரை தேவியின் அன்பு கிடைக்கவில்லை.

இளங்கோவின் கட்டப் பெற்றிருந்த கரங்களை நாடி மற்றொரு இளம்கரம் நகர்ந்தது. வாழைக்குருத்தைப் போல் மிருதுவாகவும் குளுமையாகவும் இருந்த அந்தக் கரத்தில் ஒரு சிறு கத்தி இருந்தது. மெல்ல அந்த கரம் தன் கத்தியால் சத்தம் செய்யாமல் இளங்கோவின் கைக்கட்டை அறுத்துவிட்டது. பிறகு கத்தியை அவனிடம் கொடுத்தது.

தன் தளைகளிலிருந்து விடுபெற்ற இளங்கோ இருளை ஊடுருவிக் கொண்டு வலதுபுறம் திரும்பிப் பார்த்தான். இரண்டே இரண்டு விழிகள் மட்டிலும் சுடர் மணிகள்போல் புலப்பட்டன. மெல்ல மெல்ல அந்த விழிகள் அவன் முகத்தை நெருங்கி வந்தன. அவன் தன் காதருகில் புத்தம் புது மாந்தளிர்களென இரு இதழ்கள் துடிதுடிப்பதை உணர்ந்தான். என்ன சொல்கின்றன

அவை?

“இளவரசே! உங்கள் தண்டனைக்கு நானே காரணம் என்ற பழியை இனிமேல் என்மீது சுமத்தமாட்டீர்களல்லவா? இங்கிருந்து விரைந்து சென்றுவிடுங்கள்.”

மாந்தளிர்களின் துடிதுடிப்பு நின்றது; நன்றிப் பெருக்கால் இளங்கோவின் விழிகளில் நீர்த் துளிகள் கொப்பளித்தன. அன்றொரு நாள் அரண்மனையில் ரோகிணியின் கரங்களைப் பற்றித் தன் கண்களில் ஒற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று அவன் துடித்தானல்லவா? அன்று அது நிறைவேறவில்லை.

இன்று இளங்கோவுக்குத் தன்னைக் காப்பாற்றிய காரணத்தால் மட்டும் அவளிடம் நன்றி ஏற்படவில்லை. உயிரைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறாள் என்பதும் உண்மைதான். ஆனாலும் அந்த உயிரின் மதிப்பைத் தெரிந்து கொண்டே திருப்பிக் கொடுக்கிறாள். மணிமுடியைத் திருப்பிக் கொடுத்தாலும் அதன் இருப்பிடத்தைத் தெரிந்து கொண்டவனின் உயிரைத் திருப்பிக் கொடுத்தாலும் ஒன்றுதானே?

வெறி கொண்டவனைப்போல் அவள் கரங்கள் இரண்டையும் பற்றி இழுத்து தன் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டான் இளங்கோ. அவனுடைய வெம்மை நிறைந்த கண்ணீர்த் துளிகள் ரோகிணியின் விரல்களில் பட்டு அவளை மெய்சிலிர்க்க வைத்தன. அந்தச் சின்னஞ்சிறு அதிர்ச்சியிலிருந்து அவள் மீள்வதற்குள் அவன் எங்கோ மாயமாக மறைந்து போய் விட்டான்.

அவன் போன பிறகு, ரோகிணியின் கண்கள் ஊற்றுப் பெருக்கெடுத்துப் படுக்கை முழுவதையும் நனைத்தன. அவன் தன்னை விட்டுப் போனதற்காக அவள் அழவில்லை. அவனை அப்படிப் போக வைத்ததற்காக அழுதாள்.

‘ரோகணத்துக்குத் துரோகம் செய்து விட்டேன்! தாய்த் திருநாடு காலங்காலமாகப் போற்றி வைத்திருந்த ரகசியத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து விட்டேன்! எந்த மலை உச்சியிலிருந்து இளங்கோவைத் தள்ளப் பார்த்தார்களோ, அதே மலை உச்சியிலிருந்து கீழே விழுந்து இறந்தால்கூட என் துரோகத்துக்குப் பிராயச்சித்தமாகாது’என்று அவள் மனம் துடிதுடித்து அலறியது.

பின்னர் தன்னைத்தானே அவள் ஒருவிதமாகத் தேற்றிக் கொண்டாள்.

‘அவர்களுக்குரிய பொருளை அவர்கள் எடுத்துக் கொள்வதில் தவறில்லை. மாமன்னர் இராஜேந்திரர் தந்தையாரின் முடியை என்னிடமே கொடுத்துவிடவில்லையா? இந்தக் காட்டில் இப்படி வாழ்வதைவிட அவர்களுடன் உறவு கொண்டு நாட்டைப்

பெறுவதே மேல். இதை அப்பாவிடம் சொல்லவேண்டும். பொழுது புலர்ந்தவுடன் அப்பாவுக்கு எடுத்துச் சொல்லி அவர் மனத்தை மாற்ற வேண்டும்.’

பொழுது புலர்ந்து சிறிது நேரம் சென்றபின், இளங்கோவைக் காணாததால் மற்றவர்களுக்கு ஏற்பட்ட பரபரப்பு குறைந்தவுடன் ஏதுமறியாதவள் போல் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு எழுந்தாள் ரோகிணி. விஜயபாகு, கந்துலன் இன்னும் மற்ற வீரர்கள் தாம் இளங்கோவைக் காணவில்லை என்பதற்காக மிகவும் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்களே தவிர மன்னர் மகிந்தர் அமைதியாகவே காணப்பட்டார்.

“அவன் போனதற்காக கலக்கமுறாதீர்கள். நானே அவனைப் பொழுது விடிந்தவுடன் அனுப்பிவைக்க நினைத்தேன். அதற்குள் அவன் அவசரப்பட்டு விட்டான்” என்றார் மகிந்தர்.

“அவனை அனுப்பி வைப்பதா” விஜயபாகுவின் வியப்பொலியில் மற்றவர்கள் பங்கு கொண்டார்கள்.

“ஆமாம், சிறிது நேரத்தில் நாமெல்லோருமே கப்பகல்லகத்துக்குப் புறப்படுகிறோம். குதிரைகளைச் சித்தப்படுத்திப் புறப்படுவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யுங்கள்” என்றார் மகிந்தர். பிறகு கந்துலனைப் பார்த்து

“நீ முதலில் சென்று நம்முடைய வரவைச் சோழநாட்டுச் சக்கரவர்த்தியிடம் அறிவித்துவிடு. நீ போய்ச் சேர்ந்த ஒரு நாழிகைக்குள் நாங்கள் வந்து விடுவோமென்று சொல்.”

மன்னரின் திடீர் மாறுதலுக்குக் காரணம் வீரர்களும் புலனாகவில்லை. ரோகிணிக்கும் புலப்படவில்லை.

‘கந்துலா! சக்கரவர்த்தியிடம் நீ நேரில் சென்று செய்தியைச் சொல்லவேண்டும். அவர்கள் அனுப்பிவைத்த தூதனை யாரென்று தெரிந்து கொள்ளாமல் முதலில் துன்பம் கொடுத்து விட்டதாகவும், பிறகு தெரிந்து கொண்டு அவனிடம் செய்தி சொல்லி அனுப்புவதற்குள் அவனே

கிளம்பி வந்து விட்டதாகவும் சொல். தெரியாமல் நடந்த தவறென்றால் அவர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்கள். நாமே நட்பை நாடி விரைந்து வருகிறோம் என்பதை அவர்கள் உணரவேண்டும். தெரிந்ததா? நான் ஓலை தருகிறேன்.”

“மன்னிக்க வேண்டும் அரசே! இப்படித் திடீரென்று முடிவுக்கு வந்தால். . .” என்று இழுத்தான் விஜயபாகு.

“நம்முடைய இருப்பிடம், நம் ரகசியம் எல்லாமே அவர்களுக்குத் தெரிந்து விட்டன. ஆனால் நமக்கோ இன்னும் அமைச்சரின் இருப்பிடமும் அவர் நடவடிக்கைகளும் ரகசியங்களாக இருக்கின்றன. அவர்களாக நம்மை வளைத்துக் கொள்வதற்கு முன்னால் நாமாகச் சென்றுவிடுவது நல்லது. மேலும், நேற்றிரவு வந்த இரண்டாவது ஒற்றன் கொடும்பாளூர் இளவரசனை நாம் கொன்று விட்டோம் என்று நினைத்துக் கொள்வதற்கும் இடம் இருக்கிறது. அப்படிப் போய்ச் சொல்லியிருந்தால் பட்டமகிஷிக்கு அவர்கள் துன்பம் கொடுக்க மாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்?”

பட்டமகிஷிக்கு அபாயம் நேரலாம் என்ற எண்ணம் எழுந்தவுடன், “தங்கள் சித்தம் அரசே” என்றான் விஜயபாகு.

ரோகிணிக்குத் தன் தந்தையாரின் மனமாற்றத்துக்கு என்ன காரணம் என்பது விளங்கிவிட்டது. அவருடைய முடிவை அவள் வரவேற்றாள் என்றாலும், தன் தாயாருக்கு ஏதும் நேர்ந்துவிடாது என்று சொல்லத் துடித்தாள்.

“அப்பா. . .” என்று அவள் பேசத் தொடங்கியவுடன் “ரோகிணி! இந்த விஷயத்தில் நீ தலையிடாமல் இருப்பது நல்லது” என்று அடக்கினார் மகிந்தர். கந்துலன் புறப்பட்ட ஒரு நாழிகைக்கெல்லாம், மன்னர் தமது வீரர்களுடன் குகையை விட்டுப் புறப்பட்டு மலைச்சாரலில் நடந்தார். ரோகிணியும் மௌனமாக அவரைப் பின்பற்றினாள். சமவெளிக்கு வந்தவுடன் குதிரைகள் காத்து நின்றன.

இடையில் நாற்சந்திச் சாவடியில் உணவையும் ஓய்வையும் முடித்துக்கொண்டு அவர்கள் மீண்டும் கிளம்பினார்கள்.

மாலைமயங்கும் நேரத்தில் கப்பகல்லகம் கோட்டை வாயிலில் திரள்திரளாகச் சோழ நாட்டு வீரர்கள் ரோகணத்து மன்னரை வரவேற்பதற்காகக் காத்திருந்தனர். வல்லவரையர் மிகவும் உயர்ந்த முறையில் ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தார். மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துடன் மக்களும் கூடி நின்றனர்.

இராஜேந்திரரே நேரில் கோட்டை வாசலுக்கு வந்து மன்னர் மகிந்தரை வரவேற்பதற்காக இருந்தார்.

கப்பகல்லகம் நகரத்தின் எல்லைக்குள் மகிந்தர் நுழைந்து சென்ற தருணத்தில், எங்கிருந்தோ ஒரு கூரம்பு வந்து அவர் ஆரோகணித்திருந்த குதிரையின் பிடரியில் பாய்ந்தது. அச்சத்தினால் அலறிக்கொண்டு ரோகிணி தன் புரவியின் கடிவாளத்தைப் பற்றி நிறுத்தினாள். மற்ற குதிரைகளும் நின்றன.

குதிரையின்மீது பாய்ந்த அம்பின் பின்புறத்தில் ஒரு நறுக்கோலை கட்டியிருந்தது. அதைப் படித்துப் பார்த்த மகிந்தரின் முகத்தில் படர்ந்த பிரேதக் களையை ரோகிணி கண்ணுற்றாள்; மகிந்தருக்கு முன்னால் போகவும் மனமில்லை; பின்னால் திரும்பவும் மனமில்லை.

“என்ன அப்பா, அது?”

“நாம் திரும்பி விடுவோமா?” என்று நடுங்கும் குரலில் தம்மோடு வந்தவர்களிடம் கேட்டார் மகிந்தர்.

இதற்குள் வரவேற்பு வாழ்த்தொலிகளுடன் அவரைச் சோழநாட்டு வீரர்கள் வந்து சூழ்ந்து கொண்டனர்.

“வாழ்க ரோகணம்! வாழ்க, சோழ வளநாடு!”

“வாழ்க மன்னர் மகிந்தர்! வாழ்க மாமன்னர் இராஜேந்திரர்!” மகிந்தரின் குதிரை அவரது விருப்பத்துக்கும் மாறாக அரண்மனையை நோக்கிச் சென்றது.

29. ஒற்றனை நம்பினாள் ஒருத்தி

மதுரை மாநகரத்தில் வைகைக் கரைக்கடுத்து நின்ற பெரும்பிடுகு முத்தரையரின் சிறிய மாளிகையும் அதைச் சூழ்ந்தருந்த பூங்காவும் காலைக் கதிரொளியில் தனியானதொரு புத்தெழில் பெற்று விளங்கின.

மேல் மாடத்தில் நின்று சோம்பல் முறித்தபடியே பூங்காவின் மேற்பரப்பைக் கண்ணோட்டம் விட்டுக் கொண்டிருந்தாள் திலகவதி. அதிகாலையில் எழுந்து குளித்து முழுகி மாற்றுடை தரித்து தன்னை நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்ட பின்னரும் அவளுடைய சோம்பல் தீரவில்லை. நாடோடி வணிகனை அவள் சந்தித்த பிறகு இரண்டு மூன்று தினங்களே ஆகியிருந்தன. என்றாலும் ஒவ்வொரு தினமும் ஒரு யுகமெனக் கழிந்தது அவளுக்கு. முதல் நாள் இரவில் சரியான உறக்கமில்லை.

ஒருவேளை, அந்த மனிதன் வணிகனாக மட்டும் இருந்திருந்தால் அவள் அவனை மறந்திருப்பாளோ என்னவோ? அவன் தனது வாள் வீச்சால் திலகவதியின் உள்ளத்தையே கொள்ளை கொண்டு போய் விட்டான். புத்தம் புதிய கச்சைகளைக் கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிச் சென்றவன் இன்னும் வரக்காணோமே!

பெரும்பிடுகு முத்தரையரின் குதிரை உள்வாயில் முகப்பில் சேணம் கட்டி நின்றது. குதிரையின் மீது ஏறிக்கொண்ட முத்தரையர் மாடத்தில் நிற்கும் தமது மகளைத் திரும்பிப் பார்த்து, "திலகவதி! உன் அத்தையாரும் வீட்டில் இல்லை. கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்" என்று சொல்லிவிட்டு, அதைத் தட்டி விட்டார். தோட்டத்தைக் கடந்து வெளி வாயில் வழியாகத் தெருவின் திருப்பத்தில் மறைந்தது குதிரை.

தன் தந்தையின் சொற்களைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமல், முன் போலவே தோட்டத்து மலர்களின் அழகில் மயங்கி நின்றாள் திலகவதி. அவளுடைய பார்வை திடீரென்று கூர்மையாகியது. செடிப் புதர்கள் நெருக்கமாக

இருந்த ஓரிடம் அசைந்து நடுங்குவதையும், அதற்குள்ளிருந்து ஓர் ஆண் மகன் வெளிப்படுவதையும் கண்ணுற்றாள். கூச்சலிடவேண்டும் என்று தோன்றியது அவளுக்கு. ஆனால் அவனை இன்னாரென்று இனம் கண்டு கொண்டவுடன், அவள் மனம் துள்ளிக் குதித்து அவளுக்கு முன்னால் கீழே இறங்கியது. பாதச் சதங்கைகள் கலகலக்க, அவள் படிகளில் சுழன்றோடி வீட்டின் உள் முகப்புக்கு வந்தாள்.

புதர்களை விலக்கிக்கொண்டு வெளியில் தலை நீட்டிய வீரமல்லன் அடிமேல் அடிவைத்துத் திருடனைப்போல் வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். நொடிக்கொரு முறை அவன் முகம், பின்னால் திரும்பி வெளியே பார்த்தது. பயத்தினால் இலேசாக நடுங்கிக் கொண்டிருந்த அவன் வலது கரத்தில் ஒரு சிறு மூட்டை இருந்தது.

“ஐயா, திருட்டு ஒற்றரே? இதெல்லாம் என்ன வேலை?”

தூக்கி வாரிப்போட்டது வீரமல்லனுக்கு, ‘ஒற்றன் என்பதை இவள் தெரிந்து கொண்டு விட்டாளா, என்ன?’திலகவதி மாடத்தின் மேலிருந்து பார்த்ததை வீரமல்லன் கவனிக்கவில்லை. அவன் கவனமெல்லாம் அப்போது வெளியே புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த முத்தரையரின் மேலிருந்தது.

அருகில் நெருங்கியவன் அவளுடைய புன்முறுவலைக் கண்டவுடன் சிறிது துணிவு பெற்றான் “அம்மணி வந்து..... உங்கள் தந்தையார்.....” என்று அவன் உளறத் தொடங்கவே அதைக் கேட்ட திலகவதி கலீரென்று சிரித்தாள்.

“களவு வழிதேடிக் கள்ளத்தனமாக வந்தீர்களாக்கும்.”

“இல்லை அம்மணி! நான் உள்ளே நுழைந்தபோது உங்கள் தந்தையார் எங்கோ அவசரமாகப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு வரச்சொல்லி என்னைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டால் என்ன செய்வது? இவ்வளவு தூரம் வந்தவன் உங்கள் அழகான முகத்தை ஒருமுறை பார்க்காமல் திரும்புவது என்றால். . .”

கருக்கிருட்டு நேரத்திலிருந்து அவன் அங்கே மறைந்து கொண்டிருந்த விஷயம் திலகவதிக்குத் தெரியாது. தனது அழகான முகத்தை அவனது வர்ணனையால் கேட்டவுடன் அவளுக்கு இந்த உலகமே மறந்துவிட்டது. "வாள் வீச்சைப் போலவே வாய் வீச்சிலும் வல்லவராக இருக்கிறீர்களே? உள்ளே வாருங்கள். புதிய கச்சைகள் ஏதாவது கொண்டு வந்திருக்கிறீர்களா?"

உள்ளே நுழைந்துகொண்டே "உங்கள் அத்தையார்?" என்று தயங்கித் தடுமாறினான் வீரமல்லன்.

"எனக்குத்தான் கச்சைகள் கேட்டேன், அத்தையாருக்கல்ல!" என்று சொல்லி நகைத்துவிட்டு, "அவர் இப்போது ஊரில் இல்லை" என்றாள் திலகவதி.

"அப்பாடா!" என்று பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே மேல் துண்டை உதறித் தரையில் போட்டு உட்கார்ந்தான் அவன். திலகவதி அவன் தரையில் உட்காருவதைத் தடுத்து ஆசனத்தில் அமரச் செய்தாள். சின்னஞ்சிறு குழந்தையின் மழலை போன்றிருந்தது அவள் பேச்சு. ஒவ்வொரு நாளும் அவன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்ததாகக் கூறினாள்.

"உங்களை நேரில் பார்த்தபிறகு, உங்களுக்குத் தகுந்த ஆடைகள் இந்த உலகத்திலேயே நெய்யவில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டேன். மெய்யப்பரின் அங்காடியை அப்படியே தலைகீழாகப் புரட்டிப் பார்த்துச் சில துணிகளை எடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அவரிடம் இல்லாத ஆடைகள் இந்தப் பாண்டி நாட்டிலேயே கிடைக்காதென்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் எனக்கென்னவோ திருப்தி இல்லை."

துணி மூட்டையை அவிழ்த்தவுடன் கண்ணைக்கவரும் வண்ண நிறக் கச்சைகள் திலகவதியின் கண்மலர்களை வியப்பால் விரியச் செய்தன. பொன்னிழைத்த பட்டுத் துண்டுகள் மினுமினுப்பும் வழவழப்பும் கொண்ட காஞ்சிநகர்க் கைவண்ணங்கள்; நுணுக்கமான சித்திர வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த உறையூர்க் கலைச் செல்வங்கள்-ஒன்றைப் பார்க்கிலும் ஒன்று உயர்வாகத்

தோன்றவே திலகவதி அவனுடைய ஆர்வத்தைக் கண்டு அயர்ந்து விட்டாள்.

“தாமதித்து வந்தாலும் தகுதியுடைய பொருள்களுடன் வந்திருக்கிறீர்கள், வீரரே?” என்றாள் திலகவதி.

“வீரனென்ற வீண்பழி எனக்கு வேண்டாம் அம்மணி! வணிகனென்று அழைத்தால் போதும்.”

“மற்றவர்களுக்கு நீங்கள் வணிகராகயிருந்தாலும் எனக்கு நீங்கள் வீரர்தாம்! என் தந்தையார் உங்களுடைய திறமையை எவ்வளவு புகழ்ந்தார் தெரியுமா? நீங்கள் அவரைச் சந்திப்பதற்கு அஞ்சியிருக்க வேண்டியதில்லை. நேற்றுக்கூட நீங்கள் வராததைப் பற்றி நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.”

இதைக்கேட்ட வீரமல்லனின் இருதயம் ஒருகணம் தன் துடிப்பை நிறுத்தி மீண்டும் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. “பாண்டி நாட்டுக்காரர்களிடம் பழகுவதே என்னுடைய பாக்கியம்தான். நீங்கள் என் கலைச் சுவையைப் புகழ்கிறீர்கள், உங்கள் தந்தையார் என் வீரத்தைப் பாராட்டுகிறார்-அம்மணி! உங்களைப் பார்த்ததிலிருந்து-”

“நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று பொய்க் கோபத்துடன் குறுக்கிட்டாள் திலகவதி.

உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரை அவளை ஏறிட்டுப்பார்த்தான் வீரமல்லன்.

பச்சிளம் குழந்தையின் பால் வடியும் முகம்; செங்கீரைத் தண்டுபோன்று செழிப்பும் தளதளப்புமான உடற்கட்டு! பருவத்தின் தலைவாசலில் பூத்த செம்பரத்தம் பூவைப்போல் அவள் சிரித்துக் குலுங்கிக் கொண்டு நின்றாள்.

“அம்மணி! என்னைப் பொய்புகலச் சொல்லாதீர்கள். நான் கொண்டு வந்திருக்கும் துணிகளில் ஒன்றுகூட உங்களுக்கு ஏற்றதில்லை. நான் இந்த மாளிகையில் ஒரு பணியாளனாக இருந்தால் தினந்தோறும் தோட்டத்தில்

மலர் கொய்து அவற்றாலேயே உங்களுக்கு விதம் விதமான ஆடைகள் செய்து கொடுப்பேன். பிரமன் தன் சிருஷ்டி ரகசியத்தின் எல்லையை உங்கள் உருவத்தில் கண்டுவிட்டான், அடடா!”

மயக்கமே வந்துவிட்டது திலகவதிக்கு. ‘மாளிகையின் பணியாளனாக எதற்கு! இதற்கு உரியவராகவே வந்து விடுங்களேன்!’என்று சொல்லத் துடித்தாள் அவள். ஆனாலும் அப்படிச் சொல்லாமல், “அம்மணி! என்று இனி என்னை நீங்கள் அழைக்கவேண்டாம்; என் பெயர் ஒன்றும் உங்களுக்குப் பிடிக்காத பெயர் இல்லையே!” என்று குழைந்தாள்.

“ஆஹா! அதுவும் என் பாக்கியம்! திலகவதி என்ற பெயரை ஒருமுறை உச்சரித்தால் தேன் குடித்த வண்டாகி விடுவேன் நான்”

புகழ் மொழிக்கு ஆண்டவனே அடிமை என்று சொல்லும்போது, பேதைப்பெண் திலகவதி மட்டும் எம்மாத்திரம்? வீரமல்லன் தன்னுடைய திறமையால் அவளை இந்த உலகத்திலிருந்து மேலே மேலே தூக்கிக்கொண்டு சென்றான். ஒரு பாதி உண்மையைச் சொல்லி, மறுபாதியால் அதை மிகைப்படுத்த வேண்டுமென்பது அவன் கற்றுக் கொண்டிருந்த ஒற்றர் தந்திரம். இதுவரையில் அந்தத் தந்திரம் அவனைக் கைவிடவில்லை.

திலகவதியின் மேனியழகு அவனைக் கவர்ந்ததென்னவோ மெய்தான். ஆனால் அவளே சுந்தரபாண்டியரின் மகளாக, பாண்டிய நாட்டின் இளவரசியாக இருந்திருந்தால் அவனை மிகமிகக் கவர்ந்திருப்பாள்.

அடிமைப்பட்டிருந்த பாண்டிய நாட்டுச் சேனாபதியின் மகள்தானே அவள்?

அவனுடைய நிலையைவிட உயர்ந்த நிலையில் அவள் இருந்தாளென்றாலும், அவனுடைய ஆசைகளின் அளவுக்கு அவள் உயரவில்லை. ஒரு நாட்டின் தலைவனாக

வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவனுக்கு, மற்றொரு நாட்டுச் சிற்றரசன் மகளின் உறவாவது வந்த வாய்க்க வேண்டாமா?

என்றாலும் நேரில் காணும்போது நினைவிழக்கக் கூடிய ஏதோ ஒரு மோகன சக்தி திலகவதியின் உருவ அழகில் இருக்கத்தான் செய்தது.

சென்றவிடமெல்லாம் அது அவனை விரட்டிக்கொண்டு செல்லாவிட்டாலும், சந்திக்கும் சமயங்களில் அதன் சலனத்திடமிருந்து அவனால் தப்பமுடியவில்லை.

மெய்யும் பொய்யும் கலந்த அவனுடைய மிகைப்பட்ட கூற்றுக்குத் திலகவதி செவிசாய்க்கலானாள். அவன் விரும்பி வந்த தகவல்களைப் பெறுவதற்கு அவனும் அவள் வாயை மெல்லக் கிளற முற்பட்டான். “திலகவதி! உன் தந்தையார் இப்போது இங்கிருந்தால் என்னால் இவ்வளவு தூரம் மனம் விட்டு உன்னோடு பேச முடியுமா? உன் சிரிப்பொலியைக் கேட்கவும் உன் முத்துப்பல் வரிசையைப் பார்க்கவும் தான் முடியுமா? அவர் திரும்பி வருகின்ற நேரமென்றால், முன்னாலேயே சொல்லிவிடு. போய்விட்டுப் பின்னால் வருகிறேன். அவர் எதிரிலேயே மறுபடியும் உன்னைக் காணும் வாய்ப்பை நான் இழக்க விரும்பவில்லை.”

“நாடு இருக்கிற நிலையில் தந்தையாருக்கு வீட்டு நினைவு எங்கே இருக்கப்போகிறது?” என்று அலட்சியமாய்க் கூறினாள் திலகவதி. “சில நாட்களில் பணிப்பெண்ணையும் வேலையாட்களையும் துணைக்கு வைத்துவிட்டுச் சுந்தர பாண்டியருடனேயே தங்கிவிடுவதும் உண்டு.”

“பாவம்! தனிமையில் நீ வாடித் தவித்துப்போவாய்... ஆமாம் நாட்டு நிலைக்கு இப்போது என்ன வந்துவிட்டது? எல்லாம் நன்றாகத்தானே இருக்கிறது?”

“கையில் வாளெடுப்பதை மறந்த பிறகு உங்களுக்கு நாட்டுக் கவலை ஏன் வருகிறது? அது சரி, என்னைப்போல்

பல பெண்களிடம் நீங்கள் ஆடை விற்கச் செல்வதுண்டல்லவா?”

“அவர்களைச் சந்தித்த போதெல்லாம் இந்தத் தொழிலையே ஒரு துரதிர்ஷ்டம் பிடித்த தொழிலென்று வெறுத்தேன். கடைசியில் அதிர்ஷ்டம் உன் உருவத்தில் வந்தவுடன் என்னால் இதைப் போற்றாமல் இருக்க முடியவில்லை.”

திலகவதி சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு “நாளைக்கு நீங்கள் திரும்பவும் வீரராகத்தான் போகிறீர்கள். எல்லா விஷயங்களும் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டியதுதான்; ஆனால் தந்தையாரிடம் மட்டும் முன்பே தெரிந்ததாகக் காட்டிக் கொள்ளாதீர்கள்” என்று கூறினாள்.

“திரும்பவும் நான் வீரனாவதா?”

“ஆமாம் உங்களை அலட்சியம் செய்து அவமானப்படுத்திய சோழர்களுக்கு எதிராக வாள் பிடிப்பதென்றால் நீங்கள் மறுக்கவா செய்வீர்கள்?” வீரமல்லன் வெலவெலத்துப் போனான்.

“கலங்காதீர்கள், காலம் வரும்போது நானே தந்தையாரிடம் சொல்லி ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு, நாட்டு நடப்பை மளமளவென்று சொல்லிக் கொண்டு போனாள்.

“நாடாசை பிடித்த சோழர்கள் இப்போது ஈழநாடு முழுவதையும் தங்கள் ஆட்சிக்குள் கொண்டுவந்து விட்டார்களாம். எத்தனையோ தலைமுறைகளாக யாருக்கும் பணியாத ரோகணம் இப்போது அவர்களுக்குப் பணிந்து விட்டதாம். ரோகணத்து அமைச்சர் கீர்த்தி உதவிக்குப் படை கேட்டு, சுந்தர பாண்டியருக்கு ஆள் அனுப்பியிருந்தார். உதவிப்படையை உரிய காலத்தில் அனுப்ப முடியாததால் அவர்கள் தோற்றுப் போனார்கள். உங்கள் சோழ நாட்டுக்கார்களின் கண்களில் மண் தூவி விட்டு உதவிப் படையை அனுப்புவதென்றால் எளிதில் முடிகிறதா?”

கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு, “திலகவதி! ‘உங்கள் சோழநாடு’என்றால் இனி எனக்குப் பொல்லாத கோபம்தான் வந்துவிடும்!” என்றான் வீரமல்லன். “நம்முடையது இனிமேல் பாண்டிய நாடுதான்!”

“கேளுங்கள்! அதற்காக அமைச்சர் கீர்த்தி சும்மா இருந்துவிடவில்லை. சோழர்கள் ஈழ நாட்டில் வெற்றி கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கும் இந்தச் சமயத்தில், திடீரென்று நம்முடைய படைகளை அவர்கள் மீது ஏவி விடச் சொல்லியிருக்கிறார். இதற்காகத் தஞ்சை மாநகரைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்பதில்லையாம். மதுரையிலேயே அவர்களுடைய தெரிந்த படை வீரர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் குவிந்திருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தாக்கி அழித்தால் போதும். சாம்ராஜ்யமே ஆட்டம் கண்டுவிடுமாம்!”

“போருக்குக் காரணம் வேண்டாமா?”

“நம்முடைய தலைநகரத்தில் நம்மையே கேட்காமல் அவர்கள் ஒரு பெரிய மாளிகை கட்டுகிறார்களே, அந்த ஒரு காரணம் போதாதா? பெரிய மாளிகை என்ற பெயரில் அவர்கள் ஒரு அரண்மனையையே கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சோழ நாட்டுச் சக்கரவர்த்தி பேராசை பிடித்துப் போய் பெரிய பெரிய கனவுகளையெல்லாம் கண்டு கொண்டிருக்கிறார். அந்த அரண்மனையை எதற்காகக் கட்டுகிறார்கள், தெரியுமா?”

“எனக்கென்ன தெரியும்? நான் என்ன பாண்டிய நாட்டுச் சேனாபதியின் அருமை மகளா இதையெல்லாம் தெரிந்து வைத்துக்கொள்வதற்கு? அவருடைய அருமை மகள் மட்டுமல்ல நீ; அறிவாற்றலும் படைத்த மகள்.”

திலகவதி வீரமல்லன் அருகில் மிகவும் நெருங்கி வந்து அவன் காதோடு கூறினாள். “பாண்டியர்களுடைய மணிமுடி ரோகணத்தில் இருக்கிறதல்லவா? அதை எடுத்துக் கொண்டுவந்து, தமது புதல்வர்களில் ஒருவனைப் பாண்டிய நாட்டின் அரசனாக்கி, அவனுக்கு அதைச் சூட்டிவிடப் பார்க்கிறார்.

சக்கரவர்த்தியால் முடியை ரோகணத்திலிருந்து கொண்டுவரவும் முடியாது. அப்படியே கொண்டு வந்தாலும், அது இவர்கள் எழுப்பும் புது மாளிகைக்குள் போய்ச் சேரவும் சேராது.”

“ஏன் சேராது? மாளிகையின் நுழைவாயிலுக்குள் போக முடியாத அத்தனை பெரிய மணிமுடியா அது?”

“தலையிலே சூட்டிக்கொள்கிற முடி எங்கேயாவது அத்தனை பெரியதாக இருக்கமுடியுமா? ஏன் உங்கள் பரம்பரையில் யாருமே முடிசூடி நாடாண்டதில்லையோ?”

“நம்முடைய பரம்பரை என்று சொல். நானும் முத்தரையன்” என்றான் கொதிப்புடன் வீரமல்லன். “சோழர்களுடைய வாழ்வு நம்முடைய வாழ்விலிருந்துதானே தொடங்கியது. சந்திரலேகையிலும், தஞ்சையிலும், இன்னும் எத்தனையோ இடங்களிலும் நாம் நாடாண்டவர்கள் தாமே!”

வீரமல்லனின் முகத்தில் திடீரென்று கோபச் சிவப் பேறியதைக் கண்டு துணுக்குற்றாள் திலகவதி.

“பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்! பெரிய மாளிகையைத் தரைமட்டமாக்கி அதை மண்மேடாக்கப் போகிறார்கள் நம்மவர்கள். மணிமுடியும் நமக்குத்தான் கிடைக்கப் போகிறது. அந்தப் போரில் நீங்களும் கலந்து கொள்ளலாம்.” வீரமல்லன் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். நேரம் சென்றது.

“சரி. நான் மற்றொரு நாள் இதே கச்சைகளுடன் வருகிறேன். உன் தந்தையாரிடம் நான் வந்ததைத் தெரிவிக்க வேண்டாம். இப்போதைக்கு உனக்குப் பிடித்த ஒரு துணியைப் பொறுக்கி எடுத்துக்கொள். என்னுடைய அன்புக் காணிக்கையாக அது இருக்கட்டும்.”

மறுக்க மனமில்லாமல் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டாள் திலகவதி. “மற்றொரு நாள் என்ன! நாளைக்கே வந்து சேருங்கள்; தந்தையார் உங்களைப் பார்த்தால் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைவார்.”

மூட்டையைக் கட்டிக் கொண்டு வெளியில் வந்த வீரமல்லன் குதிரையின் குளம்பொலி கேட்டு அப்படியே திகைத்து நின்றான். “திலகவதி! நீ எடுத்துக்கொண்ட துணியை விரைந்து சென்று மறைத்து வை. உன் தந்தையார் வந்துவிட்டார்.”

பெரும்பிடுகு முத்தரையரின் குதிரை நாலுகால் பாய்ச்சலில் வீரமல்லனை நோக்கித் தாவி வந்தது. கையிலிருந்த மூட்டை நழுவி விழவே, அதைக் குனிந்து எடுக்கப் போனான் வீரமல்லன்.

30. வீரனைக் காணோம்

மன்னர் மகிந்தர் தாமாகவே நகரத்துக்குத் திரும்பி விட்டார் என்ற மகிழ்ச்சிகரமான செய்தி மூலைமுடுக்குகள் தோறும் காற்றெனப் பரவியது. தெருக்களில் அங்கங்கே பலர் கூடி நின்று தாங்களே அந்தக் காட்சியை நேரில் கண்டவர்கள்போல் பேசிக் கொண்டனர். போரினால் ஏற்பட்டிருந்த மனக்கசப்பும், அதையொட்டிய நகரத்தில் நிலவிய அச்சம் கலந்த அமைதியும், இச்செய்தி கிடத்தவுடன் எங்கோ சென்று மறைந்தன.

இராஜேந்திரரே நேரில் வருகை தந்து மன்னர் மகிந்தரைச் சகல மரியாதைகளுடன் வரவேற்றாராம். மாமன்னரும் மன்னரும் ஒருவரையொருவர் அன்போடு தழுவிக் கொண்டார்களாம். அவர்களுடைய சந்திப்பைக் கண்டவர்களுக்கு ‘பகை நாட்டரசர்களா இவர்கள்? என்ற வியப்பு ஏற்பட்டதாம்.

நெடு நாட்கள் பிரிந்திருந்த நெருங்கிய நண்பர்களென ஒருவருக்கொருவர் முகமன் கூறிக்கொண்டார்களாம்! இன்னும் இவை போன்ற பற்பல நல்ல செய்திகள் நகருக்குள் உலவின.

காற்றுவாக்கில் நகரத்துக்குள் பரபரப்பைப் பரப்பிய இந்தச் செய்திகளில் ஒரு பகுதி மட்டிலும் உண்மை. சக்கரவர்த்தி இராஜேந்திரைப் பற்றிய வரையில் அவர்கள் நடந்ததைத்தான் கூறினார்கள். ஆனால் மன்னர் மகிந்தர் எவ்வாறு நடந்து கொண்டார் என்பது அவர்களில் யாருக்கும் தெரியாது.

“வாருங்கள், மகிந்தரே! உங்கள் அரண்மனை உங்களுக்காகவே காத்திருக்கிறது” என்று சொல்லித் தழுவியபடியே அவரை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றார் இராஜேந்திரர்.

மகிந்தர் மாமன்னரை ஏறிட்டுப் பார்க்கவில்லை. அவரது முகத்தில் பீதியும் நடையில் தயக்கமும் காணப்பட்டன!

வரவேற்புக்குப் பதிலாக மகிந்தர் வணக்கம் செலுத்திப் புன்னகை செய்தாரென்றாலும், அந்த வணக்கம் வணக்கமாகவும் இல்லை; புன்னகை புன்னகையாகவுமில்லை.

கூப்பிய கரங்களுக்கிடையில் தென்பட்ட ஓலை நறுக்கை மகிந்தர் சட்டென்று தமது மடியில் செருகி மறைத்துக் கொண்டார். இராஜேந்திரரின் கண்கள் இதைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை. என்றலும் அவரது தயக்கத்தை மாற்றுவதற்காக அவரோடு கலகலப்பாகப் பேசிக்கொண்டு வந்தார்.

தோல்வியால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியும் அச்சமும் அவரை இப்படிக் கலக்கமுறச் செய்கின்றனவோ என்று தோன்றியது இராஜேந்திரருக்கு. அப்படி ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்பட்டிருந்தால் அதைப் போக்கிவிட

வேண்டுமென்றபதற்காக அவருடன் சரளமாகவே பழக முற்பட்டார். ஆனால், மகிந்தரால் இராஜேந்திரருடன் சரிசமமாகப் பழக முடியவில்லை. அவருக்கும் சக்கரவர்த்திக்கும் இடையில் ஏதோ ஒன்று குறுக்கே நின்று கொண்டிருந்தது.

அந்த ஓலை நறுக்குத்தான் அப்படிக் குறுக்கே நிற்கிறதா?

அரண்மனைக்குள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த வரவேற்பு ஏற்பாடுகள் மகிந்தரையே மலைக்க வைத்தன. பெண்மணிகள் வண்ணமலர் தூவி வாழ்த்துப் பாடினார்கள். இன்னிசைக் கலைஞர்கள் பலவகை வாத்தியங்களுடன் பண்ணிசைத்தார்கள். எங்கு திரும்பினாலும் தீவர்த்திகள் ஒளி சிந்தி இரவைப் பகலாக்கிக் கொண்டிருந்தன. அப்போது விளக்கு வைக்கும் நேரம்.

தோல்வியுற்றுப் போய் ஓடி ஒளிந்த சிற்றரசருக்கா இவ்வளவு சிறப்பான வரவேற்பு! விருந்தினராக வரும் சக்கரவர்த்தி ஒருவருக்கு அவருக்குத் திறை செலுத்தும் சிற்றரசர் கொடுக்கும் சிறப்பைப் போலல்லவா இது இருக்கிறது. மன்னர் மகிந்தர் இதனால் மனம்

மகிழவில்லை! அவரது அச்சம் மனத்தின் ஆழத்துக்கே சென்றுவிட்டது.

தாம் வசித்து வந்த பெரிய அரண்மனையில் சக்கரவர்த்தி தங்கியிருக்கக்கூடும் என்று நினைத்த மகிந்தர், அது வெற்றிடமாக இருப்பதைக் கண்டவுடன் திகைத்துப் போனார். “அமைச்சரின் மாளிகைதான் என் இருப்பிடம்; நீங்கள் இங்கு தங்கிச் சிறிது ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார் இராஜேந்திரர். “பட்டமகிஷி பிரிவுத் துயரத்தால் வருந்திக் கொண்டிருப்பார். அவரது துயரத்தை முதலில் அகற்றுங்கள். மீண்டும் உணவு கொள்ளும்போது நாம் சந்தித்து உரையாடலாம்.” இப்படிக் கூறி அவரை அரண்மனைக்குள் அனுப்பி விட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டார் மாமன்னர்.

அந்தப்புரத்திலிருந்து அரண்மனைக்கு வந்திருந்த மகிஷி தமது கணவரையும் புதல்வியையும் கண்டவுடன் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தார். அடுத்தாற்போல் அவரது கண்கள் புதல்வன் காசிபனைத் தேடிப்பார்த்து ஏமாந்தன. மகிந்தர் அவரைத் தேற்றுவதற்காக நடந்த நடப்புக்களைக் கூறலானார்.

சிறிது நேரம் சென்றது. தீராத குழப்பத்துடன் மன்னர் மகிந்தர் தமது இருக்கையில் சாய்ந்தார். அவர் எதை மறந்துவிட விரும்பினாரோ அதை நினைவூட்டி விட்டாள் ரோகிணி.

“ஏன் அப்பா...! நகரத்தின் எல்லைக்கு வரும் வரையில் உற்சாகமாகப் பேசிக் கொண்டு வந்தீர்களே. பிறகு திடீரென்று என்ன நேர்ந்துவிட்டது?

அந்த ஓலையில் எழுதியிருப்பதை எனக்குச் சொல்லமாட்டீர்களா, அப்பா?”

“ரோகிணி! வீணாக எனக்குக் கோபமூட்டாதே?” என்று அவள் மீது எரிந்து விழுந்தார் மகிந்தர். “குகையில் உன்னிடம் சொன்ன ரகசியம் என்ன ஆனது தெரியுமா?”

இப்படிக் கேட்டவர் நினைவாகத் தனது மடியைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டார். கரத்தில் அந்த ஓலை நறுக்குத் தட்டுப்படவில்லை; திடுக்கிட்டு எழுந்தார். தரையில் சுற்றிப் பார்த்தார்; ஆடைகளை உதறிக் கொண்டு பதறினார். அந்தச் சிறு ஓலை எங்கோ மாயமாய் மறைந்து போய்விட்டது.

தந்தையாரும் மகளும் தீவர்த்தி வெளிச்சத்தில் அதை எங்கெல்லாமோ தேடினார்கள். துணையாகக் கந்துலனும் ஓடிவந்து அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டான். அரண்மனைக்கு வெளியிலும், நடந்து வந்த பாதையெங்கும் தேடிப் பார்த்துவிட்டார்கள். அந்த ஓலைக்குச் சிறகு முளைத்து விட்டது போலும்!

மாமன்னருடன் மகிந்தர் நடந்து வந்தபோது மாமன்னரின் கண்கள் வல்லவரையரின் கண்களை நோக்கியதையும், வல்லவரையரின் இடதுகரம் மெல்ல மகிந்தரின் இடுப்பருகில் சென்றதையும் யாருமே கவனிக்கவில்லை. தந்தையும் மகளும் அப்போது கோலாகலமான வரவேற்பின் ஆர்ப்பாட்டத்தில் முழுகியிருந்தார்கள்.

மாமன்னர் இராஜேந்திரர் அந்த ஓலையை விளக்கின் அருகில் எடுத்துச் சென்று அப்போது படித்துக் கொண்டிருந்தார். படித்துவிட்டு வல்லவரையரிடம் நீட்டினார்! “மகிந்தர் ஏன் குழம்பித் தவிக்கிறார் என்பதற்கு விடை இதில் இருக்கிறது, மாமா!” ஓலையின் வாசகம் இதுதான்.

“பகைவருடன் நட்புறவு கொள்ளவேண்டாம். அவர்களுடைய நிபந்தனைகளுக்கு நானும் தங்கள் குமாரன் காசிபனும் கட்டுப்படமாட்டோம்.

எங்களையும் இந்த நாட்டையும் பகைத்துக் கொள்ள வேண்டாமென்று எச்சரிக்கிறேன். அவசரப்பட்டு எந்த முடிவுக்கும் வந்து விடாதீர்கள்.

இங்ஙனம், கீர்த்தி”

ஓலையை மாமன்னரிடம் திருப்பிக் கொடுத்த வல்லவரையர், “இன்னும் இளங்கோ திரும்பி

வரவில்லையே!” என்று கவலையுடன் கூறினார்.

“மகிந்தரின் வரவைக் கூறிய தூதுவன், அவன் ஏற்கனவே திரும்பிவிட்டதாகக் கூறினானே! ஒரு வேளை அது பொய் மொழியாக இருக்குமோ?”

“எதையும் நம்புவதற்கில்லை. ஆட்கள் சிலரை அனுப்பி அவனைத் தேடிப் பார்க்கச் சொல்லட்டுமா? நேற்று நடுப் பகலில் புறப்பட்டவன் இன்னும் வரவில்லை என்றால்...”

“பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்; உணவு கொள்ளும் வேளையில் மகிந்தரிடம் பேசிப் பார்க்கிறேன்” என்று கூறினார் இராஜேந்திரர்.

மகிந்தர் தம்மால் முடிந்த மட்டும் ஓலையைத் தேடிப் பார்த்துவிட்டு, அது கிடைக்காதென்று தெரிந்தவுடன் “போனால் போகட்டும் மிகச் சிறிய விஷயம்” என்று ரோகிணியிடம் மழுப்பிவிட்டார். மகளை ஏமாற்றிய அவரால், தம்மையே ஏமாற்றிக் கொள்ள முடியவில்லை. அந்தச் செய்தியை மறந்துவிடாமல் செய்தி தந்த ஓலையை மறந்துவிடப் பார்த்தார்.

இந்தச் சமயத்தில் கந்துலன் அவரிடம் கொடும்பாளூர் இளவரசன் இன்னும் கப்பகல்லகத்துக்குத் திரும்பி வந்து சேரவில்லை என்பதைத் தெரிவித்தான்.

“அந்த மற்றொரு ஒற்றன் என்ன ஆனான்?” என்று கேட்டார் அவர்.

“அவனைப் பற்றியும் ஒன்றும் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. யாருமே இங்கு வரவில்லை என்று தோன்றுகிறது” என்றான் கந்துலன்.

ரோகிணியின் முகம் இதைக் கேட்டவுடன் வெளுத்தது. ‘இங்கே திரும்பிவராமல் இளங்கோ வேறெங்கு போனார்?’

“அப்பா! அந்த ஒற்றர்கள் நேரே முதலைச் சுனைக்குப் போயிருக்கலாமல்லவா? அவர்கள் மணிமுடியை எடுத்துக் கொண்டு வருவதற்காகப் போனாலும் போயிருப்பார்கள்?”

மகிந்தரின் முகத்தில் குழப்பம் மறைந்து தெம்பு பிறந்தது. பரிகாசமாகத் தம்முடைய மகளைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு, "அப்படிப் போயிருந்தால் அது நம்முடைய அதிர்ஷ்டந்தான்!" என்றார். "ஒருவனோ இரண்டு பேர்களோ போய்ச் சாதிக்கக்கூடிய காரியமில்லை அது. போனவர்கள் திரும்பிவரப் போவதில்லை. சாகவேண்டுமென்று அவர்கள் தலையில் எழுதியிருந்தால், நம்மிடமிருந்து தப்பிவிட்டால் மட்டும் போதுமா? மணிமுடியை அவர்கள் தேடிப் போகவில்லை; மரணத்தைத் தேடிக் கொண்டுதான்

போயிருக்கிறார்கள்?!"

ரோகிணியின் வதனத்தில் இருள் கவிந்ததைக் கண்ணுறாமல் மகிந்தர் தொடர்ந்து கூறினார்:

"ரோகிணி! அந்த ஒற்றர்கள் நேரே சுனைக்குச் சென்றிருப்பார்கள் என்று எனக்குத் தெரியாமல் போய் விட்டது. தெரிந்திருந்தால் நாம் இங்கு வந்திருக்க வேண்டியதில்லை. இதுவரையில் நடந்தது சரி. இனிமேல்தான் அதிக விழிப்போடிருக்க வேண்டும்; சுனையைப் பற்றி நாம் இவர்களிடம் மறந்துகூட வாய் திறக்கக்கூடாது. அடுத்தாற் போல், எவ்வளவு விரைவில் நாம் இந்த இடத்தைவிட்டுக் கிளம்ப முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் கிளம்பவேண்டும்."

"அம்மாவை விட்டுவிட்டா?" என்று கேட்டாள் ரோகிணி.

"இல்லை; அவளையும் அழைத்துக்கொண்டுதான்!"

"நம்மை இவர்கள் இனி எப்படி வெளியில் செல்ல அனுமதிப்பார்கள்?"

"அவர்களுடைய அனுமதியை எதிர்பார்த்தால் அது இந்தப் பிறவியில் கிடைக்காது. நாமாக முயற்சி செய்ய வேண்டியதுதான்."

"தங்கள் சித்தப்படியே செய்யலாம், அப்பா! முதலில் ஒற்றர்கள் திரும்பி வருகிறார்களா இல்லையா என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். ஒரு முறை

அவசரப்பட்டு நாம் இங்கு வந்தது போதும். திரும்பவும் அதே தவறைச் செய்ய வேண்டாம்.”

“உன் யோசனையும் சரிதான்” என்று சொல்லிவிட்டு மௌனத்தில் ஆழ்ந்தார் மன்னர் மகிந்தர்.

ரோகிணியின் யோசனை சரியானதாக இருந்தாலும் அதை அவள் வேறு காரணத்துக்காகச் சொல்லி வைத்தாள். இளங்கோவின் நிலை என்ன ஆயிற்றென்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அவன் உயிருடன் திரும்புவானா மாட்டானா என்ற முடிவு அவளுக்குத் தெரிந்தாக வேண்டும். முடிவு வேறுவிதமாக இருந்தால்கூட அதற்காக அவள் தன்னை வாழ்க்கை முழுவதும் வாட்டி வைத்துக் கொள்ளாமாட்டாள். அனுதாபம் மிகுதியால் அவளுக்குக் கண்ணீர்ப் பெருகலாம். அதைத் துடைத்துக்கொண்டால் துன்பம் பிறகு குறைந்து போகும்.

ஆம்; அவள் இளங்கோவை மரண தண்டனையிலிருந்து முதல் நாளிரவு காப்பாற்றினாள் என்றால், அதற்குக் காரணம் உயிருக்கு உயிரான நேசமென்று கூறிவிடமுடியாது. தன்னால் அவனுக்கு அந்தக் கதி வரக்கூடாதென்று மட்டிலுமே அவள் துடித்தாள். அவளிடம் அவன் கருணை காட்டினான்; அவளும் செய்நன்றி மறக்கவிரும்பவில்லை, அவ்வளவுதான்.

இரண்டுங் கெட்ட நிலையில் கிடந்து அடித்துக் கொள்ளத் தொடங்கியது ரோகிணியின் மனம். அவன் தன் முயற்சியில் வெற்றி பெறுவதும் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. உயிர் இழப்பதும் பிடிக்கவில்லை. வெற்றி பெற்றானென்றால் அது அவளுடைய நாட்டின் விருப்பத்திற்கு எதிராகச் செய்த செயலாகும்... விழுந்துவிட்டானென்றால் அவனைப்போல் மற்றொருவனைக் காண்பது அரிதினும் அரிது. எளிதில் மறந்துவிடக்கூடியவனாக அவனும் அவளிடம் நடந்து கொள்ளவில்லையே.

உணவு வேளையில் இராஜேந்திரரும் வல்லவரையரும் மகிந்தரின் அருகிலிருந்து கலகலப்பாகப் பேசிக்கொண்டே

உணவு கொண்டனர்.

தாம்பூலம் தரித்துக்கொண்ட பின்னர் மாமன்னர் சுற்றிலும் நின்றுகொண்டிருந்த பணியாட்களை ஒருமுறை பார்த்தார். அவர்கள் அனைவரும் விலகிச் சென்றவுடன் மூவருக்கும் தனிமை கிடைத்தது.

“கொடும்பாளூர் இளவரசன் இன்னும் இங்கு வந்து சேரவில்லை...” என்று தொடங்கினார் வல்லவரையர்.

“அந்த இளைஞனை நான் முதலில் ஒற்றனென்று நினைத்துத் துன்புறுத்தியதென்னவோ உண்மைதான். பிறகே அவன் தங்கள் தூதுவனென்று தெரிந்தது. மரண தண்டனை விதித்த பின்பு அதை மாற்றி அவனை மன்னித்துவிட்டேன்.”

நாடற்ற மன்னருக்குத் தண்டனை விதிக்கும் அதிகாரமா? என்று நினைத்த வல்லவரையர், “மரண தண்டனையா?” என்று பதற்றத்துடன் கேட்டார். இராஜேந்திரரின் விழிகள் மகிந்தரின் முகத்தில் பதிந்திருந்தன.

“மன்னித்து விட்டேன் என்று நான் கூறவில்லையா?”

“இது மெய்தானா?” என்ற மெதுவாகக் கேட்டார் மாமன்னர்.

“ரோகணத்தின் மீது ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன். என்னால் அவனுக்கு ஒரு தீங்கும் நேரவில்லை. பொழுது விடிவதற்கு முன்பே என்னை விட்டுக் கிளம்பி வந்தான்.” மகிந்தரின் குரல் அச்சத்தால் நடுங்கியது.

“மாமா!” என்று வல்லவரையரின் பக்கம் திரும்பினார் சக்கரவர்த்தி. “உடனடியாக வீரர்கள் சிலரை அனுப்பி இளங்கோவைத் தேடிப் பார்க்கச் சொல்லுங்கள்.”

பின்னர் மகிந்தரைப் பார்த்து, “இரவில் நன்றாக ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள்; நாளைக்கு மற்றவற்றைப் பற்றிப் பேசலாம்” என்றார்.

இளங்கோவைத் தேடப் பத்துப் பன்னிரண்டு குதிரை வீரர்கள் தீப்பந்தங்களை ஏந்திக்கொண்டு அரண்மனையை

விட்டு வெளியே கிளம்பினார். மகிந்தர் எந்த வழியாக நகரத்துக்கு வந்தாரோ அதே பாதையில் அந்த வீரர்களுடைய குதிரைகளும் விரைந்து சென்றன.

31. இரு மன வீரன்

பெரும்பிடுகு முத்தரையரின் வரவைக் கண்டு திகிலடைந்த வீரமல்லன், அதிலிருந்து மீள்வதற்கு முன்னரே முத்தரையரின் வலது கரம் தன் தோளை வளைத்துக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தான். கீழே நழுவி விழுந்துவிட்ட துணி மூட்டையைக் குனிந்து எடுத்துக்கொண்டு அவரைப் பார்த்து ஓர் அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

“நீங்கள் வீட்டிலில்லை. அதனால்...”

“அதனாலென்ன! திலகவதியைக் கண்டு பயந்தோடி வருகிறாயா?”

அவனை அணைத்தபடியே கூடத்துக்குள் அழைத்துச் சென்றார் முத்தரையர். “வீரனாகிய நீ ஒரு பெண்ணைக் கண்டவுடன் கோழையாகி விடலாமா?”

“அப்பா, கையில் வாளெடுத்தால்தான் இவர் வீரர். துணிமூட்டையைத் தோளில் தூக்கினாரோ இவரைப் பார்க்கவே பரிதாபமாக இருக்கிறது” என்று சொல்லிக் கொண்டே அறைக்குள்ளிருந்து கூடத்துக்கு வந்தாள் திலகவதி. “நீங்கள் வீட்டிலில்லை என்று தெரிந்தவுடன் அவிழ்த்த மூட்டையை அவசரம் அவசரமாகக் கட்டிக் கொண்டு திரும்பிவிட்டார் அப்பா!”

திலகவதி சிறு குழந்தையல்ல, வயது வந்த குழந்தை என்பதைக் கண்டு கொண்டான் வீரமல்லன். சிறு குழந்தைகள் பெற்றோரிடம் ஏமாறுவார்கள்.

வயது வந்த குழந்தைகள் பெற்றோரை ஏமாற்றித் தாங்கள் யாரைக் காதலிக்கிறார்களோ அவர்களிடம் ஏமாறுவார்கள்.

தன் மகளின் பேச்சைக் கேட்டுக் கலகலவென்று சிரித்தார் முத்தரையர், “வீரமல்லா! உன்னைச் சொல்லிக் குற்றமில்லை. உன்னுடைய தொழில் உன்னை இப்படி மாற்றி வருகிறது. பேசாமல் நான் சொல்வதைக் கேள்!

இந்தத் துணி மூட்டைக்குரிய பொன்னை இப்போதே உன்னிடம் தருகிறேன். கொண்டு போய் மெய்யப்பரிடம் வீசி எறிந்து விட்டு இங்கே வந்து விடு.”

புரிந்து கொள்ளாதவனைப்போல் அவரைப் பார்த்து விழித்தான் வீரமல்லன். அவனுடைய வெகுளித்தனமாக பார்வை அவருக்குப் பிடித்திருந்தது.

“இன்னும் உனக்கு விளங்கவில்லையா?” என்று கேட்டார் முத்தரையர்.

“வீசி எறிந்துவிட்டு என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்கள்?”

“வா, தனிமையில் பேசுவோம்” என்று அவனைத் தோட்டத்து மரநிழலுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார். இருவரும் மரத்தடி மேடையில் உட்கார்ந்தார்கள். வீரமல்லனின் கண்களைத் தமது கோழி முட்டை விழிகளால் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே, “உன்னை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. உனக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்” என்றார் முத்தரையர்.

வீரமல்லனின் அடிவயிற்றை என்னவோ செய்தது. எதிலிருந்து அவன் தப்பிக் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்தானோ, அது வேறு உருவத்தில் அவனை வளைத்துக் கொள்ளப் பார்த்தது. அவருடைய பகையையும் அவன் விரும்பவில்லை; உறவையும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“எந்த வாளால் நீ என் சொந்த வாளைத் தட்டி விட்டாயோ, அதையே உனக்கு வெகுமதியாகத் தருகிறேன்; மெய்யப்பர் உனக்கு எவ்வளவு பொன் கொடுக்கிறாரோ, அதுபோல் இருமடங்கு நான் தருகிறேன்.”

மறுமொழி கூறாமல் தலையைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு யோசனை செய்தான் வீரமல்லன்.

“என்ன யோசிக்கிறாய்?”

“மெய்யப்பரிடம் ஊழியம் செய்வதாக நான் வாக்களித்திருக்கிறேன். உற்ற சமயத்தில் அவர் எனக்குக் கைகொடுத்து உதவியிருக்கிறார்.”

“நானும் உனக்கு உன் உயிரையே கொடுத்திருக்கிறேன். முதல் நாள் உன் முதுகில் வைத்த வாளை உள்ளே செலுத்தியிருந்தால் நீ என்ன ஆகியிருப்பாய்? இப்போது நினைத்தால்கூட நான் உன்னை எதுவும் செய்ய முடியும்.”

“அது வேறு விஷயம்; நீங்கள் என்னைப் பயமுறுத்துவதனால் பலனில்லை.”

அவனுடைய முதுகில் தட்டிக்கொடுத்தார் முத்தரையர். “உண்மையான முத்தரையனைப்போல் நீ பேசுகிறாய். உன்னுடைய வாள் வீச்சுத் திறமையால் மட்டும் நான் உன்னிடம் பற்றுதல் வைக்கவில்லை. நீயும் என்னைப்போல் ஒரு முத்தரையன். அதிலும் வெறுப்புக் கொண்டு சோழர்கள் படையிலிருந்து வெளியில் வந்தவன்.”

“அதற்காக?”

“என்னைச் சேர்ந்தவன் மூட்டை சுமந்து நாடோடியாய்த் திரிவது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.”

“எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது!”

“பொய் சொல்லாதே. சுத்த வீரன் பேசுகிற பேச்சில்லை இது. இதோ பார். உன்னைத் துரும்புக்குச் சமமாக மதித்த சோழர்களுக்கு எதிராக நீ போய்த் தூணைப் போல் நிற்கும் காலம் வரப்போகிறது. அப்போது நீ அவர்களை உன் விருப்பப்படியெல்லாம் பழிவாங்கிக் கொள்ளலாம்.”

வீரமல்லன் திடுக்குற்றான். “சோழர்களுக்கெதிராகவே என்னை வாள் எடுக்கச் சொல்கிறீர்களா?”

“அவசியம் நேர்ந்தால் அது உன் அதிர்ஷ்டம்தானே? உன்னை மதிக்காதவர்களை மிதித்தெறியும் வாய்ப்புக் கிடைத்தால் நீ அதை விட்டுவிடுவாயா? ஈழத்துக்கு ஏன் அவர்கள் உன்னை அனுப்பவில்லை? உன்னுடைய வீரத்தில், வாள் வீசும் திறமையில், அவர்கள் என்ன குறை கண்டு விட்டார்கள்?” வீரமல்லனின் நெற்றி சுருங்கியது.

“நீ ஒரு முத்தரையன். அவர்களுடைய பழங்காலப் பகைவன். அதை நம்மவர்கள் மறந்தாலும் அவர்கள் மறந்துவிடுவார்களா?”

“எனக்கென்னவோ சோழர்களுக்கெதிராக வாள் எடுக்கப் பிடிக்கவில்லை” என்றான் வீரமல்லன்.

“இப்போது ஒன்றும் அவசியமில்லை. யோசித்து மெதுவாக மறுமொழி சொல், போதும்!”

“யோசிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை.”

வீரமல்லன் இப்படிப் பிடிவாதமாக மறுத்துப் பேசவே அவன் மீது பெரும்பிடுகு முத்தரையருக்கு நம்பிக்கை வளர்ந்து கொண்டே போயிற்று. அவனிடம் தமக்குச் சுந்தர பாண்டியரிடமுள்ள செல்வாக்கையும், அதனால் அவனுக்குக் கிடைக்கப் போகும் நன்மைகளையும், விவரித்தார். வருங்கால வாய்ப்புகள், பதவி உயர்வுகள், வீரத்துக்கான வெகுமதிகள் இவற்றையெல்லாம் விளக்கினார்.

அவன் மனம் ஆற்றில் ஒரு காலும் சேற்றில் ஒரு காலுமாகக் குழம்பத் தொடங்கியது. அதை அவன் கண்களின் வாயிலாக அளவெடுத்த முத்தரையர் தமக்குள் நகைத்துக் கொண்டார்.

“நீ இன்றைக்கு என்னுடைய விருந்தினன். வா, என்னோடு ஒன்றாக உணவு கொள்” என்று அவனை வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றார். “பகல் முழுவதும் என்னோடு இருந்து விட்டு மாலையில் அங்காடிக்குத் திரும்பலாமல்லவா?”

வீரமல்லனால் அவரது உபசரிப்பை மறுக்க முடியவில்லை. அவர் தன்னை முற்றிலும் நம்பிவிட்டார் என்று தெரிந்தபிறது, அவரிடமிருந்து மேலும் சில செய்திகள் கிடைக்குமென்று எதிர்பார்த்தான் அவன்.

செய்திகளுக்குப் பதிலாக அங்கே அறுசுவை உணவு திலகவதியால் கிடைத்தது. திலகவதியே தன் கரத்தால் அவனுக்கு பரிமாறினாள். தந்தையும் மகளும் சேர்ந்து கொண்டு வற்புறுத்திச் செய்த விருந்தோம்பல் அவனைத் திணற வைத்துவிட்டது.

அவன் கொண்டு வந்திருந்த கச்சைகள் அனைத்துமே தனக்குப் பிடித்திருப்பதாகத் திலகவதி கூறினாள்.

அவற்றுக்குரிய பொற்காசுகளை முத்தரையரிடமிருந்து வாங்கிப் பத்திரமாக முடிந்து கொண்டான் வீரமல்லன்.

உண்ட களைப்பு உற்சாகப் பேச்சில் கழிந்தவுடன், “என்னோடு புறப்பட்டு வருகிறாயா, ஓரிடத்துக்குப் போய் விட்டு வருவோம்!” என்று கூறிக்கொண்டே கட்டிலை விட்டு இறங்கினார் முத்தரையர்.

“எங்க போக வேண்டும்?”

“என் பின்னால் வா, சொல்கிறேன்.”

குதிரைகள் இரண்டு பெரும்பிடுகு முத்தரையரின் மாளிகையிலிருந்து கிளம்பின. முத்தரையருக்குப் பின்னால் வீரமல்லன் சென்றான். நேரே அவர்கள் சுந்தரபாண்டியரின் அரண்மனை வாயிலுக்குச் சென்று தங்கள் குதிரைகளை நிறுத்தி இறங்கினார்கள்.

குதிரைச் சேவகர்கள் ஓடோடியும் வந்து குதிரைகளை பிடித்துக்கொண்டு அவர்கள் இறங்குவதற்கு உதவி செய்தார்கள். வழியில் நின்ற வீரர்கள் அனைவருமே தலைவணங்கி வணக்கம் செலுத்த முத்தரையர் நிமிர்ந்த நடைபோட்டு உள்ளே சென்றார். அவருடன் சென்ற வீரமல்லனுக்கும் அவருக்குக் கிடைத்த மரியாதையில் பங்கு உண்டென்று தெரிந்தது!

வெளி வாயிலைக் கடந்து அவர்கள் உள்மண்டபத்துக்குள் நுழையுமுன்னரே சுந்தர பாண்டியருக்குச் செய்தி எட்டியிருக்க வேண்டும். தாமாக முன் வந்து முத்தரையரின் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டார். அவருக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த வீரமல்லனைக் கண்டவுடன் பாண்டியரின் சிவந்த கண்கள் முத்தரையரிடம் சந்தேகத்துடன் வினா எழுப்பின.

‘ஐயமுற வேண்டாம். நம்மைச் சேர்ந்தவன்தான்’என்று தமது விழிகளாலேயே விடையளித்தார் பெரும்பிடுகு முத்தரையர். இதற்குள் வீரமல்லன் அளவுக்கு அதிகமான பணிவுடன் பாண்டிய மன்னருக்குத் தன் வணக்கத்தைச் செலுத்திக் கொண்டான்.

“நேற்று முன்தினம் என்னிடம் கூறியிருந்தீர்களே?” என்று

சுந்தரபாண்டியர் ரகசியமாக முத்தரையரிடம் கேட்டதை அவர் இடைமறித்து “ஆமாம், ஆமாம், அதே இளைஞன்தான்” என்று பதிலளித்தார்.

சுந்தரபாண்டியரின் செவ்விழிகள் ஒருமுறை வீரமல்லனின் உச்சியிலிருந்து கணுக்கால் வரை ஊடுருவித் திரும்பின. செருக்கும் மிடுக்கும் குடிகொண்டிருந்த அவர் முகத்திலிருந்து வீரமல்லனால் எதையும் ஊகித்தறிய முடியவில்லை.

“சோழர்கள் படையிலிருந்து நீயாக விலகிக் கொண்டாயா? அல்லது அவர்களாகவே..

“நானாக விலகிக் கொண்டேன்.”

“அப்படியென்றால் அங்கிருந்து ஓடிவந்து விட்டாயென்று சொல்!” கணீரென்று வெண்கலக் குரலில் கேட்டார் சுந்தர பாண்டியர்.

“ஆமாம்” என்று பரிதாபமாகத் தலையாட்டினான் வீரமல்லன்.

அவனை ஓர் இருக்கையில் அமரச் சொல்லிவிட்டு, இருவரும் சிறிது நேரம் தனித்திருந்து பேசிவிட்டுத் திரும்பினார்கள். சுந்தர பாண்டியரின் முகத்திலிருந்த கடுகடுப்பு இப்போது ஓரளவு குறைந்திருந்தது.

“உன்னுடைய உணர்ச்சியை முத்தரையர் மதிக்கிறார். உன் வாள் பயிற்சியைப் பாராட்டுகிறார். வீரர்களிடம் எப்போதுமே பாண்டிய நாட்டுக்குத் தனிப் பரிவு உண்டு. முத்தரையர் கூறுவதை நானும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.” வீரமல்லனுக்குப் பாண்டியர் என்ன பேசுகிறார் என்று விளங்கவில்லை.

“ஓரிரண்டு வாரங்கள் செல்லட்டும்; பொறுத்திரு, உன் திறமைக்கேற்ற வாய்ப்பு இங்கே கிடைக்கும்” என்றார் சுந்தர பாண்டியர்.

‘எந்த வாய்ப்பையும் தேடி நான் தங்களிடம் வரவில்லையே?’என்று சொல்லவேண்டும்போல் தோன்றியது வீரமல்லனுக்கு. மெதுவாக முத்தரையரைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவர் அவனை மௌனமாக இருக்கும்படி சைகை செய்தார்.

மூவரும் பின்னர் மேல் மாடத்துக்குச் சென்றார்கள். மாடத்தின் பின் பகுதிக்கு அப்பால் வைகை நதி சோம்பலுடன் தவழ்வது தெரிந்தது.

கூட்டங்கூட்டமாக வானத்தில் செங்கால் நாரைகள் பறந்து சென்றன.

“உனக்கு நன்றாக வளை எறி வீசத் தெரியுமென்று முத்தரையர் சொல்கிறாரே, இந்த நாரைகளில் ஒன்றை வீசி வீழ்த்துவாயா?” என்றார் பாண்டியர்.

முத்தரையர் விரைந்து சென்று, ஒரு வளை எறியைக் கொண்டு வந்து வீரமல்லனிடம் நீட்டினார். வளை எறியை கையில் பிடித்தவுடன் வீரமல்லன் வேறு மனிதனாகி விட்டான்.

“முதல் நாரையா! இடையில் உள்ளவற்றில் ஒன்றா! கடைசியில் பறப்பதா?”

சுந்தரபாண்டியர் திடுக்கிட்டு அவன் பக்கம் திரும்பினார். வீரமல்லன் தன் விழிகளை இடுக்கி வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே, “சொல்லுங்கள், அரசே?” என்று துடித்தான்.

“முதல் நாரை!” என்றார் பாண்டியர். பத்துப் பதினைந்து பறவைகளில் ஏதாவதொன்றை வீழ்த்துவதென்றாலே எவ்வளவு கடினம் என்பதை அறிந்தவர்.

வீரமல்லன் சுழற்றிவிட்ட சின்னஞ்சிறு வளை எறி விர்ரென்று மேலே வட்டமிட்டுச் சென்றது. அது புறப்பட்டது ஒரு திசை, திரும்பியது மற்றொரு திசை. மூன்றாவது திசையில் பறந்துகொண்டிருந்த முதல் நாரை தலைகுப்புறக் கீழே விழுந் கொண்டிருந்தது.

சுந்தரபாண்டியர் தமது செருக்கையும் மறந்து, “முத்தரையரே! இளைஞன் வல்லவன்தான்” என்று

வாய்விட்டுக் கூறினார். “வல்லவன்தான்; நல்லவன்தானா என்பதை மெல்ல மெல்லதான் பார்க்கவேண்டும்” என்று அவர் காதோடு சொல்லி வைத்தார்.

பெரும்பிடுகு முத்தரையரும் வீரமல்லனும் சுந்தரபாண்டியரிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டார்கள். சுந்தரபாண்டியர் முத்தரையரைத் தனியே அழைத்து, “இந்த இளைஞனின் கூற்று மெய்தானா என்பதை நம் ஒற்றர்களின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முயல்கிறேன்; மெய்யாக இருந்தால் இவன் நம்மிடம் பணியாற்றுவதில் தடையில்லை” என்றார். “இவனும் உங்கள் குலத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதால் நீங்கள் இவனை எளிதில் நம்பிவிட்டீர்கள்

போலிருக்கிறது. பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.”

சுந்தரபாண்டியர் இப்படிக் கூறிய பிறகுதான் முத்தரையருக்கே தாம் வீரமல்லன் விஷயத்தில் சிறிது அவசரப்பட்டு விட்டதாகத் தோன்றியது.

முத்தரையரோடு அவர் வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டு விளக்கேற்றும் நேரத்தில் அங்காடியை நோக்கி நடந்தான் வீரமல்லன். உடனடியாக சேனாபதி கிருஷ்ணன் ராமனிடம் சென்று, நேரில் தெரிவிக்க வேண்டிய செய்திகள் நிறைய இருந்தன. முழுவதையும் சொல்லிவிடலாமா, ஒரு பாதியை மட்டும் சொல்லலாமா, அல்லது முழுவதையும் மறைத்து விடலாமா என்ற மனப் போராட்டத்தில் வீரமல்லன் ஈடுபட்டிருந்தான்.

முழுவதையும் சொல்லிவிட அவனுக்கு விருப்பமில்லை. முழுவதையும் மறைப்பதற்கு அவன் மனம் இடம் தரவில்லை. திலகவதியின் வாயிலாகத் தெரிந்து கொண்டவற்றை மட்டும் கூறிவிட்டு, மற்ற விவரங்களை மறைப்பதென்ற முடிவுக்கு வந்தான். சோழர்களைப் பகைத்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு அவர்களிடம் விரோதமில்லை.

மெய்யப்பரிடம் கச்சைகளுக்குரிய பொன்னைக் கொடுத்து விட்டு, சேனாபதியிடம் சென்று பாண்டியர்களும்

ஈழத்தவர்களும் சேர்ந்து செய்திருக்கும் திட்டங்களைக் கூறினான். ஏற்கனவே மற்ற ஒற்றர்கள் வாயிலாக அவருக்கு அதே செய்திகள் கிடைத்திருந்தன. என்றாலும் வீரமல்லன் கூறியதை முற்றிலும் கேட்டுவிட்டு, “நாளைக்குப் பிற்பகல் தஞ்சைக்குப் புறப்படுவதற்குச் சித்தமாக இரு” என்றார் கிருஷ்ணன் ராமன்.

“தஞ்சைக்கா?”

“ஆமாம், போய்ப் படைத்தலைமையை ஏற்றுக் கொள். ஓலை தருகிறேன். உன்னோடு இன்னும் சிலரும் வருவார்கள்!”

இந்தச் செய்தி வீரமல்லனுக்கு மகிழ்ச்சியளித்ததா, கவலையளித்ததா என்று அவனுக்கே தெரியவில்லை. தஞ்சைக்குப் போகுமுன்பு எப்படியாவது ஒரு முறை திலகவதியைப் பார்த்துவிட்டுப் போக நினைத்தான்.

32. முதலைச் சுனை

ரோகிணியிடம் அவள் தந்தை கூறிய அடையாளங்களை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு கருக்கிருட்டு நேரத்தில் இளங்கோ அந்த மலைச் சுனையைத் தேடித் திரிந்தான். அவனுக்கு எதிரில் பொட்டல் வெளியில் திட்டுத் திட்டாக இரண்டு மலைகள் படுத்துக் கிடந்தன. இடதுபுறம் வெகுதூரத்தில் அடர்ந்த காட்டுக்கு மத்தியில் ஒரு மலை தலைதூக்கி நின்றது. இந்த மூன்று மலைகளில் எந்த மலையில் சுனை இருக்கிறது? சுனைக்குள்ளே உள்ள குகையை எப்படித் தேடிக் கண்டுபிடிப்பது?

பொழுது விடிவதற்கு முன்னர் சுனையின் இருப்பிடத்தைக் கண்டு பிடிக்கத் துடித்தான் இளங்கோ. மகிந்தரின் ஆட்கள் தன்னைத் தொடர்ந்து வரக்கூடும் என்ற அச்சம் அவனிடம் நிறைந்திருந்தது. ஒரு வேளை, மலையின் உச்சியிலிருந்து பார்த்தால், பகல்பொழுது அவனை அவர்களுக்குக் காட்டிக் கொடுத்துவிடுமல்லவா? கருக்கிருட்டு நேரத்தைத் தனக்குக் கவசமாக்கிக் கொள்ள நினைத்தான் இளங்கோ.

நேரம் அவனுடைய விருப்பத்துக்காகக் கட்டுப்பட்டு நிற்கவில்லை. பொழுது புலர்ந்துகொண்டு வருவதற்கான அறிகுறிகள் மெல்ல மெல்லத் தோன்றத் தொடங்கின. கீழ் வானம் தீப்பட்டுக் கனிந்த பொன் தகடாக மாறியது. கானகத்துப் புள்ளினங்கள் பாட்டிசைத்துக் காலைப்பொழுதை வரவேற்றன. இளங்கோ மறைந்து மறைந்து சென்றான். கையில் அவன் குகையிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு வந்த கூர்வேல் பளிச்சிட்டது; இடையில் உடைவாள் தொங்கியது.

பொட்டல் வெளி மலைகளில் மணிமுடி இருக்கக்கூடும் என்ற சந்தேகம் அவனிடம் எழவில்லை. தேடுவாரற்ற அநாதைகளைப் போல் அவை திறந்த வெளியில் வெறும் பாறைகளாகக் கிடந்தன. அவற்றில் ஒன்றின் மீது ஏறி, அதன் உச்சி முகட்டுக்கு வந்தான் இளங்கோ. தன்னையும்

மறைத்துக்கொண்டு, தொலைவில் தெரிந்த இடது புறத்து மலையைக் கூர்ந்து நோக்கினான்.

முகத்திரை அணிந்த முரட்டுப் பெண்ணொருத்தி பயத்தோடு தலையைத்தூக்கிப் பதுங்கிப் பார்ப்பதுபோல், அடர்ந்த மரக் கூட்டத்தின் மையத்தில், மௌடீகமான தோற்றத்துடன் எட்டிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது

அந்த மலை. இளங்கோவுக்கு நேர் எதிரில் அந்த மலையை ஒட்டினாற் போல் புகை மண்டலம் மேலே எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. மேகத்திரள் அல்ல அது. குளிர் காய்வதற்காகவோ, காலை உணவுக்காகவோ அங்கு சிலர் நெருப்பு மூட்டியிருக்க வேண்டும்.

அதே இடம்தான் என்பது இளங்கோவுக்கு நிச்சயமாகிவிட்டது. ஆனால் அங்கு கட்டுக்காவல் இருக்கக் கூடும் என்று அவன் நினைக்கவில்லை. மகிந்தர் அடுத்தாற்போல் தமது வீரர்களுடன் தங்கியிருந்ததால், சுனைக்கு வேறு தனியான பாதுகாப்பு இருக்காதென்று எண்ணினான். அவருடைய வீரர்கள் தேடி வருவதற்கு முன்பு எவ்வளவோ காரியங்களைச் சாதிக்க முடியும்.

இப்போது அது முடியாது போல் தோன்றியது. என்றாலும் அவன் சற்றும் மனம் தளரவில்லை. முன் வைத்த காலைப் பின் வைக்கவில்லை.

மலையிலிருந்து இறங்கி, புதர்களின் வழியே தவழ்ந்து மரக்கூட்டத்துக்குள் புகுந்தான். பாதை எதுவும் அவன் கண்களுக்குப் படவில்லை; மலையைக் குறி வைத்துக் கொண்டு தன் போக்கில் நடந்தான். காட்டு மரக்கிளைகள், முரட்டுக் கொடிகள், கூரான முட்புதர்கள் இவையெல்லாம் அவனைத் தடுத்துச் சோதனை செய்து பார்த்தன. பாம்புகள், பறவைகள், அட்டைகள் முதலிய சின்னஞ்சிறு பிராணிகள் அவனுடைய குறுக்கீட்டை விரும்பாமல் அங்குமிங்கும் சிதறிச்சென்றன. விநோதமான அநுபவம் இளங்கோவுக்கு.

மலையின் அடிவாரம் கண்களுக்குப் புலப்படத் தொடங்கிய பின் மிகவும் விழிப்போடு முன்னேறினான் இளங்கோ. அருகில் நெருங்க நெருங்க அந்த இடம்

எவ்வளவு பயங்கரமானது என்பது விளங்கியது. இனியும் முன்னால் போக முடியாது. ஆளரவம் கேட்கிறது.

ஓர் ஆள் உயரத்துக்குமேல் தென்பட்ட ஒரே ஒரு குகை வாயிலைத் தவிர, மற்ற இருபுறங்களிலும் அவனுடைய கண்ணுக்கெட்டியவரை மலை செங்குத்தாகவே நின்றது. தன்னிடம் நெருங்கி வருபவர்களை விழுங்கக் காத்திருப்பது போல் அது தன் வாயைப் பிளந்து கொண்டு காத்திருக்கிறதா! அதன் கடைவாய் பற்களைப்போல் பக்கத்துக் கொன்றாக இருபுறமும் இரண்டு வேல்முனைகள் நீட்டிக்கொண்டு நின்றன. குகைக்குள்ளே பாறைகளில் அமர்ந்திருந்த இரண்டு வீரர்களின் உருவங்கள் மங்கலாகத் தெரிந்தன.

கைவேலை இடுக்கிக் கொண்டு மரத்தில் மேல் ஏறிக் கிளையில் உட்கார்ந்து கொண்டு இலைகளை விலக்கிவிட்டுப் பார்த்தான் இளங்கோ. வலதுபுறம் ஒரு குறுகலான பாதை சென்றது. நீண்ட கயிற்றினால் சிறு பாறையில் கட்டப் பெற்ற இரண்டு குதிரைகள் புல் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. “இரண்டே இரண்டு வீரர்கள்தானே! பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்ற நெஞ்சுத்துணிவு பிறந்தது அவனுக்கு.

இடதுபுறம் திரும்பிய கண்கள் அங்கே இன்னும் இருவர் மரத்தடியில் உணவு சமைப்பதில் ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்டு திகைத்தன. மெதுவாகக் குகை வாயில் மேலே தன் விழிகளை உயர்த்தினான். விழிகள் இமைப்பை மறந்து நிலைகுத்தி நின்று விட்டன.

குகை வாயில் முடிந்த இடத்திலிருந்து மலைச் சரிவில் பாகத்துக்கொரு மரமும், மரத்துக்கொரு வேல் முனையும் தெரிந்தன. வேல் முனைகளை எண்ணிப் பார்த்தான். இன்னும் அறுவர்.

முன்னால் அவர்களை மரங்கள் மறைத்தன. பின்னால் அவர்களுக்கு மலைக் குடைவுகள் பாதுகாப்பளித்தன. அந்தச் சரிவின் வழியாகத்தான் சுனைக்குப் போகவேண்டும் போலும். அங்கே அவர்கள் நிற்கும்

வரையில் அவர்களால் எதிர்ப்பவர்களுக்கு ஆபத்தே தவிர, அவர்களுக்கு ஒரு தொல்லையும் கிடையாது. முன்புறம் மரங்களும் பின்புறம் மலைக்குடைவுகளும் அவர்களைக் காக்கும் கேடயங்கள்.

இருபது முப்பது வீரர்களுடன் அவன் கூட்டமாக வந்திருந்தால் அவர்களை முறியடிக்க வழியுண்டு. இருபது விரல்களும், ஒரு வாளும் ஒரு வேலுந்தான் இப்போது இளங்கோவுக்குத் துணை. அவன் தனி மனிதன்.

அவனுக்கெதிரே பாதுகாப்பான இடத்தில் பத்துப் பேர்.

மரத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கி நெற்றியை அழுத்தித் தேய்த்துக் கொண்டான் இளங்கோ. தனியே துணிந்து சென்றால் அவர்களிடம் உயிரைப் பறிகொடுக்க வேண்டியதுதான். மூடியிருக்கும் சுனையை எட்டிப் பார்க்கக்கூட இளங்கோவை விடமாட்டார்களே!

பேசாமல் திரும்பிச் சென்று விடலாமா? கப்பகல்லகத்துக்குச் சென்று, வேண்டிய அளவு வீரர்களைத் திரட்டிக் கொண்டு வருவதுதான் நல்லது. ஆனால் அதுவரையில் மணிமுடி இந்த இடத்தில்தான் இருக்கும் என்பது என்ன நிச்சயம்? மகிந்தரின் வீரர்கள் எந்த வேளையிலும் இங்கு வருவார்கள். எடுத்துக் கொண்டு போய் வேறிடத்தில் மறைத்து வைக்கத் தவற மாட்டார்கள். அவர்கள் தலைநகரத்துக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த விஷயம் அவனுக்குத் தெரியாது.

இடத்தைக் கண்ட பிறகு அவனுக்கு அதை விட்டுப் போகவே மனமில்லை. எப்படியாவது எடுத்துக் கொண்டுதான் போக வேண்டும். ஒரு நாளானாலும் சரி, ஒன்பது நாளானாலும் சரி, வெறுங்கையோடு திரும்பக் கூடாது.

வலது கைப்புறமாகவே மரங்களுக்கிடையில் புகுந்து மலையைச் சுற்றி வந்தான் இளங்கோ. மலை எந்த இடத்திலும் சரிந்து காணப்படவில்லை; மனிதனின் காலடிச் சுவடு தன் குகை வாயில் தவிர, வேறெந்தப் பகுதியிலும் படக்கூடாதென்பது போல் அது நிமிர்ந்து நின்றது. சிறிது

சாய்வு கண்டிருந்த இடைவெளிகளையும் மரங்களே நிரப்பிக் கொண்டிருந்தன.

நேரம் ஆகியது. வருவது வரட்டும் என்ற முடிவோடு இளங்கோ ஒரு நெடுமரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு தொத்தினான். மரத்துக்க மரம் அடுக்காக நெருங்கியிருந்தது. மரத்துக்கு மரம் தாவும் வானரமாக மாறுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. நெடுவேலைத் தன் பற்களால் இடுக்கிக் கொண்டு கிளைகளில் அது மோதி அவனைக் கீழே தள்ளாமல் பார்த்துக் கொண்டு, தழைத்துப் பெருகியிருந்த இலைக் கூட்டத்துக்கு இடையே மறைந்தான்.

நின்று கொண்டிருக்கும் யானையின் முதுகில் யாரும் அதன் வாலைப் பிடித்துக்கொண்டு ஏறும் வழக்கமில்லை. யானையின் வாலாக இளங்கோவுக்கு மரங்கள் பயன்பட்டன. மலையின் முதுகுப்புறத்துக்கு எப்படியோ தட்டுத் தடுமாறி வந்து சேர்ந்தான். வெள்ளமாய்ப் பெருக்கெடுத்து வழிந்த வேர்வையைத் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டான்.

நல்ல வேளையாக மலையின் முதுகில் பச்சைப்பசேலென்று மலைப்புல் புதராக மண்டிக் கிடந்தது. அதனிடையே புகுந்து தன்னை மறைத்துக்கொண்டு மெல்ல மெல்ல நகர்ந்தான் இளங்கோ. மலையின் நடுப்பகுதிக்கு வந்தவுடன், திடீரென்று வீசிய குளிர்க் காற்று சுனையின் அருகே அவன் நெருங்கிவிட்டதைச் சொல்லிற்று. இன்னும் சில விநாடிகளில் மலைப்புல்லின் இடுக்குகள் வழியே அவன் சுனையை நேரில் கண்டான்.

கதிரொளியைக் கண்ட மயக்கத்தில் அது படிகம் போலத் தேங்கிக் கிடந்தது. அவனுக்கு நேர் எதிரில் சுனையின் சில பழுப்பு இலைகள் விழுந்து அழுகிக் கொண்டிருந்தன. ஒருபுறம் பாறை செங்குத்தாகக் கீழ் நோக்கி இறங்கியும், மறுபுறம் சரிவாகக் கரைக்கு வந்தும் சுனை நீரைத் தேக்கிக் கொண்டிருந்தது.

அருவியைச் சுற்றிலும் மேல்புறத்தில் செடிகொடிகளோ மறைவிடங்களோ காணப்படவில்லை. எதிர்க்கரையில் ஒரே ஒரு காட்டுமரம் தலைவிரித்து நின்று கொண்டிருந்தது. அவ்வளவு பழுப்பு இலைகளும் அதிலிருந்து விழுந்தவையாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

பளிங்கு போன்ற தண்ணீரில் தெரிந்த அந்த மரத்தின் பிரதி பிம்பத்தை உற்று நோக்கினான் இளங்கோ. நிழலில் மரத்தின் கிளை நடுங்குவதையும், நடுங்கும் கிளையில் ஒருவன் சாய்ந்து கொண்டு சோம்பல் முறிப்பதையும் கண்டான். அவனுடைய கால்களில் ஒன்று கிளைக்குக் கீழே தொங்கியது. பெரிய வில்லும் அம்புகள் நிறைந்த தூணியும் அவனிடம் இருந்தன.

அம்புக் கூட்டைக் கிளையில் கட்டியிருந்தான். வில் அவன் காலைப் போலவே மரக்கிளையிலிருந்து தொங்கியது. காவலுக்கு நிற்கும் பத்துப்பேர்கள் போதாதென்று இவனும் ஒருவனா!

மூச்சுவிட்டால் கூடப் புல் நடுங்குமென்று பயந்து இளங்கோ சுவாசத்தைக் கட்டுப்படுத்தித் திணறிக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய விழிகள் மரத்தை ஒட்டினாற்போல் அதற்குப் பின்னால் தெரிந்த வட்ட வடிவப் பாறையை நோக்கின. பெரிய பந்தைப்போல் உருண்டை வடிவத்தில் அது மலையோடு மலையாக ஒட்டிக் கொண்டு நின்றது.

அந்த உருண்டைக் கல்லுக்குப் பின்னால் இன்னும் எத்தனை பேர்கள் மறைந்திருக்கிறார்களோ? நின்று கொண்டிருந்தால் மனிதர்களின் தலைகள் மேலே தெரியும், உட்கார்ந்திருந்தால் தெரியாது. அங்கே யாரும் இருக்கிறார்களோ, இல்லையோ!

இளங்கோவிடம் இப்போது கேடயமும் கிடையாது! கவசமும் கிடையாது. மகிந்தரின் ஆட்கள் அவற்றைப் பிடுங்கிக்கொண்டு விட்டார்கள். மரத்தின் மேல் இருப்பவனின் கண்களில் இப்போது தட்டுப்பட்டுவிட்டால் மரணத்தின் கண்களுக்குத் தட்டுப்படுவது போலத்தான்.

கேடயம் இல்லாவிட்டாலும் அவன் எறியும் அம்புகளை இளங்கோ தன் கை வேலால் தடுத்துக்கொள்ள முடியும். ஆனால் அவன் கூக்குரல் எழுப்பிக் கூட்டம் சேர்த்துத் தொலைப்பானே! வீரத்துடன் விவேகமும் வேண்டுமென்று சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறாள் அருள்மொழி நங்கை. அந்த விவேகம் முதல் நாளிரவு ரோகிணியைக் கண்டவுடன் விடைபெற்றுக் கொண்டுவிட்டது. அதன் பலனையும் அனுபவித்து மீண்டாயிற்று. இனியாவது விவேகத்தை நம்பி அதே இடத்தில் சிறிது நேரம் காத்துக் கிடக்க வேண்டும்.

நெல் நாற்றுப் படுகை போன்ற மலைப்புல் படுக்கைக்குள் இளங்கோ சலனமற்றுப் படுத்துக் கிடந்தான். சிறிது நேரத்தில் எங்கிருந்தோ ஒரு கூக்குரல் எழுந்து அவனை அதிர்ச்சியுறச் செய்தது. நாடி நரம்புகள் அனைத்தும் அவனுக்குக் கலகலகத்துவிட்டன.

மரத்தின் மீதிருந்தவன் பதில் குரல் கொடுத்துக் கொண்டே அந்த உருண்டைக் கல்லில் மேல் குதித்துக் கீழே இறங்கினான். சுற்றுமுற்றும் ஒருமுறை கூர்ந்து நோக்கினான். இளங்கோவுக்கு வேர்த்துக் கொட்டியது. அவனுடைய வரவு அவர்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டதா?

காவலன் பிறகு உருண்டைக் கல்லுக்குப் பின்புறம் சென்று மறைந்தான்.

அங்கே அவனும் மற்றொருவனும் ஏதோ பேசிக் கொண்டார்கள்.

அடுத்தாற்போல் முதலில் சென்றவனே கையில் தூக்க முடியாமல் ஒரு பெரிய ஆலம் விழுதைத் தூக்கிக்கொண்டு திரும்பி வந்தான். ஆலம் விழுதா அது? அல்ல மலைப்பாம்பு!

உயிருள்ள பாம்பாக இருந்திருந்தால் அது தன்னைத் தூக்கி வந்தவனை உயிருடன் விட்டிருக்காது. அதை அவன் சிரமப்பட்டுச் சுமந்துகொண்டு சுனைக்குள் இறங்கினான். வாலைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன் தலையைத் தண்ணீரில் விட்டுத் துழாவினான்.

“இந்தா! விரைந்து வா! எனக்குப் பசிக்கிறது; நீ இதை விழுங்குகிற நேரத்துக்குள் நானும் போய் உணவருந்திவிட்டு வருகிறேன்.”

இளங்கோவின் கண்களுக்குப் புலப்படாத எதனிடமோ பேச்சுக் கொடுத்தான் அவன்.

மறு கணத்தில் அந்தச் சுனையே கலங்குவதுபோல் பேரலைகள் எழுந்தன. ‘பளீர் பளீர்’என்று நீர்த்திவலைகள், நாலாபுறமும் சிதறி விழுந்தன.

பாம்பை வீசி நடுச்சுனையில் எறிந்துவிட்டுத் தலைதெறிக்க ஓடினான் காவலாளி.

இளங்கோ கண்ட காட்சி அவன் வயிற்றைப் புரட்டியது. மிகப் பெரிய முதலையின் முதுகு மலைக்குன்றின் மேல்பாகம் போல் தெரிந்தது. வாயைப் பிளந்து கொண்டு வந்து மலைப்பாம்பின் தலையைக் கவ்வியது அது. அதை அடுத்துச் சுனை நீரில் அந்த முதலை சுழித்த சுழிப்புகளும் வளைத்த வளைவுகளும் பயங்கரமாக இருந்தன. உயிருள்ள பாம்புடன் போராடுவதாக அது நினைத்துக் கொண்டது போலும்!

காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தவன் தன் வில்லையும் அம்புக் கூட்டையும் மரத்தில் வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டான். அவனுடைய தலை உருண்டைப் பாறைக்குப் பின் மறைந்தவுடன் மெல்ல எழுந்து நடந்தான் இளங்கோ. பாறைக்குப் பின்னால் எட்டிப் பார்த்தான். அங்கு வேறு யாருமில்லை.

விசாலமற்ற குறுகலான ஒரு பாதை அங்கிருந்து நேரே சென்று குகை வாயிலின் பின்பக்கம் முடிவடைந்தது. சுரங்க வாயிலைப் போன்று தெரிந்த சின்னஞ்சிறு பிலத்துக்குள் நுழைந்து குகைக்குள் இறங்கிக்கொண்டிருந்தான் அந்தக் காவலன். இடுப்பளவு தெரிந்த அவன் உருவம் ஒரு விநாடிக்குப்பின் பிலத்தின் இருளில் மறைந்தது.

‘அரை நாழிகை அல்லது ஒரு நாழிகைக்குள் அவன் திரும்பி வரக்கூடும். இந்தப் பொன்னான நேரம் போய்

விட்டால் பிறகு மண்ணில் பிறந்ததில் பயனில்லை’என்று எண்ணிக் கொண்டான் இளங்கோ. வீரன் விட்டுச் சென்ற வில்லும் அம்புகளும் அவனுக்குத் தெம்பு தந்தன.

மலைப்பாம்பை விழுங்கிக் கொண்டிருந்த முதலை அவனை மலைக்க வைத்தது.

பளிங்குச் சுனையின் மார்பகத்தில், செங்குத்தான பாறையில், நீர்மட்டத்துக்குக் கீழே குகை இருப்பது இளங்கோவின் கண்களுக்குத் தெரிந்தது.

பாம்பை முதலை பாதி அளவு விழுங்கிவிட்டு, மறுபகுதியைக் குகைக்குள் இழுத்துச் சென்றது.

33. வீரத்தின் வெகுமதி

சிறு பொழுதுக்கு முன்பு படிகம்போல் தெளிந்திருந்த மலைச் சுனையின் நீர்ப்பரப்பில் இப்போது பெரிய பெரிய அலைகள் எழும்பிக் கொண்டிருந்தன. கதிரொளி பெற்றதால் கருப்பஞ்சாற்றுத் தெளிவின் நிறத்திலிருந்தது அது. இப்போது முதலையின் குறுதிபடிந்த செந்நீராக மாறிக்கொண்டிருந்தது. நீர் மட்டத்துக்குக் கீழே இருந்த கரு நீலப் பாறைகள் செம்பவளப் பாறைகளாகத் தோற்றம் அளிக்கத் தொடங்கின.

முதலையின் சாம்ராஜ்யத்துக்குள்ளே புகுந்து, மனிதன் தன் வீரத்தையும் உயிரையும் பணயம் வைத்துப் போராடிக் கொண்டிருந்தான்.

கரையில் இருந்தவாறே அம்பெய்து முதலையைக் கொல்ல முடியுமா என்று யோசித்தான் இளங்கோ. முதலையின் முதுகுச் செதில்களை அம்புகள் ஊடுருவக்கூடுமென்று தோன்றவில்லை. முதலையோ குகைக்குள் மறைந்து கொண்டிருந்தது. நீரில் குதிப்பது ஒன்றுதான் வழி.

மரத்திலிருந்த வில்லையும் அம்புக் கூட்டையும் எடுத்து மண்டிக்கிடந்த மலைப்புல்லிடையே மறைத்தான். கை வேலுடன் தண்ணீரில் இறங்கிக் குகையை நோக்கிச் சென்றான்.

செத்த பாம்பை விழுங்கித் தீர்த்துவிட்ட முதலை உயிர் மனிதன் தன்னிடம் வருவதைக் கண்டவுடன் தன் வாயை அகலத் திறந்து கொண்டே அவன் மேல் பாய்ந்தது. தன் பலமனைத்தும் சேர்த்துக் கைவேலை அதன் தொண்டையில் பாய்ச்சினான் இளங்கோ. வேலின் அடிப்புறத்தை இறுகப் பற்றிக் கொண்டான்.

முதலை வெகுண்டு துள்ளியது. தொண்டைக்குள் பாய்ந்திருந்த வேலையும், அதைப் பற்றியிருந்தவனையும் ஒன்றாய் நீரில் கவிழ்க்கப் பார்த்தது. நீரை அடித்துப்

பிளந்துகொண்டே அவனை நாலா பக்கமும் இழுக்கடித்து கீழும் மேலும் பக்கவாட்டிலும் அவனைப் பம்பரமாகச் சுழல வைத்தது.

இளங்கோவைக் களைப்படையச் செய்து நீரில் மூழ்கடிக்க வேண்டு மென்று முதலை நினைத்தது போலும்; இளங்கோ அதன் போக்கில் விட்டுப் பிறகு அதைக் கவிழ்க்க விரும்பினான்.

நீருக்குமேல் முதலை எழும்பித் திமிறியடித்தபோது, இளங்கோவும் நீருக்குமேல் வந்தான். அது அடித்தளத்துக்குச் சென்றபோது அவனும் போனான். பாறைகளில் அது அவனை மோதிக் கொல்லப் பார்த்தது. அவனும் பாறைகளின் இடுக்கில் அதை அழுத்தி வேல்முனையை உள்ளே ஆழச் செலுத்தப் பார்த்தான்.

வேல் முனை உள்ளே போகப் போக முதலையின் உக்கிரத்தாக்குதலும் மிகுதியாகியது. ‘குபுகுபு’வென்று பீச்சிட்ட அதன் செங்குருதி அவன் முகத்தில் படிந்தது. அதன் வாய்க்குள் தன் தலையைக் கொடுக்கப் போகிறவன் போல் அவன் துணிந்து நெருங்கிச் சென்றான்.

தண்ணீருக்குள்ளே சென்று முதலையைக் கொல்ல நினைப்பது விவேகமற்ற செயல்தானா? பிடி தளர, இளங்கோவின் கரங்களிலிருந்து வேல் நழுவிவிடும் போல் தோன்றியது. வாய், மூக்கு, செவிகள் எங்குமே தண்ணீர் பாய்ந்தது. திக்குமுக்காடித் திணறினான் அவன்.

காவல் வீரன் திரும்பி வருவதற்குள் அவன் தான் வந்த காரியத்தை முடித்துக்கொள்ள வேண்டும். நீரில் எழுந்த சத்தத்தைக் கேட்டு எல்லா வீரர்களுமே ஓடி வந்தாலும் அது வியப்பில்லை. நொடிக்கொரு முறை பின்னால் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டான் இளங்கோ.

அவன் அயர்ந்திருந்த மின்வெட்டு நேரத்தில், அவனை மேலே தூக்கி எறிந்து பந்தாடப் பார்த்தது முதலை. ஒரு சாண் அளவுக்கு நீருக்கு மேலே தாவி, அவனையும் தூக்கி எறிந்தது. அவன் தன் கைவேலை விடவில்லை. அப்படியே

வேலைச் சுழற்றி முதலையை ஒரு திருப்புத் திருப்பிப் புரட்டினான்.

முதலையின் அடிவயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு அதைத் தலைக்குப்புற மிதக்கவிட்டு, இளங்கோவின் கையோடு வந்தது வேல். முதலையின் உயிர்த் துடிப்பும் இரத்தப்பெருக்கும் சிறிது சிறிதாக நின்றன. அதைக் காண விரும்பாதவன்போல் கரைப் பக்கம் திரும்பித் தன் வேலைக் கரையில் எறிந்தான். குகையைக் குறிவைத்து வேகமாக நீந்தினான்.

குகை அப்படியொன்றும் ஆழ்ந்து சென்ற குடைவரையாக இல்லை.

நீண்ட சதுரத்தில் பெரியதொரு பிறைபோலத் தோன்றியது. துழாவிப் பார்த்தான் இளங்கோ. ஏதோ ஒரு கல்லுருவம் அவன் கைகளுக்குத் தட்டுப்பட்டது. புத்தர் பிரானின் திரு உருவமாகவோ அல்லது வேறு ஏதோ ஒரு விக்கிரகமாகவோ இருக்க வேண்டும்.

அதன் முதுக்குப் புறத்தில், பெரிய பாறாங்கல்லுக்கு அடியில், ஒரு பேழை இருப்பதைக் கண்டான். அதைக் கண்டவுடன் அவனுக்குக் களைப்பும் சோர்வும் எங்கோ பறந்துவிட்டன. உள்ளத்தில் உற்சாகம் பெருக்கெடுத்தது.

பேழையின் மேலிருந்த கல்லைக் கீழே உருட்டித் தள்ளிவிட்டு, அதைத் தன் இடதுபக்க விலாப்புறம் இடுக்கிக் கொண்டான். அவனுடைய மார்ப்புக் கூட்டுக்குள் துடித்துக் கொண்டிருந்த இதயம் அந்தப் பேழைக்குள் புகுந்து கொள்ளப்பார்த்தது. தன் இருதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்த ஓர் இன்னிசைப் பாடல் பிறந்து, பற்பல அபூர்வ ராகங்களாக அது உடலின் நாடி நரம்புகளில் பரவுவதை அவன் உணர்ந்தான்.

சின்னஞ்சிறு தங்க மீன் குஞ்சுபோல் அவன் நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு அதன் சிற்றலைகளைக் கண்டு சிரித்துக் கொண்டு சுனையின் கரைக்கு வந்து சேர்ந்தான். நெற்றியில் படிந்த கேசத்தை ஒதுக்கிவிட்டபடியே புல் புதரை நெருங்கினான்.

மலைப்புல் அவனைச் சாமரம் வீசி வரவேற்றது. சுனைக் காற்று அவனுக்கு வாழ்த்துப் பண் பாடியது. ரோகணத்தின் மலைப் பாறைகள் அவன் மன உறுதி கண்டு மௌனம் சாதித்தன.

இந்த வெற்றிப் பெருமிதத்தை இளங்கோ விநாடிப் பொழுதுகூட அநுபவித்து மகிழவில்லை.

"போய்விட்டது! போய்விட்டது!" என்று அடித் தொண்டைக் கூக்குரல் திடீரென்று எழுந்தது.

திடுக்கிட்டுக் குரல் வந்த திக்கில் திரும்பினான் இளங்கோ. மரத்துக்கு அருகே நின்ற வட்டப்பாறைக்குப் பின் பிதுங்கும் விழிகள் தெரிந்தன. "சோழநாட்டான்! சோழநாட்டான்!" என்று கத்திக்கொண்டே ஒருவன் பேயைக் கண்டவன் போல் அலறியடித்துக்கொண்டு ஓடினான்.

இளங்கோவுக்கு யோசிப்பதற்கு நேரமும் இல்லை; தப்பிச் செல்வதற்கு வழியும் இல்லை. வந்த வழியே பேழையுடன் இறங்க முடியாது.

புதருக்குள் பேழையை வைத்துவிட்டு, அங்கிருந்த ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு மரத்தடிக்கு ஓடினான். வேலும் வாளும் இருந்தன. வில்லும் அம்புகளும் இருந்தன. முன்புறம் பாறையையும் பின்புறம் மரத்தையும் மதில்களாக வைத்துக்கொண்டு போராட்டத்தைத் துவக்கினான்.

பாறை முகட்டுக்கு மேல் இளங்கோவின் பார்வை சென்றபோது, காவலர்கள் அனைவருமே ஒன்று திரண்டு வருவது தெரிந்தது. அம்பெடுத்து நாணேற்றி வில் வளைத்தான். அதற்குள் அவன் தலைக்குமேல் ரோகணத்து வேல்களும் அம்புகளும் பறந்துவர முற்பட்டன.

எதிர்ப்போரின் சரக்கூட்டத்தைத் துளைத்துக் கொண்டு சென்றன இளங்கோவின் அம்புகள். விநாடிக்கொருமுறை மரண ஓலம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எழும்பிக் கொண்டிருந்தது. எனினும் அவர்களது எதிர்ப்பும், முன்னேற்றமும் அறவே தடைப்படவில்லை. எஞ்சி நின்ற

நான்கைந்து வீரர்களும் அணுஅணுவாக அவனை நெருங்கி வந்து வளைத்துக் கொள்ளப் பார்த்தனர்.

இளங்கோவின் அம்புக்கூடு வெற்றுக் கூடாகியது. வில்லை வீசியெறிந்து விட்டுக் கையில் வேலெடுத்தான். எதிர்ப்பவர்களோ கொக்கரித்துக் கொண்டே கூரம்புகளை ஏவி விட்டனர். கைவேலால் அம்புகளை மட்டுமே அவனால் தடுக்க முடிந்தது. அவர்கள் நெருங்கி வருவதைத் தடுக்க முடியவில்லை.

நான்கு பேர்கள் இருந்தார்கள். இப்போது நால்வரிடமும் அம்புகள் இருந்தன. அவர்கள் அவனை அணுகிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பாறையின் அடிப்புறத்தில் வேலைக் கொடுத்தான் இளங்கோ. புரட்டித் தள்ள முடியாதுபோல் தோன்றியது. பாறை புரண்டால் அவனும் அதோடு உருண்டு மடியவேண்டியதுதான்.

பின்பக்கம் திரும்பி மரத்தின் வேரைப் பற்றிக்கொண்டான். வேலின் அடிப்புறம் தன் முதுகைக் கொடுத்தான்; கண்கள் கொப்பளித்தன; கழுத்து நரம்புகள் புடைத்தெழுந்தன. மூச்சடக்கிக்கொண்டு முதுகுத்தண்டால் வேலைத் தள்ளிவிட்டான்.

மறுகணம் பயங்கரமானதொரு கோடை இடிஇடித்து அந்த மலைப்பிரதேசத்தையே அதிர வைத்தது; கிடுகிடுக்கச் செய்தது; வேலும் முறிந்தது. பாறையும்-புரண்டது; எதிர்த்து வந்தோர் நால்வரும் ஒன்றாகத் தங்கள் கடைசிக் குரலை எழுப்பினார்கள்.

பேழையைத் தூக்கிக்கொண்டு அவசரம் அவசரமாகக் குகையின் பின் வாயிலை நாடி வந்தான் இளங்கோ. வழியில் அங்கங்கே கிடந்த காவல் வீரர்களின் சடலங்களைப் பார்ப்பதற்கு அவனுக்கு அருவருப்பாக இருந்தது. எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. எல்லோருமே மடிந்திருப்பார்கள் என்று தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டான்.

குகையின் பிறைவாயிலில் இறங்குவது கிணற்றுக்குள் இறங்குவது போலிருந்தது; குறுக்கும் நெடுக்குமாக நீட்டிக் கொண்டிருந்த பாறைகள் படிகளாக உதவின. சிறிது தூரம் சென்றவுடன் வெளி வாயிலின் ஒளி தெரிந்தது. அதைக் கடந்து குதிரைகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்த மலையடிவாரத்துக்கு வந்தான்.

இளங்கோவுக்கு வியப்பொருபுறம்; அச்சம் ஒரு புறம். இரண்டு குதிரைகள் கட்டியிருந்த அந்த இடத்தில் இப்போது ஒரே ஒரு குதிரை மட்டுமே மேய்ந்து கொண்டிருந்தது.

மற்றொரு குதிரை எங்கே? மனிதனின் காலடிகளும் குதிரையின் குளம்புச் சுவடும் தரையில் பதிந்திருந்தன. திரும்பிப் போய் இறந்தவர்களின் சடலங்களை எண்ணிப் பார்க்க நினைத்தான். பிறகு அந்த யோசனையை மாற்றிக் கொண்டு எஞ்சியிருந்த குதிரையின்மேல் பேழையை வைத்துவிட்டுத் தானும் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டான். புரவியின் கடிவாளத்தைச் சுண்டினான்.

வீரர்களில் ஒருவன் தப்பி வந்து மகிந்தரின் குகையை நோக்கிப் பறந்தது இளங்கோவுக்குத் தெரியாது.

குகையிலிருந்து மகிந்தரும் அவரது வீரர்களும் கப்பகல்லகத்துக்குப் புறப்பட்டுவிட்ட செய்தி அந்த வீரனுக்கே தெரியாது. குகையைப் பார்த்துவிட்டு ஏமாற்றத்துடன் திரும்பியவன், குளம்பொலி கேட்டவுடன் பாதையோரம் அடர்ந்திருந்த புதருக்குப் பின் பதுங்கிக் கொண்டான். ஒளி நெருங்கி வந்தது.

குதிரையின் மேலிருப்பவன் இளங்கோவென்பதையும், அனிடம் பேழை இருப்பதையும் கண்டுகொண்டான். நேரடியாகச் சென்று எதிர்ப்பதற்கு நெஞ்சில் உரமில்லை.

குதிரை அவனைத் தாண்டிச் செல்லும் நேரத்தில் இளங்கோவின் கழுத்துக்குக் குறி வைத்து வேலெறிந்தான். மயிரிழை தப்பிவிட்ட கூர்வேல் இளங்கோவின் வலது தோள்பட்டையில் பாய்ந்தது.

“ஆ!” என்ற வேதனைக் குரலோடு குதிரையிலிருந்து பேழையுடன் கீழே சாய்ந்து தரையில் உருண்டான் இளங்கோ. பாய்ந்த இடத்திலிருந்த வேலும் தரையில் விழுந்தது. அதை எடுத்துக்கொண்டு வேல் பாய்ந்துவந்த திசையை நோக்கினான். செடிப்புதர்கள் அசைவது தெரிந்தது. காயம்பட்ட அதே தோளை உயர்த்தி, அதே வேலைத் திருப்பி எறிந்தான். மறுகணத்தில் மிரண்டு போய் வெளியே தாவிய குதிரையிலிருந்து ஒரு மனித உடல் தரையில் சுருண்டுவிழுந்து அசைவற்றுக் கிடப்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது.

இளங்கோவால் திரும்பவும் நடந்து போய் சற்றுத் தூரத்தில் நின்ற குதிரையில் மேல் ஏற முடியவில்லை; தள்ளாடி நடந்து சென்றான். வலது தோள்பட்டையிலிருந்து கரம் தனியே துண்டித்துத் தொங்குவதுபோல் தோன்றியது. இரத்தப் பெருக்கும் நிற்கவில்லை. இடுப்பிலிருந்த ஈரத் துணியைக் காயத்தில் பிழிந்துவிட்டுக் கொண்டு மெதுவாகக் குதிரையின் முதுகைப் பற்றிக்கொண்டு தொத்தினான்.

பேழை அவனுக்கொரு சுமையாகத் தோன்றவில்லை. உடலைச் சுமப்பதுதான் அவனுக்குச் சோர்வு தந்தது.

நல்லவேளையாக நாற்சந்திச் சாவடிக்கருகே அவன் விட்டு வந்த அவனுடைய குதிரையை யாரும் அவிழ்த்துச் செல்லவில்லை. சுற்றிலும் மண்டிக்கிடந்த பசும்புல்லைக்கூட அது சரியாக மேயாமல் தன் தலைவனை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருந்தது. மெல்லப் பேழையை அதன் முதுகில் வைத்துக் கயிற்றைச் சுற்றினான். தானும் ஏறிக் களைப்பு மிகுதியால் பேழையில் தலையைச் சாய்த்தபடி குப்புறப் படுத்துக் கொண்டான்.

குதிரையால் வாய்விட்டுப் புலம்ப முடிந்தால் அது தன் தலைவனுக்காகப் புலம்பிக் கண்ணீர் வடித்திருக்கும். எப்படியாவது அவனைக் கொண்டுபோய் சேர்த்தால் போதுமென்று தன் களைப்பையும் மறந்து நடந்தது.

இளங்கோவுக்கு நினைவு தடுமாறத் தொடங்கியது. என்னென்னவோ காட்சிகள் அவன் மனக்குகைக்குள் உருப்பெற்றன. அருள்மொழி நங்கை அவனுக்கு வெற்றித் திலகமிட்டு அனுப்புகிறாள். ரோகிணி அவன் காதருகில் தன் இதழ்களை வைத்து மணிமுடியின் இருப்பிடத்தைச் சொல்கிறாள். இந்த இரண்டு பெண்களுமே அவன் வெற்றி பெற்றதைக் கண்டு பூரிப்படைகிறார்கள். வீரசுவர்க்கம் புகுந்ததைக் கேட்டு வெம்பித் தவிக்கிறார்கள்.

வெற்றி அல்லது வீரமரணம் என்று கட்டளையிட்ட அவன் தந்தை, வெற்றிக்குப் பின் அவன் வீர மரணமடைந்ததால் அவனுக்காக ஒரே ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் உதிர்க்கிறார். அடடா! முத்துப் போன்ற தந்தையின் கண்ணீர் சுவர்க்க லோகத்துக்கே அல்லவா அவனைத் தேடிக் கொண்டு வருகிறது.

இளங்கோவின் குதிரை அவனை எங்கோ சுமந்து சென்றது.

34. வெற்றித் திருமகள்

இளங்கோவின் தோளில் வேல் பாய்ந்த அதே நேரத்தில், வீறிட்டு அலறிக்கொண்டே படுக்கையிலிருந்து பதைபதைத்து எழுந்தாள் அருள்மொழி.

பகலுறக்கம் கொள்வது அவள் பழக்கமில்லை. அன்றைக்குப் பொழுது விடிந்ததிலிருந்தே அவளுடைய உடலும் மனமும் சோர்வுற்றிருந்தன. எதிலும் மனம் நாட்டம் கொள்ளவில்லை. பிற்பகலில் ஏதேதோ கற்பனை செய்து தன்னைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்திக் கொண்டே கட்டிலில் சாய்ந்தாள்.

அரை நாழிகைப் பொழுதுக்குள் பயங்கரமானதொரு பகல் கனவு தோன்றி அவளை இப்படியெல்லாம் ஆட்டிப் படைத்தது.

தன் தமக்கையின் கூக்குரலைக் கேட்ட அம்மங்கை தேவி தொடுத்துக் கொண்டிருந்த மல்லிகைச் சரத்தை அப்படியே போட்டுவிட்டு, அருள்மொழியிடம் ஓடிவந்தாள். அருள்மொழியின் விழிகள் அப்போது அகலத் திறந்தன. வாயில் விரலை வைத்து அவள் தன்னையறியாது கடித்துக் கொண்டாள். அவளுடைய முகத்தில் அருள் இல்லை.

“என்ன, அக்கா, இது?”

தன் தங்கையின் முகம் ஒரு விநாடிக்குப் பிறகே அவளுக்குத் தெரிந்தது. மறுமொழி கூறாமல் அச்சத்துடன் அம்மங்கையை நோக்கினாள்.

“உறங்கிவிட்டாயா, அக்கா?”

“அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்.”

“எதுவும் கனவு கண்டாயா?”

“கனவா?” என்று அம்மங்கையிடமே திருப்பிக்கேட்டு விட்டு, கண்ட கனவைத் திரும்பவும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டு, தனக்குள் நடுங்கினாள்.

“ஆமாம், கனவாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.”

“என்ன கனவக்கா?” என்று கேட்டு, அவளருகில் அமர்ந்து அவளைச் செல்லமாக அணைத்துக்கொண்டாள் அம்மங்கை. அவளுடைய கேள்விக்கு அருள்மொழி பதிலளிக்காமல் மௌனம் சாதிக்கவே, “என்னிடம் சொல்லக் கூடாதா? என்ன கனவு அது?” என்று திரும்பவும் வற்புறுத்திக் கேட்டாள்.

“எனக்கு அதைச் சொல்லத் தெரியவில்லை. என்னவோ ஒரு பயங்கரக் கனவு.”

“என்னிடம் நீ எப்போதும் எதையும் சொல்வதில்லை” என்று சிணுங்கினாள் அம்மங்கை. “கண்ட கனவு அதற்குள் மறந்துவிடுமா?”

“பகற் கனவு பலிக்காதென்பார்களே, ஒரு வேளை பலித்தாலும் பலித்துவிடுமா?” அருள்மொழி கேட்டாள். அவள் தங்கை பதிலுரைக்கவில்லை. பிறகு தங்கையின் கோபத்தைத் தணிப்பதற்காக அருள்மொழியே தொடர்ந்து கூறினாள்: “ஈழநாட்டில் நம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஏதோ துன்பமென்று தெரிகிறது. தந்தையாருக்கோ மற்றவர்களுக்கோ ஏதும் நேர்ந்துவிடக் கூடாதே என்று அஞ்சுகிறேன். போர்க்களத்தில் நடப்பதுபோல் பயங்கரமான காட்சிகள் கனவில் வந்தன. தெளிவாக ஒன்றும் விளங்கவில்லை.”

“பகல் கனவு ஒருக்காலும் பலிக்கது. எழுந்துபோய் முகத்தைக் கழுவிவிட்டு வா. உனக்காகப் பூச்சரம் கட்டியிருக்கிறேன். வைத்துக்கொள்.”

முகத்தைக் கழுவிக் குங்குமம் இட்டுக்கொண்டு வந்தாள் அருள்மொழி. பெரிய கோயிலுக்குடையவனை மனத்துக்குள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள். அம்மங்கையின் வண்ணக் கரங்கள் தன் தமக்கையின் கொண்டைக்கு அழகுற மலர் சூட்டிவிட்டன. என்றைக்குமே எதற்குமே கலங்காத அருள்மொழி, சிறு கனவு கண்டு பதறியது அவளுக்கு மிகவும் வியப்பாக இருந்தது.

அருள்மொழி அந்தப்புரத்திலிருந்து அரண்மனையின் ஆலோசனை மண்டபத்துக்குச் சென்றாள். அவளுடைய மனமோ தன்னுடைய ஆழத்தைத் தானே தேடுவதுபோல் உள்நோக்கி விரைந்தது. அவள் கண்ட கனவு இளங்கோவைப் பற்றியது. இளங்கோவின் உயிரைப் பற்றியது. அவன் உயிருடன் இருக்கிறானா? இல்லையா? திரும்பி வருவானா? மாட்டானா? ஒன்றும் புரியவில்லை.

ஈழத்துப்பட்ட கொடும்பாளூர் சிறிய வேளாரைப் போலவே அவனும் உயிரற்று விழுந்து விட்டதாகக் கனவு கண்டாள், அருள்மொழி. பகற்கனவு பலிக்காது. அப்படியே இரவுக் கனவு போன்று இருந்தாலும் எதிரிடையான நிகழ்ச்சி நடக்கும் என்று தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டாள் அவள். மனத்தின் சக்திக்கு எல்லையென்பதே கிடையாது போலும். ஒன்றையே திரும்பத் திரும்ப நினைத்துக்கொண்டிருந்தால், நினைக்கும் பொருளை நாடி அது காலம், தூரம், இடமெல்லாம் கடந்து சென்று பின்பற்றும் போலும். இளங்கோ ரோகணத்தில் வேல்பட்டு அலறிய அதே நேரத்தில், அருள்மொழியிடமிருந்து எப்படித்தான் எதிரொலி கிளம்பியதோ!

ஆலோசனை மண்டபத்துக்குள் கொடும்பாளூர் மதுராந்தக வேளார் தனியாக அமர்ந்திருந்தார். அருள்மொழி அருகில் வந்து நின்றது, அரை விநாடிக்குப் பிறகு அவருக்குத் தெரிந்தது. வழக்கமாக அவள் அங்கு வருவதும் இல்லை, அவருடன் கலகலப்பாகப் பேசுவதும் இல்லை.

“வா அம்மா!” என்று அமரச்சொல்லி இருக்கையைச் சுட்டிக் காட்டினார் மதுராந்தக வேளார். “ஏன் என்னவோ போலிருக்கிறாய்?”

“ஈழத்திலிருந்து ஏதாவது செய்திகள் வந்ததா, மாமா? எல்லோரும் அங்கு நலந்தானா?”

பெருமூச்சு விட்டார் பெரிய வேளார். “நலத்துக்கொன்றும் குறைவிருக்காது; ஆனால் ரோகணந்தான் என்றும்போல் நம்மை ஏமாற்றப் பார்க்கிறது” என்றார் மதுராந்தகர்.

“வழக்கம் போல் அங்கு என்னென்ன நடைபெறுமோ அவை நடந்திருக்கின்றன. நாட்டை நம்மிடம் விட்டுவிட்டு அவர்கள் ஓடி ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மணிமுடி மாயமாக மறைந்து விட்டது.”

இரண்டு மூன்று தினங்களாக ரோகணத்தில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் அவருக்குத் தெரியாதவை. ஒரு வாரத்துக்கு முன் கிடைத்த கடைசிச் செய்தியில் அவர் உலவிக் கொண்டிருந்தார்.

“எப்போது எல்லோரும் திரும்பி வருவார்கள் மாமா?” என்று கேட்டாள் அருள்மொழி நங்கை.

“எல்லோருமா?” விசனத்துடன் சிரித்தார் வேளார். “போருக்குச் சென்றவர்கள் எல்லோருமே திரும்பி வருவதென்றால் அது சாத்தியப்படுமா அருள்மொழி? போனவர்கள் போக, இருப்பவர்கள் வருவார்கள்.”

‘இந்தப் பெரியவேளார் எப்போதுமே இப்படித்தான்’என்று நினைத்தாள் அருள்மொழி. நல்ல சொல் சொல்லி அவர் நாவுக்குப் பழக்கமில்லை.

“தந்தையார் திரும்புவார்களா?” என்று சிறிது சினத்துடன் வினவினார்.

“எப்போது வருவார்கள்?”

நாட்டு நிலைமையில் அவரது நாட்டம் திரும்பியது. “அதையா கேட்கிறாய்? மிக விரைவில் திரும்பிவிடுவார்கள்; சக்கரவர்த்திகளுக்கு நான் திருமுகம் அனுப்பியிருக்கிறேன்.”

அவர் தொடர்ந்து கூறலானார்; “ஈழத்தின் நிலைமை என்றும்போல் இழுத்துப் பறித்துக்கொண்டு நிற்கிறது. இந்தச் சமயத்தில் நம்மைப் பாண்டியர்கள் வெளிப்படையாகவே பகைத்துக் கொள்ளத் துணிந்து விட்டார்கள். அவர்களை நிர்மூலம் செய்தாலொழிய, சோழ சாம்ராஜ்யத்துக்கு வாழ்வு கிடையாது. அவர்கள் வாழ்வதா நாம் வாழ்வதா என்று முடிவுசெய்து தீரவேண்டும். சக்கரவர்த்திகள் எனக்கு எல்லா அதிகாரமும்

கொடுத்திருக்கிறார்கள். என்றாலும் அவர்களைக் கலந்து கொண்டே பாண்டிய நாட்டுக்குப் படை அனுப்ப விரும்புகிறேன். ஈழத்துக்கும், காஞ்சியில் இளவரசர் இராஜாதிராஜனுக்கும் தூதுவர்கள் சென்றிருக் கிறார்கள்."

"ஈழத்திலிருந்து தந்தையாரும் மற்றவர்களும் திரும்பி விடுவார்கள் என்று கூறுங்கள்!" குரலில் மகிழ்ச்சி ஒலிக்கக் கூறினாள் அருள்மொழி. 'மற்றவர்கள்'என்று யாரைக் குறிப்பிடுகிறாள் என்று வேளாருக்கு விளங்கவில்லை. இளங்கோவிடம் அவள் கொண்டிருந்த பற்றுதல் இளங்கோவுக்கே தெரியாதபோது அவருக்கு எப்படித் தெரியும்?

"மற்றவர்கள் என்று யாரைச் சொல்கிறாய் அருள்மொழி?"

"வந்தியத்தேவர், இன்னும்..."

தடுமாறினாள் நங்கை. கண்ணிமைகள் படபடவென்று அடித்துக்கொண்டன. அவர் முகத்தைப் பார்த்தாள். மேலும் கீழும் பார்த்தாள். தனது மார்பகத்தை மறைத்திருந்த துகிலின் நுனியை விரலால் சுற்றினாள்.

"இன்னும்... கொடும்பாளூர் இளவரசர்!" என்று கூறிச் சட்டென்று தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டாள்.

பெண்ணின் மென்மையான மன உணர்ச்சிகளுக்கும் கொடும்பாளூர் வேளாருக்கும் வெகுதூரம். அவள் ஏன் தயங்கினாள், ஏன் தடுமாறினாள், ஏன் தவித்தாள் என்பதிலெல்லாம் அவர் மனம் செல்லவில்லை.

"மணிமுடி வந்தால், அது வரும்போது, என் மகன் வருவான்" என்றார். "அது வராவிட்டாலும் சக்கரவர்த்திகள் வருவார்கள்."

'நீங்களும் உங்கள் மணிமுடியும்!'என்று அவரைத் தன் விழிகளால் சுட்டுவிட்டு எழுந்து நின்றாள் அருள்மொழி. விழிகளின் சூடு அவருக்கு ஒன்றும் உறைக்கவில்லை. பாண்டிய நாட்டின் நெருக்கடி நிலைமை பற்றி ஒரு விரிவான சொற்பெருக்காற்றினார்.

சற்றுநேரம் நின்று வேண்டா வெறுப்போடு அதைச் செவிமடுத்து விட்டு, அந்தப்புரத்துக்குள் வந்தாள். நல்ல வேளையாக அங்கு அம்மங்கைதேவி இல்லை. கட்டிலில் கிடந்த பட்டுப் பஞ்சணை அவள் கண்களில் கசிந்த ஈரத்தைத் துடைத்துவிட்டது.

நள்ளிரவுநேரம். ஆனால் கப்பகல்லகம் அரண்மனை வாயில் ஒரே ஒளிமயமாக விளங்கியது. இளங்கோவைச் சுமந்து வந்த கறுப்புக் குதிரை தள்ளாடிக் கொண்டே கோட்டைக்கு உள்ளே நுழையப் பார்த்தது. சட்டென்று யாரோ அதன் கடிவாளத்தைப் பிடித்து நிறுத்தினார்கள். இளங்கோவினால் அது யார் என்று தலை தூக்கிப் பார்க்க முடியவில்லை. உயர்த்திய தலை மீண்டும் பேழையை நோக்கித் தாழ்ந்தது. கண்களை நன்றாகத் திறந்து விழித்தான். மங்கலான பார்வை கூர்மை பெற்றது.

கடிவாளத்தைப் பற்றியிருந்த உருவத்தை உற்றுப் பார்த்தான். அப்படிப் பார்த்த கண்கள் மெல்லச் சிரித்தன. பேச முயன்றான்; உதடுகள் அசைந்தனவே தவிர ஒலி பிறக்கவில்லை.

மலையைப்போல் நின்றுகொண்டிருந்த மாமன்னரின் மனத்துக்குள்ளேயே ஓர் எரிமலை வெடித்துக் குமுறியது. கடிவாளத்தைப் பற்றியிருந்த கரம் தம்மையும் மீறி நடுங்குவதைக் கண்டார். அவரால் அவரது உணர்ச்சிக் குலைவைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. உதடுகள், கன்னங்கள், புருவங்கள் அனைத்துமே துடித்தன.

மாபெரும் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் தலைவரது கண்களும் கலங்குவதுண்டா? கலங்குகின்றனவே!

“இளங்கோ! இளங்கோ!”

இளைஞனின் புன்னகையே அவருக்குக் கிடைத்த மறுமொழி.

தம் இரு கரங்களாலும் அவனைப் பற்றிக் குதிரையிலிருந்து இறக்கினார் மாமன்னர். இளங்கோவின் உடல் அவரோடு நகர்ந்ததே தவிர, அவன் கரங்கள்

பேழையை விட்டு நகரவில்லை. பேழையைத் தன்னோடு எடுத்துக் கொண்டான்.

மாமன்னர் அவனைத் தமது அகன்ற மார்போடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டார். அவனது உச்சியை அன்புடன் வருடினார்.

இளங்கோவினால் நிற்க முடியவில்லை. மெல்லச் சிரித்தான்; மாமன்னரின் பாதங்களில் பேழையை வைத்துவிட்டுத் தரையில் விழுந்தான்.

பிறந்த குழந்தையை வாரி எடுப்பது போல் அவனை வாரி எடுத்துக்கொண்டார் பெரிய உடையார். அரண்மனைக்குள் திரும்பி அடிமேல் அடி வைத்து நடந்தார். தஞ்சைத் தலைநகரில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானை நினைத்து அவரது கண்ணிமைகள், குவிந்தன. முத்து முத்தாக உதிர்ந்தன கண்ணீர். நெக்குருகும் நெஞ்சத்தோடு நிமிர்ந்த நடை போடலானார்.

மணிமுடி கிடைத்துவிட்ட ஆனந்தத்தில் வாழ்த்தொலி எழுப்பத் தொடங்கினார்கள் சிலர்; வல்லவரையர் அவர்களைக் கையமர்த்தினார்.

எங்கிருந்தோ கூட்டத்தை விலக்கியவாறே ரோகிணி அங்கே ஓடி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

35. ரோகிணியின் கண்ணீர்

இளங்கோவைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்ற இராஜேந்திரர் எதிரில் ஓடிவந்து கொண்டிருந்த ரோகிணியைக் கண்டவுடன், எங்கே அவள் வந்து இளங்கோவின் மீது விழுந்துவிடப் போகிறாளோ என்று ஒரு கணம் துணுக்குற்றார். அதற்குள்ளாக ரோகிணிக்குப் பின்னால் மகிந்தர் வருவது தெரிந்தது. வந்தவர் இளங்கோவையை இராஜேந்திரரையோ ஏறிட்டுக்கூடப் பார்க்காமல் தமது புதல்வியின் கரத்தைப் பற்றினார். அவளைச் சுட்டெரித்து விடுவதுபோல் ஒரு பார்வை பார்த்தார். ரோகிணி பெட்டிப் பாம்பைப் போல் அடங்கி மௌனமாக அவர் பின்னே சென்றாள்.

ஒரு விநாடிக்குப் பின் அவள் தன் தந்தையின் பிடியிலிருந்தவாறே திரும்பிப் பார்த்தபோது, இளங்கோ நினைவு தடுமாறிய நிலையிலும் அவளையே ஏக்கத்துடன் நோக்கிய வண்ணம் இருந்தான். அடுத்த விநாடிக்குள் ரோகிணியும் மகிந்தரும் கூட்டத்துக்குள் மறைந்து சென்றுவிட்டார்கள்.

சக்கரவர்த்தி தங்கியிருந்த பெரிய மாளிகையின் ஓர் அறைக்குள் இளங்கோவைக் கிடத்தினார்கள். வைத்தியர் வந்து நாடியைப் பார்த்துவிட்டு நம்பிக்கை தெரிவித்தார். அபாயமில்லையென்றும் பிழைத்துவிடுவானென்றும் கூறினார். மூலிகைகள் அரைத்து வைத்துக் கட்டுவதிலும், மருந்து கொடுப்பதிலும், அவனுக்குச் சிகிச்சைகள் செய்வதிலுமாக அந்த இரவுப் பொழுது கழிந்தது.

அவன் அயர்ந்து உறங்கத் தொடங்கிய பின்னர் சக்கரவர்த்தியும் வல்லவரையரும் அந்த அறையைவிட்டு வெளியே வந்தார்கள். மாளிகையைச் சுற்றிலும் நின்று கொண்டிருந்தவர்களிடம் விவரம் கூறி அவர்களைக் கலைந்து போகச் சொன்னார் சக்கரவர்த்தி. வல்லவரையர் மாளிகையிலிருந்து புறப்பட்டு அரண்மனையின் காவல் ஏற்பாடுகளைக் கண்காணிக்கச் சென்றார். மகிந்தருக்கு,

கீர்த்தி எழுதிய ஓலை மாமன்னரிடம் கிடைத்தவுடன் பற்பல ஏற்பாடுகள் மளமளவென்று அரண்மனைக்குள் நடக்கத் தொடங்கின. அதில் முன் ஏற்பாடாகக் காவலர்களின் எண்ணிக்கையை நான்கு மடங்காகப் பெருக்கினார்கள். மகிந்தரின் நடமாட்டத்தைக் கவனிக்க ஒற்றர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். எல்லோரும் விழிப்புடன் இருக்கிறார்களா என்பதை நேரில் சென்று கவனித்துத் திரும்பினார் வல்லவரையர்.

ரோகிணியைப் பரபரப்போடு இழுத்துக்கொண்டு சென்ற மகிந்தர் அவளைக் கடிந்து கொள்ளவுமில்லை; அவளிடம் சினம் கொள்ளவுமில்லை.

“ரோகிணி! எல்லோரையும்போல் அவனைப் போய் நீ வேடிக்கை பார்க்கும் நேரமா இது? அவன் எப்படிப் போனால் நமக்கென்ன? குழப்பம் நிறைந்திருக்கும் இந்தச் சமயத்தை நாம் விட்டுவிடக்கூடாது. நெருக்கடியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, கூட்டத்தோடு கூட்டமாய்க் கலந்து நாம் வெளியே போய்ச் சேரவேண்டும். உன் அம்மாவையும் ஆயத்தமாக இருக்கச்சொல்” என்றார்.

ரோகிணி தன் தாயாரிடம் போவதற்கு முன்னால் அங்கு கந்துலன் வந்து சேர்ந்தான். முகத்தைத் தொங்க விட்டுக் கொண்டே அவன் உதட்டைப் பிதுக்கினான். “அரசே! கட்டுக்காவல் பலமாக இருக்கிறது. கற்சிலைகள் போல் நிற்கும் அந்தக் கிராதகர்கள் தங்கள் விழிகளாலேயே நம்மைச் சுட்டுப் பொசுக்கி விடுவார்கள் போலிருக்கிறது.”

“காவலர்கள்தான் அந்தக் கொடும்பாளூரானைச் சுற்றிக் கவலையுடன் நின்று கொண்டிருக்கிறார்களே!’’

“அவர்கள் பகலில் பணி செய்துவிட்டு ஓய்வில் இருப்பவர்கள். இரவு நேரத்து ஆந்தைகள் இருந்த இடங்களை விட்டு அசையவில்லை. பாகத்துக்கு ஒருவன் வீதம் இந்த அரண்மனையை வளைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.’’

கந்துலனை அங்கு நிறுத்திவிட்டு மகிந்தர் தாமே வெளியில் வந்து கவனித்தார். மாமன்னரது மாளிகைக்குச்

செல்பவர்போல் போக்குக் காட்டி நடக்கலானார். இதைக் கண்ணுற்ற காவற்படைத் தலைவன் அவரை அணுகிப் பணிவோடு வணங்கினான். திரும்பினார் மகிந்தர்.

"தங்களைப் பாதுகாக்கும்படி எங்களைச் சக்கரவர்த்திகள் பணித்திருக்கிறார்கள். துணையின்றித் தாங்கள் இருளில் நடமாடுவதால் தங்களுக்கு ஏதும் அபாயம் நேரலாம். தாங்கள் கட்டளையிட்டால் வீரர்கள் சிலரை உடன் அனுப்பி வைக்கிறேன்"என்றான் காவல் தலைவன்.

அவனிடம் என்ன மறுமொழி கூறுவதென்று மகிந்தருக்குத் தோன்றவில்லை. பரிதாபமாக அவனைப் பார்த்து விழித்துவிட்டு, "நன்றி, எனக்கு அபாயமும் வரவேண்டாம் என்னை யாரும் காக்கவும் வேண்டாம்"என்று சொல்லிக் கொண்டே அரண்மனைக்குள் புகுந்தார்.

"ரோகிணி!"என்று அன்போடு தமது புதல்வியைத் தழுவியவாறு, "இனி நாம் இங்கிருந்து தப்ப முடியாது. இந்த ஜன்மம் முழுவதுமே முயன்றாலும் முடியவே முடியாது!"என்று கலக்கத்துடன் கூறினார். "வா! நிம்மதியாகப் போய் உறங்கலாம்."

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்தது. முற்பகல் பத்து நாழிகை ஆயிற்று. இரவு முழுவதும் மாமன்னரும் வல்லவரையரும் கண்ணுறங்கவில்லை. இளங்கோவை உறங்கவிட்டு வந்த பிறகு, அரசியல் ஆலோசனைகளில் அவர்கள் ஈடுபடலானார்கள். காலையில் நீராடிவிட்டு, வல்லவரையரைத் தனியாக மகிந்தரிடம் அனுப்பி வைத்தார் மாமன்னர். தாமும் வந்து பேச்சில் பிறகு கலந்து கொள்வதாகக் கூறினார்.

வல்லவரையர் சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சக்கரவர்த்திக்கு இளங்கோவின் நினைவு வந்தது. அவன் படுத்திருந்த அறையை நோக்கி நடந்தார். அறைக்குள்ளிருந்து ஏதோ பேச்சுக் குரல் கேட்கவே, காவலாளியை உற்று நோக்கினார் இராஜேந்திரர்.

"ரோகணத்து இளவரசி பார்க்க வேண்டுமென்றார்கள். அதனால் அனுமதித்தேன்"என்றான் காவலன்.

அவனை அங்கிருந்து அனுப்பிவிட்டுக் கதவோரமாகத் தயங்கி நின்றார் மாமன்னர். கதவின் இடுக்கு வழியே உள்ளே இருப்பவர்கள் தெரிந்தார்கள்.

பேச்சுக்குரலும் கேட்டது. இளங்கோவின் அருகே ரோகிணி நின்றுகொண்டிருந்தாள். இளங்கோ அநுபவித்துக் கொண்டிருந்த வேதனை ரோகிணியின் முகத்தில் பிரதிபலித்தது. அவனோ ஒரு துன்பமும் இல்லாதவன் போல் ரோகிணியைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“ரோகிணி!”இளங்கோவின் இதழ்கள் அசைந்தன. “நான் உனக்கு இருவகையிலும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். முதலில் நீ என் உயிரைக் காப்பாற்றினாய். உன் தந்தையார் பறித்துக்கொண்டுவிட்ட உயிரை அவரிடமிருந்து கவர்ந்து கொண்டுவந்தாய். அடுத்தாற்போல் என் உயிருக்கும் மேலான மணிமுடியை எனக்குக் கொடுத்தாய். ஆம், நீயே அதைக் கொடுத்துவிட்டதாகத்தான் நான் நினைக்கிறேன்.”

“பேசாதீர்கள்; உங்களை நான் பார்க்க வந்தேனே தவிர, உங்கள் பேச்சைக் கேட்க வரவில்லை”என்றாள் ரோகிணி.

அதை அவன் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. “ரோகிணி!

உன்னிடம் நான் சில சமயம் முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறேன். உன்னைப் பல வகையில் துன்புறுத்தியிருக்கிறேன். அவற்றுக்காக என்னை மன்னித்து விடு.”

ரோகிணியின் கண்களில் நீர் வழிந்தது.

“என் உயிருக்காகக் கவலைப்படுகிறாயா!”என்றான் இளங்கோ. “இனி நான் பிழைத்தாலும் ஒன்றுதான்; பிழைக்காவிட்டாலும் ஒன்றுதான். என் கடமை தீர்ந்துவிட்டது. மணிமுடி கிடைத்து விட்டதல்லவா?”

“உங்கள் உயிருக்காக நான் கவலைப்படவில்லை”என்று வெடுக்கெனப் பதிலளித்தாள் ரோகிணி. “நீங்கள் பகை நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள்.

உங்களுக்காக நான் எதற்குக் கவலைப்படவேண்டும்? நீங்கள் என்னை ஏமாற்றி விட்டீர்கள். நான் ஏமாந்தேன்.''ரோகிணியின் குரல் துக்கத்தால் தழுதழுத்தது.

இதைக்கேட்டு இளங்கோ அதிர்ச்சியுற்றதைப் போலவே வெளியில் நின்றுகொண்டிருந்த மாமன்னரும் அதிர்ச்சியுற்றார். மாமன்னரின் செவிகள் மேலும் கூர்மை பெற்றன.

"நானா ஏமாற்றினேன்?''என்று இளங்கோ பதறினான்.

"ஆமாம். மாறுவேடத்தில் என்னைப் பின் தொடர்ந்து எதற்காக மலையடிவாரத்துக்கு வந்தீர்கள்?''என்று கேட்டாள் ரோகிணி. "உங்களைக் காப்பாற்ற நினைத்து என் தந்தையாருக்கும் தாய் நாட்டுக்கும் துரோகம் செய்தேன். என் தந்தையார் இப்போது புலிக்கூண்டில் அகப்பட்டவர் போல் உங்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். எல்லாம் என்னால் வந்த வினை!''

"நன்றாக யோசித்துப் பார், ரோகிணி! நீ யாருக்குமே துரோகம் செய்யவில்லை. உன் தந்தையார் இங்கு வந்திருப்பதும் நன்மைக்குத்தான். காலங்காகலமாகப் பகைமை பாராட்டி வந்த நம்முடைய நாடுகள் அதைத் தீர்த்துக்கொள்ளப் போகின்றன. இதுவா துரோகம்?''

அதை அவள் நம்பாதவள் போல் தலையசைத்தாள். இளங்கோவுக்கு எப்படி அவளை நம்பச் செய்வதென்றும் தோன்றவில்லை.

அவளுக்கு மன ஆறுதல் சொல்வதாக நினைத்துக் கொண்டு, "உன்னுடைய அன்பை நான் என்றுமே மறக்க மாட்டேன்; என் நன்றியை ஏற்றுக்கொள்''என்றான் இளங்கோ.

எரிமலை வெடிப்பதுபோல் வெடித்தாள் ரோகிணி. "நான் உங்களிடம் அன்பு செலுத்தவும் இல்லை; நீங்கள் எனக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டிய அவசியமும் இல்லை!''

இப்படிச் சொல்லிக் கண்களை உருட்டி விழித்துவிட்டுத் திரும்பிப் போக முயன்றாள் ரோகிணி. வாயிலை நோக்கி

இரண்டடி எடுத்து வைத்தாள்.

“ரோகிணி... ரோகிணி... ரோகிணி!’’

இளங்கோ தன் வலியை மறந்து, இடது கரத்தைத் தலையணையில் ஊன்றிக் கொண்டு எழுந்திருக்க முயன்றான். வெளியில் நின்ற இராஜேந்திரர் பதறினார். இதற்குள் ரோகிணியே அவனிடம் திரும்பி வந்தாள்.

அவனை மெல்லத் தலையணையில் சாயவைத்துவிட்டு “நிம்மதியாக உறங்குங்கள்!’’என்று கட்டளையிடும் குரலில் கூறினாள். போர்வையை இழுத்து விட்டாள். தலையணைகளையும் நகர்த்தி விட்டாள். பிறகு, “நான் சொல்வதொன்றும் எனக்கே பிடிக்கவில்லை’’என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே திரும்பிப் போக முற்பட்டாள்.

மாமன்னர் நின்றுகொண்டிருந்த வாயிலை அவள் அணுகியவுடன் அப்போதுதான் இளங்கோவைக் காண வருகிறவர் போல் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தார் சக்கரவர்த்தி.

“யாரது? ரோகிணியா! வா அம்மா! எங்கே இவ்வளவு அவசரமாய்த் திரும்புகிறாய்? போகலாம் வா!’’

தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு தயங்கி நின்றாள் ரோகிணி. “இப்போதுதான்... வந்தேன்...’’என்று தடுமாறினாள்.

“ஆமாம், ஆமாம், இப்போதுதான்...ரோகிணி...’’வார்த்தைகளை மென்று விழுங்கினான் இளங்கோ.

“நானும் இப்போதுதான் வருகிறேன்’’என்று கூறித் தமக்குள் நகைத்துக் கொண்டார் மாமன்னர்.

பின்னர ரோகிணியைப் பார்த்து, “ரோகிணி! இளங்கோ என்ன சொல்கிறான்? உடல்நலம் குன்றியிருப்பவனிடம் உற்சாகமாகப் பேசுவதே ஒரு மருந்து. நீ அவன் நலத்தை விசாரித்தாயா? என்ன சொல்கிறான்?’’என்றார்.

ரோகிணி மறுமொழி கூறாமல் இளங்கோவைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“வலி மிகவும் குறைந்திருக்கிறது’’என்றான் இளங்கோ. ஆனால் உண்மையில் வலி அவனை அப்போது மென்று கொண்டுதானிருந்தது.

ரோகிணிக்கு மாமன்னர் அங்கு வந்த பிறகு அந்த இடத்தில் நிற்கப் பிடிக்கவில்லை; மீண்டும் மெதுவாக நழுவிச் செல்லத் துடித்தாள்.

“ரோகிணி! ஆண்களுக்குள் ஆயிரம் வேற்றுமை இருந்தாலும் பெண்கள் இரக்கச் சித்தமுள்ளவர்கள் என்பதை நீரூபித்து விட்டாய். இளங்கோவை நீ வந்து பார்க்க விரும்பினால் உன்னை யாரும் இங்கே தடுக்கமாட்டார்கள். எப்போது வேண்டுமானாலும் நீ வந்து செல்லலாம்’’என்றார் இராஜேந்திரர்.

கண்களால் அவருக்கு நன்றி கூறிவிட்டு, அதே கண்களால் இளங்கோவிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, அவ்விடத்தை விட்டு விரைந்து சென்றாள் ரோகிணி.

இளங்கோவுக்கு அருகில் அமர்ந்து சிறுபொழுது உற்சாகமாகப் பேசிக்கொணடிருந்தார் சக்கரவர்த்தி. பேச்சோடு பேச்சாக அவன் கப்பகல்லகத்தை விட்டுச் சென்றதிலிருந்து நடந்த விஷயங்களையும் கேட்டுக்கொண்டார். பிறகு மன்னர் மகிந்தரைக் காண்பதற்காக அங்கிருந்து எழுந்து சென்றார்.

36. எங்கும் புலிக்கொடி

மன்னர் மகிந்தரும் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவரும் தனித்தமர்ந்து

பேசிக்கொண்டிருந்த வேளையில் மாமன்னர் அங்கு வருவதாக வாயிற்காவலன் அவர்களிடம் வந்து செய்தி கூறினான். இதைக் கேள்வியுற்றவுடன் மகிந்தரின் முகம் வெளுத்தது. அதற்குள் ராஜேந்திரரே அங்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டார்.

மாமன்னருக்கு முகமன் கூறி மகிந்தர் அவரை வாய்ச் சொல்லால் வரவேற்றாரே தவிர, அவரது மனம் வரவேற்புக்குச் சித்தமாக இல்லை என்பதை அவர் முகம் காட்டியது. புன்னகை பூத்துக்கொண்டே சக்கரவர்த்தி மகிந்தரின் முகத்தில் தம் விழிகளைப் பாய்ச்சினார். அந்தப் பார்வையைத் தாங்க முடியாமல் மகிந்தர் தவித்த தவிப்பு மாமன்னரை வியப்புறச் செய்தது.

காவலனைக் கண்டுவிட்ட கள்வனைப்போல் மாமன்னரைக் கண்டு மகிந்தர் ஏன் மிரள்கிறார்? 'நெஞ்சில் உரமற்ற கோழை! நேர் பார்வைகூடப் பார்க்காமல் ஏன் தவிக்கவேண்டும்?'என்று நினைத்துக்கொண்டு வல்லவரையர் பக்கம் திரும்பினார் சக்கரவர்த்தி. உணர்ச்சியை உள்ளடக்கிய செப்புச்சிலையாகக் காணப்பட்டார் வந்தியத்தேவர்.

"மகிந்தர் அவர்களே! சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் சாமந்த நாயகர் தங்களிடம் யாவற்றையும் தெளிவாக விளக்கியிருப்பாரென்று நம்புகிறேன்''என்று வெண்கலக்குரலில் தொடங்கினார் இராஜேந்திரர். "விளக்க வேண்டியவகையில் ஒன்றுமே புதிய செய்தி இல்லை; இன்றைக்கு நாம் எப்படியும் நல்லதொரு முடிவுக்கு வந்தாகவேண்டும்.''

மகிந்தர் மௌனம் சாதித்தார். அந்த மௌனம் நீண்டுகொண்டே போயிற்று.

பொறுமையிழந்த மாமன்னர், “என்ன மாமா, மகிந்தரின் கருத்தைத் தெரிந்துகொண்டுவிட்டீர்களா? அவர் என்ன கூறுகிறார்?”என்று வல்லவரையரிடம் திரும்பிக் கேட்டார்.

வல்லவரையர் அதற்கு நேரடியாகப் பதில் அளிக்காமல் மகிந்தரிடம், “மாமன்னருக்கு மறுமொழி கூறுங்களேன்”என்று கண்களால் தூண்டினார். “சற்றுப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள், இதோ வந்துவிடுகிறேன்”என்று சொல்லிப் பின்புறம் தொங்கிய திரையை விலக்கிக்கொண்டு உள்ளே சென்றார் மகிந்தர். திரைக்குப் பின் அமர்ந்திருந்த ரோகிணியும் அவரைப் பின்பற்றினாள்.

“என்ன அப்பா?”

“ஒன்றுமில்லை; குடிப்பதற்குக் கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடு.”

குடித்துவிட்டுத் தமது முகத்தில் அரும்பிய வேர்வை முத்துக்களைத்

துடைத்துவிட்டுக்கொண்டு அங்கேயே நின்றார். உள்ளே அவருக்கொன்றும் வேலை இல்லை. மாமன்னரிடம் முகம் கொடுத்துப் பேசுவதற்கு அவருக்குத் துணிவு தேவையாக இருந்தது. அதை வரவழைத்துக் கொள்ள முயன்றார்.

இராஜேந்திரர் வல்லவரையரிடம் “என்ன மாமா?”என்று மெல்லிய குரலில் வினவினார்.

“வீணாகக் குழம்புகிறார்; தாமும் குழம்பி நம்மையும் குழப்பப் பார்க்கிறார். நமது பேச்சைப் புரிந்துகொள்ள அவர் விரும்பவில்லை. நம்மிடம் மழுப்பிவிட்டு, கூடுமானால் கீர்த்தியோடு சேர்ந்து கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறார் போலும். நம்மிடமும் அவருக்கு அச்சம்; அமைச்சர் கீர்த்தியிடமும் அச்சம். நமது நட்பைவிட நமது அழிவே அவரது நோக்கம் என்று தெரிகிறது.”

மாமன்னர் யோசனையில் ஆழ்ந்தார். மகிந்தர் மெல்லத் திரும்பி வந்து தமது ஆசனத்தில் மீண்டும் அமர்ந்தார்.

“உங்களுக்குத் தூதுவர்கள் வாயிலாக அனுப்பியிருந்த ஓலையில் இரண்டு விஷயங்கள் குறிப்பிட்டிருந்தேன். ஒன்று எங்களுடைய நாட்டு மணிமுடி; மற்றொன்று-’’மாமன்னர் தமது பேச்சை முடிக்கு முன்பே மகிந்தர் குறுக்கிட்டார்.

“மணிமுடிதான் கிடைத்துவிட்டதே! இனித் தாங்கள் தங்கள் நாட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லலாமே!’’புதிய துணிவோடு பேசினார் மகிந்தர்.

“ஆமாம்; கிடைத்துவிட்டது. நம்முடைய இருவர் சார்பிலும் எண்ணற்ற கட்டிளங் காளையர்களைப் பலிகொடுத்த பிறகு, நமது பொருளையும் காலத்தையும் விரயம் செய்த பிறகு, நாம் ஒருவருக்கொருவர் வெறுப்பை வளர்த்துக்கொண்ட பிறகு கிடைத்துவிட்டது. உண்மைதான்; நாங்கள் திரும்பிப் போகத்தான் போகிறோம்...’’

சக்கரவர்த்தி திடீரென்று தமது பேச்சை நிறுத்திவிட்டு மகிந்தரின் பின்புறம் தொங்கிய திரைப்பக்கம் திரும்பினார். “ரோகிணி!’’மகிந்தரது அரசுரிமைப் பொருள்களை இங்கே எடுத்துக்கொண்டு வா!’’

ரோகிணி திரையை விலக்கிக் கொண்டு வந்து பேழையை மாமன்னரின் முன்பாக வைத்தாள். பிறகு திரைக்குப்பின் மறைந்து போனாள்.

“மகிந்தர் அவர்களே! போகுமுன் தங்களுக்கு முடியையும் நாட்டையும் கொடுத்துவிட்டுத்தான் போக விரும்புகிறேன். நான் வயதில் முதிர்ந்தவன்.

நாட்டினர் முன்பாகத் தங்களுக்கு என் கரத்தாலேயே மீண்டும் இந்த முடியைச் சூட்டிப் பார்க்க வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய ஆசை...’’

மகிந்தர் எதையும் நம்பாதவர்போல் தலையைக் குனிந்து கொண்டிருந்தார். மாமன்னர் தொடர்ந்து கூறலானார்:

“நேற்றுத் தாங்கள் அனுப்பிய தூதுவன் தாங்கள் என்னிடம் நட்புறவை நாடி வருவதாகத் தெரிவித்தான். நான் பெருமகிழ்ச்சியுற்றேன். போருக்கு முன்பு நான் ஓலையில்

குறிப்பிட்டிருந்த இரண்டாவது விஷயம் நமது நட்புறவைப் பற்றியதுதான். நான் தங்களிடம் நாட்டைத் திருப்பிக்கொடுக்க விரும்புவது நட்பைப் பெறுவதற்காக. அந்த நட்பு எனக்குக் கிடைக்குமா?''

“தாங்களோ பெரிய சாம்ராஜ்யத்தின் சக்கரவர்த்தி. தங்கள் பகையை நாங்கள் நாடுவோமா?''என்று அவரைத் திருப்பிக் கேட்டார் மகிந்தர்.

“பெரிய சாம்ராஜ்யத்துக்குத்தான் தொல்லைகள் மிகுதி. மனித உடலில் ஒரு சுண்டுவிரல் நோயுற்றாலும் அது முழுமனிதனையும் பாதிக்கிறது. பெரிய குடும்பத்தில் யாராவது ஒருவர் குடும்பத் தலைவனுக்குக் கட்டுப்படாவிட்டாலும் அது குடும்பத்தையே பாதிக்கிறது. சோழ சாம்ராஜ்யமாகிய பெரிய குடும்பத்துக்கு ஈழத்திலுள்ள ரோகணத்தைப் போன்ற சிறு நாடுகூடத் தொல்லை கொடுக்கலாம். ஆகவேதான் தங்கள் நட்பை நான் வலிந்து கேட்கிறேன்.''

“அதற்காக நான் என்ன செய்யவேண்டும்?''என்று கேட்டார் மகிந்தர்.

“நாம் நடத்தவிருக்கும் விழாவுக்கு அமைச்சர் கீர்த்தியையும் தங்கள் குமாரன் காசிபனையும் வரவழைக்க வேண்டும். எல்லோருமாக இருந்து ரோகணத்து மக்களின் முன்னிலையில் ஒற்றுமையுடன் வாழவேண்டுமென்று உறுதி செய்துகொள்வோம். வெளிநாட்டுப் படையெடுப்புகள் ஏதும் நேர்ந்தால் அதிலிருந்து ரோகணத்தைக் காக்க வேண்டியது சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் பொறுப்பு. அதற்குக் கைம்மாறாக நாங்கள் தங்களிடமிருந்து மிகுதியாக ஒன்றையும் எதிர்பார்க்கவில்லை.''

கீர்த்தியின் பெயரைக் கேட்டவுடன் மகிந்தரின் தலை சுழலத் தொடங்கியது. கைம்மாறு என்ற பேச்சு வந்தவுடன் திறை செலுத்தச் சொல்கிறாரோ என்று நினைத்தார்.

“என்ன கைம்மாறு?''

“எங்களது பகைமையை விரும்புகிறவர்களிடம் ரோகணம் உறவு பூணுவதில்லை என்று வாக்களிப்பதுதான் அந்தக் கைம்மாறு!”என்றார்

இராஜேந்திரர். “பாண்டியர்களிடமோ, மேலைச் சளுக்கர்களிடமோ, அல்லது அவர்களைப் போன்ற பிறரிடமோ உங்கள் நாடு தொடர்பு கொள்ளக்கூடாது.”

“அது எங்கள் சொந்த விஷயமாயிற்றே?”என்றார் மகிந்தர்.

சுருக்கென்று மாமன்னரது மனத்தில் பாய்ந்தது மகிந்தரின் மறுமொழி. அவர் அலட்சியமாக நகைத்துவிட்டு மேலே கூறினார்:

“எது உங்கள் சொந்த விஷயம்? பாண்டியர்களை எங்களுக்கெதிராகத் தூண்டிவிடுவதா உங்கள் சொந்த விஷயம்! மேலைச் சளுக்கர்களையும் சோழ மண்டலத்தின் மீது ஏவி விடுவதா உங்கள் சொந்த விஷயம்? மகிந்தர் அவர்களே! உங்கள் அமைச்சரின் சதித்திட்டங்கள் அனைத்தும் எங்களிடம் இருக்கின்றன. அரசரின் உடன்பாடு இல்லாமலே அமைச்சர் தனித்து இயங்குவதாக இதுவரை நினைத்துக் கொண்டிருந்தோம். இப்போதுதான் தெரிகிறது, அமைச்சருக்கும் தங்களுக்கும் உள்ள உறவு!”

விநாடிக்கு விநாடி வேகம் அதிகரித்தது இராஜேந்திரரிடம். மகிந்தருக்கு விளங்கக்கூடிய குரலில் விளங்கினார்: “அமைச்சரும் காசிபனும் இந்த அரண்மனைக்கு வந்தாக வேண்டும். எங்கிருந்தாலும் அவர்களை வந்து சேரச் சொல்லித் தாங்கள் ஓலை எழுதித்தாருங்கள். அந்த ஓலையின் செய்தியை நாங்கள் ஊர்தோறும் முரசறைவித்து மக்களிடையே பரப்புகிறோம். அவர்களாக வந்து சேராவிட்டாலும் அவர்களைத் தேடிக் கொணரும் முயற்சியில் எங்களுக்கு மக்களின் ஒத்துழைப்புக் கிடைக்கும்.”

“அமைச்சர் ஒருபோதும் வரமாட்டார்”என்றார் மகிந்தர். “காசிபனையும் அனுப்ப மாட்டார்.”

“மன்னர் சொல்லுக்கு மதியமைச்சர் மதிப்பளிக்க மாட்டார்! தந்தை சொல்லுக்குத் தனயன் செவி சாய்க்க மாட்டான்! விந்தையாக இருக்கிறது மகிந்தரே?”இடிச் சிரிப்புச் சிரித்தார் இராஜேந்திரர். “அவர்கள் செய்வது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். முதலில் தாங்கள் தங்களது அந்தரங்க சுத்தியை வெளிப்படுத்துவதற்காக எங்களிடம் ஓலை எழுதித் தாருங்கள்.”

மேலும் கீழும் பார்த்துவிட்டு, “என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்; என்னால் ஓலை ஏதும் எழுதித் தர முடியாது”என்றார் மகிந்தர்.

“உங்களை இப்போது ஓரளவு புரிந்துகொள்ள முடிகிறது”என்றார் சக்கரவர்த்தி, “நீங்கள் நாட்டின் நலன் கருதி அரசாளும் மன்னரல்லர். அமைச்சருக்கு அஞ்சி நடப்பவர். அவரால் ஆட்டுவிக்கப்படும் ஒரு துரும்பு.”

முதல் நாள் மகிந்தரிடமிருந்து ரகசியமாகக் கைப்பற்றிய ஓலையை எடுத்து அவர் முன்பு வீசி எறிந்தார் மாமன்னர், “கீர்த்தி எழுதிய ஓலையைக் கண்ட பிறகு நீங்கள் மனம் மாறி விட்டீர்கள். இது உண்மைதானே? நண்பராக வந்த உங்களை, கீர்த்தி எழுதிய இந்த ஓலை பகைவராக மாற்றிவிட்டது.”

மறுமொழி கூறாது, அந்த ஓலையை எடுத்து வைத்துக் கொண்டார் மகிந்தர். ‘இது எப்படி மாமன்னருக்குக் கிடைத்தது?’இந்தக் கேள்வியால் எழுந்த வியப்பையும் அதிர்ச்சியையும் அவர் தமக்குள் அடக்கிக் கொண்டார்.

“இந்தாருங்கள். நீங்கள் படித்துப் பார்க்க வேண்டிய மற்றொரு ஓலை!”என்று தஞ்சைத் தலைநகரிலிருந்து மதுராந்தக வேளார் தமக்கு அனுப்பியிருந்த ஓலையை அவரிடம் நீட்டினார் மாமன்னர்.

வல்லவரையர் இதைக் கண்டு திடுக்கிடவே, மாமன்னரின் கண்கள் அவரை நோக்கிப் புன்னகை புரிந்தன. ‘நமக்கு வந்த ரகசியச் செய்தியைப் பகைவரின் பார்வைக்கு அனுப்புகிறேன் என்கிறீர்களா? தக்க காரணத்துடன்தான்

அப்படிச் செய்கிறேன்’என்று கூறாமல் கூறினார் சக்கரவர்த்தி.

அந்த ஓலையை மகிந்தர் படிக்கத் தொடங்கியவுடன் அவரது முகத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களை அணு அணுவாகக் கவனித்து வந்தார்கள் இருவரும்.

மகிந்தரின் முகத்தில் சிறிது சிறிதாக மலர்ச்சி ஏற்பட்டது. அதை அவர் மறைக்க எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தார்; முடியவில்லை.

மாமன்னரின் விழிகள் மகிந்தரின் மனத்தையே ஊடுருவி உண்மையைக் கண்டுபிடித்துவிட்டன. மதுராந்தகர் எழுதிய ஓலையில் இருந்த செய்தியின் சுருக்கம் இதுதான்: “கீர்த்தியின் தூண்டுதலால் பாண்டியர்கள் உரம் பெற்றிருக்கிறார்கள். எந்த விநாடியிலும் மதுரையில் எழும்பிக் கொண்டிருக்கும் புதுமாளிகை தகர்த்தெறியப் படலாம். ரோகணத்து வீரர்கள் பலர் பாண்டியக் கடற்கரை வழியாகத் தமிழ்நாட்டில் வந்து இறங்கியிருக்கிறார்கள். பாண்டிய மக்களிடையே வெறுப்பு உணர்ச்சி தீவிரமாகப் பரப்பப்பட்டு வருகிறது. உடனடியாகச் சக்கரவர்த்திகள் அங்கு திரும்பி வரவேண்டும். படைவீரர்களுடன் வருவது நல்லது.’’

ஓலையை மகிந்தரிடமிருந்து வாங்கிப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டார் மாமன்னர். “மகிந்தரே! உங்கள் அகத்தின் மலர்ச்சி முகத்தில் தெரிகிறது. சோழ சாம்ராஜ்யம் ஆட்டம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறதென்றும், அதை அப்படி ஆட்டுவிப்பவர் உங்களை ஆட்டி வைக்கும் அமைச்சர் என்றும் நீங்கள் நினைக்கிறீர்களல்லவா?’’ மகிந்தர் திடுக்கிட்டார்.

“ஆமாம், தங்களிடம் நான் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு விட்டுக் கொடுத்துப் பேசினேனோ, அதற்கெல்லாம் காரணம் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் பலவீனம் என்பது உங்கள் கருத்து. உண்மையில் அது எங்கள் ஆற்றலின் பலவீனமல்ல;

அன்பின் பலவீனம், நேர்மையின் பலவீனம். இந்த விநாடியிலிருந்து நீங்கள் அவற்றின் வலிமையைக்

காண்பீர்கள்.’’

கரங்களைச் சேர்த்துத் தட்டி ஒலி எழுப்பினார் சக்கரவர்த்தி. காவலர்கள் இருவர் ஓடோடி வந்தனர்.

“இந்தப் பேழையை எடுத்துக்கொண்டுபோய் என்னுடைய மாளிகையில் வைத்துவிடுங்கள்.’’

மகிந்தரின் அரசுரிமைப் பேழையைக் காவலர்கள் தூக்கிச் சென்றவுடன் ரோகிணி திரையை விலக்கிக் கொண்டு வேகமாக வெளியில் ஓடிவந்தாள். மகிந்தரையும் மாமன்னரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள்.

“மகிந்தரே! எங்கள் துன்பத்தில் இன்பங் காணும் ஒருவருக்கு நாங்கள் வென்ற நாட்டைத் திருப்பித்தர முடியாது. உங்களை இனி இந்நாட்டில் விட்டு வைக்கவும் கூடாது.’’

வல்லவரையரை உற்றுப் பார்த்தார் சக்கரவர்த்தி. அவர் கட்டளையை எதிர்பார்த்து வல்லவரையரும் சித்தமாக எழுந்து நின்றார்.

“சாமந்த நாயகர் அவர்களே! மகிந்தரை என் மாளிகைக்கு அழைத்துச் சென்று தனி அறையில் காவலில் வையுங்கள். சோழ நாட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லும் முதற்கப்பலில் இவரும் நம்முடன் தஞ்சைத் தலைநகருக்கு வருவார். இன்றிலிருந்து மன்னர் மகிந்தர் நமது விருந்தினர்.’’

“அக்கிரமம்!’’“அநீதி!’’என்று பதறிக்கொண்டெழுந்தார் மகிந்தர்.

அதைச் செவியுறாதவர்போல் மாமன்னர், “ரோகணத்தை உள்ளடக்கிய ஈழ மண்டலம் முழுவதிலும் இனி நமது புலிக்கொடி பறக்கும்’’என்று முழங்கினார். தயங்கி நின்ற வல்லவரையரிடம், “அழைத்துச் செல்லுங்கள் இவரை’’என்று கர்ஜித்தார்.

வல்லவரையரின் கரம் மகிந்தரின் கரத்தைப் பற்றியவுடன், “அப்பா!’’என்று அலறிக்கொண்டே அவர்களுக்குக் குறுக்கே வந்த விழுந்தாள் ரோகிணி.

“ரோகிணி! இங்கு வா அம்மா!”என்று இராஜேந்திரர் கனிவுடன் கூறி,

அவளைத் தம்மிடம் அழைத்தார். ரோகிணி தன் அலறலை நிறுத்தவில்லை; அழுகையை அடக்கவில்லை. மகிந்தரை விட்டுவிட்டு அவள் மாமன்னரின் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

“பொருகடல் ஈழத்து அரசர்தம் முடியும்
ஆங்கவர் தேவியர் ஓங்கெழில் முடியும்
முன்னவர் பக்கம் தென்னவர் வைத்த
சுந்தர முடியும் இந்திரன் ஆரமும்
தென்திரை ஈழ மண்டல முழுவதும்
கொண்டார் கோப்பர கேசரி வன்மர்.”

- இராஜேந்திர சோழர் மெய்க்கீர்த்தி.

இரண்டாம் பாகம்

சோழபுரம் கண்டோன்

1. ஒலிமினோ வாழ்த்தொலிகள் ஊதுமினோ வெண்சங்கம்

அரச அன்னம் ஒன்று தனது பரிவாரங்கள் புடைசூழக் கம்பீரமாக மிதந்து வருவதுபோல் மாமன்னர் இராஜேந்திர உடையாரது மரக்கலம் கடல்நீரை இரு கூறாகக் கிழித்த வண்ணம் நாகைத் துறைமுகத்தை நாடிப் பாய்மரச் சிறகடித்து விரைந்தது.

கரை காண்பதற்காக மரக்கலத்திலிருந்தவர்களது இருதயம் துடித்த துடிப்பை தும்பைப் பூ நிறத்திலான அதன் பாய்மரச் சேலைகள் வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

மரக்கலத்தின் மையத்தில் நின்றதோர் உயர்ந்த கம்பத்தின் உச்சியில் புலிக்கொடி பட்டொளி வீசிப் பறந்து கொண்டிருந்தது.

கப்பல்கள் மிதந்துவந்த காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சி. இராஜேந்திர பூபதியின் முதற்கப்பல் கரையோரமாக நங்கூரம் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், கடைசிக் கப்பல் அடிவானத்தின் அடிவயிற்றிலிருந்து முத்தைப் போல் முளைத்தெழுந்து பளபளத்தது.

வெற்றியோடு திரும்பிவரும் தமிழ்மகனைச் சுமந்து வந்த ஆனந்தத்தைக் கீழைக் கடலால் தாங்க முடியவில்லை போலும், தனது ஆயிரமாயிரம் அலைக்கரங்களால் ஆர்ப்பரித்து அது ஆனந்த நடனம் புரியத் தொடங்கியது, கோடிக்கணக்கான வெண்முத்து நீர்த்திவலைகளைக் கரையில் வாரி இறைத்து விளையாடியது. “வாழ்க!”“வாழ்க!”என்று வாழ்த்தொலி எழுப்பியது கடல். “வெல்க! வெல்க!”என்று வெண்சங்கம் முழங்கியது காற்று.

வானத்திலிருந்து கதிரவன் தங்கத் தூளைத் தூவிய வண்ணமாகவே இருந்தான். தனது வெம்மையைக் குறைத்துக் கொண்டு மென்னகை புரிந்தான் அவன்.

சோழநாட்டுத் தென்னஞ் சோலைகள் பாளைமுத்துக்கள் உதிர்க்க, நந்தவனங்கள் நறுமணம் வீச, வாழைத்

தோட்டங்கள் குலை தள்ளித் தலை குனிய, கானகத்து வண்டினம் மலர் சொரிந்து மதுமாந்திப் பாட்டிசைக்க, காடும் வீடும், நகரமும் ஒரே கோலாகலத்தில் ஆழ்ந்திருந்தன.

நாகைப்பட்டினத்துத் துறைமுகத்தில் சிறிதுகூட மணல்வெளியைக் காண முடியவில்லை. நீரின் விளம்பிலிருந்து நெடுந்தூரத்துக்கு நெடுந்தூரம், கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை, அதற்கும் அப்பால் ஒரே தலைகள், தலைகள், தலைகள்! கடலின் மேற்பரப்பில் நீர் முத்துக்கள் அலைமோதின. கரையின் மேற்பரப்பில் மக்களது தலை முத்துக்கள் அலைமோதின.

நாகையம்பதியும் அதை அடுத்திருந்த கிராமங்களும் கடற்கரைக்கே அன்று வந்துவிட்டன. நாகைக்குச் சற்றுத் தொலைவிலிருந்த சிற்றூர்களும் சிறு நகரங்களும் நாகையிலிருந்து தஞ்சைக்குச் செல்லும் நெடுஞ்சாலை ஓரங்களில் குடியேறி விட்டன.

ஊருக்கு ஊர் தனித்தனியே தேர்த்திருவிழா உற்சவங்கள் நடைபெறுவது உண்டு. சோழ சாம்ராஜ்யம் முழுமைக்குமே இப்படி ஒரு பெருவிழா இதற்கு முன்பு நடைபெற்றதில்லை. மணிமுடி கிடைத்துவிட்டதென்றும் அதை எடுத்துக் கொண்டு மாமன்னர் திரும்புகிறாரென்றும் பத்துத் தினங்களுக்கு முன்பே செய்தி வந்தது. காற்றினும் கடிதாக அது நாடு முழுவதும் பரவத் தொடங்கியது. அதைக் கேள்வியுற்றதிலிருந்து மக்கள் மகிழ்ச்சிப் பெரு வெள்ளத்தில் கிடந்து தவிக்கலானார்கள்.

கப்பலை விட்டிறங்கிச் சிறு படகிலேறி மாமன்னரும் இளங்கோவும் மணிமுடிப் பேழையுடன் முதலில் கரைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். வல்லவரையர் மாமன்னரது பரிவாரங்களையும் மற்றவர்களையும் கவனித்து இறக்குவதற்காகக் கப்பலில் தங்கினார். முக்கியமான சில பொறுப்புகளை அவரிடம் கொடுத்திருந்தார் சக்கரவர்த்தி.

வரவேற்பதற்காகப் பூரண கும்ப மரியாதைகளுடன் வந்திருந்த மதுராந்தக வேளாரின் கண்கள் ஆனந்தமழை

பொழிந்தன. அவரைச் சூழ்ந்திருந்த அரசியல் அதிகாரிகளும் தங்களை மறந்து ஏதோ ஓர் அற்புத உலகத்தில் மிதந்தனர். ‘நடக்க முடியாதது’என்று நம்பிக்கை இழந்திருந்த பெருஞ் செயல் நடந்திருக்கிறது. ‘இனி என்றுமே முடி திரும்பப் போவதில்லை’என்ற ஏக்கத்தால் வெம்பிக் கொண்டிருந்த உள்ளங்கள் இப்போது எக்காளமிட்டுத் துடித்தன.

மணிமுடியின் வாழ்வு முடிந்துவிட்டது என்று எண்ணித் தங்களுக்குள் பெருமூச்சுவிட்ட ஒரு சில வயது முதிர்ந்த அதிகாரிகளும் அங்கு வந்திருந்தார்கள். மூன்றுமுறை போர் தொடுத்தும் முடி திரும்பவில்லை. தலைமுறை தலைமுறையாகத் தாக்குதல் நடத்தியும் தமிழரால் தலைநிமிர முடியவில்லை. சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் சிறப்புக்கு அடிகோலி வைத்த செம்மலான இராஜராஜ அருள்மொழித் தேவராலேயே ஆகாத காரியமாயிற்றே இது!

எத்தனை எத்தனை போராட்டங்களைக் கண்ட முடி இது! எத்தனை எத்தனை இளம் காளையரின் இன்னுயிரைக் குடித்த முடி இது! எத்தனை எத்தனை மக்களின் மனத்திலே சோர்வையும் அவமானத்தையும் குடிகொள்ளச் செய்த முடி இது!

சீதை பத்து மாதங்கள்தான் தென் இலங்கையில் சிறைப்பட்டாள். தென்னவர் மணிமுடியோ சிறைக்குள்ளே ஒரு நூற்றாண்டு காலத்தைப் பார்த்துவிட்டது. புதுப்புது மன்னர்கள் ஈழவள நாட்டில் தோன்றி ஆட்சி புரிந்து வந்தார்கள். சோழப் பெரு நாட்டிலிருந்து புதுப்புது மன்னர்கள் இதற்காகப் படை திரட்டிச் சென்றார்கள்.

இதற்கு எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு முதற்பராந்தக சோழர் சென்றார். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இரண்டாம் பராந்தக சுந்தர சோழர் படையெடுத்தார். அதை அடுத்து இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வீர வேங்கையான இராஜராஜ சோழரே முயன்று பார்த்து விட்டார். அவர்களால் ஈழத்தை வெல்ல முடிந்ததே தவிர, தமிழ் மன்னனின் தலைமுடியைத் திரும்பக் கொண்டுவர முடியவில்லை.

அதிகாரிகள் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்காமல் வேறென்ன செய்வார்கள்? மக்கள் மகிழ்ச்சி வெறிபிடித்து ஆனந்தக் கூத்தாடாமல் வேறே என்ன செய்வார்கள்? மணிமுடியின் மதிப்பென்ன, பொன்னா? பொருளா? அல்லது அதில் பதிந்து நின்ற நவரத்தினக் கற்களா? பரம்பரையாகத் தமிழ் மகன் உறிஞ்சி வளரும் தாய்ப்பாலில் கலந்துறைந்த தமிழ்ப் பண்பு அது! எழுந்தன வாழ்த்தொலிகள்.

“கோப்பரகேசரி வன்மர் இராஜேந்திரப் பெரிய உடையார் வாழ்க!”

“முந்தையோர் முடி கொணர்ந்த மூவேந்தருக்கு வேந்தர், வாழ்க!”

“வெஞ்சமர் வீரர் வாழ்க! வேங்கையின் மைந்தர் வாழ்க!”

அலை ஓசையை ஆழ்கடலுக்குள்ளே அமுத்திவிட்டு மக்களின் குரலோசை விண்ணதிர எழுந்தது. மாமன்னரைப் பார்க்கத் துடித்தவர்களும் மணிமுடியைக் காணத் துடித்தவர்களுமாகக் கூட்டத்தினர் எழும்பி எழும்பிக் குதிக்கலாயினர். சில விநாடிகள் சென்றால் கூட்டத்தின் முன்பகுதி கடலுக்குள் சரிந்து முழுகிவிடும் போல் தோன்றியது.

வேளைக்காரப் படையைச் சேர்ந்த மற்போர் பிரிவினர் ஆங்காங்கே, கூட்டத்தின் நெரிசலிலிருந்த முதியோர், பெண்டிர், குழந்தைகளைக் காப்பாற்றும் நற்பெரும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

மணிமுடிப் பேழையை இளங்கோவிடம் கொடுத்து விட்டு மதுராந்தக வேளாரைத் தமது இரு கரங்களாலும் தழுவிக் கொண்டார் மன்னர். அப்போது மதுராந்தகரின் கண்கள் எதேச்சையாகத் தமது குமாரனின் பக்கம் திரும்பின. அவனது பரந்த மார்பில் வலது தோள்பட்டையிலிருந்த விழுப்புண் அவர் பார்வையில் பட்டது. இன்னும் அது சரியாக ஆறவில்லை. செக்கச் சிவந்த மலர் மாலையின் ஒரு பகுதி அவன் தோள்களில் தொங்குவதுபோல்

தோன்றியது. மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் பொங்கத் தமக்குள் புன்னகை பூத்துக்கொண்டார் பெரியவேளார்.

“மதுராந்தகர் அவர்களே! நமது வெற்றியில் முதல் பங்கைப் பெறவேண்டியவன் உங்கள் மைந்தன். தனியாகச் சென்று மணிமுடியை எடுத்து வந்தவனும் அவன்தான்! அதற்குக் கிடைத்த வெகுமதியைப் பார்த்தீர்களா?”என்று இளங்கோவின் விழுப்புண்ணைச் சுட்டிக்காட்டினார் மாமன்னர்.

மாமன்னர் கூறுவதற்கு முன்பாகவே அதைப் பார்த்து மகிழ்ந்த மதுராந்தகர் தமது மகிழ்ச்சியை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல், “கொடும்பாளூர்க் குலம் தனது செஞ்சோற்றுக் கடனை மறந்துவிடவில்லை. கடமையைச் செய்திருக்கிறது!”

சுற்றியிருந்தவர்களிடம் சக்கரவர்த்தி, இளங்கோவின் வீரதீர சாகசங்கள் பற்றி ஒரு விநாடி புகழ்ந்துரைத்தார். மரணத்தின் வாயிலிருந்து தப்பியவனுக்கு மனநிறைவு ஏற்படுவதற்காகவும், மற்ற இளைஞர்களுக்கு ஊக்கமளிப்பதாகவும் ஓரிரண்டு வார்த்தைகள் கூறினார்.

“கொடும்பாளூர்க் குலக்கொழுந்து இளங்கோவேள் வாழ்க!”என்று வாழ்த்தொலி எழுப்பியது கூட்டம்.

அவ்வளவுதான். மல்லர்களின் தலைவனான மாங்குடிமாறன் ஓடோடி வந்து இளங்கோவைத் தூக்கித் தோளில் இருத்திக்கொண்டு கூட்டத்துக்குள் வெறி பிடித்தவனைப்போல் ஓடத் தொடங்கினான். அவன் எழுப்பிய வாழ்த்தொலி ஆயிரமாயிரம் குரல்களாக அங்கு எதிரொலித்தது.

மதுராந்தக வேளார் மாங்குடி மாறனைத் தடுத்து நிறுத்த முயன்றபோது சக்கரவர்த்தி அவருக்குச் சைகை செய்து கையமர்த்தினார். அதற்குள் மாங்குடிமாறன் கூட்டத்தைப் பிளந்துகொண்டு அதன் மத்திக்கே போய் விட்டான். சின்னஞ்சிறு குன்று தன் தோளில் இளங்கோவைச் சுமந்துகொண்டு கூட்டத்தினிடையே குதூகலத்துடன் துள்ளிக் குதிப்பது போல் தோன்றியது.

ஆனந்த வெறி கூட்டத்தின் தலைக்கேறி அதைக் கிறங்க அடித்துவிட்டது. நாலா பக்கங்களிலும் இளங்கோவைப் பற்றி இழுத்து வாழ்த்துக் கூறினார்கள். அவன் மீது மலர்மாரி பொழிந்தார்கள். கையில் மலர் இல்லாதவர்கள் தாங்கள் சூடியிருந்த மலர்மாலைகளைப் பற்றி இழுத்து அவன்மேல் வீசத் தொடங்கினார்கள்.

மாங்குடி மல்லனின் பாடே மூச்சுத் திணறும் நிலைக்கு வந்தது. பலப் பலர் இளங்கோவைப் பற்றி இழுத்துத் தங்கள் தங்கள் தோள்களில் வைத்துக்கொண்டு கூத்தாட முற்பட்டனர். பேழையை இறுக்கமாகப் பற்றிய வண்ணம் மக்களின் அன்பு வலையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு திண்டாடித் திணறிப் போனான் இளங்கோ.

கொடும்பாளூர் பெரிய வேளாருக்கு இந்த வெறியாட்டம் சிறிதுகூடப் பிடிக்கவில்லை என்பது அவர் முகத்திலிருந்தே நன்கு தெரிந்தது.

“மதுராந்தகரே! மக்களின் உணர்ச்சி வெள்ளத்துக்கு ஒரு வடிகால் வேண்டுமல்லவா?”என்றார் மாமன்னர். “அவர்கள் ஆடுகிற வரையில் ஆடிக் களைக்கட்டும். நாம் தஞ்சைக்குப் புறப்படுகிற அலுவலைக் கவனிப்போம்.”

தொலைவில் அசைந்தாடும் குன்றுகளென யானைகள் அம்பாரிகளுடன் ஆயத்தமாக நின்றன. அவற்றையும் தாண்டிக் குதிரைக் கூட்டம் வாலைச் சுழற்றிக்கொண்டு நின்றது. அதையடுத்து நின்ற புரவிகள் பூட்டிய ரதத்தை உற்றுப் பார்த்தார் சக்கரவர்த்தி. ரதத்தில் சாரதி அமரும் வெளிப்புறத்தைத் தவிர, மற்ற பக்கங்களில் பட்டுத்திரை தொங்கவிட்டு மறைத்திருந்தனர்.

“மகிந்தருக்காக வந்திருக்கும் ரதம்தானே அது?”என்று மதுராந்தக வேளாரை வினவினார் சக்கரவர்த்தி.

“ஆமாம்!”

“அவர்களையெல்லாம் அதோ வல்லவரையர் அழைத்துக் கொண்டு வருகிறார். கூட்டத்தினரின் கவனம் மகிந்தரின் பக்கம் திரும்புவதற்கு முன்னால் அவர்களையெல்லாம்

ரதத்தில் ஏறிக்கொள்ளச் செய்யுங்கள்.''வல்லவரையர் மகிந்தரை மட்டும் தனியாக அழைத்துக்கொண்டு வரவில்லை. மகிந்தருடன் ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண்மணியும், குறுகுறுத்த விழிகளை உடைய ஓர் இளம்பெண்ணும் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களையொட்டிக் கந்துலனும் அவன் மகளும் வந்தனர்.

மகிந்தருடன் வந்த பெண்ணின் கண்கள் கூட்டத்துக்குள்ளே மிதந்து கொண்டிருந்த இளங்கோவையே உற்று நோக்கின. மலர்ச்செண்டுகளை அவன்மீது வீசிக்கொண்டிருந்த மக்கள், அவனையே மலர்ச்செண்டாக்கிப் பந்தாடத் தொடங்கிய காட்சி, அந்த வேல்விழியாளைக் கிறங்க வைத்தது. 'வீரத்துக்கு இந்த நாட்டில் இப்படியொரு வரவேற்பா? லட்சக்கணக்கான மக்களின் மனத்தை ஒருங்கே கவர்ந்த வீரப் பெருமகனா அவன்!'

விரிந்த தாமரை போன்றிருந்த அவளது வேல்விழிகள் பல விநாடிகள் வரை கூம்பவே இல்லை.

அவர்கள் நாடி வந்துகொண்டிருந்த ரதத்தைச் சுற்றிலும் ஐந்தாறு குதிரை வீரர்கள் வட்டமிட்டு நின்றனர். அந்த வீரர்களின் தலைவனான வீரமல்லனும் அப்போது கூட்டத்தைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இளங்கோவின் உருவத்தைவிட்டு அவனும் தன் கண்களை வேறிடத்துக்குத் திருப்பவில்லை. விநாடிக்கொரு பெருமூச்சு அவனிடமிருந்து சீறி வந்தது.

'இதெல்லாம் என்ன அக்கிரமம்? சக்கரவர்த்திகளுக்கு எதிரிலேயே இவ்வளவு களியாட்டங்கள் நடக்கலாமா? அவரும் பார்த்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்! நெருங்கிய நண்பனாக இருந்த இளங்கோவைக் கூட்டத்தினர் தொலை தூரத்துக்குக் கொண்டு செல்கிறார்களே; மேலே, மேலே உயர்த்திக்கொண்டு போகிறார்களே...ஹு ம்! ஈழத்துக்குச் செல்லும் வாய்ப்பு மட்டும் எனக்குக் கிடைத்திருந்தால்...'

பெண்களின் குரல் ஒலிப்பதைக் கேட்டுச் சட்டென்று பின்னால் திரும்பினான் வீரமல்லன். மகிந்தருடன்

நெருங்கி வந்த பெண், கூட்டத்துக்கிடையே தன் விழிகளை அலைய விட்டிருந்ததால், அவளை அவனால் நன்றாகப் பார்க்க முடிந்தது.

கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான் வீரமல்லன்.

அவனுடைய நெஞ்சு ஒரு கணம் திக்கென்று தன் துடிப்பை நிறுத்திக்கொண்டு, மீண்டும் பரியின் வேகத்தில் பதறிக் கொண்டு ஓடியது. யார் இந்தப் பேரழகி? மானிடப் பெண்தானா? அல்லது மதி ஒளியை உருக்கி வார்த்து உயிரூட்டப் பெற்ற வானமண்டலச் சிற்பமா? யார் இவள்!

2. பாசம் வளர்த்த பகை

ஆமாம்! வீரமல்லனின் கண்களைக் கவர்ந்த அழகு மோகினி மன்னர் மகிந்தரின் அருமைப் புதல்விதான்; ரோகணத்து இளவரசிதான்.

ரோகிணி எப்படி இங்கு வந்தாள்? ஈழநாட்டை விட்டு அவள் ஏன் சோழ வளநாட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தாள்? கடல் கடந்து நாம் திரும்பவும் ஈழத்துக்குச் செல்லவேண்டும். காடுகளையும் மலைகளையும் கடந்து ரோகணத்துக்குள் நுழையவேண்டும். கப்பகல்லகம் அரண்மனையில், மாமன்னர் இராஜேந்திரரின் அன்புப் பிடியில் அகப்பட்டு, தன் தந்தைக்காகத் துடிதுடித்த ரோகிணியைக் காணவேண்டும்.

இதோ, அவள் நீதியின் சிகரமான இராஜேந்திர மாமன்னர் மீது சீறிவிழுகிறாள். உணர்ச்சி வயப்பட்ட சிறு புயலென அவரைச் சாடுகிறாள்.

அன்பும் கருணையும் கொண்ட அவர்மீது ஆத்திரச் சுடுசொல் வீசுகிறாள்.

“சக்கரவர்த்திகளே! இது அநீதி! அநீதி!”என்று குமுறினாள் ரோகிணி. “முடியை என்னிடமே திருப்பிக் கொடுத்தீர்கள்; நாட்டைத் திருப்பிக் கொடுப்பதாய் வாக்களித்தீர்கள். இப்போது இரண்டையும் தாங்களே திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டீர்கள். சொன்ன சொல் தவறுவது நியாயமா? நிர்க்கதியாக வந்திருக்கும் என் தந்தையாரைச் சிறையிலிட்டுச் சோழ நாட்டுக்கு இழுத்துச் செல்வது தர்மமா? சக்கரவர்த்திகளே! இது அநீதி!”என்று சீறினாள்.

“நீதி, நியாயம், தர்மம், எதையும் நான் மறந்துவிடவில்லை. மகளே!”என்று அமைதியோடு கூறினார் சக்கரவர்த்தி “உன் தந்தையார் திறந்த மனதோடு எங்களுடன் நட்புறவு பூண வருவார் என்று எதிர்பார்த்தோம்.

அவர்தான் அம்மா, சொன்னசொல் தவறிவிட்டார். நேற்று அவர் தூதுவனிடம் சொல்லி அனுப்பிய செய்திக்கும் இன்று அவர் நடந்து கொண்ட முறைக்கும் சிறிது கூடத் தொடர்பே இல்லை. நீயும்தானே எங்கள் பேச்சுவார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாய்? நீ விவரம் தெரிந்த பெண்; நன்றாக யோசித்துப் பார், ரோகிணி!''

யோசித்துப் பார்க்காமல், "அவரை தாங்கள் இப்போது என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்கள்?''என்று வெடுக்கெனக் கேட்டாள் ரோகிணி.

மாமன்னர் வருத்தத்துடன் சிரித்தார். "அவரை நாங்கள் வேறொன்றும் செய்யச் சொல்லவில்லை. எங்களை நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ பகைத்துக் கொள்ள வேண்டாமென்றுதான் கேட்டுக்கொள்கிறோம். அமைச்சர் கீர்த்தி எங்கள்மீது வீணாகப் பகைமை பூண்டிருக்கிறார். அவருக்கு அடிமையாகி, எங்களுக்குத் தொல்லை தர வேண்டாமென்றோம். எங்கள் கூற்று நியாயமானதுதானே?''

ரோகிணி யோசனை செய்தாள்.

"ரோகிணி! நீ வேண்டுமானால் உன் தந்தையிடம் சென்று முறையிட்டுப் பார். அவருடைய தலைவிதியை அவரே முடிவு செய்வதற்குச் சிறுபொழுது அவகாசம் தருகிறேன். போய் அவரைப் பார்த்துவிட்டு வா.''

மகிந்தர் காவல் வைக்கப்பட்டிருந்த அறைக்குச் சென்றாள் ரோகிணி. வல்லவரையர் அவளை உள்ளே செல்வதற்கு அநுமதித்தார். வெளியில் நிற்பவர்களுக்குக் கேட்காதபடி தன் தந்தையிடம் மன்றாடிப் பார்த்தாள் ரோகிணி.

மகிந்தர் அசைந்துகொடுக்கவில்லை. அவள் கூறியதைக் கேட்டுவிட்டு அவள் காதருகில் மெல்லப் பதிலளித்தார்.

"ரோகிணி! ஒன்று, நான் சோழர்களைப் பகைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அல்லது அமைச்சர் கீர்த்தியைப் பகைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்த நெருக்கடி எனக்குத் தற்சமயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது;

கீர்த்தியைப் பகைத்துக் கொள்ளும் நிலையில் இப்போது நான் இல்லை. உன் தம்பி காசிபன் இப்போது அவரிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். சோழர்களுடன் நட்புறவு பூண்டு ரோகணத்தின் ஆட்சியை நான் ஏற்றுக்கொண்டால், என் மகனையும் மகனுக்குப் பின்னால் நிற்கும் மந்திரியையும் மக்களையும் பகைத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஒருவேளை நான் அவருக்குத் துரோகம்

செய்துவிட்டதாக நினைத்து, காசிபனையே கொன்று வஞ்சம் தீர்த்தாலும் தீர்த்துக்கொண்டு விடுவார் கீர்த்தி.''

“என்ன?''என்று அலறினாள் ரோகிணி.

“ஆமாம், உண்மைதான். இப்படி நான் சிறைப்பட்டு விட்டதால் என்மீது அவருக்கு அநுதாபம் ஏற்படும். இந்த அநுதாபத்தினால் என் மகனையே அவர் கட்டாயம் ஒரு நாள் சிம்மாசனத்தில் ஏற்றி விடுவார். எதையும் சாதிக்க வல்லவர் அவர். சோழர்களைப் பகைத்துக் கொண்டால் என் மகன் மன்னனாவான், எனக்கோ வயதாகிவிட்டது. நான் இனி எப்படியிருந்தால் என்ன?''

இருதலைக்கொள்ளி எறும்பாக மகிந்தர் அகப்பட்டுக் கொண்டு தடுமாறுவதை ரோகிணி இப்போது புரிந்து கொண்டாள். மாமன்னர் இராஜேந்திரர் கூற்றிலும் நியாயம் இருந்தது. மகிந்தரின் முடிவிலும் தவறில்லையென அவளுக்குத் தோன்றியது.

தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டே சக்கரவர்த்தியின் முன்னால் வந்து நின்றாள் ரோகிணி. குரல் தழுதழுக்கக் கூறினாள்; “அரசருடைய ராஜதந்திரவிஷயங்கள் எதுவும் எனக்கு விளங்கவில்லை. தாங்கள் என்ன செய்தாலும் சரி. ஆனால், நானும் என் தாயாரும் என் தந்தையார் இருக்குமிடத்தில்தான் இருப்போம். அவரை ரோகணத்தை விட்டு அழைத்துப் போவதானால் எங்களையும் அழைத்துக் கொண்டு செல்லுங்கள்.

நாட்டைத்தான் அவருக்குத் தர மறுத்து விட்டீர்கள்; வீட்டை மறுக்காதீர்கள்; அவர் குடும்பத்தை அவரிடமிருந்து பிரித்து விடாதீர்கள்.''

“குடும்ப சுகம் என்பது எங்களைப்போல் நாடாளப் பிறந்தவர்களுக்குக் கிடையாது; ரோகிணி! நாடுதான் எங்கள் குடும்பம். உன் தந்தையாருக்கு நாடில்லை என்பதால் வீட்டைக் கேட்கிறாய். ஆனால், பெண்களை நாங்கள் எங்கள் நாட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போவதில்லை. அந்தப் பழி பாவம் எங்களுக்கு ஒருபோதும் வேண்டவே வேண்டாம். நீங்கள் இனி உங்கள் விருப்பப்படி எங்கு வேண்டுமானாலும் போகலாம். உற்றார் உறவினரிடம் நானே உங்களை அனுப்பி வைக்கிறேன். வேண்டிய செல்வத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு செல்லுங்கள்.’’

ரோகிணி தன் தலையைத் தூக்கி அவரைப் பார்த்தாள். அவளுடைய உதடுகள் துடித்தன.

“மகளே! என்று என்னை அழைக்கிறீர்களே, பாசத்தின் பொருள் தங்களுக்குத் தெரியுமா, சக்கரவர்த்தி?’’என்று கேட்டாள் ரோகிணி. “ரோகணத்துக்கு அதன் அரசரைக் கொடுக்காத தாங்கள் எனக்கு என் தந்தையைக் கொடுக்கக்கூடாதா? என் தாயாருக்கு அவர் கணவரைக் கொடுக்கக்கூடாதா? நாங்கள் இருவரும் என் தந்தையாரோடு தங்கள் நாட்டுக்கு வந்தால் அதனால் என்ன கெட்டுவிடும்; அத்தனை பெரிய பரந்த சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் எங்கள் இருவருக்கும் மட்டுந்தானா இடமில்லாமல் போய்விட்டது? அல்லது தங்கள் மனத்தில்தான் இடமில்லையா?’’

இராஜேந்திரருக்கு அப்போது அவருடைய இளைய பெண் அம்மங்கை தேவியின் நினைவு வந்துவிட்டது. ரோகிணிக்கு ஒருபுறம் அருள்மொழியும் மறுபுறம் அம்மங்கையும் நின்று கொண்டு அவரிடம் ரோகிணிக்காகப் பரிந்து பேசி வாதாடுவதுபோல் தோன்றியது. அம்மங்கை தேவியும் இப்படித்தான் ரோகிணிபோல் துடுக்காகப் பேசுவாள்.

“ரோகிணி! என்னை நீ வென்று விட்டாயம்மா, வென்று விட்டாய்!’’என்று கனிவோடு கூறினார் சக்கரவர்த்தி. “சரி! நீங்களும் மகிந்தருடன் சோழ நாட்டுக்கு வருகிறீர்கள். உனக்கு மகிழ்ச்சிதானே?’’

ரோகிணியின் கண்கள் அழுதுகொண்டே சிரித்தன. அந்தக் கண்களாலேயே நன்றி கூறிவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தாள்.

சோழப்பேரரசின் முதற் கப்பல் ஈழநாட்டின் துறை முகத்திலிருந்து தாயகம் நோக்கி நீரில் மிதந்த போது, கப்பலின் மேல்தளத்தின்மீது ரோகிணி நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

மக்களின் ஆரவாரக்குரல் கடல் அலைகளின் பேரிரைச்சலுடன் ஒன்றிக் கரையத் தொடங்கியது. நீருக்குள் மரக்கலம் செல்லச் செல்ல ரோகிணியின் கண்கள் முத்துத்துளிகளை ஒவ்வொன்றாக உதிர்த்துக்கொண்டே வந்தன.

தொலை தூரத்தில் மங்கி மறைந்து கொண்டிருந்த ஈழத்தின் நிலப்பரப்பை ரோகிணி கண் இமைக்காது உற்றுப் பார்த்தாள். விநாடிக்கு விநாடி அவளுக்கும் அவளைப் பெற்றெடுத்த மண்ணுக்கும் இடைவெளி அகன்று கொண்டே வந்தது. தரையில் நின்று பசுமை உமிழ்ந்து கொண்டிருந்த தென்னஞ்சோலைகள் சிறிது சிறிதாகக் கறுத்துக்கொண்டே வந்து, வானத்தில் மிதந்து கார்முகிலுடன் கலந்தன.

ரோகிணியின் உள்ளத்தைப் போலவே அடிவானம் குமுறியது; கடல் அலைகள் கொந்தளித்தன.

அவள் தனக்குள் புலம்பினாள். ‘ஈழத்து மலைகளே! கண்கவரும் காடுகளே! துள்ளிக் குதிக்கும் அருவிகளே! நீங்கள் இப்போது எங்கே இருக்கிறீர்கள்? மீண்டும் இந்தக் கண்களால் உங்களைக் காணும் பாக்கியம் கிடைக்குமா, கிடைக்காதா? என்னருமை ரோகணமே! என் தம்பி காசிபன் இப்போது எங்கே இருக்கிறான்? அவனை நீ எங்கே ஒளித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? நாங்கள் அவனைவிட்டுப் பிரிந்து போவது காசிபனுக்குத் தெரியுமா? தெரிந்தால் அவன் என்ன நினைப்பான், என்ன நினைப்பான்?’ ஈழநாட்டுக் கடற்கரை கரும்புள்ளியாக மாறி, அதுவும் அவள் கண்ணீர்த்துளியுடன் ஒன்றி பிறகு கடல் நீருக்குள்

விழுந்தது... வெறும் சூனியத்தையே ஊடுருவிக் கொண்டு நின்றாள்.

அந்தச் சூனியத்துக்கப்பால் மறைந்துவிட்ட கடற்கரைச் சோலைக்குள்ளிருந்து அவளுடைய தம்பி அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது அவளுக்குத் தெரியாது. காசிபனையும் அமைச்சர் கீர்த்தியையும் மரத்தின் இலைகள் நன்றாக மறைத்துக் கொண்டிருந்தன. நுனி மரத்தின் வலுவான கிளையொன்றில் அவர்கள் தொத்திக்கொண்டு நின்றார்கள். தொலைதூரத்தில் கடந்து செல்லும் கப்பலையே கண்களால் விழுங்கினார்கள்.

“காசிபா! இந்த அக்கிரமத்தை உன் கண்களாலேயே பார்த்துக் கொண்டாயல்லவா?’’என்று கேட்டார் கீர்த்தி. காசிபன் பதிலளிக்கவில்லை. அவனுடைய சிறு விழிகள் சிவந்திருந்தன.

“வா, இறங்கிப் போகலாம்’’என்று அவர் அவனை அழைத்தார்.

அதை அவன் செவிகளில் வாங்கிக் கொள்ளாமல், “கப்பல் இன்னும் கண்களைவிட்டு மறையவில்லை’’என்றான்.

“கண்களைவிட்டு மறைந்தாலும் இந்தக் காட்சி உன் மனத்தை விட்டு மறையக்கூடாது! ஆமாம், நீ விளையாட்டுப் பிள்ளையல்ல; இந்த ஈழநாட்டின் இளவரசன்! மன்னரை மாத்திரமா அவர்கள் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு போகிறார்கள்? இல்லை. உன் தாயாரையும் தமக்கையையும் கொண்டு போகிறார்கள். அங்கு போய் அவர்களை என்ன செய்வார்கள், தெரியுமா? பணிப்பெண்களாக, குற்றேவல் செய்யும் அடிமைகளாக, அந்தப்புரத்தின் நடைப்பிணங்களாக மாற்றுவார்கள்!’’ நாகப்பாம்பின் சீற்றம்போல் எழுந்தது காசிபனின் பெருமூச்சு.

மரக்கிளையில் நின்றவாறே ஒரு சிறு கத்தியை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்து, தமது வலக் கரத்தை அவன் முகத்துக்கு எதிரே நீட்டினார் அமைச்சர் கீர்த்தி.

“என்னுடைய கட்டை விரலின் மத்தியில் ஆழமாய்க் கீறி விடு!”என்றார்.

பயந்துகொண்டே தயங்கி நின்றான் காசிபன். ‘எதற்காக’என்று கேட்பது போல் விழித்தான்.

“உம்! ஏன் தயங்குகிறாய்? நீ ஆண்பிள்ளைதானே? இரத்தத்தைக் கண்டால் உனக்குத் தலை சுற்றுமா-கீறிவிடு!”

காசிபன் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டே கீர்த்தியின் கட்டை விரலைக் கீறிவிட்டான். ‘குபுகுபு’வென்று செவ்விரத்தம் கொப்பளித்துச் சொரிந்தது.

“இதைத் தொட்டு உன் நெற்றியில் வைத்துக்கொள்!”

மந்திரத்தால் கட்டுண்டவன் போல் அவர் கூறியபடியே செய்தான் காசிபன். அவனுடைய சின்னஞ்சிறு நெற்றி ரத்தச் சிவப்பாக மாறியது.

“சொல்; ‘சோழர்கள் என் ஜன்மப் பகைவர்கள்-’மூன்று முறை சொல்.”

“சோழர்கள் என் ஜன்மப் பகைவர்கள்! சோழர்கள் என் ஜன்மப் பகைவர்கள்! சோழர்கள் என் ஜன்மப் பகைவர்கள்!”

அவனை அன்போடு தழுவி அணைத்துக்கொண்டே மரத்திலிருந்து

இறங்கி வந்தார் கீர்த்தி. கீழே வந்தவுடன் “காசிபா! நீ உன் தந்தையைவிட வீரன், உன்னை வைத்துக்கொண்டு நான் இந்த உலகத்தையே வென்று விடுவேன்”என்று பெருமிதத்துடன் கூறினார்.

3. வெறுப்புத்தானா?

எத்தனை நாழிகை ரோகிணி அதே இடத்தில் ஆடாத அசையாத சிலையாக நின்று கொண்டிருந்தாளோ, அவளுக்கே தெரியாது.

கடற்காற்றில் அவளது கருங்குழலின் திவலைகள் நெற்றியில் படர்ந்து துடித்தன. மேலாடை கதிரொளியில் மினுமினுத்துப் பின்னோக்கிப் பறந்தது. கொடி மரத்தை வளைத்துக் கொண்டிருந்த பட்டுக் கயிறுபோல், அவள் துவண்டுபோன பசலைக் கொடியாக அங்கு நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அதே மேல் தளத்தில் மறுகோடியில், ஒரு தங்கக் கட்டிலில் சாய்ந்து கொண்டு கிடந்தான் இளங்கோ. அவனால் ஓரளவுக்கு எழுந்து நடமாட முடிந்ததே தவிர, அவனுடைய உடல் நலம் பழைய நிலைக்கு இன்னும் திரும்பவில்லை. வேல் பட்ட காயம் வெளிப்புறம் ஆறிக்கொண்டு வந்தாலும் உள்ளே வேதனையைக் கொடுத்துக் கொண்டுதான் இருந்தது.

வைத்தியர் ஏதோ தைலம் தடவிய துணியைக் காயத்தின்மேல் போட்டு வைத்திருந்தார். அதைப் பிய்த்து எடுத்துக் கடலில் வீசி எறியவேண்டும் போல் இருந்தது. நோய்ப் படுக்கை விவகாரமே அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. சிற்சில சமயங்களில் காயத்தின் தொல்லை தாங்காதபோது வேல் எறிந்து

தொலைத்தவன் இன்னும் சிறிது வேகமாக எறிந்திருக்கக் கூடாதா? மணிமுடிப் பேழையை மாமன்னரிடம் கொடுத்தவுடன் இந்த உயிர் உடலை விட்டுப் போயிருக்கக் கூடாதா என்றுகூட அவன் நினைத்திருக்கிறான்.

ஆனால், ரோகிணி அவன் அருகே வந்து பேசிக்கொண்டிருந்த வேளைகளில் அவனுக்குத் தன் உயிரின்மேல் வெறுப்பு ஏற்பட்டதில்லை. வாழவேண்டும்

என்ற அளவுகடந்த ஆசையை அவனுக்கு அவள் கண்கள் கொடுத்தன. சொற்கள் கொடுத்தன; முகம் கொடுத்தது.

திடீரென்று ரோகிணி மாறிப் போய்விட்டாள். நேற்றிலிருந்து அவள் அவனிடம் முகம் கொடுத்துப் பேசவில்லை. அவனுடைய உடல்நிலை பற்றி முன்னைப் போல் அன்போடு விசாரிக்கவில்லை. கண்டும் காணாதது போல் பாராமுகமாக நடந்து கொண்டாள்.

இன்று பொழுது புலர்ந்ததிலிருந்து ரோகிணி, ரோகிணியாகவே இல்லை. இரவெல்லாம் அவள் தேம்பித் தேம்பி அழுதிருக்க வேண்டும். தன் தாயாரின் மடியில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு விம்மியிருக்க வேண்டும். முகம் கன்றிச் சிவந்திருந்தது. கண்கள் கொவ்வைக் கனியாகப் பழுத்திருந்தன.

கப்பலின் மேல்தளத்துக்கு அவன் வந்துகொண்டிருந்த போது எதேச்சையாக அவள் கண்கள் இளங்கோவைச் சந்தித்தன. பார்வையா அது!

நெருப்பை அள்ளி அவன் மீது வீசிவிட்டுத் தன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

இளங்கோவுக்கு ஏன் இந்த மாற்றம் என்று விளங்கவில்லை. பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தான். அவன் தன்னிடம் திரும்பி வந்து பேச்சுக் கொடுப்பாள் என்று நினைத்தான். அன்போடு அவள் பேச வேண்டியதில்லை. பெயரளவுக்காவது ஒரு புன்சிரிப்பை உதிர்த்துவிட்டுப் போகலாமல்லவா!

அவள் எதையும் செய்யவில்லை.

இளங்கோவுக்கு மனத்தவிப்பு மிகுதியாயிற்று. மெல்லத் தன் கட்டிலை விட்டு எழுந்து வந்தான்.

கப்பல் மிகப் பெரிய கப்பல். இராஜேந்திரர், வல்லவரையர் முதலிய பெரியவர்கள் அதன் கீழ்த்தளத்தில் இருந்தார்கள். மீகாமனும் அவனுடைய ஆட்களும் அடித்தளத்தின் பக்கவாட்டிலிருந்து கலத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். சார்ந்த காற்று வீசியதால் பாய்மரச்

சேலைகள் புடைத்திருந்தன. அதனால் துடுப்பு வலிப்பவர்களுக்கு அதிகமாக வேலையில்லை.

ரோகிணியின் அருகே சென்று கைப்பிடியில் சாய்ந்து கொண்டே சில விநாடிகள் அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான் இளங்கோ. அவனுடைய வரவு அவளுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. எனினும் ரோகிணி அவனைத் திரும்பிப் பார்க்கக்கூட முன்வரவில்லை.

“ரோகிணி!”

சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்து முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டாள் அவள். சற்றே விலகி நின்றாள்.

“ரோகிணி!”என்று கனிவுடன் அழைத்தான் இளங்கோ. “என்னோடு நீ எங்கள் நாட்டுக்கு வருகிறாய் என்று தெரிந்ததிலிருந்து நான் எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருக்கிறேன் தெரியுமா? என்னிடம் உன் கோபத்துக்குக் காரணத்தைச் சொல்லமாட்டாயா? ஏன் நீ என்னைத் திரும்பிக்கூடப் பாராமல் இரண்டு தினங்களாக விலகி விலகிச் சென்று கொண்டிருக்கிறாய்?”

“இப்போது நீங்கள் விலகிப் போகமாட்டீர்களா?”என்று முகத்தில் அறைவது போல் கூறினாள் ரோகிணி.

பகைவனின் வேல் அவன் தோளில் பாய்ந்தபோது கூட இளங்கோவுக்கு இவ்வளவு வேதனை ஏற்படவில்லை. ரோகிணி எறிந்த சொல்லம்பு அவனது நெஞ்சத்தின் நடுமையத்தில் பாய்ந்து விட்டது.

அந்த வலியைக்கூடப் பொறுத்துக்கொண்டு, “நான் உனக்கு என்ன கொடுமை செய்துவிட்டேனென்று கூற மாட்டாயா?”என்று கெஞ்சுவது போல் கேட்டான்.

“இதைவிட வேறென்ன கொடுமை வேண்டும்? அரச கோலத்தில் இருந்தவர்களை அடிமைகளாக்கி, ஆண்டிகளாக்கி இழுத்துக் கொண்டு போகிறீர்களே, போதாதா? எங்கள் நாட்டைப் பறித்து வீட்டைப் பறித்து எங்கள் வாழ்வையே பறித்துக் கொணடீர்களே, போதாதா?

பெண்களைச் சிறை செய்து கொண்டு போவதற்குக் கொஞ்சமும் வெட்கமாக இல்லை?''

"கடவுளே!''என்று அலறினான் இளங்கோ. "ரோகிணி! உனக்கு என்ன புத்தி தடுமாறிவிட்டதா! நாங்களா உன்னையும் உன் தாயாரையும் எங்கள் நாட்டுக்கு அழைத்தோம்? உங்களை நாங்கள் வரச்சொல்லி வற்புறுத்தினோமா? கட்டாயப் படுத்தினோமா? ஏன் இப்படிப் பேசுகிறாய்?''

"இனி நீங்கள் எதை வேணடுமானாலும் சொல்வீர்கள்?''என்றாள் ரோகிணி. "நீங்கள் வெற்றி பெற்றவர்கள்; நாங்கள் தோற்றுப் போனவர்கள். நீங்கள் சாதாரண வெற்றியா பெற்றிருக்கிறீர்கள். சரித்திரம் காணாத மாபெரும் வெற்றியல்லவா இது? இந்த வெற்றி மயக்கத்தில் உங்களுக்கு மற்றவர்களின் மனத் துன்பம் எங்கே புரியப் போகிறது? ஏன், எங்கள் தந்தையாரைக் கொண்டுபோனால் அப்போது நாங்களும் அவர் பின்னோடு வந்தே தீருவோம் என்பதற்காகத்தானே இப்படி நீங்கள் செய்திருக்கிறீர்கள்?'' இதைக்கேட்டு அழுவதா, சிரிப்பதா என்று இளங்கோவுக்குத் தோன்றவில்லை.

"இதில் நான் ஒன்றுமே செய்யவில்லை. மாமன்னரின் கட்டளைப்படி உன் தந்தையார் எங்களுடன் வருகிறார். நீயோ உன் சொந்த விருப்பத்துக்காக உன் தாயாரையும் அழைத்துக்கொண்டு வருகிறாய். உனக்கு விருப்பம் இல்லாவிட்டால் இப்போதே சொல்லிவிடு. உனக்காக நான் சக்கரவர்த்தியிடம் முறையிட்டு, உங்கள் இருவரையும் திருப்பி அனுப்புகிறேன்; வா, நாம் இருவருமே சக்கரவர்த்தியிடம் போவோம்.''

"உங்கள் பேச்சு எனக்கு வெறுப்பைத்தான் தருகிறது''என்று சிடுசிடுத்தாள் ரோகிணி. "உங்களை நான் என் மனதார வெறுக்கிறேன்!''

"என்ன சொன்னாய்?''இளங்கோவின் இளம் மீசை துடிதுடித்தது. அவன் கண்கள் கொப்பளித்தன.

“நீங்கள் என்னை ஏமாற்றினீர்கள்! என்பதைத் துரோகியாக மாற்றினீர்கள்! என்னுடைய தந்தையாருக்கு வஞ்சனை செய்யத் துண்டினீர்கள். என் தம்பி காசிபனை என்னிடமிருந்து விரட்டினீர்கள்! இவ்வளவும் செய்து விட்டு, இப்போது கூண்டுக்கிளிபோல் கொண்டுபோய் உங்கள் நாட்டில் ஓர் அறைக்குள் அடைக்கப் பார்க்கிறீர்கள். உங்களுடைய பேச்சு, செயல், சாகசம் ஒன்றுமே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. நான் உங்களை வெறுக்கிறேன், வெறுக்கிறேன், வெறுக்கிறேன்.’’

“பெண்ணல்ல இவள்; பேய்தான்!’’என்ற முடிவுக்கு வந்தான் இளங்கோ. அழகான நாகப்பாம்பு தன் அலங்காரப் படம் விரித்து ஆடத் தொடங்குகிறதா?

“எவ்வளவு அழகான கண்கள், எவ்வளவு அடர்த்தியான புருவங்கள்! எவ்வளவு எடுப்பான நாசி! அடடா, எத்தகைய செவ்விதழ்கள்-இவ்வளவு அழகும் கொண்ட ஒருத்தியா இப்படி விஷத்தைக் கக்குகிறாள்?’’

இளங்கோவின் வலது கரம் பரபரத்தது. அவளுடைய முகத்தின் அழகுச் சேர்க்கையனைத்தும், அவனுடைய ஒரே ஓர் அறையைத் தாங்க வலிமையற்றவை. ‘என்ன துணிவு இவளுக்கு? யாரிடம் பேசுகிறோம் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டுதான் பேசுகிறாளா?’

இளங்கோவின் முகத்தில் திடீரென்று கோரக் களை தாண்டவமாடியது.

புருவங்கள் நெரிந்தன. விழிகள் குத்திட்டு நின்றன. அவளருகில் நெருங்கி, அவளைப் பார்த்துப் பயங்கரமாக விழித்துக்கொண்டே, “நீ என்ன சொன்னாய்?’’என்று திரும்பவும் கேட்டான்.

“நீங்கள் என் குல விரோதி! நான் உங்களை வெறுக்கிறேன்’’என்று கலங்காமல் கூறினாள் ரோகிணி.

மறுகணம் ‘பளீ’ரென்று சத்தம் கேட்டது. ரோகிணியின் மூக்கிலிருந்து ரத்தத் துளிகள் கசிந்தன. செவிகள் ரீங்காரம் செய்தன.

அத்துடன் அவன் நிற்கவில்லை. வெறிகொண்டவன் போல் அவள் இடையைப் பற்றி மேலே தூக்கினான். கீழே கடல் அலைகள், மரக்கலத்துடன் முட்டிமோதிக் கொண்டு பயங்கரப் பேயாட்டம் போட்டன. உணர்ச்சி வேகத்தில் தான் செய்துகொண்டிருப்பது என்ன என்பதையே அவன் மறந்துவிட்டான்.

“உன்னைத் தொலைத்து விடுவேன்! என்னை யாரென்று நினைத்தாய்? யார் என்று நினைத்தாய்?”என்று அலறினான்.

அலைகடல் அவன் கரங்களில் அகப்பட்டிருந்த சிறு பிராணியைத் தனக்கு உணவாகப் போடச் சொல்லிக் கூத்தாடியது. ரோகிணி தன் வாழ்வின் முடிவு நெருங்கி விட்டதென்ற எண்ணத்தில் தன் பலமனைத்தையும் சேர்த்துக் கத்தினாள். கைகால்களை உதறிக்கொண்டு பதறினாள். கூக்குரலிட்டாள். மாடிப்படிகளில் காலடி ஓசை கேட்டது.

“இளங்கோ!”என்று அதட்டிக்கொண்டே அங்கு ஓடிவந்தார் வல்லவரையர். தாவிச் சென்று ரோகிணியை அவனிடமிருந்து பற்றி இழுத்தார்.

அவனுடைய கோலத்தைக் கண்டவுடன், ஏதோ நடக்கக்கூடாதது நடந்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது வல்லவரையருக்கு.

ரோகிணியை ஒரு புறம் நிறுத்திவிட்டு, இளங்கோவிடம் நெருங்கி வந்து, “நீ என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்து விட்டாய்?”என்று பதறினார். “இப்போது என்ன நடந்து விட்டது?”

அவன் மறுமொழி கூறாமல் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு கடலின் பக்கம் திரும்பினான். கண்ணீர்த்துளிகள் வெடித்துச் சிதறின. அவன் முதுகு குலுங்கி, அங்கம் பதறி நடுங்குவதை ரோகிணி மிகுந்த அச்சத்தோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன இளங்கோ, இது?”வல்லவரையர் மீண்டும் கேட்டார்.

“என்னை இவள் இகழ்ந்து பேசிவிட்டாள் தாத்தா. என்னால் அதைப் பொறுக்க முடியவில்லை!”என்று மீண்டும் குமுறினான். “என்னை இவள் அலட்சியப்படுத்திவிட்டாள், தாத்தா!”

‘இந்தச் சிறிய விஷயத்துக்காகவா இவ்வளவு பதற்றம்’என்று கேட்பவர்போல் முதலில் விழித்தார் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர். உடனே அவருக்கு கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளாரின் நினைவு வந்தது. தந்தையைப் போல ்தானே மகனும் இருப்பான்!

ரோகிணி ஏதோ தகாத குற்றம் புரிந்துவிட்டவள் போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு பரிதாபமாக நின்றாள். வல்லவரையர் அவளை நெருங்கி, “கொடும்பாளூர்க் குலம் மிகவும் பொல்லாத குலம், ரோகிணி! நெருப்போடு பழகுவதுபோல் அதனுடன் பழக வேண்டும்”என்று கூறினார்.

பதிலளிக்கக்கூடிய தெம்போ, துணிவோ அவளிடம் இல்லை. பயங்கரக் கனவிலிருந்து விழித்துக்கொண்டவள் போல் காணப்பட்டாள்.

“ரோகிணி! பெற்று வளர்த்த தாயார் ஒரு சுடுசொல் சொன்னால்கூட அவர்கள் தாங்கமாட்டார்கள். மாபெரும் சோழ சாம்ராஜ்யத்தைக் கட்டி ஆளும் சக்கரவர்த்திகளே அவர்களிடம் இன்மொழியால் நயந்து உரையாடுவது வழக்கம். இளங்கோவுடன் நெருங்கிப் பழகும் நீ இதையெல்லாம் தெரிந்துகொண்டு பழகவேண்டும் அம்மா!”

“நான் ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே!”என்றாள் ரோகிணி. “என்னுடைய துன்பம் தாங்காமல் நான் தனிமையில் புழுங்கிக்கொண்டிருந்த போது அவர்தாம் வந்து குறுக்கிட்டார்.”

“பாதகமில்லை, இனியாவது கவனமாக நடந்துகொள். அவன் கொடும்பாளூர் அரசரின் செல்வப் புதல்வன்; நாடாளவிருக்கும் இளவரசன். நயந்து பேசுகிறவர்களுக்கு அவன் நல்லவன். சுடுசொல்லை வீசுகிறவர்களுக்கு எரிமலை. தெரிந்து கொண்டாயா!’’

அவளிடம் அவர் பேசிய சொற்கள் இளங்கோவின் செவிகளில் விழவில்லை. அவற்றைக் கேட்க அவன் விரும்பவில்லை.

“இளங்கோவிடம் வந்து, வீராதி வீரனான நீ, கேவலம் ஒரு பெண் பிள்ளையிடந்தானா உன் வீரத்தைக் காட்டத் துணிந்தாய்!’’என்று பரிகசித்தார். “பாவம் அவளுடைய கவலை அவளுக்கு! வா, வந்து ஓய்வெடுத்துக்கொள்.’’

அவனைத் தள்ளிக்கொண்டுவந்து கட்டிலில் கிடத்திவிட்டு படிகளில் இறங்கிக் கீழ்தளத்துக்குச் சென்றார் வல்லவரையர். சின்னஞ் சிறுவர்களின் கோபம் சிலவிநாடிகளில் தீரக்கூடியது என்பது அவர் எண்ணம்.

இளங்கோ தலையணையில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு குப்புறப் படுத்தான். மலைகளைப் போன்ற பேரலைகள் நான்கு பக்கங்களிலும் எழும்பி வந்து அவனுடைய கட்டிலைத் தனியே கடலுக்குள் அடித்துக் கொண்டு போவதுபோல் தோன்றியது. “நான் உன்னை வெறுக்கிறேன்! நான் உன்னை வெறுக்கிறேன்!’’என்று எக்காளமிட்டபடியே அவை ஒவ்வொன்றாக அவன் கண்ணெதிரே சுருண்டெழுந்து நர்த்தனம் புரிந்தன.

அற்பத்திலும் அற்பமான விஷயம் என்று நினைத்து அதைத் தன் மனத்திலிருந்து ஒதுக்கிவிடப் பார்த்தான் இளங்கோ. அற்பமான சிறு வித்திலிருந்துதானே மிகப்பெரிய ஆலமரம் முளைத்தெழுகிறது? எண்ணங்களான ஆல விருக்ஷங்கள் அவனது உடலின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் விழுதுகளையும் வேர்களையும் பாய்ச்சி அவனை ஆட்டுவிக்கத் தொடங்கின.

முதற் பார்வையிலிருந்து எவளிடம் அவன் தன் மனத்தைப் பறிகொடுத்தானோ, அவள் அவனைப் பகைக்கிறாள்;

வெறுக்கிறாள்; துரும்பென எண்ணித் தூற்றுகிறாள்.

வெகுநேரம் சென்ற பின்பு, “இளவரசே”என்ற மெல்லிய குரலொன்று அவன் தலைமாட்டில் கேட்டது. அந்தக் குரலை அவன் முதலில் நம்பவில்லை. தன் மனம் எழுப்பும் பிரமைக் குரலாக இருக்குமோ என்று சற்றே தயங்கினான்.

இளவரசே!”என்று மீண்டும் அதே குரல் ஒலித்தது. தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான்: நான்... நான் வந்து...”ரோகிணி தடுமாறினாள்.

யாரது? யார் நீ”என்று முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டே கேட்டான் இளங்கோ. “நான் உன்னை வெறுக்கிறேன், நீ என் முகத்தில் இனி விழிக்கவேண்டாம்!”என்று தன் சொற்களில் ஆத்திரத்தின் வஞ்சத்தையெல்லாம் ஒன்றாய்த் திரட்டி வைத்து அவள்மீது வீசினான்.

அம்பு பட்ட அன்னப் பறவை தன் சிறகுகளைச் சிதற விட்டு, கப்பலின் கீழ்த்தளத்துக்கு உருண்டோடிச் சென்று அங்கு குற்றுயிர் குலை உயிராக விழுந்து துடித்தது.

அதன் பிறகு ரோகிணியுடன் இளங்கோ முகம் கொடுத்துப் பேசுவதையே நிறுத்திவிட்டான். நாகப்பட்டினத்துக்கு அவர்கள் வந்த பின்னரும், அதைவிட்டு அவர்கள் புறப்பட்ட பின்பும் அவன் அவளை ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை.

4. அகந்தைக்கார அழகி

இராஜேந்திரசோழப் பெரிய உடையார் தமது பரிவாரங்கள் புடைசூழ நாகப்பட்டினத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, அருகில் இருந்த ஆனைமங்கலம் சோழ மாளிகையில் அன்றிரவுப் பொழுதைக் கழித்தார்.

ஜனத்திரளின் பெரும்பகுதி ஆனைமங்கலத்துக்கு அவரைப் பின்பற்றி வந்தது. ஆனைமங்கலத்தின் வரவேற்பு நாகப்பட்டினத்தின் வரவேற்பையும் மிஞ்சிவிட்டது. தெருக்கள் தோறும் குலை தள்ளிய வாழை மரங்களைக் கட்டியிருந்தார்கள். வீடுகள் தோறும் மாவிலைத் தோரணங்களும், மாவிலைக் குருத்துத் தோரணங்களுமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. வீட்டுக்கு வீடு நெல் குவித்து, அதன் மேல் முளைக்குடம் வைத்து, சுற்றிலும் தீபச் சுடரொளி பரப்பியிருந்தார்கள்.

பெண்டிரின் கைவண்ணம் அற்புதம் அற்புதமான மாக்கோலங்களாகத் தெருக்களில் மலர்ந்திருந்தன. மல்லிகை நிற மாவினால் புள்ளிக் கோலங்கள் தீட்டி, தாமரை நிறச் செம்மண்ணால் அவற்றுக்குக் கரை கட்டியிருந்தார்கள். கோலப் புள்ளிகளின் மேலே பறங்கிப் பூக்களும், செவ்வல்லிகளும் சிரித்துக் கொண்டிருந்தன.

ஆடுவோர், பாடுவோர், சிலம்பம் விளையாடுவோர், கும்மியடித்துக் குரல் எழுப்புவோர், இப்படியாக ஆனை மங்கலமே ஆனந்தமங்கலமாக விளங்கியது. வாணவேடிக்கைகளால் ஆகாயமே நந்தவனமாக மாறி வானவில்லின் நிறத்தாலான நெருப்பு மலர்களைச் சொரிந்த வண்ணமாக இருந்தது.

மறுநாள் அதிகாலையில் அவர்கள் மறுபடியும் பிரயாணத்தைத் தொடங்கி, பிற்பகலில் திருவாரூரை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மக்கள் கூட்டம் கட்டுக்கடங்காத அளவுக்குப் பெருகிக் கொண்டே வந்தது. களைத்துப்போய்ப் பின் தங்கியவர்கள்

பலர் என்றால், புதிதாகக் கூட்டத்தில் சேர்ந்து கொண்டவர்கள் பலப்பலர்.

கூட்டத்தில் இருந்தவர்களுக்கு, பரிவாரங்களுக்குப் பின்னால் சென்று கொண்டிருந்த ரதத்தில் இருந்தவர்கள் யார் என்று தெரியவில்லை. ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் மனப்போக்குப்படி நினைத்துக் கொண்டார்கள். ரதத்தை நெருங்கிச் சென்று அதற்குள்ளே இருந்தவர்களை யாராலும் பார்க்க முடியவில்லை. அதைச் சுற்றிலும் கடுமையாக கட்டுக்காவல் இருந்தது.

குதிரை வீரர்களின் வேல்முனைகள் சக்கரவட்டம் போல் ரதத்தை வளைத்துக்கொண்டிருந்தன; காற்றில் எப்போதாவது பட்டுத் திரைத்துணி படபடத்தபோது, கூட்டத்தினரின் விழிகள் அங்கே பாய்ந்து செல்லத் தவறவில்லை. பெண்களின் தலைகள் தெரிந்தன, பெரியவர் ஒருவரின் உடல் தெரிந்தது.

வீரமல்லன் மாத்திரமே ரதத்தின் அருகில் நெருங்கிச் சென்றான். அடிக்கடி அவன் உள்ளேயிருந்தவர்களிடம் ஏதோ பேசுவதுபோல் தோன்றியது. ஒருசமயம், அவன் கூட்டத்தினர் கொண்டு வந்து கொடுத்த இளநீரை ரதத்தில் வந்தவர்களுக்குக் கொடுத்தான். அடுத்தாற்போல்,

அவர்களுடைய சின்னஞ்சிறு தேவைகளையும் கவனித்து உடனுக்குடன் பூர்த்தி செய்துகொண்டு வந்தான்.

ஒரு தேவையும் இல்லாதபோதுகூட, அவர்களை உபசரிக்கும் சாக்கில் அவர்களுக்கு அன்புத் தொல்லைகள் கொடுத்து வரத் தொடங்கினான் வீரமல்லன்.

வழியில் அந்த ரதம் சில விநாடிகள் நின்றபோது அதை நெருங்கிச் சென்று அதன் திரையை விலக்கித் தலையை உள்ளே நீட்டிக்கொண்டு கூறினான், “தங்களுக்கு ஒரு குறையும் தோன்றாதவாறு கவனித்துக்கொள்ளும்படி சாமந்த நாயகர் எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். விருந்தோம்பும் பணியில் அணுவளவு நான் என் கடமையில் தவறிவிட்டாலும் அவருடைய கோபத்துக்கு ஆளாக நேரிடும். தங்களுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற நானும்

என் ஆட்களும் எப்போதும் சித்தமாக இருக்கிறோம்! இப்போது உங்களுக்கு என்ன வேண்டும் சொல்லுங்கள்?''

அவனுடைய கண்கள் அப்போது தன் முகத்தை வட்டமிடுவதைக் கண்ட ரோகிணிக்கு எரிச்சல் உண்டாயிற்று.

"சாமந்த நாயகர் கூறியதைவிடப் பன்மடங்கு நீ எங்களை அதிகமாக உபசரிக்கிறாய். உன்னுடைய உதவிக்கு மிகவும் நன்றி''என்றாள் அவள். "ஆமாம்; நீ யார்? சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் உனக்கு என்ன வேலை?''

'நீ'என்று ஒருமையிலே ரோகிணி தன்னைக் குறிப்பிட்டது வீரமல்லனுக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. என்ன இருந்தாலும் வயதில் சிறியவள், தோற்றுப்போன வேற்றுநாட்டு மன்னரின் மகள். அதற்காக வீரமல்லன் கவலைப்படவும் இல்லை. முதன் முறையாக அவள் தன்னைப் பொருட்படுத்திச் சில வார்த்தைகள் பேசியதே அவன் தலையைச் சுற்ற வைத்தது.

"நான் ஆயிரவர் படைத் தலைவன். என் பெயர் வீரமல்ல முத்தரையன்''என்றான் கர்வத்தோடு. "பொறுப்புள்ள கடமையென்பதால் இதற்கென என்னைத் தனியாகப் பொறுக்கி எடுத்து அனுப்பியிருக்கிறார்கள். முன்பே நானும் ஈழ நாட்டுக்கு வந்திருக்க வேண்டியவன். வந்திருந்தால் அங்கேயே தங்களைச் சந்தித்து மகிழ்ந்திருப்பேன்.''

"இந்த மகிழ்ச்சியே உனக்குப் போதும்! இனிமேல் தந்தையாரோ நானோ அழைத்தால் நீ எங்கள் உதவிக்கு வரலாம். இப்போதைக்கு திரைத்துணியை மூடிவிட்டு, நீ சற்று உன் முகத்தை வெளியே இழுத்துக் கொள்கிறாயா?''என்றாள் ரோகிணி.

'என்ன அகந்தை இவளுக்கு!'என்று நினைத்துக் கொண்டே, அவ்விடத்தை விட்டு விலகிக்கொண்டான் வீரமல்லன். குதிரையில் ஏறிக்கொண்டு கூட்டத்தினரைச் சுற்றிப் பார்த்தான். எல்லோருடைய கண்களும் அவன் மேல் பதிந்திருந்தன. அவனைச் சேர்ந்த வீரர்கள்கூட அவனைச் சற்றுப் பொறாமையோடு பார்த்தார்கள்.

மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்காத பாக்கியம், அவர்களை நெருங்கி உரையாடும் பாக்கியம், தனக்கு மட்டும் கிடைத்தது பற்றி அவனுக்கு ஒரே பூரிப்பு. அந்தக் கர்வம் பிடித்த இளவரசி அவனிடம் என்ன பேசினாள் என்று மற்றவர்களுக்குத் தெரியவா போகிறது! வீரமல்லன் தன் தலையைத் தூக்கிக் கொண்டு, நெஞ்சை நிமிர்த்திக்கொண்டு அலட்சியப் பார்வையால் கூட்டத்தினரின் மனப் புழுக்கத்துக்கு ஆளாகிக் கொண்டு, குதிரையின் கடிவாளத்தைச் சுண்டிவிட்டான்.

கூட்டத்தில் சிலர் இடித்துப் புடைத்துக் கொண்டு அவனைத் தங்களிடம் கூப்பிட்டுப் பார்த்தார்கள். "ரதத்தில் வருபவர்கள் யார்? எங்கிருந்து வருகிறார்கள்?"என்று அவனிடம் வினாக்களை வீசினார்கள். வீரமல்லன் அவர்களைத் திரும்பிப் பார்க்கவுமில்லை, அவர்களுக்கு விடையளிக்கவும் இல்லை.

"யாரோ ஈழநாட்டு விருந்தினர்கள். சக்கரவர்த்திகளுக்கு வேண்டியவர்கள். எங்களுக்கு யார் என்று தெரியாது"என்று பதிலளித்தான் முன்னால் சென்ற குதிரைச் சேவகன்.

வீரமல்லனின் குதிரை அவனிடம் விரைந்து சென்றது. "பேசாமல் வாயை மூடிக்கொண்டு போவதைவிட்டு, அவர்களிடம் என்ன பேச்சு வேண்டிக் கிடக்கிறது"என்று சீறினான்.

"நீங்கள் ரதத்துக்குப் பக்கத்தில் வருகிறீர்கள்; நாங்கள் மக்களிடம் நெருக்கடி பட்டுக்கொண்டு திண்டாடுகிறோம். அவர்கள் கேள்விக்கு ஏதும் மறுமொழி சொல்லாவிட்டால் உற்சாக வெறியில் அவர்கள் ரதத்தையே கூண்டோடு தூக்கிச் சென்று விடுவார்கள் போலிருக்கிறது. நம்முடைய அதிகாரத்துக்கு இது நேரமல்ல. அதோ பாருங்கள்! யானை மீதிருந்து சக்கரவர்த்திகள் அடிக்கடி இந்தப் பக்கமே திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு போகிறார்கள்."

வீரமல்லன் முன்னால் சென்றுகொண்டிருந்த யானைகளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். முதல் யானையின்மேல் அம்பாரியில் ஈழத்திலிருந்து கொண்டு வந்த மணிமுடி,

உடைவாள், இந்திரனாரம் முதலிய அரசுரிமைப் பொருள்கள் இருந்தன. அடுத்தாற்போல் சென்ற யானையில் மாமன்னர் இராஜேந்திரரும் இளங்கோவும் அருகருகே அமர்ந்திருந்தனர்.

ஏற்கனவே வீரமல்லன் கண்டு ஆத்திரப்பட்ட காட்சிதான் அது. அந்த ஆத்திரம் இப்போது அவன் நெஞ்சில் நெருப்பாய்ப் பற்றியது. ‘சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் சக்கரவர்த்தியோடு சரிசமமாக அமர்ந்து செல்லும் அளவுக்கு இளங்கோவின் புகழ் உயர்ந்து விட்டதா?’

‘போர்க்களத்தில் எத்தனை எத்தனையோ வீரர்கள் மாண்டு மடிந்திருக்கிறார்கள். எத்தனை எத்தனையோ பேர் அங்க ஈனர்களாக மாறி இருக்கிறார்கள். கேவலம் ஒரு முடியைத் தேடிச் சென்று எடுத்து வந்து விட்டான் என்பதற்காகவா இத்தனை ஏற்றம் இவனுக்கு. என்னை ஈழத்துக்கு அனுப்பியிருந்தால் இந்தக் காரியத்தை நான் செய்திருக்க மாட்டேனா, என்ன? இந்தப் பரந்த சாம்ராஜ்யத்தில் இவன் ஒருவன் மட்டும்தானா வீரன்?’

வீரமல்லன் ஒருவனைத் தவிர வேறு யாருமே இப்படி நினைக்கவில்லை.

ஈழத்துப் போர்க்களத்திலிருந்து குற்றுயிரும் குலை உயிருமாய்த் திரும்பி வந்தவர்களும், தங்களது கைகால்களைப் பறிகொடுத்தவர்களும் இளங்கோவுக்குக் கிடைத்த பெருமையைத் தங்களுக்குக் கிடைத்ததாகவே நினைத்துக் கொண்டார்கள்.

நெருங்கிப் பழகிய ஒரே காரணத்தால் வீரமல்லனுக்கு இளங்கோவின் அருமை தெரியவில்லை. மலையின் அருகில் நிற்பவர்களால் அதன் அழகையும் கம்பீரத்தையும் காண முடியாது. தன்னைப்போன்ற ஒருவனைச் சக்கரவர்த்தி வேண்டுமென்றே உயர்த்திவிட்டதாக அசூயைப்பட்டான் வீரமல்லன்.

உயரப் பறந்த பருந்தைக் கண்டு, அதை ஒட்டிப் பறந்த ஊர்க்குருவி பொறாமை கொள்ளத் தொடங்கியது.

வீரமல்லன் ரதத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அதன் பட்டுத் திரை சற்றே விலகியிருந்தது. அதற்குள்ளிருந்து எட்டிப் பார்த்த ரோகிணி, யானைமேல் சென்றுகொண்டிருந்த இளங்கோவின் முதுகுப்புறமாகத் தன் விழிகளை மிதக்கவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

5. தென்னாடு உடையாய் போற்றி!

மாடமாளிகைகளும், கூடகோபுரங்களும், பூம்பொழிற் சோலைகளும், நிழல் தரும் சாலைகளுமாக விளங்கியது அந்தக் காலத்துத் திருவாரூர்.

கமலாலயத் திருக்குளத்தில் கமல மலர்க் கூட்டத்தையும், தாமரை இலைகளான மரகதத்தட்டுக்களையும் காணமுடியுமே தவிர, கண்ணீரைக் காண்பது அரிது. ஒரே மலர்க்காடு, இலைக்கூட்டம், கொடிப்பந்தல்.

திருக்குளத்தின் மையத்திலுள்ள தீவுக்குச் செல்ல வேண்டுமானால் பக்தர்கள் ஓடங்களில் செல்வார்கள். அந்த ஓடங்களும் மலர்களின்மீது மிதப்பவைப்போல் தோன்றுமே தவிர நீரைக் கிழித்துக் கொண்டு செல்வதாகத் தோன்றமாட்டா.

கமலாலயக் கரையிலிருந்த சோழ மாளிகையில் அனைவரும் வந்து இறங்கியிருந்தார்கள். படிக்கட்டுக்கு அருகே இருந்த ஒரு பெரிய கூடம் மகிந்தரின் குடும்பத்தாருக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. மாளிகையின் மத்தியில் தங்கியது மாமன்னரது பரிவாரம்.

சக்கரவர்த்தியும் இளங்கோவும் மேன்மாடக்கூடத்தில் தனித்திருந்தனர்.

சோர்வும் களைப்பும் மிகுந்தவனாக இளங்கோ சுருண்டுபோய் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்திருந்தான். இராஜேந்திரருக்குக் காரணம் விளங்கவில்லை. கப்பலில் அவன் அவர் பார்வைக்குத் தட்டுப்படாமல் தப்பிக் கொண்டிருந்தான். கரைக்கு வந்த பிறகு அவனால் அவரிடமிருந்து விலகிச் செல்ல முடியவில்லை.

“ஏன் ஏதோ சோர்ந்து போய்க் காணப்படுகிறாய்?”என்று கேட்டார் சக்கரவர்த்தி. “என்னோடு இன்று பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தபோதும் என்னவோபோல் இருந்தாய்; முகத்தில் உற்சாகமில்லை. இங்கு வந்த பிறகு இன்னும

அதிகமாக முகம் வெளுக்கிறதே! காயம்பட்ட இடம் அதிர்ச்சியுற்றிருக்கிறதா?''

"அப்படியொன்றுமில்லை''என்று கூறிச் சிரிக்க முயன்றான் இளங்கோ. பரிதாபமாக இருந்தது அவன் சிரிப்பு.

"நேற்று மாலை மக்கள் கூட்டத்தினிடையே அகப்பட்டுக் கொண்டு விட்டாயல்லவா? பாவம்! உடல் நலமில்லாதவனைப் படாதபாடு படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதனால் பாதகமில்லை. ஆலயத்துக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கி வந்த பிறகு, நன்றாக ஓய்வெடுத்துக்கொள்; படுத்து உறங்கு.''

சக்கரவர்த்தி குளித்து முழுகிவிட்டுச் சித்தமாவதற்குள் வல்லவரையர், மதுராந்தகர் முதலிய பெரியவர்களும் அங்கு வந்துவிட்டார்கள். இளங்கோவும் அவர்களுடன் சேர்ந்து புறப்படலானான்.

'ஆலயத்துக்குச் சென்று வந்தாலாவது அமைதி கிடைக்குமா?'என்று ஏங்கியது அவன் மனம். உடல்நிலை பயங்கரமான அளவுக்குச் சீரழிந்தபோதுகூட அவன் இவ்வளவு சஞ்சலப்படவில்லை. உடலில் ஏற்பட்ட புண்ணை உதாசீனம் செய்துவிட்டான். உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட புண்ணை அவனால் ஆற்றிக்கொள்ள முடியவில்லை.

'நான் உங்களை வெறுக்கிறேன்!'என்று அவனுடைய முகத்துக்கெதிரே ரோகிணி சொன்ன சொல்லுக்கு, மருந்தைத் தேடி அவன் எங்கு போவான்!

கூரம்போ, வேல் முனையோ நெஞ்சைத் துளைத்திருந்தால்கூட, அவற்றை நெஞ்சைவிட்டு அகற்றி விடலாம். அவள் சொல்லை எப்படி அகற்றுவது? எப்படிப் பிடுங்கி எறிவது?

மனத்தின் மருத்துவச் சாலையாகிய ஆண்டவன் ஆலயத்துக்கு அவன் மாமன்னருடன் போய்ச் சேர்ந்தான். மூடிய விழிமலர்களைத் திறவாமல் சிறுபொழுது தனக்குள் கசிந்துருகினான்.

அகிலத்தையே ஆளும் வல்லமை பெற்ற சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் சக்கரவர்த்தி, திருவாரூரில் எழுந்தருளிய தியாகேசன் முன்பாக நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்து தெண்டனிட்டார். அவர் பூண்டிருந்த பொன்னாபரணங்கள் தரையில் விழுந்து புரண்டன. அவர் உடுத்திருந்த கலிங்கத்துப பட்டாடை அடியார்களது காலடி தோய்ந்த மண்ணிலே தோய்ந்தது.

மாமன்னரின் மலைபோன்ற மேனி மண்ணைத் தழுவி நிற்பதைக் கண்ணுற்றான் இளங்கோ. வெறும் மண்ணா அது? பெற்று வளர்த்த மண்; பீடுற வாழச் செய்த மண்; பிறவியை மறைக்கப் போகும் மண்.

“தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி! எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி!”

உள்ளங்குழைந்துருக உத்தமனைத் துதித்துப் போற்றினார் சக்கரவர்த்தி. மளமளவென்று அவர் கண்களில் குளிர் அருவி பெருக்கெடுத்தது. இறைவனது திருப்பணிக்கென்று அவர் எவ்வளவோ பொன்னும் பொருளும் காணிக்கையாகக் கொடுத்திருக்கிறார். அவர் வழங்கிய தேவ தானங்களும், பள்ளிச் சந்தங்களும் கணக்கில் அடங்காதவை.

எனினும் அவையெல்லாம் கண்ணீராகிய விலைமதிப்பற்ற காணிக்கைக்கு முன்பு எம்மாத்திரம்? அகத்தின் ஆணவத்தை, மனத்தின் மாசை, சிற்றறிவின் செறுக்கை அலம்பிக் கழுவும் ஆனந்தப் பொன்னீரல்லவா அது?

மாமன்னரின் மனம் தியாகத்தின் திரு உருவிடம் முறையிட்டது:

‘தியாகப் பெருமானே! போர்த் தொழில் புரிவது நாடாள்பவனின் கடமை என்பதால் அதை முடித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். கொலை, புலை, கொடுமை, வெறித்தனமாகிய குரூரங்கள் நிறைந்த மறத்தொழில் தான் அது. ஆனால் அறம் என்று நம்பிச் செய்திருக்கிறேன். அதன் புண்ணிய பாவங்கள் அனைத்தையும் நீயே ஏற்றுக்

கொள். போரில் நான் வெற்றி பெற்றேன்; நட்பு முயற்சியில் தோல்வியுற்றேன். இந்த வெற்றி, தோல்வி இரண்டையும் நீயே ஏற்றுக்கொள்!

‘பண்பற்ற பகைவர்கள் நாட்டின் வடக்கு எல்லையில் எக்காளமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உட்பகைவர்களோ உணர்ச்சிவெறி கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களது தீமைகளிலிருந்து நாட்டைக் காக்கும் சக்தியைக் கொடு!

‘என் தங்கத் தமிழ்நாட்டில் வங்கத்தின் கங்கை பாய வேண்டும். நாட்டு மக்கள் வளம் பெற்ற வாழ்வு வாழ வேண்டும். தென்னாடுடையவனே! இந்நாட்டைப் பொன்னாடாக்கிவிடு!’

பூசனையை முடித்துக்கொண்டு மன நிம்மதியுடன் மௌனமாகத் திரும்பி நடந்தார் மாமன்னர்.

இளங்கோவும், ‘தியாகேசா! அந்த அற்பச் சிறுமியின் சுடுசொல்லால் என் மனம் வேதனையுறுகிறது. அந்தச் சொல்லை மறந்திருப்பதற்கு ஓர் உபாயம் கற்றுக்கொடு’என்று வேண்டிக்கொண்டு வந்தான்.

இரவு உணவு முடிந்தவுடன் படுக்கைக்குச் செல்வது போல் பெரியவர்களிடம் போக்குக் காட்டிவிட்டு, கமலாலயக் குளக்கரை ஓரமாக நடந்து சென்றான் இளங்கோ. திருவாரூர் தனது உல்லாசக் களியாட்டங்களை முடித்துக் கொண்டு களைத்துப்போய் உறங்க முற்பட்டது. குளக்கரையைச் சுற்றிலும் ஆங்காங்கே தீப்பந்தங்கள் எரிந்தன. குளத்தின் மையத்தில் அமைந்திருந்த நடுவனார் ஆலயத்திலிருந்தும் விளக்கொளி பரவியது.

மகிந்தர் தங்கியிருந்த கூடத்துக்கு எதிரே, குளத்தின் படிக்கட்டில் யாரோ ஒரு பெண்பிள்ளை தனிமையில் அமர்ந்திருந்தாள். மங்கலான ஒளிக் கலவையில் முதலில் அவள் யாரென்று இளங்கோவுக்குத் தெரியவில்லை.

யாரென்று தெரிந்துகொண்டவுடன், மேலே நடக்காமல் படிக்கட்டின் சுவருக்குப் பின்னால் தயங்கி நின்றான்.

கன்னத்தில் கை வைத்துக்கொண்டு நீரின் பக்கம் திரும்பியிருந்தாள் ரோகிணி.

மற்றொரு உருவம் படிக்கட்டில் மெல்ல இறங்கி வந்தது. மெதுவாக அவளுக்குப் பின்னால் போய் நின்று கொண்டு, "இளவரசி! இந்த அகாலவேளையில் நீங்கள் இங்கே இப்படித் தனியாக வரலாமோ!"என்று கேட்டது.

அந்தக் குரலையும் உருவத்தையும்கொண்டு, வந்திருப்பவன் வீரமல்லன் என்பதை அறிந்தான் இளங்கோ. ஒரு கணம் அவன் மனம் துணுக்குற்றது.

பிறகு இளங்கோ தன் வியப்பைக் குறைத்துக் கொண்டான். மகிந்தரின் குடும்பப் பாதுகாப்பு வீரமல்லன் பொறுப்பிலிருந்தது, அவன் நினைவுக்கு அச்சமயம் வந்தது.

வீரமல்லனின் கேள்விக்கு மறுமொழி கூறாமல் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள் ரோகிணி. இளங்கோ மறைவில் இருந்ததால் அவளுக்கோ, வீரமல்லனுக்கோ, அவன் அருகில் நின்றது தெரியவில்லை. "உங்களைத்தான் இளவரசி! - தனியாக இங்கு எங்கே வந்தீர்கள்?"என்று கேட்டான் வீரமல்லன்.

"ஏன், வரக்கூடாதோ?"என்று திருப்பிக்கேட்டாள் ரோகிணி.

"உங்கள் சித்தப்படி நீங்கள் எங்கும் போகலாம், வரலாம். ஆனால், நீங்கள் இங்கிருந்தால் நானும் உங்கள் காவலுக்கு நிற்கவேண்டியிருக்கும்."

'எனக்கொன்றும் அச்சமும் இல்லை; எனக்குக் காவலும் வேண்டாம்'என்று கூற நினைத்த ரோகிணி, அப்படிக் கூறாமல், சிறுபொழுது எதையோ யோசனை செய்தாள். பிறகு, "வீரமல்லா! இப்படிச் சற்று அருகில் வா"என்று அவனை அழைத்தாள்.

மிகவும் நெருங்கிச் சென்றவனை, "போதும் அப்படியே நில்"என்று கூறிவிட்டு, "உனக்குக் கொடும்பாளூர் இளவரசர் இளங்கோவைத் தெரியுமா?"என்று மென் குரலில் கேட்டாள்.

இளங்கோவின் செவிகள் அவள் குரலை கிரகித்துக் கொண்டன.

வீரமல்லன் கணப்பொழுது மௌனமாக நின்றான். அதிர்ச்சியுற்றவன்போல் காணப்பட்டான்.

“என்ன யோசிக்கிறாய்? உனக்கு அவரைத் தெரியுமா?’’

“ஏன் கேட்கிறீர்கள்?’’

“காரணத்தோடுதான் கேட்கிறேன். உன்னால் எனக்கு அவரிடம் ஒரு காரியம் ஆகவேண்டும்.’’

“அவனை எனக்குத் தெரியும்’’என்றான் வீரமல்லன். அவன் குரல் என்னவோபோல் இருந்தது.

“அவனா! உங்கள் நாட்டுப் பழக்கம் விசித்திரமாயிருக்கிறதே! ஓர் இளவரசரைப் பற்றி நீ இவ்வளவு அலட்சியமாய்ப் பேசுகிறாயே?’’

“அவன் என்னுடைய நண்பன், இளவரசி! இளவரசனாக இருக்கலாம். ஆனால் அவனும் என்னைப்போல் ஒரு மனிதன்தானே!’’

“போகட்டும்! அது உன் சொந்த விஷயம்’’என்று சொல்லி விட்டு, “எனக்கு நீ ஒரு சிறு உதவி செய்ய முடியுமா?’’என்று கேட்டாள்.

“நீங்கள் இட்ட பணியைச் செய்வதில் எனக்கு மகிழ்ச்சிதான். சிறு உதவி என்ன? பெரிய உதவி செய்வேன்.’’

“என் தந்தையார் என்னிடம் ஒரு முக்கியமான செய்தி சொல்லியிருக்கிறார். அதை நான் கொடும்பாளூர் இளவரசரிடம் நேரில் சொல்ல வேண்டும். எனக்காக அவரிடம் சென்று நான் அவரை உடனே காண விரும்புவதாய் சொல்லுகிறாயா? நான் இந்த இடத்தில் காத்திருப்பதாய்ச் சொல்.’’ வீரமல்லன் அங்கேயே நின்றான். திரும்பிப் போகவில்லை.

“போய் வருகிறாயா?’’என்று கெஞ்சும் மொழியில் கேட்டாள் ரோகிணி.

“உங்களுக்கு அவனை நன்றாகத் தெரியுமா?”என்று திருப்பிக் கேட்டான் வீரமல்லன்.

“தெரியாமலா வரச் சொல்வேன்?”

“உங்கள் தந்தையாருக்கு இளங்கோவைத் தெரியுமல்லவா?”

“தெரியும்.”

“அவரே அவனிடம் அதை நேரில் கூறிவிட்டால் என்ன? தங்களுக்கு ஏன் இந்த வீண் சிரமம்?”

“வீரமல்லா! உன்னிடமிருந்து நான் எவ்விதமான யோசனையையும் எதிர்பார்க்கவில்லை, நீ போய்ச் சொல்ல முடியுமா? முடியாதா?”

“முடியாது, இளவரசி! என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“சற்று முன்பு உதவி செய்வதாகச் சொன்ன நீயா அதற்குள்ளாக இப்படி மறுத்துப் பேசுகிறாய்?”

“வேறு எதை வேண்டுமானாலும் செய்யக் காத்திருக்கிறேன்; இந்தக் காரியத்தை என்னால் செய்ய முடியாது.”

“ஏன்?”

“அவனைச் சுற்றிப் பலரும் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள்!”

“இருந்தால்...?”

“இது இரவு நேரம்; நீங்கள் இங்குத் தனித்திருக்கிறீர்கள், இந்தச் சமயத்தில் அவனை இங்கு வரும்படிக் கூறினால் மற்றவர்கள் ஏதும் தவறாக நினைத்துக் கொள்ளக்கூடும்.”

“நீ அவரைத் தனியே அழைத்துச் சொல்ல முடியாதா?”

“முடியாது!”

“உனக்கு விருப்பமில்லை எனக் கூறு!”

“அப்படியே வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் தூதுவனல்ல, காவற்படைத் தலைவன்.”

“தெரிந்துகொண்டேன்! சரி நீ இங்கிருந்து போகலாம். நான் தனித்திருக்கும் வேளையில் நீயும் இங்கு நிற்பது தவறுதான்.”

“கோபித்துக்கொள்ளாதீர்கள், இளவரசி!”திரும்பிப் போகாமல் அங்கேயே நின்றான், வீரமல்லன்.

“நீ போகிறாயா, இல்லையா? இல்லை, உன்னைப் போக வைக்கட்டுமா?”

வீரமல்லன் திரும்ப மனமில்லாதவன் போல் திரும்பிச் சென்றான். மாளிகைக் கூடத்துக்குள்ளே அவன் நுழையும் வரையில் காத்திருந்துவிட்டு, “யாரது அங்கே?”ஏதுமறியாதவன் போல் கேட்டுக்கொண்டே இளங்கோ படிக்கட்டுக் கரைக்கு வந்தான். திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்று திரும்பிப் பார்த்தாள் ரோகிணி.

“யாரது?”

ரோகிணி பதிலளிக்கவில்லை. பதிலளிக்காமல் எங்கே தன் குரலைக் கேட்டுவிட்டு இளங்கோ திரும்பிப் போய் விடுவானோ என்ற அச்சத்தில், பதறிக்கொண்டு அவனிடம் ஓடி வந்தாள்.

“இளவரசே! நிச்சயம் உங்களுக்கு நூறு வயது!”

மன வருத்தத்துடன் நகைத்தான் இளங்கோ. “பெண்களின் சுடு சொல்லுக்கு நூறு வயதுக்காரனையும் ஒரே நொடியில் கொன்றுவிடும் சக்தி இருக்கிறதே, உனக்குத் தெரியுமா?”

ரோகிணிக்குப் பேச நா எழவில்லை.

6. கூண்டுக் கிளியின் குரல்!

குளத்தின் மத்தியில் முளைத்தெழுந்த ஒளித் தீவான நடுவர்

ஆலயத்தைப் பார்த்தவண்ணம் இளங்கோவும் ரோகிணியும் குளத்தங்கரைப் படிக்கட்டில் அமர்ந்திருந்தனர். சந்திப்பு நிகழ்ந்தவுடன் வெடித்துக் கிளம்பிய பேச்சு அப்படியே பாதியில் அறுந்துவிட்டது. அதை மீண்டும் ஒட்டவைத்து உரையாடலை முன்போலத் துவங்க வேண்டும். முதலில் யார் பேசுவது?

அவள் பேசுவாள் என்று அவன் எதிர்பார்த்தான், அவன் பேசுவான் என்று அவள் எதிர்பார்த்தாள்.

ரோகிணிக்கு வாயைத் திறப்பதற்கு அச்சமாயிருந்தது. அவனுக்கோ அவளுடைய மௌனத்தின் காரணம் தெரியவில்லை. பேசக்கூடாதென்று அழுத்தம் செய்கிறாளா?

பொறுத்துப் பார்த்தான் இளங்கோ. ரோகிணியின் மௌனத்தை அவனால் மேலும் பொறுக்க முடியவில்லை. குளத்துக்குள் குனிந்து படியருகில் குவிந்திருந்த ஒரு தாமரையை வெடுக்கெனக் கிள்ளித் தண்ணீரில் வீசிவிட்டு, கோபத்துடன் எழுந்தான், திரும்பி நடந்தான்.

"எங்கே போகிறீர்கள்?"என்று கத்தினாள் ரோகிணி.

"என்னை விரும்புகிறவர்கள் யாரோ அவர்களிடம் போகிறேன். மாமன்னர் என்னை விரும்புகிறார்; வல்லவரையர் என்னை விரும்புகிறார்; இன்னும் இந்த நாட்டில் எனக்குத் தெரிந்தவர்களும் தெரியாதவர்களுமாக லட்சோப லட்சம் பேர்கள் என்னை விரும்புகிறார்கள். அப்படியிருக்கும்போது என்னை விரும்பாதவளின் அருகில் நான் ஏன் இருக்க வேண்டும். என்னை வெறுப்பவளிடம் எனக்கு என்ன வேலை?"

"மன்னித்து விடுங்கள்; உங்களுக்கு இரக்கமில்லையா?"என்று மன்றாடினாள் ரோகிணி.

இளங்கோ தயங்கி நின்றான்.

அவனுடைய தயக்கம் அவளுக்குச் சிறிது துணிவு தந்தது. மெல்லத் தனது வலதுகரம் நீட்டிப் பின்புறம் ஒதுங்கியிருந்த அவனுடைய வலக்கரத்தைப் பற்றினாள். இளங்கோவின் மெய் சிலிர்த்தது. ரோகிணியின் முகத்தை மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

"உங்களைச் சந்திக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் நான் இந்த இடத்துக்கு வந்தேன். வீரமல்லன் என்பவனிடம் உங்களை அழைத்து வருமாறு கூறினேன். அவன் மறுத்துவிட்டான். நானே அங்கு புறப்பட நினைத்த சமயத்தில் எதேச்சையாக நீங்களே வந்துவிட்டீர்கள். சற்று நேரம் இங்கு தங்கிச் செல்ல மாட்டீர்களா?" லட்சோப லட்சம் பேர் தன்னை விரும்புகிறார்கள் என்று ஒரு வினாடிக்குமுன்பு தற்பெருமை பேசிய இளங்கோவுக்கு இப்போது அந்த ஒருத்தியின் அன்பு மற்ற அத்தனை பேருடைய அன்பையெல்லாம் விடப் பெரிதாகத் தோன்றியது. வெறுப்புக்கொண்டவள் விரும்பிக் கரம் பற்றுவாளா?

"உன் வெறுப்பு இப்போது விருப்பமாக மாறியிருக்கிறது போலும்!"என்று தன் இளகிய மனத்தை இரும்பாக்கிக் கொண்டு கூறினான் இளங்கோ. "மீண்டும் இது வெறுப்பாக மாறலாம் அல்லவா?"

ரோகிணியின் அன்புப் பிடி அவன் கரத்திலிருந்து மெல்ல நழுவியது. "நீங்களும்தான் என்னை வெறுப்பதாய்ச் சொன்னீர்கள். அந்த வெறுப்பு மெய்யானதாக இருந்தால் நான் உங்களை வற்புறுத்தவில்லை. இனி உங்கள் சித்தம். என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் ஆத்திரத்தில் அறிவிழந்து சொன்ன சொல் அது. இதை மெய்யென்று நம்பினால் நீங்கள் இங்கு தங்கலாம்; இல்லாவிட்டால் போகலாம். லட்சக்கணக்கானவர்களின் அன்புக்குப் பாத்திரமான வீரரை நான் எதற்குத் தடுக்க வேண்டும்?"

"ரோகிணி! உன்னை நான் மனதார விரும்புகிறேன். ரோகிணி!"என்று உணர்ச்சிவயப்பட்டுக் கூறிக்கொண்டே

அவள் அருகில் நெங்கினான், இளங்கோ. "முதல் முறை உன்னைக் கண்டதிலிருந்து உன்னை நான் மனமார விரும்புகிறேன்.''

ரோகிணியின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி நிறைந்த நாணம் படர்ந்தது.

"ஓ! நீங்கள் சொல்வது மெய்தானா?''என்று பரிகாசக் குரலில் கேட்டாள்.

"உங்களுடைய விருப்பம் அதிகமாகும்போது நீங்கள் என்னைக் கடலுக்குள் தூக்கி எறிந்து விடுவீர்கள் போலிருக்கிறது! நாள்கணக்கில் என்னைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்க மாட்டீர்கள்போல் இருக்கிறது. மாமன்னருடன் யானைமேல் போனபோது ஒருமுறைகூடப் பின்னால் திரும்பிப் பார்க்காமல் சென்றீர்களே, இதற்கெல்லாம் காரணம், என்னிடம் விருப்பம் மிகுதியானதுதானா?''

"நீதான் என்னை நெருப்பாகப் பற்றி எரியச் செய்து விட்டாயே!''என்றான் இளங்கோ. "அந்த நெருப்பில் நானும் வெந்துபோய் வீணாக உன்னையும் வாட்டிவிட்டேன்.''

"அப்படியானால் உங்கள் தாத்தா சொன்னதெல்லாம் மெய்தான்.''

"என்ன சொன்னார் அவர்?''

"நெருப்போடு பழகுவதுபோல் உங்களிடம் பழக வேண்டுமென்றார். இருங்கள், சற்று உங்களிடமிருந்து விலகி உட்கார்ந்து கொள்கிறேன். நெருப்பிடம் நெருங்கினால் அது என்னைப் பொசுக்கிவிடுமல்லவா?''

வேண்டுமென்றே சிறிது ஒதுங்கிக்கொண்டு கலகலவென்று சிரித்தாள்

ரோகிணி. மங்கலான அந்த ஒளியில் கூட அவளுடைய முத்துப் பல்வரிசை மின்னலெனப் பளிச்சிட்டது.

"இவ்வளவு அழகாகச் சிரிக்கத் தெரிந்த நீதானா அன்று அப்படி என்மீது சீற விழுந்தாய்? என்ன காரணத்துக்காக நீ

என்னைச் சினந்து கொண்டாய்? சொல்ல மாட்டாயா ரோகிணி?’’

ரோகிணியின் முகம் உடனே வாட்டம் கண்டது. “இந்த வேளையில் அதை ஏன் கிளறிவிடுகிறீர்கள்? உங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டேனே, அது போதாதா உங்களுக்கு?’’

“போதாது; எனக்குக் காரணம் தெரிந்தாகவேண்டும். அப்போதுதான் என் மனம் அமைதி பெறும்’’என்றான் அந்தப் பிடிவாதக்காரன்.

“உங்கள் மன அமைதிக்காக என் மனத்தின் அமைதியை இழக்க வேண்டியிருக்கிறது. இருந்தாலும் சொல்கிறேன்’’என்று துயரம் நிறைந்த குரலில் கூறினாள் ரோகிணி. சொல்ல முடியாமல் தவித்த தவிப்பு அவள் முகத்தில் நன்றாகத் தெரிந்தது.

“அப்படியானால், அதைச் சொல்ல வேண்டாம் ரோகிணி, விட்டுவிடு’’என்றான் இளங்கோ.

“இல்லை; அதில் ஒன்றும் ரகசியமில்லை, நீங்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதுதான்’’என்றாள் ரோகிணி. “நான் அளவுக்கதிகமாக என்னுடைய நாட்டின் மீது பற்றுதலும் பக்தியும் வைத்திருக்கிறேன். என் தந்தையாரிடமும் தம்பியிடமும் ஆழ்ந்த பாசம் வைத்திருக்கிறேன். உண்மையைச் சொல்லப்போனால் உங்கள் சோழநாட்டுக் கப்பல் என் உடலைத்தான் இங்கே சுமந்து கொண்டு வந்திருக்கிறது. என்னுடைய உயிரில் பாதி கப்பகல்லகம் அரண்மனைக்குள் ரோகணத்துக் காட்டுக்குள் என் தம்பியைத் தேடி அலைந்துகொண்டிருக்கிறது. நான் என்ன செய்வேன்? விதி என்னை இரு கூறாய்ப் பிய்த்தெடுத்து வேடிக்கை பார்க்கிறது.’’

கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு மேலே கூறினாள் ரோகிணி. “கூண்டில் அடைப்பட்ட கிளியாக நான் கப்பலில் நின்று துடித்துக்கொண்டிருந்த வேளையில் நீங்கள் எதிர்ப்பட்டு வந்தீர்கள். விதியின்மேல் பொங்கி எழுந்து

கொண்டிருந்த வெறுப்பு உங்கள்மீது திரும்பியது. நான் விதியை வெறுத்தேன்; என்னை நொந்து கொண்டேன், உங்களை வெறுக்கவில்லை.''

“விதி என்கிற சொல்லில் எனக்கும் பங்கு உண்டல்லவோ? நீ இந்த நிலைக்கு வருவதற்கு நானுந்தானே ஒரு காரணம்''என்றான் இளங்கோ.

“காரண காரியங்களை இப்போது ஆராய்ந்து பயனில்லை. முதன் முதலில் உங்கள் சக்கரவர்த்தி தூது அனுப்பியபோது என் தந்தையார் அதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கலாம். அமைச்சரின் உருவில் விதி குறுக்கே நின்று தடுத்துவிட்டது. அடுத்தாற்போல், அது எங்களுக்குப் போரில் தோல்வியைத் தந்தது. அதையும் அடுத்து என் தம்பியைப் பிரித்தது. பிறகு என் உருவத்திலே போய் என் தந்தையைக் காட்டிக் கொடுத்தது; மணிமுடியை உங்களுக்கு மீட்டுக் கொடுத்தது. எங்களை அடிமைகளாய்க் கப்பலேற வைத்தது.''

குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள் ரோகிணி. அவளை எப்படித் தேற்றுவது என்று இளங்கோவுக்குத் தெரியவில்லை. அன்பான மொழிகள் பல சொல்லிப் பார்த்தான். ஆதரவான வார்த்தைகளால் ஆறுதல் அளிக்க முயன்றான். எளிதில் அவளால் தன்னைத் தேற்றிக்கொள்ள இயலவில்லை.

“இளவரசே! நாங்கள் நாடு இழந்து, வீடிழந்து வந்திருக்கும் அநாதைகள். தஞ்சைத் தலைநகருக்குப் போன பிறகு எங்களுடைய எதிர்காலம் எப்படியிருக்குமோ என்னவோ தெரியாது. அரண்மனையில் இருப்பவர்கள் எங்களை எப்படி நடத்துவார்களோ அது புத்த பகவானுக்குத்தான் தெரியும் இதுவரை உங்களிடம் மட்டுமே ஓரளவு நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறேன். பழகிய அந்த ஒரே மனிதரின் மனத்தையும் புண்படுத்திவிட்டேன். அதற்காக ஆயிரம் முறை மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளவே உங்களைச் சந்திக்க விரும்பினேன். என்னை மன்னிப்பீர்களா?''

“போதும் ரோகிணி!''என்று செல்லமாகக் கடிந்து கொண்டான் இளங்கோ.

“தஞ்சைக்குப் போய்விட்டால் இனி உங்களைச் சந்திப்பது கடினம்; நீங்கள் ஆண்பிள்ளை, அதிலும் ஒரு நாட்டின் இளவரசர்! தஞ்சையிலிருந்து சொந்த ஊருக்குப் போனாலும் போவீர்கள் அல்லது இன்னும் எத்தனையோ போர்க்களங்கள் உங்களுக்குக் காத்திருக்கலாம். அப்படியே நீங்கள் தஞ்சையில் தங்கினாலும் மீண்டும் உங்களைப் பார்க்க முடியுமோ முடியாதோ?

பெரும்பாலும் இதுவே நம்முடைய கடைசிச் சந்திப்பாக இருந்தாலும் இருக்கும்.

அதனால்தான் இன்று பிரியும்போது மனக்கசப்புடன் பிரியக்கூடாதல்லவா? நான் உங்களை வெறுக்கவில்லை; இதை நீங்கள் தெரிந்து கொண்டால் போதும் போய் வாருங்கள்.’’ கரம் கூப்பிவிட்டுச் சரேலென்று எழுந்து சென்றாள் ரோகிணி.

“ரோகிணி!’’என்று பதறினான் இளங்கோ. “நில்! ஒரே ஒரு கணம் நின்றுவிட்டுப் போ!’’

“என்ன?’’

“நீ நினைப்பதுபோல் இது நம் கடைசிச் சந்திப்பாக இருக்காது.’’

“எப்படியாவது இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்’’என்று துக்கத்துடன் கூறினாள் அவள்.

“நீ என்னை வெறுக்கவில்லை என்று மட்டும்தானே சொன்னாய்? விரும்புவதாகச் சொல்லவில்லையே?’’

ரோகிணி பதில் அளிக்கவில்லை.

“சொல் ரோகிணி! நீ என்னை விரும்புகிறாயா!’’ மீண்டும் கேட்டான் இளங்கோவேள்.

மௌனமாக அடுத்த அடி எடுத்து வைத்தாள் ரோகிணி.

“சொல்லிவிட்டுப் போ’என்று வெடுக்கென்று அவள் கரத்தைப் பற்றி இழுத்தான் இளங்கோ.

“தயவு செய்து இப்போது எனக்குத் துன்பம் தராதீர்கள். நான் போய் என் தந்தையாரைப் பார்க்க விரும்புகிறேன்.’’

இளங்கோவின் கைப்பிடி நழுவியது. ரோகிணியும் அவன் பார்வையிலிருந்து நழுவினாள். அவன் எழுப்பிய வினாவுக்கு விடை கொடுக்க வேண்டிய அவளது உருவம் இருளில் மறைந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

7. மலர் தூவிய மங்கையர்

அவள் சென்று மறைந்த இருள்வெளியைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற இளங்கோ, சட்டென்று படிகளில் ஏறிக் கரையோரமாக நடந்தான். இனம் புரியாத வேதனையால் அவன் மனம் புழுங்கத் தொடங்கியது. விரும்புகிறேன் என்று ஒரே ஒரு சொல் அவள் சொல்லிவிட்டுப் போகக்கூடாதா?

வெறுப்பையாவது அவனால் ஒருவகையில் தாங்கிக் கொள்ள முடிந்தது. விருப்பும் வெறுப்புமற்ற சூனியத்தை எப்படித் தாங்குவது?

ஒன்று சொர்க்கத்தில் மிதக்க வேண்டும். அல்லது நரகத்தில் உழல வேண்டும். சொர்க்கமும் நரகமுமற்ற ஓர் அந்தரத்தில் தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டுப் போய்விட்டாளே!

குனிந்த தலை நிமிராமல் அவன் நடந்து கொண்டிருந்த போது, "இளங்கோ"என்று குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டான். குளத்தங்கரைச் சுவரில் ஓர் உருவம் சாய்ந்து கொண்டு நின்றது.

"யாரது?"

"பாவம்! குரல்கூட உனக்கு மறந்துவிட்டது. இந்த ஏழை நண்பனை நீ அதற்குள்ளாக மறந்திருக்க முடியாது இளங்கோ!"

வீரமல்லனின் கரம் உரிமையோடு இளங்கோவின் தோளை வளைத்துக் கொண்டது. இளங்கோவுக்கு அது பிடிக்கவில்லை. மெதுவாக அவன் கரத்தைத் தன்னிடமிருந்து எடுத்துவிட்டுக் கொண்டே, "ஓ, நீயா?"என்று ஏதோ கனவிலிருந்து விழித்துக் கொண்டவனைப் போலக் கேட்டான்.

"ஆமாம்! நான்தான்; உன்னுடைய துர்ப்பாக்கியசாலியான நண்பன். கப்பலைவிட்டு நீ இறங்கியவுடனேயே ஓடி வந்து உன்னைத் தழுவிக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்தேன்.

அது கைகூடவில்லை. நீயோ மிகப் பெரியவனாகி விட்டாய். பெரியவர்களிடமிருந்து உன்னைப் பிரித்துக் காண முடியவில்லை. போகட்டும்! உன்னுடைய வெற்றி என் வெற்றி! நீ வெற்றியுடன் திரும்பி வந்ததற்கு என்னுடைய வாழ்த்துக்களை ஏற்றுக்கொள், இளங்கோ!''

"நமக்குள் இந்த உபசார மொழியெல்லாம் எதற்கு?''என்று கேட்டுச் சிரிக்க முயன்றான் இளங்கோ. சிரிப்பு வரவில்லை. சிரிப்புக்குப் பதிலாகச் சினம் கொப்பளிக்கத் தொடங்கியது. "வீரமல்லா! களைப்பாக இருக்கிறது; மாளிகைக்குப் போய் உறங்கவேண்டும். காலையில் மீண்டும் சந்திக்கலாம்.''

"உன்னிடம் ஒரு செய்தி சொல்வதற்காகத் தேடிக் கொண்டிருந்தேன். அதை மட்டும் கேட்டுவிட்டுப் போய் விடு.''என்றான் வீரமல்லன்.

"என்ன!''

"ரோகணத்திலிருந்து வந்திருக்கும் அந்த அடிமைப்பெண் உன்னைத் தனியே சந்திக்கவேண்டுமென்று கூறினாள். எனக்கு அது பிடிக்கவில்லை. என்றாலும் செய்தியைச் சேர்த்துவிட வேண்டியது என் கடமையல்லவா?''

"அடிமைப் பெண்ணா! யாரது?''இளங்கோவின் கண்கள் எரி நெருப்பாக மாறின. வீரமல்லனை நன்றாக உற்றுப் பார்த்தான். அவன் தன்னைத் தேடி எங்கும் போகவில்லை யென்பதும், தானும் ரோகிணியும் சந்தித்து விட்டதால் தன்னிடம் நல்லவனென்று பெயரெடுப்பதற்காக இப்படிச் சொல்கிறானென்றும் இளங்கோவுக்கு விளங்கி விட்டது.

"வீரமல்லா! யார் அந்த அடிமைப்பெண்?''என்று மீண்டும் அவனைக் கேட்டான் இளங்கோ.

"சக்கரவர்த்திகள் சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்களே, அந்த மகிந்தரின் மகள்!''

"ஓ!''என்று வினயமான வியப்பொலி கிளம்பியது இளங்கோவிடமிருந்து.

"ரோகிணியைப் பற்றிச் சொல்கிறாயா? அவள் உன்னிடம் என்ன கூறி அனுப்பினாள்?''

“இளங்கோ! நீண்டநாள் பிரிவுக்குப்பின் சந்திக்கும் நாம் இப்போது நல்ல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசலாம். ரோகணத்துப் போர்க்களம் எப்படி இருந்ததென்று சொல். நீ எப்படி அந்த மணிமுடியை எடுத்துக்கொண்டு வந்தாய்?’’

‘ரோகிணையைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாய்...’’

“எனக்கென்னவோ அவளைப் பற்றிப் பேசவே பிடிக்கவில்லை, ரோகணத்துப் பெண்கள் எல்லோருமே இவளைப் போல்தான் இருப்பார்களா?

சிறிதுகூட நாணமில்லாமல் என்னை உன்னிடம் இந்த வேளையில் தூது அனுப்பத் துணிந்தாளென்றால், அவளைப் பற்றி என்ன சொல்வது?

குளத்தங்கரையில் உன்னிடம் ஏதோ தனித்து ரகசியம் பேச வேண்டுமென்றாள். காத்திருப்பதாய்ச் சொன்னாள். இதைக் கேள்வியுற்றால் மாமன்னர் உன்னைப்பற்றி என்ன நினைத்துக் கொள்வார்?’’

“ஒன்றுமே நினைக்க மாட்டார்; மாமன்னருக்கும் அவளைத் தெரியும். அந்த நாட்டின் மற்ற பெண்களைப் போலவே அவளும் கள்ளம் கபடமின்றிப் பழகக் கூடியவள்.’’

“உன் பேச்சைப் பார்த்தால் நீ கூட அவளுடைய சாகசத்துக்கு அடிமையாயிருப்பாயென்று தெரிகிறது’’என்று கூறி நகைத்தான் வீரமல்லன்,

“நண்பனென்ற முறையில் உன்னைச் சற்று எச்சரித்து வைப்பது என் பொறுப்பு.

இன்னும் தன்னை ஒரு நாட்டின் இளவரசி என்றே நினைத்துக்

கொண்டிருக்கிறாள். அவளைப்போல் அகந்தை கொண்ட சாகசக்காரியை நான் பார்த்ததே இல்லை. நீ மிகவும் கவனமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் இளங்கோ!’’

“மிகவும் நன்றி வீரமல்லா, எனக்கும் அவளைப் பற்றி ஓரளவு தெரியும்.

இரண்டு மூன்று மாதங்களாக நான் அவளுடன் பழகியிருக்கிறேன்.''

"என்ன!''

"ஆமாம்; ஒரு முறை என் உயிரைக் காப்பாற்றியவள். மணிமுடி இந்நாட்டுக்கு வந்து சேர்வதற்கே ஒரு வகையில் காரணமாக இருந்தவள்.''

"வீரனாக ஈழத்துக்குப் புறப்பட்டவன் கோழையாகத் திரும்பி வந்திருக்கிறாய், இளங்கோ!''என்றான் வீரமல்லன். "அடிமைப் பெண்ணுக்காக நீ பரிந்து பேசுவதைப் பார்த்தால் ஏதோ அங்கே விபரீதம் நடந்திருக்குமென்று தோன்றுகிறது. கேவலம் ஒரு பெண் பிள்ளை உன் உயிரைக் காப்பாற்றுவதாவது; மணிமுடியை எடுத்து வந்தவன் நீதான் என்று மாமன்னர் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். நீயோ அந்தப் பெருமைக்குரியவள் அந்த அடிமைப் பெண்தானென்கிறாய். நீ சொல்வது விசித்திரமான கதை நண்பா!''

அதற்குமேல் அங்கு நின்றால் தன் பொறுமை பாழாகிவிடும் என்று தோன்றியது இளங்கோவுக்கு. "சரி, நான் வருகிறேன்''என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பிப் பாராமல் விரைந்தான்.

மறுநாள் மாலை தஞ்சை மாநகரத்தின் கிழக்கு வாயிலுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் மக்கட் பெருங்கடல் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தது. மாமன்னரது வெற்றி ஊர்வலம் செல்லக் கூடிய பிரதான சாலைகள்தோறும் நகரத்து மாந்தர்கள் வந்து குழுமிய வண்ணமாக இருந்தனர். கிழக்கு வாயிலுக்கு வெளியே தனது பரிவாரங்களை நிறுத்தி முறைப்படி அணிவகுப்புக்கு ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்தார் சக்கரவர்த்தி.

இதுகாறும் அந்தப் பரிவாரங்களுடன் வந்து கொண்டிருந்த ரதம் ஒன்று இப்போது அங்கு காணப்படவில்லை. பட்டுத்திரை தொங்கிய அந்தப் புரவிகள் பூட்டிய ரதத்தை வல்லவரையரின் துணையோடு தெற்கு வாயில் வழியாக நகருக்குள் அனுப்பிவிட்டார்

இராஜேந்திரர். ரதத்துக்குள்ளே வருபவர்கள் யாரென்று தெரிந்துவிட்டால் ஒருவேளை மக்களின் உற்சாக வெறி கட்டுக்கடங்காது போய்விடலாம்.

அந்நிய விருந்தினர்களின் மனதைக் கலக்கக்கூடிய அசம்பாவித நிகழ்ச்சிகள் ஏதும் நடந்துவிடக்கூடாதல்லவா? லட்சக்கணக்கான மனிதர்களில் யாரோ சிலர் கட்டுப்பாட்டை மறந்து நடந்து கொண்டாலும் அது நாட்டின் பண்பாட்டைத்தானே பாதிக்கும்?

மகிந்தரின் குடும்பத்தார் பத்திரமாகத் தெற்கு வாயில் வழியே நகருக்குள் நுழைந்து அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். வல்லவரையரின் கண் சாடையிலும் கண் அசைப்பிலும் அங்கு அவர்களுக்குச் சற்றும் எதிர்பாராத உபசாரங்கள் நடந்தன. மகிந்தர் பிரமித்துப் போனார். ரோகிணியோ வாயடைத்துப் போய் நின்றாள். விருந்தோம்பல் என்பது தமிழர்களின் பிறவிக் குணங்களில் முதன்மையானதா?

அருள்மொழி நங்கைக்கு ரோகிணியை அறிமுகப்படுத்திய வந்தியத் தேவர். “அருள்மொழி! ரோகணத்திலிருந்து உன்னைப் பார்க்க உன் தங்கை ரோகிணி வந்திருக்கிறாள்! தங்கமான பெண்”என்று கூறினார்.

பெண்ணுக்குப் பெண் அழகைக் கண்டு பொறாமைப் படுவது வழக்கம்.

ரோகிணியின் அழகைப் பார்த்து அருள்மொழி பெருமை கொண்டாள்.

அருள்மொழியின் அடக்கம் கண்டு ரோகிணி வியப்புற்றாள். மாபெரும் சோழ சாம்ராஜ்யத்து மாமன்னரின் மகளா இவள்?

“தாத்தா; அக்காளுக்கு இவர்கள் தங்கை; எனக்கு என்ன வேண்டும்?”என்று கேட்டுக்கொண்டே குதித்தோடி வந்தாள் அம்மங்கை தேவி.

“அருள்மொழிக்குத் தங்கை; உனக்குத் தமக்கை”என்றார் வல்லவரையர். பிறகு ரோகிணியிடம், “ரோகிணி உனக்கு உன் சகோதரிகளைப் பிடித்திருக்கிறதா?”என்று கேட்டார்.

“நான் பாக்கியம் செய்தவள்!”என்று நாத் தழுதழுக்கக் கூறிக்கொண்டு இரண்டு பெண்களுக்கும் கரம்கூப்பி வணக்கம் தெரிவித்தாள் ரோகிணி.

ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிந்தோடியது, அவளது நீண்ட விழிகளிலிருந்து.

அருள்மொழியும் அம்மங்கையும் அவளை ஆளுக்கொரு புறமாய்ப் பற்றி இழுத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றனர்.

“நான்கு நாழிகைப் பொழுதில் ஊர்வலம் அரண்மனை வாயிலை அடைந்துவிடும். வரவேற்புக்கு ஆயத்தம் செய்யுங்கள்”என்று கூறிவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டு விட்டார் வந்தியத்தேவர். ஊர்வலம் ஊருக்குள் நுழைந்தது.

“ஜல் ஜல்! ஜல ஜல ஜல்! ஜல்!”என பல்வகைத் தாளங்களான கஞ்சக் கருவிகள் ஒலி உதிர்த்தன. பெரிய மேளம், முரசங்கள் முதலிய தோற்கருவிகளெல்லாம் முழக்கம் செய்தன.

இன்னும் துளைக் கருவிகள், நரம்புக் கருவிகள், கண்டக் கருவிகள் ஆகிய அனைத்தும் அவற்றோடு ஒன்று சேர்ந்து வீரர்களின் புரவிக் கூட்டம்.

பட்டத்து யானையின் அம்பாரி மீது தமிழ் மன்னரின் மணிமுடி தனியே சென்றது. மாலைக் கதிரவன் அந்தப் பொன் முடிக்குப் புது மெருகு கொடுத்துக் கொண்டு வந்தான்.

அதற்கடுத்த யானையின்மீது வேங்கையின் மைந்தன் கொடும்பாளூர் குலக்கொழுந்தோடு சரியாசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவரது கம்பீரமான பார்வை தமது குடிமக்கள் கூட்டத்தை அடிக்கடி தழுவிக் கொண்டு வந்தது.

இளங்கோவேளுக்கு அங்கு இருக்கை கொள்ளவில்லை. மாமன்னரின் ஆணை என்பதால் அமைதியோடு அமர்ந்து வந்தான்.

அரண்மனைக் கோட்டை வாயிலின் மேல்மாடத்தில் நந்தவனத்துச் செடிக்கொண்டைகள் போல் மங்கையர்கள் மலர்ந்திருந்தனர். அவர்களுக்கு எதிரில் குவியல் குவியலாக நறுமலர்கள் பொற்தட்டுக்களில் குவிந்திருந்தன. அருள்மொழி ஒருபுறமும் அம்மங்கை மறுபுறமும் நிற்க, ரோகிணி அவர்களுக்கு மத்தியில் நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

மணிமுடி தாங்கிய பட்டத்து யானை ஆடி அசைந்து கோட்டை வாயிலை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. மற்ற இரு பெண்களும் அதை நோக்க, ரோகிணி மட்டும் அடுத்த யானைமீது வரும் இளங்கோவை நோக்கினாள். அவளுடைய கரங்கள் இரண்டுமே அவளையறியாமல் மற்ற பெண்களைப் போல் எதிரே குவிந்திந்த மலர்களை அள்ளி மணிமுடியின்மீது தூவின.

இளங்கோவின் மீது தூவுவதாக எண்ணம் ரோகிணிக்கு.

இந்த காட்சியைக் கண்ட அருள்மொழிக்குப் புல்லரித்தது. அருள்மொழி ரோகிணியின் கரங்களைத்தான் கண்ணுற்றாளே தவிர, அவள் கண்களைக் கவனித்துப் பார்க்கவில்லை.

‘தாங்கள் பறிகொடுத்த முடி என்று கூடப் பாராமல் இந்த வெற்றிவிழாவில் பங்கு கொள்கிறாளே, இவள். எவ்வளவு பரந்த மனம் இவளுக்கு.’

அடுத்தாற்போல், மாமன்னரும் இளங்கோவும் வீற்றிருந்த மதக்களிறு கோட்டை வாயிலை நெருங்கியது. பெண்கள் மூவரும் தங்களை மறந்து மலர்களை வாரி வாரித் தூவத் தொடங்கினர். அருள்மொழி இப்போது ரோகிணியின் செய்கையைக் கவனித்தாள். ‘வெற்றி பெற்ற சக்கரவர்த்தியின்மேல், தோல்வி கண்ட மன்னரின் மகளுக்குச் சிறிதுகூடப் பகைமையில்லையே! தந்தையார் மீது இவள் சற்றும் தயங்காமல் மலர்மழை பொழிந்த வண்ணமாக இருக்கிறாளே!’

மூன்று பெண்களும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு தங்களுக்கு எதிரில் பொற்தட்டுக்களில் இருந்த மலர்க்

குவியல்களைக் கரைக்க முற்பட்டனர்.

யானையின் மீதிருந்த இளங்கோ தன் தலையைத் தூக்கி மேலே கோட்டை மாடத்தைப் பார்த்தான். இரண்டு பெண்கள் மட்டிலுமே அவன் கண்களுக்குத் தெரிந்தனர். ஒருத்தி அருள்மொழி, மற்றொருத்தி ரோகிணி. அவர்கள் இருவரது கரங்களிலுமிருந்து உதிர்ந்து மலர்கள் அவனுடைய இரு தோள்களிலும் விழுந்து சிதறின.

மேலே நோக்கி அவன் கையசைத்துச் சிரிப்பதற்குள் யானை அவனைக் கோட்டைக்குள் கொண்டு சென்றது.

அருள்மொழிக்கு அவன் தன்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போல் தோன்றியது. ரோகிணிக்கு அவன் தன்னைப் பார்த்துக் கையசைப்பதுபோல் தோன்றியது.

ஒருகணம் சென்றவுடன் “ரோகிணி! எங்கள் நாட்டுப் பண்புக்கு ஈடு இணை கிடையாதென்று இதுவரை எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்; உங்கள் நாட்டுப் பண்பும் எங்களுடையதை ஒத்திருக்குமென்று இப்போது தெரிகிறது’’என்றாள் அருள்மொழி.

ரோகிணிக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

“முதலில் மணிமுடியின்மீது மலர் தூவினாய், பிறகு மாமன்னரின் மீது தூவினாய். ரோகணத்து இளவரசியாக இருந்தும் உன்னிடம் வேற்றுமையைக் காணோம்.’’

‘மாமன்னர் மீது மலர் தூவினேனா?’என்று நினைத்துத் தனக்குள் வியப்புற்றாள் ரோகிணி. மறுகணமே நிலைமையை உணர்ந்துகொண்டு அவள் விழிப்படைந்து விட்டாள்.

“நீங்கள்தாம் என்னை உங்கள் தங்கையாக ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டீர்களே! என்ற சொற்கள் ரோகிணியிடமிருந்து வெளிவந்தன.

“உண்மையில் நீ என் தங்கைதான்!’’என்று அவளை அன்பின் மிகுதியால் தழுவினாள் அருள்மொழி.

8. தந்திரம் வெல்லுமா?

வீரமல்லன் மதுரை மாநகரை விட்டுத் தஞ்சைத் தலைநகருக்குப் புறப்பட்ட அன்று பெரும்பிடுகு முத்தரையரின் மகள் திலகவதியிடம் சென்று விடைபெற்றுக்கொண்டு வந்ததோடல்லாமல், அவள் வாயிலாக அவள் தந்தைக்கும் கூறிவிட்டு வந்தான்.

அவன் அப்படிச் செய்ததற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன.

திடீரென்று அவன் மதுரையைவிட்டு மறைந்து போனால் திகலவதி வீணாகச் சந்தேகப்படுவாள். அவளுடைய சந்தேகம் அவள் தந்தைக்குப் பரவாமல் இருக்காது. வீரமல்லன் இதைச் சிறிதும் விரும்பவில்லை.

பெரும்பிடுகு முத்தரையர் சுந்தரபாண்டியரின் சேனாபதியாக இருந்தாலும் அவர் வீரமல்லனின் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்; அவனும் ஒரு முத்தரையன் என்பதாலேயே அவனை எளிதில் நம்பியவர். அவருடைய நம்பிக்கை, சுந்தரபாண்டியரிடம் அவனுக்குப் பரிச்சயம் ஏற்படுத்தி வைக்கும் அளவுக்கு வளர்ந்துவிட்டதை நினைத்து வீரமல்லன் வியப்படைந்தான்.

முத்தரையரைப் பகைத்துக் கொள்ளவும் அவனுக்கு எண்ணமில்லை; தான் ஓர் ஒற்றன் என்று காட்டிக்கொள்ளவும் அவன் விரும்பவில்லை. மேலும் அவருக்கு ஓர் அழகான அசட்டுப் பெண் இருந்தாள். பெண்களுக்கு அறிவு தேவை என்று அப்போது வீரமல்லன் நினைக்கவில்லை. அவளிடம் அழகு இருந்தது; கண்கவரும் பேரழகுடன் அவள் அவனுக்குத் தோற்றம் அளித்தாள்.

தந்தையும் மகளும் சேர்ந்து அவன் வீரத்தைப் புகழ்ந்தார்கள்; வித்தையைப் பாராட்டினார்கள். சோழர்களால் அவன் அலட்சியப் படுத்தப்பட்டதாகக் கூறியவுடன், அவனிடம் அன்பு காட்டி ஆறுதல் அளித்தார்கள். அவர்களது வீட்டில் அவனுக்கு அறுசுவை விருந்தும், ஆர்வமிக்க உபசாரமும் கிடைத்தன. வளம்

நிறைந்த ஓர் எதிர்கால வாழ்வுக்கே அவர்கள் வழிவகுத்துக் கொடுப்பார்கள் போல் தோன்றியது.

இவ்வளவுக்குப் பிறகும் வீரமல்லன் எப்படி அவர்களை மறக்க முடியும்? கடமை மறவாத சோழ நாட்டானாக இருந்தால் அது வேறு விஷயம். தனது நண்பன் இளங்கோவைப்போல் வாழமுடியவில்லையே என்று மனத்தில் குறைக்குழி தோண்டிக்கொண்டவன் அவன். அந்தக் குழிக்குள் பொறாமையின் வித்தை ஊன்றிக் கொண்டவன்.

சோழப் பேரரசின் செஞ்சோற்றுக் கடனை அவன் மறந்துவிட்டானா? நன்றி உணர்ச்சியை அவன் மென்று விட்டானா? அதிகார வெறியால் ஆடிச் சுழன்ற எத்தனை எத்தனையோ மனிதர்களை இந்த மண்ணுலகம் பொறுமையோடு தாங்கி வந்திருக்கிறதே!

முத்தரையரின் வீட்டுக்குள் வீரமல்லன் நுழைந்தபோது, அவன் விரும்பியது போலவே அவர் வெளியில் சென்றிருந்தார். யாரோ தன்னைத் துரத்தி வருவது போன்ற பாவனையில் அவன் பரபரப்போடு சென்று வீட்டினுள்ளே எட்டிப் பார்த்தான்.

“திலகவதி! உன் தந்தையார் இருக்கிறாரா? அவசரமாக ஒரு செய்தி சொல்லிவிட்டுப் போக வந்தேன்.”

“அவசரம் எதற்கு? இப்படி வந்து அமர்ந்து பேசுங்கள்”என்று ஆசனத்தைச் சுட்டிக் காட்டினாள் திலகவதி. மாலையில் அவனுடன் திரும்பியவர் மீண்டும் எங்கோ சென்றதாகக் கூறினாள்.

“விவரமாகச் சொல்வதற்கு இப்போது பொழுதில்லை. நான் மெய்யப்பரின் அங்காடியில் பணியாற்றுவதை எப்படியோ சோழ நாட்டு ஒற்றர்கள் கண்டுவிட்டார்கள். என்னால் மெய்யப்பருக்குத் தொல்லை வரும்போல் தெரிகிறது. நான் இனி மதுரையில் தங்குவது நல்லதல்ல.

உடனடியாகத் தென்பாண்டி நாட்டுப்பக்கம் புறப்படுகிறேன். உன் தந்தையார் வந்தால் நான்

விடைபெற்றுக் கொண்டதாகக் கூறிவிடு’’என்றான் வீரமல்லன்.

இதைக் கேட்டவுடனேயே கண்கள் கலக்கமுற்றன திலகவதிக்கு. “வீரர்களை எந்த விநாடியிலும் ஆபத்துச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என்று என் தந்தை அடிக்கடி கூறுவார்கள். உங்கள் விஷயத்திலும் அது உண்மையாகி விட்டது. கனவில் தோன்றுவது போல் தோன்றிவிட்டு இப்போது மறையப் பார்க்கிறீர்களே.’’

“எனக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பு திலகவதி!’’

“முடியாது! நீங்கள் இங்கேயே இருந்துவிடுங்கள். தந்தையார் வந்தவுடன் உங்களுடைய பாதுகாப்புக்கு அவரை ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லுகிறேன். பகைவர்களுக்கு அஞ்சிக்கொண்டு நீங்கள் வேறெங்கும் போகவேண்டாம். நம்முடைய வீட்டுக்கடியில்கூட நிலவறைகளும் சுரங்கப் பாதைகளும் நிறைய இருக்கின்றன.’’

முத்தரையர் திரும்பி வருவதற்குள் திலகவதியிடமிருந்து எப்படியாவது தப்பிச் செல்லப் பார்த்தான் வீரமல்லன். திலகவதியோ அவனை விடுவதாகவே இல்லை. கடைசியில் தனக்கு அவளிடம் அளவற்ற அன்பும் பற்றுதலும் இருப்பதாகவும் அவளை மறக்கவே முடியாதென்றும், விரைவில் திரும்பி வந்துவிடுவதாகவும் கூறி மன்றாடினான்.

“திலகவதி! இப்போதுதான் நம்மவர்கள் போருக்குச் சித்தமாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்குள் நான் இங்கிருப்பது பகைவர்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டால் திடீரென்று என் பொருட்டுப் போர் தொடங்கினாலும் தொடங்கிவிடும். என்னால் உன் தந்தையாருக்கோ, உனக்கோ உடனடியாகத் துன்பம் வரக்கூடாதல்லவா? ஒற்றர்களுக்குப் போக்குக் காட்டிவிட்டு எப்படியும் சில மாதங்களில் திரும்பி வந்து விடுகிறேன். உன்னைக் காணாமல் என்னால் வெகு நாட்கள் பிரிந்திருக்க முடியுமா?’’

பிரியாவிடை கொடுத்து அனுப்பினாள் பேதைப் பெண். அவள் உள்ளத்தை உருக்கி வழியச் செய்துவிட்டு, வில்லினின்று விரைந்த அம்பென வெளியேறி வந்தான் வீரமல்லன். 'சிறு துரும்பும் சமயத்தில் உதவி செய்யும்;

அதேபோல் ஒரு நாளைக்கு இவர்களுடைய உதவியை நாட வேண்டியிருந்தாலும் இருக்கும்'என்று நினைத்துக் கொண்டான் அவன்.

தஞ்சை அரண்மனையில் இருப்பது வீரமல்லனின் வேலை. மகிந்தரின் குடும்பத்தாருக்கு வேண்டிய எல்லா வசதிகளையும் கவனிப்பதாகும்.

அரண்மனைக் கோட்டைக்குள் அரசமாளிகைக்குப் பின்புறம் இருந்த மாளிகைகளில் ஒன்றை மகிந்தருக்கு ஒழித்துக் கொடுத்திருந்தார்கள். அந்த மாளிகையின் மேற்பார்வைப் பொறுப்பு அப்போதைக்கு வீரமல்லனிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டிருந்தது. இளங்கோவுக்குப் பழக்கமானவன் என்பதால் அவன் தந்தை மதுராந்தக வேளார் இந்த ஏற்பாட்டைத் தாமே செய்து வைத்திருந்தார்.

"தோல்வியுற்ற மன்னர் என்ற அலட்சியம் இருக்கக் கூடாது; விருந்தினர்போல் நடத்த வேண்டும்; அதே சமயம் அவருக்குச் சந்தேகம் ஏற்படாத வண்ணம் அவருடைய நடவடிக்கைகளையும் கவனித்துச் சொல்ல வேண்டும்''என்றார். "மதுரையில் உனக்கு ஒற்றனாக இருந்து பழக்கம் இருக்கிறதல்லவா? அந்த அநுபவத்தையும் பயன்படுத்திக் கொள்.''

இதைக் கேட்ட வீரமல்லன் கொடும்பாளூர் வேளிர்கள் மிகவும் தந்திரசாலிகள் என்று எண்ணலானான். மதுரையில் அவன் ஒற்றனாக இருந்ததை அவர் நினைவூட்டிய போது அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. 'கொடும்பாளூர் வேளிரைவிடச் சந்திரலேகை முத்தரையர்கள் தந்திரத்தில் சளைத்தவர்கள் அல்லர்'என்று தனக்குள் கூறிக்கொண்டான்.

மகிந்தரின் குடும்பம் மாளிகையில் குடியேறிய இரண்டு தினங்களுக்குப்பின் ஒருநாள் மாளிகைத் தோட்டத்தைப்

பணியாட்கள் திருத்தி அமைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பின்புறக் கூடத்தில் நின்றவாறு அதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் ரோகிணி. பணியாட்களை மேற்பார்வையிடும் சாக்கில் அவர்களிடம் சிறுபொழுது நின்றுவிட்டு மெல்லக் கூடத்தை நோக்கி வந்தான் வீரமல்லன்.

“இளவரசி! திருவாரூரில் அன்றைக்கு இரவு நீங்கள் இட்ட பணியை நான் செய்யவில்லை என்று என்மேல் உங்களுக்குச் சினம் இருக்கும். ஆனால், உண்மையில் அவனைத் தேடிக்கொண்டுதான் போனேன்.’’

“மிகவும் நன்றி’’என்று அலட்சியப் புன்னகை உதிர்த்தாள் ரோகிணி.

“ஆனால் நான் போய்ச் சொல்வதற்குள் அவனே உங்களிடம் வந்துவிட்டானென்று தெரிந்தது.’’

அவள் மறுமொழி ஒன்றும் கூறவில்லை.

“நான் மறுத்துச் சொல்வதற்குக் காரணம் உங்களிடம் இருந்த அநுதாபம். மாமன்னர் எதை விரும்புவாரோ, அதை மட்டுமே நாங்கள் செய்யவேண்டும். அவர்களுக்கு விருப்பம் இல்லாததைச் செய்தால் எங்களுக்குத்தான் ஆபத்து.’’

‘இவன் எதற்காக இங்கு வந்து உளறிக்கொண்டு நிற்கிறான்? மாமன்னருக்கும் அதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?’என்று நினைத்தாள் ரோகிணி.

“மாமன்னருடைய சொந்த மைத்துனர்தாம் கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளார் என்பதும், மைத்துனரின் மகன் இளங்கோ என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியுமா, இளவரசி?’’

கண்களை அகலத் திறந்துகொண்டு அவனை வியப்போடு ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் ரோகிணி.

“மகாராணி வீரமாதேவி இளங்கோவுக்குச் சொந்த அத்தையார் முறைவேண்டும். அவர்களது பெண் இளவரசி அருள்மொழி இருக்கிறார்களே, அவர் இளங்கோவுக்கு

முறைப்பெண். காலங்காலமாகவே கொடும்பாளூருக்கும் தஞ்சைத் தலைநகருக்கும் மணவினைத் தொடர்பு உண்டு. அப்படியிருக்கும் போத தமது பெண் அருள்மொழியை இளங்கோவுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்பது சக்கரவர்த்திகளின் நோக்கமாக இருக்கலாமல்லவா?''

இதைக் கேட்டவுடன் காரணத்துடனோ, காரணமில்லாமலோ ரோகிணியின் முகம் சினத்தால் சிவந்தது. "யாருக்கு யார் என்ன உறவுமுறை என்று நான் உன்னிடம் கேட்டேனா என்ன? யார் எப்படியிருந்தால் எனக்கு என்ன? இதையெல்லாம் எதற்காக என்னிடம் வந்து கூறுகிறாய்?''என்று வெகுண்டு வினவினாள்.

"அதற்கில்லை, இளவரசி! நீங்களும் இளங்கோவும் சந்தித்து உரையாடுவது சக்கரவர்த்திகளுக்குத் தெரிந்தால், அதைத் தவறாக நினைத்து விடுவாரோ என்று நான் அஞ்சினேன். அதனால் உங்களுக்கும் தீங்கு நேரலாம். அதற்குக் காரணமாக இருந்த எனக்கும் கடுமையான தண்டனை கிடைக்கலாம். இதையெல்லாம் நன்றாக யோசித்துத்தான் முதலில் நான் மறுத்தேன். இல்லாவிட்டால் உங்களைப் போன்றவர்களின் சின்னஞ்சிறு வேண்டுகோளுக்கு நான் செவிசாய்க்காதிருந்திருப்பேனா?''

ரோகிணி வேறு பக்கம் திரும்பிக் கொண்டு யோசனையில் ஆழ்ந்தாள். அவன் கூறிய செய்திகள் அவளுக்குச் சஞ்சலத்தைக் கொடுத்தன. அந்தச் செய்திகளால் அவள் மனம் எதற்காகக் கலக்கமுற வேண்டும் என்று அவளுக்கே விளங்கவில்லை.

'ஆமாம். மாமன்னரின் கருத்து அதுதான் என்று உனக்கு எப்படித் தெரியும்?'என்று அவனிடம் திருப்பிக் கேட்க நினைத்தாள். ஆனால் கேட்கவில்லை 'இவனிடம் நமக்கு என்ன பேச்சு வேண்டியிருக்கிறது?'என்று பேசாதிருந்து விட்டாள்.

ரோகணத்திலிருந்தவரையில் அவளுக்கு இளங்கோவை கொடும்பாளூர் இளவரசன் என்ற முறையில் மட்டுமே

தெரியும். ஒருவேளை, சக்கரவர்த்திகளுக்கு அவன் தூரத்து உறவினனாக இருக்கக்கூடும் என்ற அளவுக்கே நினைத்திருந்தாள். ஆனால் இவ்வளவு நெருக்கமான உறவினர்களா அவர்கள்? இளங்கோவின் தந்தையார் இந்த மாபெரும் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் அமைச்சர் போலிருக்கிறதே!

வீரமல்லன் கூறிய செய்திகளில் ஒன்று கூட அவளுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கவில்லை. பகற்கனவிலிருந்து விழித்துக் கொண்டவள் போல், தன்னையே பார்த்துக்கொண்டு நின்ற வீரமல்லனை நோக்கி, “நீ போகவில்லை? இன்னுமா இங்கு நின்று கொண்டிருக்கிறாய்?”என்று வேதனையோடு கேட்டாள்.

“சிறிதேனும் நன்றி உணர்ச்சி கிடையாது இந்தப் பெண்ணுக்கு!”என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே வீரமல்லன் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான்.

இந்த நிகழ்ச்சியால் வீரமல்லன் ஒன்றும் மனம் தளர்ந்து விடவில்லை.

எப்படியாவது அவளுடைய அநுதாபத்தைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டுமென்பது அவன் திட்டம். அதற்காக அடிக்கடி அவளுடைய தந்தையார் மகிந்தரிடம் சென்றான். அவளுடைய கவனத்தைக் கவரும் அளவுக்கு அவருக்கு வசதிகள் செய்து கொடுத்தான். சமயம் நேர்ந்தபோது இருவரும் உரையாடிக்கொள்ளத் தவறவில்லை. ஈழநாட்டின் செழிப்பைப் பற்றித் தான் கேள்வியுற்றிருப்பதாகவும், தனக்கு புத்தபிரானின் மீது அளவற்ற பக்தியென்றும் அவரிடம் சொல்லிக் கொண்டான்.

நாளடைவில் ரோகிணியிடம் மகிந்தர் வீரமல்லனைப் பற்றிப் புகழ்ந்து

பேசும் அளவுக்கு அவர்களுடைய தொடர்பு வளர்ந்து கொண்டு வந்தது. அந்த வளர்ச்சி ரோகிணியின் தனிமையில் வீரமல்லன் குறுக்கிடும் நிலைக்கு வந்தபோது தான் அவளால் அதைத் தாங்க முடியவில்லை.

9. இனி நண்பனல்ல!

அரண்மனை அந்தப்புரத்தில் இளங்கோவை அவன் அன்னையார் ஆதித்த பிராட்டி அத்தையார் வீரமாதேவி, பாட்டியார் பெரிய குந்தவை இவர்கள் அனைவரும் சூழ்ந்து கொண்டு தங்களது ஆனந்தக் கண்ணீரால் குளிப்பாட்டினார்கள். அருள்மொழியின் தங்கை அம்மங்கையோ அவன் மீது தன் பரிகாசச் சொற்களைச் சரமாரியாகப் பொழியத் தொடங்கினாள்.

"ஒரே ஒரு போர்க்களத்துக்குச் சென்று ஒரே ஒரு விழுப்புண்ணோடு திரும்பியிருக்கிறார் இவர். இவரைப் போய் எல்லோரும் வீராதி வீரர், சூராதி சூரர் என்கிறார்கள். இவருக்குப் புகழ் தேடிக் கொள்ளவே தெரியவில்லை. சின்னஞ்சிறு விழுப்புண் தழும்புகள் ஐம்பது அறுபதாவது உடலில் இருக்க வேண்டாமா?"

"நீ சற்று நேரம் சும்மா இருக்கமாட்டாயா?"என்று தமது மகளை அதட்டினார் வீரமாதேவி.

"போங்களம்மா! கவசம் போட்டுக்கொள்ளாமல் இப்படியா போய்ப் பகைவன் கையில் அகப்பட்டுக் கொள்வது. ஒரு சாண் ஆழம், இரண்டு சாண் அகலத்துக்கு அவன் இவர் தோளைப் பிளந்து தள்ளியிருக்கிறானே! இதைப் போல் இரண்டாவது விழுப் புண்ணைத் தேடிக்கொண்டிருந்தால் இவர் கதி என்ன?"

"உனக்குக் கவசம் போட்டுவிடுகிறேன். அதோடு சுனைக்குள் இறங்கி நீந்திச் செல்கிறாயா?"என்று கேட்டான் இளங்கோ.

"எனக்கு நீந்தத் தெரிந்தால் நான் மலையைக் கட்டிக் கொண்டு கடலில்கூடக் குதித்துவிடுவேன்."

இதற்குள் பாட்டியார் பெரிய குந்தவை குறுக்கிட்டு, "ஆமாம், போர்க்களத்துக்கு நீ இவளை அழைத்துக் கொண்டு போயிருக்கவேண்டும்; இவள் பேச்சைக் கேட்டு விட்டே பகைநாட்டு வீரர்கள் புறமுதுகு காட்டி

ஓடியிருப்பார்கள்’’என்றார். அம்மங்கையின் வாய் தானாக அடைத்துக் கொண்டது.

அங்கிருந்து இளங்கோ திரும்பியபோது, அருள்மொழி ஒரு கூடத்துக்குள்ளிருந்து வெளிப்பட்டாள்.

“நங்கையாரே! நீங்கள் நெற்றியில் இட்டுவிட்ட வீரத்திலகம் இன்னும் மறையாமல் என் தோளில் பதிந்திருக்கிறது பார்த்தீர்களா?’’என்று கூறிச் சிரித்தான் இளங்கோ. “இனிமேல் என்றைக்குமே இது மறையாது’’என்று தனது வலது தோளிலிருந்த செந்தழும்பைச் சுட்டிக்காட்டினான்.

ஏறிட்டு நோக்கிய அருள்மொழியின் விழிகளில் பனித்திரை படர்ந்தது.

“என்னுடைய விரலில் சிறு புண் ஏற்பட்டதாக நினைத்த அன்றைக்கு நீங்கள் என்ன பாடுபட்டீர்கள். எப்படி உங்களால் இந்த வேதனையைத் தாங்க முடிந்தது?’’

“நீங்கள்தானா நான்? நீங்கள் மலரைப் போன்றவர்கள், காற்றுகூட உங்கள்மீது கடுகி வீசக்கூடாது. நான் மலையைப் போன்ற முரடன், போர்க்களத்தின் சலசலப்பு என்னை என்ன செய்துவிடும்?’’

“நான் எவ்வளவோ சொல்லி அனுப்பியும் அதையெல்லாம் மறந்துவிட்டீர்களே!’’என்றாள் அருள்மொழி.

“மறந்திருந்தால் நான் திரும்பி வந்திருக்கமுடியுமா? எனக்கும் சிறிது விவேகமிருக்கிறது, இளவரசி!’’

பெருமையோடு புன்னகை பூத்துவிட்டு அந்தப் புரத்துக்குள் நுழைந்து மறைந்தாள் அருள்மொழி. அவளது புன்னகை தென்றலாக மாறி அவன் தோளுக்குக் குளுமை தந்தது.

மூன்று நான்கு தினங்களாகவே ரோகிணி இளங்கோவின் கண்களுக்குத் தட்டுப்படவில்லை. அம்மங்கை தேவியுடன் சேர்ந்து கொண்டோ அல்லது அருள்மொழியுடன் கூடிக்

கொண்டோ அவள் பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவர்களை விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் வேளையில் அவளுடைய மாளிகை அவளுக்குப் புகலிடம் அளித்தது போலும்.

கமலாலயக் கரையில் ரோகிணி அவனை அந்தரத்தில் விட்டுச் சென்ற பிறகு அவள் நினைவு அவனுக்கு அவ்வளவாக மகிழ்ச்சியளிக்கவில்லை. அவளுடைய தந்தையார் மாமன்னரின் உறவை நாடி வந்துவிட்டு, பின்பு திடீரென்று மனம் மாறிவிட்டாரல்லவா? அது போலவே அவளும் செய்து விட்டாளோ என்று நினைத்தான்.

வீரமல்லன் வாயிலாகத் தன்னை விரும்பி அழைத்துவரச் சொன்னவள், 'தன்னிடம் விரும்புகிறேன்'என்று ஒரு சொல் சொல்லியிருந்தால் என்ன குறைந்துவிடும்? இதற்குப் பெயர் ராஜதந்திரமா? அல்லது சாகசமா?

மகிழ்ச்சியளிக்காத நினைவென்றாலும் அது என்னவோ அவன் மனத்தின் ஒரு மூலையில் உறுத்திக் கொண்டு தானிருந்தது. அந்த உறுத்தலோடு அவன் தன்னையுமறியாது மகிந்தரின் மாளிகையை நாடிச் சென்றான். முதன்முறையாக அவர்களுடைய நலத்தைக் கேட்டுவர வேண்டுமென்று தோன்றியது அவனுக்கு!

தோட்டத்துப் புறமாக இருந்த சாளரத்தின் அருகே உட்கார்ந்துகொண்டு திரைச்சீலையில் ஏதோ சித்திரம் தீட்டிக் கொண்டிருந்தாள் ரோகிணி. அவளறியாமல் மெல்லச் சென்று அதை எட்டிப் பார்த்தான். அவளுடைய தம்பி காசிபனின் உருவம் அரைகுறையாக அதில் வரையப்பட்டிருந்தது.

"உனக்குச் சித்திரம்கூட வரையத் தெரியுமா, ரோகிணி!"

"வாருங்கள்"என்று அவசர அவசரமாக அருகிலிருந்த வண்ண மைக் கிண்ணங்களை ஒதுக்கி வைத்து விட்டு அவனை அமரச் சொன்னாள். திரைச் சீலையையும் நகர்த்தி வைத்தாள். தூரிகையை விட்டெறிந்தாள் "இந்த ஏழைகளின் நினைவு உங்களுக்கு மறந்து போகாமல் இருப்பது எங்கள் பாக்கியந்தான்!"

“கப்பகல்லகம் அரண்மனையில் நீங்கள் வாழ்ந்த அளவுக்கு உங்களுக்கு வசதிகள் செய்து கொடுக்க முடியாவிட்டாலும், ஏதோ எங்களால் இயன்ற வரை செய்திருக்கிறோம். குறைகள் ஏதேனும் இருந்தால் சொல்; தந்தையாரிடம் கூறிக் கவனிக்கச் செய்கிறேன்.’’

“இந்த நாட்டின் அமைச்சர்தாம் உங்கள் தந்தையா!’’

“ஆமாம்.’’

வீரமல்லன் அவளிடம் கூறிய இதர உறவுமுறைகளைப் பற்றியும் இளங்கோவிடம் கேட்டு உறுதி செய்து கொண்டாள் ரோகிணி. மணவினைத் தொடர்பு பற்றிய பேச்சை மட்டிலும் அவனிடம் அவள் எழுப்பவில்லை.

“இந்த மாளிகையில் எனக்கு ஒரே ஒரு குறை இருக்கிறது. அதை உங்களால் நீக்க முடிந்தால் சிறிது அமைதி கிடைக்கும்’’என்றாள். திகைப்போடு, “குறையா? என்ன அது?’’என்று கேட்டான்.

“ஒன்றுமில்லை; இந்த மாளிகையை மேற்பார்வை செய்வதற்கு உங்கள் நண்பன் ஒருவனை நியமித்திருக்கிறீர்களே, அவனுக்கு வேறு ஏதாவது வேலை கொடுத்தால் நன்றாயிருக்கும். அவனுடைய அளவுக்கு மீறிய உபசாரங்களையும் பணிவிடைகளையும் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு எனக்குத் தயக்கமாக இருக்கிறது.உபசரிப்பிற்கும் ஒரு வரம்பு வேண்டும் பாருங்கள்!’’

“வீரமல்லனையா சொல்கிறாய்?’’

“நான் அவனைக் குறை கூறவில்லை. கப்பலில் என்னுடைய தனிமையில் ஒருமுறை நீங்கள் குறுக்கிட்டபோது உங்களிடமே நான் எப்படி நடந்து கொண்டேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். என்னைப் பொறுத்த மட்டில் அவனுடைய குறுக்கீடு எனக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. நீங்களாகக் கேட்டதால் சொல்லுகிறேன்.’’

“நான் இப்போது குறுக்கிட்டதுகூடத் தவறுதானா?’’என்றான் இளங்கோ.

“ஒருமுறை நான் உங்களுக்குத் தவறு செய்துவிட்டேன்; இனி எப்போதும் அப்படி நடக்காது. தயவு செய்து அதை மறந்து விடுங்கள்’’என்று கனிவோடு கூறினாள் ரோகிணி. “ஆனால் வீரமல்லன் உங்களுக்கு நண்பனாக இருக்கலாம்; எனக்கு அவன் நண்பனல்ல!’’

இளங்கோ தன் கரங்களைப் பிசைந்து கொண்டான். குளத்தங்கரையில் வீரமல்லன் ரோகிணியைப் பற்றித் தன்னிடம் செய்த உபதேசம் அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அவன் செய்த உபதேசத்தை அவனே மெய்யென்று நம்பியிருந்தால் எதற்காக ரோகிணியிடம் நெருங்கிப் பழக முற்படுகிறான்?

அவனை அவசியம் அங்கிருந்து மாற்றிவிடச் செய்கிறேன் என்று கூறக்கூடிய துணிவு இளங்கோவிடம் இல்லை. அவனை அங்கு நியமித்தவர்

அவனுடைய தந்தையார் மதுராந்தக வேளார். அவரிடம் நேரில் நின்று பேசுவதற்கே இளங்கோ தயங்குவது வழக்கம். அவரிடம் இதைப் போய் எப்படிச் சொல்வது?

“என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?’’

“இல்லை. ஒன்றுமில்லை’’என்றான் இளங்கோ. இந்த விஷயத்தில் ஒன்றுமே அவனால் செய்யமுடியாது. ஆயினும் தன் ஆற்றாமையை அவளிடம் காட்டிக்கொள்ள அவன் விரும்பவில்லை.

இந்தச் சமயத்தில் சாளரத்துக்கு வெளியே செடி மறைவுக்குப் பின்னால் இரண்டு குரல்கள் கேட்கவே, அவர்கள் இருவரும் எழுந்து சென்று எட்டிப் பார்த்தார்கள். ஒருவன் வீரமல்லன், மற்றொருவன் மல்லர் தலைவன் மாங்குடி மாறன்.

“என்ன மாங்குடியாரே. அநுமார் ராமனைத் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு இலங்கையில் கூத்தாடினாராம்; நீங்கள் இளங்கோவைத் தூக்கிக்கொண்டு கடற்கரையில் ஆடிய கூத்து, அதைவிடப் பெரிதாக இருந்ததே!’’

“கொடும்பாளூர் இளவரசர் ராமரானால் அவருக்கு நான் அநுமாராவதற்குக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். தம்பி! ஈழத்துக்கு நான் போயிருந்தால் அநுமார் செய்ததைத்தான் செய்திருப்பேன். அவருடைய வீரத்தைப் பற்றிக் கதை கதையாய்ச் சொல்கிறார்களே, நீ கேட்கவில்லையா?”

“கேட்டேன், கேட்டேன். அவன் வாயாலேயே சொல்லக் கேட்டேன்!”என்று ஏளனமாய்க் கூறிவிட்டு விகாரமாகச் சிரித்தான் வீரமல்லன்.

“என்ன கேட்டாய்!”என்று பயங்கரமாய் உறுமினான் மல்லர் தலைவன். “நீ சிரிக்கும்படி அதில் என்ன இருந்தது?”

“வீரத்தினால் அவன் மணிமுடியைக் கொண்டுவந்து விட்டதாக எல்லோருக்கும் எண்ணம். நடந்தது என்ன தெரியுமா? மகிந்தரின் பெண் ஒருத்தி இருக்கிறாளே, அவளை ஏமாற்றி அதை வஞ்சமாக எடுத்து வந்திருக்கிறான் அவன்.”

“வீரமல்லா!”என்று கத்திக்கொண்டே அவன்மீது பாய்ந்து அவன் தோள்களைப் பற்றிக் குலுங்கினான் மாங்குடி மாறன். “இளவரசரைப் பற்றி நீ என்ன வார்த்தை சொல்லத் துணிந்தாய்? அவருடைய தோளை நீ பார்த்தாயா?”என்று கூறிக்கொண்டே இருகூறாய்க் கிழிக்க விரும்புகிறவன்போல் இருபுறமும் பற்றி இழுத்தான்.

செடிகளை விலக்கிக்கொண்டு அங்கு தாவி ஓடிச்சென்றான் இளங்கோ. இளங்கோவைக் கண்டவுடன் மாங்குடி மாறனின் மரணப்பிடி நழுவியது.

ஆனால் வீரமல்லனின் ஆத்திரம் அடங்கவில்லை. அது இன்னும் அதிகமாகக் கொழுந்து விட்டெரிந்தது.

“இதோ வந்துவிட்டான். இவனையே கேட்டுப்பாரும் மாங்குடியாரே! வீரமாவது மண்ணாங்கட்டியாவது! மகிந்தர் இவனுக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளிக்காவிட்டால் இவன் இங்கு மீண்டிருக்க முடியுமா? அவருடைய மகளின் உதவி

இல்லாவிட்டால் இவனை இன்றைக்கு ஊர் உலகம் வீரனென்று சொல்லுமா?’’

வீரமல்லனா இப்படிப் பேசுகிறான்? அவனுக்கு வெறிபிடித்து விட்டதா என்ன?

ரோகிணியைக் கடலில் தூக்கி எறிய நினைத்தபோது அவளை உற்றுப் பார்த்தானே, அதேபோல் இன்று வீரமல்லனைப் பார்த்தான் இளங்கோ. அவனுடைய நெற்றி நரம்புகள் புடைத்தெழுந்தன, புருவங்கள் துடித்தன.

“இளவரசே! எனக்கு அனுமதி கொடுங்கள். இவனை மிதித்தே கொன்று விடுகிறேன். எந்தச் செடியின் நிழலில் நிற்கிறானோ அதையே வெட்டக்கூடிய மாபாதகன் இவன். மிதித்துத் துவைத்து இவனை எருவாக்கி இந்தத் தோட்டத்து மண்ணில் போட்டு உழுது விடுகிறேன், பிரபு!’’மாங்குடி மல்லனின் மலைபோன்ற சரீரம் கோபத்தால் நடுங்கியது.

பொறாமை தூண்டிவிட்ட ஆத்திரம் வீரமல்லனிடம் மேலும் பற்றி எரியத் தொடங்கியது. “ரோகிணியால் நீ வீரனானாய் என்பது உண்மைதானே, இளங்கோ?’’என்று கேட்டான.

இளங்கோவால் அதற்குப் பிறகும் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. பளீர் பளீரென்று தனது கை சளைக்குமட்டும் அவன் முகத்தில் ஓங்கி ஓங்கி அறைந்தான்.

வீரிட்டலறிக்கொண்டே அந்த இடத்துக்கு ரோகிணி ஓடி வந்திருக்காவிட்டால், வீரமல்லனின் நிலை எப்படி ஆகி இருக்குமோ, தெரியாது.

கன்றிக் கறுத்துப் போன முகத்தில் பதிந்திருந்த வீரமல்லனின் குரோதம் மிக்க கண்கள் இளங்கோவை எரித்து விடுவதுபோல் நோக்கின. அதைத் தவிர எந்தவிதமான எதிர்ப்பு உணர்ச்சியையும் அவன் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. ரோகிணி அங்கு நடந்ததைப் பார்த்து விட்டாள் என்று தெரிந்தவுடன் அவனுடைய வஞ்சம் அவனது நெஞ்சையே தின்றது.

“இளங்கோ...’’என்று எதையோ சொல்வதற்கு வாய் திறந்தான்.

“இனிமேல் பெயர் சொல்லி அழைக்க உனக்கு உரிமையில்லை. நட்புரிமை கொண்டாடினாயே, அதை இந்தக் கணத்துடன் மறந்துவிடு. இனி நீ ஓர் ஆயிரவர் படைத்தலைவன்.’’

இளங்கோ அதற்குப்பின் அங்கு நில்லாமல், சட்டென்று திரும்பி அரண்மனைப் பக்கம் நடந்தான்.

“உன்னை உயிரோடு விட்டுவிட்டுப் போகிறாரே!’’என்று மாங்குடி மாறன் பதற்றத்தோடு வீரமல்லனிடம் கூறிய சொல், இளங்கோவின் செவிகளில் விழாமல் இல்லை.

இந்தக் காட்சி முழுவதையும் மேல்மாடத்திலிருந்து ஆர்வத்தோடு பார்த்துக் கொண்டு நின்றார் மகிந்தர். நண்பர்களைப் பகைவர்களாக மாற்றிய அந்தக் காட்சி அவர் மனத்தில் பசுமரத்தாணிபோல் பதிந்தது. தமது கண்களை இடுக்கிக்கொண்டு அவர் மௌனப் புன்னகை புரியலானார்.

10. விடிவெள்ளி விழா

சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் ஒன்பது மண்டலங்களிலும் வெற்றி விழாவுக்கான முன்னேற்பாடுகள் மும்முரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. கிராமங்கள், கூற்றங்கள், நாடுகள், வளநாடுகள் இப்படித் தன்னகத்தே பல சிறிய பெரிய எல்லைகள் வகுத்துக் கொண்டிருந்த ஒவ்வொரு மண்டலமும் விழாவில் முதன்மை பெறுவதற்காக முயன்று கொண்டிருந்தன. தென்பாண்டி மண்டலத்தில் மட்டும் ஒரு பக்கம் உற்சாகமும் மறுபக்கம் புகைச்சலும் காணப்பட்டன.

தஞ்சை அரண்மனை ஆலோசனை மண்டபத்தில் மாமன்னர் பெரியதோர் ஆசனத்தில் சாய்ந்தவாறு வீற்றிருந்தார். அவர் அருகில் கொடும்பாளூர் பெரிய வேளார் பணிவோடு அமர்ந்து விழாச் செய்திகளை விவரிக்கத் தொடங்கினார். சாம்ராஜ்யம் முழுவதும் கோலாகலமாக வெற்றி விழாவைக் கொண்டாடுவதற்கான திட்டங்கள் உருப்பெற்றிருந்தன. “ஆமாம்! ஒருநாள் கூத்தாக இது போய்விடக்கூடாது ஒவ்வொருவரின் வாழ்விலும் மறக்க முடியாத எண்ணங்களை நாம் அந்த ஒரு நாளில் ஊன்றிவிட வேண்டும்”என்றார் மாமன்னர்.

“சக்கரவர்த்திகள் அளித்துள்ள செய்தியை ஒவ்வொரு கிராமத் தலைவருக்கும் அனுப்பச் செய்திருக்கிறேன். விழாவுக்கான திட்டங்களும் அவர்களை எட்டியிருக்கின்றன”என்றார் பெரிய வேளார்.

“இந்த விழா நம்முடைய மக்களின் தன்னம்பிக்கை விழாவாக இருக்கவேண்டும். நாம் எடுத்த காரியம் எதிலும் வெற்றி பெற்றுத் தீருவோம் என்ற துணிவு அவர்களுக்கு இதனால் ஏற்பட வேண்டும். சோர்வும், சோம்பலும், கோழைத்தனமும் இனி அணுவளவும் இந்தத் தமிழ் மண்ணில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கக்கூடாது. இது மக்களின் சக்தியை மக்களுக்கு உணர்த்தும் விழா. தெரிந்ததா, பெரிய வேளார் அவர்களே?”

“பாண்டியர்கள் இப்போதே பதறத் தொடங்கிவிட்டார்கள்’’என்றார் பெரிய வேளார்.

“பாண்டியர்கள் கிடக்கட்டும். வடக்கு எல்லையின் நிலைமை என்ன; நான் ஈழத்துக்குச் சென்றிருந்தபோது வடக்கு எல்லையில் பகைவர்கள் ஏதேதோ சிறிய தொல்லைகள் கொடுக்க முற்பட்டதாகக் கூறினீர்களே?’’

“பயங்காட்டி விளையாடுகிறார்கள்’’என்று அலட்சியமாகச் சிரித்தார் பெரிய வேளார். “மாதண்ட நாயகர் அரையன் ராஜராஜனுக்கு அவர்களின் துரோக விளையாட்டுக்களை முளையிலேயே கிள்ளி எறிந்துவிட வேண்டுமென்ற துடிப்பு. நான்தான் இப்போதைக்கு அமைதியாக இருக்கும்படி செய்திவிடுத்தேன். பாவம்! இதுவரையில் கால் வயிற்றுக் கஞ்சிகூடக் கிடைக்காமல் திண்டாடியவர்களுக்கு இப்போது தான் அரைவயிறு நிரம்பத் தொடங்கியிருக்கிறது. அதற்குள் அவர்களுக்குத் தினவு தாங்கவில்லை.

செருக்கு மிகுதியால் தங்களைத் தாங்களே அழித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள்.’’

“என்றாலும் நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டியதுதான்’’என்றார் சக்கரவர்த்தி. “பகை சூழ்ந்த உலகில்தான் நாம் வாழ்கிறோம். சாவுக்கு அஞ்சுகிறவர்களுக்கு இங்கு வாழ்வில்லை. இதை நம்மவர்கள் மறந்துவிடவே கூடாது. நமது எதிர்காலப் புதுமலர்ச்சிக்கு நாட்டு மக்களின் மனத் திண்மையும் உழைப்புமே மூலாதாரங்கள்.’’

“தாங்கள் ஈழத்திலிருந்து கொண்டுவந்துள்ள மணிமுடி நமது பொற்காலத்தின் விடிவெள்ளி. இந்த ஒளி காட்டும் நம்பிக்கை வழியில் கட்டாயம் நம்மவர்கள் தலை நிமிர்ந்து நடப்பார்கள்’’என்று பெருமையோடு கூறினார் பெரிய வேளார்.

“ஆமாம், காஞ்சியிலிருந்து ராஜாதிராஜன் எப்போது இங்கு திரும்புகிறான்? வந்தவுடன் அவனைப் பார்த்துவிட்டு நான் பழையாறைக்குப் புறப்படவேண்டும்’’என்று கூறினார் சக்கரவர்த்தி.

“இரண்டு மூன்று தினங்களில் வந்து சேரக்கூடுமென்று செய்தி வந்திருக்கிறது. முன்பே காஞ்சிமாநகரை விட்டுக் கிளம்பிவிட்டாராம். வெற்றி விழாவின்போது தாங்களும் இளவரசரோடு தலைநகரில் இருந்தால்...’’என்று, பணிவோடு தஞ்சைமாநகரில் அவரைத் தங்கும்படி வேண்டுகோள் விடுத்தார் மதுராந்தக வேளார்.

“விழாவின்போது நான் இருக்க வேண்டிய இடம் பழையாறைதான்’’என்றார் மாமன்னர் “பழையாறையைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களிலிருந்து ஐம்பதினாயிரம் போர் வீரர்களுக்கு மேல் ஈழத்திற்கு வந்திருந்தார்கள். ஈழப் பெரும் படையின் பிறப்பிடமே பழையாறை. அதற்கு வடக்கே இரண்டு மூன்று காதம் வரையிலிருந்து நாம் வீரர்களைப் பொறுக்கி எடுத்துச் சென்றிருக்கிறோம். பத்தாயிரம் வீரர்களுக்குமேல் ஈழ நாட்டில் உயிர் இழந்திருக்கிறார்கள். மேலும் பத்துப் பன்னிரண்டாயிரம் பேர் வரை படுகாயமுற்றுத் திரும்பியிருக்கிறார்கள். வெற்றிக்கு மூலகாரணமான வீரர்கள் குடியிருப்புக்கு நான் செல்வதுதானே முறை!’’

“சித்தம், சக்கரவர்த்திகளே’’என்றார் பெரிய வேளார்.

“இராஜாதிராஜன் தஞ்சையில் இருக்கட்டும். நீங்கள் கொடும்பாளூருக்குச் சென்று வாருங்கள். காஞ்சியை மாதண்ட நாயகர் அரையன் ராஜராஜன் கவனித்துக் கொள்வார், மதுரைக்கு... மதுரைக்கு...’’என்று பேச்சைக் கூட முடிக்காமல் தயங்கினார் இராஜேந்திரர்.

சிறுபொழுது அப்படியே யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

பணியாள் ஓடிவந்து வல்லவரையரும் ஈராயிரம் பல்லவரையரும் சக்கரவர்த்தியைக் காண வந்து கொண்டிருப்பதாகத் தெரிவித்தான். அவனிடம் அவர்களை அழைத்து வரச் சொல்லிவிட்டு, ஆசனத்தில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார் மாமன்னர். அவர்கள் வந்தவுடன் ஈராயிரம் பல்லவரையரை உற்றுப் பார்த்தார்.

“பல்லவரையர் அவர்களே! பாண்டியர்கள் மூவரும் என்ன மறுமொழி கூறியிருக்கிறார்கள்?’’

“விழாவில் பங்குகொள்வதற்கு அவர்களுக்கு விருப்பமில்லை. அதை வெளிப்படையாகக் கூறிவிட்டார்கள். மக்களது உற்சாகத்தைக் குலைப்பதற்கு மறைமுகமான முயற்சிகள் நடை பெற்று வருகின்றன. பாண்டியர்களுக்கு உரிய முடியை நாம் கவர்ந்து கொண்டு வந்துவிட்டோமாம். சோழர்களுடைய வெற்றி விழாவில் பாண்டிய நாட்டு மக்கள் கலந்து கொள்வது தவறாகுமாம்.’’
“போகட்டும்! வேறு ஏதேனும் முக்கியமான செய்திகள்?’’

வெற்றி விழாவென்று சிறிய இளவரசன் சுந்தரசோழருக்கு மதுரையில் நாம் இளவரசுப் பட்டம் கட்டக் கூடும் என்று பாண்டியர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஈழத்திலிருந்து கொண்டு வந்த முடியே இளவரசின் முடியாகப் போகிறதாம். மதுரை புது மாளிகையில் இந்த முடிசூட்டு விழா நடக்குமானால், அந்த மாளிகையைத் தகர்த்துவிட வேண்டுமென்பது அவர்கள் திட்டம். விழாவன்று ஏதேனும் இப்படி நிகழக் கூடுமென்று தெரிந்து,எச்சரிக்கையோடு படைகளையெல்லாம் திரட்டி வைத்திருக்கிறேன்.’’

“அவர்கள் ஓரளவு நம்மைப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை’’என்றார் சக்கரவர்த்தி. இப்போது மதுரையில் இருக்கும் சுந்தரசோழனை விழாவன்று சுந்தரசோழ பாண்டியன் என்ற முறையில் பாண்டிய நாட்டு மக்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வையுங்கள். சோழ, சேர, பாண்டியர்கள் அனைவருமே தமிழர்கள் என்பதை அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்கள். நம்முடைய பழைய வரலாற்றில், வடக்கே அசோகரது சாம்ராஜ்யம் பரவி வந்த காலத்தில் மூவேந்தர்களும் ஒரே வேந்தரின் கீழ் ஒன்றியிருந்து, தங்கள ஒற்றுமையை அவருக்கு வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள். அசோகரது ஆட்சி இங்கு எட்டாமல், அவர் நம்முடன் நட்புறவு பூண்டதற்குக் காரணம் அந்த ஒற்றுமைதான். வடக்கு வாயிலில் நம்மை அழிக்கக் காத்து நிற்கும் மேலைச் சளுக்கப் பகைவரைப் பற்றிப் பாண்டிய நாட்டு மக்களிடம் கூறுங்கள். பகைவர்களோடு உறவாடித் தமிழ் இனத்துக்கு இழுக்குத் தேடுபவர்கள்

தங்களைப் பாண்டியர் என்று கூறிக் கொள்வதைவிட சுந்தர சோழனுக்கு அந்தப் பெயர் மிகவும் பொருந்தும் என்பதை அவர்களுக்கு விளக்கிச் சொல்லுங்கள்.''

இவ்வளவையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டு, "அன்று ஏதேனும் தகாத செயல்கள் நடந்தால்...?''என்று கேட்டார் ஈராயிரம் பல்லவரையர்.

"நடக்காது; நடக்கவும் விடக்கூடாது!''என்றார் மாமன்னர் கடுமையான குரலில்.

அதுவரையில் அமைதியோடிருந்த வல்லவரையர் ஈராயிரம் பல்லவரையரை நோக்கிக் கூறலானார்:

"நமது கைக்கோளைப் படை வீரர்களில் பாதிப் பகுதியினரை அன்று பொது மக்களின் உடையில் மற்றவர்களுடன் கலந்து கொள்ளச் செய்யுங்கள். தெருவுக்குத் தெரு, மூலைக்கு மூலை களியாட்டங்களும் கூத்துக்களும் நடந்துவோம். பாண்டிய மன்னர்கள் மேலைச் சளுக்கர்களோடும் ஈழத்து அமைச்சரோடும் சேர்ந்து கொண்டு புரியும் சதிச் செயல்கள் அன்று அம்பலமாக்கப்பட வேண்டும். இனி சிறிய இளவரசர் சுந்தர சோழரே மக்களின் எதிர்காலப் பாண்டியர் என்பதை நாம் சூசகமாக அறிவித்து விடுவோம்.''

"ஓராண்டு காலமாக அவர்கள் நமக்கு எதிராகப் பொய்க் கூற்றைப் பரப்பி வருகிறார்கள். அதை ஒரே நாளில் மாற்ற முடியுமா?''என்றார் பெரிய வேளார்.

"ஓராண்டுப் பொய்யை ஒரு நாள் உண்மை வெல்வதென்றால் கடினந்தான். ஆனால் உண்மைக்கு வலிமை அதிகம்; நாளடைவில் அது தானாகக் கிளைத்துத் தழைத்து நாட்டுப்புறங்கள் தோறும் பரவிவிடும்''என்று கூறினார் சக்கரவர்த்தி.

பின்னர், எதிர்பாராத தாக்குதல் நிகழ்ந்தால் எப்படி நடந்து கொள்வதென்பதைக் கூறிவிட்டு, "ஆத்திர மூட்டக்கூடிய சிறு நிகழ்ச்சிகள் நடந்தால் பொறுமை இழக்க வேண்டாம்.

ஆனால் அவற்றுக்குப் பின்னால் அபாயம் இருந்தால் கவனிக்கத் தவற வேண்டாம்’’என்றார்.

சிறிய இளவரசன் சுந்தரசோழனும் சேனாபதி கிருஷ்ணன் ராமனும் அப்போது மதுரையில் இருந்தார்கள். அவர்களோடு ஈராயிரம் பல்லவரையரும் தமது படைவீரர்களுடன் சேர்ந்து கொள்வதென்று ஏற்பாடாயிற்று.

ஆலோசனை முடிந்தபின்பு அனைவரும் எழுந்து மண்டபத்துக்கு வெளியே நடந்தார்கள். தூரத்தில் ஒரு தூணின் ஓரமாக இளங்கோவும் அரண்மனை வைத்தியரும் நின்று கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. பெரியவர்களைக் கண்டவுடன் மெதுவாக அந்த இடத்திலிருந்து நழுவப் பார்த்தான் இளங்கோ.

அவனுடைய தோள் பட்டையைக் கூர்ந்து நோக்கிய வல்லவரையர், “இளங்கோ! என்ன இது? திரும்பவும் ஏன் கட்டுப் போட்டிருக்கிறாய்?’’என்றார்.

அதற்குள் பெரியவர்கள் அனைவரும் அவனுக்கு அருகில் வந்து விட்டார்கள். எல்லோருடைய கண்களும் அவன் மீது நிலைத்திருந்தன.

“ஒன்றுமில்லை தாத்தா’’என்றான் இளங்கோ.

“ஒன்றுமில்லையாவது! இவருக்கு வைத்தியம் செய்வதை விடச் சும்மாயிருக்கலாம்’’என்று கடிந்து கொண்டார் வைத்தியர். “முக்கால் பகுதிக்கு மேல் ஆறிப்போய்த் தழும்பாகிவிட்ட காயத்தை இவராகத் திருப்பிக் கொண்டிருக்கிறார். எவ்வளவோ சொல்லி வைத்திருந்தேன், கேட்கவில்லை.

திரும்பவும் வாட்பயிற்சி செய்தாரோ, வேலெடுத்து வீசினாரோ, வில் வளைத்தாரோ தெரியாது. தழும்பெல்லாம் ரத்தம் கசிந்து வீங்கிக் கொண்டுவிட்டது.’’

“நீ என்ன சிறு குழந்தையா, இளங்கோ?’’என்று செல்லமாய்க் கடிந்துகொண்டார் சக்கரவர்த்தி.

“பாண்டியநாட்டுப் போர்க்களம் நினைவுக்கு வந்திருக்கும்; ஒரு கை போனாலும் பாதகமில்லை என்று

நினைத்து விட்டான் போலிருக்கிறது''என்றார் பெரிய வேளார்.

"வைத்தியர் சொல்கிறபடி நடந்து வா, பேசாமல் என்னேடு பழையாறைக்கு வந்து ஓய்வெடுத்துக்கொள்''என்று சொல்லி விட்டு நடந்தார் இராஜேந்திரர்.

பெரியவர்கள் சென்றவுடன் தனக்குள் மெல்ல நகைத்துக்கொண்டான் இளங்கோ. அடுத்தாற்போல் அவனுக்கே வருத்தமாகவும் இருந்தது. வீரமல்லனை அறைந்த அதிர்ச்சியில் தனக்கே இவ்வளவு வலியும் வேதனையும் ஏற்பட்டிருக்குமானால் பாவம், வீரமல்லனின் கதி என்ன ஆகியிருக்கும்?

11. பழையாறைப் பயணம்

காலை இளம் வெய்யிலில் சோழநாட்டு நெடுஞ்சாலையில் புரவிகள் பூட்டிய ரதங்கள் சில பழையாறையை நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தன.

ரதங்களுக்கு முன்னும் பின்னும் குதிரை வீரர்கள் வேல்முனைகள் பளபளக்க விரைந்தேகிச் சென்றனர்.

ரதங்களின் சக்கரங்கள் இன்னிசை பாட குதிரைகளின் குளம்பொலி அதற்குத் தாளமாக அமைந்தது.

இடையில் சென்ற ரதமொன்றில் சோம்பலுடன் இளங்கோ சாய்ந்திருந்தான். அரண்மனை வைத்தியர் அவனுக்கு எதிரில் அமர்ந்து ஏட்டுச் சுவடிகளைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார். தன்னைக் கட்டாயமாகச் சிறைபடுத்தி மாமன்னர் பழையாறைக்கு அழைத்துச் செல்வது போல் தோன்றியது இளங்கோவுக்கு. வைத்தியர்தான் அவனுக்குச் சிறைக்காவலர்.

சிறிது நேரம் சித்த வைத்தியத்தின் அருமை பெருமைகளை அவனிடம் விளக்கிக் கொண்டு வந்தார் அரண்மனை மருத்துவர். அவனுடைய சித்தம் சித்த வைத்தியத்தில் லயிக்கவில்லை என்பதைக் கண்டபிறகு அவன் போக்கில் அவனை விட்டுவிட்டுத் தமது சித்தத்தை ஏட்டுச் சுவடிகளுக்குக் கொண்டு வந்தார்.

இளங்கோவின் சித்தம் சிட்டுக்குருவியாக மாறிச் சிறகடித்துப் பறந்து சென்று கொண்டிருந்தது. ரதத்துக்கு இருபுறங்களிலும் தெரிந்த இயற்கைக் காட்சிகள் அவனைக்கிறங்க வைத்தன. இரண்டு கண்கள் இருந்தாலும் ஒரே சமயத்தில் இரண்டு பக்கங்களிலும் பார்த்து மகிழ முடியவில்லையே!

கொடும்பாளூரின் கொடிய வெய்யில் அவனுக்குப் பழக்கமான ஒன்று. பசுமையை அங்கே காண முடியுமென்றாலும் இது போன்ற குளிர்ந்த மரகதப் பசுமைக்கும் அந்நகருக்கும் வெகு தூரம். நெற்கழனிகளும்

வாழைத் தோட்டங்களும், மூங்கிற் புதர்களும் மாறிமாறி வந்து கொண்டேயிருந்தன.

தண்ணீர், தண்ணீர், தண்ணீர், பார்க்குமிடமெல்லாம் நீக்கமற நிறைந்த தண்ணீர்!

தாமரைத் தடாகங்களும், அல்லிக் குளங்களும், செங்கழுநீர் ஓடைகளும் வழிநெடுகிலும் கண்களுக்கு விருந்தளித்தன. கூட்டம் கூட்டமாகத் திரிந்த ஆநிரைகளையும், குதித்துக் கும்மாளம் போட்டு அந்தப் பொன்விளையும் பூமியைத் தங்களது கொம்புகளால் குத்திக் கிளறி விளையாடிய காளைகளையும் பார்த்தபோது அவனால் ரதத்துக்குள் உட்கார்ந்திருக்கவே முடியவில்லை.

எவ்வளவு செருக்கு அந்தக் கட்டிளம் காளைகளுக்கு? சோழநாட்டில் பிறந்து சோறு படைக்கும் பணிக்காக உழைக்கிறோம் என்ற கர்வமா? அல்லது இராஜ இராஜப் பெரிய உடையார் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலைக் கட்டியபோது தங்கள் குலத்துக்கு மங்காத பெரும்புகழ் கொடுத்து விட்டுப் போய்விட்டார் என்ற ஆனந்தமா?

தஞ்சைப் பெரிய கோயில் நந்தியை நினைத்துக் கொண்டான் இளங்கோ. வலிவு, வனப்பு, மிடுக்கு, கம்பீரம் ஆண்மை இவற்றின் அழியாத நினைவுச் சின்னமல்லவா அது. ‘தமிழ் நாட்டின் ஆண்மகன் ஒவ்வொருவனும் இப்படி இருக்க வேண்டும். ஆனால் அதே சமயம் ஆணவச் செருக்கால் நாட்டை அழித்து விடாதிருப்பதற்காக, இந்த நினைவை மறவாது தோளில் சுமக்க வேண்டும்’என்று கூறாமல் கூறுகிறாரா?

காட்சி மாறியது. செங்கால் நாரைகள் வானத்தில் கூட்டம் கூட்டமாய்ப் பறந்தன. குருவிகளும், கொக்குகளும் மீன்கொத்திகளும் குறுக்கும் நெடுக்கும் சிறகடித்துச் சென்றன. வானத்தில் பசும் பந்தர் வேய்ந்தாற்போன்று மரக்கிளைகள் பின்னிப் பிணைந்து சாலையில் நிழல் கவிழ்ந்தன.

ரோகிணியை நினைத்துக் கொண்டான் இளங்கோ. ‘இந்த வேளையில் இந்த ரதத்தில் அவள் என்னருகே அமர்ந்து

வந்தாளானால் என்ன இன்பகரமாக இருக்கும்! மாறும் காட்சிகள் ஒவ்வொன்றையும் அவளுக்குச் சுட்டிக் காட்டி அவள் கண்களில் ஒளிவிடும் வியப்பைக் கண்டு ஆனந்தமுறலாமே! அவளுடைய நாட்டிலும் இயற்கை அழகுக்குப் பஞ்சமில்லைதான். ஆனால் அது பயங்கரமான அழகு! மலைகளும், காடுகளும், விலங்குகளும் நிறைந்த குரூரமான அழகு. எளிமையும் இனிமையும், தண்மையும் நிறைந்த இந்தக் காட்சிகளுக்கு அவை ஈடாகுமா என்ன?

சின்னஞ்சிறு கிராமங்கள் குறுக்கிட்டபோது மக்கள் கூட்டம் வாழ்த்தொலிகளை எழுப்பியது; வயல் வரப்புகளில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த ஆண்களும் பெண்களும் ஓடோடியும் வந்து அஞ்சலி செலுத்தினார்கள். இராஜேந்திர உடையாரின் தரிசனம் அவர்களுக்குக் கடவுளின் தரிசனத்துக்கு ஒப்பானது. பெறவொண்ணாத பாக்கியம் பெற்றவர்களைப் போன்று அவர்கள் முகமலர்ச்சியுற்றார்கள். அகமலர்ச்சியால் ஆனந்த ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

வழியில் ஓடையில் நீர் அருந்துவதற்காக ரதத்தைச் சற்று நிறுத்திவிட்டுக் கீழே இறங்கிச் சென்றான். இளங்கோவின் ரத சாரதி. பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த ரதமும் நின்றது. அதை ஓட்டி வந்தவனும் முன்னவனைப் பின்பற்றி ஓடைக்குச் சென்றான்.

“இளவரசே!”

திரும்பிப் பார்த்தான் இளங்கோ. பின்புறத்து ரதத்திலிருந்த அம்மங்கை தேவியும் அருள்மொழியும் அவனை எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இளங்கோ திரும்பியதைக் கண்டவுடன் தன் தலையை உட்புறம் இழுத்துக் கொண்டாள் அருள்மொழி.

“இங்கே சற்று வந்துவிட்டுச் செல்கிறீர்களா இளவரசே?”என்று அவனைத் தங்கள் ரதத்துக்கு அழைத்தாள் அம்மங்கை. அருள்மொழி தன் தங்கையின் தோளைப் பற்றி இழுத்ததிலிருந்து அவள் அதை விரும்பவில்லை என்று தெரிந்தது.

“ஒரு முக்கியமான செய்தி! உடனே திரும்பிவிடலாம் வாருங்கள்!”என்று மீண்டும் கூவினாள் அம்மங்கை. அவளுடைய கண்களின் குறும்புத்தனத்தை இளங்கோ கவனிக்கவில்லை.

மடித்துக் கட்டப் பெற்ற கரத்துடன் மெதுவாக இறங்கி அவர்களிடம் சென்றான். “என்ன செய்தி மங்கையாரே?”

“சித்த வைத்தியர் பத்திரமாக இருக்கிறாரல்லவா?”

“எதற்குக் கேட்கிறீர்கள்?”

“ஒன்றுமில்லை, தமக்கையாருக்குத் தஞ்சையிலிருந்து புறப்பட்டதிலிருந்து சித்தம் சரியாயில்லை. நான் பேசிக்கொண்டே வருகிறேன். அவர்கள் ‘உம்’மென்று கூடக் கேட்காமல் ஒரு மூலையில் ஒதுங்கிக் கிடக்கிறார்கள். வற்புறுத்தி நான் ஏதாவது வம்புக்கு இழுத்தால், அவர்கள் வேறு எதாவது மறுமொழி சொல்லுகிறார்கள்!”

“அடி, அம்மங்கை! சும்மா இரேன்!”என்று அவளைப் பற்றி இழுத்தாள் அருள்மொழி. அவளது செந்தாமரை முகம் அப்போது நாணத்தால் குவிந்திருந்தது.

அம்மங்கை நிறுத்தாமல் தொடர்ந்து பேசினாள்:

“தமக்கையார் இங்கே இருந்தால் இவர்களுடைய சித்தப்பிரமை எனக்கும் வந்துவிடும் போலிருக்கிறது; அவர்களைச் சற்று உங்கள் ரதத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய் நம்முடைய சித்த வைத்தியரிடம்

காண்பிக்கிறீர்களா? நான் விளையாட்டுக்குச் சொல்லவில்லை. தமக்கையாரின் முகத்தைப் பாருங்கள்!”

சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு அவள் பேசியதால் அருள்மொழியை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் இளங்கோ. முகம் என்னவோ போலத்தான் இருந்தது. ஆனால் அவள் அவனைப் பார்க்கவில்லை.

குனிந்ததலை நிமிராமல், “பெரியவர்கள் அருகில் இல்லை என்பதால் இவள் வாய்த் துடுக்காகப் பேசுகிறாள். இவளை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்”என்றாள்

அருள்மொழி. “வைத்தியர் உடன் இருக்கும்போதே உங்களுடைய கைக்கட்டை மறந்துவிடாதீர்கள்”என்று கூறினாள். கலகலவென்று நகைத்தாள் அம்மங்கைதேவி.

சின்னஞ்சிறு ஏமாற்ற உணர்ச்சியால் எழுந்த சிறு கோபத்துடன் இளங்கோ ரதத்தில் வந்து அமர்ந்தான். ‘இப்போது மங்கையாருக்கும் மருந்து கொடுக்கச் சொல்லி அவள் வாய்த்துடுக்கை அகற்றினால் நன்றாக இருக்கும்’என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. ஆனால் அவளது விளையாட்டுப் பேச்சிலும் உண்மையில்லாமல் இல்லை. ‘ஏன் நங்கையார் ஒருவிதமாகச் சோர்ந்து காணப்படுகிறார்? எதனால் வந்த சோர்வு இது?’

மருத்துவரின் சித்த வைத்திய விளக்கத்தை அவன் கேளாமல் அசட்டை செய்தது போலவே, அவளும் தன் நங்கையோடு கலகலப்பாகப் பேசாமல் வந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்தவுடன், அவளும் தன் மனத்தை வேறு எங்கேயாவது பறி கொடுத்திருப்பாளோ என்று நினைத்தான் இளங்கோ.

அருள்மொழியைப் போன்ற ஒரு சர்வ வல்லமை பெற்ற பெண், யாரையும் மனத்தால் நினைக்கக் கூடுமென்றே அவனுக்குப் படவில்லை. ஆனால், பாட்டியார் பெரிய குந்தவையாரும் அப்பேர்ப்பட்டவர்தாம். அவரும் வல்லவரையரும் ஒன்றாக இப்போது கடைசி ரதத்தில் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

முதல் ரதத்தில் மாமன்னரும் மகாராணி வீரமாதேவியாரும் ஒன்றாய்ச் சென்றார்கள்.

எல்லோருமே இப்படி மாறுவது இயற்கைதான் போலும். ஒரு வேளை, நங்கையாரின் மனம் வேங்கி இளவரசன் நரேந்திரன் மீது நாட்டம் கொண்டிருக்கிறதோ?

குதிரைகள் விரைந்து செல்லவே, இளங்கோவின் நாட்டம் இந்தச் சமயம் ரோகிணியின் பக்கம் திரும்பியது.

12. போர் மேகம் சூழுமா?

ரோகிணி அனைவரும் புறப்படும் சமயத்தில் அவர்களுடன் இருந்து அனுப்பி வைத்தாள். அவளுடைய முகத்தில் களை இல்லை; நடையில் உற்சாகம் இல்லை; தன்னை விரும்புவதாக அவள் கூறாததால் இளங்கோவும் ஓரளவு அலட்சியப்படுத்தி வருவது அவளுக்கு நன்றாகப் புலப்பட வேண்டும் என்பதும் அவனுடைய எண்ணம்.

இளங்கோ மட்டிலும் தனியாகப் பழையாறைக்குக் கிளம்பியிருந்தால் ரோகிணி அதை எப்படி எடுத்துக் கொண்டிப்பாளோ தெரியாது. பெரியவர்களும் தனியே செல்லும் அதே இடத்துக்கு அருள்மொழி நங்கையும் அம்மங்கை தேவியும் உடன் செல்லுகிறார்கள்.

வீரமல்லன் தன்னிடம் கூறிய செய்திகளையும் இந்தப் பிரயாணத்தையும் இணைத்து வைத்துப் பார்த்தாள் ரோகிணி. அவளை அறியாமலே அவள் மனம் கலக்கமுற்றது என்றாலும் அதை மறைத்துக்கொண்டு அம்மங்கையோடு சிரித்துச் சிரித்துப் பேசினாள். அருள்மொழிக்கு ஆடை அணிகள் எடுத்துக்கொடுத்து அவள் அலங்கரித்துக் கொள்வதற்குச் சிறு உதவிகள் செய்தாள்.

அவளுடைய முகவாட்டத்தைக் கண்டவுடன் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான் இளங்கோ. கிளம்புகிற அவசரத்தில் அங்குமிங்கும் செல்வது போல் அவன் அலைந்து கொண்டிருந்தானே தவிர ரோகிணியுடன் பேசவில்லை.

கடைசியில் அவளாக அவனை நெருங்கி வந்து, “எப்போது திரும்பி வருவீர்கள்?”என்று மெல்லக் கேட்டாள்.

“தெரியாது.”

“சொல்லக் கூடாதா? என்னிடம் சொல்லக் கூடாத ரகசியமா அது?”அழாக்குறையாக அவனிடம் வினவினாள் ரோகிணி.

“எனக்கு மிகவும் விருப்பமான இடம் பழையாறை, சக்கரவர்த்திகளும் என்னை விரும்பி அழைக்கிறார்கள். அதனால் அங்கு போகிறேன். அங்கிருந்து நேரே போர்க்களத்துக்குச் சென்றாலும் செல்வேன்.’’

“போர்க்களத்துக்கா, நீங்களா?’’

“ஆமாம்!’’

எந்தப் போர்க்களத்துக்கென்று அவளும் கேட்கவில்லை, அவனும் கூறவில்லை.

“இந்தக் கையுடனா போர்க்களத்துக்குச் செல்வீர்கள்?’’

“ஏன், இந்தக் கை இருக்கிறதே!’’என்று இடது கரத்தை உயர்த்திக் காட்டினான் இளங்கோ.

நீண்ட பெருமூச்சு ரோகிணியிடமிருந்து வெளிவந்தது. கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டே “விரைவில் திரும்பி வாருங்கள்’’என்றாள்.

“நான் விரைந்து வந்தால் உனக்கு என்ன? வராவிட்டால் என்ன?’’என்றான் இளங்கோ.

“அப்படிச் சொல்லாதீர்கள், வந்துவிடுங்கள்’’என்றாள் மீண்டும்.

இதற்குள் யாரோ அந்தப் பக்கம் வரவே, அவர்கள் பேச்சு பாதியில் நின்று விட்டது. ஓடிப்போய் ரதத்தில் ஏறிக் கொண்டான். அவன் மனத்தையே ஊடுருவித் துளைப்பது போல் ஒருகணம் நோக்கிவிட்டு இளவரசிகள் ஏறியிருந்த ரதத்துக்குச் சென்று அவர்களை வழியனுப்பத் தொடங்கினாள் ரோகிணி.

“விரைந்து திரும்பி வாருங்கள்’’என்று அவர்கள் அருகில் நின்று அவள் எழுப்பிய குரல் யாருக்காக என்பது அவனுக்கு விளங்காமல் இல்லை. “விரும்புகிறேன்’’என்று அவள் வாய்மொழியால் கூறவில்லைதான். என்றாலும் விருப்பமில்லாத பெண்ணின் சொற்களா அவள் சற்றுமுன் கூறிய சொற்கள்?

வழிநெடுகிலும் தென்பட்ட காட்சிகள் இன்பமாக இளங்கோவுக்குத் தோன்றியதற்கு இதுவே காரணம்.

பழையாறைச் சிவன் கோயில் கோபுரம் வானுற ஓங்கி நின்று அவர்களுக்கு வரவேற்புக் கூறியது.

பழையாறை மாநகரின் சரித்திரம் பழம் பெருமை வாய்ந்த சரித்திரம். வாழையடி வாழையாகத் தழைத்தோங்கி வளர்ந்துவந்த பிற்காலச் சோழ மரபினருக்கு நெஞ்சில் உரமூட்டி, சாம்ராஜ்யக் கனவுகளை அவர்களிடம் மலர்வித்த பொன்னகரம் அது.

பிற்காலச் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் முதல் மன்னரான விஜயாலய சோழர் தஞ்சை நகரில் ஆட்சி செலுத்தும்முன் இடைக்காலத்துச் சோழ மன்னர்கள் பழையாறையையே தங்கள் கோநகராகக் கொண்டிருந்தார்கள். பல்லவப் பேரரசின் கீழ் சோழர்கள் சிற்றரசர்களாக ஒன்றியிருந்த காலம் அது. அவர்களைப் போலவே, சந்திரலேகை (செந்தலை) முத்தரையர்களும், கொடும்பாளூர் இருக்குவேளிரும் பல்லவர்களிடம் சிற்றரசாகக் கட்டுப்பட்டிருந்தார்கள்.

முத்தரையர்களும் இருக்குவேளிரும் என்றுமே சிற்றரசர்களாக வாழ்ந்தவர்கள். பேரரசர்களாக மலரவேண்டும் என்ற விருப்பம் அவர்களிடம் எழாததில் வியப்பொன்றுமில்லை. ஆனால் வேங்கைக்கொடி தாங்கியவர்களின் வீரவரலாறு அப்படிப்பட்டதல்லவே!

உறையூரில் உறைந்து உலகம் வியக்க ஆட்சி செய்தவர்கள் சோழர்கள்.

காவிரிப்பூம்பட்டிணத்திலிருந்து கப்பல் கப்பலாக வீரர்களை அனுப்பி, கடல் கடந்த நாடுகளில் புலிக்கொடி நாட்டியவர்கள் அவர்கள். தங்களது பழமையை அவர்கள் மறக்கவுமில்லை; பழையாறை மண் அவர்களை மறக்கவிடவும் இல்லை.

சிற்றரசர்கள் என்ற சிறுபழியைத் துடைத்துக் கொள்வதற்காக அவர்கள் சீறி எழுந்தார்கள்.

விஜயாலயசோழர் காலத்திலிருந்து தஞ்சைமாநகர் தலைநகரமாகியது. பழையாறைப் பெருநகர் இரண்டாவது தலைநகரமாக ஒதுங்கிக் கொண்டது. இளைஞர்களுக்கு வழிவிட்டு முதியோர் ஒதுங்கிக் கொள்வதுபோல, மாமன்னர் இராஜேந்திரர் காலத்தில்கூட அது இரண்டாவது தலைநகரந்தான். சோழப் பெருங்குடியின் வழி வந்த பலர் அங்கு உற்றார் உறவினர்களாகச் சோழ மாளிகைகளில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். சாம்ராஜ்யத்தின் முதுகெலும்புத் தொடரான பெரும்படை வீடுகள் பல அந்த நகரத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

ஆரியப்படை வீடு, பம்பைப்படை வீடு, புதுப்படை வீடு, மணப்படை வீடு ஆகிய நான்கு வீடுகள் மிகமிகப் பழமையானவை. மாமன்னர் இராஜேந்திரரோ நான்கு படை வீடுகள் போதாதென்று நாற்பது படை வீடுகளைப் புதிதாக எழுப்பியிருந்தார். பழையாறைக்கு வடக்கே காத தூரத்திலிருந்து வட வள்ளாற்றின் தென்கரை வரையிலும் அந்த வீரர்களின் குடியிருப்புக்கள் பரவிக் கிடந்தன.

தஞ்சையிலிருந்து புறப்பட்ட ரதங்கள் அனைத்தும் பழையாறைப் பெரிய மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்தவுடன் இராஜேந்திரர் சிறுபொழுதுகூட ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளவில்லை. வல்லவரையரை உடன் அழைத்துக் கொண்டு சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வந்தார். கூட்டத்தினரின் அன்புப் பிரவாகத்திலிருந்து மீண்டு மாளிகைக்குத் திரும்பி வருவதற்குள் பொழுது நன்றாக இருட்டிவிட்டது.

மறுநாளைக்கு மறுநாள்தான் வெற்றித் திருவிழா. அதற்குள் மற்ற படை வீடுகளையும் நேரில் சென்று பார்வையிட வேண்டுமென்று வல்லவரையரிடம் கூறியிருந்தார் மாமன்னர். ஈழ நாட்டிலிருந்து திரும்பிய வீரர்களில் சரிபாதிப் படையினருக்குமேல் அங்குதான் குடியும் குடித்தனமுமாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

உணவு முடிந்தது. மாளிகையின் அறையொன்றில் தனியே அமர்ந்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த மாமன்னர் வல்லவரையரை அழைத்துவரச் சொல்லிவிட்டு, காஞ்சியிலிருந்த மாதண்ட நாயகர் அரையன் இராஜராஜன்

அனுப்பியிருந்த ஓலையைக் கையிலெடுத்தார். பத்தாவது முறையாக விளக்கொலியில் படித்துப் பார்த்தார்.

இளவரசன் இராஜாதிராஜன் தஞ்சைக்குத் திரும்பியவுடன் அவரிடம் கொண்டுவந்து கொடுத்த ரகசிய ஓலை அது. அதில் இருந்த செய்திகள் அவனுக்கே இதுவரையில் தெரியாதவை. கொடும்பாளூர்ப் பெரியவேளாரிடம் கூடச் சக்கரவர்த்திகள் அதுபற்றிக் கலந்தாலோசிக்கவில்லை.

வல்லவரையர் வந்தவுடன் அறைக்கதவுகளைக் சாத்திவிட்டுக் காவலர்களை வெளியே நிற்குமாறு பணித்தார் சக்கரவர்த்தி. ஓலையைச் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் சாமந்த நாயகரிடம் நீட்டினார்.

படித்துப் பார்த்த வல்லவரையரின் முகம் இரும்புச் சிலையின் முகமென மாறியது.

“நாம் எதிர்பார்த்த செய்திதான்; ஆனால் இவ்வளவு விரைவில் எதிர்பார்க்கவில்லை. அரையன் இராஜராஜன் மிகவும் ராஜ தந்திரத்துடன் நடந்து கொண்டிருக்கிறார்.’’

நீண்ட பெருமூச்சு விட்டார் இராஜேந்திரர். வேதனை கலந்த புன்னகை ஒன்று அவர் இதழ்க் கோணத்தில் நிழலாடியது.

வடக்கு எல்லையில் மேலைச் சளுக்கர்கள் கடந்த சில மாதங்களாகச் செய்து வந்த அட்டூழியங்களைப் பற்றி அதில் எழுதியிருந்தது, ஈழ நாட்டின் தென்பகுதிக்கு மாமன்னர் சென்றிருந்த வேளையில் வடக்கு எல்லையைத் துளைத்துக் கொண்டு அவர்கள் முன்னேறச் செய்த முயற்சிகளை வெளியிட்டிருந்தார் அரையன் இராஜராஜன்.

நாட்டு மக்களின் மனத்தில் பீதியை எழுப்பக் கூடாதென்பதற்காகவும்;

ஒரே சமயத்தில் இருமுனைப் போர் வேண்டாமென்பதற்காகவும் அவர் இந்தச் செய்திகளைப் பெரிய வேளாருக்குக்கூடத் தெளிவாக

அறிவிக்கவில்லையாம். ஓரளவுக்கு அவருக்கு எச்சரிக்கை மட்டும் செய்திருந்தாராம்.

எல்லையைக் காத்து நின்ற காவற்படை வீரர்களில் சிலர் கொல்லப்பட்டார்களென்றும் இன்னும் சிலர் சிறைப்பிடித்துச் செல்லப்பட்டார்களென்றும் தெரிய வந்தன.

கண்டோர் நடுங்கும் காலனும் பகைவர்களைப் பதற வைக்கும் பலபீமனுமான அரையன் இராஜராஜன், மாமன்னர் ஈழத்துக்குச் சென்றிருந்ததால் தம்முடைய கைகள் கட்டப்பட்டு விட்டதாகக் குறிப்பிட்டுவிட்டு மேலே எழுதியிருந்தார்.

“நமது படைகளை எல்லையில் பெருக்கியிருப்பதால் இப்போதைக்குப் பகைவர்கள் பதுங்கத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பதுங்கலையெல்லாம் நாம் நம்புவதற்கில்லை. நம்முடைய வளர்ச்சியில் பொறாமை கொண்டுள்ள அவர்களை அதே பொறாமை உணர்ச்சியால் பாண்டியர்கள் தூண்டிவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“மக்களின் எண்ணிக்கை பெருகிவிட்டது. அவர்களுக்கு மக்களை அரைப்பட்டினி போட்டு அடிமைகளாக உழைக்கச் செய்கிறார்கள் அங்கு. அந்த அடிமைகளின் ஆத்திரம் தங்கள் மீதே திரும்பிவிடக் கூடாதென்பதற்காக நமக்கு எதிராகப் போர் வெறியைத் தூண்டிவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கடல் கடந்த நாடுகளில் நமக்குள்ள செல்வாக்கு அவர்களைப் புழுங்கச் செய்கிறது. நமது பரந்த மனப்பான்மையை அவர்கள் பலவீனமென்று நினைக்கிறார்கள். பகை நாட்டு ஒற்றர்கள் பலர் நமது நாட்டில் நடமாடி வருகிறார்கள் ஒற்றர்களை ஒழிக்க வேண்டாம். பாண்டியர்களை முதலில் அழிக்கவேண்டும், அப்போது தான் மேலைச் சளுக்கர்கள் அடங்குவார்கள்.’’

ஓலையைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்ட சக்கரவர்த்தி “சாமந்த நாயகர் அவர்களே! மாதண்ட நாயகரின் ஓலையைப் பற்றித் தங்கள் கருத்தென்ன?’’என்றார்.

“காலந் தாழ்த்தாது பெரிய வேளாருக்குச் செய்தி அனுப்பியிருந்தால் இதற்குள் சளுக்கநாட்டுக்குள் நமது படைகள் குவிந்திருக்கும். பெரிய வேளார் தாமே தேவையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருப்பார்.”

“நான்தான் ரகசியமாக இப்போதைக்குப் போர் வேண்டாமென்று அரையன் இராஜராஜனுக்குக் கட்டளை இட்டிருந்தேன். தமது கைகள் கட்டப்பட்டு விட்டதாக அவர் குறிப்பிட்டதற்குக் காரணம் அதுதான்.” “இனியும் தாமதம் கூடாது சக்கரவர்த்திகளே!”என்று பதறிக்கொண்டு ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தார் வல்லவரையர். விளக்கொளி படிந்த அவரது நெடிய உருவத்தின் நிழல் பயங்கரமாக அண்டைச் சுவரில் படர்ந்தது.

“தாமதம் கூடாது, அவசரமும் கூடாது. முப்பது லட்சம் வீரர்கள் அவர்களிடம் இருக்கிறார்கள். நாமும் அவர்களைவிட மும்மடங்கு வீரர்களைத் திரட்டிவிடலாம். போதிய போர்க்கருவிகள் வேண்டும்; நம்முடைய வெற்றி விழாவின் நோக்கமே அதுதானே?”

“வெற்றிவிழாவிலேயே போர் முரசு கொட்டிவிட வேண்டியதுதான்!”என்றார் வல்லவரையர்.

“ஆமாம். நாம் அமைதியை விரும்பினாலும் உலகம் நம்மை அமைதியாக வாழவிடுவதில்லை. நம்முடைய நாட்டில் பிறக்கும் ஒவ்வொரு சிசுவின் இதயத் துடிப்பும் போர்முரசாகப் பிறக்க வேண்டும். இப்போது துடிக்கும் கோடிக்கணக்கான நெஞ்சுகளும் போர் முரசுகளாக மாறினால் தவிர நாம் வாழ வழியில்லை.”

உறங்கச் சென்றார்கள் இருவரும். மலைபோன்ற மாமன்னர் மகாராணி வீரமாதேவியின் அன்பு அணைப்பில் சிறுகுழந்தைபோல் உறங்கி எழுந்தார். வல்லவரையரும் பெரிய குந்தவையாரும் உறங்கவேயில்லை. வடக்கு எல்லையில் நடந்த அட்டூழியங்களைத் தமது மனைவியாரிடம் கூறிக் குமுறிக் கொண்டிருந்தார் சாமந்த நாயகர்.

இளங்கோவும் அருள்மொழியும் தனித்தனியே கனவுகள் கண்டு இன்புற்றிருந்தனர். இளங்கோவின் கனவுகளில் ஈழத்து இளவரசி நடமாடினாள். அருள்மொழியின் கனவில் அன்றைக்குப் பிற்பகலில் சாலையோரம் நடந்த சிறு நிகழ்ச்சி தோன்றியது. ரதத்திலிருந்து ஓடிவந்த இளங்கோ அம்மங்கைத் தேவியின் பரிகாசத்துக்கு ஆளாகிக்கொண்டிருந்தான்! பாவம், அவன் முகம் வெட்கத்தால் வாட்டமுறுகிறதே!

மறுநாள் காலையில் மாமன்னரின் ரதம் பழையாறைக்கு வடக்கே இரண்டு காத தூரத்திலிருந்த சோழபுரம் என்ற படை வீட்டுக் குடியிருப்பை நோக்கி விரைந்தது. வல்லவரையரும் உடன் இருந்தார். எதிரில் திரள் திரளான மக்கள் பழையாறை விழாவைக் காண்பதற்கு ஆவலுடன் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சோழபுரம் குடியிருப்பு அரைக் காதச் சதுரத்துக்குப் பரந்து கிடந்தது. பொன்னிவள நாட்டை ஒட்டியிருந்தாலும் பொன்னி நதியின் வளம் அந்த மண்ணுக்கு எட்டவில்லை. கருவேலங்காடுகளும், புஞ்சை வயல்களும், முட்புதர்களும் சூழ்ந்த இடத்தில் இங்குமங்கும் திட்டுத்திட்டாகப் பயிற்சிக் களங்கள் காட்சியளித்தன.

நஞ்சை விளைநிலங்களைத் தனியே விட்டுவிட்டு, வேண்டுமென்றே அந்த இடத்தில் வீரப் பயிர்களை ஊன்றியிருந்தார் போலும் மாமன்னர்.

ஈழத்துப் போர்க்களத்தில் தங்கள் மக்களைப் பறிகொடுத்தவர்களும், குடும்பத் தலைவர்களைப் பறிகொடுத்தவர்களும், காதலர்களைப் பறி கொடுத்தவர்களுமாகப் பெண்களின் கூட்டம் மாமன்னரைச் சூழ்ந்து கொண்டது. அவர்களுக்குப் பின்னால் உயிரோடு திரும்பியவர்களும்; உயிரைத் திரும்பக் கொடுக்கச் சித்தமாக இருந்தவர்களுமாக ஆண்கள் கூடி நின்றார்கள்.

பெண்கள் தங்கள் துன்பங்களை மறந்து வாழ்த்தொலி எழுப்பியபோது அவர்களது முகமலர்ச்சியைக் கண்டு

திடுக்கிட்டார் மாமன்னர். அவர்களுக்காகப் பிறந்த இரண்டு கண்ணீர்த் துளிகள் அவரது நெஞ்சில் உறைந்துவிட்டன.

"என்ன அருமை மக்களே!"என்று பேசத் தொடங்கியவர் ஒரு கணம் நா எழாமல் தடுமாறிவிட்டு, "உங்களை... உங்களை... நேரில் விழாவுக்கு அழைப்பதற்காகத்தான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். உங்களுக்காகத்தான் விழாவை பழையாறையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். விழாவின் போது உங்களிடம் சொல்ல வேண்டிய செய்தியும் ஒன்றிருக்கிறது"என்று கூறினார்.

13. முடிகொண்ட சோழபுரம்

பழையாறை மாநகர் இதற்கு முன்பும் இவ்வளவு கூட்டத்தைக் கண்டதில்லை; இதற்குப் பிறகும் காணப் போவதில்லை.

வடதளியான சிவன்கோயில் கீழ்வாசலுக்கு முன்னால் மக்கள் கடல் பொங்கி எழுந்து அலை மோதிக் கொண்டிருந்தது. கண் கவரும் முறையில் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த பெரியதொரு மேடையின்மீது நின்று மாமன்னர் முழங்கலானார்.

“என் அருமை மக்களே! ஈழத்துப்போரில் உயிர் துறந்த அத்தனை வீரர்களுக்கும் முதலில் நாம் அஞ்சலி செலுத்துவோமாக! அவர்களது உற்றார் உறவினரின் கண்ணீரைத் துடைக்க என்னுடைய இருகரங்களும் போதாது. ஆனால் ஒன்றுமட்டும் கூறுகிறேன்; அவர்கள் என்னுள்ளே என்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். இதுவரையில் கண்ணீர் சிந்திய தாய்மார்கள் என்னைத் தங்களது மகனாக ஏற்றுக் கொண்டு, பெண்மணிகள் என்னைத் தமையனாக ஏற்றுக் கொண்டு, அவரவர்கள் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொள்ளுங்கள்கண்ணீர் விடுகிறவர்கள் இனிமேல் இந்த நாட்டில் வாழ முடியாது. “அவர்களுக்கு நான் வீரக்கல் நாட்டப் போவதில்லை. அவர்களின் நினைவாகத் தஞ்சைப் பெரிய கோவிலைப் போல ஒரு மாபெரும் கோயில் சோழபுரத்தில் எழுப்பப் போகிறேன். ஒரு நூற்றாண்டுக்காலமாகத் திரும்பாதிருந்த முடியை அவர்கள் நமக்குத் திருப்பித் தந்து வெற்றி அளித்திருக்கிறார்கள். இந்த வெற்றியால் கிடைத்த ஊக்கத்தால் இனி நாம் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு போரிலும் வெற்றி பெற்றுத் தீருவோம்.”

கரங்களைத் தட்டி மக்கள் எழுப்பிய ஒலிக்கு ஒரு விநாடி இடைவெளி கொடுத்துவிட்டு, மேலே தொடர்ந்தார் சக்கரவர்த்தி.

“முதல் வெற்றியைத் தேடித் தந்த வீரர்களின் மத்தியில் விரைவில் நானே என் தலைநகரத்தை அமைத்துக் கொள்ளப் போகிறேன். சோழபுரம் விரைவில் நமது சாம்ராஜ்யத்தின் தலைநகரமாகும். காவேரிச் செழிப்பின் வளப்பத்தைவிட, என் வீரர்களை வளர்க்கும் கருவேலங்காட்டின் முட்புதரே எனக்குச் சிறந்த இடம்-தயங்காதீர்கள்! நாம் நினைத்தால் செய்ய முடியாத செயல் ஒன்றும் இல்லை. மாபெரும் புதிய நகரம் ஒன்றை உருவாக்கி, அதன் மத்தியில் இமயம் போன்ற ஒரு கோயிலை எழுப்பி எல்லையில் கங்கையைப் போன்ற ஏரிவெட்டி நீர் நிரப்புவோம். சோழபுரத்துக்குப் புத்துயிர் கொடுத்து நாமும் புத்துயிர் பெறுவோம்.’’

மாமன்னரின் கண்கள் எதிரில் கூடியிருந்த பழையாறையின் நான்கு படை வீடுகளுக்குரிய வீரர்களின் முகங்களைக் கூர்ந்து நோக்கின.

“பழையாறையை என்னால் மறக்கமுடியுமா?’’என்று அவர் தொடங்கியவுடன், நிமிர்ந்து நின்றார்கள் வீரர்கள்.

“நாலு படை வீரர்களுக்குரிய இந்த நகரத்துக்கு இன்றிலிருந்து முடிகொண்ட சோழபுரம் என்று பெயர். இந்த நகரத்துக்குத் தெற்கே நாம் வெட்டப் போகும் ஆற்றக்குப் பெயர் முடிகொண்ட பேராறு’’என்றார்.

“முடிகொண்ட சோழப் பெருமகன் வாழ்க’’என்று பல்லாயிரம் குரல்கள் ஒன்றாக எழுந்து விண்ணதிரச் செய்தன.

“கடைசியாக ஒன்று சொல்கிறேன். மறந்துவிடாதீர்கள். ஒரு வேளை வடக்கிலிருந்து மேலைச்சளுக்கர்கள் நம்மைத் தாக்க முற்பட்டாலும் முற்படலாம். அப்படி ஏதும் நேர்ந்தால் இந்த நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு ஆண்மகனும் ஒவ்வொரு பெண்மணியும் பகைவர்களைப் பற்றி எரிக்கும் நெருப்பாக மாற வேண்டும். பணிந்து போவதைவிட அழிந்து போவது மேல்; சாவுக்கு அஞ்சியவர்களுக்கு இந் நாட்டில் வாழ்வு இல்லை.’’

மாமன்னரது வெற்றி விழாச் செய்தி செவிக்குச் செவி தாவி அந்த நகரத்தில் கூடியிருந்த மாந்தர் அனைவரது மனங்களிலும் நிரம்பியது. புதிதாக எழுப்பவிருக்கும் நகரத்தைப் பற்றிச் சிலர் பெருமை பேசினார்கள். எதிர்க்கத் துணிந்த மேலைச்சளுக்கரை ஏசினார்கள் பலர்.

விழா முடிந்தது. மேலும் சில தினங்கள் பழையாறையில் தங்கிவிட்டு, பிறகு தஞ்சைக்குத் திரும்பலாம் என்று நினைத்திருந்தார் இராஜேந்திரர். பல விஷயங்களை வல்லவரையருடன் பேசித் திட்டங்கள் வகுத்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. பழையாறையின் சூழ்நிலையில் பல சிக்கல்களைத் தெளிவு படுத்திக்கொண்டு, தஞ்சைக்குச் சென்றவுடன் செயலில் இறங்க விரும்பினார்.

உள் நாட்டு ஆட்சியைப் பற்றிய அந்தரங்கச் செய்திகளைப் பெரிய வேளாரிடமும், படை எடுப்புக்கள், தற்காப்புத் தகவல் பற்றிய இரகசியங்களை வல்லவரையரிடமும் மாமன்னர் கலந்தாலோசிப்பது வழக்கம். இவற்றைத் தவிர, மற்ற எவருக்குமே தெரியாத பற்பல விஷயங்கள் அவர் மனத்துக்குள் மூடிக்கிடந்தன. தன்னுடைய வாழ்நாளுக்குள் அவர் செய்து முடிக்க நினைத்த நற்செயல்கள் அவை.

விழா முடிந்த மறுநாளைக்கு மறுநாளே தஞ்சையிலிருந்து இளவரசன் இராஜாதிராஜன் அனுப்பிய தூதுவர்கள் இருவர் வந்து சேர்ந்தார்கள். மதுரையிலிருந்து கிடைத்த செய்தியை மாமன்னருக்கு அனுப்பியிருந்தான் இளவரசன்.

“விழா முடிந்த அன்று நள்ளிரவில் மதுரைப் புதிய மாளிகையின் உச்சியில் மூன்று மீன் கொடிகள் நாட்டப்பட்டு விட்டன. பாண்டியர் மூவரது இலச்சினைகளும் தனித் தனியே பொறிக்கப்பட்ட கொடிகள் அவை. விழாவின் குதூகலத்தில் வீரர்கள் பங்கு கொண்டிருந்த நேரத்தில் அது நடந்திருக்கிறது.

மூன்று பாண்டியர்களுமே அப்போது மதுரையில் சுந்தர பாண்டியரின் அரண்மனையில் தங்கியிருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் தூதுவர்களை

அனுப்பிக் கொடிகளை அகற்றும்படிக் கூறியதற்கு அவர்கள் மறுத்து விட்டார்கள். பாண்டியர்களின் அனுமதியின்றி மதுரையில் புது மாளிகை எழுப்பியது தவறாம். மதுரை மக்கள் தங்களது மனக் கொதிப்பைக் காட்டுவதற்கு அப்படிச் செய்திருக்கலாமென்றும் பொறுப்பு தங்களுடையதல்லவென்றும், எப்படியிருந்தாலும் தங்கள் கொடிகளைத் தாங்களே அகற்ற முடியாதென்றும் கூறுகிறார்கள். கொடி நாட்டிவிட்டுத் தப்ப முயன்ற இருவரைச் சிறை செய்திருக்கிறது. ஒருவன் ரோகணத்தைச் சார்ந்தவன். மற்றொருவன் மேலைச்சளுக்கன். இருவரும் பாண்டித் தமிழர்களுமல்லர். அவர்களிடமிருந்து எந்தத் தகவலையும் தெரிந்துக் கொள்ள முடியவில்லை.''

மதுரையிலிருந்து வந்த மேற்கண்ட செய்தியை அப்படியே சக்கரவர்த்திக்கு அனுப்பிவிட்டுக் கட்டளையை எதிர்பார்ப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தான் இராஜாதி ராஜன். கொடும்பாளூர்ப் படைகளோடு பெரிய வேளார் அப்படியே புறப்பட்டு விட்டாராம்.

மாமன்னர் மாற்றோலை எழுதலானார்.

"ஏற்கனவே மதுரையிலிருந்து வரும் நமது படைகளும் கொடும்பாளூரிலிருந்து சென்றிருக்கும் படைகளும் போதும். எதற்கும் தஞ்சையிலிருந்து ஆயிரம் குதிரை வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு உடனே செல். இனியும் பாண்டியர்களை விட்டு வைப்பது நன்மை பயக்காது.''

வல்லவரையரிடம் காண்பித்துவிட்டு ஓலையைத் தூதுவர்களில் ஒருவரிடம் கொடுத்தார் சக்கரவர்த்தி. அவர்கள் சென்றவுடன், "நாமும் தஞ்சைக்குத் திரும்ப வேண்டியதுதான்''என்றார்.

தூதுவர்கள் செய்தி கொண்டு வந்த சமயத்தில் இளங்கோவும் அவர்களுக்கு அருகில் இருந்தான். மேல் மாடத்தில் இருந்தவாறு அருள்மொழியும் கூடத்தில் நடப்பதைக் கவனித்தாள்.

“ஈழத்திலிருந்து முடியோடு திரும்பிய பிறகாவது அவர்கள் அடங்குவார்கள் என்று நினைத்தோம். நினைத்ததற்கு மாறாக நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். தங்கள் அழிவுக்குத் தாங்களே அடிகோலிக் கொள்பவர்களை நாம் தடுத்தும் பலன் இல்லை”என்றார் சக்கரவர்த்தி.

“தாத்தா தாத்தா!”என்று கொஞ்சுவதுபோல் அழைத்துக்கொண்டே வல்லவரையரிடம் நெருங்கி வந்தான் இளங்கோ. மேல் மாடத்திலிருந்து அருள்மொழிக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அடக்கிக் கொண்டாள்.

“என்ன இளங்கோ! என்ன செய்தி”

சிரிக்கும் கண்களால் வல்லவரையர் மாமன்னரைப் பார்த்தார். பாண்டிய நாட்டுப் போர்ச் செய்தியை அவர்கள் ஒரு பொருட்டாகவே கருதவில்லை; மதம் பிடித்த யானையை வேலெறிந்து கொல்வதைப் போல் நினைத்தார்கள் போலும்!

“ஒன்றுமில்லை; நானும் சக்கரவர்த்திகளோடு தஞ்சைக்கு வந்து, அங்கிருந்து மதுரைக்கு-” “போர்க்களத்துக்கா?”

மாமன்னர் வியப்போடு அவனிடம் கேட்டவுடன், விழுந்து விழுந்து சிரித்தார் வல்லவரையர்.

“நல்ல வேளை; உன்னை பெரிய வேளாருடன் கொடும்பாளூருக்கு அனுப்பாமற்போனது நல்லதாய்ப் போய்விட்டது.”

“ஆமாம், கொடும்பாளூருக்குப் போய் இருந்தால் நீ இவ்வளவு தூரம் கேட்கும்படியா விட்டு வைத்திருப்பார் உன் தந்தை! தாமாகவே உன்னைப்

போர்க்களத்துக்கு வரச் சொல்லியிருக்க மாட்டாரா?”என்றார் வந்தியத் தேவர். “தந்தையாருக்கு ஏற்ற மகன் தான் நீ.”

“சிறிதுகூடக் கையில் வலி இல்லை. நேரடியாகக் களத்துக்குச் செல்லாமல் இளவரசருக்கு அருகிலாவது...”

“உன்னை எனக்குத்தான் தெரியும் இளங்கோ! போர்க்களத்தின் வெறி உன்னை எப்படியெல்லாம் ஆட்டி வைக்கிறது என்பது எனக்கு ரோகணத்தில் புலப்பட்டு விட்டதே!”

“சக்கரவர்த்திகளே!”மாமன்னரின் முகத்தைப் பார்த்தான் இளங்கோ.

“நான் சொல்வதைக் கேள், இளங்கோ! அப்படியொன்றும் இது பெரிய யுத்த களமல்ல; இரண்டு நாளைக்கு எதிர்த்து நிற்பார்கள்; மூன்றாம் நாள் புதர்களுக்குள் மறைந்துகொண்டு வேலெறிவார்கள். இந்தப் போர் முடியும் வரையில் நீ பழையாறையில் தங்கி ஓய்வெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்குள் உன் விழுப்புண்ணும் ஆறிவிடும். பிறகு இருக்கவே இருக்கிறது. மேலைச் சளுக்க நாடு! வீரனுக்குத்தானா இந்த நாட்டில் வேலை இல்லை?” சக்கரவர்த்தியின் சொற்கள் அவன் வாயை அடைத்து விட்டன.

அரச குடும்பத்தாரைப் பழையாறையில் தங்கச் செய்து விட்டு, மாமன்னரும் வல்லவரையரும் ரதத்தில் ஏறிக் கொண்டார்கள். அவர்களை வழியனுப்ப வந்த பெண்களின் கூட்டத்தோடு தானும் ஒருவனாக நிற்பதை நினைத்து மனம் புழுங்கினான் இளங்கோ. காயம்பட்ட வீரனுக்கும் பேதைப் பெண்களுக்கும் ஒரே தகுதிதானா?

மாளிகைக்குள் ஓடிச்சென்று வைத்தியர் கட்டியிருந்த கட்டுக்களை கோபத்தோடு அவிழ்த்தெறியப் போனான் இளங்கோ. மென்கரமொன்று அவன் இடது கரத்தைப் பற்றித் தடுத்து நிறுத்தியது.

“இளவரசே! என்ன இது? யாரிடம் கோபம் உங்களுக்கு?”

அருள்மொழியின் கேள்விக்கு என்ன மறுமொழி கூறுவதென்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. “ஒன்றுமில்லை... ஒன்றுமில்லை...”என்று கூறிக்கொண்டே தன் முகத்தை வேறு பக்கமாகத் திருப்பிக்கொண்டான்.

பொங்கிவரும் கண்ணீரை அருள்மொழி கண்டுவிடக் கூடாது என்ற தவிப்பு அவனுக்கு.

14. ரகசியத் தொடர்பு

தஞ்சை அரண்மனைக்குள் மகிந்தரது மாளிகைத் தோட்டத்தின் சிறிய செய்குளம் மேல்வானத்தின் நீலத்தைப் பிரதிபலித்துக்கொண்டு, மெருகேறிய செப்புத் தகடு போல சலனமற்றுக் காட்சியளித்தது.

அதன் விளிம்பில் நின்ற வீரமல்லன் தன் முகத்தைத் தண்ணீரில் எட்டிப்பார்த்தபடி தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். கன்றிக் கறுத்திருந்த முகத்தில் பதிந்திருந்த விழிகளிரண்டும் கலங்கிச் சிவப்பேறியிருந்தன.

அவனுடைய முகத்தின் தோற்றம் அவனுக்கே அருவருப்பைத் தந்தது. விகாரமும் குரூரமும் கொண்ட மற்றொரு மனிதன் அவனைத் தண்ணீருக்குள் தலைகீழாய் நின்றுகொண்டு பரிகாசம் செய்தான். ‘வீரமல்லா! உன் வீரமெல்லாம் அப்போது எங்கே போய்விட்டது? ஏன் நீ உன் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு பேசாதிருந்தாய்? இளங்கோவுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்திருக்க வேண்டுமடா!’

தன் வெறுப்பையெல்லாம் ஒன்றாய்த் திரட்டிச் சேர்த்து அந்தத் தண்ணீரில் காரி உமிழ்ந்தான் வீரமல்லன்; காலால் அதை எட்டி உதைத்தான். சேறாய்க் கலக்கிக் குழப்பினான்.

“இளங்கோ! இனி நீதான் என் முதற்பகைவன்!”என்ற சொற்கள் அவன் வாயிலிருந்து வெளிப்பட்டன. உடனே “நண்பா”என்ற குரல் அவனுக்குப் பின்னாலிருந்து ஒலித்தது. அதைத் தொடர்ந்து கரமொன்று அவன் இடது தோளின்மீது விழுந்தது.

வீரமல்லன் திடுக்கிட்டான். ஆனால் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. “செய்ததையும் செய்துவிட்டு இளங்கோ மன்னிப்புக் கேட்க வந்துவிட்டான் போலும்!”என்ற எண்ணம் அவனுக்கு. ‘பழிக்குப்பழி’-ஆத்திரத்துடன் திரும்பினான்.

அங்கே மகிந்தர் நின்று கொண்டிருந்தார். அவருடைய இடுங்கிய கண்கள் சிரித்தன. அவரிடம் தன் முகத்தைக்

காட்ட விரும்பாத வீரமல்லன் வேறுபக்கம் திரும்பிக் கொண்டான்.

தோளில் போட்ட கரத்தை எடுக்காமலே, “நண்பா! என்ன இது?”என்று வியப்போடு கேட்டார். மாடத்திலிருந்து பார்த்த காட்சியை அவனிடம் அவன் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“மன்னர் அவர்களே! நண்பனென்று என்னை அழைக்காதீர்கள். அந்தப் பாக்கியம் எனக்கு வேண்டாம்; நான் தங்களது பணியாள்”என்று கூறி அவரது பிடியிலிருந்து விலக முயன்றான் வீரமல்லன். அவர் அவனை விடவில்லை.

“நாடிழந்த அரசன் உன்னை நண்பனென்று அழைப்பது பிடிக்கவில்லை

போலும்!”என்று வருத்தத்துடன் கூறுவது போல் கூறிச் சிரித்த மகிந்தர்,

“ஆமாம்! பெரிய வீரனின் நண்பன்; கொடும்பாளூர் இளவரசனின் உயிர்த் தோழன்; நான் உன்னை அப்படி அழைக்கலாமா?”என்றார்.

“அவனைப் பற்றி இனி என்னிடம் ஒருபோதும் பேசாதீர்கள்; அரசே!”

“ஏன்! என்ன விஷயம்?”என்று கேட்டு, அவனை அணைத்தபடியே தமது மாளிகை மாடத்துக்கு அழைத்து வந்தார் மகிந்தர். வரும் வழியில் நடந்துகொண்டே “ஏதோ தோட்டத்தில் சத்தம் கேட்டது. இறங்கி வந்து ரோகிணியிடம் கேட்டேன்; அவள் ஒன்றும் கூறவில்லை”என்றார்.

மேல்மாடத்துக்கு அவர்கள் ஒன்றாகச் செல்வதைத் தன் அறையிலிருந்தவாறு கவனித்தாள் ரோகிணி. தோளோடு தோள் அவர்கள் நெருங்கி நடந்தது அவளுக்கு அருவருப்பைத் தந்தது. அவர்கள் சென்ற சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் கந்துலன் மாடத்திலிருந்து இறங்கிவந்து மேலே சென்றான். பிறகு திரும்பி வந்தான்.

மேலே அவர்கள் தனித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். கந்துலனைத் தன் தந்தையார் அங்கிருந்து

அனுப்பியதிலிருந்து, ஏதோ அவர்கள் இரகசியம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்துகொண்டாள் ரோகிணி. வெகு நேரம் சென்ற பிறகும் வீரமல்லன் திரும்பி வரவில்லை.

ரோகிணி பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தாள். பிறகு தன் அறையிலிருந்து கிளம்பி மாடத்தின் படிகளில் ஏறத் தொடங்கினாள்.

கந்துலன் வேகமாக ஓடிவந்து, "இளவரசி! மன்னர் தனிமையை விரும்பினார்கள்"என்று சொல்லி அவளைத் தடுத்துப் பார்த்தான்.

"எனக்குத் தெரியும்"என்று மறுமொழி கூறிவிட்டு அடிமேல் அடிவைத்துச் சென்றாள் ரோகிணி. கூடத்தின் வாயிலோரமாக அவர்கள் பேசிக்கொண்டது முழுமையும் அவள் செவிகளுக்கு எட்டவில்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகச் சொற்கள் ஒலித்தன.

சுந்தரபாண்டியர், அமைச்சர் கீர்த்தி, பெரும்பிடுகு முத்தரையர் இவர்களின் பெயர்கள் திரும்பத் திரும்ப வீரமல்லனால் உச்சரிக்கப்பட்டன. ஒருசமயம் தன்னை மறந்து உரக்கப் பேசினான் அவன். ரோகிணி தன் செவிகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு உற்றுக் கேட்டாள்.

"பெரிய சாம்ராஜ்யம்! சாம்ராஜ்யம்! காஞ்சியில் இருக்கிறாரே அரையன் இராஜராஜன், அவர் என் குலத்தைச் சேர்ந்தவர். ஈராயிரம் பல்லவரையரும் எனக்கு ஒருவகையில் உறவினர்தாம். இவர்கள் எல்லாம் இல்லாவிட்டால் இந்தச் சாம்ராஜ்யம் அதோ கதியாகப் போயிருக்கும். இப்போதுதான் என்ன சீரும் சிறப்புமாய் வாழ்கிறது! நீங்கள் வெளிநாட்டவர்கள்; உங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நான் உள்ளே இருப்பவன்! எனக்கு எல்லாம் தெரியும்.

மேலைச்சளுக்கரும் பாண்டியரும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்தால் அப்போது தெரியும், இவர்கள் லட்சணம்!"

மேலும் அங்கு நிற்கப் பொறுக்காமல், "அப்பா!"என்று அழைத்துக்கொண்டே அறைக்குள் நுழைந்து சென்றாள் ரோகிணி.

இருவரும் திடுக்கிட்டார்கள். ரோகிணியிடம் தன் அடிப்பட்ட முகத்தைக் காட்ட விரும்பாத வீரமல்லன் "நான் வருகிறேன், அரசே!"என்று கூறிவிட்டு, அவசரம் அவசரமாக மகிந்தரிடம் விடைபெற்று வெளியில் வந்தான். ரோகிணியைத் திரும்பிக் கூடப் பாராமல் படிகளில் இறங்கினான்.

"பணியாளனுடன் ஒன்றாக அமர்ந்து கொண்டு என்ன பேச்சு வேண்டியருக்கிறது, அப்பா?"என்றாள் ரோகிணி. "இது மற்றவர்களுக்குத் தெரிந்தால் நம்முடைய பெருமை இங்கு நிலைத்திருக்காது"-அவளுடைய குரலில் கசப்பும் கடுமையும் கலந்திருந்தன.

"வீரமல்லனும் பெருமை கொண்ட பரம்பரையில் வந்தவன்தான். இங்கு வந்து இப்படி உட்கார்"என்று அவளைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றார் மகிந்தர். "இந்தத் தஞ்சை மாநகரம் முதலில் யாருக்குச் சொந்தமாக இருந்ததோ அந்த முத்தரையரின் வழி வந்தவன் அவன். அரை நாழிகைப் பொழுதுக்குள் எவ்வளவோ உண்மைகளை அவன் தனக்குத் தெரியாமலே என்னிடம் கொட்டி விட்டான். சோழர்களுடைய ராஜ தந்திர வெள்ளத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டு நாம் தடுமாறும் வேளையில் இவன் நமக்கொரு தெப்பம் போல் கிடைத்திருக்கிறான், ரோகிணி!"

"இதெல்லாம் எனக்கு ஒன்றுமே பிடிக்கவில்லை. தெப்பம் என்று நீங்கள் நினைக்கிற பொருள், நம்மை வெள்ளத்தில் ஆழ்த்திவிடாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்"என்று கூறிவிட்டுச் சரேலென்று திரும்பினாள் ரோகிணி.

"பாவம்! நீ சின்னஞ்சிறு குழந்தை உனக்கு என்ன தெரியும்?"என்று தமது தாடியை மெல்லத் தடவிவிட்டுக் கொண்டார் மகிந்தர்.

அன்றிலிருந்து மற்றவர்கள் முன்னிலையில் மாளிகையின் மேற்பார்வையாளனாகவும், தனிமையில் மகிந்தரின் உற்ற துணைவனாகவும் உலாவினான் வீரமல்லன். சக்கரவர்த்திளின் குடும்பம் இளங்கோவுடன் பழையாறைக்குப் புறப்பட்ட அன்று வீரமல்லனும் மகிந்தரும் ஒரு பிற்பகல் முழுவதும் தனித்திருந்தனர்.

முன்போல் அவன் ரோகிணியிடம் நெருங்கவில்லையாதலால் அவள் பேசாதிருந்து விட்டாள். மகிந்தரின் போக்கு அவளுக்கு அச்சத்தைத் தந்தது.

ஆனால் அவளால் அவரைத் தடுக்க முடியவில்லை. தன்னுடைய விருப்பத்துக்கு மாறாக, அவர்களது சந்திப்பை மறைத்து வைக்க வேண்டிய அவசியமும் அவளுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது.

“கந்துலா! தந்தையாரும் அவனும் இப்படி நெருங்கி உறவாடுவது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் நீ மிகவும் கவனமாக நடந்து கொள். அரண்மனையைச் சேர்ந்த யாரிடமும் அவர்களைப் பற்றிச் சொல்லிவிடாதே. அது நம் எல ்லோருக்குமே ஆபத்தாக வந்து முடியும்”என்று எச்சரிக்கை செய்தாள்.

தஞ்சையிலும் வெற்றிவிழாக் கொண்டாட்டம் மிகக் கோலாகலமாக நடைபெற்றது. அதில் கலந்துகொண்ட வீரமல்லன் இளவரசன் இராஜாதிராஜன் கவனத்தைக் கவரும் முறையில் நடந்து கொண்டான். இளவரசனை அணுகி நிற்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தபோது தன் தமையன் இராஜமல்ல முத்தரையனின் தியாகத்தைக் குறிப்பிட்டுத் தன்னை அறிமுகம் செய்துகொள்ள அவன் தவறவில்லை. இளங்கோவின் நண்பனென்றும், சக்கரவர்த்திகளின் கருணைக்குள்ளாகி ஆயிரவர் படைத் தலைவனாய் உயர்ந்தவனென்றும் அவன் தன்னைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டான்.

இந்த அறிமுகம் வீண் போகவில்லை.

பாண்டி நாட்டிலிருந்து பதற்றத்துக்குரிய செய்தி வந்தவுடன் வீரமல்லனுக்கு அழைப்பு வந்தது. அவனுடைய

இடத்துக்கு வேறொருவனை நியமித்துவிட்டு, அவனைப் படைத் தலைமையை ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்தார்கள். தஞ்சைப் படை வீட்டிலிருந்த படைப் பகுதி ஒன்றுக்கு அவன் தலைவன்.

செய்தி கிடைத்தவுடன் மகிந்தரை வந்து பார்த்தான் வீரமல்லன்.

வழக்கம்போல் அந்தரங்க உரையாடல் நடைபெற்றது. அவனை வழியனுப்புவதற்காக மகிந்தரே மேல் மாடத்திலிருந்து கீழே இறங்கி வந்தார்; கூடத்தில் நின்று கொண்டிருந்த ரோகிணிக்கும் செய்தியைக் கூறினார்.

“நண்பா! வெற்றியோடு திரும்பி வா! கட்டாயம் நீ வெற்றி பெறுவாய்!”

ரோகிணிக்கு இதில் ஏதும் விளங்கவில்லை. பாண்டியர்களோ மகிந்தரைச் சார்ந்தவர்கள்; அதிலும் சுந்தர பாண்டியர் அவருக்கு அமைச்சரின் வழி உறவினர். அப்படிப்பட்டவர்களை எதிர்க்கச் சொல்பவனை அவர் வாழ்த்துக் கூறி அனுப்புகிறாரே!

வீரமல்லன் ரோகிணியிடம் வந்து வணங்கி நின்றான்.

“இளவரசியாரே! போர்க்களத்திற்குச் செல்பவனுக்குத் தங்கள் அன்பும் ஆசியும் வேண்டும். மன்னர் அவர்களது அன்பைப் பெறும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அதைப் போலவே தங்களது கருணையும் கிடைத்து விட்டால் வெற்றியோடு திரும்புவேன்.”

ஏளனமாகச் சிரித்தாள் ரோகிணி. “யாருடைய வெற்றிக்காக நீ எவரோடு போரிடப் போகிறாய் என்பது உனக்கு நினைவிருக்கிறதா? நினைவிருந்தால் தந்தையாரிடமும் என்னிடமும் வந்திருக்கவே மாட்டாய். உன்னுடைய வெற்றி எங்களைச் சார்ந்தவர்களின் தோல்வி, வீரமல்லா! நீ போய் உனக்கு உப்பிட்டு வளர்ப்பவர்களிடம் ஆசி பெற்றுக்கொள்.”

வீரமல்லனும் மகிந்தரும் ஓரக்கண்ணால் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

“இளங்கோவின் பரிச்சயத்தால் இளவரசியார் எங்கள் மீதுள்ள பகைமையை மறந்திருப்பார்கள் என்று நினைத்தேன். சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் மீது இன்னும் அவர்களுக்கு வெறுப்பு இருக்கிறது-இருக்கட்டும்; நான் வருகிறேன்’’என்று சொல்லி, அவளைக் கூர்ந்து நோக்கிவிட்டு வெளியேறினான் வீரமல்லன்.

‘வெறுப்பு உன்னிடம் தான்’என்று சொல்வதுபோல் ரோகிணி முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டாள்.

“ரோகிணி’’என்று மகிந்தர் அவளை அன்போடு அழைத்து “இவனிடம் நீ இவ்வளவு கடுமையாக நடந்த கொண்டிருக்கக் கூடாது. நம்மைப்போலவே இவனும் இந்த நாட்டாரிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டு விழிக்கிறவன். நம்மிடம் தனிப்பட்ட அநுதாபம் கொண்டிருக்கிறான்’’என்றார்.

“தங்களுடைய அநுதாபத்தையும் என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை, அப்பா?’’என்றாள் ரோகிணி.

15. தெய்வத் திருப்பணியாள்

தாய்ப் பாலைச் சுவைத்துப் பழகிய குழந்தையைத் தாயிடமிருந்து பிரிப்பதுபோல தன்னைப் போர்க்களத்திலிருந்து மாமன்னர் பிரித்துவிட்டதாக நினைத்தான் இளங்கோ. அவன் மனம் ஆத்திரப்பட்டது. வேதனையுற்றது.

போர்க்களத்தின் அநுபவங்கள் ஏற்படாதபோது ஈழத்துக்குச் செல்வதற்கு முன்பு அவன் இவ்வளவு தூரம் அதற்காக ஏங்கியதுமில்லை; துடித்ததுமில்லை. இப்போது அவன் பகைவரது இரத்தச்சுவை கண்டுவிட்ட கொடும்புலியாக விளங்கினான்.

கூண்டில் அடைப்பதுபோல் மாமன்னர் அவனைப் பழையாறைச் சோழ மாளிகைக்குள் அடைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார். வாள் சுழற்றி வீர சாகசங்கள் புரிய வேண்டிய தருணத்தில், உட்பகையின் ஆணிவேர்களைக் களைந்தெறிவதற்காக இரத்த வெள்ளத்தில் நீந்தி மதக்கரிகளை மடக்க வேண்டிய சமயத்தில் சக்கரவர்த்தி அவனுக்குச் சிறைத் தண்டனை விதித்துவிட்டார்.

'ஆம்; இந்த மாளிகை வாசம் வெஞ்சிறையை விடக் கொடுமையானது'என்று எண்ணிப் புழுங்கினான், இளங்கோ. அவனைச் சுற்றிலும் ஒரே பெண்கள் கூட்டம். மகாராணி வீரமாதேவியார், பெரிய குந்தவையார், அருள்மொழி, அம்மங்கை, அவர்களது பணிப்பெண்கள், இப்படி எங்கு திரும்பினாலும் ஒரே பெண்கள்.

அலைமோதும் ஆண்களின் கூட்டத்தில் புயலெனப் புகுந்து தலையறுத்து விளையாட வேண்டிய வேளையில் இப்படி ஒரு சோம்பல் வாழ்வா? சே! இந்தப் பெண்களையாவது ஓரளவு பொறுத்துக் கொள்ளலாம். சிறைக் காவலரினும் கொடிய இந்தச் சித்த வைத்தியப் பெரியவரை எப்படிப் பொறுப்பது! போருக்குத் தகுதியற்றவன் என்று தன்னைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்காகவே அவரும் உடன் வந்திருக்கிறாரா?

சக்கரவர்த்தியும் வல்லவரையரும் பழையாறையை விட்டுச் சென்ற பின்பு அருள்மொழி அருகில் வந்து நின்று கொண்டிருந்தபோது அவளிடம் முகம் கொடுத்துப் பேசுவதற்கே நாணமுற்றான் இளங்கோ. மேற்கண்டவாறு எண்ணக் குவியல் கிளர்த்தெழுந்து அவனை அலைக் கழித்தன.

அருள்மொழி அங்கு நின்றது கூட அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தான். கூண்டுக் கம்பிகளைப் பிய்த்தெறிந்து விட்டுப் பாய்ந்தோட விரும்பும் வேங்கையின் வெறி அவன் உடலெங்கும் பரவியது.

மெல்ல நகைத்தாள் அருள்மொழி. சிரிப்பொலி அவன் செவிகளில் விழவேண்டுமென்று நினைத்தவள் போல் இலேசாகச் சிரித்தாள்.

சட்டென்று திரும்பினான் இளங்கோ. சிரிப்பொலி வேறு யாருடையதாகவும் இருந்திருந்தால் அங்கு என்ன நடந்திருக்குமோ தெரியாது. அருள்மொழியின் முகத்தில் ஏளனமில்லை.

“நங்கையாரே, என் நிலைமை உங்களுக்கு நகைப்பைத் தருகிறது, நான் நகைப்புக்கிடமாகி விட்டேன்”என்று கலங்கும் குரலில் கூறினான் இளங்கோ.

“போர்க்களத்தில் பொங்கி எழ வேண்டிய சினம் இப்போது என் மீது திரும்பியிருக்கிறது. இதுவும் என் பாக்கியந்தான்”என்றாள் அருள்மொழி.

பிறகு கனிந்த குரலில் “இளவரசே தங்களைப் போன்ற சுத்த வீரனின் துடிப்பை கண்டு நான் பெருமையுறுகிறேன். என்னுடைய பெருமையுணர்ச்சியை என்னால் மறைக்க முடியவில்லை. சிரித்து விட்டேன்; மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்”என்றாள்.

“நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் இளவரசி?”

“உங்கள் வீர உணர்ச்சியைக் கண்டு கர்வம் கொள்ளுகிறேன். அது எப்படியெல்லாம் உங்களை ஆட்டிவைக்கிறது என்பதைக் கண்டு வியந்து கொண்டிருக்கிறேன்.’’

“ஈழத்துப் போர்க்களத்துக்கு நேரில் வந்து உங்கள் ஆற்றலைப் பார்க்க முடியாவிட்டாலும் அது எப்படி இருந்திருக்கும் என்று என்னால் இப்போது நினைக்க முடிகிறது.’’

சித்த வைத்தியர் வைத்துக் கட்டிய மருந்து இளங்கோவுக்கு எரிச்சலைத் தந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் அருள்மொழியின் இன்மொழிகளோ அந்த எரிச்சலையும் தணித்து, அவன் மனக்கொதிப்பையும் ஆறவைத்தன.

மனதுக்கு மருந்தானாள் மாமன்னரின் மகள். அகமும் முகமும் மலர ஆனந்தப் புன்னகை செய்துவிட்டு “இளவரசி! துரோகிகளின் தலைவரான சுந்தரபாண்டியரின் தலையைக் கொய்து வந்து சக்கரவர்த்திகளின் திருவடிகளுக்குக் காணிக்கையாக்க வேண்டும் என்பது என் ஆவல்; அதை நிறைவேற்ற முடியவில்லையே என்றுதான் வருந்துகிறேன்’’என்றான் இளங்கோ.

“எல்லாப் போர்க்களங்களுக்கும் நீங்களே சென்று எல்லாப் பெருமைகளையும் நீங்களே பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்று பார்க்கிறீர்கள். ஏன், என் தமையனார் ராஜாதி ராஜருக்கு அதில் சிறிது விட்டுக் கொடுத்தால் என்ன வந்துவிடும்?’’

“சக்கரவர்த்திகள் அப்படிக் கூறவில்லையே!’’என்று பதறினான் இளங்கோ. “என் கையைச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டார்கள். ஆற்றலும் வீரமும் என் நெஞ்சில் இருக்கின்றன. இளவரசி! அது இந்தக் கையிலுமில்லை, கைபிடிக்கும் வாளிலும் வேலிலும் இல்லை.’’இடது கையால் தனது நெஞ்சைத் தட்டிக் காட்டினான் அவன்.

“மெய்தான்! அந்த நெஞ்சு தனியாக இல்லை; உங்கள் உடலுடன் ஒன்றியிருக்கிறது’’என்றாள் அருள்மொழி.

“நெஞ்சும் வேண்டும், நெஞ்சோடு போர்க் கருவிகளும் வேண்டும். போர்க் கருவிகளை இயக்குவதற்கு வலிமை மிக்க கரங்களும் வேண்டும்”என்று கூறி மென்னகை புரிந்தாள்.

“நீங்கள் என்னை வென்று விட்டீர்கள்”என்று பெருமையோடு ஒப்புக்கொண்டான் இளங்கோ.

“அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை, பழையாறையின் அழகும் அமைதியும் உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையோ என்று நினைத்தேன். எப்போதுமே சுறுசுறுப்பாயிருப்பவர்களுக்குச் சிறிது ஓய்வு வேண்டாமா? இதை உங்களுக்குக் கிடைத்த ஓய்வு என்று கருதினால், பொழுது எவ்வளவு இன்பமாகப் போகும். ஏன், எங்களுக்கும் நீங்கள் இங்கிருப்பது மகிழ்ச்சிதான்.”

“பழையாறையில் உள்ளவரை இளவரசியின் கட்டளைப்படி நடக்கிறேன்.”

இதைக் கேள்வியுற்றவுடன் இளவரசி அருள்மொழி நடந்து செல்லவில்லை. ஓடி மறைந்து விட்டாள்.

ஆறேழு தினங்கள் ஆனந்தமாக நகர்ந்து சென்றன. அரண்மனைப் படகுகள் ஆற்றில் மிதக்க, பூஞ்சோலைச் செடி கொடிகள் இளவரசியின் நடமாட்டத்தால் மெய்சிலிர்க்க, ஆடலும் பாடலுமாக அந்தப்புரம் ஒலி எழுப்ப ஒவ்வொரு தினமும் ஊர்ந்தது. இளங்கோவாலும் அங்கே தனித்திருக்க முடியவில்லை. அம்மங்கைதேவி அவனைப் பரிகாசத்துக்கு உள்ளாக்கிப் படாத பாடு படுத்தினாள்.

இளங்கோவுக்கு ஒரே ஒரு குறை. ரோகிணியையும் பழையாறைக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். அவள் இருந்திருந்தால் பொழுது ஊர்ந்திருக்காது. நாள் நகர்ந்திருக்காது. ஏழு நாட்களும் ஏழு விநாடிகளாகப் பறந்திருக்கும். அவள் இல்லாத ஒவ்வொரு இடத்திலும் அவளை இருத்தி வைத்து இன்பம் காண நினைத்தான் இளங்கோ.

ஒருநாள் பிற்பகலில் இளங்கோவின் சோம்பல் மனம் வழக்கம்போல் ரோகிணியை அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தது. கையிலும் அதிகமான வலி இல்லை; எங்கிருந்தோ பரபரக்க ஓடி வந்தாள் அம்மங்கை; மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க அவன் அருகில் வந்து நின்றாள்.

“இளவரசே! ஒரு முக்கியமான செய்தி, எழுந்து என் பின்னால் வாருங்களேன் சொல்கிறேன்!”

“மங்கையாரே! முதலில் சொல்லுங்கள். பிறகு வருகிறேன்.”

“சொல்லக்கூடியது இல்லை! பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது”என்று அவசரப்பட்டாள் அம்மங்கை. அவளுடைய வட்ட விழிகளின் குறுகுறுப்பும் அவள் தோற்றத்தின் துடிதுடிப்பும் அவள் ஏதோ சிறு தொல்லை கொடுக்கப் போகிறாள் என்பதை அவனிடம் சொல்லிவிட்டன.

“சொன்னால்தான் வருவேன்”என்றான் சிரித்துக் கொண்டே.

“பிறகு உங்கள் சித்தம்! நான்கைந்து நாட்களாகவே யாருக்கும் தெரியாமல் இது நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்றைக்குத்தான் நானே கண்டுபிடித்தேன். என்னோடு வந்தால் நீங்களும் பார்க்கலாம், ஆனால் சந்தடி செய்யாமல் வர வேண்டும்!”

இவ்வளவு தூண்டுதலுக்குப் பிறகு இளங்கோவால் அவள் அழைப்பை மறுக்க முடியவில்லை. எழுந்து சென்றான். இருவரும் பல கூடங்களைத் தாண்டி மாளிகையின் ஒதுக்குப்புறம் தனித்திருந்த ஒரு சிறு அறையை நெருங்கினார்கள். வாயை மூடிக் காட்டி அவனைப் பேச்சு மூச்சின்றிப் பின்பற்ற வைத்தாள் அம்மங்கை. ஓரமாக ஒதுங்கிக்கொண்டு அவனைச் சாளரத்தின் வழியே பார்க்கச் செய்தாள்.

சித்த வைத்தியருக்காக விடப்பட்டிருந்த சிறிய மருத்துவமனை அது. இலைகளும் வேர்களுமான பச்சை

மூலிகைகள் ஒருபுறம் கிடந்தன. வைத்தியர் சித்த மூலிகை சிந்தாமணியாகிய ஏட்டுச் சுவடியில் சிறு பொழுது மூழ்கியிருந்தார். பிறகு அதைப் போட்டுவிட்டு மூலிகைகள் அரைக்கும் கலுவைக் கல்லிடம் வந்தார்.

கலுவத்தில் பச்சை இலைகளைப் போட்டுத் தன் இருகரங்களாலும் அதன் குழவியைப் பற்றி மருந்து அரைத்துக் கொண்டிருந்தாள் அருள்மொழி. முத்து முத்தாக அவள் முகத்தில் வேர்வைத்துளிகள் அரும்பியிருந்தன. அவற்றைக் கூடத் துடைக்காமல் தனது வேலையில் அவள் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தாள்.

கைவளைகள் கலகலவெனத் தாளம் இசைத்தன. கரங்கள் இரண்டும் நடன பாவம் காட்டின. கூந்தலில் சூடியிருந்த மலர் இதழ்கள் ஒவ்வொன்றாக உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன. இளவரசி அருள்மொழிதானா இது, விரல் அசைப்பில் நொடிப் பொழுதில் அவளுக்காக நூறு பெண்கள் பணிசெய்யக் காத்திருக்கும் பேறு பெற்றவள்தானா இவள்!

இளங்கோ வாயடைத்துப் போய்விட்டான். பனித்துளிகளின் மென்திரை அவன் விழிகளில் படர்ந்தது. தெய்வத் திருவாசகத்தின் சில வரிகள் அவன் நினைவுக்கு வந்தன.

வாள் தடங் கண்மட மங்கை நல்லீர்
வரிவளை ஆர்ப்பவண் கொங்கை பொங்கத்
தோள்திரு முண்டந் துதைத் திலங்க...
ஆடப் பொற்சுண்ண மிடித்து நாமே!

எம்பெருமானுக்குப் பெண்கள் பொற்சுண்ணமிடித்து மகிழ்ந்த காட்சியை மாணிக்கவாசகர் பாடியிருந்தார். இந்தக் காட்சியைக் கண்ட இளங்கோவுக்கு அந்தப் பாடலைத் தவிர வேறு எதுவுமே நினைக்கத் தோன்றவில்லை. விரைந்து உள்ளே சென்றவன் ஒருகணம் பேச நா எழாது நின்றுவிட்டு, “நங்கையாரே!”என்று தடுமாறினான்.

சித்த வைத்தியருக்குச் சித்தமே கலங்கிவிட்டது. ஏதோ குற்றம் புரிந்தவளைப்போல் தலை குனிந்து கொண்டாள் அருள்மொழி. ஆனால் அரைப்பதை நிறுத்தவில்லை. அம்மங்கை மெல்ல அங்கு தலை நீட்டவே அவளைச் சுட்டெரித்து விடுவது போல் பார்த்தாள். "கூடாது, நங்கையாரே!"என்று தடுத்தான் இளங்கோ.

தொடர்பில்லாமல் எதை எதையோ பேசத் தொடங்கினார் அரண்மனை மருத்தவர். "நானும் எவ்வளவோ வேண்டிக் கொண்டேன்; தடுத்துப் பார்த்தேன்; இளவரசியார் என்னைச் சினந்து கொண்டார்கள்."

"எத்தனை தினங்களாக இப்படி..."

"இங்கு வந்ததிலிருந்து இவர்கள்தான் இதைச் செய்கிறார்கள்"என்றார் வைத்தியர்.

அருள்மொழி வாய் திறந்தாள்: "பொழுது போகவில்லை; சோம்பல் தவிர்ப்பதற்காக..."

"அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை"என்று கைகொட்டிச் சிரித்தாள் அம்மங்கை தேவி, "மருத்துவத்தைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று தமக்கையாருக்கு ஆசை. ஒவ்வொரு முறையும் இளவரசர்

போர்க்களத்திலிருந்து திரும்பி வரும்போதும் அவருக்கு உதவி செய்யலாம் அல்லவா?"

எதிரில் நின்ற மூவரும் சேர்ந்து தடுத்த பிறகும்கூட அருள்மொழி தன் பிடிவாதத்தை விடவில்லை. மாவைப் போல் குழைவாக மருந்தை அரைத்த பிறகுதான், தன் வியர்வையைத் துடைத்து விட்டுக்கொண்டாள். அவளுடைய உருவம் இளங்கோவின் மனத்துக்குள் கணத்திற்குக் கணம் உயர்ந்து வளரத் தொடங்கியது. அந்த விநாடிப் பொழுதை என்றுமே மறக்க முடியாதபடி அவன் சிறைப்படுத்திக் கொண்டான்.

அன்றைக்குப் பொழுது சாயும் வேளையில் மதுரையிலிருந்து பழையாறைக்குச் செய்தி கொண்டுவந்திருந்தான் மாங்குடிமல்லன். பாண்டிய

நாட்டுப் போரைப் பற்றியும் குறிப்பாக வீரமல்லனைப் பற்றியும் மாங்குடிமாறன் கூறிய செய்திகள் இளங்கோவுக்குப் பேரதிர்ச்சியைத் தந்தன. மல்லனைத் தனியிடத்துக்கு அழைத்துச் சென்று போர்க்களம் பற்றிய செய்திகளை விவரமாகச் சொல்லும்படிக் கேட்டான்.

16. வீழ்ந்துபோன வீரமல்லன்

வைகை நதியில் தண்ணீர் ஓடவில்லை. செந்நீர் ஓடியது. வீரர்களின் கைகளும் கால்களும் சடலங்களும் ஆங்காங்கே நீருக்குள் மிதந்து சென்றன. கரைகளில் சில புரவிகள் ஒதுங்கிக் கிடக்க நீருக்குள் கரிய நிறப் பாறைகள் போன்று யானைகள் இரண்டு வீழ்ந்து கிடந்தன. பிணம் தின்னும் கழுகுகளுக்குக் கொண்டாட்டம் தாங்கவில்லை. யானைகளின் மீதும் குதிரைகளின் மீதும் கூடிக்கொண்டு நிணவிருந்தைப் பகிர்ந்து கொண்டன.

அருவருப்பு நிறைந்த இந்தப் பயங்கரக் காட்சிகளைக் காணச் சகிக்காத மாலைச் சூரியன் மலைவாய்க்குள் விழுந்து விட்டான். தமிழ் இனத்துக்குள்ளே இருந்த இந்த ஒற்றுமைக் குலைவை அவன் காலங்காலமாகக் கண்டு வந்தவன்.

மூவேந்தர்களும் ஒருவரோடொருவர் முட்டி மோதிக்கொண்டு இரத்தம் சிந்திய சோகக் காட்சிகள் அவனுக்கு ஒன்றும் புதுமையானவையல்ல. வெறுப்பின் சின்னமான படுகளத்தை இருட்போர்வையால் மூடி மறைத்துவிட்டு அவன் அவ்விடத்தை விட்டு விலகிக் கொண்டான்.

கொடும்பாளூர் பெரியவேளார் வைகை நதிப்பெருக்கில் தமது உடைவாளையும் கை கால்களையும் கழுவிக் கொண்டு மணல் வெளியில் திரும்பி நடந்தார். நதிப் பெருக்கே இரத்தமாக மாறியிருந்ததால், கழுவிக்கொண்டது போதாமல் துணியால் கறைகளைத் துடைத்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. கூப்பிடு தூரத்தில் தென்பட்ட பாசறையை நோக்கிச் சலிப்போடு நடந்தார். மின்மினிக் கூட்டம் காற்றில் இழைவதுபோல் தீவர்த்திகள் கூடாரங்களின் அருகில் இழைந்து கொண்டிருந்தன.

முதலில் தென்பட்ட பெரியதொரு கூடாரத்துக்குள் அவர் நுழைந்த போது, ஏற்கனவே அங்கு இளவரசன் இராஜாதிராஜன் சிலையென வீற்றிருப்பதைக் கண்டார்.

களைப்பும், சோர்வும், குரோதமும் அவன் முகத்தில் குடிகொண்டிருந்தன. இராஜேந்திரரின் சாயல் அவனுடைய உருவத்தின் ஒவ்வொரு அணுவிலுந் தெரிந்ததென்றாலும் அவன் கண்கள் கொடும்பாளூர்க் கண்கள் தாய் வழி வந்த கண்கள்; முரட்டுத்தனத்திலும் அவன் அப்படித்தான்.

“நம்மவர்களை நாமே கொன்று குவிப்பதென்றால் அது வெறுப்பைத்தான் தருகிறது”என்று தம்முடைய உடைவாளை அருகில் கிடந்த ஓர் ஆசனத்தின் மீது எறிந்தார் பெரியவேளார்.

அவர் கூறியதைக் கேளாதவன்போல், “மாமா, தாங்கள் சுந்தரபாண்டியரை இன்றைய போரில் உயிருடன் விட்டு விட்டீர்கள். கிடைத்த வாய்ப்பை நீங்கள் இழந்து விட்டீர்கள்”என்றான் இராஜாதிராஜன்.

“இளவரசே! இன்றையப் பொழுதுக்கு இரண்டு பாண்டியர்களை வீழ்த்தியது போதாதா? என் பங்குக்கு மானாபரணனும் தங்கள் வீரத்துக்கு வீரகேரளனும் பலியாகியிருக்கிறார்கள். மானாபரணனின் தலை தரையில் உருண்டு விட்டது. வீரகேரளன் குடலைப் பறித்துக் கழுகுகளுக்கு வீசியிருக்கிறீர்கள். நாளைய போரில் சுந்தரபாண்டியரைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.”

“வீழ்ச்சி நிச்சயம் என்று தெரிந்த பிறகு சுந்தர பாண்டியர் போரிடுவார் என்று நம்புகிறீர்களா? புறமுதுகு காட்டிச் சென்றவரிடம் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை.”

“எல்லாம் நாளைக்குத் தெரிந்துவிடும்”என்றார் பெரிய வேளார்.

“ஒன்று அவர் சரணடைய வேண்டும்! அல்லது உயிர் துறக்க வேண்டும்.”

“நாளைக்கு என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. பாண்டியரின் வயது தங்களிடம் இரக்க உணர்ச்சியை எழுப்பியிருக்கிறது. அதனால்தான் விட்டு விட்டு வந்திருக்கிறீர்கள்.”

“வயது கிடக்கட்டும், நிராயுதபாணியாகப் புறமுதுகு காட்டி ஓடியவரின் மேல் வேலெறிவது அழகல்லவே! ‘நாளைக்குச் சந்திப்போம்’என்று கூக்குரலிட்டுக் கொண்டே குதிரையைத் திருப்பினார் அவர். மேலும் பொழுது நன்றாக இருட்டிவிட்டது. இரட்டியவுடன் போர்நிறுத்தம் என்ற நமது வழக்கத்தை மீற நான் விரும்பவில்லை.’’

“தந்தையாரும் தாங்களும் ஒன்றாகி வருகிறீர்கள்’’என்று கூறி வருத்தத்துடன் சிரித்தான் இராஜாதிராஜன். “தந்தையாரோ பாண்டியர்கள் படுகளத்தில் வீழ்வதைப் பார்க்கவிரும்பாமல் தஞ்சையிலேயே தங்கி விட்டார்கள். தாங்களோ கருணைக்குப் புறம்பான இடத்தில் கருணை காட்டியிருக்கிறீர்கள்.’’

அன்றைக்கு மாலை மங்கிய நேரத்தில் சுந்தர பாண்டியர் புறமுதுகு காட்டி ஓடிவிட்டார். சிறிய மலைச் சாரலின் ஓரத்தில் யுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்தபோது அவருடைய உடைவாள் பெரிய வேளாருடைய வாளுடன் மோதித் தரையில் விழுந்தது. பெரியவேளார் ஒரு கணம் பொறுத்தார். அதற்குள் பாண்டியரின் குதிரை பின்னால் திரும்பியது. காற்றெனப் பறந்து சென்று மலைச் சாரலுக்குள் மறைந்துவிட்டது.

பெரிய வேளாருக்குப் பின்புறம் வந்து கொண்டிருந்த வீரமல்லன், வேளார் தடுத்தும் கேளாமல் சுந்தரபாண்டியரை விரட்டிச் சென்றான். சென்றவன் இன்னும் திரும்பி வரவில்லை.

“எவனோ ஒருவன் அவரைப் பின்தொடர்ந்துபோனதாகக் கூறினீர்களே!’’என்று வீரமல்லனைப் பற்றி விசாரித்தான் இளவரசன்.

“அவன் ஒரு முட்டாள்!’’என்று கொதிப்போடு குறிப்பிட்டார் பெரிய வேளார். “திறமையுள்ள இளைஞன் என்று சிறிதளவு இடம் கொடுத்து வைத்திருந்தேன். போர்க்களத்தில் என் கட்டளையை மீறும் அளவுக்கு அவனுக்கு வீரம் பிறந்துவிட்டது. அப்போதே அவனைக் களத்தில் இரு துண்டாக வெட்டிப் போட்டிருக்க வேண்டும்.

அந்த வேலையைப் பகைவர்கள் செய்துகொள்ளட்டும் என்று விட்டுவிட்டேன்.''

“புறமுதுகைக் கண்டவுடன் வீரனாக மாறிவிட்டான் போலும்!''என்று நகைத்தான் இளவரசன் இராஜாதிராஜன்.

“மலைக்குப் பின்னால் மறைந்து கொண்டிருந்த பகைவர்கள் இதற்குள் அவனை வளைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அப்படியே ஒருவேளை அவன் திரும்பிவந்தால் அவனை நம்மிடம் உடனடியாக இழுத்து வரும்படியாகக் கட்டளை இட்டிருக்கிறேன்.''

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே, பாசறையின் வாசலில் ஏதோ சத்தம் கேட்டது. இருவரும் எழுந்து வெளியே சென்றனர்.

“வீரமல்லன்!...வீரமல்லன்''என்று வீரர்களில் ஒருவன் பெரிய வேளாரிடம் எதையோ சொல்ல வாயெடுத்தான. அவனுக்குப் பின்னால் ஐந்தாறு பேர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன விஷயம்?''

சொல்ல வந்த செய்தியைச் சொல்ல முடியாமல் வலது புறம் சுட்டிக்காட்டினான் அவன். வீரமல்லனின் குதிரை தன் முதுகின்மேல் ஒரு சடலத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு திரும்பி வந்தது. குதிரையோடு அந்த உடலைச் சேர்த்து வைத்துக் கட்டியிருந்தார்கள் பகை வீரர்கள். குதிரை அருகில் வந்தவுடன் அதன் கடிவாளத்தைப் பற்றி இழுத்தார் பெரிய வேளார். அது சுமந்து வந்த உடலின் கழுத்தில் தலையில்லை. உடைகளையும் இடுப்பில் சொருகியிருந்த வளை எறியையும் அலட்சியமாகக் கவனித்துவிட்டு முகத்தைச் சுளித்தார். இயல்பாகவே கட்டளைகளை மீறுபவர்களை அவர் மன்னிப்பது கிடையாது. அதிலும் போர்க்களத்தில் தமது உத்தரவை மீறிச் சென்றவனிடம் அவருக்கு அணுவளவும் அநுதாபம் ஏற்படவில்லை.

“போர்க்களத்தில் என்னை மீறிச் சென்றவன் இவன். இவனுக்கு இந்தத் தண்டனை போதவே போதாது.

பகைவர்கள் இதைச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நாமும் தண்டனை கொடுத்தாக வேண்டும்''என்றார்.

‘இறந்த பிறகும் தண்டனையா?''என்பதுபோல் இளவரசன் வியப்போடு அவரைப் பார்த்தான். அவர் தமக்கு எதிரில் நின்றவர்களை நோக்கி, “வீரனுக்குச் செய்யவேண்டிய எந்த மரியாதையையும் செய்யாமல் இவனைக் கொண்டு போய் வைகை வெள்ளத்தில் தள்ளி விடுங்கள். மற்றவர்களும் இதை ஒரு படிப்பினையாக எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்''என்று உறுமினார்.

குனிந்த தலைகளை நிமிர்த்தாமல் குதிரையின் பின்னால் நடந்தார்கள் வீரர்கள். நீருக்குள் அந்தச் சடலம் எடுத்தெறியப்படும் வரையில் ஒருவரோடொருவர் பேசிக் கொள்ளவில்லை. பெரிய வேளார் எப்போதுமே தமது படைவீரர்களுக்குச் சிம்மசொப்பனமாகத் திகழ்ந்தவர்.

கூட்டத்தோடு சென்ற மாங்குடி மாறன் மட்டிலும் அடுத்தவன் காதில், “இந்தப் பயல் வீரமல்லனுக்கு இது சரியான தண்டனைதான், யாருக்குமே இவன் அடங்குவது கிடையாது''என்றான் இரகசியமாக.

“கொடும்பாளூர் இளவரசருக்குத் தெரிந்தால் அவர் மிகவும் வருத்தப்படுவார். அவருடைய நண்பன் இவன். பாவம்! இவனுக்கு இந்தச் சாவு கிடைத்திருக்கக்கூடாது''என்றான் அடுத்தாற் போலிருந்தவன்.

மாங்குடி மாறனுக்கு வீரமல்லன் இறந்தபிறகும்கூட அவனிடம் இரக்கம் ஏற்படவில்லை. இளங்கோவிடம் எதிர்த்துப் பேசி அவனிடம் வீரமல்லன் அடிப்பட்டது அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அந்த வேலையை இளங்கோ தன்னிடம் விடாமல், அவனுடைய ஆறிய புண்ணைக் கிளறிவிட்டுக் கொண்டதற்காக மாங்குடி மாறன் வருத்தப்பட்டான்.

மறுநாள் போர்க்களத்தைச் சுந்தரபாண்டியரோ, அவருடைய ஆட்களோ எட்டிப் பார்க்கவே இல்லை. இளவரசன் இராஜாதிராஜன் தனது படைவீரர்களுடன்

வெகு நேரம் வரையில் காத்திருந்தான். பிறகு அவனுடைய வீரர்களில் சிலர் மலைச்சாரலைக் கடந்து சென்று பாண்டியரின் பாசறை இருந்த இடத்தைக் கவனித்தார்கள். அது வெறும் பொட்டல் வெளியாய்த்தான் காட்சியளித்தது.

இரவோடு இரவாக அவர்கள் எந்தத் திசையில் மறைந்து சென்றார்களோ, தெரியவில்லை. மதுரையில் பாண்டியருடைய அரண்மனையும் மாளிகைகளும் வெற்றிடங்களாக வெறிச்சிட்டுக் கிடந்தன. பெரும்பிடுகு முத்தரையரின் பெரிய வீடும் பூட்டியிருந்தது.

"நாம் வெற்றி பெற்றுவிட்டோம். ஆனால் சுந்தர பாண்டியர் நம்மை ஏமாற்றிவிட்டார்"என்று கூறிக்கொண்டே பாசறைக்குத் திரும்பி வந்தான் இராஜாதிராஜன்.

இந்தச் செய்தியை ஏற்றுக்கொண்டு தூதுவர்கள் தஞ்சைக்குச் சென்றார்கள். அங்கிருந்து பழையாறைக்குப் பறந்தார்கள். பழையாறைக்குச் சென்வர்களில் மாங்குடி மாறனும் ஒருவன்.

இளங்கோ வீரமல்லனின் பிரிவைக் கேட்டுத் துடிதுடித்துப் போனான்.

அவன் மீதிருந்த வெறுப்பெல்லாம் இளங்கோவின் கண்ணீரில் கரைந்தது. இவ்வளவு காலமாக நண்பனாக இருந்தவனை இறுதிவரை அப்படியே நடத்தியிருக்கக் கூடாதா? மரணத்தறுவாயில் அவன் என்ன நினைத்திருப்பான்?

"என்னை மன்னித்துவிடு, வீரமல்லா! என்னை மன்னித்துவிடு!"என்று கதறி அழுதான் இளங்கோ.

17. முடி கொடுத்த சோழர்

மூன்று பாண்டியர்களின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிந்திருந்த தென்பாண்டி நாடு ஒன்றாக இணைந்தது. பாண்டியர்களின் ஆட்சியில் பயத்தையும் பஞ்சத்தையுமே அநுபவித்துவந்த மக்கள், அவற்றிலிருந்து விடுபட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் தாங்கள் பாண்டியர்கள் என்பதை மறக்கவில்லை. தங்களை ஆட்சி செய்யப் போகும் மன்னர் பாண்டியர் என்ற பெயரை ஏற்கவேண்டுமென்பதே அவர்களது விருப்பம்.

இராஜேந்திரரின் இளைய குமாரனான சுந்தரசோழன் பாண்டியர்களின் பட்டப் பெயர்களில் ஒன்றான சடையவர்மன் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டு, சுந்தரசோழ பாண்டியனாக ஆட்சி செய்வான் என்பதைக் கேள்வியுற்ற பாண்டிய மக்கள் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கோடு அந்தச் செய்தியை வரவேற்றார்கள்.

“பரம்பரைப் பாண்டியர்கள் என்று தங்களைச் சொல்லிக் கொண்டவர்கள் பரம்பரையின் பெருமையைக் காப்பாற்றவில்லை. ஈழத்தில் விட்டுவந்த மணிமுடிக்காக அவர்கள் ஒரு சொட்டு ரத்தம்கூடச் சிந்தவில்லை. நட்பினாலோ, பகையினாலோ அதை அவர்கள் பாண்டிய நாட்டுக்குக் கொண்டு வந்திருந்தால் அவர்களை நாம் போற்றியிருப்போம்!”என்று பேசிக்கொண்டனர்.

மணிமுடியைக் கொடுக்க விரும்பாத ரோகணத்திடமும் தமிழ்மண்ணில் இரத்தக்கறை பூச விரும்பிய மேலைச் சளுக்க நாட்டிடமும் பாண்டியர்கள் உறவு பூண்டிருந்ததற்காக அவர்களைத் தூற்றினார்கள் பலர்.

இன்னும் பலர், “சோழர்களே மெய்யான பாண்டியர்கள்! நம்முடைய நாட்டின் முடிவுக்காக நான்குமுறை போர் தொடுத்திருக்கிறார்கள். கடைசியில் அதில் வெற்றியும் பெற்றுவிட்டார்கள்! பயமும் பஞ்சமும் அவர்கள் ஆட்சியில் இருக்காது”என்றார்கள்.

“நம்முடைய தலைமுறை பாக்கியம் செய்த தலைமுறை. நமக்கு முந்தியவர்கள் பார்க்கக் கொடுத்து வைக்காத மணிமுடியை நாம் நம்முடைய கண்களால் பாக்கப் போகிறோம். சக்கரவர்த்திகள் தமது கரங்களாலேயே அதைச் சுந்தரசோழ பாண்டியருக்குச் சூட்டிவிடப் போகிறாராம்!’’

“ஆமாம்! மதுரைப் புதுமாளிகையில் முடிசூட்டுவிழா விரைவில் நடக்கப்போகிறது. சடையவர்ம பாண்டியரின் சிரத்தில் நாம் நமது முடியைக் காணப்போகிறோம். நம்முடைய மகிழ்ச்சிக்காகத் தமது குமாரருக்குப் பாண்டியர் என்ற பெயர் தந்த பெருந்தகையை எப்படிப் புகழ்ந்து போற்றுவதென்றே தெரியவில்லை!’’

மதுரைப் புது மாளிகையில் முடிசூட்டுவிழா நடக்கும் திருநாளை எதிர்பார்த்துப் பாண்டிய மக்கள் பரவசம் அடைந்து கொண்டிருந்தார்கள். முன்பு வாய்திறந்து பேசுவதற்குப் பயந்து கொண்டிருந்தவர்களெல்லாம் இப்போது கூட்டம் கூடிக் குதூகலித்தார்கள். சுந்தரசோழ பாண்டியர் என்ற சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் இளவரசர் ஒருவருக்கு நடக்கப்போகும் விழாவாக அவர்கள அதைக் கருதவில்லை. அவர்களுடைய சொந்த விழா அது.

பாண்டியநாட்டுக் கட்டிளங்காளை ஒவ்வொன்றும் தலை நிமிர்ந்து செருக்கு நடை போட்டது.

ஆம்! ஒவ்வொரு ஆண்மகனின் சிரத்திலுமே அந்த மணிமுடி திகழப் போகிறது! ஒவ்வொருவனுமே தன்னைச் சடையவர்ம சுந்தர சோழ பாண்டியனாக நினைத்துக் கொண்டு, தன் முடிசூட்டு விழாவுக்காகக் காத்திருந்தனர்.

பாண்டிய நாட்டின் பழம் பெருமையைக் காப்பாற்றிய இராஜேந்திர சோழப் பெருமான் தமது கரங்களால் ஒவ்வொரு தமிழ் மகனுக்குமே முடிசூட்டி விடப்போகிறாரா?

விழாவுக்குரிய நாளுக்குச் சில தினங்களுக்கு முன்பே தஞ்சை மாநகரிலிருந்து பட்டத்து யானை மணி முடியைச் சுமந்து கொண்டு மதுரை மாநகருக்குப் புறப்பட்டு விட்டது. முன்னும் பின்னும் நூற்றுக்கணக்கான குதிரை வீரர்களும்

உயர்தர அதிகாரிகளும் சென்றார்கள். கொடும்பாளூரில் ஒரு தினம் தங்கிவிட்டு மேலே நடந்தன யானைகள்.

அதை அடுத்து இரண்டு தினங்களில் மாமன்னர் தமது பரிவாரங்களோடும் குடும்பத்தாரோடும் கிளம்பினார். பழையாறையில் இருந்தவர்கள் முன்பே தஞ்சைக்குத் திரும்பிவிட்டதால் அவர்களையும் உடன் அழைத்தார் சக்கரவர்த்தி.

முடிசூட்டு விழாவுக்காகக் கிளம்பிய ரதங்களின் மத்தியில் மகிந்தரின் ரதமும் காணப்பட்டதுதான் வியப்புக்குரிய காட்சியாக இருந்தது. மாமன்னர் தம்மை இந்த விழாவுக்கு அழைக்கக் கூடும் என்று மகிந்தரும் நினைக்கவில்லை. தாம் அழைத்தால் அவர் வந்துவிடுவார் என்று மாமன்னரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இரண்டுமே எதிர் பாராதவாறு நடந்து விட்டன!

மாமன்னரே மகிந்தரின் மாளிகைக்கு நேரில் சென்று “என் இளையகுமாரனின் முடிசூட்டு விழாவுக்குத் தாங்கள் யாவரும் வந்திருந்து எனக்கு மகிழ்ச்சியளிக்க வேண்டும்’’என்றார். இந்தச் செய்தி மகிந்தருக்கு மகிழ்ச்சியளிக்காத ஒன்றென்பது மாமன்னருக்குத் தெரியும். அவரிடமிருந்து பணிவான மறுப்பை எதிர்பார்த்தார்.

“தங்களோடு மதுரைக்கு வருவது எங்கள் பாக்கியம்’’என்று

யோசிக்காது விடையளித்தார் மகிந்தர். யோசனை செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு இப்போது சக்கரவர்த்திக்கு வந்து விட்டது. என்றாலும் அழைப்பின் பொறுப்பைத் தாமே ஏற்றுக்கொண்டார்.

ரதத்திற்குள்ளிருந்த மகிந்தர் தமது மனைவியையும் மகளையும் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு, “பாவம் சக்கரவர்த்தி என்னிடம் ஏமாந்து விட்டார்’’என்றார்.

“இதுபோன்ற ஒரு வாய்ப்புக் கிடைக்காவிட்டால் எப்படி என்னால் மதுரைப் புது மாளிகையின் அமைப்பையும்

கொடும்பாளூர்க் கோட்டையின் ரகசியங்களையும் அறியமுடியும்?''

“கொடும்பாளூர்க் கோட்டை ரகசியமா?''என்று அளவு கடந்த வியப்புடன் வினவினாள் ரோகிணி.

“ஆமாம் ரோகிணி! அந்தரங்க வழி இல்லாத அரண்மனைகளே கிடையாது இந்த நாட்டில். நமக்கோ காடுகளும் மலைகளும் பாதுகாப்பு அளிக்கின்றன. இவர்கள் அவற்றுக்கெல்லாம் எங்கே போவார்கள்? கோட்டை மதில்களையும் சுரங்க வழிகளையும் நம்பித்தான் சாம்ராஜ்யத்தைப் பரப்பி வருகிறார்கள்.''

கடகடவென்று பேரொலி எழுப்பி உருண்டு கொண்டிருந்த ரதங்களின் சந்தடியில் தமது குரல் சாரதிக்குக் கேட்காதென்பதால், தமது எண்ணங்களை விரிவாகவே வெளியிடத் தொடங்கினார் மகிந்தர்.

‘காஞ்சிபுரிதான் இவர்களுடைய சாம்ராஜ்யத்தின் தலை. அதை இப்போதைக்கு நம்மால் வெட்ட முடியாது. மேலைச் சளுக்கர்கள் செய்ய வேண்டிய வேலை அது. தஞ்சைத் தலைநகரம் இவர்களுடைய நெஞ்சு. அதைப் பிளக்க நினைப்பதும் எளிதான காரியமல்ல. ஆனால் கொடும்பாளூர் இருக்கிறதே அது இவர்களுடைய கால்களுக்குச் சமமானது.

கால்களை வெட்டிவிட்டால் பிறகு இவர்கள் நிச்சயம் கீழே சாய்ந்து விடுவார்கள்.''

ரோகிணியின் முகம் பயந்தால் வெளுத்தது. இளங்கோவின் கால்களை வெட்டி விடுவதற்கு அவளுடைய தந்தை திட்டமிடுகிறாரா? அவள் தன் முகத்தை வேறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டாள். தான் வாய் தவறி ஒரு சொல்லும் கூறிவிடக் கூடாது என்று தனக்குள் முடிவு செய்து கொண்டாள்.

மகிந்தர் அவளை விடவில்லை. “நாம் திரும்பி வரும் வழியில் சில நாட்கள் கொடும்பாளூரில் தங்கி வரவேண்டும் ரோகிணி!''என்றார்.

“வேண்டாம், அப்பா!”

“உனக்கு விருப்பமில்லாவிட்டால் நீ தஞ்சைக்குத் திரும்பிவிடு. நாங்கள் இருவரும் சில தினங்கள் தங்கி வருகிறோம்.”

ரோகிணி மௌனம் சாதித்தாள். அவர்கள் ஏறிச்சென்ற ரதம் ஒரு மேட்டின் மீதேறிப் ‘படார்’என்ற சத்தத்துடன் ஒரு கணம் நின்றது. ரோகிணியின் தலையும் மகிந்தரின் தலையும் மோதிக்கொண்டன. அந்த வலியை ரோகிணியால் தாங்க முடியவில்லை. ரதம் மேலே சென்றது.

மதுரைப் புது மாளிகையின் உள்ளும் புறமும் மக்கள் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தனர். சிற்றரசர்களும் அதிகாரிகளும் தத்தமக்குரிய ஆசனங்களில் அமர்ந்திருக்க, அரச சபை மண்டபத்தின் பீடத்தில் சிம்மாசனத்தில் மாமன்னர் வீற்றிருந்தார். அருகிலிருந்த புதிய ஆசனத்தில் இளவரசன் சுந்தர சோழன் அடக்கத்தோடு அமர்ந்திருந்தான்.

முடிசூட்டு விழாவுக்கான இதர நிகழ்ச்சிகள் யாவும் ஒருவாறு நடந்து முடிந்தன.

அரசசபை மண்டபத்தில் புதிதாக ஒரு பொன்வளைவு நிர்மாணிக்கப் பெற்றுத் தகதகவென மின்னிக் கொண்டிருந்தது. அந்த வளைவின் உச்சிக்குக் கீழே நடுமையத்தில் சுந்தர சோழனின் ஆசனத்தை அமைத்திருந்தார்கள்; வளைவின் ஒருபுறம் பாண்டிய நாட்டுச் சின்னமான மீன்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. மறுபுறம் பாயும் புலிகளாலான சின்னம் சுடர்பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. நவரத்தினக்கற்கள் வைத்து இழைக்கப் பெற்ற அந்த வளைவு அங்கிருந்த அனைவரது கவனத்தையுமே கவர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அந்த வளைவின் உச்சியைத் தொடுவது போன்ற ஒரு தேக்குமர ஏணியை அதன்மேல் சாய்த்து வைத்திருந்தார்கள். முற்றிலும் பொற் தகட்டினாலான அந்த வளையத்தின் உச்சியில் மாத்திரம் பொன்னாலான வேலைப்பாடுகளைக் காணோம். புலித்தலையும்

மீன்தலையும் சேர்ந்த விதமாக அதைத் தேக்கில் இழைத்திருந்தார்கள்.

மாமன்னர் தமது ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தார். மக்களது ஆரவாரமும் ஒன்றாக எழுந்தது. கையமர்த்தினார். மூச்சு இழையும் ஒலிகூட எழவில்லை.

“இது இந்த நாட்டின் பழம்பெரும் மணிமுடி! இதன் சரித்திரம் உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும்! ராஜசிம்ம பாண்டியரின் முன்னோர்கள் இதை ஈழநாட்டு மன்னர்களின் காலடியில் வைப்பதற்காகச் செய்திருக்கமாட்டார்கள். ஆனால் ஏனோ அவர் அப்படிச் செய்து விட்டார். அவரைக் குறைகூறிப் பயனில்லை. அவர் செய்த செய்கையால் அவருக்குப்பின் ஒரு கோழைகளின் பரம்பரையே உருவாகி விட்டதை அவர் ஆவி உணர்ந்திருக்கும்.

“இதன் விலை ஒரு லட்சம் வீரர்களின் உயிர்! ஆம், நான்கு போர்களிலும் நாம் பறிகொடுத்த வீரர்களின் எண்ணிக்கை இது. பாண்டியர்களின் பண்பு வேறு, சோழர்களின் பண்பு வேறு என்று எங்கள் மூதாதையர்கள் நினைத்திருந்தால் இதற்காக இவ்வளவு போராட்டம் நடத்தியிருக்க மாட்டார்கள். தோல்வியுற்றிருக்க மாட்டார்கள். பாண்டியர்கள் வேறு, சோழர்கள் வேறு என்று இன்னும் நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?”

“இல்லை! இல்லை!” “இல்லை! இல்லை!”

ஆயிரக்கணக்கான குரல்கள் அவருக்கு மறுமொழியளித்தன.

“இளவரசன் சுந்தரசோழன் இந்த முடிக்காகப் போராடிய பரம்பரையில் பிறந்தவன். இவனைச் சடைய வர்ம பாண்டியன் என்று அழைப்பதில் நான் பெருமை கொள்ளுகிறேன். என்னுடைய கருத்தை நீங்களும் ஒப்புக் கொள்வீர்களா?”

“சடையவர்ம சுந்தர சோழ பாண்டியர் வாழ்க!”என்ற பேரொலிகள் எழுந்து புதுமாளிகை மண்டபத்தையே அதிர வைத்தன.

“அப்படியானால் இந்த முடிக்கு ஏற்றவன் சடையவர்மன் என்பதுதானே உங்கள் கருத்து!”

“ஆமாம்! ஆமாம்!”

“நான் அப்படி நினைக்கவில்லை”என்று அவர் கூறியவுடன் அந்த அரசசபை மண்டபம் முழுவதுமே பயங்கரமானதோர் அமைதியில் ஆழ்ந்தது. “ஆம், நான் அப்படி நினைக்கவில்லை?”என்று குரல் எழுப்பினார் சக்கரவர்த்தி.

“இந்த மணிமுடியே இந்த நட்டின் உண்மையான பேரரசாக விளங்கவேண்டும். இந்த மணிமுடியைச் செய்த பெருநில மன்னரின் ஆன்மாவுக்கு நாம் அஞ்சலி செய்வோம். இதையே இந்த நாட்டுக்கும் பேரரசாக்குவோம். இந்த முடி இருக்க வேண்டிய இடம் எது தெரியுமா?”

மளமளவென்று ஏணியின் மீதேறி அந்தப் பொன்வளைவின் உச்சியில் அதைப் பொருத்தி வைத்தார் சக்கரவர்த்தி. அங்கிருந்து இறங்கி வந்து, “அந்த முடியின் சார்பில் உங்களுடைய பாதுகாவலனாக இனி சுந்தர சோழ பாண்டியன் ஆட்சி செய்வான்”என்றார்.

ஆயிரமாயிரம் கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தன.

“முடி கொடுத்த சோழ வள்ளலே!”என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கூவினார் ஒரு பெரியவர். “முடி கொடுத்த சோழ வள்ளல் வாழ்க”என்ற ஆரவாரம் அடங்கவே இல்லை.

“இதோ, இதுவே இன்றைக்கு நான் என் இளைய குமாரனுக்கு இளவரசன் என்ற முறையில் சூட்டப்போகும் முடி!”என்று வல்லவரையர் பொற் தட்டில் ஏந்தி நின்ற முடியைத் தமது கரங்களில் எடுத்தார் மாமன்னர்.

முடியை இளவரசனின் சிரத்தருகே அவர் கொண்டு செல்வதற்குள் மலர்மாரி நாலாபுறங்களிலிருந்தும் பெய்யத் தொடங்கியது. சிரத்தில் அதைச் சூடுவதற்காக இளவரசனை நெருங்கினார்.

அதற்குள் எங்கிருந்தோ ஓர் அம்பு பாய்ந்து வந்து அவர் கரத்தில் தைத்தது. முடியில் மீது இரண்டு சொட்டு இரத்தத்

துளிகள் உதிர்ந்தன.

மாமன்னர் தமது கரங்களிலிருந்து முடியை நழுவ விடவில்லை. அந்த அம்பில் சிறிய ஓலை நறுக்குக் கட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்ணுற்றார். மகிந்தரின் முகத்தில் உயிர்களை வற்றிவிட்டது.

18. பாசத்தின் பிடிப்பு

மின்னலெனப் பாய்ந்து வந்து தமது இடது கரத்தில் தைத்து வீழ்ந்த கூரம்பை இராஜேந்திர மாமன்னர் ஒரு கணம் உற்றுப் பார்த்தார். அந்த அம்பு எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தது என்பது அவருக்கு உடனே விளங்கிவிட்டது. அது தாங்கி வந்த நறுக்கோலையின் மீது தமது பாதத்தை ஊன்றி அதைக் காலின் கீழ் நன்றாக மறைத்துக் கொண்டார்.

அருகிலிருந்த ஒரு சிலரைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு அம்பு பாய்ந்ததுதான் தெரிந்தது. அது சுமந்து வந்த ஓலை தெரியவில்லை. ஆனால் சற்றுத் தொலைவில் இருந்தாலும் மகிந்தரின் கழுகுக் கண்கள் கவனித்து விட்டன. நொடிப் பொழுதுக்குள் சபை மண்டபமே கொதித்தெழுந்தது. நாலாபுறத்திலும் ஆவேசக் கூக்குரல்கள் கிளம்பின. மெய்க்காவலர் அம்பு வந்த திசை தெரியாது துடித்தனர். வேளைக்காரப் படையினரோ குமுறிக் கொண்டு எல்லாப் பக்கங்களிலும் குற்றவாளியைத் தேடிப் பாய்ந்தனர்.

கூட்டத்திலிருந்த அனைவருமே அக்கம்பக்கத்தில் இருந்தவர்களைச் சந்தேகக் கண் கொண்டு பார்க்க முற்பட்டனர்.

இந்த விநாடிப் பொழுதுக்குள், இராஜேந்திரர் கீழே குனிந்து அம்பில் கட்டியிருந்த ஓலையை எடுத்துப் பத்திரப் படுத்திக் கொண்டார். பிறகு கூட்டத்தினரிடம் அமைதியாக இருக்கும்படி வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

“யாரோ அறியாமையால் ஆத்திரப்பட்டு இப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள்; உணர்ச்சி வெறி கொண்ட தனி மனிதரின் செயல் இது; அதை நாம் பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை.”

அதே சமயம் அவருடைய கூர்விழிகள் கூட்டத்தை ஊடுருவத் தவறவில்லை. முதலில் மேல் மாடத்தைக் கூர்ந்து நோக்கி விட்டு, பிறகு கண்களை அகலத்

திறந்துகொண்டே கூட்டத்தின் ஒரு புறத்திலிருந்து மறுபுறம் வரையில் வலை போட்டு அரித்தார்.

ஆடவர், பெண்டிர், அதிகாரிகள், இல்லறத்தார், துறவிகள் ஆகிய பல்வகைப் பொதுமக்களும் கூட்டத்தில் நிறைந்திருந்தனர். சைவர், வைணவர், பௌத்தர், சமணர் ஆகிய நால்வகைச் சமயத்தாரும், சைவத்தின் உட்பிரிவுகளைச் சார்ந்த கபாலிகர், காளமுகர் முதலியோரும் அங்கு வந்திருந்தனர். அவர்களில் யாருமே மாமன்னர் அரித்தெடுத்த வலையில் விழக் கூடியவர்களாக இல்லை.

கடைசியாக மாமன்னரது விழிகள் மகிந்தரின் முகத்தில் பதிந்தன.

ஆனால் மகிந்தருக்கு மாமன்னரை ஏறிட்டுப் பார்க்கும் துணிவில்லை. நடுநடுங்கிப்போய் முள்ளின்மேல் அமர்ந்திருக்கும் உணர்ச்சியோடு உட்கார்ந்திருந்தார். ரோகிணியும் பயங்கரமாக விழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்த நேரத்தில் கூட்டத்தோடு கூட்டமாக நின்று கொண்டிருந்த மகிந்தரின் பணியாளனான கந்துலனை நோக்கி யாரோ ஒரு முரட்டுக் காளமுகன் வந்து கொண்டிருந்தான். அவனைப் பார்ப்பதற்கே பயங்கரமாகவும் அருவருப்பாகவும் இருந்தது கந்துலனுக்கு. செம்பட்டை நிறத் தாடியும் மீசையுமாக, சடை முடியோடு காட்சியளித்தான் அந்தக் காளமுகன். கண்கள் சிவந்திருந்தன. மேனியெல்லாம் வெண்ணீறும் பூச்சுமாய், இடையில் புலித்தோலைச் சுற்றி, கையில் திரிசூலம் ஏந்தியபடி நடந்து வந்தான் அவன்.

அவனிடமிருந்து தப்பிச் செல்ல வேண்டும் போல் தோன்றியது கந்துலனுக்கு. ஆனால் காளமுகன் அவனை விடுவதாக இல்லை. கூட்டத்திலிருந்து மற்றவர்கள் சந்தேகப்படாத வண்ணம் அவனைத் தொடர்ந்து சென்று ஒரு தூணின் மறைவில் அவனை எட்டிப் பிடித்து நிறுத்தினான்.

காளமுகன் தனது வலதுகரத்துக்குள் மூடிவைத்திருந்த ஒரு பொன் மோதிரத்தைத் திறந்து காட்டியவுடன் கந்துலனின் விழிகள் வியப்பால் விரிந்தன.

சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக்கொண்டே கந்துலனின் செவிகளில் எதையோ கூறினான் அவன். கந்துலன் மௌனமாகத் தலையசைத்தானே தவிர அவனிடம் மறுமொழியொன்றும் கூறவில்லை. பிறகு அவன் கூட்டத்துக்குள் மறைந்து மற்றக் காளமுகர்கள் நின்ற இடத்தில் சிறிது நேரம் நின்றான். அடுத்தாற்போல் எங்கு சென்றானோ தெரியவில்லை.

மாமன்னரோ மற்றவர்களோ இதைக் கவனித்திருக்க முடியாது. எதேச்சையாகத் திரும்பிய ரோகிணியின் கண்களுக்கு இந்தக் காட்சி மின்னலைப் போல் தட்டுப்பட்டது. உடனே அதைக் கவனியாதவள் போல் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு சபா மண்டபத்தைப் பார்த்தாள்.

காளமுகன் மறையும் வரையில் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற கந்துலன், பின்னர் மெதுவாக மகிந்தரை நெருங்கி வந்தான். அவர் காதருகில் குனிந்து எதையோ சொல்ல முற்பட்டான். “பிறகு பேசிக் கொள்வோம்; அவசரமில்லை”என்பதுபோல் சைகை காட்டி அவனை விலகியிருக்கச் செய்தார் மகிந்தர்.

விழா தொடர்ந்து நடைபெற்று இனிது முடிந்தது. இடையில் மக்களிடையே ஏற்பட்ட பரபரப்பை வேறு திசையில் திருப்பி, அந்தச் சிறு நிகழ்ச்சியை அப்போதைக்கு மறக்கும்படிச் செய்து விட்டார் மன்னர்.

மகிந்தர் தமக்கு ஒதுக்கப்பெற்ற விடுதிக்கு வந்து சேர்வதற்குள், கந்துலனைத் தனியே சந்தித்துப் பேசிவிட்டுத்தான் வந்தார். அவன் கூறிய செய்திகள், அவருக்கு மகிழ்ச்சியையளித்தன. சபா மண்டபத்தில் அவரிடம் ஏற்பட்ட பதற்றமும் பயமும் இப்போது அவரிடம் அவ்வளவாக இல்லை.

கந்துலன் கூறிய விஷயங்கள் ரோகிணிக்குத் தெரியவில்லையென்றாலும், அவருடைய மன மாறுதலை அவள் கவனித்தாள். அவருடைய அச்சத்தைப் போக்கித் துணிவு தரக்கூடிய செய்தியாக அது இருந்திருக்க வேண்டும். அப்படியானால் அந்த அம்பு?

தக்க பொழுதை எதிர்பார்த்திருந்து, “அப்பா! அமைச்சர் கீர்த்தி இப்போது மதுரையிலிருக்கிறார் போலிருக்கிறதே!”என்று ஆரம்பித்தாள்

ரோகிணி. “விழா மண்டபத்துக்குக்கூட அவர் வந்திருப்பாரென்று தோன்றுகிறது.”

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து தமது மகளைப் பார்த்தார் மகிந்தர்.

“ஏன், நீ அவரை அந்தக் கூட்டத்தில் பார்த்தாயா ரோகிணி”

“நான் அவரைக் கூட்டத்திலும் பார்க்கவில்லை, வெளியிலும் பார்க்கவில்லை. ஆனால் அவர் எங்கோ ஓரிடத்தில் மறைந்திருந்தார் என்பது தெரியும் அப்பா! ஏன் என்னிடம் வீணாக மறைக்கப் பார்க்கிறீர்கள்?”

“நீ என்ன சொல்கிறாய் ரோகிணி!”

“ரோகணத்தில் ஒரே ஒரு மனிதர்தான் இப்படிக் குறி தவறாமல்

அம்பெய்யக் கூடியவர். கப்பகல்லகம் கோட்டைக்குள் நாம் திரும்பி வந்து நுழையும்போது உங்கள் குதிரையின் கழுத்தில் இதேபோல் ஓர் அம்பு பாய்ந்து வந்து தைக்கவில்லையா?”

பெரிய குரலில் சிரித்துத் தமது மகளை ஏமாற்றப் பார்த்தார் மகிந்தர்.

அது முடியாமற் போகவே, “ரோகிணி! அமைச்சரின் அம்பாக அது இருந்திருந்தால் அது இப்படிக் குறி தவறிப் போயிருக்காது. ஒன்று, சக்கரவர்த்தியை வீழ்த்தியிருக்கும்; அல்லது முடிசூட இருந்தவனுக்குப் பிடி சாம்பல் தேடித் தந்திருக்கும். வேறு யாரோ இதைச் செய்திருக்கிறார்கள்”என்றார்.

“குறி தவறவில்லையப்பா, தவறவில்லை!”என்றாள் ரோகிணி.

“அமைச்சரின் நோக்கம் அதுவல்ல. அவர்களில் யாரைக் கொன்றாலும் அதற்காக நீங்கள் பழிவாங்கப்படுவீர்கள் என்று அவருக்குத் தெரியும். இரண்டு காரணங்களுக்காக எய்யப்பட்ட அம்பு அது, ஒன்று நடந்துவிட்டது; மற்றொன்று நடக்கவில்லை.”

மகிந்தர் தமது மகளின் கூர்மதியைத் தமக்குள் வியக்கலானார். அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினார் அவர்.

“அப்பா! சக்கரவர்த்திகளின் கரத்திலிருந்து முடியைத் தட்டிவிட்டு விழாவை அபசகுனத்தில் முடிக்க வேண்டுமென்று அமைச்சர் நினைத்திருக்கிறார். அடுத்தாற்போல், அந்த நறுக்கோலையின் மூலம் சக்கரவர்த்திக்கு எதாவது எச்சரிக்கை விடுத்திருப்பார். என்னுடைய ஊகம் சரியானதுதானே?”

ரோகிணியின் முதுகை அன்போடு தட்டிக் கொடுத்தார் மகிந்தர். தம்முடைய வெகுளித்தனமான சொற்களுக்குப் பின்புறம் மறைந்து கிடந்த நுண்ணறிவை அவர் முன்னரே கண்டிருக்கிறார். அவளுடைய சுறுசுறுப்பும், குதூகல சுபாவமும் அவரைப் பெருமையுறச் செய்திருக்கின்றன.

ஆனால் அந்தப் பெருமைக்குப் பின்புறம் ஓர் ஆழ்ந்த கவலையும் அவரை வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவர் மௌனம் சாதித்தார்.

“என்ன அப்பா தீவிரமாக யோசனை செய்கிறீர்கள்?”

“உன்னுடைய அறிவும் திறமையும் வீணாகப் போய் விடக் கூடாதே என்று கவலைப்படுகிறேன், ரோகிணி! சிலசமயம் நீ எனக்குத் துணையாக நிற்கிறாய். இன்னும் சிலசமயங்களில் உனக்குத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ பகைவர்களுக்குத் துணை செய்துவிடுகிறாய். உன் தம்பி காசிபனை நீ தப்புவித்ததற்காக ரோகணமே உனக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால்... ஆனால்... அந்த மணிமுடியை...”

“வேண்டாம் அப்பா, வேண்டாம்!”என்று கெஞ்சினாள் ரோகிணி. “நடந்து போனதைப் பற்றி நீங்கள் பேசவே பேசாதீர்கள்.”

“நடந்து போனதை நினைத்தால்தானே நடக்க வேண்டியதில் நம்பிக்கை வைக்க முடியும்?”

“இன்னும் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதா அப்பா?”

“ஏன், உனக்கு நம்பிக்கையில்லையா?”

‘இல்லவே இல்லை!’என்று சொல்லத் தோன்றியது ரோகிணிக்கு. சோழநாட்டுக்கு வந்த பிறகு அவர்களுடைய ஆட்சியின் வலிமையையும், படை பலத்தையும் கட்டுப்பாட்டையும் அவள் ஓரளவு தெரிந்துகொண்டிருந்தாள். தன்னுடைய தந்தையாரின் மனம் உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தால், ‘மாற்றாரின் பண்பையும் படைபலத்தையும் அறியாமல் மனம் பொங்குகிறார் அமைச்சர்; அவரை நம்புவது ஆபத்தாக முடியும்’என்று அவள் சொல்லியிருப்பாள்.

ஆனால் மகிந்தரின் போக்கை அவளால் மாற்ற முடியாது. ஆகவே “நம்பிக்கையிருக்கிறது அப்பா!”என்று நம்பிக்கையற்ற குரலில் கூறினாள் ரோகிணி.

“உண்மைதான் ரோகிணி! அமைச்சர் கீர்த்திக்கும் இப்போதுதான் என்னிடம் நம்பிக்கை பிறந்திருக்கிறது”என்று குதூகலத்துடன் கூறிவிட்டு, “எனக்கும் அவர் தனியே செய்தி அனுப்பியிருக்கிகார்”என்றார்.

‘எப்படியப்பா அனுப்பினார்? அந்தக் காளமுகனிடம் சொல்லி அனுப்பினாரா? அல்லது அவர்தான் அப்படி மாறுவேடத்தில் வந்தாரா!’என்று கேட்கத் தோன்றியது ரோகிணிக்கு. ஆனால் அவரிடம் தான் அந்தக் காளமுகனைப் பார்த்ததை அவள் சொல்ல விரும்பவில்லை.

“நல்ல செய்தி அனுப்பியிருப்பார் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறதப்பா!”என்றாள் ரோகிணி.

“நல்ல செய்திதான் ரோகிணி! நாம் சோழர்களுடன் நெருங்கி உறவாட வேண்டுமென்று வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கிறார். அவர் அதைப்பற்றித் தவறாகவே எண்ணப் போவதில்லையாம்.’’

“வியப்பாக இருக்கிறதே!’’

“இதில் வியப்பொன்றுமில்லை. பகைவர்களிடம் உறவு பூண்டு அவர்களை முறியடிக்கப் பார்ப்பது ஒருவகைப் போர் முறையாகும். பொறுப்பை என்னிடம் ஒதுக்கிக் கொடுத்திருக்கிறார். அவர் நேரடியாகப் பகையைப் பகையால் வெல்வதற்குக் கங்கணம் கட்டிவிட்டாராம். அவருடைய மைத்துனர்

சுந்தரபாண்டியரும் அவருடைய படையினரும் இனி நம்முடைய அமைச்சருக்கும் உதவி செய்யபோகிறார்கள். ரோகணம் விடுதலையடையப் போகிறது மகளே!’’

“தோற்றுப்போய் ஓடிய சுந்தரபாண்டியரை எப்படியப்பா நம்புவது? தம்முடைய நாட்டைப் பறிகொடுத்தவரா நம்முடைய நாட்டைக் காப்பாற்ற முன்வரப் போகிறார்?’’

“ரோகிணி! தோல்விதான் வெற்றிக்கு அடிப்படை. இப்போது நாம் தோற்றுப் போய்விட்டோம். ஆனால் எப்போதுமே அப்படி இருக்க மாட்டோம். இதை நீ நம்பவேண்டும்.’’

“நான் நம்புவதனால் உங்களுக்கு என்ன பலன் கிடைத்துவிடப் போகிறது அப்பா?’’

“கட்டாயம் கிடைக்கும் ரோகிணி! நம்பிக்கையிருந்தால் துரும்பையும் இரும்பாக்கி விடலாம். என்னுடைய வயதான காலத்தில் இந்த ஆதரவில்லாத நிலையில், நான் உன்னைத்தான் என்னுடைய வலது கரமாக நம்பியிருக்கிறேன், மகளே!’’

மகிந்தர் தமது மகளின் வலது கரத்தை இறுகப் பற்றினார். நட்டாற்று வெள்ளத்தில் வீழ்ந்து தவிப்பவர், தமது உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகக் கையில் தட்டுப்பட்ட ஏதோ ஒரு பொருளை வெறியோடு பற்றுவது போலிருந்தது அது.

அவரிடம் அந்தக் காளமுகனைப் பற்றியும் கேட்க வேண்டுமென்று நினைத்த ரோகிணி, அப்போதைக்குத் தன் ஆவலை அடக்கிக் கொண்டாள்.

19. காதலின் கலக்கம்

நறுக்கோலைச் செய்தி மாமன்னருக்கோ, மற்றவர்களுக்கோ ஒன்றும் புதிதாக இருக்கவில்லை:-

‘ரோகணத்துக்கும் பாண்டிய நாட்டுக்கும் சொந்தமான மணிமுடி அது. மன்னர் மகிந்தர் ரோகணத்தின் துரோகி. அவரை மக்களிடம் காட்டி ஏமாற்ற வேண்டாம். ரோகணத்து மக்கள் உங்களைப் பழிவாங்கும் நாள் நெருங்கிவிட்டது.’

மாமன்னருக்கு அருகில் அப்போது வல்லவரையரும் பெரிய வேளாரும் அமர்ந்திருந்தார்கள். ஓலையை அவர்களிடம் காண்பித்துவிட்டு, அதை வாங்கி அலட்சியமாய்க் கிழித்தெறிந்தார் சக்கரவர்த்தி.

“இதிலிருந்து ஒரு விஷயம் நமக்குப் புலப்படுகிறது. மகிந்தரை அவர்கள் துரோகி என்று கைகழுவிவிட்டார்கள். அதனால் அவரிடம் இனி மறைமுகமாகத் தொடர்பு ஏற்படுத்திக்கொண்டு நமக்குத் தொல்லை தரமாட்டார்கள்”என்றார் பெரிய வேளார்.

“அவர்கள் அப்படி நினைத்தாலும் மகிந்தர் அவர்களை மறக்கவில்லையே!”என்றார் வல்லவரையர். “இன்னும் அவர் கீர்த்தியை நம்பிக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்.”

மாமன்னர் சிறிது நேரம் பேசாதிருந்துவிட்டு, “இந்த ஓலையை நாம் அப்படியே நம்பிவிடவும் கூடாது; மகிந்தரை நாம் கண்காணிக்காமல் இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக அமைச்சர் கீர்த்தி இப்படி ஒரு சூழ்ச்சியைச் செய்தாலும் செய்திருக்கலாம்”என்றார்.

“ஆமாம், எதற்கும் விழிப்போடிருப்பது நல்லது”என்றார் வல்லவரையர்.

அடுத்தாற்போல், கீர்த்தியையும் சுந்தரபாண்டியரையும் தேடிக் கண்டு பிடிப்பதற்காக அனுப்பப்பட்ட ஒற்றகர்களைப் பற்றி அவர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். “ஒற்றர்களின் வேலை அவ்வளவு எளிதல்ல; பாண்டிய நாட்டின் ரகசியமான மறைவிடங்கள் நம்மைவிடச்

சுந்தரபாண்டியருக்கு நன்கு பழக்கமானவை. என்றாலும் முயன்று பார்க்கச் சொல்லியிருக்கிறேன்’’என்றார் சக்கரவர்த்தி.

“இவையெல்லாம் நமக்குச் சின்னஞ்சிறு விஷயங்கள். இனி நாம் நம்முடைய வடக்கு எல்லையில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். மேலைச் சளுக்கர்களுக்குப் பாடம் கறிபிக்கா விட்டால், அவர்களுடைய படையெடுப்புக்கும் நாம் நிச்சயம் ஆளாக வேண்டி வரும்’’என்று கூறினார் பெரிய வேளார்.

வல்லவரையரும் சக்கரவர்த்தியும் ஒருவருக்கொருவர் குறிப்பாகப் பார்த்துக்கொண்டார்கள். வடக்கு எல்லையில் நிகழ்ந்த அட்டூழியங்களின் முழு விவரமும் பெரிய வேளாருக்குத் தெரியாது. அப்படித் தெரிந்திருந்தால் இது வரையில் அவர் பொறுமையாக இருந்திருக்கவே மாட்டார்.

உள் நாட்டுப் பாண்டியர்களைப் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லி, முன்னரே படைகளனைத்தையும் திரட்டி வடக்கே அனுப்ப வேண்டு மென்று துடிதுடித்திருப்பார். பாண்டியர்களை எப்போதுமே அவர் ஒரு பொருட்டாக மதித்ததில்லை. மாமன்னரின் பெருந்தன்மையால் பிழைத்து வந்த நரிக்கூட்டம் என்ற அலட்சியம் அவருக்கு.

“தலைநகரத்திலும் மற்ற இடங்களிலும் இருக்கும் படைகளை நாம் இராஜாதிராஜனுடன் காஞ்சிக்கு அனுப்பி வைக்கவேண்டும். படைகளின் நடமாட்டம் மகிந்தருக்குத் தெரியாமல் இருப்பது நல்லது. அது வரையில் சில தினங்கள் அவர் கொடும்பாளூரில் தங்கிவிட்டு வரட்டுமே?’’என்றார் சக்கரவர்த்தி.

“தாராளமாக. அவர் என்னுடைய விருந்தினராக அங்கு வந்து தங்கலாம். ஆனால், நான் தங்களுடன் தஞ்சைக்கு வரவேண்டியிருக்கிறதே!’’என்றார் பெரியவேளாளர்.

“அதனால் என்ன? இளங்கோவை இப்போதைக்குக் கொடும்பாளூரில் தங்கச் செய்யலாம்’’என்றார் வல்லவரையர். “நம்மோடு அவன் தஞ்சைக்கு வந்தாலும் இளவரசரோடு காஞ்சிக்குப் போகவேண்டுமென்று

பிடிவாதம் பிடிப்பான். நாமோ உடனடியாகப் போர் தொடங்கப்போவதில்லை. அதனால் அவனும் கொடும்பாளூரில் இருப்பதுதான் உத்தமம். ஒருவாரம் பத்துநாள் சென்று நம்முடைய வேலைகள் முடிந்த பிறகு நாம் அவர்களைத் தஞ்சைக்கு அழைத்துக் கொள்ளலாம்.''

இந்த ஏற்பாட்டின்படி பெரியாவேளார் தாமே நேரில் சென்று மகிந்தரைத் தமது விருந்தினராகக் கொடும்பாளூரில் வந்து தங்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். தாம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அரிய வாய்ப்பு, முயற்சியில்லாமல் தானே வருவதைக் கண்டு, மகிந்தருக்குப் பேரானந்தமாக இருந்தது.

"தங்களுடைய அன்புக்காக நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எனக்கும் பொழுது போகவேண்டும் அல்லவா? இருக்கும் பொழுதையெல்லாம் இனிமேல் சைவ சமயத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் கழிக்க வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசை வந்திருக்கிறது. சைவத்தின் உட்பிரிவுகளாகப் பலப்பல கிளைகள் இங்கே இருக்கின்றன. அவை வேடிக்கையாகவும் விநோதமாகவும் தோன்றுகின்றன.''

பௌத்த சமயத்தைச் சார்ந்த ஒருவரிடமிருந்து சைவம் என்ற பெயரைக் கேள்வியுற்ற உடனேயே பெரிய வேளாருக்குப் பெருமை தாங்கவில்லை. சக்கரவர்த்தியைப் போன்று எல்லாச் சமயத்தாரையும் பரந்த மனப்போக்குடன் நோக்கும் தன்மை அவரிடம் கிடையாது. அதனாலேயே அவர் மகிந்தரைப் பற்றி தமக்குள் வியப்படையலானர்.

"உங்களுடைய ஆராய்ச்சியைத் தொடங்குகிற இடம் கொடும்பாளூராக இருக்கட்டும்! எங்கள் முன்னோர்கள் கட்டி வைத்த மூவர் கோயிலையும் ஐவர் கோயிலையும் நீங்கள் சென்று பார்க்க வசதி செய்கிறேன். மூவர் கோயிலுக்கு அருகிலேயே காளமுகர்களுக்கு ஒரு பெரிய மடமும் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறோம். முன்பெல்லாம் கபாலிகர்கள் சிலரும் அங்கே இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் போக்கை மக்கள் அவ்வளவாக விரும்பாததால், அவர்கள் சமயம் இப்போது நசித்து வருகிறது.''

பெரிய வேளார் பெரு மகிழ்ச்சியோடு மகிந்தரின் விடுதியிலிருந்து சென்றார். வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற்றவர்களும் சமயத் துறையை அணுகுவதுண்டு, தோல்வியுற்றவர்களும் அணுகுவதுண்டு. மகிந்தரின் பேச்சை நம்பிய பெரிய வேளார் இது அவருடைய அரச வாழ்வுத் துறவு மனப்பான்மை என்று எடுத்துக் கொண்டார். இனி அவர் சைவத்தில் ஊறி ரோகணத்தின் நினைவுகளை மறக்க விரும்புகிறார் போலும்!

தஞ்சைக்குப் புறப்பட்ட எல்லா ரதங்களுமே வழியில் கொடும்பாளூரில் ஒரு பொழுது தங்கின. மகிந்தரின் குடும்பத்தாரைக் கவனிக்கும் பொறுப்பை இளங்கோவிடமும் அவனுடைய அன்னையாரிடமும் விட்டுவிட்டு மற்றவர்கள் தஞ்சைக்குக் கிளம்பினார்கள்.

தமக்குப் பதிலாகத் தம்முடைய குமாரன் அங்கு இருப்பான் என்று மகிந்தரிடம் கூறிவிட்டு பெரியவேளார் விடைபெற்றுக் கொண்டார். ஆதித்த பிராட்டியார் பெரிய உருவமும் பெரிய உள்ளமும் படைத்தவர். ரோகணத்துப் பட்டமகிஷியின் வரவு அவருக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. பெண் குழந்தை இல்லாத குறை அவருக்கு; அதை நிறைவு செய்ய வந்தவளாக ரோகிணியை நினைத்துக் கொண்டார்.

ரோகிணியின் மனநிலை அவள் வாழ்நாளில் இதற்கு முன்பு என்றுமே இப்படி இருந்ததில்லை. அருள்மொழி எங்கே அங்கு தன்னுடன் தங்கிவிடப் போகிறாளோ என்ற அச்சம் கொடும்பாளூருக்கு வரும் வரையில் அவளை வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு முன்பாக இளங்கோவுடன் ஒன்றாக அருள்மொழி பழையாறைக்குச் சென்றபோதே ரோகிணியால் அதைப் பொறுக்க முடியவில்லை. தன்னையும் அழைத்திருந்தால் அவள் தவறாது சென்றிருப்பாள்.

ஆனால், அந்தப் பிரிவின்போதுதான் இளங்கோவின் அருமை அவளுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் அவள் தன்னையே நொந்து கொண்டாள்; பழையாறைக்குப் புறப்பட்ட சமயத்தில் அவன் அவளிடம்

கூறிய ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒரு வாளாக மாறி அவள் மனத்தை அறுத்துக் கொண்டிருந்தது.

“எனக்கு மிகவும் விருப்பமான இடம் பழையாறை. சக்கரவர்த்திகளும் என்னை விரும்பி அழைக்கிறார்”என்று இளங்கோ ரோகிணியிடம் கூறியபோது, விருப்பம் என்ற சொற்களை மிகவும் அழுத்தமாகவே உச்சரித்தான்.

“விருப்பமில்லாதவளிடம் நான் ஏன் பேசிக்கொண்டு நிற்கவேண்டும்?”என்று அவளிடம் அவன் மறைமுகமாகக் குத்திக் காட்டியதுபோல் தோன்றியது.

‘நான் உங்களை விரும்புகிறேன் இளவரசே!’என்று மனதார அவள் அப்போது சொல்லத் துடித்தாள். ஆனால் அப்படிச் சொல்லக்கூடிய சூழ்நிலை

அங்கே இல்லை. அவள் சொல்லியிருந்தால், அத்துடன் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதிருப்பாள். மற்றவர்கள் முன்னிலையில் கண்ணீர் சிந்தினால் அது அவளைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும்.

பழையாறைக்கு இளங்கோ சென்ற பிறகு, அதே சொல்லைத் தனக்குள் ஆயிரம் முறை சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் ஒரு முறையாவது அவனிடம் நேரில் சொல்வதற்கு அவளுக்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை.

கொடும்பாளூரில் அவனுடைய சொந்தத் தலைநகரில், அவன் மேற்பார்வையில், அவனுடைய விருந்தினனாகத் தங்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தவுடன் ரோகிணியின் தலை ஆனந்தத்தால் சுழன்றது. அந்த நகரத்தின் மண்ணையும் மாளிகைகளையும், மக்களையும், அவன் தாயாரையும், அவள் முழுமனதோடு நேசித்தாள்.

நிச்சயமாக அருள்மொழி அங்கு தங்கப் போவதில்லை என்று கண்ட பிறகு அவள்மீது கூட ரோகிணிக்குப் பேரன்பு பிறந்து விட்டது.

ரதத்துக்குள் அவர்கள் ஏறிக்கொண்டவுடன், ஓடோடியும் சென்று, “அக்கா நீங்கள் பழையாறைக்குப் போன போது

என்னைத் தனியே விட்டு விட்டுப் போய்விட்டீர்கள். இங்கேயாவது என்னோடு தங்குவீர்கள் என்று நினைத்தேன். இங்கும் தனியே விட்டுச் செல்கிறீர்கள். என்னோடு நீங்களும் தங்கையும் இங்கு தங்கக்கூடாதா, அக்கா?''

“நீ வருவாய் என்று தெரிந்திருந்தால் பழையாறைக்கு உன்னை அழைத்துச் சென்றிருப்பேன். ஆனால் கொடும்பாளூரில் இப்போதைக்கு எங்களால் தங்க முடியாது. தந்தையாரின் கட்டளைப்படிதானே நாங்கள் நடக்க வேண்டும். விரைவில் நீயும்தான் அங்குத் திரும்பப் போகிறாய்''என்றாள் அருள்மொழி.

“கொடும்பாளூர் இளவரசருக்கு உடம்பு குணமாகி விட்டது.

இல்லாவிட்டால், அவருக்கு மருந்து அரைத்துக் கொடுப்பதற்காகத் தமக்கையார் இங்கு தங்கியிருப்பார்கள்!''என்று சொல்லிச் சிரித்தாள் அம்மங்கை தேவி.

அருள்மொழியின் முகம் அப்போது நாணத்தால் கவிழ்ந்ததால், ரோகிணியின் முகத்தில் திடீரென்று ஏற்பட்ட மாற்றத்தை அவள் கவனிக்கவில்லை. அதைக் கேள்வியுற்ற ரோகிணி ஒரு கணம்கூட ரதத்தின் அருகில் தாமதிக்காமல் திரும்பி வந்தாள்.

“நம்மோடு ஒன்றாய் இருக்க முடியவில்லை. என்று ரோகிணிக்கு வருத்தம்''என்று தம் தமக்கையிடம் கூறினாள் அம்மங்கை. ரதங்கள் நகர்ந்தன.

கொடும்பாளூர் மரங்கள் அப்போது பொன்னிறமான கொழுந்து இலைகள் விட்டுப் புத்தாடை புனைந்து கொண்டிருந்தன. வீசிய காற்றில் இளவேனிற் காலத்தின் புது மணம் கலந்திருந்தது. அரண்மனைத் தோட்டத்தில் கிளிகள் கொஞ்சிக்கொண்டு சிறகடித்தன. எங்கு திரும்பினாலும் புத்தம் புதுப் பூக்கொண்டை சுமந்த செடி கொடிகள்.

வருடத்தில் ஒரே ஒரு முறை, அதுவும் ஒரே ஒரு மாதந்தான், கொடும்பாளூரில் இயற்கைத் தேவி இத்தனை எழிலோடு கொலு வீற்றிருப்பாள். ரோகிணியை அந்த நகரத்தின் அழகு அவளது முதல் பார்வையிலேயே மயக்கி விட்டது. ‘எப்போதுமே இந்த நகரம் இப்படித்தான் விளங்கும் போலும்!’என்று எண்ணி மனம் பூரித்தாள் அவள். ‘கொடும்பாளூர் இளவரசர் கொடுத்து வைத்தவர் தாம்!’

இரண்டாவது நாள் மாலை மகிந்தரும் ரோகிணியும் இளங்கோவுடன் நகரைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்காகக் கிளம்பினார்கள். அலங்கரிக்கப் பெற்ற அரண்மனை ரதம் வேகமாகப் பல இடங்களுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தது.

நகரத்தின் வடக்கு எல்லைக்கு அப்பாலிருந்த முருகன் திருத்தலமான திருமயில் குன்றம் பச்சைப் பசேல் என்று தோற்றமளித்தது.

“அதோ அந்தக் குன்றைப் பார்த்தாயா ரோகிணி?”என்று ரதத்திலிருந்துவாறே சுட்டிக்காட்டினான் இளங்கோ.

பச்சை மரங்களால் சூழப்பட்டிருந்த குன்றின் இடையிடையே நவரத்தினக் கற்களைப் போன்ற பல நிற மலர்கள் தெரிந்தன. ஆனால் அந்த மலர்கள் ஒரே இடத்தில் இருப்பவைபோல் தோன்றவில்லை. இங்குமங்கும் அடிக்கடி பறந்து சென்று வெவ்வேறு இடங்களை அழகு செய்தன.

“விந்தையாயிருக்கிறதே! பறக்கும் மலர்க்கூட்டம்கூட உங்கள் நாட்டில் இருக்கிறதா?”

விழுந்து விழுந்து சிரித்தான் இளங்கோ. மகிந்தர் தமது விழிகளை இடுக்கிக் கொண்டு கூர்ந்து நோக்கினார். அதற்குள் ரதமும் திருமயில் குன்றத்தை நெருங்கி விட்டது.

“தெரிகிறது, தெரிகிறது!”என்று குதித்தாள் ரோகிணி. “அவ்வளவும் தோகை மயில்கள்! இளவரசே, இத்தனை மயில்களையும் நீங்கள் எங்கிருந்து இங்கு கொண்டு வந்தீர்கள்? எப்படிக் கொண்டு வந்து சேர்த்தீர்கள்?”

“நாங்கள் கொண்டுவரவில்லை; அவைகளாக வந்திருக்கின்றன”என்றான் இளங்கோ. “மலையின்

உச்சியில் இருக்கும் குமரனின் திருத்தலத்தைப் பார்.

குமரன் இருக்குமிடம் தேடி மயில்கள் பறந்து வந்திருக்கின்றன. இதைத் தங்கள் இருப்பிடமாகவும் கொண்டு விட்டன.''

வண்ணத் தோகை விரித்தாடிய ஆண் மயில்களைப் போலவே ரோகணத்துப் பெண் மயிலின் மனத்தோகையும் விரியத் தொடங்கியது.

“இளவரசே! ரதத்தை நிறுத்தச் சொல்லுங்கள். அப்பா, இன்றைய பொழுதை இந்தக் குன்றின் கீழ் கழித்து விட்டுப் போகலாம் அப்பா!''

ரதத்திலிருந்து இளங்கோ கீழே குதித்தான். ரோகிணியும் உற்சாகத்தோடு இறங்கி வந்தாள். மகிந்தர் மாத்திரம் இருப்பிடத்தை விட்டு அசையவில்லை.

“நீங்கள் குன்றைச் சுற்றிப் பாருங்கள். அதற்குள் நான் கிழக்கே தெரியும் சாலையில் சிறிது தூரம் போய் விட்டுத் திரும்பி வந்து விடுகிறேன்.''

மகிந்தருக்கு நகரத்தின் எல்லைகளைக் கண்டுகொள்ள வேண்டியிருந்தது.

கிழக்கு எல்லையை அவர் விட்டுவிட விரும்பவில்லை. மற்றவர்களுடன் இருந்து பார்ப்பதைவிடத் தனியாகச் சென்றால் நன்றாகவும் பார்க்கமுடியும். அதுதான் தக்க சமயமென்று நினைத்தார் அவர்.

சாரதியிடம் அவரைப் பத்திரமாக அழைத்துச் செல்லும்படி உத்தரவிட்டான் இளங்கோ.

“மெதுவாகச் சென்று வாருங்கள். அப்பா!''என்று குதூகலமான குரலில் கூறினாள் ரோகிணி. மறுகணம் அவள் தோகை மயிலாகவே மாறி விட்டாள்.

குன்றின் மேல் அவள் நடந்த நடை இளங்கோவுக்கு அப்படித்தான் தோன்றியது. நொடிக்கொருமுறை அவள் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்த பார்வை அவனுக்குப் புள்ளிமானை நினைவூட்டியது. மயில்களும் அவர்களைக்

கண்டு மருளவில்லை. மாறாகச் சில மயில்கள் அவர்களை வேடிக்கை பார்த்தன; சில தோகை விரித்தாடின; சில நடை பழகிக் காட்டின.

தாழ்ந்த மரக்கிளையின் மீது சாய்ந்து கொண்டு உட்கார்ந்தான் இளங்கோ. அவனது காலடியில் கிடந்த ஒரு பாறையில் ரோகிணி அமர்ந்தாள். வெகுநேரம் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். 'தேவ கன்னிகைகளுக்குக் கண் இமைக்கும் பழக்கமில்லையாம். ரோகிணியும் தேவ கன்னிகையாக மாறிவிட்டாள் போலும்!'

இளங்கோவுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. "என்ன ரோகிணி! என்னிடம் நீ இன்றைக்கு என்ன புதுமையைக் கண்டிருக்கிறாய்?''

"உங்களையே உற்றுப்பார்க்கும் மயில்களிடம் கேளுங்கள்!''என்றாள் ரோகிணி.

"அருகில் நிற்கும் மயில்களெல்லாம் ஆண் மயில்கள்; அவை எனக்காக இங்கே நிற்கவில்லை!''

ரோகிணி முகம் சிறிது சிறிதாகச் சிவந்து தாமரை நிறம் அடைந்தது. பிறகு அவள் தன் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டாள். இது போன்ற ஒரு தோற்றத்தில் அவன் ரோகிணியை இதற்கு முன்பு கண்டதே இல்லை.

"ரோகிணி!''

தலை நிமிர்ந்து புன்னகை பூத்தாள் ரோகிணி. "உங்களை இப்படியே சித்திரத்தில் எழுதிப் பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றியது எனக்கு. திரைச் சீலையையும் தூரிகையையும் தஞ்சையில் வைத்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன். அதற்காகத்தான் இப்படி...'' சொற்களை அவள் முடிக்கவில்லை.

"மனதுக்குள்ளே சித்திரம் வரைந்து கொள்ளுகிறாய் போலிருக்கிறது''என்றான் இளங்கோ. அத்துடன் அவன் நிறுத்தவில்லை. "எவனை நீ விரும்பவில்லையோ அவனுடைய சித்திரம் எப்படி உன் மனத்தில் பதியும்?'' "இளவரசே!''என்று கூறிக்கொண்டு சரேலென எழுந்தான்

ரோகிணி. அவன் அருகில் நெருங்கிச் சென்றாள். மரக்கிளையில் அமர்ந்திருந்த மயில்கள் இரண்டு படபடவென ஓசையெழுப்பிக் கொண்டு வேறு மரத்துக்குப் பறந்து சென்றன. “என்னை இனியும் நீங்கள் வாட்டி வதைக்க வேண்டாம் இளவரசே! என்னைப் புரிந்து கொள்ளாதவர் போல் நடிக்க வேண்டாம்’’என்றாள்.

அவன் அருகில் நெருங்கியிருந்த ரோகிணியின் கண்கள் அவனுக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை. கண்ணீரை மட்டுமே கண்டான் அவன்.

அந்தப் பசிய நிறக்குன்று அப்படியே பூமியிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து வானத்தை நோக்கப் பறந்தது. அவர்கள் இருவரையும் சுமந்துகொண்டு அது விநாடிப் பொழுதில் ஈரேழு உலகங்களையும் சுற்றி வந்தது.

அப்போது அருகில் சலசலவென்று ஏதோ சதங்கை ஒலி கேட்கவே ரோகிணி திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள். அவள் வாயிலிருந்து எந்தச் சத்தமும் வெளிவரவில்லை. அவள் தலை சுழன்றது. அவளை மெல்லத் தாங்கிப் பிடித்தபடியே இளங்கோ சத்தம் வந்த திசையே நோக்கினான்.

20. மயிலாடும் பாறையில்

இளங்கோவின் கைத்தாங்கலில் அவனுடைய அன்புப் பிடியில் அகப்பட்ட பின்னரும்கூட ரோகிணியின் பயம் தெளியவில்லை. சிறு காற்றில் குலுங்கும் பசலைக்கொடியென அவள் வெடவெடவென நடுங்கினாள். மெல்ல அவளைப் பற்றிய வண்ணம் மரத்தின் இலைகளை ஊடுருவி நோக்கினான்.

சலங்கைச் சத்தம் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து கொண்டிருந்தது. திரிசூலத்தில் இணைக்கப்பெற்ற சின்னஞ்சிறு கிண்கிணி நாதம் அது. அதைத் தாங்கிக்கொண்டு சென்ற காளமுகனின் முதுகுப்புறம் இளங்கோவுக்குத் தெரிந்தது. வரிப்புலியின் தோல் போர்த்த அவன் வரிப்புலியே போல் பாறைக்குப் பாறைத் தாவிச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

முதலில் பயத்துடன் திரும்பிய இளங்கோ பிறகு பரிகாசத்துடன் கலகலவென்று நகைத்தான். “ரோகிணி! புலி வந்துவிட்டதென்று பார்த்தாயா? புலித்தோல் போர்த்த பசுவுக்கொப்பானவர்கள் இந்தக் கோனாட்டுக் காளமுகர்கள். இவர்களை நீ இதற்கு முன்பு பார்த்ததேயில்லையா? மதுரைப் புதுமாளிகையில் முடிசூட்டு விழாவுக்குக்கூடச் சிலர் வந்திருந்தார்களே!”

ரோகிணியின் பயம் இன்னும் தீரவில்லை என்றாலும் மெதுவாக அவன் பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு அருகில் அமர்ந்தாள். மறுமொழி கூறுவதற்கான தெம்பு இன்னும் அவளிடம் ஏற்படவில்லை.

“பாவம், நீ என்ன செய்வாய்? ரோகணத்திலிருந்து வந்தது முதல் நீ தஞ்சை அரண்மனையைவிட்டு வெளியில் வந்ததில்லை. இந்த நாட்டு மனிதர்கள், சமயங்கள் விசித்திரமான பழக்க வழக்கங்கள் இவைகளைப் பற்றி உனக்கென்ன தெரியும்?”

“வேண்டாம்! இளவரசே! எனக்கு இந்தக் காளமுகர்களைப் பற்றித் தெரியவேண்டாம்”என்று கெஞ்சுவது போல் கூறினாள் ரோகிணி.

“பிறகு நீ வீணாகப் பயப்படுகிறாயே!”

“நீங்கள் அருகில் இருக்கும்போது எனக்கென்ன பயம்? இப்போதைக்கு அந்த விஷயத்தை விட்டு விட்டு வேறு எதையாவது பேசுங்கள்.”

“முடியவே முடியாது! முதலில் அதைப் பேசி உன் பயத்தைப் போக்கிவிட்டுத்தான் மறு வேலை”என்று சிரித்தான் இளங்கோ. சிரித்துக்கொண்டே அவள் அருகில் மிகவும் நெருங்கி வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அவன் சிரித்தபோது அவனது பல் வரிசை மின்னலெனப் பளிச்சிட்டது. கனிவுக்களை ததும்பும் அவன் முக வசீகரத்தையும், அவனது பரந்த மார்பையும், உருண்டு திரண்ட அவன் திண்தோள்களையும் அப்போது ரோகிணியால் நன்றாகப் பார்க்க முடிந்தது. மெல்லிய நீலத் திரை போர்த்த செக்கர் வானம் போன்ற அவன் மேனியழகு அவளுக்குப் புதுமையாகத் தோன்றியது.

முதன் முதலாக அப்போதுதான் அவனைப் பார்ப்பவள் போல் பார்த்துவிட்டு, “வேண்டாம், இளவரசே! என் பயமெல்லாம் அறவே தீர்ந்துவிட்டது. இந்த இன்பகரமான வேளையில் காளமுகர்களைப் பற்றிய பேச்சு வேண்டவே வேண்டாம்”என்று அவனைத் தடுத்தாள்.

“அவர்கள் எங்களுக்கு மிகவும் வேண்டியவர்கள். அவர்களால் உனக்கொன்றும் துன்பம் வராது. இதை நீ தெரிந்து கொண்டால் போதும்.”

“உங்கள் அன்பிருக்கும்போது எனக்கு அச்சமே கிடையாது”என்று கூறினாள் ரோகிணி.

ஆனால் அவளுடைய அச்சம் அப்போதைக்கு மறைந்து கொண்டதே தவிர அழிந்துவிடவில்லை. யாராவது முன் பின் பார்த்தறியாத காளமுகனை அவள் கண்டிருந்தால் இப்படி நடுங்கியிருக்க மாட்டாள். மதுரைப்

புதுமாளிகையில் கந்துலனிடம் காதோடு காதாக இரகசியம் பேசியவன் அவன். ஒன்று, அவனே அமைச்சர் கீர்த்தியாக இருக்க வேண்டும். அல்லது அமைச்சரின் அந்தரங்க ஒற்றனாக இருக்கவேண்டும். இதை எப்படி இளங்கோவிடம் கூறுவது? கூறினால் தன் தந்தைக்கே ஆபத்து வராதென்று என்ன நிச்சயம்?'

இந்தச் சமயத்தில் தோகை மயிலொன்று எதேச்சையாகப் பறந்து அவர்களருகில் நின்றது. தனது மேக வண்ணக்கழுத்தை நீட்டி இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தது. பிறகு அடுத்தாற்போல் நின்று கொண்டிருந்த பேடையிடம் தாவிச் சென்றது. அதன் செய்கையைப் பார்த்த ரோகிணி, குறிப்புடன் அவனை நோக்கிவிட்டுத் தன் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டாள்.

"ரோகிணி!''

நீண்ட பெருமூச்செறிந்தாள் ரோகிணி. அதைத் தொடர்ந்து, "மெய்யாகவே உங்களுக்கு என் மீது அன்பிருக்கிறதா, இளவரசே!''என்று கேட்டாள்.

ஒருகணம் என்ன மறுமொழி சொல்வதென்றே இளங்கோவுக்குத் தோன்றவில்லை. முதன் முறையாக அவன் ரோகணத்துக்குத் தூது சென்றபோது அவள் வேல்விழிகளைக் கண்டது முதல், அன்று வரை நடந்த நிகழ்ச்சிகளை வரிசையாக நினைத்துப் பார்த்தான். எல்லாவற்றையுமே மளமளவென்று கூறி அவளிடம் தன் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டிவிட வேண்டுமென்ற துடிப்பு வந்து விட்டது அவனுக்கு.

"ரோகிணி, நான் தூதுவனாக வந்தபோது கப்பகல்லகம் அரண்மனை மேன்மாடத்தில் நீ நின்று கொண்டிருந்தாயே, நினைவிருக்கிறதா? அப்போது உன் தம்பி காசிபன் என்மீது வாளெறிந்தானே, அந்தக் குறி தவறிவிட்டது. ஆனால் நீ எறிந்த வேல்விழிகளின் குறி தவறவில்லை. அப்போதே நான் அதை இன்பங்கலந்த வேதனையோடு சுமந்து கொண்டு திரும்பினேன்.

“மீண்டும் போர் முடிந்த அன்றைக்கு நீ என் கரத்தைப் பற்றி, என்னிடமிருந்து உன் தம்பியைத் தப்புவித்தாயல்லவா? அப்போது உன் ஸ்பரிசத்தால் பெற்ற இன்பத்தை இப்போது நினைத்தாலும் என் மெய் சிலிர்க்கிறது. அடுத்தாற்போல், நீ தப்பியோடத் துணிந்து விட்டாய்! அந்த அமாவாசை இரவில் நீ வானத்தை நோக்கி உன் முகத்தை உயர்த்தியபேது, உன்னுடைய விழிகள் எந்தவிதமாகச் சுடர்விட்டது, தெரியுமா? அதை நீ என்னிடம் இப்போது கேள், அப்படியே சொல்கிறேன்.

“ரோகிணி! நீ என் உயிரை எமன் வாயிலிருந்து பறித்துக்கொண்டு வந்தவள். என்றுமே நான் என் உயிரைத் துரும்புக்குச் சமானமாக மதிப்பேன். ஆனால் அன்றைக்கு மட்டும் எனக்கு என் உயிர்மீது எவ்வளவு ஆசை தெரியுமா? எனது நாட்டின் மானம் காக்கும் மணிமுடியை எடுத்து வருவதற்காக, நீ எனக்குத் திருப்பியளித்த உயிர் உன்னுடையது ரோகிணி! அந்த உயிருக்கு உன்னிடம் அன்பில்லை என்கிறாயா?’’

இதைக் கேட்டு ரோகிணியின் மனம் கூவும் குயிலாக மாறியது. ஆடும் மயிலாகத் தோகை விரித்தது. புள்ளிமானாகத் துள்ளிக் குதித்து விளையாடியது. வீராதி வீரனென்று பெயர் பெற்றவன். போர்க்களத்தில் சூறாவளியெனச் சுழன்று சுழன்று வாள் வீசுபவன்- மாபெரும் சோழ சாம்ராஜ்யத்து மாமன்னரது பேரன்புக்குரியவன் - அவளிடம் குழந்தையைப் போல் உட்கார்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

பெறுவதற்குரிய பேற்றைப் பெற்றுவிட்ட பெருமையில் சில கணங்கள் மெய் மறந்திருந்தாள் ரோகிணி. என்றாலும் திடீரென்று வீரமல்லன் ஒருநாள் அவள் செவியில் போட்டு விட்டுப் போன செய்தி இப்போது நினைவுக்கு வந்து அவளைத் துன்புறுத்தியது. அந்தச் செய்தியை அவள் நம்பக் கூடிய வகையில் காரியங்களும் நடைபெறாமல் இல்லை.

இளவரசி அருள்மொழியைப் பற்றி அவள் நேரிடையாக அவனிடம் கேட்க நினைத்தாள். பிறகு நேரிடையாகக்

கேட்காமல் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு பேசத் தொடங்கினாள்.

“இளவரசே! நான் மிகவும் பாக்கியம் செய்தவள். ஆனால் இந்தப் பாக்கியம் என்றும் நிலைத்திருக்கக் கூடியதுதானா என்ற அச்சமும் மற்றொருபுறம் எழுகிறது”என்று தயங்கிக்கொண்டே கூறினாள் ரோகிணி!

“இன்னும் உனக்குச் சந்தேகமா?”என்று சிரித்தான் இளங்கோ.

“நீங்கள் உங்களுடைய அன்பை என்னிடம் வைத்திருப்பது போலவே வேறெங்கும் வைத்திருக்கக் கூடுமல்லவா?”

“ஏன் கூடாது?”என்று இளங்கோ திருப்பிக் கேட்கவே ரோகிணி இடிந்துபோய் நிலைகுலைந்து விட்டாள்.

“போதும் இளவரசே, போதும்!”என்று எழுந்திருக்கப் போனாள்.

அவன் அவளை விடவில்லை. பற்றி இழுத்து இருத்திவிட்டுக் கூறலானான்; “நான் ஆண்மகன். இந்தக் கோனாட்டின் மண்ணில் முளைத்தவன். சங்கத் தமிழ் பிறந்த காலத்திலிருந்து எங்கள் வேளிர் பரம்பரையினர் வீர்களாகவும் வள்ளல் களாகவும் விளங்கி வந்திருக்கிறார்கள்.

முல்லைக்குத் தேர் கொடுத்த பாரிவள்ளலைப் பற்றியும் மயிலுக்குப் பொற்சால்வை தந்த பேகனைப் பற்றியும் நீ கேள்விப்பட்டதில்லையா ரோகிணி!

அவர்களுடைய வழியில் வந்தவன் நான்.”

தான் ஒன்றைக் கேட்க, அவன் ஒன்றைச் சொல்லிக் கொண்டு போவது கண்டு பொறுமை இழந்தாள் ரோகிணி. அதற்குள் அவனே “ரோகிணி! நான் இந்தக் கொடும்பாளூர் மண்ணின்மீது என் உயிரையே வைத்திருக்கிறேன்.

என்னுடைய அன்பு என்றென்றும் இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யத்துக்குச் சொந்தமானது”என்றான்.

இதைக்கேட்டு அழுவதா சிரிப்பதா என்று தெரியவில்லைை◌ல ரோகிணிக்கு. “நான் உங்களுடைய நாட்டுப் பற்றைக் கேட்கவில்லை, இளவரசே! வீட்டுப் பற்றைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். இளவரசி அருள்மொழி நங்கையார் தங்களுக்கு நெருங்கிய உறவினராயிற்றே, அவரிடம் தாங்கள் கொண்டுள்ள அன்பு...’’

“அது பவித்திரமானது, தன்னலமற்றது’’என்று அவள் தன் பேச்சை முடிக்கும் முன்பே குறுக்கிட்டுக் கூறினான் இளங்கோ.

“அப்படியென்றால்...

“அவர்களுக்கும் எனக்கும் உறவு முறை இருப்பதால் நீ அப்படி நினைத்து விட்டாய் போலும்; ஆனால் ஒரு போதும் நான் உன்னை நினைப்பதுபோல் அவர்களை நினைக்கவில்லை. அவர்கள் வெகு தொலைவில் இருப்பவர்கள். என் பக்திக்கு உரியவர்கள். இதுவரையில் நான் அவர்களை என்னுடையவர்களாகச் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணியதே இல்லை. உன்னைத்தான்-உன்னை மட்டும்தான், என் இன்பத்துக்குரியவளாக எண்ணி ஏங்குகிறேன் ரோகிணி! சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் கொடும்பாளூர்க்கோனாடு மிகச் சிறிய நாடு. இதைவிடப் பெரிய நாடுகளும் அதற்குள் அடங்கியிருக்கின்றன. வடக்கு எல்லையில் உள்ள வேங்கி நாட்டு இளவரசன் நரேந்திரனும் என்னைப் போன்ற உறவுமுறைக்காரர்தான்!

“வேங்கி இளவரசர் நரேந்திரருக்கு அருள்மொழியாரைக் கொடுக்கக் கூடும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?’’

“இராஜேந்திரரின் கருத்து அதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

மிகப்பெரிய ராஜதந்திரி அவர். வடக்கு எல்லையில் மேலைச் சளுக்கர்களுக்கு எதிராகப் பலம் திரட்ட வேண்டுமென்றால் வேங்கி நாட்டாரின் உறவை உறுதிப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமல்லவா?’’

ஆனந்தமிகுதியால் ரோகிணியின் வேல்விழிக் கூர் இமைகள் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டன. அவள் உள்ளத்தின் கதவுகளனைத்தும் திறந்துகொண்டு அதற்குள்ளிருந்த நறுமணத்தை வெளியே அனுப்பின. அவள் மெய்மறந்தாள்.

"இன்றைக்கு இவ்வளவு போதும், இளவரசே! நான் என்றுமே இவ்வளவு இன்பமாக இருந்ததில்லை. நான் உங்களை என் முழு மனத்தோடு விரும்புகிறேன். ஆம். நான் உங்களை விரும்புகிறேன், விரும்புகிறேன்,

வி...ரு...ம்...பு..."

கடைசிமுறை அவள் சொல்லி முடிப்பதற்குள், "ரோகிணி!"என்று அன்புடன் அழைத்துக்கொண்டே அவ்விடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார் மகிந்தர்.

அவர் குரலைக் கேட்டவுடன் சட்டென்று பேச்சை நிறுத்திவிட்டு, அவனிடமிருந்து விலகிக்கொண்டு, சரேலென்று எழுந்து நின்றாள் ரோகிணி.

மகிந்தர் இருவரையும் சில விநாடிகள் கூர்ந்து நோக்கினார். பின்னர் இளங்கோவிடம், "இன்றைக்கு மூவர் கோயிலில் ஏதோ விழாவென்று கூறினார்களே! நாங்களும் அதைப் பார்த்து மகிழ முடியுமா?"என்று கேட்டார்.

"ஆமாம், பதியிலார் திருக்கூத்து நடக்கிறது. நீங்களும் அவசியம் பார்த்து மகிழவேண்டிய காட்சிதான்"என்றான் இளங்கோ.

"பதியிலாரா?"ரோகிணி கேட்டாள்.

"ஆமாம், திருமணம் புரிந்துகொள்ளாமல் இறைவனின் கலைப்பணிக்கே தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட பெண்களை நாங்கள் பதியிலார் என்றும் தனியிலார் என்றும் அழைப்போம்."

"வாழ்நாள் முழுதும்அவர்களுக்குத் திருமணமே கிடையாதா?"

“ஏன் கிடையாது? வந்து அவர்கள் அன்புக்குரியவனைப் பார்!” மயிலாடும் பாறையில் மாலை நேரத்தின் மயக்கும் இருள் புகுந்தது.

21. மாதாடும் கோயிலில்

கடைந்தெடுத்த கருங்கற் சிமிழ்களில் வேலைப்பாட்டு நுணுக்கங்களைப் பொதித்து வைத்துப் புதுப் பொலிவை மிளிரச் செய்திருந்தனர் தமிழ்நாட்டு அருங்கலைச் சிற்பியர். நீண்டு அதன்ற சுற்றுத் திருமதிலுக்குள்ளே பதினைந்து பரிவாரலாயங்கள் புடைசூழக் கம்பீரமாக விண்ணை நோக்கி எழும்பியிருந்தன மூன்று சுற்றளிகள்.

மூன்றும் சேர்ந்த ஒன்றுதான் மூவர் கோயில். மூன்றிலுமே ‘உள்ளவன் ஒருவன் தான், தெய்வம் ஒன்று தான்!’என்று ஆட்காட்டி விரலால் விண்ணை நோக்கிச் சுட்டிக் காட்டுவது போல் சுட்டிக் காட்டிக்கொண்டிருந்தன சிவலிங்கச் சின்னங்கள்.

மலர்களின் நறுமணம் அகிற்புகை மணத்தோடு நன்றாகக் குழைந்தது. நூற்றுக்கணக்கான விளக்குகள் வானத்து மீனினத்தைப் பூவுலகுக்குக் கொண்டு வந்தது போன்று தண்ணொளி பரப்பிக் கொண்டிருந்தன.

ஆலயத்து மணியோசை அதிர்முரசம், மேளவார்த்தியம் இவை அனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்து கொடும்பாளூர் மக்களைக் கோயிலுக்குள் கொண்டுவந்து குவித்த வண்ணம் இருந்தன.

கோபுர வாயிலை அடுத்த நந்தி மண்டபத்தை ஒட்டியிருந்த மகா மண்டபம் விசாலமானது. கொடும்பாளூர் அரச குடும்பத்தாரும் விருந்தினரும் பெருந்தனத்தாரும் அங்கு கூடியிருந்தனர்.

கெட்டி மத்தளம், வீணை, மொரலியம், வாங்கியம், பாடவியம் முதலிய இசைக் கருவிகளுடன் பக்க வாத்தியக்காரர்கள் ஆயத்தமாகி விட்டனர்.

தாளத்தின் இசையோடு நடன மங்கையான பதியிலாளின் காற்சிலம்பொலியும் கூடிக் கொஞ்சியது.

இரண்டு கன்னியர்கள் தங்கள் இரு குரலையும் ஒன்றெென உருக்கி வார்த்து உயிர்த் துடிப்பு மிக்க திருவாசகத்தை

உருகி வழிந்தோட விட்டனர்.

நினைப்பதற்கும் அரியவனை, நீரும், நெருப்பும், விண்ணும் மண்ணும் ஆனவனை, காற்றெனக் கண்ணுக்குப் புலப்படாதவனை அவர்கள் காதலால் கூவி அழைத்தார்கள்.

ஒப்பும் உவமையுமில்லாத அந்தத் தனிப் பெருந்தலைவனை அவர்கள் கண்டதும் தழுதழுக்கப் பாடிக்கொண்டே தேடினார்கள். அவனோடு கூடிக்கலந்து ஒன்றி உறவாடும் நாள் எந்நாளோ என்று ஏங்கித் தவித்தனர்.

திருவாசகம் மலர்ந்தது; மங்கையின் மலரடிகள் துள்ளின; அவர்களது அங்கமெல்லாம் ஆனந்த வெள்ளம் பாய்ந்தது.

நினையப் பிறருக் கரிய நெருப்பை
நீரைக் காலை நிலனை, விசும்பைத்
தனையொப் பாரையில்லாத் தனியை
நோக்கித் தழைத்து, தழுத்த கண்டம்
கனையக் கண்ணீரருவி பாயக்
கையுங் கூப்பிக் கடிமலரால்
புனையப் பெறுவதென்று கொல்லோ. . .

பாடும் பாவையரின் குரலுக்கு உயிர்ச்சித்திரப் பிரதிபலிப்பெனப் பம்பரமாய்ச் சுழன்றாடி விளக்கிக் கொண்டிருந்தாள் ஆடும் பெண்மணி. அவள் தன்னை ஒரு தனிப் பெண்ணாகவே நினைக்கவில்லை. நினைப்பதற்கரிய தலைவனின் ஒப்புவமையற்ற தன்மையைக் கண்டு முதலில் வியந்தாள்; மறுகணமே பெருமையுற்றாள். அவனையே கண்ணிமைக்காது நோக்கினாள். கண்டம் தழுதழுக்கக் கண்ணீர் அருவி பொங்கியது அவளுக்கு.

கரங்களைக் கூப்பிய வண்ணம் தலைவனின் மலர்த்தாள் பற்றிக் கதறுகிறவள் போல் அப்படியே அவள் தரையில் மயங்கி வீழ்ந்தாள்.

மகாமண்டபத்துத் தூணருகில் அமர்ந்திருந்த இளங்கோவின் பாதங்களை இரண்டு பணி தோய்ந்த

தாமரை மலர்கள் மெல்லப் பற்றின. பதறிக்கொண்டு திரும்பினான் அவன்; அத்தனை பேர் இருந்த கூட்டத்தில் யாருக்குமே தெரியாமல் ரோகிணி அவன் பாதங்களைப் பற்றிக்கொண்டிருந்தாள். அவன் கண்களிலும் கண்ணீர்; அவன் பாத விரல்களிலும் கண்ணீர். ரோகிணியின் மேலாடை அப்போது முதுகுப் புறத்திலிருந்து காற்றினால் விம்மிப் பறந்து அவள் தலையைச் சுற்றிலும் வட்டமிட்டது.

சற்று விலக்கிக்கொண்டு, “என்ன ரோகிணி!”என்றான் இளங்கோ. அதுவரையில் அவனுடைய கவனம் ஆட்டத்தில் இருந்ததே தவிர அவளிடம் இல்லை.

“பதியிலாருக்குப் பதி யார் என்று உங்களைக் கேட்டேனல்லவா! இப்போது தெரிந்து கொண்டேன்”என்றாள் அவள்.

அவன் புன்னகை பூத்து முடிவதற்குள் அடுத்த பாடல் தொடங்கியது. ஆடலும் ஆரம்பமாயிற்று.

நெக்கு நெக்குள் உருகி
நின்றும் இருந்தும், கிடந்தும், எழுந்தும்,
நக்கும் அழுதும் தொழுதும் வாழ்த்தி
நானா விதத்தாற் கூத்து நவிற்றிச்
செக்கர் போலும் திருமேனி
திகழ நோக்கிச் சிலிர் சிலிர்த்துப்
புக்கு நிற்பதென்று கொல்லோ...

இந்தப் பாடலின் போது இளங்கோவும் ரோகிணியும் அடிக்கடி ஒருவரையொருவர் திரும்பி நோக்கிக் கொண்டார்கள். அவர்களுடைய உள்ளங்கள் நெக்கு நெக்காக உருகி ஒன்று கலந்தன. அவர்கள் தங்களுக்குள்ளே அழுது கொண்டார்கள்; சிரித்துக் கொண்டார்கள்; நானாவிதக் கூத்துக்களுக்குத் தங்கள் உள்ளங்களை உட்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

செக்கர் போலும் திருமேனி
திகழ நோக்கிச் சிலிர் சிலித்து
திகழ நோக்கிச் சிலிர்த்து...

இந்த வரிகளைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி, அந்த ஆடலணங்கு தோகை விரித்தாடும் மயிலென அரங்கினில் பல வகையான பாவங்களை வெளிப்படுத்திக் கூத்து நவிற்றினாள்.

“ரோகிணி! என்னுடைய மயில் இப்போது என்னருகிலேயே இருந்து தோகை விரித்து மெய்சிலிர்க்கிறது; காற்றில் துடிக்கும் உன் மேலாடையைப் பார்; அதற்குக் கூட ஆனந்தம் தாங்கவில்லை போலும்’’என்றான் இளங்கோ.

சில விநாடிகள் அவனைக் கனிந்து நோக்கிப் புன்னகை செய்துவிட்டு, ‘புக்கு நிற்பதென்று கொல்லோ?’என்று கூறி ஏங்கும் பாவனையில் விம்முகிறாளே, அதற்கு என்ன பொருள்?’’என்று மெல்லக் கேட்டாள் ரோகிணி.

“அதுவா? நீயும் நானும் நமது மனத்துக்குள்ளே இனி அடிக்கடி எழுப்பப் போகும் கேள்விதான்!’’என்றான் இளங்கோ இரகசியமாக.

“சொல்ல மாட்டீர்களா?’’

“இறைவா! இனி உன்னோடு ஒன்றாக உறைந்து இரண்டறக் கலந்து வாழும் நாள் என்னாளோ!’என்று பொருள்.’’

“இதற்கு நீங்கள் என்ன மறுமொழி கூறப்போகிறீர்கள்?’’

தூக்கிவாரிப் போட்டது இளங்கோவுக்கு. எடுத்த எடுப்பில் இவ்வளவு தூரத்துக்கு அவள் குழைந்துவிடுவாள் என்று அவன் கனவிலும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

தங்களைச் சுற்றி இருப்பவர்களை அவளுக்குச் சுட்டிக் காட்டி மௌனமாக இருக்கும்படி சமிக்ஞை செய்தான். ஆதித்த பிராட்டியார் மகிந்தரின் மகிஷியாருக்கு ஆடலில் பொதிந்து கிடந்த பேரின்ப ரகசியங்களை அப்போது விளக்கிக் கொண்டிருந்தார். மகிந்தரின் பார்வையும் எங்கெங்கோ அலைந்து கொண்டிருந்தது. மற்றவர்களும் ரோகிணியையோ இளங்கோவையோ கவனிக்கவில்லை. என்றாலும் இளங்கோ அச்சமுற்றான். ரோகணத்துக்குச்

சென்றதிலிருந்தே ரோகிணியைப் புரிந்துகொள்வது அவனுக்குப் புதிராக இருந்தது. தன்னிடம் பற்றுதல் கொண்டவளாக அவள் அவனிடம் காட்டிக் கொள்ளவே சில சமயங்களில் ஏமாற்றுவதற்கும் முயற்சி செய்தாள்.

‘உங்களை வெறுக்கிறேன்’என்று ஆத்திரத்தோடு கூறிய ரோகிணிதானா இவள்? ‘விரும்புகிறாயா?’என்று கெஞ்சிக் கெஞ்சிக் கேட்டதற்கு மறுமொழி கூறாமல் தட்டிக் கழித்துக் கொண்டு வந்த அதே பெண்மணிதானா இவள்? திடீரென்று ரோகிணிக்கு என்ன நேர்ந்து விட்டது?

மயிலாடும் பாறையில் ஏதேனும் மந்திர சக்தி மறைந்திருக்கிறதா? அல்லது கொடும்பாளூரில் வீசும் இளவேனிற் காலத்துக் குளிர் தென்றல் இவளது செருக்கைக் குலைத்து விட்டதா? என்ன காரணம்?

கூத்தும் பூசனையும் முடிந்தபின்னர் அவர்கள் இருவரும் தங்களது இதயம் மற்றொரு இதயத்தைச் சுமந்து கொண்டு கனமாக இருப்பதை உணர்ந்தனர். ரோகிணிக்கு என்றுமில்லாதபடி அந்தக் கோயிலில் குடியிருந்த தலைவன் மீது அன்பு பிறந்தது. ‘பெண்களை இப்படியெல்லாம் ஆட்டிப்படைக்கும் வல்லமை பெற்றவனா அவன்!’என்று தனக்குள் வியந்து கொண்டாள்.

அவர்கள் எழுந்து வெளியே வந்தபோது மகிந்தர் அவர்களைப் பின்பற்றி வரவில்லை. இளங்கோவும் ரோகிணியும் சுற்றுமுற்றும் பார்த்து அவரைத் தேடினார்கள். சுற்றுப் பிரகாரத்தில் பரிவாலய ஆலயத்து நிழலில் இரண்டு உருவங்கள் தனித்து நிற்பது தெரிந்தது.

இளங்கோ அவர்களை நெருங்கு முன்பே, அவனைப் போகவிடாமல் தடுப்பவள் போல், தான் மட்டிலும் முன்னே ஓடி, “அப்பா உங்களை இளவரசர் தேடுகிறார் அப்பா!”என்று கூவி அழைத்தாள் ரோகிணி.

அவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்த மற்றொரு உருவம் கோவிலுக்குப் பின்புறம் மறைந்ததைப் பொருட்படுத்தக் கூடிய மனோ நிலையில் அப்போது இளங்கோ இருக்கவில்லை.

22. கருவில் உருவான கங்காபுரி

கங்காபுரி என்றும், கங்கமாநகர் என்றும், கங்கை கொண்ட சோழபுரமென்றும் பிற்காலத்தில் பெயர் பெற்று விளங்கவிருந்த பேரரசின் தலைநகரம் அப்போது சோழபுரமாகச் சக்கரவர்த்திகளின் மனப்பரப்பில் உதயமாகிவிட்டது. அடுத்தாற்போல், தமது மனத்தில் எழுந்த கற்பனைக்கு ஒரு வடிவம் கொடுத்து அதைப் புறக் கண்களால் காண விரும்பினார் மாமன்னர்.

தஞ்சையில் இராஜராஜேச்வரத்தை உருவாக்கிய பெரிய சிற்பியார் புகழுடம்பெய்திவிட்டதால், அவருடைய புதல்வர் திருச்சிற்றம்பலச் சிற்பியாருக்கு அந்த வாய்ப்புக் கிடைத்தது. காவலரின் கற்பனையை முதன் முதலாகக் களிமண் படிவமாக வார்த்து முடித்துவிட்டார் சிற்பியார். தஞ்சை அரண்மனையின் வெளிக் கோட்டைக்குள்ளிருந்த சிற்பியாரின் சிறு மாளிகைக்குள் இந்தப் பணி தொடங்கப் பெற்றது. நான்கு வாரங்களாகச் சிற்பியார் ஊனை மறந்தார். உறக்கத்தைத் துறந்தார். ஓய்வின்றி உழைத்தார். அவருடைய உருவமே அடியோடு மாறிப் போய்விட்டது. ஆனால் நகரத்தின் உருவத்தைக் கண் முன்னே கொண்டுவந்து விட்டார்.

நான்கு கல் சதுரப் பரப்புள்ள சோழபுரம், அவர் சித்திரக் கூடத்தின் மேடை மீது நான்கு பாகச் சதுரத்துக்குள் அடங்கியிருந்தது.

மாமன்னரிடம் வந்து சிற்பியார் செய்தியைத் தெரிவித்தபோது, அவரால் அதை நம்பவே முடியவில்லை. நான்கு மாதங்களாகுமென்று நினைத்த பணி நான்கு வாரங்களில் முடிந்துவிட்டதா?

ஆனால் திருச்சிற்றம்பலத்தாரின் தோற்றத்தில் தெரிந்த மாறுதல்களைக் கண்டவுடன் அவர் அதை நம்பத்தான் வேண்டியிருந்தது. உயரமாக, மெலிந்த உடலோடு கூர்ந்த விழிகளின் குளிர் ஒளி பரப்பி நின்று கொண்டிருந்தார்

சிற்பியார். மார்பளவு புரண்டு தவழ்ந்த அவரது கருநிறத் தாடியில் நரையின் சின்னங்கள் கலந்திருந்தன.

நெடிய கரங்களின் மெல்லிய விரல்களை அவர் இறுக மூடிக்கொண்டிருந்தார். ஏதோ சபதத்தை மேற்கொண்டவர் போல் உடல் எலும்புக் கூடாகக் காட்சியளித்தாலும், கண்களில் கலைச் சிந்தனைக்கே உரித்தான தனியான ஒளி ஒன்று சுடர்விட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“படிவத்தை வந்து பார்வையிடலாம். சக்கரவர்த்திகளே பார்த்த பின்னர் தங்களுக்கு ஏதாவது மாற்றங்கள் தோன்றினால் அவ்வாறே திருத்தி அமைத்து விடுகிறேன்.’’

“அதற்குள் முடிந்துவிட்டதா?’’

“ஆம், சித்தமாகிவிட்டது’’என்றார் திருச்சிற்றம்பலச் சிற்பியார்.

“சின்னஞ்சிறு படிவத்தை முடித்துக்கொடுப்பதற்காக நீங்கள் மேற்கொண்டுள்ள உழைப்புச்சுமை உங்கள் உடல் நடுவில் நன்றாய்த் தெரிகிறது. சுவரை வைத்துக் கொண்டுதான் சித்திரம் வரைய வேண்டும். சிற்பியாரே! இதற்கே இவ்வளவு தூரம் உங்களைப் புறக்கணித்துக் கொண்டால், பிறகு மலையளவு பெரும் பணிகள் காத்துக் கிடக்கின்றனவே? படிவத்தை நகராக மாற்றுவதற்குப் பல ஆண்டுகள் ஆகலாம். பல்லாயிரக் கணக்கானவர்களை வைத்துக்கொண்டு நீங்கள் உழைக்க வேண்டியிருக்கும். அதையெல்லாம் மறந்துவிடாதீர்கள். வாருங்கள் போகலாம்.’’ பெரிய வேளாரையும் தம்முடன் அழைத்துக் கொண்டு திருச்சிற்றம்பலத்தாருடன் கிளம்பினார் சக்கரவர்த்தி.

சிற்பியார் இதற்கென்று அமைத்துக்கொண்டிருந்த கலைக்கூடம் விசாலமானது. சுற்றுப்புறச் சுவர்களில் ஆங்காங்கே திரைச்சீலைகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு சீலையிலும் நகரத்தின் தோற்றம் ஒவ்வொரு கோணத்தில் வரையப் பெற்றிருந்தது. நகரத்தின் நான்கு எல்லைகள், குறுக்களவுகள், கோட்டைகள், கோயில் குளம் முதலியவை கோடுகளாகவும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன.

இவை கிடக்கட்டும். அதோ கூடத்தின் மையத்தில் மேடை மீது ஓர் அற்புதக் கற்பனை உருவாகியிருக்கிறதே, என்ன அது! அதுதான் சோழபுரத் திருநகரின் கருவூலமா? அதுதான் சிற்பியாரின் கைவண்ணத்தால் பிறந்த கலைச் செல்வத்தின் பிரதிபிம்பமா?

அந்தக் களிமண் படிவத்தைக் கண்டவுடன் கண்ணிமைக்க மறந்துவிட்டார் சக்கரவர்த்தி. சிலையாக மாறிப் போனார் பெரிய வேளார்.

“அற்புதம் சிற்பியாரே, அற்புதம்!”என்று தம்மை மறந்து கூறினார் மாமன்னர்.

நகர அமைப்பின் வெளிக்கோட்டை மதில்களையோ, அகழியையோ, அரண்களையோ, சாலைகளையோ, தெருக்களையோ, அரச மாளிகைகளையோ, வேளத்தார் விடுதிகளையோ, படையிருப்புக் கடகங்களையோ சக்கரவர்த்தி முதலில் கூர்ந்து நோக்கவில்லை. ஊரின் மத்தியில் உயர்ந்து நின்ற கோவிலின் மீதே அவர் விழிகள் ஒன்றிக் கொண்டுவிட்டன. அதையே அவர் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து வியக்கலானார். கோயிலின் உட்பிரகாரச் சுவர்களில் சமைக்கப் பெற வேண்டிய உயிர்ச் சிலைகளின் வண்ண விசித்திரம் மற்றொருபுறம் அவரது கலை உள்ளத்துக்குத் தெவிட்டாத விருந்தாகத் தோற்றமளித்துக் கொண்டிருந்தது.

“இவ்வளவு கலையழகையும் புதுப்பொலிவையும், மென் குழைவையும் நீங்கள் அப்படியே கருங்கல்லில் கொண்டுவர முடியுமென்று நினைக்கிறீர்களா?

களிமண் பிரதிகளில் தோன்றும் இந்த உயிர்த் துடிப்பைக் கருங்கல்லுக்குள் உங்களால் மாற்றிவிட முடியுமா?”

“இறைவன் திருப்பணி இது. அவனுடைய பேரன்பும் பெருங்கருணையும் துணை நின்றால் இந்த உலகில் எதைத்தான் சாதிக்க முடியாது?”என்றார் சிற்றம்பலச் சிற்பியார் அடக்கத்தோடு.

“ஆம்? நிச்சயம் செய்து முடிப்பீர்கள். பெரிய உடையார் கோயிலுக்குப் படிவம் அமைத்துத் தந்த சிற்ப மேதையின் புதல்வரல்லவா நீங்கள்! பரம்பரைக் கலைச் செல்வம் உங்கள் குருதியில் ஒன்றிக் கலந்திருக்கிறது. காலப்போக்கில் அது பெற்ற வளர்ச்சியை இன்று உங்களிடம் காணுகிறேன்.’’

“சக்கரவர்த்திகளே! என் மனத்திலுள்ளதைக் கூறுவதால் தாங்கள் அதை வெற்றுப் புகழ் மொழிகளெனக் கருதிவிட வேண்டாம். தங்களது தந்தையார் அருள்மொழித் தேவர் காலத்துக்குப் பிறகு, தாங்கள் இந்த நாட்டில் அதனினும் பன்மடங்கு சீரும்

சிறப்பும் வளரப் பாடுபடுகிறீர்கள். மாமன்னருக்குள்ளது போன்ற அதே ஆவல் இந்த ஏழைச் சிற்பியிடமும் உண்டு. தஞ்சைப் பெரிய கோயிலின் ஆண்மையும் கம்பீர மிடுக்கும் இந்த உலகம் உள்ள அளவும் நிலைத்து நிற்கக்கூடியவை. ஆனால், கலை நுணுக்கச் சிற்ப வேலைப்பாடுகளில் அதனினும் சிறந்த ஓர் ஆலயம் எழுப்ப வேண்டுமென்ற ஆவலையே அது தூண்டிவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. பல்லவர்கள் காலத்தில் தொடங்கிய கலை மலர்ச்சியின் சிகரத்தை நம்மால் மட்டும் தொட்டுவிட முடிந்தால்-?’’சிற்பியாரின் தொண்டை கம்மியது. நாத் தழுதழுத்தது. “சக்கரவர்த்திகளே? நான் ஒரு பேராசைக்காரன்; அதை வெளியிட்டுக் கொள்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பையும் உண்டாக்கித் தந்துவிட்டீர்கள்; என்னுடைய லட்சியப் பணிதான் இனி என் உயிர் மூச்சு.’’

“சிற்பியாரே! நாம் இருவரும் பேராசைக்காரர்கள்!’’என்றார் இராஜேந்திரர். “தங்கள் கருத்து எனக்கு நன்கு புரிந்துவிட்டது. மல்லைக் கடற்கரையில் மாமல்லர் காலத்தில் துவக்குவித்த கலைப்பணி, தன் முழுமையை இந்தக் கோயிலில் கண்டுவிட வேண்டுமென்று நீங்கள் கனவு காணுகிறீர்கள். தங்கள் கனவு நனவாவதற்கு வேண்டிய எல்லா வசதிகளையும் நான் செய்து தருகிறேன். தொடங்குங்கள், உங்கள் திருப்பணியை! இன்று வரையிலும், இதற்குப்

பின்னரும் இந்த உலகத்தின் எந்தப்பகுதியிலுமே இது போன்ற சிற்பங்கள் உருவாகவில்லை என்ற பெயர் விளங்க வேண்டும். இந்த உறுதி உங்கள் சித்தத்தில் நிலைத்து நிற்கட்டும்!''*

---

* கங்காபுரிக் கோநகரம் சீரும் சிறப்புமுற்று விளங்கியதற்கான முதற் சின்னம் இப்பொழுது அதன் கோயில்தான். சாலையருகே பத்துப் பதினைந்து கூரை வீடுகளையடுத்து அது இன்னும் தன் பழம் பெருமையைப் பறைசாற்றிக் கொண்டு நிற்கிறது. அதன் பொற்கால வரலாற்றில் தவழ்ந்து விட்டு, இன்று அந்தக் குக்கிராமத்தை நெருங்கினால் எந்தத் தமிழ் நெஞ்சமும் குமுறத்தான் செய்யும்.

சிற்பக்கலை ரசிகர்கள் பலர் வெளிநாடுகளிலிருந்தும் உள் நாட்டிலிருந்தும் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து எங்கெங்கோ செல்கிறார்கள். தஞ்சைப் பெரியகோயிலைப் பார்ப்பவர்கள் அடுத்தாற்போல் தவறாது செல்லவேண்டிய இடம் கங்கை கொண்ட சோழபுரம். தஞ்சையிலே கற்றளி ஆண்மையின் கம்பீரத்தோடு விளங்குகிறது. உயரத்திலும் உச்சி எட்ட நிற்கிறது.

ஆனால் சிற்பக்கலையின் பெண்மை எழிலை. தாய்மை நிறைவை நாம் காங்காபுரியில்தான் காண முடியும். சிற்பச் செல்வங்களா அவை! காலனைக் காலால் உதைக்கத் தோன்றிய கற்கனிகள்!

மாமல்லபுரத்தில் தொடங்கிய அமரக்கலை. கங்காபுரியில் தன் பூரண எழிலைக் கண்டிருக்க வேண்டும். அதனால்தான் அவற்றை மிஞ்சும் சிற்பங்கள் அதன் பிறகு உருவாகவில்லை போலும்!

“இறைவனின் திருவுள்ளம் தங்கள் வாய்மொழியாக மலர்ந்திருக்கிறது.

நான் பாக்கியம் செய்தவன்!''என்று மெய் சிலிர்க்கக் கூறினார் திருச்சிற்றம்பலத்தார்.

பின்னர் மாமன்னரும் பெரிய வேளாரும் நகரத்தின் உட்பகுதிகளையும் வெளி எல்லைகளையும் பார்த்துக் கொண்டு வந்தனர். கருங்கற்களால் எழுப்பப்பட வேண்டிய இடங்களுக்கு ஒரு நிறத்தையும் செங்கற் சுதைக் கட்டிடங்களுக்கு மற்றொரு நிறத்தையும் பூசியிருந்தார் சிற்பி. கோயிலுக்கும் அதைச் சூழ்ந்து நின்ற மதில்களுக்கும் மட்டுமே கருங்கல் திட்டம் இருக்குமென்று நம்பிய சக்கரவர்த்தி, அடுத்தாற்போல் மற்றொரு மூலையில் கருங்கல் சாயம் தென்பட்டதைக் கண்டு துணுக்குற்றார்.

அரச மாளிகைக் கோட்டை மதில்களுக்கும், பிரதான மண்டபங்களுக்கும் அந்தச் சாயம் பூசப் பெற்றிருந்தது. அரண்மனையின் சுற்றுப்புறச் சுவர்கள் கற்சுவர்களின் நிறத்தில் விளங்கின.

“சிற்பியாரே! இதென்ன இவையனைத்தும் புதுமையாகத் தோன்றுகின்றனவே!''என்று பதற்றத்தோடு வினவினார் சக்கரவர்த்தி.

“சக்கரவர்த்திகாள்! கடல் கடந்த யவனம் போன்ற மேலை நாடுகளில் மன்னர்களுடைய அரண்மனைகள் பல, கற்களால் அமைக்கப் பெற்றிருப்பதாகக் கேள்வியுற்றேன். மன்னர்கள் புகழுடம்பெய்திய பிறகுகூட அவ்வுடல்களுக்காக மிகப் பெரிய மாளிகைகள் எழுப்புகிறார்களாம்.

அங்கெல்லாம் அப்படியிருக்கும் போது அரண்மனைகள் மட்டிலுமாவது கருங்கல் மதில்களுக்கிடையே எழுப்பலாமென்று நினைத்தேன்.''

“கூடாது சிற்பியரே, கூடாது''என்று பரபரப்போடு கூறினார் சக்கரவர்த்தி. “இறைவன் இட்ட காவலர்களாகக் கடமையாற்றி வந்திருக்கிறோம். இறைவனின் உறைவிடங்கள் மாத்திரமே இந்த நாட்டில் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கக் கூடியவையாக இருக்க வேண்டும்.

மன்னர்களென்றாலும் நாங்கள் மனிதர்கள்! முடிசூடிய மன்னராயினும் முடிவில் பிடி சாம்பலாகக் கூடிய சரீரம் தான் எங்களுக்கும் இருக்கிறது. இதை மறந்துவிடக் கூடாது சிற்பியாரே. உறுதியான கற்றளியும் உயரமான கோபுரங்களும் இறைவனுக்கே உரியவை. அவனுக்குச் சரி சமமாக எங்களை ஏற்றி வைக்க ஒருபோதும் முயலாதீர்கள்.''

இமயத்தின் வலிமையும் இரும்பொத்த நெஞ்சமும் கொண்ட இராஜேந்திரரின் தன்னடக்கத்தைக் கண்டு இறுமாப்பெய்தினார் திருச்சிற்றம்பலச் சிற்பியார். 'தெய்வத் தமிழ் திருநாட்டில் மட்டுமே இது போன்று தமக்கென வாழாப் பெருங்குடிக் காவலர்களைக் காண முடியும்!'என்ற எண்ணத்தால் அவர் மனம் பேருவகையுற்றுக் களிநடம் புரியத் தொடங்கியது!

சிற்பியாரின் மௌனம் கண்ட பேரரசர், "திருச்சிற்றம்பலத்தாரே!

அழியாதவன் எவனோ, அழிக்க முடியாதவன் எவனோ, அவனுக்கு மட்டிலுமே அழியாப் பொருளான கற்களால் கோயில் எழுப்பி விடுங்கள். இதில் எந்தப் புதுமையும் வேண்டாம்!''

"சித்தம், சக்கரவர்த்திகளே!''

பின்னர் பெரிய வேளாரிடம் படிவத்தைச் சுட்டிக் காட்டி அவர் மேற்கொள்ள வேண்டிய பணிகளைக் குறிப்பிட்டார் மாமன்னர்.

"பெரிய வேளார் அவர்களே! விரைவில் நான் காஞ்சி நகருக்குச் செல்லவேண்டியிருப்பதால் இந்தப் பொறுப்பைத் தங்களிடமும் சிற்பியாரிடமும் விட்டுவிடுகிறேன்! முதலில் நகருக்கு மேற்கேயுள்ள பெரிய ஏரியை வெட்டி அதற்குக் கொள்ளிடத்திலிருந்தும் வெள்ளாற்றிலிருந்தும் கால்வாய்கள் வழியாக நீர் நிரம்பச் செய்யுங்கள். பிறகு நகருக்குள் குளங்களும் கேணிகளும் தோண்டுங்கள். அடுத்தாற்போல், சிற்பிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் விடுதிகள் கட்டிக் கொண்டு கோயிலைத் தொடங்குங்கள். அதை அடுத்து நகர

நிர்மாணத்தின் பிற வேலைகளையெல்லாம் மேற்கொள்ளலாம்.''

சிற்பியாரை மனதாரப் பாராட்டிவிட்டு, தம்முடைய விரலில் அணிந்திருந்த நவரத்தின மோதிரத்தைக் கழற்றித் தாமே அவருக்கு அணிவித்த பின்னர் சக்கரவர்த்தி விடை பெற்றுக் கொண்டார்.

அரண்மனை ஆலோசனை மண்டபத்தில் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர் சக்கரவர்த்தியை எதிர்பார்த்துக் குறுக்கு நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவருக்குப் பின்புறம் பணிவோடு நடை பயின்ற ஈழத்துத் தூதுவரைக் கண்டவுடன், இராஜேந்திரரின் புருவங்கள் நெரிந்தன.

“ஈழத்திலிருந்து முன்னறிவிப்பின்றி வந்திருக்கிறீர்களே!''மாமன்னர் வியப்புடன் வினவினார்.

“செய்தி முக்கியமானது. அவசரமானது; தாமதப்படுத்த முடியாதது''என்று குறுகிட்டுக் கூறினார் வல்லவரையர் வந்தியத் தேவர். “அதனாலென்ன? வருவதெல்லாம் வரட்டும்''என்று கூறி, ஆழ்ந்த கருத்தோடு சிரித்தார் சக்கரவர்த்தி.

அப்போது மகிந்தரின் குடும்பத்தாருடன் இளங்கோ கொடும்பாளூரிலிருந்து தஞ்சைக்குத் திரும்பி அரண்மனைக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தான். சாளரத்தின் வழியே சக்கரவர்த்திக்கு அந்தக் காட்சி தெரிந்தது.

23. ஆணையிட்டாள் அபலை

தோற்றுப்போய் ஓடி ஒளிந்த சுந்தரபாண்டியர், ஏற்கனவே சோழ நாட்டுக்குத் தெரிந்தும் தெரியாமலும் படை வீரர்களைப் பற்பல இடங்களில் திரட்டி வைத்திருந்தார். அவர்கள் அனைவரையும் ஒன்று சேர்த்துப் போர் முனைக்குக்கொண்டு வந்தால்கூடத் தம்மால் வெற்றி பெற முடியாது என்று கண்ட பிறகு அவருக்குப் பதுங்குவதைத் தவிர வேறு வழி புலனாகவில்லை, படையினருக்குப் படியளக்கவேண்டும்; அவர்களைப் பராமரிக்க வேண்டும். ஆகவே எஞ்சியவர்களில் பாதிப்பேரை, அமைச்சர் கீர்த்தியுடன் ரோகணத்துக்கு அனுப்பிவிட்டார் அவர்.

ரோகணத்துக் கடற்கரை முழுவதும் சோழநாட்டு வீரர்கள் காவல் காத்து நிற்பதென்பது நடவாத காரியம். இரவோடு இரவாகத் தோணிகளிலும், கட்டுமரங்களிலும், மரக்கலங்களிலுமாகப் பாண்டியப் பகுதிகளிலிருந்து சுந்தர பாண்டியரின் ஆட்கள் சென்ற வண்ணம் இருந்தனர். இயற்கை வளம் நிறைந்த ரோகணத்துக் காடுகளில் அவர்களுக்கு மறைவிடம் தந்தார் கீர்த்தி.

திடீர் திடீரென்று தாக்குதல்கள் நடைபெற்றன. ரோகணத்தைச் சேர்ந்த மக்களிடையே உணர்ச்சியைக் கிளறத்தொடங்கிவிட்டார் மதியமைச்சர். சோழசாம்ராஜ்யத்தைப் பலவீனப்படுத்த வேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கத்துடன் தம்மைச் சார்ந்தவர்களிடமே அவர் பழிவாங்க முனைந்து விட்டார்.

இவ்வளவையும் தூதுவரிடமிருந்து அறிந்துகொண்ட மாமன்னர், “வருகிற தொல்லைகள் அனைத்தும் தனித்தனியே வராதுபோல் தோன்றுகிறது. ஆனாலும் நாம் பீதியுற வேண்டியதில்லை’’என்றார்.

பிறகு அவர் சற்றுநேரம் எதையோ ஆழ்ந்து சிந்தித்து வருத்தத்துடன் சிரித்துவிட்டுக் கூறலானார்:

“களைகளைப் பிடுங்கப் பிடுங்க அவை திரும்பவும் முளைத்துக் கொண்டுதான் இருக்கும். நம்முடைய வீரர்களின் வாட்களும் உறைக்குள் உறங்கிப் போய்விடக்கூடாதல்லவா? இன்னும் எவ்வளவு இடர்கள் வந்தாலும் நாம் போராடித்தான் தீரவேண்டும். நான்கு எல்லைகளிலும் ஒன்றாக நம்மைப் பகைவர்கள் சூழ்ந்து கொண்டாலும் நாம் மனம் தளரக்கூடாது. இப்போதுதான் வடக்கு எல்லைக்குப் படைதிரட்டி அனுப்பியிருக்கிறோம். அதற்குள் தெற்குத் தீவு திரும்பவும் தலை தூக்கப் பார்க்கிறது; தூக்கிப் பார்க்கட்டும்.’’

“நம்முடைய இரக்க சுபாவமும் பெருந்தன்மையுமே நமக்குத் தீங்காத முடிகின்றன’’என்றார் பெரியவேளார்.

“இரக்கமும் பெருந்தன்மையும் இருக்கத்தான் வேண்டும், வேளார் அவர்களே! களை பிடுங்கும் ஆத்திரத்தில் பயிர்களை அழித்துவிடக் கூடாது. பயிர்களுடன் மறைந்து கொள்ளும் களைகளுக்காகப் பயிர்களையே அழித்துவிடலாமென்கிறீர்களா?’’

இப்படிக் கூறிவிட்டு, “ஒரே சமயத்தில் ஒன்பது போர் முனைகளுக்கும் ஈடுகொடுக்க நம்மிடம் வலிமை இல்லையா என்ன? போர்க்களங்களில் தலை அறுத்துக் குவிப்போம்! நஞ்சைக் களங்களில் கதிரடித்து நெல் குவிப்போம்! அத்துடன் சோழபுரத்தையும் ஒன்றாக உருவாக்கிவிடுவோம்!’’என்று உறுதியோடு கூறிமுடித்தார் இராஜேந்திரர்.

பின்னர் வல்லவரையரும் மாமன்னரும் தனித்து ஆலோசனை நடத்தினார்கள். சிறிதுகூடக் கலக்கமுறாதவர் போல அவரிடம் நடக்கவேண்டியவை பற்றித் திட்டம் வகுத்துக் கொடுத்தார் சக்கரவர்த்தி. “இதற்கெல்லாம் நானோ, தாங்களோ நேரில் போகவேண்டியதில்லை. நாம் எந்த வேளையிலும் காஞ்சிக்குச் செல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும். இளங்கோவை அனுப்பி வைத்தல் போதும்’’என்றார். அத்துடன் “இந்தச் செய்தியை அவனிடம் ரகசியமாகக் கூறவேண்டுமென்பதில்லை; மகிந்தரும் அவர்

குமாரத்தியும் அருகில் இருக்கும்போதே கூறலாம்''என்று சொல்லிப் புன்முறுவல் பூத்தார்.

வல்லவரையரும் சக்கரவர்த்தியின் கூற்றிலிருந்த உட்பொருளை உணர்ந்து கொண்டார்.

கொடும்பாளூரிலிருந்து திரும்பிய இளங்கோ தன் அன்னையார் கொடுத்து அனுப்பிய பழங்களையும் பண்டங்களையும் சுமந்து கொண்டு நேரே மகாராணியாரைக் காண்பதற்கு அந்தப்புரத்துக்குள் சென்றான். ரோகிணியும் தன் மாளிகைக்குச் செல்லாமல் அவனைப் பின்பற்றித் தன் தோழிகளைக் காண வந்தாள்.

“பிறந்த வீட்டிலிருந்து தங்களுக்குச் சீர்கொண்டு வந்திருக்கிறோம், அம்மா''என்று குதித்துக்கொண்டே ஓடி மகாராணியிடம் தங்கள் வரவை அறிவித்தாள் ரோகிணி. அடுத்தாற்போல் அருள்மொழி நங்கையையும் அம்மங்கை தேவியையும் ஒருங்கே அணைத்துக் கொண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடத் தொடங்கி விட்டாள்.

அம்மங்கை தேவி வியப்போடு ரோகிணியின் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கலானாள். ரோகிணியின் கன்னங்கள் முன்னை விடச் செழுமை கண்டிருந்தன; கண்களின் கருவிழிகளில் புத்தொளி மின்னியது! அதரங்கள் செம்பவளச் சிவப்புற்றிருந்தன.

“தங்கையாரே! ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?''என்று கேட்டாள் ரோகிணி.

“கொடும்பாளூர் உங்கள் அழகுக்கு மெருகிட்டிருக்கிறது ரோகிணி! விருந்தோம்பலில் கொடும்பாளூர்க்காரர்கள் மிகவும் பொல்லாதவர்கள். உங்களை மிக நன்றாகக் கவனித்திருக்கிறார்கள்''என்றாள் அம்மங்கை.

“உபசரிப்பை ஏற்றுக்கொள்வதில் நானும் தயங்கவில்லை''என்று இளங்கோவை ஓரக்கண்களால் பார்த்துக் கொண்டே கூறினாள் ரோகிணி.

“அது நன்றாய்த் தெரிகிறது, உங்கள் முகத்தில்!''என்று கூறிய அம்மங்கையை அருள்மொழி செல்லமாய்க் கடிந்து

கொண்டாள்.

ரோகிணியோடு ஒன்றாய்த் தங்கியதால், அவளிடம் தோன்றிய புது மாறுதல்களைக் காணாதிருந்து விட்டான் இளங்கோ. ஆனால் அம்மங்கையின் குறுகுறுத்த விழிகளுக்கு அந்த இரகசியம் எப்படியோ புலப்பட்டுவிட்டது. விருந்தோம்பலால் வந்த புது மலர்ச்சியா அது? இளங்கோவுக்கு திருமயில் குன்றத்தின் மாலைப்பொழுதும் மூவர் கோயிலின் நாட்டிய இரவும் நினைவுக்கு வந்தன. கொடும்பாளூரில் குலுங்கி நின்ற இளவேனில் இன்பம் ரோகிணியிடம் குடி கொண்டது போலும்!

ரோகிணி தன்னை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்டு விட்டாள் என்ற வெற்றி உணர்ச்சி அவனுடைய நாடி நரம்புகள் ஒவ்வொன்றிலும் இன்பகீதம் பாடிக்கொண்டு பரவியது. தன்னால்தான் ரோகிணியின் கண்களில் புத்தொளியும் கன்னங்களில் செழுமையும், நெஞ்சில் குதூகல நிறைவும் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவா!

அத்தையார் வீரமாதேவி, அவனுடைய அன்னையாரைப் பற்றி இளங்கோவிடம் கேட்க வந்தவுடன், ரோகிணி அவர்களிடம் சொல்லி விடை பெற்றுக்கொண்டு தன்னுடைய மாளிகைக்குப் பறந்தோடினாள்.

அருள்மொழி கொண்டு வந்து வைத்த பழத்தட்டிலிருந்து தேனில் ஊறிய பலாச் சுளையை எடுத்துச் சுவைத்தான் இளங்கோ. கண்களால் வரவேற்புக் கூறி, புன்னகையால் நலம் விசாரித்துடன் அருள்மொழி அப்போதைக்கு நிறுத்திக் கொண்டாள்.

தன்னுடைய மாளிகைக்குச் சென்ற ரோகிணி, உள்ளே மகிந்தரும் கந்துலனும் கொடும்பாளூரைப் பற்றி ஏதோ பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கேட்டு ஒருகணம் கதவருகில் தயங்கி நின்றாள்.

“நானும் ஊர் முழுதும் பலமுறை வலம் வந்து பார்த்து விட்டேன். எனக்கு அங்கே ஒரு ரகசிய வாயிலும் தென்படவில்லை”என்றார் மகிந்தர்.

“நானும் அரண்மனைக்குள் சித்திரங்களைக் கண்டு வியக்கும் பாவனையில் சுற்றிச் சுற்றி வந்துவிட்டேன், என்னாலும் எதையும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை”என்றான் கந்துலன்.

“விருந்துண்டோம்; வீண்பொழுது போக்கினோம்; அவ்வளவுதான் மிச்சம்”என்று வருத்தப்பட்டார் மகிந்தர்.

“அருமையான விருந்து!”என்று தன்னை மறந்து கூறி விட்டான் கந்துலன்.

“முட்டாள்! நாம் எதற்காக அங்கு தங்கினோம் என்பதையே மறந்து விட்டுப் போகிறாயா?”

“இல்லை அரசே! ஆனால் அவர்களுடைய கண் காணிப்பும் பலமாகத்தானே இருந்தது? வருகிற விருந்தினர்கள் எளிதில் கண்டுக்கொள்ளக்கூடிய வகையிலா அவர்கள் இரகசியப்பாதை அமைத்திருப்பார்கள்? தவிரவும் உண்மையில் அப்படி ஏதும் அங்கு இருக்கிறதோ, இல்லையோ?”

“காளமுகனை நீ சாதாரணமானவன் என்று நினைத்து விடாதே!

இல்லாத ஒன்றைப் போய் நம்மிடம் சொல்லக் கூடியவன் அல்ல அவன்.”

“அப்படியானால் அவனுக்கே அந்த வழியும் தெரிந்திருக்க வேண்டுமே!”

“இருக்கிறது என்ற வரையிலும் அவனுக்குத்தெரியுமே தவிர, எங்கே எப்படியிருக்கிறது என்ற விவரம் தெரியாது. அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தால் இதற்குள் பற்பல அற்புதங்கள் நடந்திருக்கும்.”

காளமுகனைப் பற்றித் தன் தந்தையார் குறிப்பிட்டவுடன், ரோகிணிக்கு அவன் தன்னையும் இளங்கோவையும் திருமயில் குன்றத்தில் சுட்டெரித்துவிடுவது போல் நோக்கிய நோக்குத்தான் நினைவுக்கு வந்தது.

கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள். கந்துலன் ஏதும் அறியாதவன் போல் அடுத்த அறை வழியாகப் பின்புறம் சென்று மறைந்தான்.

“அப்பா! இப்போதே எனக்குத் தங்களிடமிருந்து ஓர் உண்மை தெரிந்தாக வேண்டும். யார் அந்தக் காளமுகன்? யார் அந்தப் பயங்கர மனிதன்? அவனுடைய உருவமே எனக்கு அச்சத்தைத் தருகிறது, அப்பா!’’

“மகளே! மெய்யாகவே அவன் காளமுகனாக இருந்திருந்தால் உன்னைவிட எனக்குத்தான் அவன் மீது அதிக வெறுப்பேற்பட்டிருக்கும். புலித்தோல் போர்த்த அழகான இளைஞன் அவன். உன் தந்தையாரிடமும் உன்னிடமும் உன் தம்பியிடமும் அவனுக்கு அளவற்ற அன்பு உண்டு.

நம்மிடம் கொண்ட அன்புக்காக எதையும் செய்யக்கூடிய திட சித்தம் படைத்த வீரன் அவன்.’’

“அவன் யாரென்பதை என்னிடம் கூறமாட்டீர்களா?’’

“காலம் வரும்போது கட்டாயம் கூறத் தவறமாட்டேன் ரோகிணி!

அதற்குள் நீ அவசரப்பட வேண்டாம்.’’ தந்தையாரின் பேச்சு அவள் மனதைத் தொடவில்லை.

“பெற்ற மகளிடமே உங்களுக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. இனி என்றுமே என்னிடம் அவனைப் பற்றிக் கூற வேண்டாம்’’என்ற சொல்லிச் சரேலென்று எழுந்திருக்கப் போனாள் ரோகிணி. மகிந்தர் பரிதாபமாக அவள் கரத்தைப் பற்றித் தடுத்து நிறுத்தினார்.

“ரோகிணி! என்னிடமே எனக்கு நம்பிக்கை இல்லாத போது இனி நான் யாரையம்மா நம்புவது? சில சமயங்களில் நான் எல்லோரையும் நம்பிவிடுகிறேன். இன்னும் சில சமயங்களில் யாரையுமே நம்பத் தயங்குகிறேன். ரோகிணி! நீ என்னக் கை விட்டுவிட மாட்டாயே?’’மகிந்தரின் குரல் கம்மிக் கரகரத்தது. எதற்காக அவர் இப்படிப் பேசுகிறார் என்று ரோகிணிக்கு விளங்காவிட்டாலும் ஏதோ

வேதனையால் நொந்து போயிருக்கிறார் என்ற அளவுக்கு அவள் புரிந்து கொண்டாள்.

“வேண்டாம் அப்பா! உங்களுடைய நன்மைக்காகவே சொல்கிறேன். இனி நீங்கள் என்னிடம் எந்தச் செய்தியையுமே கூறவேண்டாம். நான் உங்களிடம் கேட்டதற்காக என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். என்னை விட்டு விடுங்கள்.”

அவளை அவர் விடாமல், “நீ இதைத் தெரிந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும். உட்கார், சொல்கிறேன்”என்று பிடிவாதம் பிடித்தார்.

“வேண்டாமப்பா?”

“நான் பெற்ற மகள்தானே நீ? என் சொல்லுக்கு நீ செவி சாய்க்க முடியுமா, முடியாதா?”என்று ஆத்திரத்தோடு அவள்மீது சீறி விழுந்தார் மகிந்தர். ‘பெண்ணுக்குப் பெண்ணாக ஆணுக்கு ஆணாக உன்னைத்தான் நான் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீதான் எனக்கு இனி உற்ற சமயங்களில் கைகொடுத்து உதவவேண்டும். இப்போது அவன் யாரென்பதைத் தெரிந்துகொள்.”

தெரிந்து கொள்ளாத வரையில் அவர் விடமாட்டார் என்பதால் பெட்டிப் பாம்பாக அடங்கிப்போய் அவரருகே அமர்ந்தாள் ரோகிணி.

“இந்தச் செய்தியை நீ யாரிடமும் வெளியிடுவதில்லை என்று எனக்கு வாக்கு தரவேண்டும் மகளே!”

“நீங்கள் கூறவும் வேண்டாம்; நான் வாக்குத் தரவும் வேண்டாம். நான் இனி உங்கள் வழியிலிருந்தே விலகிக் கொள்கிறேன். என்னை விட்டு விடுங்கள்!”என்று கெஞ்சிக் கதறினாள் ரோகிணி.

“முடியாது ரோகிணி, முடியாது”என்று கூறிவிட்டு, திடீரென்று இடி போன்ற குரலில், “நீ ஆணையிட்டுத் தருகிறாயா, இல்லையா?”என்று தம் வலக்கரத்தை அவள் முன்பாக நீட்டிக் கவிழ்ந்திருந்த அவள் முகத்தைப் பற்றி மேலே உயர்த்தினார்.

நீட்டிய கரம் நடுங்கியது. அவர் அங்கமே பதறியது. அவர் கண்களிலிருந்து மின்னற் கீற்றுகள் பாய்ந்து வந்து ரோகிணியின் கருவிழிகளைக் குருடாக்கின.

தன்னையறியாது தன் தந்தையின் கரத்தைப் பற்றினாள் ரோகிணி. மகிந்தர் தமது விழிக்கோணங்களில் திரண்டு நின்ற ஆனந்தக் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டார்.

அவள் காதருகே அவர் முகம் குனிந்தது. செய்தியைக் கேட்டவுடன் செவியில் தீக்குழம்பு பாய்ந்தவள் போல் துடிதுடித்துப் போய், தன் இருதயத்தை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள் ரோகிணி. "அவன் தான் போரில் இறந்துவிட்டானே, அப்பா?"

"மாண்டவன் மீண்டுவிடும் அதிசயங்கள் நடப்பதில்லையா?"என்று

கேட்டு நகைத்தார் மகிந்தர். "அவன் இறக்கவில்லையம்மா, இறக்கவில்லை;

இறந்துவிட்டதாக அவர்கள் நம்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், அவ்வளவுதான்!"

ரோகிணி தன்னுடைய பரபரப்புக்காகவும், தன் தந்தையாரிடம் ஆணையிட்டு விட்டதற்காகவும் தன்னைத் தானே நொந்துகொண்டாள். வெகுநேரம் அவள் அந்த ஆசனத்தைவிட்டு எழுந்திருக்கவில்லை. அவளுடைய உதட்டில் கண்ணீர்க் கறையின் உவர்ப்புத் தட்டியது.

முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு அவள் வெளியே எட்டிப் பார்த்த போது இளங்கோவும் வல்லவரையரும் ஒன்றாக அந்த மாளிகையை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

24. மல்லனின் மறுபிறவி

முன்னே மதுரைப் புதுமாளிகையிலும் பிறகு திருமயில் குன்றத்திலும், அடுத்தாற்போல் கொடும்பாளூர் மூவர் கோயிலிலும் ரோகிணியின் கண்களில் பட்டு மறைந்த காளமுகன், இப்போது தன்னந்தனியாகத் தென்பாண்டி நாட்டுக் காட்டு வழியில் தெற்கு நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான்.

நெடுவழி நடந்த பின்னரும் அவனுடைய உடல் தளர்ச்சியடையவில்லை.

கால்கள் வலு குன்றவில்லை. கல்லையும் முள்ளையும் கடந்து காற்றென விரைந்து சென்றான்.

அவனுடைய நடைஉடை பாவனைகளும், அவனுடைய துறவித்தோற்றமும் அவனுக்கே ஒரு தனிச் செருக்கையும் அலட்சிய சுபாவத்தையும் கொடுத்தன. இடையில் புலித்தோல், கழுத்தில் உருத்திராட்சம், கையில் திரிசூலம். இடதுபுறக் கட்கத்தில் திருவோடு, கால்களில் பாதக்குறடு இவை யாவும் ஒன்று சேர்ந்தால் அவனுடைய தோற்றம் பார்ப்பவர்களிடம் பய பக்தியை எழுப்பக் கூடியதாய் இருக்கிறது.

பாதக் குறடுகளின் ஓசைக்குத் தக்கவாறு திரிசூலத்தில் இணைந்திருந்த சதங்கைகள் தாளம் இசைத்தன. மலைச் சிகரங்களிலும் உயர்ந்த ஆசைக் கனவுகளை நெஞ்சில் வளர்த்தவனாக அவன் வீறுநடை போட்டான்.

எதிரே தொலைதூரத்தில் பொதிகை மலைச் சிகரம் பச்சைப் பசேல் என்று தோன்றி அவன் கண்களுக்குக் குளிர்ச்சி தந்தது! அந்த மலைக்கே உரிய மூலிகைகள் நிறைந்த நறுமணக்காற்று அவனை நோக்கி வீசியது. மனங்கொண்ட மட்டும் நன்றாக அந்தக் காற்றை இழுத்து சுவாசித்துக் கொண்டே அவன் தனது நடையை மேலும் துரிதப்படுத்தினான்.

பாதை மிகவும் குறுகலான பாதை. திருடர்களும் கொள்ளைக்காரர்களும் தங்களுடைய நடமாடத்துக்கெனத் தனியாக அமைத்துக்கொண்ட குறுக்கு வழிப் பாதையாக அது தோன்றியதே தவிர, மற்றபடி அதில் ஜன சந்தடியே இல்லை. திரிசூலத்தின் சதங்கை ஒலி கேட்டுக் காட்டுப் பறவைகள் குறுக்கும் நெடுக்கும் பறந்தன. குள்ள நரிகள் வளைக்குள் பதுங்கின.

அகத்தியன் இருந்து முன்னொரு காலத்தில் அருந்தமிழ் வளர்த்த பொதிகைமலை. அதற்குப் பின்னர் இளங்கோவின் முன்னோர்களான வேளிர்களின் ஆட்சியிலும் இருந்தது. பற்பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு அது எத்தனை எத்தனையோ மாறுதல்களைக் கண்டுவிட்டது. மலைய மலை என்ற பெயரில் இப்போது இது சுந்தரபாண்டியருக்கும் அவருடைய ஆட்களுக்கும் மறைவிடம் தந்து கொண்டிருந்தது.

காட்டைக் கடந்து, மலையடிவாரத்தை அந்தக் காளமுகன் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது திடீரென்று பாதையின் இருபுறங்களிலும் வளர்ந்து நின்ற மரங்களின் மீதிருந்து இரண்டு வீரர்கள் கீழே குதித்தனர். ஓடோடியும் வந்து தங்களது வேற்கம்புகளை குறுக்கே நிறுத்தி அந்தக் காளமுகனை வழிமறித்தனர். ஒரு பேச்சும் பேசாது அவனைச் சடை முடியிலிருந்து பாதக் குறடுவரை ஏற இறங்கப் பார்த்தனர்.

அலட்சியப் புன்னகையோடு அவர்களை அரைக்கண்களால் நோக்கிக்கொண்டே, “சிவோஹம்! சிவோஹம்!”என்றுகூறி அவர்களை ஆசீர்வதிக்கும் பாவனையில் தன்னுடைய இடக்கரத்தை உயர்த்திக் காட்டினான் காளமுகன். கட்கத்தில் இடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த திருவோடு எதேச்சையாக நழுவி விழுவதுபோல் கீழே விழுந்தது. அதற்குள்ளிருந்து தரையில் உருண்டோடிய தங்க இலச்சினையைக் குனிந்து எடுத்து உற்றுப் பார்த்தான் வீரர்களில் ஒருவன்.

பிறகு, பணிவுடன் இலச்சினையை அதற்குள் போட்டு, தன் இரு கரங்களாலும் பயபக்தியோடு காளமுகனிடம்

நீட்டினான். மகர மீன்கள் பொறித்த அந்தப் பாண்டிய இலச்சினை மற்றொரு வீரனின் கண்களுக்கும் நன்றாகத் தெரிந்தது.

அதைப் பெற்று முன்போல் இடுக்கிக்கொண்டே, வீரனிடம் எதையோ இரகசியமாகக் கேட்டான் காளமுகன். சிறிதுதூரம் இருவரும் காளமுகன் பின்னே நடந்து சென்று மேடான ஒரு பாறையில் நின்றுகொண்டு, மலையடிவாரத்தில் மரங்களால் சூழப் பெற்றிருந்த ஒரு திடலைச் சுட்டிக் காட்டினார்கள்.

தொலைவில் நின்று பார்த்தபோது மரங்களாகவே தோன்றிய அந்தச் சூழலுக்குள் நெருங்கிய பின்பு அழகானதொரு கூரை வீடு தென்பட்டது. சற்றுநேரம் நின்று நிதானித்து எதையோ நிச்சயம் செய்து கொண்டவுடன், அதன் வாசலுக்குச் சென்று திருவோட்டைக் கையில் எடுத்தான் காளமுகன்.

அவனுடைய பாதக் குறடுகளும் திரிசூலமும் எழுப்பிய ஒலி, அவனுக்கு முன்பாக அந்த வீட்டுக்குள் எட்டிவிட்டதால், ஒரு வயதான பெண்மணி வந்து கதவோரம் நின்று பார்த்துவிட்டு, அலறிப் புடைத்துக்கொண்டே உள்ளே ஓடினாள். ஓடிப்போய் எதிரில் வந்து கொண்டிருந்த இளம்பெண்ணைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டாள்.

அதற்குள் வீட்டின் வாசற்புறத்திலிருந்து எழுந்த காளமுகனின் கரகரப்பான குரல், பயங்கரமாக அந்த வீட்டையே ஊடுருவியது. “தாயே! திரிபுரசுந்தரி! ஜகன்மோகினி...”

வீட்டுக்குள்ளிருந்த இளம்பெண் அந்த முதியவளிடமிருந்து தன்னை மெல்ல விடுவித்துக்கொண்டு, “பசிக்கு உணவு தேடி வந்திருக்கும் துறவியைக் கண்டு ஏன் அத்தை இப்படி அஞ்சுகிறீர்கள்!”என்று கேட்டாள்.

“திலகவதி! இந்த இடத்தில் நாம் இருப்பது நம்மவர்களைத் தவிர மற்ற யாருக்குமே தெரியாதே! உன்

தந்தையார் வெளியில் சென்றிருக்கும்போது, நாம் யாவரையும் சுலபத்தில் நம்பிவிடக் கூடாது அம்மா!''

பெரியவள் தடுத்ததையும் கேளாமல் உள்ளே சென்று வெண்பொற்கலத்தில் அன்னமெடுத்துக்கொண்டு வாயிலுக்கு வந்தாள் திலகவதி. காளமுகன் திருவோட்டை ஏந்தினான். அதில் அப்போது அந்த இலச்சினையைக் காணோம்.

அன்னத்தை மகிழ்ச்சியோடு பெற்றுக்கொண்டே துறவி, "பெண்ணே உன் முகத்தைப் பார்த்தால் அதில் ஏதோ துன்பத்தின் சாயல் படிந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறதே? நீ யாரையோ நினைத்துக்கொண்டு ஏங்குகிறாய். யாருடைய வரவையோ எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய். என் கூற்று மெய்தானா?''

"இதை நீங்கள் எப்படிக் கண்டுபிடித்தீர்கள்!''என்று அவனையே திருப்பிக் கேட்பதுபோல் தலைதூக்கிப் பார்த்தாள் அவள். காளமுகனின் முகம் பயத்தை ஊட்டுவதாக இருந்தாலும் அவன் கூறிய செய்தியும் அவன் சிரித்த சிரிப்பும் அவள் அச்சத்தை அகற்றிவிட்டன.

ஆனால் அவள் பேசவில்லை.

"பெண்ணே, உன்னுடைய அன்புக்குப் பாத்திரமான ஒருவன் உன்னைப் பிரிந்து போய்விட்டான் என்று நீ நினைத்துக் கொண்டிருந்தாய். ஆனால் உன் தந்தையார் அவன் திரும்பிவிட்டதாகவும் விரைவில் உன்னைத் தேடி வரக்கூடும் என்றும் கூறியிருக்கிறார். என்றாலும் நீ அதை நம்பவில்லை.''

"மெய்தான் அடிகளாரே!''என்று அவனைத் திண்ணையில் அமரச் சொல்லிவிட்டுப் பிரமாதமாக உபசரிக்கத் தொடங்கி விட்டாள் திலகவதி.

"காரணமில்லாமல் அந்த நல்ல இளைஞன் மீது அப்படிச் சந்தேகப்படலாமா? உன்னை மீண்டும் வந்து காண்பதற்காக அவன் எத்தனையோ துன்பங்களைத் தாங்கியிருக்கிறான். எந்த நேரமும் உன்னுடைய நினைவுதான் அவனுக்கு.

அவனைப் பற்றி நீ தவறாக எண்ணலாமா?'' திலகவதி உடனே தேம்பித் தேம்பி அழத் தொடங்கி விட்டாள். தன் முன்னால் அமர்ந்திருந்தவனின் பொய் வேடத்தை அவளால் அதன் பிறகும் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. உருவத்தைப் போலவே குரலும் மாறியிருந்தது.

"அடிகளாரே! அவர் மேல் இனி எனக்குச் சிறிதும் கோபமில்லை. எப்படியாவது அவர் திரும்பி வந்தால் போதும். தினமும் அவருக்காகக் காத்திருக்கிறேன். எப்போது அவர் வருவார் என்பதை மட்டும் சொல்லிவிடுங்கள்.''

தன்னுடைய மாறுவேடத் திறமையில் அளவற்ற நம்பிக்கை கொண்டவன்போல் புன்னகை பூத்தான் அந்த வேடதாரி. காதலிக்கும் பெண்ணின் கண்களையே ஏமாற்றக்கூடிய திறமை தனக்கு இருப்பது கண்டு அவன் மனம் பூரிப்படைந்தது.

சடை முடிகளை மெல்ல அகற்றிக்கொண்டே, மிகவும் உருக்கமான குரலில், "திலகவதி! உனக்கு என்னை இன்னும் தெரியவில்லையா?''என்று கேட்டான் வீரமல்லன்.

திலகவதிக்கு ஒன்றுமே பேசத் தோன்றவில்லை. ஆனந்தக் கண்ணீர் அருவிபோல் பொங்கியது. மகிழ்ச்சி நிறைவால் மயக்குற்றவள்போல் அவன் காலடியில் சாய்ந்துவிட்டாள்.

நேரம் சென்றது. பிரிவுத்துயராலும், துயர் தீர்ந்த இன்பப் பெருக்காலும் திலகவதி அவனிடம் உளறிக் கொட்டித் தன்னுடைய பொய்யன்பை அவளை நம்பச் செய்தான்.

"முன்பு மதுரையில் உன்னிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு ஓடி ஒளிந்தேனல்லவா? எப்படியோ சோழர்கள் என் இருப்பிடத்தைத் தெரிந்துகொண்டு வந்து என்னைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். என்னுடைய வெறுப்புக்குக் காரணம் கேட்டார்கள். அடுத்தாற்போல் நடந்ததையெல்லாம் உன் தந்தையார் கூறியிருப்பார்.''

“கூறினார், கூறினார்!”என்று குதூகலத்துடன் தொடங்கினாள் திலகவதி.

“சுந்தர பாண்டியரைத் துரத்தி வரும் பாவனையில் நீங்கள் அவரைப் பின்பற்றி நெடுந்தூரம் வந்தீர்களாம். பிறகு அவர் திரும்பிக் கொண்டு உங்கள் மீது பாய்ந்தபோது நீங்கள் மறைத்து வைத்திருந்த மகிந்தரின் ஓலையை அவரிடம் நீட்டினீர்களாம். உடனே உங்களுக்கிருந்த அபாயத்தையும் அதிலிருந்து தப்புவதற்கு வழியும் கூறினீர்களாம். செத்துக் கிடந்த ஒரு பாண்டிய நாட்டு வீரனின் உடல் உங்களுக்குத் தக்க சமயத்தில் உதவி செய்திருக்கிறது. ஆமாம் எப்படிப் பகைவர்கள் அவ்வளவு எளிதாக ஏமாந்துவிட்டார்கள்?”

“தலையில்லாத உடலைக் கொண்டு ஆள் மாறாட்டம் செய்வது அவ்வளவு சிரமமில்லை, திலகவதி! மேலும் எனக்குக் கொடும்பாளூர் பெரிய

வேளாரின் சுபாவம் நன்றாகத் தெரியும். வீரமும் துணிவும் இருந்துவிட்டால் போதுமா? பெரிய முன்கோபக்காரர். நான் அவருடைய கட்டளையை மீறி வந்ததற்கு அவர் என்னையே கொன்று போட்டாலும் போட்டிருப்பார். அந்த முன்

கோபத்தில் அவருடைய நிதானம் அவரிடமே இருந்திருக்காது. நேரமோ இருட்டு நேரம்!”

“பிறகு அந்த உடலை என்ன செய்தார்களாம்?”என்று கேட்டாள் திலகவதி.

“நம்முடைய ஒற்றர்களைப் பின்னாலேயே அனுப்பி வைத்தார்

சுந்தரபாண்டியர். நான் நினைத்தபடியே காரியம் நடந்திருக்கிறது. என்னுடைய உடைகளையும் இடுப்பில் சொருகியிருந்த வளை எறியையும் மட்டும் பார்த்துவிட்டு, வைகை ஆற்றில் இழுத்துவிடச் சொல்லிவிட்டாராம் பெரிய வேளார்.”

“எப்படியோ நீங்கள் பத்திரமாகத் திரும்பி வந்து சேர்ந்தீர்களே. அதுவே போதும் எனக்கு!”என்று கண்ணீர்

உகுத்தாள் திலகவதி.

“திரும்பி வந்தால் போதுமா? எவ்வளவோ காரியங்கள் இன்னும் இருக்கின்றனவே’’என்று கூறி நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான் வீரமல்லன்.

“அதனால் என்ன எல்லாக் காரியங்களும் இனி நாம் நினைப்பது போலவே நடந்துவிடும்! நீங்கள் எதற்கும் அஞ்ச வேண்டாம்’’என்று கூறிச் சிரித்தாள் திலகவதி.

அவள் சிரிப்பையும் நம்பிக்கையையும் கண்டு வீரமல்லன் அஞ்சினான். ‘நாம் நினைப்பது போலேவே’என்று திலகவதி கூறினாலும், அவள் நினைத்தது வேறு, அவன் நினைத்தது வேறல்லவா?

25. கதவடைத்தாள் கன்னி

இளங்கோவுடன் மகிந்தரின் மாளிகைக்குள் நுழைந்த வந்தியத்தேவர் சிறிது நேரம் அவரோடு சிரிக்கப் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுப் பிறகு திடீரென்று, தமது குரலை மாற்றிக்கொண்டு, “மகிந்தர் அவர்களே!”என்று எதையோ முக்கியமான விஷயத்தை ஆரம்பித்தார். அடுத்தாற்போல் வந்தியத்தேவர் தாம் கூற வந்ததைக் கூறி முடிக்கவில்லை.

“என்ன செய்தி?”

“உங்களுடைய மதிப்பிற்குரிய மதியமைச்சர் தமது திருவிளையாடலைத் தொடங்கிவிட்டார். மதுரைப் புதுமாளிகையில் அவர் ஏற்படுத்திய சலசலப்பை நீங்களும் கவனித்திருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.”

“தாங்கள் எந்த விஷயத்தைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?”என்று ஒன்றுமறியாதவர் போல் கேட்டார் மகிந்தர்.

“முடிசூட்டு விழாவைக் கலைப்பதற்காக அவர் ஏவி விட்ட அம்பு உங்கள் கண்களிலும் பட்டிருக்குமே! எதையும் முன்னறிவிப்புக்குப் பிறகு செய்யும் நல்ல வழக்கம் அவரிடம் இருக்கிறது. அதற்காக நாம் அவரை மிகவும் பாராட்ட வேண்டியது தான்.”

ரோகிணியையும் இளங்கோவையும் அங்கு வைத்துக் கொண்டு அவர் அப்படித் திடீரென்று பேசியது மகிந்தருக்கு என்னவோ போலிருந்தது.

மகிந்தர் அந்த விவரத்தைச் சிறிதும் விரும்பவில்லை. வல்லவரையர் அவரை விடுவதாகவும் இல்லை.

“அமைச்சர் எய்த அம்பா அது? இருக்கவே இருக்காது. பாண்டிய நாட்டில் உங்களுக்கு எவ்வளவோ பகைவர்கள் அவர்களில் யாராவது எய்திருக்கலாம். எது எப்படியிருந்தாலும் அதைப்பற்றித் தனித்துப் பேசுவோம். வாருங்கள்”என்று அவரை மேல் மாடத்துக்கு அழைத்தார் மகிந்தர்.

“இருங்கள் வருகிறேன்”என்று அவரிடம் சொல்லி விட்டு, இளங்கோவிடம் திரும்பி, “இளங்கோ! உன்னை உடனடியாக ரோகணத்துக்குப் புறப்படச் சொல்லிச் சக்கரவர்த்தி கட்டளையிட்டிருக்கிறார்!”என்று இடிக் குரலில் கூறினார் வல்லவரையர்.

“என்ன!”

இளங்கோ வியப்புற்றான்; ரோகிணி திகைத்தாள்! மகிந்தர் திடுக்கிட்டார்.

“ஆமாம்; சுந்தரபாண்டியரின் வீரர்கள் இப்போது ரோகணத்தில் குவிந்திருக்கிறார்கள். அவர்களையும் அவர்களுக்குப் புகலிடம் கொடுத்தவர்களையும் நிர்மூலமாக்கிவிட்டு வர வேண்டும்.”

“ஆகட்டும் தாத்தா!”

“முன்போல் யுத்தத்தில் போராடுகிற விஷயமில்லை இது. ஒளிந்திருந்து தாக்குகிறவர்களை நீ வேட்டையாட வேண்டும். அவர்களும் உன்னை அவ்வளவு எளிதாக விட்டுவிடமாட்டார்கள். அமைச்சர் கீர்த்தியையும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களையும் இனியும் விட்டு வைத்தால் நமக்குத்தான் ஆபத்து!”

“எப்போது புறப்படவேண்டும், தாத்தா?”

“திரும்பவும் சக்கரவர்த்திகளைக் கலந்தாலோசித்துக் கொண்டு உனக்குத் தெரிவிக்கிறேன். பெரும்பாலும் நாளையோ மறுநாளோ கூடப் புறப்பட வேண்டியிருக்கும்.”இப்படிக் கூறிவிட்டு மகிந்தரின் விருப்பப்படி மாடத்தின் படிகளில் விரைந்து ஏறினார் வல்லவரையர். வல்லவரையரைப் பின்பற்றி மேலே செல்ல வேண்டியிருந்தது.

“இந்தக் கட்டளைக்காக நான் தங்களுக்கும் சக்கரவர்த்திகளுக்கும் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன் தாத்தா”என்றான் இளங்கோ.

வல்லவரையர் அதைச் செவியுறாதவர்போல் மேலே நடந்து சென்று விட்டார். ஆனால் அருகிலிருந்து கேட்டுக்

கொண்டிருந்த ரோகிணியோ இளங்கோவையே வெறித்துப் பார்த்த வண்ணம் நின்றாள்.

எந்த உணர்ச்சியோடு அவள் அப்படித் தன்னை வெறித்து நோக்குகிறாள் என்பதை அறியாத இளங்கோ, தானும் அவளையே கூர்ந்து நோக்கியபடி நின்றான். ரோகிணியின் விழிகள் அபாயத்தை உணர்ந்துவிட்ட பெண் புலியின் விழிகளாக மாறின. அவை விழிகளல்ல, இரண்டு நெருப்புத் துண்டங்கள்.

"ரோகிணி! என்ன இது? இப்போது என்ன வந்து விட்டது?"அவன் அருகில் நெருங்கி, கோபத்தின் காரணத்தை அறிந்துகொள்ள முயன்றான் இளங்கோ.

அவள் விலகி நின்றாள். "இளவரசே, உங்களுக்குக் கட்டளை பிறந்து விட்டது. நீங்கள் அதற்குக் கடமைப் பட்டும் இருக்கிறீர்கள். போய்விட்டு வாருங்கள். எங்களைச் சேர்ந்தவர்களை ஒருவர் விடாமல் வேட்டையாடி வாருங்கள்!"

துடித்த உதடுகளும், கலங்கிய கண்களுமாக அவள் தன்னுடைய அறைக்குள் விரைந்தோடினாள். அவளைப் பின்பற்றிச் சென்ற இளங்கோவின் முகத்தில் அறைவது போல அறைக்கதவு படீரென்று சாத்தப்பட்டது. உட்புறம் தாழ் இடப்படும் சத்தத்தைக் கேட்டான் இளங்கோ.

என்றாலும் அவனால் அந்த இடத்தை விட்டு நகர முடியவில்லை. அவளுடைய சினத்தின் காரணம் அவனுக்கு ஓரளவு புரிந்தது; முற்றிலும் புரியவில்லை. அறைக்குள் ஏதோ சத்தம் கேட்கவே, திறவுகோல் நுழைவாயில் வழியாக உற்றுக் கவனித்தான்.

ரோகிணி ஓடிப்போய் தான் முன்பு வரைந்து முடித்திருந்த திரைச்சீலையின் முன்பு நின்றாள். தம்பி காசிபனின் உயிர்ச்சித்திரம் அவள் கரங்களுக்குள் அகப்பட்டது. அதைத் தன் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு அவள் கண்ணீர் உதிர்க்கலானாள்.

“தம்பி! உன்னை வேட்டையாடிக் கொல்வதற்கு இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யத்திலிருந்து ஒரு பெரும்படை புறப்படப் போகிறதடா!

கொடும்பாளூர் இளவரசர் தம்முடைய கரத்தாலேயே இந்தக் கொடுமையைச் செய்யப் போகிறாரடா! ஆமாம்; அவர் கடமைக்குக் கட்டுப்பட்டவர். அன்பை அரைக்கணத்தில் வெட்டிப்போடத் தயங்காதவர்...தம்பி! இனி உன்னை உயிரோடு காண முடியுமா தம்பி...”

காசிபனின் சித்திரம் கண்ணீர்த்துளிகளால் நனைந்தது. திடீரென்று பிறந்த பாசத்தினால் தம்பியின் முகத்தோடு முகம் வைத்துக் குமுறினாள் ரோகிணி.

இதற்குள் வெளிப்புறத்திலிருந்து தன் பலங்கொண்ட மட்டும் கதவை இடித்தான் இளங்கோ. ஒருகணம் உள்ளேயிருந்து ஒரு சத்தமும் வெளிவரவில்லை. பிறகு “இளவரசே! எனக்கு உங்கள் மீது ஒரு கோபமும் இல்லை. என்னைச் சற்றுத் தனிமையில் இருக்கவிடுங்கள்”என்று கத்தினாள் ரோகிணி.

“கதவைத் திறக்க மாட்டாயா?”

“நீங்கள் என்னைத் தனியே இருக்கவிட மாட்டீர்களா... இல்லை, என்னையே முதலில் கொன்று விட்டுப் பிறகு ரோகணத்துக்குப் புறப்பட வேண்டுமென்பது உங்கள் எண்ணமா?”

சட்டென்று தன் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றான் இளங்கோ. தோட்டத்துச் செடி கொடிகள் அவன் காலின் கீழ் மிதிபட்டு நசுங்கித் துவண்டன. மரங்கள் சூழ்ந்த ஒரு மூலைக்குச் சென்று கீழே படுத்தான்.

ரோகிணியின் அறைக் கதவு சிறிது நேரத்துக்குப் பின்பு மீண்டும் தட்டப்பட்டது. அந்த ஓசையைக் கொண்டே தட்டுவது இளங்கோ இல்லை என்பதைக் கண்டு கொண்டாள் அவள்.

“ரோகிணி!”என்று மெதுவாக அழைத்தார் மகிந்தர்.

அவசர அவசரமாகத் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள் ரோகிணி. படத்தை முன்பிருந்த இடத்தில் வைத்தாள். தன் உடையைச் சரிசெய்து கொண்டு வந்து கதவைத் திறந்துவிட்டாள்.

உள்ளே நுழைந்த மகிந்தர் அறையைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு "எங்கே அவன்? இங்கிருந்து போய் விட்டானா?"என்று கேட்டார்.

"முன்பே போய்விட்டாரப்பா!"

"அந்தக் கிழட்டுச் சனியனும் இப்போதுதான் தொலைந்தது"என்று வல்லவரையரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுவிட்டுக் கட்டிலின் மீது சென்று அமர்ந்தார்.

தமது புதல்வியின் முகமாறுதலும், காசிபன் படத்தின் மீது சிதறியிருந்த கண்ணீர்த் துளிகளும் அவருக்கு ரோகிணியின் மனப்போக்கைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டன.

"எவ்வளவுதான் இழைந்து பழகினாலும் பகைவர்கள் பகைவர்கள்தாம் என்பதை இப்போதாவது தெரிந்து கொண்டாயா ரோகிணி."

"காசிபனைப் பற்றித்தான் அப்பா எனக்குக் கவலையாயிருக்கிறது."

"காற்று இவர்களுடைய கண்களுக்குப் புலப்பட்டாலும் காசிபன் புலப்படமாட்டான். ரோகிணி! கீர்த்தியை நீ யாரென்று நினைத்தாய்? அவர் எய்த ஒரே ஒரு அம்பைக் கண்டு இவர்கள் இவ்வளவு தூரம் கதிகலங்கிப் போயிருக்கிறார்களே; போதாதா?"

கோழைத்தனத்தின் உருவான தன்னுடைய தந்தையாரின் வாயிலிருந்து துணிகரமான சொற்கள் வருவதைக் கண்டு ஓரளவு ஆறுதல் அடைந்தாள் ரோகிணி. தகுந்த காரணமின்றி அவருக்குத் துணிவு ஏற்பட்டிருக்காது. அதை அவரே விளக்கிக் கூறினார்.

"காசிபன் இப்போது பத்திரமாக இருக்கிறான். இனி எப்போதுமே அவன் பத்திரமாக இருப்பான். அமைச்சர் உயிரோடிருக்கும் வரையில் அவனக்கு எந்த ஆபத்தும்

நேராது. தம்முடைய உயிரைக் கொடுத்தாவது அவர் அவனைக் காப்பாற்றி விடுவார்.

“அவருக்கே முதலில் ஏதும் நேர்ந்து விட்டால்?”ரோகிணி கேட்டாள்.

கலகலவென்று வாய்விட்டுச் சிரித்தார் மகிந்தர். “அந்த ரகசியங்களெல்லாம் உனக்கு இப்போது தெரிய வேண்டாம். ரோகிணி! முதலில் நீ இதை மட்டும் தெரிந்து கொள்; பறவைகளையோ, மான்களையோ வேட்டையாடப் போகிறவர்கள் என்றால் ஒன்று வெற்றியோடு திரும்பி வரலாம்; அல்லது வெறுங்கையோடாவது திரும்பி வரலாம். ஆனால் வேங்கைகளையும் சிங்கங்களையும் தேடிப் போகிறவர்கள் அப்படிப் போக முடியாது. வேட்டையாடப் போகிறவர்களே வேட்டையாடப்படுவதும் உண்டு.” ‘திக்’கென்று ஒருகணம் நின்றுபோய் மறுபடியும் அடித்துக்கொண்டது ரோகிணியின் நெஞ்சு.

“நேருக்கு நேர் நின்று போர் புரிவதில் இவர்கள் வீராதி வீரர்களாக

இருக்கலாம். ஆனால் புலியின் குகைக்குள்ளே அகப்பட்டுக் கொண்டால் இவர்கள் மீண்டு வருவது கடினம். இதற்கு முன்பு மூன்று முறை போர் தொடுத்துப் பார்த்தார்களே, இவர்கள் என்ன பலனைக் கண்டார்கள்? ரோகணத்து மலைக்குகை நம்மைக் காட்டிக்கொடுத்து விடாது, மகளே!... இந்தப் போரில்கூட நீதான் என் இருப்பிடத்தை அவர்களுக்குக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டாய். மலைகள் நமக்குத் துரோகம் செய்யவில்லை.”

“விவரமாகத்தான் சொல்லுங்களேன், அப்பா?”

“போகிறவன் நிச்சயம் திரும்பப் போவதில்லை, ரோகிணி! எவனோ இவனுடைய பாட்டன் ஒருவன், கொடும்பாளூர் சிறிய வேளான் என்பவன், இப்படித்தான் வந்து அங்கு அகப்பட்டுக் கொண்டு உயிரை விட்டான்.

அவனுடைய ஆவிக்குத் துணை வேண்டாமா?”

மகிந்தர் இப்போது சிரித்த சிரிப்பு அவளுக்கு விகாரமாகத்தான் தோன்றியது.

“நீ பயப்படாதே, ரோகிணி! காசிபனின் உடலிலிருந்து ஓர் உரோமம் கூட உதிராதபடி நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன். அதேபோல் அங்கு செல்கிறவனுக்கு...’’

தம்முடைய பேச்சை முடிக்காமல் சுற்றுமுற்றும் நன்றாக உற்றுப் பார்த்துகொண்டார் மகிந்தர். பிறகு ரோகிணியிடம் நெருங்கி அவளுக்கு மட்டிலும் கேட்கும்படியாகத் தமது திட்டங்களையெல்லாம் கூறினார்.

முதலில் அவர் கூறிய செய்திகள் அவளுக்கு நம்பிக்கையையும் மகிழ்ச்சியையும் அளித்தன. அடுத்தாற்போல் அவர் வெளியிட்டதோ நாராசம் போன்றிருந்தது.

மகிந்தர் அவளை அன்போடு முதுகில் தட்டிக்கொடுத்து விட்டு, “நீ உன்னுடைய தம்பிக்காகச் சிந்திய கண்ணீர் எனக்கு ஆறுதல் தருகிறது, ரோகிணி! அதனால்தான் உன்னிடம் இதையெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறேன்.

நான் சொல்லியதைக் காப்பாற்றி வைத்துக்கொள். நம்முடைய குலமும் காப்பாற்றப்படும்’’என்று கூறினார்.

மகிந்தர் சென்ற பிறகு, விளக்கேற்றி வைக்கும் பொழுது கடந்த பின்னரும்கூட, ரோகிணி சுய நினைவிழந்து காணப்பட்டாள்.

26. இளங்கோ கேட்ட வரம்

சரக்கொன்றை மரத்தடியில் இளங்கோ தன் கரங்களை மடித்துத் தலைக்கு வைத்துக் கொண்டு படுத்துக் கிடந்தான். அவன் மனம் அப்போது சஞ்சலத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது. மனநிலை மட்டும் வேறுவிதமாக இருந்திருந்தால் ஐம்புலன்களையும் கவரக்கூடிய அழகான சூழ்நிலைதான் அது.

மகிந்தரின் மாளிகைக்குப் பின்புறம், தோட்டத்தில் தொலைதூரத்து மூலை அது. வழக்கமாக யாரும் அங்கு அடிக்கடி நடமாடுவதில்லை.

அரண்மனைக்குள் ஆயிரம்பேர்கள் இருந்தாலும் அங்கு மாத்திரம் ஆரண்யத்தின் அமைதியைக் காணலாம். தனிமையின் சுகத்தைப் பெறலாம்.

கொடும்பாளூரில் இருக்கும்போது அவன், ‘இனி ரோகிணியும் தானும் தனித்துப் பேசவேண்டுமானால் அங்கே தான் போய்விடவேண்டும்’என்ற முடிவு கட்டியிருந்தான். ஊரிலிருந்து திரும்பியவுடன் இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி ஏற்படாதிருந்தால், கட்டாயம் அவன் அவளை அங்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்திருப்பான்.

ஆனால் அந்தப் பாக்கியம் அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஒரு நாளைக்கு முன்புகூட அவனிடம் நெக்குருகிப் பாகாய்க் கரைந்தவள் திடீரென்று இரும்பாக மாறிவிட்டாள். குழைந்து குழைந்து அவனிடம் குழந்தையைப் போல் கெஞ்சியவள் குரோதம் கொண்டு விட்டாள்.

முகத்துக்கெதிரில் கதவை அடைத்து மூடிவிட்டாளே! தன் மனக்கதவையும் அப்படியே மூடிக்கொண்டு விட்டாளா? காலைப் பொழுது வரையில் ஏன்-பிற்பகல் வரையில்கூட அவளைக் காதலிப்பதில் இன்பம் இருந்தது. இப்போது துன்பம் தொடங்கிவிட்டதே!

காதலென்பது இருளில் தோன்றும் மின்னல்தானா? கணப் பொழுது மனிதனை எங்கேயோ தூக்கிக்கொண்டு

போய்விட்டு, பின்பு அங்கிருந்தவாறே உருட்டிவிடும் துரோக சக்தியா அது?

‘அழகான தோரண மாலைகளைப் போல் கொத்துக் கொத்தாகப் பூத்துச் சொரிந்து கொண்டு நின்றது. அவன் தலைக்கு மேலிருந்த சரக்கொன்றை மரம். இளங்காற்றில் அசைந்தாடிக்கொண்டிருந்த கொத்துக்களிலிருந்து பொன்னிற மலர் இதழ்கள் உதிர்ந்த வண்ணமாக இருந்தன. பூரணச்சந்திரன் கீழ்வானத்தில் மிதந்து கொண்டு அந்தப் பூச்சரங்கள் வழியாக இளங்கோவைப் பார்த்தான்.

குளிர் நிலவைக் கண்டு முகம் சுளித்தான் இளங்கோ. அது அவனுக்குக் குளிர் நிலவாகத் தோன்றவில்லை. கொதிக்கும் தீப்பந்தமாகத் தெரிந்தது. தண்மதி வெங்கதிராயிற்று.

‘சிற்சில சமயங்களில் ரோகிணியின் கண்கள்கூட இப்படித்தான் குரூரமாக என்னைச் சுட்டெரிக்கின்றன’என்று நினைத்தான் இளங்கோ.

மற்ற எல்லா வேளைகளிலுமே இளங்கோ ரோகிணியை விரும்பினான், அவள் அழகில் மயங்கினான். அவள் விழிகளில் பொங்கிய ஒளி வெள்ளத்தில் கிறக்கமுற்றான். ஆனால் அந்தப் பெண் புலிப் பார்வை இருக்கிறதே அது மட்டிலும் அவனுக்கு அச்சத்தைத் தந்தது. அந்தக் கணப்பொழுதுக்கு மட்டும் அவன் அவளை வெறுத்தான் என்று கூடச் சொல்லலாம்.

“உங்களை வெறுக்கிறேன்!”என்று கூறியபோது, ஈழத்திலிருந்து திரும்பிய கப்பலின் மேல் தளத்தில் நின்று கொண்டு அவள் அப்படித்தான் சுட்டெரிப்பது போலப் பார்த்தாள்.

சற்று முன்பாக அவன் ரோகணத்துக்குப் புறப்பட வேண்டிய செய்தியைக் கேட்ட போதும் அவள் அவ்வாறே வெந்தணலாக விழித்தாள்.

அது போன்ற ஒரு மாற்றம் கண்களில் ஏற்பட்ட பிறகு அவள் பெண்ணல்ல, பெண் புலி-அவள் விரும்பாத ஏதோ ஒன்றைச் செய்யப் போகிறாள் என்பதற்கான அபாய அறிவிப்பு இது.

அதை இப்போது நினைத்துப் பார்த்து நடுக்கமுற்றான் இளங்கோ.

அவளுக்காக ரோகணத்துக்குப் போகாதிருக்கத் தன்னால் முடியுமா? கடமையை மறந்து அவள் முன்பாகக் கைகட்டிக் கொண்டு நிற்க முடியுமா?

சரக்கொன்றை சிரித்தது. இலைகள் தங்களுக்குள் ஏதோ இன்ப ரகசியம் பேசிக் கொண்டன. நிலவிலும் இப்போது நெருப்பில்லை!

கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு ‘ரோகிணி! நீ பாவம்.

கொடுத்துவைக்காதவள்,’என்று தனக்குள் சொல்லிவிட்டு, நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான் இளங்கோ. கண்களை மூடிக் கொண்டே இருந்தான்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அவன் முகத்தில் பொல பொலவென்று மலர் இதழ்கள் உதிர்ந்தன. கண்களைத் திறந்தான். அவனால் தன்னையே நம்ப முடியவில்லை. ஒரு பூங்கொத்தை வளைத்து அவன்மீது மலர்மாரி பொழியச் செய்து கொண்டு நின்றாள் ரோகிணி.

“யாரது?”என்றான் இளங்கோ.

“உங்களைத் தேடிக்கொண்டு இங்கு வேறு யார் வருவார்கள்?” ‘இதெல்லாம் வெறும் மனப் பிராந்தி’என்று அவன் மனம் சொல்லியது. இல்லை, இரத்தமும் சதையுமாய் எதிரில் நிற்கிறாள் என்று அவன் கண்கள் கூறின.

“எங்கெல்லாமோ போய் உங்களைத் தேடி அலைந்து விட்டு இங்கே வந்திருக்கிறேன்”என்று கூறி அவனுக்கு மிக அருகில் தரையில் கரங்களை ஊன்றிச் சாய்ந்தாள் ரோகிணி.

உடனே அங்கிருந்து எழுந்து போய்விட வேண்டுமென்று ஒரு கணமும், அந்த இரவு முழுவதும் அங்கேயே அவள் அருகில் தங்கிவிட வேண்டுமென்று மறு கணமும் இருவிதமாகவும் நினைத்தான் இளங்கோ. என்றாலும் எழுந்து செல்லாமல் முகத்தை வேறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டு, "எனக்குத் தனிமை வேண்டும் ரோகிணி, தனிமை வேண்டும்"என்றான் இரக்கமற்ற குரலில்.

"எனக்கு நீங்கள் வேண்டும்"என்று கூறிச் சட்டென்று அவன் கரத்தைப் பற்றினாள் ரோகிணி. அந்தப் பிடியில் உறுதியிருந்தது. அவனை நழுவவிட விரும்பாதவள் போல் அவள் இறுகப் பற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளிடம் ஏற்பட்டிருந்த மாறுதலின் காரணம் அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்? தம்பியின் உயிருக்கு ஆபத்து என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தவள், இப்போது அவனைப் பற்றியே பயந்தாள் என்பதை அவன் கண்டானா, என்ன?

"ரோகிணி! என்னால் உன்னைப் புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை. உன் பேச்சிலும் செயலிலும் எது பொய், எது மெய்யென்று தெரியாமல் திகைக்கிறேன் நான். நீ என்னை அடிக்கடி குழப்புகிறாய். ஒரு சமயம் நடந்து கொள்வது போல் மறுசமயம் நடந்து கொள்வதில்லை. நீ என்னை இன்னும் நம்பவில்லை என்றே நினைக்கிறேன்."

"என்னை மன்னிக்க மாட்டீர்களா, இளவரசே?"என்றாள் ரோகிணி. சிரிப்பு வந்தது இளங்கோவுக்கு; வருத்தம் தோய்ந்த சிரிப்பு.

"இனியும் நீ மன்னிப்புக் கேட்பதில் பொருளில்லை. ஒவ்வொரு முறையும் என்னை அலைக்கழித்து விட்டுப் பிறகு அதற்காக வருந்துகிறாய், ரோகிணி. உண்மையைச் சொல்லிவிடு, கொடும்பாளூர்க் கோயிலில், 'உங்களோடு ஒன்றி உறைந்து வாழும் நாள் எந்நாளோ?'என்று கேட்டாயே, அதை நான் நம்புவதா? அல்லது, என் முகத்துக்கெதிராகவே கதவைத் தாழிட்டு என்னைச் சிறுமைப்படுத்தினாயே, அதை நம்புவதா! இந்த இரண்டு ரோகிணிகளில் உண்மையானவள் யார் என்பதை மட்டும் சொல்லிவிடு!"

என்ன பதிலைச் சொல்வாள் ரோகிணி? எப்படிச் சொல்வாள்?

“இளவரசே! என்னிடம் எதையுமே கேட்காதீர்கள். உங்களைவிட நான் அதிகமாய்க் குழம்பிப்போயிருக்கிறேன்”என்று பற்றியிருந்த கரத்தை இழுத்து அதற்குள் தன் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள் ரோகிணி. அவளுடைய மிருதுவான இதழ்கள் அவன் கரத்தில் பதிந்தன. கண்ணீரைக் காணிக்கையாக்கிக் கொண்டே அவள், “நீங்கள் எப்படியாவது பத்திரமாகத் திரும்பி வந்தால் போதும்”என்றாள்.

“இப்படிச் சொல்வதைவிட உன் தம்பியைப் பத்திரமாகப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று சொல்! உன் குழப்பத்துக்குக் காரணம் அதுதானே?”

“அதுவும் ஒரு காரணம். அதைப்பற்றிக்கூட நான் இப்போது அவ்வளவு கவலைப்படவில்லை. ஆனால்...”

“ஆனால் என்ன?”

“நாம் ஒன்றிப் பேசி உறவை வளர்க்க முடியும் என்று நான் கனவு காணத் தொடங்கிய வேளையில், திடீரென்று வந்த பிரிவுச் செய்தி எனக்குப் பேரதிர்ச்சியைத் தந்து விட்டது. அதனால் எழுந்த ஆத்திரத்தை என்னால் எவ்வளவு முயன்றும் அடக்கவே முடியவில்லை.”

“மெய்தானா ரோகிணி?”என்று கேட்டுக்கொண்டே துள்ளி எழுந்தான் இளங்கோ. “உண்மையாகவே நீ என்னிடம் அவ்வளவு பற்றுதல் வைத்திருக்கிறாயா?”என்று கேட்டான்.

ரோகிணி தன் துயரத்தை மறந்து சிரித்தாள். வானத்துக் குளிர் நிலவு அப்போது அவள் முகத்தில் பாலாக வழிந்தது. அவளுடைய கண்களினின்றும் அதே நிலவுக் கதிர்கள் மின்னிச் சிதறுவதைக் கண்டான் இளங்கோ.

அந்தக் கண்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு, “ரோகிணி! உன்னிடம் ஒரு வரம் கேட்கிறேன்! தருகிறாயா”என்றான்.

துணுக்குற்றாள் ரோகிணி. எதைக் கேட்கப் போகிறானோ என்ற அச்சம். அத்துடன் அவனது குழைவைக் கண்டு ஆனந்தமும் அடைந்தாள்-வரம் என்ற சொல் பயபக்திக்குரிய சொல் அல்லவா?

“வரம் வேண்டாம்; ஆணையிடுங்கள்.”

“உன் கண்களில் கனிவு ததும்பும்போது நான் பாகாய் உருகிவிடுகிறேன். உன் கண்கள் சிரிக்கும்போது நான் சிங்கத்தின் வலிமையைப் பெற்றுவிடுகிறேன். அவற்றில் அன்பின் உதயத்தை உணரும்போது என் மனம் முழுமதி கண்ட திரை கடலாகப் பொங்கி எழுந்து ஆர்ப்பரிக்கிறது. ஆனால்...ஆனால்...”

உருக்கத்துடன் பேசிக்கொண்டு வந்தவன், அடுத்தாற்போல் தன் பேச்சை நிறுத்திப் பெருமூச்சுவிட்டான்.

இன்பத்தின் சிகரத்தை நோக்கி மேலே மேலே பறந்து கொண்டிருந்த ரோகிணி, அதனுடைய தயக்கத்தைக் கண்டு அந்தரத்தில் தவித்தாள். “ஏன் நிறுத்தி விட்டீர்கள்? மேலே சொல்லுங்கள்.”

“இனி நான் சொல்லப்போவது உனக்குக் கசப்பைத் தரலாம். ஆனால் நான் அதை மறைக்க விரும்பவில்லை. உன் மனதுக்குள் எங்கோ ஒரு மூலையில் ஒரு கொடும்புலி மறைந்து கொண்டிருக்கிறது! திடீரென்று அது உன் கண்களின் வழியே எட்டிப் பார்த்து என் மீது பாய விரும்புகிறது. அந்தச் சமயங்களில் நீ பார்க்கும் பார்வையும், அதைத் தொடர்ந்து நீ செய்யும் செயல்களும் மிகமிகப் பயங்கரமானவை.”

ரோகிணிக்கு இப்போது கசப்பாகத்தான் இருந்தது.

“ரோகிணி! எனக்குச் சோழ நாட்டுக் கொடிகள் மீது பொறிக்கப்பட்ட புலிச் சின்னங்களை மட்டும் பிடிக்குமே தவிர, உயிர்ப் புலிகளைக் கண்டால் நானும் வெறியனாகி விடுவேன். உன்னை ஒருநாள் கடலில் தூக்கி எறிய நினைத்தேனல்லவா? அது என் தவறல்ல; உன் விழிகள்

செய்த தவறு. நான் கேட்கும் வரம் இதுதான்; உன்னிடமுள்ள அந்தப் புலி உணர்வைக் கொன்றுவிடு. நிறைமதியைப் போன்ற உன் விழிகளில் வெங்கதிரின் நெருப்பைக் கலந்துவிடாதே!''

சில விநாடிகளுக்கு அங்கே மௌனம் நிலவியது. பிறகு அவள், “உங்கள் ஆணைப்படியே இனி நடக்க முயல்கிறேன்; எனக்கே ஏன் அப்படி மாறுகிறேன் என்று தெரியவில்லை''என்றாள்.

“முயன்றால் போதாது; முடிவு செய்துகொள்''என்றான் இளங்கோ.

“அப்படியே ஆகட்டும்.''

“நீ கொடுத்த வரத்துக்குப் பிரதியாக நானும் ஒரு உண்மையைச் சொல்கிறேன், கேட்டுக்கொள்; உன் தம்பியை வேட்டையாடிக் கொல்லும் அளவுக்க நான் கொடியவனல்ல. பெண்கள், சிறுவர்கள், முதியவர்கள் இவர்களையெல்லாம் கொல்லக்கூடாது என்பது மாமன்னரின் ஆணை. ஆகவே அவன் உயிருக்கு என்னால் ஆபத்து ஒன்றும் நேராது. முடிந்தால் நான் அவனை எப்படியாவது கைப்பற்றி இங்கே உன்னிடம் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறேன்.''

‘அது உங்களால் முடியவே முடியாது!’என்று சொல்லத் தோன்றியது ரோகிணிக்கு. என்றாலும் தன் தம்பியிடம் அவன் காட்டிய பரிவுக்காக அவள் தனக்குள் மகிழ்ச்சியுற்றாள்.

“ரோகணத்துக்குப் புறப்படும்போது, நானும் உங்களிடம் சில செய்திகள் கூறுகிறேன்.''

“ஏன் இப்போதே அவற்றைச் சொல்லக்கூடாதா?''

“ஊஹூம்! பொறுத்திருங்கள்!''என்று கூறிச் சிரித்தாள் அவள்.

அந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்திக்கவே அவர்களுக்கு மனமில்லை. எழுந்து நடந்தார்கள்; பிரிந்தார்கள்.

27. பறந்தது புறா

மகிந்தர் தமது மதியமைச்சரோடும், மற்றவர்களுடனும் மந்திராலோசனை நடத்திய காலம் ஒன்றிருந்தது. அதாவது, மந்திராலோசனை என்ற பெயரில் அமைச்சர் கீர்த்தி தனிமையில் கூறிய செய்திகளைத் தாமே கூறுவது போல் சபையில் கூறுவார். கூடியிருப்போருக்கும் இந்த இரகசியம் தெரியும். என்றாலும் எல்லோரும் மன்னருக்குத் தலையாட்டி வைப்பார்கள். மதியமைச்சர் நினைத்த காரியம் மன்னரின் வாயிலாக நிறைவேறி விடும்.

இதெல்லாம் பழங்கதை. இப்போது மகிந்தர் தாமாகவே மந்திராலோசனை செய்யவேண்டிய கட்டம் வந்துவிட்டது. ஆள்வதற்கு நாடில்லை; ஆலோசனைக்கு மண்டபமில்லை. கூறுவதற்கு மதியமைச்சரும் மற்றவர்களும் இல்லை. எனினும், அமைச்சர் கீர்த்தியின் தொடர்பு அவருக்கு அந்தக் காளமுகன் வாயிலாகக் கிடைத்ததிலிருந்து, அவருடைய சொந்த மதி சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்யத் தொடங்கி விட்டது. மாளிகையின் மேல் மாடக் கூடமே அவருடைய மந்திராலோசனை சபை. பணியாள் கந்துலனே அவருடைய மதியமைச்சர். குடும்பமே அவரது குடிபடை.

குடும்பத்தில் ஒருத்தியான ரோகிணியிடம் மட்டிலும் அவருக்கு ஓர் உறுதியான எண்ணம் ஏற்படவில்லை. சிற்சில சமயங்களில் அவர் அவளை அளவுக்கதிகமாக நம்பினார். வேறு சில சமயங்களில் அவளைக் கண்டு பயந்தார். அவளை நம்பவும் முடியவில்லை; நம்பாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை.

அதனால் ரோகிணி இளங்கோவைத் தேடிக்கொண்டு வெளியே போன சமயத்தில் அவர் கந்துலனை அழைத்துக் கொண்டு மேல்மாடத்துக்குச் சென்றார். அவள் இளங்கோவைத் தேடிச் சென்றாள் என்ற விஷயம் அவருக்குத் தெரியாது, தெரிந்திருந்தால் ஒருவேளை கந்துலனை அவள் பின்னால் அனுப்பியிருந்தாலும் அனுப்பியிருப்பார்.

மேல் மாடத்தில் கந்துலன் மகிந்தரின் காலடியில் தரையில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவருக்குப் புதிதாகத் தெரிந்த சில செய்திகளை அவனிடம் சொல்லத் தொடங்கினார் மகிந்தர்.

அவருடைய குரல் அவர் காதுகளுக்கே எட்டாத அளவுக்கு அவ்வளவு மெல்லியதாக இருந்தது. அதிலிருந்து அவர் வெளியிடப் போகும் தகவலின் முக்கியத்தவத்தை நன்கு உணர்ந்து கொண்டான் கந்துலன்.

“கந்துலா! அமைச்சர் கீர்த்தியை நீ ஓர் அதிசய மனிதர் என்று நம்புகிறாயா?”

“பிரபு! அதிலென்ன சந்தேகம்? அவர் ஒரே சமயத்தில் ஒன்பது இடங்களில் தோன்றக் கூடியவராயிற்றே? காற்றைப்போல் அவர் எங்கும் நிறைந்து எல்லாம் செய்யக் கூடியவராயிற்றே! நீங்கள் அவரை நேரில் சந்தித்தீர்களா, பிரவு?”என்று கேட்டான் கந்துலன்.

“காற்றைப்போல் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் உலவுகிறவரை நான் எப்படி நேரில் சந்திக்க முடியும்? அவர் எங்கே இருந்தாலும் நமக்கு நல்லதைத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறார்...கந்துலா! நம்மை இவர்கள் இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வந்த பிறகு அவர் அங்கே சும்மாயிருந்துவிடவில்லை; நமக்குப் பின்னாலேயே சில ஆட்களுடன் சோழ நாட்டுக்கு வந்திருக்கிறார். சோழ நாட்டுக்கென்ன, தஞ்சைத் தலைநகருக்கே வந்திருக்கிறார்.”

“என்ன?”

“ஆமாம். அங்கங்கே நம்பிக்கையான ஒற்றர்களை வைத்திருக்கிறார். ஆனால் அப்படியிருந்தும்கூட நம்மோடு அவரால் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை.”

“எப்படி முடியும்? இந்தச் சோழநாட்டுக் கிராதகர்கள் தான் நம்மிடம் அன்பு செலுத்தியே நம்மைக் கொல்லுகிறார்களே. அவர்கள் கையில் விழுந்துவிட்ட பிறகு, அதிலிருந்து தப்ப முடியாது போலிருக்கிறதே!”

“முடியும் கந்துலா, முடியும்! அவர்களுடைய ஒற்றர்கள் இப்போது மேலைச் சளுக்கநாட்டு ஒற்றர்களைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் நம்மை ஒரு பொருட்டாக இனி அவர்கள் நினைக்க மாட்டார்கள்.’’

“இப்போது அமைச்சர் எங்கேயிருக்கிறார், பிரபு?’’

“எங்கிருக்கிறாரோ தெரியாது. ஆனால் நகருக்குள் அவருடைய ஆட்களில் ஒருவனைச் சந்திக்க முடியும்-நான் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேட்டுக்கொள். உன்னுடைய மகள் கிளி வளர்க்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறாள்! நாளைக்கு நகரச் சந்தை கூடுமல்லவா! அந்தச் சந்தைக்குப் போய்க் காட்டுப் பறவை விற்கும் வேடனைச் சந்தித்து ஒரு கிளி வாங்கிக் கொண்டு வருகிறாயா’’

“அரண்மனைத் தோட்டத்துக்குள் ஆயிரம் கிளிகள் பறக்கின்றனவே பிரபு? அவைகள் போடுகிற கூச்சலைக் கேட்டால் எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வருகிறது! அவைகளில் ஒன்றைப் பிடித்துக் கொள்ளக்கூடாதா! மேலும் எப்போது என் மகள் தங்களிடம் கிளி வேண்டுமென்று கேட்டாள்? என்னிடம் அவள் கேட்கவில்லையே!’’

“முட்டாள்! அரண்மனைக் கிளியைப் பிடித்தால் அது அபசாரம்!’’என்று சொல்லிவிட்டு, இப்படி ஒரு மதிமந்திரி தமக்குக் கிடைத்ததற்காக அநுதாபப்பட்டுக் கொண்டு, அவனிடம் விஷயங்களை விளக்கினார். அவன் செவிகளுக்குள் புகுந்த செய்தி அவன் தலையைச் சுற்ற வைத்தது.

அதன்படி நடப்பதற்கு அவனுக்கு ஆசையாகவும் இருந்தது; பயமாகவும் இருந்தது.

“யாரும் உன்னைக் கேட்க மாட்டார்கள். கேட்டால் கிளி வாங்கப் போவதாய்ச் சொல்லி வை. உன் உயிர் பறிபோனாலும் நான் கொடுக்கிற ஓலை மட்டிலும் வழியில் பறி போய்விடக்கூடாது; தெரிந்ததா?’’

“சித்தம் பிரபு!’’என்று சித்தம் கலங்கியவாறே கூறினான் கந்துலன்.

மறுநாள் கந்துலன் அரண்மனைக் கோட்டையை விட்டு வெளியே சென்றபோது அவனை யாரும் ஏனென்று கேட்கவில்லை. முன்பே பலமுறை வெளியில் சென்று பழக்கப்பட்டவன் அவன். மேலங்கிக்குள் மறைத்து வைத்திருந்த ஓலைதான் அவனக்குப் பயத்தைத் தந்ததே தவிர, காவலர்கள் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு அசட்டையாக நின்றனர்.

சந்தையில் மகிந்தர் குறிப்பிட்ட மூலையில் ஒரு காட்டு வேடன் நின்றுகொண்டு பறவைகளை விலை கூவிக்கொண்டிருந்தான். கொக்கு, காடை, கௌதாரி, காட்டுக்கோழி, மணிப்புறா முதலிய பறவைகள் அவனுடைய மூங்கில் கூடைக்குள் அகப்பட்டு நானாவித ஒலிகளை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன; வெளியிலும் கால்களைக் கட்டிய கொக்குகளையும், நாரைகளையும் திட்டுத் திட்டாகப் போட்டுவைத்திருந்தான்.

அவனைச் சுற்றி இரண்டு பாகத்தூரத்துக்கு அவனுடைய உடலின் நாற்றமும், பறவைகள் எச்சமிட்ட நாற்றமும் ஒன்றாக வீசிக்கொண்டிருந்தன. நகரத்துக்கு வெளிப்புறத்தில் வாழும் ஏழை மக்கள் சிலர் அவனிடம் பேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் விலை கொடுத்து வாங்கவும் செய்தனர்.

மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டே அவனிடம் சென்று “உன்னிடம் கிளி இருக்கிறதா, கிளி? என் மகளுக்குக் கிளி வளர்க்க வேண்டுமென்று நீண்ட நாட்களாக ஆசை!”என்றான் கந்துலன்.

வேடன் கந்துலனைப் பார்த்துக் கொண்டே கிடையாதென்று சொல்லுவதுபோல் உதட்டைப் பிதுக்கினான். அவன் பார்வை சந்தேகத்துக்குரியதாகத் தோன்றியது.

“வேறே எங்கேயாவது இங்கே கிடைக்குமா?”

“உண்ணும் பறவைகளானால் நான் தருகிறேன்; வளர்க்கும் பறவைகளானால் வேறு எங்கேயாவது போய்க் கேட்டுப்பார்?”

சற்று நேரம் நின்று பார்த்துவிட்டு ஒன்றும் புரியாமல் திரும்பப் போனான் கந்துலன்; வேடதாரி வேடனைத் தேடி வந்து உண்மையான வேடன் முன் நிற்பது போல் அவனுக்குப்பட்டது. இரண்டு அடிகள் எடுத்து வைத்தவுடன், “ஐயா! ஒரே ஒரு கிளியை என் உயிரைப்போல் என் குடிசையிலே வளர்த்து வருகிறேன். அதை வேண்டுமானால் வந்து பாருங்கள்!”என்றான் வேடன்.

“இப்போது வரட்டுமா?”

சந்தையைப் போய் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு வரும்படியாகவும் அதற்குள் முடிந்தவரை தன் பறவைகளை விற்றுவிட்டு வருவதாகவும் கூறினான் வேடன்.

இரண்டு நாழிகைக்குப் பிறகு இருவரும் பல குறுகலான தெருக்களைக் கடந்து நகரத்துக்கு வெளியே வந்தார்கள். காட்டுக்குள் புகுந்து ஒரு கூரைக் குடிசையை அடைந்தார்கள். வழியில் அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொள்ளவில்லை.

குடிசையின் வாசலில் ஒரு கிழவி நின்றுகொண்டே வேடனைப் பார்த்து வரவேற்பதுபோல் சிரித்தாள். பிறகு கந்துலனைக் கண்டதும், சந்தேகக் கண்களுடன் நோக்கினாள். “நம்முடைய ஆள்தான், பெரியம்மா! சந்தேகப்படாதீர்கள்”என்றான் அந்த வேடன்.

வேடனிருந்த நாற்றத்தைவிட ஒன்பது மடங்கு நாற்றம் அந்தக் குடிசைக்குள் குடிபுகுந்து கொண்டிருந்தது. மூலைக்கு மூலை கந்தலும், உடைந்த சட்டிகளும், பறவைகளின் இறகுகளும் காணப்பட்டன. ஒரு மூலையில் தெரிந்த புறாக் கூட்டிலிருந்து நூதனமான சத்தம் வெளிவந்தது.

ஓலையை வாங்கிப் பார்த்த வேடன் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள். பிறகு, “இந்தப் பெரியம்மா யார் தெரியுமா! இவர்கள்தான் அந்தக் காளமுகனின் தாயார். இங்கே வந்து முழுமையாக ஒரு வாரம்கூட ஆகவில்லை. எனக்கு ருசியாகச் சமையல் செய்து போடுகிறார்கள்.”

கந்துலனும் கிழவியும் ஒருவரையொருவர் நம்பிக்கையோடு பார்த்துக் கொண்டார்கள். கந்துலன் அந்தக் கிழவியைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்.

“ஆமாம்! நாளைக்கு ஒரு நாட்டுக்கே அரசராகப் போகிற வீரரைப் பெற்றெடுத்த அம்மையார் இவர்!”என்று மேலும் கூறினான் வேடன்.

‘ஆமாம்; நீ யாரென்று இன்னும் சொல்லவில்லையே?’என்று கேட்கத் தோன்றியது கந்துலனுக்கு. ஆனால் கேட்கும் துணிவு ஏனோ அவனுக்கு ஏற்படவில்லை.

குடிசைக்குள் நுழைந்தபின்பு அந்த வேடன் நடந்து கொண்ட விதமும் அவனுடைய செருக்கான போக்கும் கந்துலனின் வாயை அடைக்கச் செய்துவிட்டன. வேடனோ கந்துலனை யார் என்றும் கேட்கவில்லை; தான் யார் என்றும் சொல்லவில்லை. ஓலையை உடனே கிழித்தெறிந்து விட்டுத்தான் வேறொரு ஓலையை எழுதினான். மகிந்தரிடம் கொடுப்பதற்காக எழுதும் மாற்றோலையாக இருக்கும் என்று முதலில் நினைத்தான் கந்துலன். ஆனால் வேடன் ஓலையைக் கந்துலனிடம் கொடுக்கவில்லை. புறாக் கூண்டிலிருந்து ஒரு புறாவை எடுத்து அதன் காலில் கட்டிவிட்டான். அதை அன்போடு தடவிக் கொடுத்தபடியே குடிசைக்கு வெளியில் எடுத்துச் சென்றான்.

வேடனின் கைப்புறா அவனிடமிருந்து விடுதலை பெற்று விண்ணில் பறப்பதை வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் கந்துலன்.

“நேரே இது ரோகணத்துக்குப் பறந்து போகுமா? அமைச்சருக்கு இந்த ஓலை கிடைத்துவிடுமா?”

வேடன் தன் பற்கள் தெரியச் சிரித்தான். அவனுடைய சிரிப்புக்கூடப் பயங்கரமாக இருந்தது கந்துலனுக்கு.

“இது ஆனைங்கலத்துக்குப் போகும்; அங்கிருந்து மனிதர்கள் போவார்கள்”என்றான் வேடன்.

“மாமன்னருக்கு ஏதும் மாற்றுச்செய்தி இருந்தால்...’’

“ஒரு செய்தியும் இல்லை. புறா பறந்துவிட்டதென்று சொல் போதும்! போகும்போத மறவாமல் கிளியை எடுத்துக் கொண்டு போய் உன் மகளிடம் கொடு.’’

கிளியை வாங்கி அதைத் தடவிக் கொடுத்தான் கந்துலன். கிளியின் மார்பு அவன் நெஞ்சைப்போலவே படபடவென்று அடித்துக்கொண்டது. புறப்படுவதற்காகத் திரும்பினான். வேடனைப் பற்றிய விவரம் தெரிந்து கொள்ளாமல் திரும்பவும் அவனுக்கு மனமில்லை. அவன் கேட்க விரும்பிய கேள்வி பலமுறை அவன் தொண்டை வரையில் வந்துவிட்டுப் பிறகு திரும்பிச் சென்றது.

கடைசியில் துணியை வரவழைத்துக்கொண்டு “மன்னரவர்கள் ‘யாரிடம் ஓலையைக் கொடுத்தாய்?’என்று கேட்டால் நான் என்ன பதில் சொல்வது?’’என்று தயங்கியபடியே கூறித் தரையைப் பார்த்தான்.

“கந்துலா! இன்னுமா நீ கண்டுகொள்ளவில்லை?’’என்ற முரட்டுக் குரல் அந்த வேடனிடமிருந்து வெளிவந்தது.

அந்தக் குரலுமா இவ்வளவு நேரம் மாறுவேடம் புனைந்து கொண்டிருந்தது.

“பிரபு! பிரபு! மன்னிக்கவேண்டும். பிரபு!’’என்று பதறித் தரையில் வீழ்ந்து வேடனின் கால்களைப் பற்றிக் கொண்டான் கந்துலன்.

28. தேடி வந்தவன்

ரோகணத்துக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்பு மாமன்னரிடம் கட்டளைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக அவருடைய அரண்மனைக் கூடத்துக்குச் சென்றான் இளங்கோ. அப்போது சக்கரவர்த்தி தமது புதல்வி அருள்மொழியோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். இளங்கோவைக் கண்டவுடன் அங்கிருந்து எழுந்து செல்ல முற்பட்டாள் அருள்மொழி.

அவளையும் தம்மோடு இருக்கச் சொல்லிவிட்டு, இளங்கோவுக்கு ஓர் ஆசனத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார் இராஜேந்திரர். சிறிது நேரம் ஏதோ யோசனை செய்தார். பிறகு பேசலானார்.

“இளங்கோ! உன்னுடன் ரோகணத்துக்கு இப்போது பெரும்படையை அனுப்பி வைப்பது சாத்தியமில்லை. ஆயிரம் வீரர்களை மட்டிலும் நீ அழைத்துச் சென்றால் போதும். அவர்களையும் கலவரம் நடக்கும் பகுதிகளில் அங்கங்கே பிரித்து நிறுத்தி விடு.

“பாண்டியர்கள் பதுங்கியிருக்கும் மறைவிடங்களைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து அவர்களை நிர்மூலமாக்கி விட்டுத் திரும்பவேண்டும். நமது படைநிறுத்தச் செய்தி கேட்டால் பதுங்கியவர்கள் வெளியில் வரமாட்டார்கள். அவர்களைக் கண்டு பிடிப்பதென்பது மிகவும் தொல்லை பிடித்த வேலை தான். அதை விட்டால் நமக்கு வழியுமில்லை.”

“சக்கரவர்த்திகளே! எனக்கென்னவோ இதை எளிதில் முடித்து விடலாம் என்றே தோன்றுகிறது”என்றான் இளங்கோ.

“இளவரசர் எதையுமே எளிதாகத்தான் கருதுகிறார்”என்று குறுக்கிட்டுக் கூறினாள் அருள்மொழி, “ரோகணத்து மலைக் காடுகள் காலங்காலமாக நம்மை ஏமாற்றி வந்திருக்கின்றன. அவ்வளவு எளிதாக அவை நமக்குப் பாண்டியர்களைக் காட்டிக்கொடுக்கப் போவதில்லை. மிகமிகக் கடுமையான பொறுப்பு இது!”

சக்கரவர்த்தி சிரித்துக்கொண்டே அருள்மொழியைப் பார்த்துக் கூறினார்:

“எத்தனையோ வீரர்கள் இருக்கும்போது எதற்காக இளங்கோவைத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்புகிறேன்; கடுமையான கடமைகளை எளிதென்று நினைத்துச் செய்பவன்தான் வீரருக்குள் வீரன். மறைத்து வைத்திருந்த மணி முடியையே தேடிக் கண்டுபிடித்துக் கைப்பற்றி வந்தவனுக்கு இந்த வேலை

எம்மாத்திரம்?”

அருகில் தன்னை வைத்துக்கொண்டே சக்கரவர்த்தி இவ்வளவு தூரம் தன்னைப் புகழ்ந்துரைத்தது இளங்கோவுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. நன்றிப் பெருக்கால் நாத்தழுதழுக்க, “எல்லாம் தங்களது ஆசியின் துணையால் நன்கு நிறைவேறிவிடும், சக்கரவர்த்திகளே!”என்றான்.

அடுத்தாற்போல் இராஜேந்திரர் “அருள்மொழி கூறியதும் உண்மைதான், இளங்கோ!”என்று தொடங்கினார். “நாட்டிலும் நகரத்திலும் நாம் போராடி வெற்றிபெறுவது பெரிதல்ல. காடுகளுக்குள்ளேயும் மலைகளுக்கிடையேயும் நாம் பகைவர்களைத் தேடித் திரியவேண்டும். எந்தச் சமயத்தில் எந்தப் பக்கத்திலிருந்து தாக்கப்படுவோம் என்பது நமக்கே தெரியாது. மரத்துக்கு மரம், மலைக்கு மலை மனிதர்கள் மறைந்திருந்தாலும் அதில் வியப்பில்லை.”

அருள்மொழியின் கண்கள் கலங்கின. பின்புறம் திரும்பி யாருமறியாவண்ணம் அவற்றைத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டாள் அவள்.

“சாதாரண ஒற்றர்களின் திறமை இதில் பலனளிக்காது. அமைச்சர் கீர்த்தியின் நடமாட்டங்களைப் பற்றி ஓரளவு அறிந்தவர்களின் துணை உனக்கு வேண்டும். மகிந்தர் தெரிந்து வைத்திருப்பார். அவரது குடும்பத்தாரும் அறிந்திருக்ககூடும். ஆனால் வெளியிடமாட்டார்கள்”என்று

கூறி, மேலே ஒன்றும் சொல்லாமல் இளங்கோவின் முகத்தை உற்று நோக்கினார் மாமன்னர்.

அவன் முகத்தில் மாமன்னரின் கூர்மையான விழிகளுக்கு மட்டிலும் புலப்படும் அளவுக்கு ஒளிபடர்ந்து மறைந்தது. அதை நன்றாகக் கவனித்துக் கொண்டார் சக்கரவர்த்தி.

“உன் திறமையில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது; நீ வெற்றி பெறுவாய்’’என்று கூறிமுடித்தார் அவர்.

மேலும் சில விவரங்களைச் சக்கரவர்த்தியிடம் கேட்டுக்கொண்டு, கூடத்தைவிட்டுப் புறப்படுவதற்காக மெல்ல எழுந்தான் இளங்கோ. பணியாள் ஒருவன் பரபரப்புடன் வந்து, “சக்கரவர்த்திகளே! வேங்கி நாட்டிலிருந்து இளவரசர் வந்திருக்கிறார்’’என்று மகிழ்ச்சியோடு செய்தியை அறிவித்தான்.

“யார் நரேந்திரனா!’’என்று ஆவலுடன் கேட்டுக் கொண்டே ஆசனத்தினின்று எழுந்தார் இராஜேந்திரர். வரவேற்பதற்காக வாயிற் பக்கம் விரைந்து சென்றார். இளங்கோவும் அருள்மொழியும் அவரைப் பின்பற்றினார்கள். எல்லோருக்குமே மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தி அது.

வணக்கம் கூறிவிட்டு, “மாமா’’என்று உரிமையோடு மாமன்னரைத் தழுவிக்கொண்டான் நரேந்திரன். மற்ற இருவரையும் பார்த்துப் புன்னகை பூத்தான். பிறகு சக்கரவர்த்திகளும் அவனும் ஒன்றாக அமர்ந்து குடும்ப நலன்களைப் பரிமாறிக் கொண்டார்கள்.

“சிறிய குந்தவையும் விமலாதித்தரும் நலமாயிருக்கிறார்களா?’’என்று தமது தங்கையையும் மைத்துனரையும் பற்றி விசாரித்தார் சக்கரவர்த்தி.

அருள்மொழியும் அவனுடன் கலகலப்பாகப் பேசினாள். இளங்கோவும் அவர்கள் பேச்சில் கலந்து கொண்டான். ஆனால் அருள்மொழியிடம் முகம் கொடுத்துப் பேசிய

அளவுக்கு அவன் இளங்கோவைப் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை.

ஆண்களில் அழகன் நரேந்திரன். வேங்கி நாட்டுக்கே இயல்பான சந்தன நிறமும் அந்த மண்ணுக்கேற்ற உயரமும் உடல் வலிமையும் பெற்றிருந்தான் அவன். அவனுடைய சொற்களில் மிடுக்கும் கண்களில் செருக்கும் கலந்திருந்தன. இளங்கோவுக்கு எதிரில் அவன் சக்கரவர்த்தியிடம் உறவு கொண்டாடிப் பழகிய விதம், ‘உன்னைவிட நான்தான் உரிமை பெற்றவன்’என்று இளங்கோவிடம் சொல்லாமல் சொல்லிக் காட்டியது போலிருந்தது.

“வடக்கே நிலைமை எப்படியிருக்கிறது?”என்று கேட்டார் மாமன்னர்.

“காஞ்சியிலிருந்து உத்தரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். வேங்கி நாட்டிலுள்ள கடைசி வீரன் வரையில் எல்லோரும் சோழ சாம்ராஜ்யத்துக்காக உயிர் துறக்கச் சித்தமாயிருக்கிறார்கள்”என்று பெருமையோடு கூறினான் நரேந்திரன்.

இராஜேந்திரர் அவனைத் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு இளங்கோவை நோக்கிப் புன்னகை பூத்தார்.

“ரோகணத்துக்குப் புறப்படும் வேளையில் தம்பியாரைப் பார்க்க முடிந்தது நல்லதொரு வாய்ப்புத்தான்”என்றான் இளங்கோ.

“ரோகணத்துக்கா?”என்று வியப்புடன் கேட்ட நரேந்திரன், “அங்குதான் ஏற்கெனவே போய்க் கிடைக்கக்கூடிய எல்லாப் புகழையும் நீங்களே திரட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டீர்களே! வேங்கி நாட்டுக்காரர்களுக்குச் சிறிதுகூட வாய்ப்புக் கிடைக்காதபடி செய்து விட்டீர்களே?”என்று சிரித்துக்கொண்டே கூறினான். அவனுடைய சிரிப்புக்குள்ளேயிருந்த மனப்புழுக்கத்தை இளங்கோவால் உணராதிருக்க முடியவில்லை.

மாமன்னர் குறுக்கிட்டு, "கொடும்பாளூரும் வேங்கி நாடும் நமது சாம்ராஜ்யத்தின் இரு கண்கள். தெற்கே இருப்பதால் ரோகணத்துப் பங்கை இளங்கோ பெறுகிறான். வடக்கில் கிடைக்கப்போகும் புகழெல்லாம் உனக்குத்தானே, நரேந்திரா?''என்று ஆறுதல் கூறினார்.

"என்ன இருந்தாலும் கொடும்பாளூர், தலைநகரத்துக்கு அருகில் இருக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கிறதல்லவா?''

"அப்படியென்றால் தம்பியாரும் என்னோடு ரோகணத்துக்கு வரட்டுமே!''என்று அனுமதி கேட்பதுபோல் மன்னரைப் பார்த்தான் இளங்கோ.

"இல்லை, நீங்களே சென்று வாருங்கள். வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு இப்போதுதான் தஞ்சைக்கு வந்திருக்கிறேன். கிடைக்கும் விருந்துகளை விட்டுவிட எனக்கு விருப்பமில்லை''என்று கூறிச் சிரித்தான் அவன். சிரிப்போடு சிரிப்பாக அவன் விழிகள் அருள்மொழியை நாடின.

இளங்கோவுக்குத் திடீரென்று ரோகிணியின் நினைவு வந்துவிட்டது. ரோகணத்துக்குப் புறப்படுவதற்குள் கிடைக்கும் சொற்பப் பொழுதில் ஒரு துளியையாவது அவளுடன் கழிக்கலாமல்லவா? சட்டென்று எழுந்து நரேந்திரன் முதலானவர்களிடம் சொல்லிக்கொண்டு வெளியில் வந்தான்.

அவன் புறப்பட்ட சில விநாடிகளில் அருள்மொழியும் அங்கிருந்து கிளம்பி விட்டாள்.

"உங்களையெல்லாம் பார்க்க நான் வந்திருக்கும்போத நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள் இளவரசி?''என்று கேட்டான் நரேந்திரன்.

"தந்தையாரிடம் பேசிக்கொண்டிருங்கள். இதோ வந்து விடுகிறேன்''என்று சொல்லிவிட்டு, துரிதமாக நடந்து இளங்கோவின் பின்னால் வந்தாள் அருள்மொழி.

இவற்றையெல்லாம் கண்டும் காணாதவர் போல் கவனித்தும் கவனியாதவர்போல் நடந்து கொண்டார் இராஜேந்திரர். பரம்பரை உறவினர்களான வேளிர்களின் பயபக்தியும் வீரமும் தன்னடக்கமும் அவருக்குத் தெரிந்துதான் இருந்தன. அதேபோல் புதிய உறவினர்களான வேங்கி நாட்டாரின் கலகலப்பையும், வீரத்தையும், வெகுளித் தன்மையையும் அவர் அறிந்துதான் இருந்தார். என்ன செய்வது? மாபெரும் சாம்ராஜ்யத்தைக் கட்டியாள வேண்டுமென்றால், பலவித சக்திகளையும் ஒன்றுதிரட்டித் தீரவேண்டியிருக்கிறதே!

வெளித் தாழ்வாரத்தில் ஏதோ யோசனையோடு மெதுவாக நடந்து சென்று கொண்டிருந்தான் இளங்கோ. நரேந்திரன் சின்னஞ்சிறு குழந்தையாக இருந்தபோது தஞ்சை அரண்மனையில் செல்லமாக வளர்ந்தவன். அந்தச் செல்லத்தையும் அதனால் பெற்ற உரிமையையும் அவன் இன்னும் மறக்க இயலவில்லை.

அதற்காக் கொடும்பாளூர்க்காரர்களைக் குத்திக்காட்ட வேண்டுமென்பதில்லையே! ஈழத்துக்குப் போய் மணிமுடியை எடுத்துக் கொண்டு வந்ததுகூட அவனுடைய கண்களுக்குக் குற்றமாகவா படவேண்டும்? வெகுநாட்களுக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட முதற் சந்திப்பின்போது அவன் இப்படிப் பேசியிருக்க வேண்டாம்!

“இளவரசே!”என்ற குரல் குழலோசைபோல் அவனுக்குப் பின்னால் ஒலித்தது. திரும்பிப் பார்த்தான் இளங்கோ. ஓட்டமும் நடையுமாக அவனை நெருங்கிக் கொணடிருந்தாள் அருள்மொழி.

“நங்கையாரே! என்ன இது! புதிய விருந்தினரை உபசரிக்க வேண்டிய வேளையில் நீங்கள் இங்கு வந்தால் தம்பியார் ஏதும் நினைக்க மாட்டாரா?”

“வேங்கி இளவரசர் விருந்துக்கு வந்திருப்பவர்; இன்னும் சில தினங்கள் இங்கேயே தங்கப்போகிறவர். ஆனால் நீங்கள்... நீங்கள்...”

அருள்மொழியின் குரல் தழுதழுத்தது. அவனை ஏறிட்டுப் பார்க்காமல் தன் காலின் பெருவிரலையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

“நான் மட்டும் என்ன? ரோகணத்துக்குப் போனால் திரும்பி வராமல் இருந்துவிடப் போகிறேனா?”இளங்கோ இலேசாகச் சிரித்தான்.

“முன்னொரு நாள் கொடும்பாளூர்த் தோட்டத்தில் நான் சொல்லியதை எப்போதும் மறந்துவிடாதீர்கள் இளவரசே! ரோகணத்துக்குள் எங்கு போனாலும் தனியே போக வேண்டாம். சில வீரர்களையாவது துணைக்கு வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“இளவரசியார் இவ்வளவு தூரம் கலக்கமுறுவதை நான் இப்போதுதான் முதன்முறையாகப் பார்க்கிறேன்”என்றான் இளங்கோ. நரேந்திரனுடைய செருக்கான சொற்களால் சிறிது புண்பட்டிருந்த அவன் மனதுக்கு, அருள்மொழியின் அன்பு மருந்தாக இருந்தது.

“நான் கலங்கவில்லை. வெற்றியுடன் திரும்பி வாருங்கள்”என்று அவனைப் பார்த்துக் கண்ணீர் பொங்கச் சிரித்தாள் அருள்மொழி.

அந்த ஒரு சிரிப்பு அவனுக்கு ஓராயிரம் மலைகளைத் தகர்த்தெறியக் கூடிய உள்ளவலிமையைக் கொடுத்தது.

“வருகிறேன்”என்று சொல்லிவிட்டு ஓட்டமும் நடையுமாக விரைந்து சென்றான் இளங்கோ. அவன் மகிந்தரின் மாளிகைக்குச் செல்வது

அருள்மொழிக்குத் தெரியாது. அவனுடைய உருவம் அரண்மனையின் நீண்ட தாழ்வாரத்திலிருந்து மறையும்வரை அவனையே பார்த்து கொண்டிருந்து விட்டு, பிறகு அவள் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“இளவரசியாரே!”என்று பின்புறமிருந்து வந்த பரிகாசக் குரல் அவளை என்னவோ செய்தது. திடுக்கிட்டுத் திரும்பியபோது அவளறியாமல் அவள் அருகில் வந்து

நின்று கொண்டிருந்த நரேந்திரன் அவள் முகத்தையும், தாழ்வாரத்தின் விளிம்பையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

பிறகு ஏதுமறியாதவன் போல், “விரைவில் வருவதாகக் கூறினீர்களே; காணோமே என்று தேடிக்கொண்டு வந்தேன்’’என்றான்.

29. பாவம், வெகுளி!

மாளிகையின் வாயிலுக்கு வந்து வழிமேல் விழிவைத்து வெகுநேரம் இளங்கோவுக்காகக் காத்து நின்றாள் ரோகிணி.

காத்து நின்றவளின் கண்களுக்கு இளங்கோவின் உருவம் தட்டுப்பட்டவுடன், அவள் குதூகலத்துடன் குதித்தோடிச் சென்று கட்டிலில் விழுந்தாள். பிறகு அதில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வடித்தாள். காண வருகிறவன் பிரிவைச் சொல்லி விட்டுப் போக வருகிறவன்தானே?

தன்னருகில் வந்து நின்றவனை அவள் திரும்பிப் பாராமல், சின்னஞ்சிறு குழந்தையைப்போல் தேம்பித் தேம்பி அழத் தொடங்கிவிட்டாள். இளங்கோ சிரிக்க முயன்றான். அவனுக்குச் சிரிப்பு வரவில்லை.

ஏதோ காலங்காலமாக அவர்கள் இருவரும் இணை பிரியாமல் வாழ்ந்தவர்கள் போலவும், அப்படி ஒன்றியிருந்தவர்களைப் பிரிப்பதற்காகக் காலம் சதி செய்துவிட்டது போலவும், ரோகிணி நடந்து கொண்டாள். அன்பு செலுத்துவதிலும் ஒருத்தி இவ்வளவு தீவிரமாக இருக்கமுடியுமா என்று எண்ணித் திகைத்தான் இளங்கோ.

“ரோகிணி! இந்த வேளையில் கூடவா உனக்கு என் மீது கோபம்?”

“போய் வருகிறேன் என்று சொல்லத்தானே இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள்? போய் வாருங்கள்!”என்று அவனைத் திரும்பிப் பாராமலே அவன்மீது எரிந்து விழுந்தாள் ரோகிணி.

“சரி உன் ஆணை! நான் போய் வருகிறேன்!”

சட்டென்று திரும்பி அவளுடைய அறைக்கதவை நோக்கிச் சென்றான் இளங்கோ. அதே கதவைத்தான் முதல்நாள் அவன் முகத்தில் அறைவதுபோல் மூடினாள் ரோகிணி. அந்த நினைவு அப்போது அவனுக்கு வராமல் இல்லை.

கட்டிலில் விழுந்து கிடந்தவள் துள்ளியெழுந்தாள். ஓடிப்போய் வெறிகொண்டவள்போல் குறுக்கே நின்று கொண்டாள்.

“வேண்டாம்! போகாதீர்கள்! நீங்கள் ரோகணத்துக்குப் போகவே கூடாது. உங்களை அனுப்புகிறவர்கள் பகைவர்களைக் கொல்வதற்காக உங்களை அனுப்பவில்லை. உங்களைக் கொல்வதற்காக அனுப்புகிறார்கள். நீங்கள் அங்கு போனால் திரும்பி வரமாட்டீர்கள்.’’

“வராவிட்டால் போகிறேன், வழிவிடு’’என்று அவளை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு வெளியேறப் பார்த்தான் இளங்கோ. அவள் அவனை விடுவதாக இல்லை.

‘நான் ஒரு முட்டாள்; உன்னிடம் வந்து அகப்பட்டுக் கொண்டு விழிக்கிறேன், பார்!’என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு பரிதாபமாக அவளைப் பார்த்தான் இளங்கோ. நிலைகுலைந்து அவள் அவன் காலடியில் விழுந்து கால்களை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள். பொன்விலங்குகளால் பூட்டப் பெற்றவன் போல் தவித்துக் கொண்டு நின்றான் அவன்.

“ரோகிணி! மரணம் எனக்கு அச்சத்தைத் தரவில்லை. உன்னுடைய தீவிரமான அன்பைக் கண்டுதான் நான் அஞ்சி நடுங்குகின்றேன். நாடாளப் பிறந்த ஓர் இளவரசனோடு நீ பழகுகிறாய் என்பதை மறந்துவிடாதே. வீரனைக் கோழையாக மாற்றத் துடிக்கும் எந்த அன்பையும் நான் விரும்பமாட்டேன். கொல்லப் போகிறவன் சமயத்தில் கொல்லப்பட்டு மடிவதும் இயல்புதானே? அதனால் என்ன நேர்ந்துவிடும்... செய்தி கேட்டு எனக்காக நீ ஒரு துளிக் கண்ணீர் வடிப்பாயல்லவா? அந்தக் கண்ணீரில் என் ஆவி குளிர்ந்துவிடும்.

அந்த இன்பம் போதும் எனக்கு!’’

“எத்தனையோ லட்சம் பேர்கள் உங்கள் சாம்ராஜ்யத்தில் இருக்கும்போத எதற்காக அவர்கள் உங்களை அனுப்ப

வேண்டும்? எனக்கு நீங்கள் மட்டிலுமே இருக்கிறீர்கள்! இளவரசே வேண்டாம். போக வேண்டாம்!''

காதல் என்னும் நெருப்பு எப்படியெல்லாம் பற்றி எரிந்து அவள் மனத்தை வேதனைக்குள்ளாக்கியிருக்கிறது என்பதைக் கண்டுகொண்டான் இளங்கோ. முதல் நாள் முற்பகல் ஒருவிதமாகவும், மாலையில் மற்றொரு விதமாகவும், இப்போது வேறொரு விதமாகவும் அவள் மாறிவிட்ட விசித்திரம் அவனிடம் அநுதாபத்தை எழுப்பியது. மெல்ல அவளைப் பற்றிக் கட்டிலில் இருக்கச் செய்துவிட்டுத் தானும் அமர்ந்தான்.

"ரோகிணி! புத்த பகவான் உனக்குப் புத்தியைக் கொடுக்க மறந்துவிட்டாரா என்ன? நன்றாக யோசித்துப் பார். இப்போது உன் சித்தம் கலங்கிப் போயிருக்கிறது. நீ ஏதேதோ பேசுகிறாய்''என்றான்.

"நீங்கள்தாம் என் சித்தத்தைக் கலக்கி விட்டீர்கள்''என்று அவனையே குற்றம் சாட்டினாள் ரோகிணி.

"இதோ பார். நாம் ஒருவரை ஒருவர் குறை கூறிக்கொள்ளும் நேரம் இதுவல்ல. நாம் ஒருவரை ஒருவர் மீண்டும் சந்திக்க முடியாமலே போனாலும் போகலாம். பிரியும் போது புண்பட்ட மனத்தோடு பிரிந்தால், பிறகு அதற்காக நீ வாழ்நாளெல்லாம் நினைத்து நினைத்து வருந்த வேண்டிய நிலை ஏற்படும். ரோகிணி! சிரித்த முகத்தோடு எனக்கு விடை கொடுத்தனுப்ப மாட்டாயா?''

மறுமொழி கூறாமல் எதையோ தனக்குள் சிந்திக்கத் தொடங்கினாள் ரோகிணி.

"ரோகிணி! நான் எங்கிருந்தாலும் உன் விழிகளை நினைத்துக் கொள்வேன். உன் அன்பு வெறியையும் வெறுப்பு வெறியையும் கூட நினைத்துக் கொள்வேன். உன்னுடன் கழித்த ஒவ்வொரு கணமும் என்னை விட்டு அகலாதவை ரோகிணி! அதனால் பிரிவு என்பதே நமக்குள் பொய்; நீ எப்போதும் என்னுடன்தான் இருப்பாய்.''

அதற்கும் அவள் மௌனம் சாதிக்கவே, “சரி, நான் வரட்டுமா?”என்று எழுந்தான் இளங்கோ. புறப்படுவதற்கு முன்பு அவன் வல்லவரையர், பெரிய வேளாளர் முதலியவர்களைப் பார்க்க வேண்டியிருந்தது. மற்றும் பல அவசரப் பொறுப்புக்களும் அவனுக்கு இருந்தன.

“போகத்தான் வேண்டுமென்றால், நான் கூறுகிற விஷயங்களை மறந்துவிடாமல் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களுடைய வெற்றியோ தோல்வியோ எனக்கு முக்கியமல்ல. ஆனால் நீங்கள் பத்திரமாகத் திரும்பி வந்துசேர வேண்டும்! இதுதான் இனி என்னுடைய அன்றாடப் பிரார்த்தனையாக இருக்கும்.”

வெற்றி தோல்வி முக்கியமில்லை என்று அவள் குறிப்பிட்டது அவன் மனதில் சுருக்கென்று தைத்தது. ஏனோ அந்தக் கணத்தில் அவனால் அருள்மொழியை நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. அருள்மொழியின் உயிர் போவதானாலும் அவளிடமிருந்து அப்படியொரு அலட்சியச் சொல் வெளிவருமா?

‘பாவம் வெகுளி!’என்று தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொண்டு அவள் மேலே சொல்வதை உற்றுக் கேட்கலானான் இளங்கோ.

“இளவரசே! மலைக்கூட்டம் நிறைந்த மலையரதத்தை அடுத்த ரோகணத்துப் பகுதியைப் பற்றித்தான் உங்களிடம் எச்சரிக்கையாக இருக்கும் படி சொல்லியிருப்பார்கள். நீண்டகாலம் வரை வழக்கமாக மறைந்து வாழ்பவர்களின் புகலிடம் அதுவாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் உங்களுடைய சக்கரவர்த்தி அந்த இடங்களில்கூட இப்போது கட்டுக்காவல் செய்திருக்கிறாராம். உங்களையும் அந்தப் பகுதிகளுக்கு அனுப்பினால் அச்சமின்றி சென்று வாருங்கள்.

“ஆனால், தெற்குக் கடற்கரையை அடுத்த காட்டுப் பகுதிகளுக்கும், மாணிக்க கங்கை ஓடும் சுற்றுப்புறங்களுக்கும், போகவே போகாதீர்கள். எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும், உங்களால் ஒன்றுமே செய்துவிட முடியாது. அடர்ந்த காடுகள்தானே என்று அலட்சியமாய்

நினைப்பீர்கள். சமவெளிதானே, மரக்கூட்டம்தானே என்று அச்சமின்றித் திரிவீர்கள். நுழைவதற்கே பயங்கரமான மலைப்பகுதிகளில் நாட்டுக்கே புதியவர்களான பாண்டியர்களைக் கொண்டுபோய் வைத்து என்ன செய்ய முடியும்? ஆகவே எந்த இடங்களில் அபாயம் இருக்காது என்று நினைக்கிறீர்களோ அங்கே இருக்கும்; எங்கே இருக்கும் என்று நினைக்கிறீர்களோ அங்கே இருக்காது. அமைச்சரிடம் நீங்கள் அகப்பட்டுக் கொண்டுவிட்டால், பிறகு அவர் உங்களை எனக்கும் தரமாட்டார்; உங்கள் நாட்டுக்கும் திருப்பி அனுப்பமாட்டார்.''

இளங்கோவின் யோசனை வேறு எங்கோ சென்றது. அவன் அப்போது தன்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், தன் கடமையைப் பற்றிய யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

“என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?''

“ஆகட்டும் ரோகிணி!''

“இப்படித்தான் சொல்வீர்கள். பிறகு அகப்பட்டுக் கொள்வீர்கள். முன்பு ஒருமுறை மலை உச்சியிலிருந்து உங்களை உருட்டி விடும்படி என் தந்தையார் கட்டளையிட்டது நினைவிருக்கிறதா?''

“அதை நான் ஒருபோதும் மறக்க மாட்டேன், ரோகிணி!''என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கூறினான் இளங்கோ.

“அப்போது உங்களிடம் எனக்கு இரக்கமிருந்ததே தவிர அன்பில்லை. என்னுடைய முயற்சி பலிக்காமல் போய் ஏதும் நேர்ந்திருந்தால்கூட அன்றைக்கு நான் பொருட்படுத்தியிருக்க மாட்டேன். ஆனால் இன்றைக்கு அப்படி இல்லை. நீங்கள் உயிருடன் இருக்கும்போதே ஏதும் தவறான செய்தி எட்டிவிட்டால்கூட, என்னுடைய உயிர் இந்த உடலில் நிலைத்து நிற்காது.''

இளங்கோ சிரித்தான் “எந்தச் செய்தியையும் நான் திரும்பி வரும் வரையில் நீ நம்பக்கூடாது ரோகிணி!''

“ஆமாம்; நான் சொல்லியதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். தெற்குக் கடற்கரை ஓரம் காத தூரத்துக்கு உங்களுக்குத் தெரியாமலே உங்களுக்கு வலைவிரித்து வைத்திருப்பார்கள்.’’

“நன்றி ரோகிணி, நன்றி!’’என்று கூறி அவளை அநுதாபத்துடன் பார்த்தான் இளங்கோ; ‘பாவம்! வெகுளி!’என்று சற்று முன்பு சிறிது சஞ்சலத்துடன் நினைத்தவன் இப்போது மகிழ்ச்சியோடு நினைக்கத் தொடங்கினான்.

ரோகிணி, பிறகு தனது கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு அவனுக்கு விழுந்து விழுந்து உபசரிக்க முற்பட்டாள். பழங்களும் பாலும் கொண்டு வந்து வைத்தாள். அவனோடு கொஞ்சிக் கொஞ்சிப் பேசினாள். காரணமில்லாமல் சிரித்து அடிக்கடி தன் முத்துப் பல் வரிசைகளைக் காட்டினாள். தன்னுடைய அன்பையெல்லாம் முழுமூச்சோடு அன்றைக்கே அவனிடம் கொட்டிவிடத் துடிப்பவள்போல் அவள் செயல்கள் தோன்றின.

அவளிடம் ஏற்பட்டிருந்த சித்தக்கலகம் எங்கே தன்னையும் பற்றிக் கொண்டுவிடுமோ என்று எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டான் இளங்கோ. அவள் விடைகொடுத்து அனுப்பினால் கூட தனக்கு அவளை விட்டுப் பிரிய மனம் வருமா என்று ஏங்கும் நிலை வந்தது.

“ரோகிணி! உன்னை நினைத்து ஆனந்தப்படுவதா துக்கப்படுவதா என்று எனக்கே தெரியவில்லை. எனக்கு எதிரில் நீ நெருப்பாய்ப் பற்றிக்கொண்டு மேலே மேலே அன்புத்திவலைகளை வீசி எறிந்தபடி சுழல்கிறாய். இவ்வளவு மிகுதியாக ஓர் உயிர் மற்றொரு உயிரின் மேல் பற்றுதல் வைக்கக்கூடாது ரோகிணி!

எனக்கு இப்போது உன் அறையை விட்டு எங்குமே போகப் பிடிக்கவில்லை.’’இளங்கோவில் குரல் தழுதழுத்தது.

ரோகிணி அவனுடைய இரு கரங்களையும் பற்றிக்கொண்டு சிரித்தாள். பிறகு அவன் காதருகில்

எதையோ தெளிவாகக் கூறினாள். சில விநாடிகள் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

“இப்போது எனக்கு நம்பிக்கையிருக்கிறது. கட்டாயம் திரும்பி வருவீர்கள்”என்று சொல்லி விடை கொடுத்தாள்.

அவளைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே பிரிய மனமின்றிப் பிரிந்து சென்றான் இளங்கோ.

30. கண்ணீரின் காரணம்

இளங்கோவையும் அவனுடைய வீரர்களையும் ஏற்றிச் சென்ற படைக்கலம் தென்திசைக் கடலைக் கிழித்துக் கொண்டு மிதந்தபோது, அருள்மொழியின் சிந்தையும் அதே திசையில் சிறகடிக்கத் தொடங்கியது.

அந்தப்புரத்துப் பூங்காவில் பயமின்றித் திரிந்த வெண்புறாக்களின் கூட்டத்துக்கு மத்தியில் அவள் நினைவிழந்ததுபோல் நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

அருள்மொழியின் மனமும் அழகியதொரு புறாவாக மாறி கடலுக்குக் குறுக்கே பறந்து அவன் கப்பலை எட்டிப் பிடித்தது. அதன் கொடி மரத்து உச்சியில் அமர்ந்துகொண்டு கீழே அங்குமிங்கும் நோக்கித் தன் அன்பனைத் தேடியது. பிறகு கப்பலைச் சுற்றிப் பலமுறை வலம் வந்தது. ஆனால் சிறகுகள் வலியெடுத்தனவே தவிர, அவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அவன் எங்கே எந்த மூலையில் என்ன செய்து கொண்டிருந்தானோ?

தேடிக் களைத்தும் காணாமல் கனத்த நெஞ்சோடு கடல் நீரில் தலைகுப்புற விழுந்துவிட்ட உணர்ச்சியுடன் அருள்மொழியிடமே தத்தளித்துத் திரும்பி வந்தது அவள் மனப்புறா. அதை வாரி அணைத்து ஆறுதல் கூற விரும்பியவள்போல், அருகில் பறந்த புறா ஒன்றை எடுத்து அன்போடு அணைத்துக் கொண்டாள் அருள்மொழி. யாரிடமும் எதையும் வெளியிடாதவள் அந்தப் புறாவிடம் தன் மனச்சுமையை இறக்கினாள். “ஒரு வகையில் நீ என்னைவிட எவ்வளவோ பாக்கியசாலி! போருக்குச் செல்வதற்காக யாரும் உன்னிடம் அடிக்கடி விடை பெற்றுப் போக வரமாட்டார்கள். சிரித்துக் கொண்டே அவர்களுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, அவர்கள் போனபிறகு நீ தேம்பித் தேம்பி அழமாட்டாய், இல்லையா?”

தன் தலையைச் சாய்த்து அவளைப் பார்த்துவிட்டு அவளைப் புரிந்து கொண்டது போல் தலையாட்டி வைத்தது அந்தப்புறா. “ஆமாம்!

போகிறவர்கள் திரும்பவேண்டுமே என்று தினந்தினம் ஏங்க வேண்டும். நம் பிரார்த்தனைக்கு மனமிரங்கித் தெய்வமாக அவர்களை அனுப்பி வைத்தால், அவர்கள் பெரிய பெரிய விழுப்புண்களுடன் வந்து சேருவார்கள். காயங்கள் ஆறிவிட்டாலோ திரும்பவும் அவர்களுக்கு மற்றொரு போர்க்களம் காத்திருக்கும்! திரும்பத் திரும்ப நாம் அவர்களுக்காகச் சிரிக்க வேண்டும்;

அவர்களுக்காக அழவேண்டும். சோழர் குலப்பெண்களுக்கு இருதயமே இருக்கக் கூடாது!’’

புறாவுடன் பேசிக்கொண்டே நடந்தவளுக்கு எதிரில் மரத்தின்மீது சாய்ந்தபடியே கண்ணீரை வழியவிட்டு நின்ற ரோகிணியின் உருவம் முதலில் தெரியவில்லை. இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டவுடன் திகைப்படைந்தனர். அருள்மொழியின் கண்கலங்கி அதுவரை ரோகிணி பார்த்ததில்லை; ரோகிணியையும் அருள்மொழி அந்தக் கோலத்தில் கண்டதில்லை.

சட்டென்று தங்கள் தங்கள் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு இருவரும் ஒரே சமயத்தில் சிரிக்க முயன்றனர். அந்த முயற்சி ஒருவர் தோல்வியை மற்றவருக்கு எடுத்துக் காட்டுவதாக இருந்ததே தவிர, இருவருக்குமே வெற்றியளிக்கவில்லை. ரோகிணி தன் தந்தையார் தன்னிடம் இரகசியமாகச் சொல்லியிருந்த செய்தியை நினைத்துக் கலங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

‘எப்படியாவது இந்தக் கொடும்பாளூரானின் கொட்டத்தை அடக்கி, அவனுக்கொரு முடிவு கிடைக்க வழி செய்துவிடுகிறேன், பார்’என்று உறுதி கூறியிருந்தார் அவள் தந்தை. அந்தச் சொற்கள் அவளை உறுத்திக் கொண்டேயிருந்தன. அபாயத்திலிருந்து தப்புவதற்கு அவனுக்கு வழிகளைச் சொல்ல அளப்பிய பின்னரும் அவள் மனம் அமைதியடையவில்லை.

“என்ன ரோகிணி! கண்ணீருடன் உன்னை நான் ஒரு நாள் கூடப் பார்த்ததில்லையே? இப்போது உனக்கு என்ன வந்துவிட்டது?’’என்று கேட்டாள் அருள்மொழி.

“இளவரசியாரிடமும் நான் இதே கேள்வியைக் கேட்கலாமோ?’’

கைப்புறாவைப் பறக்க விட்டுவிட்டு, அவளை அணைத்த படியே, “சொல்லமாட்டாயா, ரோகிணி!’’என்று கேட்டாள் அருள்மொழி.

“நீங்கள் சொல்லமாட்டீர்களா, இளவரசி?’’என்று திருப்பிக் கேட்டாள் ரோகிணி.

உடனே இருவரும் சிரித்துக் கொண்டார்கள். அந்தச் சிரிப்பில் மலர்ச்சியில்லை. மீண்டும் தங்களது வேதனையை மூடி மறைக்கத்தான் பார்த்தார்கள்.

“ரோகிணி, எந்த நேரத்தில் என் தந்தையார் இந்த சாம்ராஜ்யத்துச் சக்கரவர்த்தியாக முடிசூட்டிக் கொண்டார்களோ; தெரியவில்லை.

அவர்களுடைய வாழ்க்கையை நினைத்துப் பார்க்கும்போதெல்லாம் எனக்கு என்னவோ செய்கிறது. எப்போதும் எங்கேயவாது போர் நடந்து கொண்டேயிருக்கும் அல்லது வேறு ஏதாவது துன்பங்கள் அடுக்கடுக்காக வந்துகொண்டேயிருக்கும். அமைதியாக அவர்கள் அரண்மனையில் தங்கிய நாட்கள் மிகவும் குறைவு. எங்களுடன் இன்பமாகப் பேசி மகிழ்ந்த நாட்களை எண்ணிப் பார்த்துச் சொல்லிவிடலாம், ரோகிணி! இப்போதுகூட அவர்கள் மீண்டும் எங்கோ வடக்கே போகிறார்களாம்.’’

ரோகிணி அருள்மொழியின் பேச்சை உண்மையென்றே நம்பிவிட்டாள். மேலைச் சளுக்க நாட்டைப் பற்றிய வதந்திகள் ஏற்கனவே அரண்மனைக்குள் உலவிக் கொண்டிருந்தபடியால், ரோகிணிக்கு அருள்மொழியை நம்ப வேண்டியிருந்தது.

“சாம்ராஜ்ய சக்கரவர்த்தியின் குமாரத்தியாகிய நீங்களே இதற்கெல்லாம் கலங்கினால், என்னுடைய நிலைமையில் நான் உயிரோடு இருக்கலாமா, இளவரசி?’’என்று குமுறினாள் ரோகிணி.

அருள்மொழியின் அன்பணைப்பு ரோகிணியின் மனத்துக்குள்ளே குமுறிக்கொண்டிருந்த உண்மைகளை வெளியில் கொண்டுவந்து கொட்டிவிடும் போலிருந்தது. இருவரும் புல்தரையில் ஒன்றாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அருள்மொழி தன் துன்பத்தை அறவே மறந்துவிட்டு ரோகிணியைப் பரிவோடு பார்த்தாள். அவள் தலையைத் தன் மடிமீது கிடத்திக்கொண்டு மெல்லத் தன் தளிர் விரல்களால் அவள் கேசத்தை அன்புடன் கோதிவிட்டாள்.

“பெண்களாய்ப் பிறந்தாலும் அரசகுலத்தில் பிறக்கவே கூடாது, ரோகிணி! எப்படியோ நாம் பிறந்துவிட்டோம். பிறந்த பிறகு நடப்பதை நினைத்து என்ன பயன்...? ஆமாம்! திடீரென்று நீ இன்றைக்கு எதை நினைத்துக் கொண்டு கண்கலங்கினாய்?’’என்று கேட்டாள்.

ரோகிணிக்கு அங்கே வேங்கி இளவரசன் விருந்தினராக வந்திருப்பது தெரியும்; அவன் வந்திருக்கும் சமயத்தில் அருள்மொழி அவனோடு பேசி மகிழாமல் தனித்து நின்று கலங்கியது விந்தையாகத் தோன்றியது. இல்லாதிருந்தால் தன் மனத்தில் இருந்ததை ரோகிணி அவளிடம் மறைத்திருக்க மாட்டாள்.

“என் தம்பி காசிபனையும் ரோகணத்தையும் நினைத்துக் கொண்டேன், அக்கா!’’என்றாள் ரோகிணி.

“உன் தம்பிக்கு ஒரு குறைவும் வராது’’என்று தேற்றினாள்

அருள்மொழி. “எங்கேயிருந்தாலும் அவன் பத்திரமாக இருப்பான். ஒருவேளை அவன் எங்கள் வீரர்களிடம் அகப்பட்டாலும் அவனைக் கவனமாகக் கொண்டு வந்து இங்கே சேர்ப்பார்கள்.’’

அருள்மொழியின் மெய்யான அன்பு ரோகிணியின் உள்ளத்தைத் தொட்டது. என்றாலும் அது நெகிழ்ந்து கொடுத்து உண்மையை வெளியிடவில்லை.

“அக்கா, உங்களுடைய தமிழ் வருடப் பிறப்பின்போதுதான் எங்களுக்கும் புத்தாண்டு பிறக்கிறது; அதை நாங்கள் எங்கள் நாட்டில் எவ்வளவு குதூகலமாகக்

கொண்டாடுவோம், தெரியுமா? பெரிய பெரிய தென்னை மரங்களிலும் கமுகு மரங்களிலும் ஊஞ்சல் கட்டி ஆடி மகிழ்வோம்.

புத்தாடைகள் உடுத்திச் சென்று, புத்தர்பிரானின் திருவடிகளுக்குப் புதுமலர்கள் தூவுவோம். நாடு நகரமெங்கும் ஒரே ஆடலும் பாடலும் கேளிக்கையுமாக இருக்கும். இந்தப் புத்தாண்டு நெருங்கும்போது எனக்குச் சென்ற ஆண்டின் நினைவுகள் வந்துவிட்டது. காசிபனை ஊஞ்சலில் வைத்து நான் என் கை ஓயுமட்டும், கால் ஓயுமட்டும் ஆட்டிவிட்டேன், அக்கா!''

ரோகிணி கூறியதும் உண்மைதான். ஓர் உண்மையைக் கொண்டு மற்றொரு உண்மையை அவள் மறைத்தாளே தவிர பொய்யைக் கொண்டு மறைக்கவில்லை. மேலும் அவள் புத்தாண்டின் புதுச்சோற்றுச் சுவையையும், தேன்பாகு, தயிர்க்கட்டி, ரபனா என்ற வாத்தியத்தோடு கலந்த மெல்லிசை இவற்றைப் பற்றியும் குழந்தைபோல் சொல்லத் தொடங்கிவிட்டாள்.

இவ்வளவையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அருள்மொழி, "இந்த ஆண்டுக்கு உன் தம்பி இங்கில்லை என்பதால் விழாவை நிறுத்திவிடாதே! அவனுக்குப் பதிலாக அம்மங்கையும் நானும் உன்னுடன் இருப்போம்''என்றாள்.

"இப்படிச் சொல்ல எனக்கொரு தமக்கையார் கிடைத்தது என் பாக்கியம்!''என்று மனம் நிரம்பிச் சொன்னாள் ரோகிணி.

"இதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. இன்றைக்கே பணியாட்களிடம் சொல்லி ஊஞ்சல் அமைத்துவிடச் சொல்கிறேன். அங்காடி வணிகர்களைப் புத்தாடைகளுடன் அரண்மனைக்கு வரவழைக்கிறேன். உனக்கும் வீட்டாருக்கும் வேண்டியவைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள். நானும் அம்மங்கையும் அன்றைய விருந்துக்கு உன்னிடம் வந்து விடுவோம். பிறகு நீ ஊஞ்சலில் அமர்ந்துகொள். நானும் அம்மங்கையும்

ஆளுக்கொரு புறமாக நின்று பாட்டிசைத்துக்கொண்டே உனக்கு அலுக்கும் வரை ஊஞ்சலாட்டுகிறோம்!''

அருள்மொழியின் மடியில் படுத்துக் கிடந்ததே ரோகிணிக்கு மலர் ஊஞ்சலில் ஆடிக்கொண்டிருக்கும் இன்ப உணர்வைக் கொடுத்தது. சற்றுநேரம் மெய்மறந்துவிட்டு, "ஏனக்கா! வேங்கியிலிருந்து யாரோ இளவரசர் வந்திருக்கிறாரே, அவர்கூட உங்களுக்கு...''என்று இழுத்தாள் ரோகிணி.

"என்ன சொல்கிறாய், ரோகிணி''என்று சிறு பதற்றத்துடன் கேட்டாள் அருள்மொழி.

"இல்லை அவர் உங்களுடைய அத்தையாரின் புதல்வர் என்று யாரோ கூறினார்கள். அதனால்...!''என்று பேச்சை முடிக்காமலே மழுப்பிச் சிரித்தாள் ரோகிணி.

"அத்தையாரின் புதல்வர் தாம், அதனால் என்ன?''

அருள்மொழியின் குரலில் தென்பட்ட பரபரப்பு ரோகிணியின் உற்சாகத்தைக் குறைத்தது. என்றாலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், "உங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் திருமணம் நிகழக்கூடும் என்று நினைக்கிறேன்''என்று மென்று விழுங்கிக்கொண்டு கூறி முடித்தாள்.

"நீயாக அப்படி நினைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் சரி, யாராவது உனக்குச் சொல்லியிருந்தாலும் சரி, அது தவறு. நாடு இருக்கும் நிலைமையில் இப்போது என்னுடைய திருமணத்துக்குத்தானா அவசரம் வந்துவிட்டது?''

"அப்படியானால் வேறு யாரையோ நீங்கள் உங்கள் மனத்துக்குள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது.''

"ஒருவரையுமே நினைக்கவில்லை. எப்போதும் என் தந்தையாரைப் பற்றிய நினைப்புதான் எனக்கு.''

ஒரு பெரிய பாரம் தன் நெஞ்சியிலிருந்து இறங்கியது போல் நீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள் ரோகிணி. "எனக்கும்

அப்படித்தான் அக்கா! என் தம்பி காசிபன் என் கனவிலும் நினைவிலும் என்னை விட்டு அகலமாட்டேனென்கிறான்.''

நேரம் சென்றது. தனது மாளிகைக்குச் சென்ற ரோகிணி மகிந்தரிடம் அடுத்தாற்போல் வரப்போகும் புத்தாண்டுத் திருவிழாவைப் பற்றி மகிழ்ச்சியுடன் பேசலானாள். மகிந்தரும் அவளிடம் மற்றொரு புதுச்செய்தியைக் கூறினார்.

"ரோகிணி புத்தாண்டைவிட நமக்குப் புத்தர் பிறந்த புனித தினம் மிகவும் முக்கியமானது. அதை நாம் நாகைப்பட்டினத்தின் சூடாமணி விஹாரத்தில் கொண்டாடப் போகிறோம். அதற்காக நாம் அடுத்த மாதம் பிறந்தவுடனேயே ஆனைமங்கலத்துக்குச் செல்ல வேண்டும், சக்கரவர்த்தியிடம் அனுமதியும் பெற்றுவிட்டேன்!''

"சக்கரவர்த்தி எங்கோ புறப்படப் போகிறாராமே?''

"அதற்காகத்தான் இப்போதே கூறி அனுமதி பெற்றிருக்கிறேன். பெரிய வேளாரிடம் சொல்லி நாம் விரும்பியபோது நம்மை அனுப்பி வைக்க ஏற்பாடு செய்கிறாராம். அவர்களுடைய ஆனைமங்கலம் சோழ மாளிகையிலேயே நாம் தங்கியிருக்கலாம்.''

ரோகிணி தன் தந்தையின் கண்களைக் கூர்ந்து நோக்கினாள்.

நாகைப்பட்டினத்துக்கு அவர் புறப்பட விரும்பியதன் காரணத்தை அவள் நம்பவில்லை.

"இங்கேயே அதைக் கொண்டாடலாமே, அப்பா! நமக்கு வேண்டிய வசதிகளையெல்லாம் அவர்கள் தாராளமாகச் செய்து தருவார்களே!''

"நல்ல காலம் வரும்போது அதைத் தடுத்துப் பேசாதே ரோகிணி! அவர்களுடைய தாராளத்திலிருந்துதான் நாம் நம்முடைய நல்ல காலத்துக்கு வழி தேடிக்கொள்ள வேண்டும்''என்று கூறினார் அவர். ரோகிணி பதிலளிக்காது மகிந்தரிடமிருந்து விலகிச் சென்றாள்.

31. வீரமல்லன்

பொதிகைமலைச் சாரலில், பெரும்பிடுகு முத்தரையர் வசித்து வந்த வீட்டுக்குக் கூப்பிடுகிற தூரத்தில், ஒருமலைப் பிளவின் மறைவில் சுந்தர பாண்டியரின் அந்தரங்க மாளிகை அமைந்திருந்தது.

யாரோ எதற்காகவோ பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுப்பி வைத்த பாழடைந்த கட்டடம் அது. பௌத்தர்களுடைய பழம்பெரும் விஹாரைகளில் ஒன்றாக இருக்கலாம். அல்லது வழிப்போக்கர்களுக்கு உணவும் உறைவிடமும் கொடுப்பதற்காகச் சமணர்கள் கட்டி வைத்த ‘அஞ்சினோர் புகலிட’மாகவும் இருக்கலாம். ஒருவகையில் இப்போது அஞ்சி ஒதுங்கியவர்களின் புகலிடமாகத்தான் பயன்பட்டது.

அதன் சற்றுச் சுவர்களின் சுதைப்பூக்கள் உதிர்ந்து, சுவர் வெடிப்புகளில் செடி கொடிகள் மண்டிக்கிடந்தன. காற்று, மழை, கதிரொளி, கடும்பனி யாவுமாகச் சேர்ந்து அதைக் கலகலக்க வைத்திருந்தன. என்றாலும் புகலிடம் தேடி வந்தவர்களின் தலைகளை நசுக்கிப் புதைத்துவிடக் கூடிய அளவுக்கு அது அவ்வளவு மோசமாக இல்லை.

சுந்தர பாண்டியர் தமது தற்காலிக ‘அரண்மனை’யான அந்த மாளிகைக்குள் சுட்டெரிக்கும் கண்களுடன் குறுக்கு நடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

அவரைப் பின்பற்றி ஒருபுறம் பெரும்பிடுகு முத்தரையரும் மறுபுறம் வீரமல்லனும் முன்னும் பின்னும் போய் வந்து கொண்டிருந்தனர். சட்டென்று சுந்தரபாண்டியர் அங்கிருந்த உடைந்த திண்ணையில் உட்கார்ந்தார். மற்ற இருவரையும் உட்காரச் சொல்லிப் பணித்தார்.

“சேனாபதி! ஈழத்தில் இருக்கும் நமது படைகளுக்கு ஆபத்து வந்திருக்கிறது. கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளார் மகன் மீண்டும் அங்கே போகிறானாம். மைத்துனர் கீர்த்தி நமக்குச் செய்தி அனுப்பியிருக்கிறார்.”

பெரிய முத்தரையர் பேசுவதற்கு முன்னர் சிறிய முத்தரையன் கொதித்தெழுந்தான். ‘பெரிய வேளாளர் மகன்’என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடன் அவனுடைய மீசை துடித்து முகம் சிவந்தது.

“அரசே! எனக்கு அனுமதி கொடுங்கள். இப்போது நம்மிடம் இருக்கும் வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு இன்றைக்கே கிளம்புகிறேன். என்னுடைய முதற் பகைவன் கொடும்பாளூரான் தான். அவனை அழிக்காமல் நான் இங்கே திரும்புவதில்லை என்று சபதம் செய்து கொடுக்கிறேன், அரசே!”

வீரமல்லனின் கண்களிலும் பேச்சிலும் பொங்கியெழுந்த ஆத்திரத்தை சுந்தரபாண்டியர் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டார். தனிப்பட்ட முறையில் அவர்களுக்குள் பகை இருக்க வேண்டுமென்று அவர் முன்பே ஊகித்தது இப்பொழுது உறுதிப்பட்டது.

“வீரமல்லா! பொறு, அவசரப்படாதே”என்று அவனைத் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு “சோழர்கள் உன்னை ஈழத்துக்கு அனுப்பவில்லை என்பதனால் அங்கிருந்து ஆத்திரப்பட்டு இங்கு வந்து சேர்ந்தாய். அதேபோல் நானும் உன்னை அனுப்பாவிட்டால் நீ இங்கிருந்து அவர்களிடம் போய் விடுவாய் போலிருக்கிறதே!”என்று சொல்லிச் சிரித்தார்.

இதைக் கேட்டவுடன் வீரமல்லன் பெட்டிப் பாம்பாக அடங்கிவிட்டான். பெரும்பிடுகு முத்தரையருக்குக்கூட அரசரின் இந்தக் கேலிப்பேச்சு ‘சுருக்’கென்று தைத்தது.

“அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை அரசே! நமக்கு அபாயம் வந்திருக்கும்போது நாம் அதைத் தடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற துடிப்பால் அப்படிக் கூறினேன். அது தவறானால் என்னை மன்னித்துக்

கொள்ளுங்கள். தங்கள் கட்டளை எதுவோ அதன்படி நடக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.”

பேச்சை மாற்றி, அவனைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு, “சோழர்களிடம்

உனக்குள்ள பகைமைக்கு வேறு என்ன காரணம்?''என்று கேட்டார் பாண்டியர்.

பொறாமை உணர்ச்சிக்கு வேறு எந்தக் காரணமுமே தேவையில்லை என்பதும் தனக்கு உப்பிட்டு வளர்த்தவர்களையே அது உறிஞ்சச் சொல்லும் என்பதும், தனக்கு வழி காட்டியவர்களுக்கே அது வினைதேடச் சொல்லும் என்பதும் சுந்தரபாண்டியருக்குத் தெரியாமல் இல்லை. அப்படிப்பட்டவனைத் தனது அந்தரங்க மனிதனாக வைத்துக் கொள்வதிலுள்ள அபாயங்களையும் அவர் ஓரளவுக்கு உணர்ந்திருந்தார். அதனால்தான் அப்படிக் கேட்டு வைத்தார்.

“அரசே! எங்களுடைய பழையகால வரலாறு தங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. விஜயாலய சோழர் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே தஞ்சை மாநகரில் ஆட்சி செலுத்தியவர்கள் நாங்கள். சந்திரலேகையிலும் தஞ்சையிலும் நாங்கள் தலைநகர்களை அமைத்துக்கொண்டு அரசாட்சி செய்து வந்தோம். அப்படிப்பட்டவர்களை வென்றுவிட்டு இவர்கள் எங்கள் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். அன்றிலிருந்து எங்களுக்குச் சோழநாட்டில் பெருமையில்லை; வாழ்வில்லை; சலுகைகள் இல்லை. வேண்டுமென்றே அவர்கள் எங்களை வெறுத்து ஒதுக்கி வருகிறார்கள்''என்று நெஞ்சம் கொதித்தான் வீரமல்லன்.

கலகலவென்று வாய்விட்டுச் சிரித்தார் சுந்தரபாண்டியர். வீரமல்லனின் கூற்றை அவர் சிறிதும் நம்பவில்லை என்பதை வெளிப்படையாகவே காட்டிக் கொண்டார்.

வீரமல்லனின் முகம் சிறுத்து தன் பேச்சை மெய்யாக்க விரும்பியவன்போல், “கொடும்பாளூர் வேளிர்களுக்குத்தான் இப்போதெல்லாம் அரண்மனையில் நிறைந்த செல்வாக்கு; பெரிய வேளார் வைத்ததுதான் நாட்டில் சட்டமாக நடைபெறுகிறது''என்று மேலே தொடர்ந்து கூறினான்.

“வீரமல்லா! நீ முத்தரையர்கள் குலத்தில் பிறந்தவன் என்பதால் பழைய அரசர்கள் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன்

என்று சொல்லமுடியாது. அந்தப் பரம்பரையைச் சேர்ந்த பல வீரர்கள் இப்போது சோழநாட்டில் பெரும் பதவிகளில் இருக்கிறார்கள். ‘கண்டோர் நடுங்கும் காலன்’என்று பெயர் பெற்ற அரையன் ராஜராஜன் அவர்களுடைய வடதிசைச் சேனாபதியாக விளங்குகிறார்; ஈராயிரம் பல்லவரையரோ காவிரி நாட்டைக் காக்கும் மத்திய படைத்தலைவராக உயர்ந்திருக்கிறார். இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ முத்தரையர்களை நம்பி அவர்களிடம் பல்வகையான ஆட்சிப் பொறுப்புக்களையும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். சோழர்கள் என்னுடைய பகைவர்கள் என்றாலும் அவர்களுடைய பரந்த ராஜதந்திரப் போக்கில் நான் குறை சொல்லமாட்டேன். பழி வாங்கும் தன்மையை விட, அவர்களிடம் வீரத்தையும் தகுதியையும் பாராட்டும் பண்புதான் அதிகம். வேறு ஏதாவது காரணங்கள் இருந்தால் சொல். என்னிடம் உண்மையைச் சொல்லிவிடு!’’

வீரமல்லன் தலை குனிந்தான். பெரும்பிடுகு முத்தரையரும் இரண்டுங்கெட்டான் தொல்லையில் வந்து அகப்பட்டுக் கொண்டவர்போல் விழித்தார்.

“என்ன யோசிக்கிறாய் வீரமல்லா? சாம்ராஜ்யத்துச் சக்கரவர்த்திகூடக் கேட்பதற்குத் தயங்கும் கேள்விகளை இந்த நாடிழந்த பாண்டியர் கேட்கிறாரே என்று பார்க்கிறாயா? இங்கே வந்ததைவிட அங்கேயே தங்கியிருக்கலாம் என்று யோசனையா?’’

தன் இனத்தவன் என்ற காரணத்தால் பெரும்பிடுகு முத்தரையரின் கண்களை மறைத்திருந்த அன்புத் திரை, எங்கே பாண்டியரின் பேச்சால் கிழிந்துவிடுமோ என்று பயந்தான் வீரமல்லன்.

“அரசர் பெருமானின் நம்பிக்கைக்கு இன்னும் நான் பாத்திரமாகவில்லை என்று தெரிகிறது; அதுவும் என் துரதிர்ஷ்டம்தான்.’’

“துரதிர்ஷ்டமில்லை, வீரமல்லா! நீ அதிர்ஷ்டம் செய்தவன். நீ, உன்னுடைய அதிர்ஷ்டம் என்ற ஒரே காரணத்தால் பெரிய முத்தரையரின் அன்பைப் பெற்றிருக்கிறாய். அவர்

வாயிலாக என்னிடம் நெருங்கியதால் நீ இன்னும் உயர்ந்து விட்டாய். அதைத்தான் இப்போது சொல்ல வருகிறேன்’’என்றார் சுந்தரபாண்டியர்.

பெரும்பிடுகு முத்தரையருக்கோ திடீரென்று எதையோ மனத்தில் வைத்துக்கொண்டே அரசர் இப்படிப் பேசுவதாகத் தோன்றியது. காரணமில்லாமல் அவர் எதையும் பேசுவதில்லை.

காரணமும் இருக்கத்தான் செய்தது. சுந்தரபாண்டியரிடம் தொடர்பு ஏற்பட்ட சிலதினங்களுக்கெல்லாம் அவன் அவரிடம் நெடுநாட்களாகப் பணியாற்றி வந்த வீரர்களைப் பற்றிக் குற்றம் குறை சொல்லத் தொடங்கிவிட்டான். விசுவாசமாக உழைத்தவர்கள் மீது அவதூறுகளைச் சுமத்தினான். தொடக்கத்தில் சிரித்துக்கொண்டே சுந்தரபாண்டியர் அவனுக்குச் செவி சாய்த்ததால் அவன் துணிவு எல்லை மீறி வளர்ந்துகொண்டே வந்தது.

மற்றவர்களை மிதித்து முன்னேறிப் பாண்டியருக்கு மதியமைச்சராகப் பார்த்தான் வீரமல்லன். பெரிய முத்தரையரின் ஆதரவை மட்டும் கொண்டு வாய்ப்புக் கிடைத்தபோது அவன் பாண்டியரையே ஆட்டுவிக்க முயன்றான்.

பாண்டியர் விழித்துக்கொண்டார். தமது பதவியையும் அவனுடைய தகுதியையும் அவனிடம் சுட்டிக்காட்ட வேண்டிய தருணம் அவருக்கு வந்துவிட்டது. அதைப் பெரிய முத்தரையரின் முன்பாகவே செய்ய விரும்பினார்; செய்தும் காண்பித்தார்.

“வீரமல்லா, உன்னுடைய நண்பன் என்று முன்பு சொன்னாயே, அந்த இளங்கோவைப்போல் நீயும் எதிர்காலத்தில் முடிசூடி நாடாள விரும்புகிறாய். உனக்கு அரச பதவியும், செல்வமும், செல்வாக்கும், கட்டளையை நிறைவேற்ற வீரர் கூட்டமும் தேவைப்படுகின்றன. அவனோடு பழகியதால் நீ அரச வாழ்வின் சுவையைக் கண்டுவிட்டாய். அவனைப் போலவே மாற விரும்புகின்றாய்- அவ்வளவுதானே?’’

வீரமல்லனுக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் சுந்தரபாண்டியரையே இரண்டு துண்டுகளாக வெட்டி வீழ்த்தி விடலாமா என்று தோன்றியது. ‘முதல் பகைவன் இளங்கோவல்ல! நீங்கள் தான் என்று நினைத்துக்கொண்டான் அவன்.

அடுத்தாற்போல் அவர் வேறு ஏதாவது கூறியிருந்தால் அவன் அங்கிருந்து சரேலென்று வெளியில் கிளம்பிப் போயிருப்பான், திரும்பி வருவதுகூட சந்தேகந்தான்.

ஆனால் அவர் அவன் கண்களைப் பார்த்துக் கொண்டே சிரித்தார். மெல்ல இழுத்து அணைத்துக் கொண்டார்.

“நீ விரும்புகிறபடியே நான் உன்னை அரசனாக்குகிறேன், என் கையாலேயே நான் உனக்கு முடிசூட்டி விடுகிறேன். அதுவும் நீ எந்தக் கொடும்பாளூரைப் பற்றி நினைத்துப் பொருமுகிறாயோ, அந்தக் கொடும்பைக் கோனாட்டையே உன்னுடையதாக்குகிறேன்-என்ன சம்மதந்தானா?’’

புண்பட்ட உணர்ச்சி கலந்த புன்முறுவல் வெளிப்பட்டது வீரமல்லன் முகத்திலிருந்து.

“நன்றாக நினைவில் வைத்துக்கொள்; ஒன்றுமில்லாத உன்னை ஒரு நாட்டின் தலைவனாக்கப் போகிறேன். என்னுடைய நாட்டை நான் திரும்பவும் கைப்பற்றிய பிறகு அடுத்தாற்போல் செய்யவிருக்கும் முதற்காரியம் அதுதான். உன்னுடைய தகுதியாலல்ல, உன் அதிர்ஷ்டத்தால். நீ இங்கு வந்திருக்கிறாய். வீணாக அச்சம் கொண்டு வீரர்களிடம் பிளவை ஏற்படுத்தாதே. இனத்தை ஒரு காரணமாகச் சொல்லிப் பெரிய முத்தரையரை வளைக்கப் பார்க்காதே, என்னிடமாவது நீ நன்றியோடு இருந்தால் அது உனக்குப் பலன் அளிக்கும்.’’

“எனக்கு ஒன்றிலுமே ஆசையில்லை! தங்கள் அன்பிருந்தாலே போதும்’’என்று தணிந்து பேசினான் வீரமல்லன்.

“நானும் உனக்கு நாளைக்கே முடிசூட்டிவிட முடியாது. இடையில் இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ போராட்டங்கள் நமக்குக் காத்திருக்கின்றன. என்னுடைய

கடைசி வெற்றியில் உனக்கு நல்ல பங்கு உண்டு என்பதைத்தான் இப்போது சொல்லி வைத்தேன். இப்போது நீ போய்த் தெற்கே உள்ள சாலையில் சில வீரர்களுடன் காத்திரு. நம்முடைய மதிப்புக்குரிய விருந்தினர் ஒருவரை இன்றையப் பொழுதுக்குள் எதிர்பார்க்கிறேன்; சகல மரியாதைகளுடன் அழைத்து வா.''

“விருந்தினரின் அடையாளங்கள்...?''

“மூன்று பேர் வருவார்கள். அவர்களிடம் சிங்க இலச்சினைகள் இருக்கும்.''

அமைச்சர் கீர்த்தி வரப்போகிறார் என்ற மகிழ்ச்சியுடன் வேகமாக வெளியில் விரைந்தான் வீரமல்லன். ஏற்கனவே அவர் அவனுக்கு அறிமுகமாயிருந்ததால் அடையாளத்தைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கவே

வேண்டாமென்று தோன்றியது. மதுரைப் புது மாளிகை விழாவின் போது அவன் அவரைச் சந்தித்திருக்கிறான். தஞ்சையிலிருந்த தன் தாயாரின் பொறுப்பையும் அவரிடமே விட்டிருந்தான்.

அவன் சென்றபிறகு பெரும்பிடுகு முத்தரையர் மெல்லத் தமது தொண்டையைக் கனைத்தார்.

“உங்களுக்கும் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்பதற்காகத் தான் அவனை இப்போது எச்சரித்து வைத்தேன். நேர்மையானவன் என்று நம்ப முடியாது. தந்திரசாலி. ஓரளவு பேராசைக்காரன். என்றாலும் இவனைப் போன்றவர்களின் துணையும் நமக்குத் தேவையாக இருக்கிறதல்லவா?''என்றார்.

“நம்முடைய வீரர்களைப் பற்றி அவன் என்னிடம் குறை சொல்லவில்லையே!''

“எங்கு கூறவேண்டுமா அங்கு கூறினான். என்னிடமே சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். நம்முடைய துணைச் சேனாபதியையே குறைகூறும் அளவுக்கு வந்து விட்டான். குறைகளில்லாதவர்களை நாம் எங்கே காணமுடியும்? இவனுக்காக நாம் அவரையே பகைத்துக்கொண்டால்,

நாளைக்கு இவன் செய்ததுபோல் அவர் நம்முடைய பகைவர்களின் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டால் நம்முடைய நிலைமை என்ன ஆவது? அதற்காகத்தான் அவனுடைய குறைகளை அவனுக்குக் குத்திக் காட்டுகிறேன்.''

"சிறு பையன்தான். நான் அவனுக்குப் புத்திமதிகள் கூறி வழிப்படுத்திவிடுகிறேன்''என்றார் பெரும்பிடுகு முத்தரையர்.

"பயமுறுத்தி வழிக்குக் கொண்டு வருவதைவிட ஆசை காட்டி வழிக்குக் கொண்டுவதுவது நல்லது. அவனிடமும் நான் பொய் கூறவில்லை. நமது கனவுகள் நிறைவேறினால் அவன்தான் கொடும்பாளூருக்கு அரசன். உங்கள் பெண் திலகவதியும் அதிர்ஷ்டக்காரியாக இருக்க வேண்டும்.'' பெரிய முத்தரையருக்கு ஆனந்தம் தாங்கவில்லை.

சற்று நேரம் சென்றபிறகு, "அமைச்சர் கீர்த்தி இங்கு வரப்போகிறாரா?''என்று கேட்டார்.

"கீர்த்தி இப்போது இந்த நாட்டிலேயே இல்லை. இதற்குள் அவர் ஈழத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்திருப்பார். அதனால்தான் நம்முடைய படைகளுக்கு அபாயம் ஏதும் நேராதென்று நம்பிக் கொண்டிருக்கிறேன்.''

'அப்படியானால் இங்கு வரப்போகும் ஈழத்து விருந்தினர் யார்?'என்று கேட்க நினைத்தார் பெரும்பிடுகு முத்தரையர். சுந்தரபாண்டியரே அதைக் கூறாமல் விட்டுவிட்டதால், அவரிடம் அதைப்பற்றிக் கேட்கும் துணிவு முத்தரையருக்கு ஏற்படவில்லை.

32. கதிர்காமச் சூழலில்

கந்தவேள் உறையும் கதிர்காமக் கோயிலுக்குச் செல்லும் காட்டுவழி. கோயில் அரைக்காத தூரத்துக்கப்பால் மாணிக்க கங்கையின் கரையில் இருந்தது. நேரமோ பிற்பகல்.

பாதையின் இரு புறங்களிலும் மரங்கள் அடர்ந்து நெருங்கி நின்றன. கானகத்துக்கே உரித்தான பச்சிலைக் காற்று புழுக்கத்தோடு அவ்வப்போது தலை நீட்டியது. பகற்பொழுதாக இருந்தாலும் பயங்கரப் பொழுதுதான் அது.

காட்டுக்குள் எங்கோ தொலை தூரத்தில் யானைகள் பிளிறும் ஓசை எழுந்தது. காட்டு எருமைகள் சில வழியோரத்தில் நின்று எட்டிப் பார்த்துவிட்டு, வால்களை முறுக்கி விட்டுக்கொண்டு ஓட்டம் பிடித்தன.

அந்தக் கானகத்துத் தனிமையில்தான் தமிழ்நாட்டு வேலன் காலங்காலமாகக் குடியிருந்து வருகிறான். கன்னித்தமிழ் பேசுவோரின் கடவுள், கற்பனையில் பிறந்த அற்புதச் செல்வன் அவன்.

முருகன் அழகன்; தமிழர்கள் அழகு வழிபாடு கொண்டவர்கள். அவன் இளைஞன். தமிழர்கள் அவனைக் குமரனென்று போற்றினார்கள். அவன் வெற்றிவேலன்; வேல் கொண்டு வெற்றி பெற்ற அவனது வீரத்தை வணங்கினார்கள். அவன் துள்ளித் திரியும் புள்ளி மயிலோன்; தமிழர்கள் தங்களது கலை உணர்வின் பெருமிதத்தால் அவனுடன் ஆடும் மயிலை ஒன்றாக இணைத்தார்கள்.

இன்று நேற்று ரோகணத்துக்குச் சென்ற இளைஞனா அவன்! முன்பு எப்போதோ சூரபத்மனுடன் போர் தொடுப்பதற்கு மாணிக்க கங்கைக் கரையில் அவன் கூடாரம் அமைத்தானாம். போரில் வெற்றியும் பெற்றாகிவிட்டது. உடனே அவன் அங்கிருந்து திரும்பிவிடவில்லை.

அந்தக் கானகத்தில் திரிந்த மலைநாட்டு வேடுவப் பெண் ஒருத்தி அவன் மீது கண்வலை வீசிவிட்டாள். வெற்றிபெற்ற மாவீரன். அந்த வள்ளி என்ற கள்ளியிடம் தோற்றுப் போய்விட்டான். பிறகு என்ன?- ரோகிணியிடம் அகப்பட்ட இளங்கோவின் கதிதான் அந்த இளங்குமரனுக்கும்!

அவளை மணந்துகொண்டு அதே இடத்தில் தங்கிவிட்டான் அவன். காலையிளம் காற்றும் கானகத்துத் தனிமையும், கையில் ஒரு வேலும், காதலிளம் பெண்ணும் அருகில் இருக்கும்போது வேறு என்ன வேண்டும் அவனுக்கு? பக்தர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக அவனை நாடிச் சென்றார்கள். வழியில் குறுக்கிட்ட இன்னல்களையெல்லாம் கடந்து சென்று அவனுடைய இன்னருள் பெற்றார்கள். இராஜேந்திர சோழரின் ஆட்சிக் காலத்தில் கதிர்காமத்துக்குச் செல்வதென்றால் அவ்வளவு எளிதான காரியமாக இல்லை. மனிதனின் வாழ்க்கைப் பாதையை ஒத்திருந்தது அது.

அதன்மூலம் உலக யாத்திரைப் பாதையில் மனிதன் கடந்து செல்லவேண்டிய மேடுகளையும் பள்ளங்களையும் பயங்கரத் திருப்பங்களையும் மனிதனுக்குச் சுட்டிக் காட்டினான் முருகன். தன்னம்பிக்கையும், நெஞ்சுறுதியும் அருளுணர்வும் இருந்தால் எப்படியும் வாழ்க்கையில் முன்னேற முடியும் என்பதையும் அவன் மனிதனுக்கு உணர்த்தினான். இன்னும் உணர்த்திக் கொண்டேதான் இருக்கிறான்.

அவனுடைய கோயிலுக்குச் செல்லும் காட்டுவழிப் பாதையில், யாரோ சிலர் கள்வர்களைப் போல் திருட்டு விழி விழித்துக்கொண்டு இருமருங்குகளிலும் ஒளிந்து நிற்கிறார்களே அவர்கள் யார்? மரத்துக்கு மரம் கிளைக்குக் கிளை தாவும் வானரங்களைப்போல தொத்திக் கொண்டிருக்கிறார்களே யார் அவர்கள்?

வழிபாட்டுக்கு வருகிறவர்களை வழிமறித்துக் கொள்ளையடிப்பவர்களா? அல்லது கொலைக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த கொடியவர்களா? அவர்களுக்கு இந்த இடத்தில் இப்போது என்ன வேலை?

ஒரே மரக்கிளையில் அருகருகே அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பவர்களின் பேச்சை, மறைந்திருந்து கவனித்தால் நமக்குச் சிற்சில விஷயங்கள் புலனாகின்றன. அவர்களும் தமிழர்களே! பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள்; முன்பு சுந்தரபாண்டியரின் படையில் இருந்தவர்கள்.

அவர்கள் கண்ணிமைக்காமல் காவல் புரிவதிலிருந்து அவர்களுடைய மறைவிடம் எங்கோ இந்தக் கானகத்தை அடுத்துத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று ஊகிக்க இடம் இருக்கிறது. அவர்கள் காவல்தான் புரிகிறார்களா? அல்லது ஒரு வேளை வருபவர்கள் மீது திடீரென்று பாய்ந்து தாக்குவதற்காகப் பதுங்கியிருக்கிறார்களா?

அவர்கள் பேச்சிலிருந்து மேலும் சில விவரங்கள் கிடைக்கின்றன:

இளங்கோ தனது வீரர்களுடன் முன்பே ரோகணத்துக்கு வந்துவிட்டானாம். கொள்ளை - கொலைகள் நடந்த ஊர்களிலெல்லாம் இப்போது அவனுடைய வீரர்களின் நடமாட்டம். மிகுந்துவிட்டதால், அவன் வந்ததிலிருந்து ஒருவிதத் தொல்லையும் மக்களுக்குக் கிடையாது. அவனுடைய பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மக்கள் வாழ்த்தொலி எழுப்புகிறார்கள்.

வியப்புக்கும் திகைப்புக்கும் உரிய மற்றொரு விந்தைச் செய்தியை வெளியிடுகிறார்கள் அவர்கள். ஒரே சமயத்தில் இளங்கோ பல ஊர்களில் காணப்படுகிறானாம்! ஒரு மனிதன் எப்படி ஒரே சமயத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இடங்களில் தோன்ற முடியும்? சித்தர்களிடம் வித்தை பயின்ற மந்திரவாதி என்கிறான் ஒருவன்; மற்றவன் அதை மறுக்கிறான். அவர்களுக்குள் குழப்பம் ஏற்படுகிறது.

ஆமாம். இவை யாவுமே இளங்கோவின் ஏற்பாடுகள். கூடியவரையில் தன்னையொத்த உருவமுள்ளவர்களாகத் தேர்ந்தெடுத்து அவன் மூன்று நான்கு இடங்களுக்கு அனுப்பிவிட்டான். மக்களில் பலர் இளங்கோவின் வீரத்தை அறிந்திருந்தார்களே தவிர, அவனை நேரில்

பார்த்ததில்லை. அதை இளங்கோ நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டான்.

அமைச்சர் கீர்த்தியின் வீரர்களும் ஒற்றர்களும் அவனுடைய அந்த ஏற்பாட்டினால் ஒன்றும் புரியாமல் குழம்பிப் போனார்கள். வந்தவர்களில் உண்மையான இளங்கோ யார்? அந்த இளங்கோக்களில் எவனைக் குறி வைத்துப் பிடிக்க முயல்வது, எவனைப் பின்பற்றுவது? எவனை விட்டுவிடுவது?

மரத்தின்மீது பேசிக்கொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவனுக்கு இளங்கோவைப் பற்றிய பேச்சு முற்றியவுடன் கை கால்கள் நடுங்கத் தொடங்கிவிட்டன. சித்தர்களிடம் இளங்கோ வித்தை பயின்றவன் என்று நம்பியவன் அவன்.

“அண்ணே! இப்படியெல்லாம் செய்கிறவன் ஞான திருஷ்டியால் நம்முடைய இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடித்து விட்டால் என்ன செய்வது?

திடீரென்று இங்கே வந்து தொலைத்தாலும் தொலைத்து விடுவான். எனக்கென்னவோ பயமாக இருக்கிறது’’என்றான் மிகுந்த பதற்றத்தோடு.

இதைக் கேட்டு மற்றவன் பரிகாசத்தோடு சிரித்தான். “சித்துமில்லை; விளையாட்டுமில்லை; உன் சித்தத்தை ஒரு நிலையில் வைத்துக்கொள்’’என்றான்.

அவன் இப்படிச் சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள் வடக்குத் திசையில் வெகு தூரத்திலிருந்து, “அரோஹரா’’என்று சிம்மக் குரல் ஒன்று எழுந்தது. அதைத் தொடர்ந்து பல குரல்கள், “அருள் முருகா’என்று கிளம்பின.

பயந்தவன் மரக்கிளையைப் பத்திரமாகப் பற்றிக் கொண்டு குரல் வந்த திசையில் திரும்பினான். பயந்தவனைப் பரிகசிக்கத் துணிந்தவனோ, “ஐயையோ!’’என்று அலறிக்கொண்டே மரத்திலிருந்து கீழே விழுந்தான்.

பச்சை மரச் சோலைக்குள்ளிருந்து இருபது பேர்களுக்கு மேற்பட்டவர்கள் வில், வேல், வாட்களுடன்

வெளிப்பட்டார்கள். கீழே விழுந்தவனைத் தூக்கி நிமிர்த்தி, அவனுடைய பயத்தைத் தெளிவித்து, அவனையும் வெளியில் கொண்டு வந்தான் பயத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டவன்.

மரத்தின் உச்சியிலிருந்து மெதுவாக இறங்கி வந்த அவர்களுடைய தலைவன், “காவடிக்கூட்டம் கதிர்காமத்துக்குப் போகிறது; பகைவர்கள் யாருமில்லை”என்றான். பிறகு “வருகிறவர்களின் கண்களில் பட்டுவிடாமல் முன்போலவே மறைந்து கொள்ளுங்கள்”என்று கட்டளையிட்டான்.

“இதுவும் இளங்கோவுடைய சித்து விளையாட்டாக இருந்தால்...?”என்று இழுத்தான் சித்தர்களின் பக்தன்.

“எப்படியிருந்தாலும் நாம் மெதுவாய்ப் போய்க் கவனிப்போம். கதிர்காமத்துக்கு வரும் பக்தர்களுக்கு எந்தத் தொல்லையும் தரக்கூடாதென்பது அமைச்சரின் கட்டளை. நம்மைப் போலவே இந்த நாட்டுப் பௌத்தர்களுக்கும் இது கண்கண்ட தெய்வம். வருகிறவர்களுக்குத் தொல்லை கொடுத்தால் அமைச்சர் நம்மைத் தண்டிக்காமல் விடமாட்டார்.”

அடுத்த சில விநாடிகளில் அந்தக் கானகம் முன் போலவே மனித சந்தடியற்றது போல் தோன்றியது. வீரர்கள் எல்லோருமே தங்களை எவ்வளவு அதிகமாக மறைத்துக்கொண்டு பதுங்க முடியுமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதிகமாக மறைத்துக் கொண்டு பதுங்கினார்கள்.

பக்தர்களின் ஊர்வலம் இதற்குள் அந்த இடத்தை நெருங்கிவிட்டது. ‘அரோஹரா!’முழக்கமும், ‘அருள்முருகா!’குரல்களும் அந்தப் பிரதேசத்து மரங்களையே கிடுகிடுக்க வைத்தன. ஆனால் பதினைந்து இருபது பேர்களே அந்த ஊர்வலத்தில் காணப்பட்டார்கள். வந்தவர்களில் பெரும்பாலோருடைய தோள்கள் பெரிய பெரிய காவடிகளைச் சுமந்துகொண்டிருந்தன. வழக்கமாக உள்ள அளவை விட இரு மடங்கு பெரிய காவடிகள்.

வன விலங்குகளிலிருந்து தப்புவதற்காக அவர்களிடம் சில வேல்களும் இருந்தன.

கூட்டத்தின் மத்தியில் வந்து கொண்டிருந்த ஒருவனுடைய கண்கள் மட்டிலும் ‘அரோஹரா’குரலுடன் சுற்றி எதையோ கண்டு கொண்ட ஆனந்தத்தில் முருகனுடைய தரிசனத்தையே பெற்றுவிட்டவன்போல், அவன் காவடியோடு ஆடிப்பாடிச் சுழன்றான். அவனுக்கு அருகில் வந்து கொண்டிருந்த மற்றொருவன் கண்களும் அவன் கண்களும் அடிக்கடி சந்தித்துப் பேசிக் கொண்டன.

சிறிது தூரம் சென்றபிறகு அந்தக் கூட்டத்துக்குப் பின்னால் இருவர் மறைந்து தொடர்ந்தனர். அவர்கள் தொடர்ந்து வருவதைக் கண்டும் காணாதவன் போல் நடந்து கொண்டான் கூட்டத்துக்குள் இருந்தவன்.

பொழுது சாயும் வேளையில் பூசனைகள் முடிந்தன. பக்தர்கள் ஆடினார்கள். பாடினார்கள். வெற்றிக்காக முருகன் அருளை வேண்டினார்கள்.

இரவில் அங்கேயே தங்கி உறங்கிவிட்டு, மறுநாள் காலையிலேயே புறப்படவேண்டுமென்று பேசிக் கொண்டார்கள். கொண்டு சென்ற காவடிகள் அனைத்தும் எங்கோ ஒரு புதருக்குள் மறைந்தன. பிறகு கோயிலுக்கு அருகிலேயே வெளியில் உறங்கினார்கள்.

உறக்கத்தோடு உறக்கமாக, காதும் காதும் வைத்தபடி எதேதோ செய்திகளைத் தங்களில் ஒருவனிடம் கூறினான் அந்தப் பக்தர்களின் தலைவன். தங்களைத் தொடர்ந்து வந்தவர்கள் அடிக்கடி தங்களைக் கவனிப்பதையும் கவனித்துக் கொண்டான். பிறகு அவர்கள் தங்கள் உதடுகளைப் பிதுக்கிக் கொண்டு சொல்வதையும் பார்த்து விட்டு, மெல்லக் கூட்டத்திலிருந்து நழுவினான். அவனைத் தொடர்ந்து மற்றொருவனும் சென்றான்.

மறுநாள் காலையில் பக்தர்களின் கூட்டம் வந்தவழியே திரும்பியது. அவர்களின் எண்ணிக்கையில் இருவர் குறைந்ததை யாருமே பொருட்படுத்தவில்லை. அவர்களைக் கண்காணித்தவர்களும் காணத் தவறிவிட்டார்கள்.

திரும்பும் வழியில் வழிப்போக்கர்களைப் போல் இரு பாண்டிய ஒற்றர்களும் அவர்களுடன் கலந்து கொண்டு சிறிது தூரம் வந்தார்கள். “உங்கள் பூசையெல்லாம், முடிந்ததா!”என்று கேட்டான் அவர்களில் ஒருவன்.

“ஒரு பூசையை முடிக்க வந்தோம். ஆனால் கதிர்காம வேலனுக்கு இது போதவில்லையாம்; இன்னொரு பூசை வேண்டுமென்கிறார்; சூரசம்ஹாரம் செய்ய வேண்டுமாம்.”

“அதைத்தான் அவரே முன்பு செய்து முடித்துவிட்டாரே!”

இதைக்கேட்டுக் காவடி தூக்கி வந்தவர்களில் ஒருவனான சோழநாட்டு வீரன் பாண்டிய நாட்டு வீரனைப் பார்த்துப் பரிகாசமாய்ச் சிரித்தான். “சம்ஹாரம் செய்துவிட்டால் போதுமா? தமிழ்நாட்டில் விழாக் கொண்டாடுகிறார்களாமே, அதைப்போல் இங்கேயும் கொண்டாட வேண்டாமா? நேற்று என் கனவில் தோன்றி இதைத்தான் கட்டளையிட்டுப் போயிருந்தார்.”

“நீங்கள் அதற்கு என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

“உங்களுக்குச் சொந்த ஊர் கதிர்காமம்தானே? பொறுத்திருந்து பாருங்கள். பெரிய திருவிழா அது!”

ஒற்றர்கள் இருவரும் மெல்லக் கூட்டத்திலிருந்து விலகிக் கொண்டார்கள். “நேற்றிலிருந்து நாம் வீணாக இவர்கள் பின்னால் அலைந்துதான் மிச்சம்”என்றான் ஒருவன்.

“இவ்வளவு தூரம் நாம் போயிருக்க வேண்டாம். யாரைக் கண்டாலும் கொடும்பாளூரானின் ஆளாக நமக்குத் தோன்றுகிறது”என்றான் மற்றவன்.

கொடும்பாளூர் இளங்கோவும் மல்லர் தலைவன் மாங்குடி மாறனும் அப்போது தாங்கள் கொண்டுவந்த காவடிகளை நன்றாகப் பத்திரப்படுத்தி வைத்துவிட்டு, காட்டுக்குள் எங்கோ நெடுந்தொலைவு நடந்தார்கள். காவடிக் கூட்டத்தின் தலைவனாக வந்த இளங்கோவும் அவன் துணைவனான மாறனும் எப்படியோ தலைமறைவாய்ப் போய் விட்டார்கள்.

சந்தடி செய்யாமல் வெகுதூரம் நடந்த பிறகு, ஒரு மரத்துக்குப் பின்னால் மறைந்துகொண்டு, மாறனுக்கு ஒரு

சிறு குன்றிருந்த திசையைச் சுட்டிக்காட்டினான் இளங்கோ. மாங்குடி மாறனின் கண்கள் வியப்பால் விரிந்தன.

33. சூரபத்மன் விழா

இளங்கோ சுட்டிக்காட்டிய குன்றை மாங்குடி மாறன் திறந்தவாய் திறந்தபடியே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அந்தக் குன்றும் தனக்கெதிரே அடர்ந்திருந்த மரக்கூட்டத்தைத் திறந்த வாய் திறந்தபடியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. தன்னிடம் வருவோரை விழுங்குவதற்குக் காத்திருக்கும் பசியெடுத்த பூதம்போல் காட்சியளித்தது அது.

தூரத்தில் நின்று அதைப் பார்வையிட்ட பின்னர், இளங்கோவும் மாறனும் செடிப்புதர்களுக்குள் மறைந்தார்கள். அருகில் சலசலத்தோடிய அருவியில் கை கால்களைச் சுத்தம் செய்து கொண்டு உணவருந்த அமர்ந்தார்கள். மாங்குடி மாறன் கொண்டுவந்திருந்த கட்டுச்சோறு அந்த நடுப்பகல் வேளைக்கு அமுதம்போல் இருந்தது.

பிறகு உண்டு களைப்புத் தீருவதற்காகவும் மாலைப் பொழுதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டும் அவர்கள் செடி மறைவில் படுத்துப் பேசத் தொடங்கினார்கள். காற்றில் இலைகளின் சலசலப்புச் சத்தம் எப்போதும் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததால் அவர்களுடைய குரல்கள் அதில் அமுழ்ந்தி விட்டன.

“மாங்குடி மாறா! நாம் பார்த்த அந்தக் குன்று இப்போது தன் அடி வயிற்றுக்குள்ளே ஆயிரம் துரோகிகளை ஒளித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அக்கம் பக்கத்தில் காவலுக்குப் போனவர்களும் உளவறியப் போனவர்களும் அந்திப்பொழுதுக்குள் அங்கே திரும்பி விடுவார்கள்... இன்றைக்கு இரவில் நாம் கோயிலில் விழா நடத்திவிட்டு நாளைக்கு அதிகாலையில் இங்கே சம்ஹாரத்தைத் தொடங்க வேண்டும்.”

“ஆமாம், நமக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருப்பவர்கள் இதற்குள் கதிர்காமத்தை நெருங்கியிருப்பார்கள் அல்லவா?”

“நெருங்கியிருப்பார்கள். நம்மோடு வந்து திரும்பியவர்களும் கூட்டத்தோடு கூட்டமாய்ச் சேர்ந்திருப்பார்கள். ஒருவேளை நம்முடைய திட்டங்கள் கீர்த்திக்குத் தெரியவந்தாலும், அவர் விழித்துக் கொண்டு தம்முடைய ஆட்களைத் தப்புவிக்க முயலுவதற்குள் நாம் அவர்கள் மீது பாயவேண்டும்!”

“எதிர்க்கத் துணிந்தாலும் துணிந்துவிடுவார்”என்றான் மாங்குடிமாறன்.

“நன்றாக எதிர்க்கட்டும். எனக்கு இப்போது கீர்த்தியின் மேல்கூட வெறுப்பில்லை. சொந்த நாட்டினருக்கும் இனத்தவருக்கும் துரோகம் செய்பவர்களை நினைக்கும் போதுதான் எனக்குப் பற்றிக்கொண்டு வருகிறது. தமிழர்களுக்கு எதிராகத் திரண்டிருக்கும் தமிழர்களைப் பூண்டோடு அழித்துத் தீர வேண்டியதுதான்; உள் பகையே நம் பெரும்பகை.”

பின்னர் சற்றுநேரம் சென்று, கதிரவன் மேற்கே சரியத் தொடங்கியவுடன் “மாங்குடி மாறா. நீ கதிர்காமத்துக்குப் போய் விழாவில் கலந்து கொண்டு, இரவோடு இரவாக அவர்களை இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வா. நானும் நன்றாகப் பொழுது சாய்ந்தவுடன் அந்த மலைக்குகைக்குப் போய் விட்டுத் திரும்புகிறேன்”என்றான் இளங்கோ.

“பகைவர்களின் இருப்பிடத்துக்கா? தனியாகவா?”

“ஆமாம், அவர்களுக்கு மத்தியில் ரோகணத்து இளவரசன் காசிபன் இருக்கிறானா என்று பார்க்கவேண்டும். நம்முடைய கைகலப்பின்போது அவனுடைய உயிருக்கு ஆபத்து ஏதும் நேராமல் இருக்க அவனை அங்கிருந்து அப்புறப்படுத்தியாக வேண்டும்.”

“இளவரசே! நீங்கள் வேண்டுமென்றே அங்கு போய் அவர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ளப் பார்க்கிறீர்கள். அவனைக் காப்பாற்றுகிற முயற்சியில் நீங்கள் அபாயத்தை வரவழைத்துக் கொள்ள விரும்புகிறீர்கள்-வாருங்கள்; இருவரும் ஒன்றாய்க் கதிர்காமத்துக்குப் போவோம்.

அல்லது இருவரும் இங்கேயே தங்கிவிடுவோம். உங்களைத் தனியே விட்டுவிட்டு நான் எங்கும் போகமாட்டேன்.''

நெடுநேரம் அவனிடம் வாதாடினான் இளங்கோ. மாங்குடி மாறனோ அவனை விட்டு அசைவதாக இல்லை.

"இதோ பார்! இரவு நேரத்தில் குகைக்குத் திரும்புகிற பாண்டியக் காவலர்களுடன் நானும் ஒன்றாகி விடுவேன். அவர்களைப் போலவே உடைமாற்றிக் கொண்டு கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டு விட்டால் அவர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியப் போவதில்லை. குகைக்குள்ளேயும் அதிகமான தீவர்த்திகளை அவர்கள் ஏற்றி வைத்திருக்கமாட்டார்கள். எனக்கு ஒன்றும் நேர்ந்து விடாது, நீ அஞ்சாமல் போய் வா. நான் இதே இடத்தில் உனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்''என்றான் இளங்கோ.

அரை மனத்தோடு மாங்குடி மாறன் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

புறப்பட்டவன் உடனே திரும்பி வந்து, "நம்முடைய சூரசம்ஹார இரகசியத்தை அவர்கள் தெரிந்து கொண்டு விட்டால்?...''என்று சந்தேகத்தோடு கேட்டான்.

"எப்படியும் அது கடைசி நேரத்தில் தெரியத்தானே போகிறது? தெரிந்து கொண்டவர்களை இந்தப் பக்கம் திரும்பி வர முடியாதபடி செய்துவிடுங்கள். அவ்வளவு தான்!''

மாங்குடிமாறன் கதிர்காமத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த நேரத்தில், முதல் நாள் அவர்கள் வந்து சேர்ந்த காட்டுவழியில் ஒரு பேரதிசயம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

இருநூறு முந்நூறு பக்தர்கள் கதிர்காமத்து முருகனின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டே அந்த வழியில் திரண்டு வந்தார்கள். பலரது தோள்களில் பெரிய பெரிய காவடிகள் தெரிந்தன. தூரத்துப் பார்வைக்குக் காவடிகளாகத் தோன்றினாலும், அருகே சென்று நோக்குகிறவர்களுக்கு அவை விற்களாலான காவடிகள் என்று தெரியும். மூன்று

நான்கு விற்களையும் கூரிய அம்புகளையும் கொண்டு அவர்கள் காவடிகள் கட்டியிருந்தார்கள்.

கூட்டத்தின் மத்தியில் பலரது தோளின்மீது சூரபத்மன் தன் பிரும்மாண்டமான உருவத்துடன் பவனி வந்தான். பெரிய பெரிய கொள்ளிக்கண்களும், தொங்கவிட்ட நாக்கும் நீண்டு வளைந்த கடைவாய்ப் பற்களுமாக அவனைப் பார்ப்பதற்கே கோரமாக இருந்தது. அகோர வீர சூரபத்மன் அவன். உலகத்திலிருந்த தீய சக்திகள் அனைத்தும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து அவன் உருவத்தில் திரண்டிருந்தது. சிற்றானைக் குட்டி ஒன்றைப் பீடத்தில் உட்கார வைத்துச் சுமந்து வருவது போல் அவர்கள் சுமந்து கொண்டு வந்தார்கள்.

சங்கநாதம் ‘பூம் பூம்!’என்று முழங்கியது. சேகண்டிகள் காதுகளைத் துளைத்தன. புலிக்கொடியை ஏந்திக் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டியவர்கள், சேவற்கொடிகளை ஏந்தி நடந்தார்கள். மெய்யான பக்தர்களுடைய ஆவேசமே பலருக்கு அங்கே வந்துவிட்டது. துரோகம் என்ற தீமையை அழிக்கப் பிறந்த ஆவேசம் அது.

ஆடினார்கள்; பாடினார்கள்; அழுதார்கள்; சிரித்தார்கள்; கொடுமையைத் தொலைத்து விட வேண்டுமென்று கொக்கரித்தார்கள். அவர்களுடன் மாங்குடி மாறனும் சேர்ந்துகொண்டு கூத்தாடினான்.

கோயிலுக்கு வந்தவுடன் பூசனைகள் முடிந்தன. சூரபத்மனைச் சுற்றி வந்து ஆவேசத்தோடு அலறிக்கொண்டு அதன் தலையை வெட்டி வீழ்த்தினார்கள். கரங்களைத் துண்டித்தார்கள், வயிற்றைக் கிழித்தார்கள். என்ன அதிசயம்!

அவன் வயிற்றிலிருந்து வாட்களும் வேல்களும் பொல பொலவென்று உதிர்ந்தன. உருண்ட தலைக்குள்ளிருந்து கேடயங்கள் எட்டிப் பார்த்தன. கைகளிலிருந்து கவசங்கள் நழுவி விழுந்தன. பக்தர்கள் அனைவரும் பயங்கரப் போர் வீரர்களாக மாறினார்கள்.

வழியில் காவலுக்கு நிறுத்தப்பட்டிருந்த பாண்டியர்கள் வேடிக்கை பார்க்க வந்தவர்களைப் பின்பற்றி வந்ததால் அவர்களை மாணிக்க கங்கைக் கரையில் ‘ஏமகூடம்’என்ற இடத்தில் எமகூடத்துக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்.

பின்னர் வீரர்கள் இரவோடு இரவாகப் புறப்பட்டு வெள்ளி முளைக்கும் நேரத்தில் இளங்கோவின் இருப்பிடத்தை அடைந்தனர்.

இளங்கோ அங்கே சோர்ந்து போய்த் தனியாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

தன்னுடைய வீரர்கள் பத்திரமாக அங்கு வந்து சேர்ந்ததில் அவன் மகிழ்ச்சியுற்றானென்றாலும் அது அரைகுறை மகிழ்ச்சியாகவே தோன்றியது.

காரணத்தைக் கேட்டான் மாங்குடி மாறன். “போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தீர்களா? இல்லை, போக முடியவில்லை என்பதால் சோர்வுற்றிருக்கிறீர்களா?”

“நன்றாகப் பார்த்துவிட்டுத்தான் வந்தேன். அங்கே காசிபனும் இல்லை; அமைச்சர் கீர்த்தியும் இல்லை.”

“அதனால் என்ன? கீர்த்தி இல்லாவிட்டால் அதுவும் நமக்கு நல்ல வாய்ப்புத்தானே!”

“வெளியில் கீர்த்தி இருந்தாரென்றால் இதற்குள் நாம் அவர் கண்களிலிருந்து தப்பியிருக்க முடியாது.”

“அப்படியானால் தாமதியாமல் புறப்படுங்கள், இளவரசே!”என்று இளங்கோவைத் துரிதப்படுத்தினான் மாங்குடிமாறன். “வேறு என்ன யோசனை செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? யோசனை செய்கிற நேரமா இது?”

இளங்கோவுக்கு அங்கே காசிபனைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமற் போனது பேரதிர்ச்சியைத் தந்தது. கூட்டத்தில் அவன் இருந்து, தான் சென்றபோது, அவனைப் பிடித்துக் கொண்டு வர முடியாவிட்டால்கூட, போர் நடக்கும் குழப்பத்தில் அவனை எப்படியாவது கைப்பற்றி விடலாம் என்று நம்பினான்.

கீர்த்தி மிகமிகத் தந்திரசாலி என்பது அவனுக்கு அப்போதுதான் தெரிந்தது. ஆயிரம் பாண்டியர்களின் உயிரை விட அந்த ஒரு சிறுவனின் உயிர் மிகப் பெரியதென்று அவர் மதித்திருக்க வேண்டும். அவனை அவர் எங்கே வைத்திருப்பார்? அவர் இப்போது எங்கே இருப்பார்?

எதையும் நிதானமாகச் சிந்தித்துப் பார்ப்பதற்கு அப்போது நேரமில்லை. கிழக்கே வெளுத்துக் கொண்டு வந்தது. இன்னும் சில நாழிகைக்குள் பொழுது பலபலவென்று விடிந்துவிடும்.

வீரர்களை மூன்று பிரிவினராகப் பிரித்து, குன்றின் பின் புறத்திலிருந்தும் இரு பக்கங்களிலிருந்தும் மளமளவென்று முன்னேறச் செய்தான் இளங்கோ.

எதிர்பாராத தாக்குதலால் மலைக் குகையின் அடிவயிறு எரிமலையின் அடிவயிறாக மாறியது. வாட்களுடன் வாட்கள் மோதித் தீப்பொறி பறந்தன. வேல்கள் பாய்ந்தன. வில்கள் அம்புமழை பொழிந்தன. கூக்குரல்களுக்கும் மரண ஓலங்களுக்கும் குறைவே இல்லை.

இளங்கோவும் மாங்குடி மாறனும் குகையின் வாய்ப்புறத்து விளிம்பில் நின்றுகொண்டு போரிட்டனர். உள்ளேயிருந்து வெளியே ஓடுபவர்களைத் தப்பவிடாதபடி சில வீரர்கள் நின்று தடுத்தார்கள். ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்குள் எரிமலை வெடித்துக் கிளம்பி ஓய்ந்து விட்டதுபோல் தோன்றியது. மனிதர்களின் கூக்குரல்களைத் தவிர, ஆயுதங்களின் மோதல்களைக் காணோம்.

விளிம்பிலிருந்து உள்ளே நுழைவதற்குத் திரும்பிய இளங்கோவின் காதருகே எங்கிருந்தோ ஓர் அம்பு ‘விர்’ரென்று பாய்ந்து வந்தது. நல்லவேளையாக மயிரிழையில் தப்பினான் இளங்கோ. சட்டென்று இளங்கோவும் மாங்குடிமாறனும் திரும்பிப் பர்த்தார்கள். குன்றின் அடிவாரத்தில் குதிரையின் மீது ஓர் உருவம் தெரிந்தது. அடுத்த அம்பை அது குறிபார்த்து நாணேற்றிக் கொண்டிருந்தது.

ஓர் ஒருவம்தானா? அல்லது அதற்குப்பின் மற்றொரு உருவம் மறைந்திருக்கிறதா? இளங்கோ ஒரு கணம் தடுமாறி விட்டுப் பின்பு வில்லை எடுக்கப்போனான். அதற்குள் இளங்கோவைத் தன் பக்கமாகப் பின்புறம் தள்ளிவிட்டான் மாங்குடி மாறன். ஆனால் அவனுடைய முயற்சி இளங்கோவை ஒதுக்கிவிட்டதே தவிர, மல்லனின் தோளைக் காப்பாற்றவில்லை.

அலறிக்கொண்டே பாய்ந்த அம்பைப் தன் வலது கரத்தினால் பிடுங்கினான் மாங்குடிமாறன்.

வெறிகொண்டவன் போல் இளங்கோ கீழே இறங்கி ஓடினான். அதற்குள் குதிரை புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு பின்னால் திரும்பி ஓட்டம் எடுத்தது. அந்தப் பாதையில் யாரும் குதிரையில் ஏறி வரக்கூடுமென்றே அதுவரையில் இளங்கோ நம்பவில்லை. அப்படியும் ஒரு பாதை உண்டா கீர்த்திக்கு!

குதிரையைப் பின் தொடர்ந்து இளங்கோ ஓடினால் இளங்கோவின் கதி என்ன ஆகும் என்று மாங்குடிமாறனுக்குத் தெரியாமல் இல்லை. பின் வாங்குவது போல் பின் வாங்கி இளங்கோவைத் தனித்து இழுக்கத்தானே இந்த முயற்சி?

அம்பு பாய்ந்த புண்ணோடு ஓடிச்சென்று, பின்புறத்திலிருந்தவாறே இளங்கோவின் தலையில் ஓங்கி அடித்தான் மல்லன். மல்லர்களின் தலைவனுக்கு எங்கே, எப்படி அடித்தால் என்ன நடக்குமென்று தெரியாதா? தலை சுற்றிக் கீழே விழுந்தான் இளங்கோ.

மாங்குடி மாறனாலும் அதற்கு மேல் புண்பட்ட தோளோடு அங்கு நிமிர்ந்து நிற்க முடியவில்லை. இளங்கோவின் அருகில் மயங்கி விழுந்துகொண்டே, “ஓடுங்கள்! முடியுமானால் அந்தக் குதிரையைப் பின்பற்றி, அவனை வீழ்த்தப் பாருங்கள்!”என்று வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

வீரர்கள் மலை அடிவாரத்துக்குப் போய்ச் சேருவதற்குள் அவர்கள் தேடிச்சென்ற குதிரை எங்கோ மாயமாய் மறைந்து

போய் விட்டது. திரும்பிப் போய் மயங்கிக் கிடந்த இருவரையும் மெல்லத் தூக்கிக்கொண்டு இறங்கினார்கள் அவர்கள்.

மயக்கத்தோடு மயக்கமாக, “மாங்குடி மாறா! அந்தக் குதிரையின்மேல் எத்தனை பேர் இருந்தார்கள் என்று நீ பார்த்தாயா? இருளில் எனக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை. கீர்த்தி மட்டும் இருந்தாரா? அல்லது அவருக்குப் பின்னால் காசிபனும் இருந்தானா?’’என்று கேட்டான் இளங்கோ.

மாங்குடி மாறன் அதற்குப் பதிலளிக்கும் நிலையில் அப்போதில்லை.

34. உறவு ஒப்பந்தம்

ஈழத்திலிருந்து பொதிகை மலைச்சாரலுக்கு வந்து சேர்ந்த சுந்தரபாண்டியரின் விருந்தினன் வேறு யாருமில்லை. ரோகிணியின் அன்புத் தம்பி காசிபன். அமைச்சர் கீர்த்தியால் ரோகணத்தின் அரசுரிமை வாரிசாக வளர்க்கப்பட்டு வந்த இளம் வீரன். இந்த ஓராண்டுக் காலத்துக்குள் அவன் எவ்வளவு செழுமையாக வளர்ந்துவிட்டான்! ஆம், அவன் எப்படி இங்கு வந்து சேர்ந்தான்? அதைத் தெரிந்துகொள்ள தஞ்சை மாநகரத்திலிருந்து ஆனைமங்கலத்துக்குப் பறந்து சென்ற புறாவின் பின் நாமும் பறந்து செல்ல வேண்டும். அங்கிருந்த ரோகணத்து வீரர்கள் சிலர் தோணியில் ஈழத்துக்கு இரவோடு இரவாகப் புறப்படுகிறார்கள். பிறகு மறு கரையிலிருந்து காசிபனை அழைத்துக்கொண்டு தென்பாண்டிக் கடற்கரையோரமாக ஒதுங்குகிறார்கள். பொதிகை மலைச் சாரலுக்கு வந்து சேருகிறார்கள்.

வந்திருப்பவன் யார் என்று தெரிந்தவுடன் வீரமல்லன் அவனைக் கட்டித் தழுவிக் கொள்கிறான். நெடு நாட்கள் பழகியவன் போல் அவனிடம் உறவுரிமை பேசுகிறான். அவன் மகிந்தரின் குடும்ப நண்பனாம்! ரோகிணியின் நம்பிக்கைக்குரிய வீரனாம்! வீரமல்லனிடம் அவள் தன் தம்பியைப் பற்றி நாள் தவறாது பேசிக் கொண்டிருப்பாளாம்! காசிபனைக் காணவேண்டுமென்று அவன் செய்து வந்த தவம் பலித்து விட்டதாம்!

காசிபன் என்ன இருந்தாலும் இளம் பிள்ளைதானே? வீரமல்லன் அவனுக்காக விரித்த வலை வீண் போகவில்லை! அவர்கள் இருவரும் நெருங்கிய நண்பர்களாகி விட்டனர். காசிபனின் முகத்தில் ரோகிணியின் சாயலைக் கண்டுவிட்ட வீரமல்லன் அவனை நன்றாகச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டான்.

அமைச்சர் கீர்த்தியும் தஞ்சையிலிருந்த புறாவை அனுப்பியதற்கு மறுநாளே அங்கிருந்து கிளம்பிவிட்டார்.

வேடுவன் வேடம் ஒன்றுதான் அவருக்குப் போடத் தெரியுமென்பதில்லை. எத்தனையோ வேடங்கள், எத்தனையோ ஆசைகள், எத்தனையோ திட்டங்கள் அவருக்கு. இளங்கோ ரோகணத்துக்குக் கிளம்பிவிட்டான் என்று தெரிந்ததும், அவனுடைய படைபலத்தை அளந்துகொண்டு தாமும் அங்கு போய்ச் சேர்ந்தார். ஆயிரம் வீரர்களோடு அவனையும் சேர்த்து ஒழிப்பதற்கு ஐம்பது நாட்கள் போதுமென்ற எண்ணம் அவருக்கு. ஆனால் அங்கு போய்ச் சேர்ந்த பிறகு தான் இளங்கோ எப்படிப்பட்டவன் என்று தெரிந்து கொண்டார் அவர். ஒரே இளங்கோ ஒன்பது இளங்கோக்களை நாட்டில் நடமாட விட்டான்.

பாவம்! அவனுக்குப் பின்னால் இருந்த ஒரு வெகுளிப் பெண்ணின் ஆசைகளை அவர் அறிந்திருக்கவில்லை. அவள் தங்களைச் சேர்ந்தவள் என்பது அவர் நம்பிக்கை.

ஒருவகையில் பார்க்கப் போனால் ரோகிணியும் அவரைச் சார்ந்தவள்தான்- ரோகணத்து மண்ணை இளங்கோ மிதிப்பதற்கு முன்னால் காசிபன அந்த மண்ணிலிருந் மறைந்து விடுவான் என்பதை அவள் இளங்கோவிடம் சொல்லவில்லை. அவனுடைய சொந்தப் பாதுகாப்புக்கு மட்டிலுமே வழி வகைகளைக் கூறி அனுப்பினாள்.

உணர்ச்சி வயப்பட்ட பெண்ணின் கூற்றை அறிவால் உலகாள விரும்பிய ஆண்மகன் வேறுவிதமாக எடுத்துக் கொண்டான். ‘கதிர் காமத்துப் பக்கம் போகவே போகாதீர்கள்’என்று மட்டும் அவள் எச்சரிக்கை செய்து அனுப்பினாள். அந்த எச்சரிக்கை ஒன்று போதாதா அவனுக்கு?

பாண்டி நாட்டுப் பகைவர்களைப் பூண்டோடு ரோகணத்தில் களைந்த பின்னரும் இளங்கோவுக்கு அமைதி ஏற்படவில்லை. அங்கே இல்லாத காசிபனை அவன் எங்கெல்லாமோ தேடி அலைந்தான். அமைச்சரைக் கைப்பற்றுவதற்கும் ஆயிரம் முயற்சிகள் செய்து பார்த்தான். இந்த இரண்டுமே அவனுக்குப் பலிக்கவில்லை.

அவ்வாறே அமைச்சர் கீர்த்தி, இளங்கோவை ஒழிப்பதற்கு வகுத்த திட்டங்களும் அவருக்கு ஏமாற்றம் தந்தன. இந்த இருவருமே ரோகணத்துக் காடுகளில் சில தினங்கள் ஒருவரை ஒருவர் பிடிப்பதற்காகக் கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு விளையாடிப் பார்த்தார்கள். இருவருக்கும் இந்த விஷயத்தில் வெற்றியுமில்லை, தோல்வியுமில்லை. விளையாட்டு விளையாட்டாகவே முடிந்தது. கடைசியில் இளங்கோ தன் வீரர்களுடன் கப்பலேறினான்.

அதற்குள் நாகைப்பட்டினம் சூடாமணி விஹாரையில் வைகாசி பௌர்ணமி விழாவும் சிறப்பாக நடந்தேறியது. சோழநாட்டுப் பௌத்தர்கள் அனைவரும் அந்த நகரத்தில் அன்று குழுமியிருந்தனர். கடற்கரையில் புனித நீராடி, வெள்ளை உடை உடுத்தி, ஆண்களும் பெண்களும் சாரிசாரியாக மலர்களைச் சுமந்து வந்து புத்தர்பிரானின் திருவடிகளில் தூவினர்.

அன்று அவர்களுக்குக் கடுமையான விரத நாள். பொய், களவு, கொலை, சூது, சோரம் இவற்றை அறவே அவர்கள் அன்று விலக்கிவிட்டார்கள். புனித நினைவுகளைத் தூண்டாத சாதாரணக் கேளிக்கைகளில் அவர்கள் கலந்து கொள்ளவில்லை. சூடாமணி விஹாரையில் பிரார்த்தனைகள் ஒருபுறம். நடந்தன! புத்தரது திருஅவதாரத்தைப் பற்றிய கதைகளும் பாடல்களும் மறுபுறம் நடந்தன.

மகிந்தரின் குடும்பத்தாரும் அந்த விழாவில் கலந்து கொண்டது. விஹாரையிலிருந்த பிக்குப் பெரியோர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பேரானந்தம் தந்தது. மலர்க் கூட்டத்தைச் சுமந்துகொண்டு வந்து ரோகிணி தானும் ஒரு மென்மலராகவே காட்சியளித்தாள்.

அவளது மான்விழிகளில் ஒளிவிட்ட மருட்சியையும் நடையில் தெரிந்த மயிலின் ஒயில் சாயலையும், அவளது மேனியின் பளிங்கு நிறத் தோற்றத்தையும் கண்டு வியக்காதவர்கள் அங்கு யாருமில்லை.

பெருங் கருணைப் பேருருவான புத்தர் பிரானின் திருவடிகளிலிருந்து நெடுநேரம் அவள் தன் சிரத்தை எடுக்கவில்லை. கீழே குவிந்து கிடந்த தாமரை மலர்களுக்கிடையில் அவள் முகம் புதைந்திருந்தது. தன் உடன்பிறந்தவனுக்காகவும் தன் காதலனுக்காகவும் அவள் புத்தர்பிரானிடம் கண்ணீர் உதிர்த்தாள். இருவரிடமும் கருணை காட்டும்படி வேண்டிக் கொண்டாள்.

பிறகு, குனிந்த தலை நிமிராமல் தனது நினைவுகளை எங்கேயோ மிதக்கவிட்டு குடும்பத்தாருடன் ரதமேறி ஆனை மங்கலம் சோழ மாளிகைக்கு வந்துசேர்ந்தாள். மாளிகைக்குள் நுழைந்தவுடன், மகிந்தருக்காக யாரோ ஒருவர் கூடத்தில் காத்திருப்பது சாளரத்தின் வழியே ரோகிணிக்குத் தெரிந்தது. அவள் திடுக்கிட்டாள். ஒருகணம் மறைந்து நின்று பார்த்துவிட்டுத் தடுமாறிய கால்களுடன் தன் அறைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள். அவள் பார்த்த உருவம் அவள் கண்களை விட்டு அகல மறுத்தது. சாந்தமும் கருணையும் குடிகொண்டு விளங்கிய புத்தரைப் பார்த்த கண்களுக்கு இப்படி ஒரு காட்சியா!

அங்கே அந்தக் காளமுகன் கம்பீரச் செருக்கோடு அமர்ந்து சுற்று முற்றும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். திருட வந்த கள்வன் தான் தேடிவந்த பொருளைக் காணக் கண்களை அலைய விடுவதுபோல் அவன் அலையவிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“நண்பா! வரவேண்டும் வரவேண்டும். உன்னைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்”என்று அவனைத் தமது இரு கரங்களாலும் தழுவிக்கொண்டார் மகிந்தர். தழுவியவாறே அவனைத் தமது மாளிகையறைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

“நான் இப்போது காளமுக சமய ஆராய்ச்சியில் முனைந்திருக்கிறேன். ஆனைமங்கலத்துக்கு வந்ததிலிருந்து எனக்கு அதுதான் வேலை. அக்கம் பக்கத்திலுள்ள துறவிகளை அழைத்து விளக்கம் சொல்லச் செய்கிறேன்.”இப்படிக் கூறிவிட்டு மகிந்தர் அவனைப் பார்த்து நகைத்தார்.

“பெரிய வேளாரே தங்களிடம் ஒருநாள் விளக்கம் கேட்க வந்தாலும் வந்து விடுவார், அவருக்கு இதில் அவ்வளவு பக்தி!”என்றான் வீரமல்லன். “ஈழத்திலிருந்து ஏதாவது செய்தி கிடைத்ததா? நானும் இங்கு வந்து இரண்டு மாதங்களாகின்றன; ஒன்றுமே தெரியவில்லை. அங்கிருந்தவர்களையும் அமைச்சர் தம்மோடு அழைத்துச் சென்று விட்டாரென்று தெரிகிறது.”

“தங்களுடைய குமாரர் இளவரசர் காசிபன் என்னுடைய பாதுகாப்பில் பத்திரமாக இருக்கிறார்”என்றான் வீரமல்லன்.

“நாங்கள் இருவரும் இப்போது இணைபிரியாத நண்பர்கள்.”

“என்ன!”

மகிந்தரிடம் தனக்குத் தெரிந்த விவரங்களையும் தெரியாத செய்திகளையும் ஆர்வத்துடன் கூறினான் வீரமல்லன். பொதிகை மலைச் சாரலில் தான் சுந்தரபாண்டியருக்கு வலதுகரமாக விளங்குவது பற்றியும் அவன் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டான். விரைவில் தானே காசிபனை அவரிடம் நேரில் அழைத்து வந்து அவர்களுடைய சந்திப்புக்கு ஏற்பாடு செய்வதாகவும் வாக்களித்தான்.

“வீரமல்லவா! இதுவரையில் அமைச்சர் கீர்த்தி ஒருவரைத்தான் என் உயிருக்குயிரானவர் என்று நினைத்திருந்தேன். இன்றிலிருந்து உன்னையும் சேர்த்து இருவர் என்று நம்புகிறேன். எனக்காக நீ செய்திருக்கும் உதவிகளை நினைக்கும்போது உனக்கு என்ன கைம்மாறு செய்வதென்றே தோன்றவில்லை.”

“கைம்மாறு கருதி நான் எதையுமே செய்யவில்லை. ஆனால் தங்களைப் போல்தான் சுந்தரபாண்டியரும் என்னிடம் நன்றிக்கடன் பட்டிருப்பதாய்ச் சொல்லுகிறார். அதற்காக அவர் எனக்கு என்ன வாக்களித்திருக்கிறார் தெரியுமா?” என்னவென்று கேட்பதுபோல் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தார் மகிந்தர்.

“அவர் தமது முயற்சிகளில் வெற்றி பெற்றவுடன் ரோகணத்தைத் தங்களுக்கு மீட்டுக் கொடுத்துவிட்டு, அடுத்தாற்போல் கொடும்பாளூர்க் கோனாட்டுக்கு என்னை அரசனாக்கப் போகிறாராம். அவரது திருக்கரங்களாலேயே எனக்கு முடிசூட்டிவிடப் போகிறாராம்.’’

“அதற்கு முற்றிலும் தகுதியுடைவன்தான் நீ. எப்படியும் அந்த நல்ல காலம் வந்தே தீரும்.’’

“அரசே!’’என்று மெல்ல அழைத்து, பிறகு ஒன்றுமே கூறாமல், நெடிய பெருமூச்சு விட்டு நிறுத்தினான் வீரமல்லன்.

“என்ன?’’

“எனக்கு ஒரு நாட்டுக்கு அரசனாக விளங்க வேண்டுமென்ற ஆசையே கிடையாது. ஆனால் அப்படி அரசுரிமை கிடைத்தாலாவது தங்களுடைய பேரன்பும் நல்லுறவும் கிடைக்குமென்றால், அதற்காகவேனும் நான் நாடாள விரும்புகிறேன். கொடும்பாளூர் எனக்குக் கிடைத்துவிட்டால் பிறகாவது தங்கள் மதிப்பை நான் பெற முடியுமல்லவா? எப்படியும் நான் தங்களிடம் நெருங்கிய தொடர்பு கொள்ள வேண்டும்; தங்கள் உறவினனாக வேண்டும்.’’

“நீ என்ன சொல்லுகிறாய் வீரமல்லா?’’

சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு, தலையைக் குனிந்துகொண்டே, “தாங்கள் தவறாக நினைத்துக் கொள்ளமாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன்’’என்று தொடங்கினான் வீரமல்லன். “இளவரசி ரோகிணியாரை என்றைக்கு நான் முதல் முதலில் கண்டேனோ அன்றிலிருந்து என் மனம் அவர்களுக்கு அடிமையாகிவிட்டது. அதை இனியும் நான் தங்களிடம் மறைக்க விரும்பவில்லை. அவர்களுக்காகவே நான் தங்களுக்கு உழைக்கிறேன். மீண்டும் தங்களை ரோகணத்து அரியாசனத்தில் அமர்த்திப் பார்த்தால்தான் என் கண்களுக்கு உறக்கம் வரும். அதற்காகவே நான்

என் உயிருக்கு வந்த அபாயங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் சுந்தரபாண்டியரிடம் சேர்ந்திருக்கிறேன்.

அதற்காக அமைச்சர் கீர்த்தியோடும் உறவு பூண்டிருக்கிறேன். அதற்காகவே இளவரசர் காசிபனைக் கண்ணிமை போல் காத்து வருகிறேன்! என்னுடைய ஆசைகளுக்குத் தங்கள் ஆசி கிடைக்குமா அரசே?''

வீரமல்லனின் கரங்களை இறுகப் பற்றிக்கொண்டார் மகிந்தர். அவனுக்கும் ஒரு நாடு கிடைக்கப்போகிறது என்ற எண்ணம் அவன் மதிப்பை அவரிடம் உயர்த்தி விட்டது. அவனைத் தமக்குச் சமமானவன் என்ற முறையில் மதிக்கச் செய்துவிட்டது.

“வீரமல்லா! என்னுடைய குமாரத்தியிடம் உனக்குள்ள பற்றுதல் இதுபோன்ற நல்லாசைகளை உன்னிடம் வளர்த்திருப்பது கண்டு நான் பெருமைப்படுகிறேன். இதுதான் ஆண்களுக்கு அழகு. பகைவர்களை வெல்ல வேண்டும்; நாடுகளைக் காப்பாற்றி அரசாள வேண்டும்; அந்தப்புரங்களில் அகமகிழ்ந்திருக்க வேண்டும்! உன் ஆசைகளில் எதுவும் தவறில்லை!'' “அதில் தங்கள் பங்கை எனக்காக நிறைவேற்றித் தருவீர்களா, அரசே!''

“கட்டாயம் தருகிறேன்!''என்றார்.

வீரமல்லனுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி வெள்ளப்பெருக்கில் அந்தச் சோழமாளிகையே அவன் கண்முன் பம்பரமாகச் சுழல்வது போலிருந்தது. “நன்றி அரசே, நன்றி!''என்று நாத் தழுதழுக்கக் கூறினான் அவன்.

“ஆனால் இப்போதே நீ அதற்காக ஆனந்தப்பட்டு விடவேண்டாம். பெண்ணாசை கைகூடாதவரையில்தான் நம்மைப் போன்றவர்களுக்கெல்லாம் அது ஒரு மலைபோல் தோன்றும். எளிதில் அது கைகூடி விட்டால் நம்முடைய மற்ற ஆசைகளை நாம் மறந்தே போய்விடுவோம். அதனால் ஒன்றை ந மனதில் உறுதியாக வைத்துக்கொள். எனக்கும் உனக்கும் நாடுகள் கிடைத்த பிறகுதான் என் குமாரி ரோகிணி உன்னுடைய பட்டமகிஷியாவாள்.''

“இப்போதைக்கு இவ்வளவு போதும், அரசே!”என்றான் வீரமல்லன்.

“இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். ரோகிணி ஒரு வகையில் ராஜதந்திரங்களை ஓரளவுக்கு அறிந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கும் பெண். அவளுடைய அநுதாபத்தையும் அன்பையும் பெற்றுக் கொள்வது முதலில் சிரமம்தான். ஆனால் உன்னுடைய இந்த உடையோடு அவளிடம் சென்று பேசி வெறுப்பைத் தேடிக்கொள்ளாதே. காசிபன் உன்னுடைய பாதுகாப்பிலிருப்பதால் ஒருவேளை உன்னிடம் அவளுக்கு இரக்கம் பிறந்தாலும் பிறக்கும். எங்களையெல்லாம் விட அவளுக்குக் காசிபனிடம் தான் உயிர்.”

“அப்படியானால் அவருக்காகவே இளவரசரை இங்கு விரைவில் அழைத்து வருகிறேன். இதை நானே அவர்களிடம் போய்க் கேட்கட்டுமா?”

“உடையை மாற்றிக்கொண்டு போய் வா!”என்றார் மகிந்தர். “நான் அழைப்பதாக நீயே இங்கு அவளை அழைத்து வா. அவசரப்பட்டுக்கொண்டு என்னிடம் கூறிய எல்லா விஷயங்களையும் இப்போதே அவளிடம் வெளியிட்டு விடாதே!”என்று எச்சரித்து அவனை அனுப்பி வைத்தார்.

வீரமல்லன் வீரமல்லனாகவே ரோகிணியைக் காணச் சென்றான்.

35. புன்னகையின் பொருள்?

வீரமல்லனைக் கண்டவுடன் ரோகிணி தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்திருக்கவோ, அவனை ஏறெடுத்துப் பார்க்கவோ, அவன் ஏன் வந்தானென்று கேட்கவோ இல்லை. தன் தந்தையைப் பார்த்துவிட்டு வந்த வழியே திரும்புவான் என்று நினைத்தாள் அவள். இப்போது அவனுடைய குறுக்கீடு அவளுக்கு எரிச்சலைத் தந்தது.

“இந்த ஏழையின் வணக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் இளவரசி!”என்று கூறிப் பணிவோடு அவள் முன்னால் குழைந்து நின்றான் வீரமல்லன். கூப்பிய கரங்களோடு புன்னகை செய்தான்.

புலித்தோலாடையைக் களைந்துவிட்டு வந்திருந்தவன் இப்போது ரோகிணிக்குப் பசுத்தோல் போர்த்திய புலியெனத் தோற்றமளித்தான். ரோகிணியுடைய எரிச்சல் மிகுதியாயிற்று.

“நீ வந்த வேலை முடிந்திருக்கும். தந்தையாரைக் கண்டு பேசியிருப்பாய். இனி நீ உடனே இவ்விடத்தை விட்டுத் திரும்பிச் செல்வதுதான் நல்லது”என்றாள்.

“வந்த வேலை இன்னும் முடியவில்லை, இளவரசி!”

“வீரமல்லா, உன்னை யாரும் இங்கே பார்த்துவிடுவதற்கு முன்னால் நீ இங்கிருந்து போய்விடு”என்று அதட்டினாள் ரோகிணி.

எங்கே தன்னை அவள் காட்டிக்கொடுத்துவிடுவாளோ என்று அஞ்சி வந்தவனுக்கு, இந்த அவளுடைய பேச்சு விந்தையாகத் தோன்றியது. தன் தந்தையாரிடம் அவள் கையடித்துக் கொடுத்திருப்பதை அவன் எங்கே கண்டான்?

இதனால் சிறிதளவு உரம் பெற்ற வீரமல்லன், “இளவரசி! தாங்கள் என்மீது இவ்வளவு இரக்கம் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பது இப்போதுதான் தெரிந்தது. இனிமேல் நான் பகைவர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டாலும் கவலையுற மாட்டேன்”என்றான்.

"யாரிடமும் எனக்கு இரக்கமில்லை. நீ இங்கு வந்திருப்பதால் எங்களுக்குத் தொல்லை நேரலாம். அதனால்தான் சொல்கிறேன்!''

வருந்துகிறவன்போல் சிரித்துவிட்டு அவன் கூறினான்: "யாருக்காகவும் இரக்கப்பட்டுத்தான் நான் இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறேன். உங்களுக்கு என்னால் தொல்லை என்கிறீர்கள். உங்களால் நான் எத்தனை எத்தனை தொல்லைக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன் தெரியுமா? எதற்காக நான் இந்த மாபெரும் சோழ சாம்ராஜ்யத்தைவிட்டு ஓடிப்போய் இப்படிப் புலித்தோலாடைக்குள் ஒளிந்து கொண்டு திரிய வேண்டும்? எதற்காக இப்படி நான் உயிருக்கு அஞ்சி நடமாட வேண்டும்? உங்களுக்காக நான் இரக்கப்பட்டேன்; உங்கள் தந்தையாரின் கட்டளைப்படி நான் இந்த நாட்டைவிட்டு ஓடினேன். ஆனால் உங்களுக்கோ என்னிடம் இரக்கமில்லை!''

"இவையெல்லாம் நீ என் தந்தையாரிடம் பேசவேண்டிய விஷயங்கள். நான் உன்னிடம் எதையும் சொல்லவும் இல்லை; எதையும் எதிர்பார்க்கவும் இல்லை; உனக்கு இங்கே வேலையும் இல்லை!''என்று கண்டித்துக் கூறினாள் அவள்.

"வேலை இருந்ததால்தான் நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். ரோகணத்து இளவரசர் காசிபன் என்னைத் தமது தமக்கையாரிடம் தூதுவனாக அனுப்பியிருக்கிறார். அவருடைய அன்பையும் பாசத்தையும் சுமந்து கொண்டு நான் பல காத தூரத்துக்கு அப்பாலிருந்து ஓடோடியும் வருகிறேன். நீங்களோ உங்கள் தம்பியாரின் தூதுவன் என்றும் பாராமல் என்னை அலட்சியப்படுத்துகிறீர்கள்.''

இப்படிக் கூறிக்கொண்டே அருகிலிருந்த ஆசனத்தில் தானாகச் சென்று அமர்ந்தான் வீரமல்லன். அவனுடைய செய்கை அப்போது அவளுக்குத் தவறாகப் படவில்லை. தம்பி காசிபனின் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவளுக்குத் தேகமெங்கும் புல்லரித்தது. மற்ற எதையுமே அந்தச் சமயத்தில் மறந்துவிட்டாள்.

ரோகிணி வாயைத் திறந்து வீரமல்லனிடம் காசிபனைப் பற்றிக் கேட்காவிட்டாலும், தம்பி என்ற சொல் எப்படி அவளிடம் மந்திரம் போல் செயல் புரிகிறது என்பதைக் கண்டு கொண்டான் வீரமல்லன்.

"இளவரசி! அவரைப்பற்றி நீங்கள் சிறிதுகூடக் கவலையுற வேண்டாம். அவருடைய தலைக்கு வந்த ஆபத்திலிருந்து நாங்கள் அவரைத் தப்புவித்துத் தமிழ் நாட்டுக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டோம். இப்போது அவர் என் உயிர்த்தோழர். என் உயிரைக் கொடுத்தாவது அவரைக் காப்பது என் கடமை என்று நான் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன்."

"காசிபன் இப்போது எங்கேயிருக்கிறான்?"என்று மிகுந்த ஆவலோடு கேட்டாள் ரோகிணி.

"வந்ததிலிருந்து அவர் தென்பாண்டி நாட்டில் சுந்தர பாண்டியரின் விருந்தினராக இருந்தார். நானும் அவரும் ஒன்றாகவே அங்கிருந்து வடக்கே புறப்பட்டு வந்திருக்கிறோம். இப்போது அவர் எங்கே இருக்கிறார் என்பது உங்கள் தந்தையாருக்குக்கூடத் தெரியாத இரகசியம்."

"என்ன! என் தம்பி இருக்குமிடம் எனக்கே தெரியக் கூடாதா?"

"மன்னர் மகிந்தரிடமே அவர் மைந்தர் இருக்குமிடத்தைச் சொல்லவில்லை நான். சொல்லக் கூடாதென்பது சுந்தரபாண்டியரின் கட்டளை."

"அப்பா!"என்று கூவிக்கொண்டு தன் தந்தையாரிடம் செல்ல முயன்றாள் ரோகிணி. தானாக அதை அவனிடம் கெஞ்சிக் கேட்க விரும்பவில்லை. ஆனால் அவள் மனமோ அதை உடனடியாகத் தெரிந்து கொள்ளத் துடிதுடித்தது. 'மகிந்தரே வற்புறுத்தினால் கூறமாட்டானா என்ன?"

"பொறுங்கள், இளவரசி! உங்களுக்கோ அரசருக்கோ அவரிடம் இல்லாத உரிமை எனக்குக் கிடையாதுதான். நாளைக்கு நான் ஒரு நாட்டுக்கு அரசனாகப் போகிறவன்

என்றாலும் இன்றைக்கு உங்கள் பணியாளன்! ஆனால் என்னுடைய பொறுப்பு இப்போதைக்கு உங்கள் பாசத்தை விடப் பெரியதாயிற்றே! நீங்கள் வேண்டுமென்றே அவருக்குத் தீங்கு செய்துவிட மாட்டீர்கள். ஆனாலும் உங்கள் அன்பின் வேகம் அவரைப் பகைவர்களிடம் காட்டிக் கொடுத்துவிடக் கூடுமல்லவா?''எவ்வளவு அதிகமாக அவளுடைய பாசத்தின் பலவீனத்தைத் தனக்குச் சாதமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியுமோ, அவ்வளவுக்கு அதிகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப் பார்த்தான் வீரமல்லன். தன் துணை அவர்கள் குடும்பத்துக்கு எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பதை அவன் ஒவ்வொரு கணமும் வலியுறுத்தத் தவறவில்லை.

“நானே இளவரசரைக் கூடிய விரைவில் உங்களிடம் நேரில் அழைத்து வருகிறேன். உங்களைச் சந்திக்க வேண்டுமென்பதில் அவருக்குள்ள ஆவலை நான் வார்த்தைகளால் வர்ணித்துக் கூற முடியாது. இன்னும் ஓரிரு தினங்கள் மட்டும் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்.''

“ஏன், உன்னோடு இப்போதே அவனை அழைத்துக் கொண்டு வந்திருந்தால் என்ன? உன்னை நாங்கள் எப்படி நம்புவது?''என்று கேட்டாள் ரோகிணி.

“நீங்கள் எப்போதுதான் என்னை நம்பப் போகிறீர்களோ தெரியவில்லை!''என்று கூறிச் சிரித்தான் வீரமல்லன். “நான் மட்டிலும் முதலில் தனியாக வந்து இங்குள்ள கட்டுக்காவல்களைத் தெரிந்துகொள்ள நினைத்தேன். வைகாசி பௌர்ணமிக் கூட்டத்தில் காவலர்களின் கவனம் வேறு பக்கம் திரும்பியிருக்கிறது. ஒருவேளை அப்படியில்லாமல் நான் அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் அது என் தலையோடு மட்டும் போகும். இன்று நள்ளிரவுக்குள் நான் அவரை மீண்டும் சந்திக்காவிட்டால் எனக்கு ஆபத்து என்பதை அறிந்து கொண்டு, அவர் திரும்பிப் போய்விடுவார், இளவரசி! நான் ஏன் இப்போதே அவருடன் வரவில்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டீர்களா?''என்றான் வீரமல்லன்.

முதல்முறையாக வீரமல்லனிடம் அனுதாபம் ஏற்பட்டது ரோகிணிக்கு. உருக்கம் நிறைந்த அவன் குரலிலிருந்து அவன் உண்மை பேசுகிறான் என்பதை அவள் உணர்ந்து கொண்டாள். வீரமல்லனும் அவள் முகமாற்றத்தைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

“உங்கள் தந்தையாரிடமே வெளியிடாத உண்மையை இப்போது உங்களிடம் வெளியிடுகிறேன். அவர் இப்போது திருவாரூரில் பாதுகாப்பான இடத்தில் இருக்கிறார். நாளைக்குப் பிற்பகலிலோ, அல்லது மறுநாள் பிற்பகலிலோ நாங்கள் இங்கு வருவோம். இந்தாருங்கள், அவர் தங்களுக்கு எழுதி அனுப்பிய ஓலை.’’

காசிபன் எழுதிய ஓலையை ரோகிணியிடம் நீட்டினான் வீரமல்லன்.

“என்னுடைய உயிர்த்தோழன் வீரமல்லன் உனக்கு நேரில் விவரங்களைச் சொல்வான். அன்னை தந்தையாருக்கு என் வணக்கத்தைச் சொல்; சந்திக்க முயலுகிறேன். - காசிபன்’’

அந்த ஓலையிலிருந்த கையெழுத்தைக் கண்டவுடன் அருகில் அந்நியன் இருப்பதையும் பாராமல் கதறி அழவேண்டும் போலிருந்தது ரோகிணிக்கு. காசிபன் எழுதிய ஓலைதான் அது. கதறி அழவில்லையென்றாலும் கண்ணீர் அருவிக்கு அவளால் அணைபோட முடியவில்லை.

“நன்றி, வீரமல்லா!’என்று தன்னையும் மீறிச் சொல்லி விட்டுத் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள் ரோகிணி.

“நான் மிகவும் பாக்கியம் செய்தவன், இளவரசி! என்னுடைய வாழ்நாளில் உங்களுக்காக, இந்தச் சிறு உதவியைச் செய்ய முடிந்ததில் நான் எவ்வளவோ பெருமையடைகிறேன். நீங்கள் இதற்காக நன்றி கூறியதை நான் என்றென்றும் மறக்க மாட்டேன். சரி, நாழியாகிறது. நான் போய் வரட்டுமா!’’

வீரமல்லன் எழுந்தான்; தன் தம்பியையே அவன் உருவில் நேரில் பார்ப்பதாக மதிமயங்கி அவனை ஆவலோடு

பார்த்தாள் ரோகிணி. பிறகு அவனிடம் காசிபனைப் பற்றி ஆயிரமாயிரம் கேள்விகள் கேட்டு விவரம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று தோன்றியது அவளுக்கு.

"இளவரசி! உங்கள் தம்பியாரை நீங்கள் அன்போடு அணைத்துக் கொண்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் விடும் காட்சியை நான் நேரில் காண வேண்டும்! இப்போதே திருவாரூருக்குப் பறந்து செல்கிறேன். கண்ணிமை கருவிழியைக் காப்பதுபோல் அவரைக் காப்பாற்றி உங்களிடம் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறேன், இளவரசி! அதற்குப் பிரதியாக நீங்கள் இப்போது உங்கள் அன்புப் புன்னகையோடு எனக்கு விடைகொடுத்தால் போதும்! ஒரே ஒரு புன்னகை உதிர்த்து, 'போய் வா'என்று சொல்லுங்கள்!''

காசிபனைத் தன் இருகரங்களாலும் தழுவிக்கொண்டு அவன் உச்சியில் தான் முத்தமிடும் காட்சி அப்போதே ரோகிணியின் மனக்கண்முன் எழுந்தது. அந்தக் கற்பனைக் காட்சி அவள் விழிகளின் ஓரங்களில் கண்ணீர்க் கசிவைக் கொடுத்தது. அந்தக் காட்சியைக் கண்டுகொண்ட அவள் ஆனந்தப் புன்னகையொன்றை மலரவிட்டாள்.

வீரமல்லன் அந்தப் புன்னகையைக் கண்டவுடன் புதுப்பிறவி எடுத்து விட்டவன் போல் பூரித்துப்போனான். "வருகிறேன் வருகிறேன்''என்று கூறிக்கொண்டே வெளியில் வந்தான். 'என் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி இன்றைக்குப் புன்னகை உதிர்த்தவளை இனி என்னதான் செய்ய முடியாது?'

வெளியில் அவன் வருவதற்கும் மகிந்தர் அவனை அங்கே தேடிக்கொண்டு வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. நெடுநேரமாக அவன் ரோகிணியிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தது ஒருவகையில் அவருக்குத் திருப்தியை அளித்தது.

"என்ன வீரமல்லா! ரோகிணி என்ன சொல்கிறாள்?''என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தார்.

"அவர்களுடைய பேரன்பு நமக்கு மிகவும் துணை செய்யும் அரசே! நான் போய் வருகிறேன்''என்று கிளம்பினான்.

“பொறு! ஈழத்திலிருந்து ஒருவிதச் செய்தியும் வராதது எனக்குக் கவலையளிக்கிறது. சுந்தரபாண்டியருக்கும் செய்தி வரவில்லையென்கிறாய்.

அங்கே நம்முடைய வீரர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்களோ? அவர்களை அடக்குவதற்காகப் போன கொடும்பாளூரானும் இன்னும் திரும்பி வரவில்லை. அவன் வந்தால் நாகைப்பட்டினம் வழியாகத்தானே திரும்பி வரவேண்டும்?’’

“அவன் இன்னும் திரும்பி வராததிலிருந்தே நாம் நடப்பைத் தெரிந்து கொள்ளலாமே! அமைச்சர் கீர்த்தி அங்கே இருக்கும்போது நமக்கென்ன கவலை? எப்படி அவனை உயிரோடு இங்கு திரும்ப விடுவார்?’’

பகீரென்று ரோகிணியின் அடிவயிற்றில் பெரு நெருப்புப் பற்றி எறியத் தொடங்கியது.

“அவன் வருவது நிச்சயமில்லை என்று சொல்’’என்றார் மகிந்தர்.

“நிச்சயமில்லை என்ன? அவன் வரவே மாட்டான்; தன் தகப்பனைப்போல் முரடன் அவன்.’’

இந்தச் சமயத்தில் தெருவழியே மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வாழ்த்தொலி எழுப்பிக்கொண்டு எங்கோ நடந்து செல்லும் சத்தம் கேட்டது. “கொடும்பாளூர்க் குலக்கொழுந்து வாழ்க!’’என்று கூவிக்கொண்டே அவர்கள் நடந்தார்கள்.

கந்துலன் ஓடோடி வந்து, “கொடும்பாளூர் இளவரசர் நாகைப்பட்டினம் துறைமுகத்துக்கு வந்து இறங்கியிருக்கிறாராம். அவரை வரவேற்பதற்காக ஆனைமங்கலத்திலிருந்து எல்லோரும் கிளம்புகிறார்கள்’’என்றான்.

இந்தச் செய்தி கொடுத்த ஆனந்தப் பெருக்கிலிருந்து ரோகிணி

மீள்வதற்குள் வீரமல்லன் அங்கிருந்து மாயமாய் மறைந்துவிட்டான். எந்த வழியாக எப்படிப் போனான் என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

“அப்பா! வாருங்கள் அப்பா! நாமும் துறைமுகத்துக்குப் புறப்படுவோம்”என்றாள் ரோகிணி.

மகிந்தர் தமது கண்களால் அவளைச் சுட்டெரித்துக் கொண்டே, “உனக்குச் சித்தப் பிரமை ஏற்பட்டிருக்கிறது ரோகிணி!”என்றார்.

36. இரவில் இருவர்

கடற்கரையோரத்து மரங்களில் கூடுகட்டி வாழ்ந்த பறவைகள் கூட்டங்கூட்டமாகக் கடலின் மீது பறந்து கரைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தன. இளங்கோவின் படைக்கலமும் அதனுடன் சென்ற துணைக்கலங்கள் இரண்டும் அவ்வாறே நாகைத் துறைமுகத்தை நாடி விரைந்து வந்தன.

மேலே வானத்தில் பறந்து கொண்டிருந்த கடற்பறவைகளுக்குத் தங்கள் கூடுகளின் நினைவுதான். கீழே கலங்களுக்குள் குழுமியிருந்த மனிதப் பறவைகளுக்கும் தங்கள் வீடுகளைப் பற்றிய எண்ணந்தான். பறவைகளுக்கோ ஒரே ஒரு பகல் நேரத்துப் பிரிவு! மனிதர்களுக்கோ அறுபது நாள் பிரிவு.

சோழநாட்டுவீரன் ஒவ்வொருவனும் சிறகிருந்தால் அவன் ‘ஜிவ்’வென்று மேலே எழுந்து பறந்திருப்பான். காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு தனது நகரத்துக்குச் சென்ற கூரையைக் கிழித்துக்கொண்டு தனது வீட்டுக்குள் குதித்திருப்பான். குதித்தவுடன் அவன் தன்னைக் கண்ணீருடன் வழியனுப்பி வைத்த அன்பு மங்கையை அணைத்துக் கொண்டு அவளிடம் என்ன சொல்வான் தெரியுமா? ‘பெண்ணே, வழக்கம்போல் என்னுடைய வீரதீரப் பிரதாபங்களை இப்போது உன்னிடம் சொல்லப் போவதில்லை. எங்கள் தலைவர் இளங்கோ மட்டிலும் இல்லாதிருந்தால் இம்முறை நாங்கள் வெற்றி கண்டிருக்கவும் மாட்டோம்; வீடு திரும்பியிருக்கவும் மாட்டோம். ஆயிரம் பேர்களைக் கூட்டிச் சென்று ஐந்நாறு வீரர்களை மட்டும் பலிகொடுத்து, ஆயிரம் பகைவர்களை அழிக்கச் செய்திருக்கிறார் அவர்! அவருடைய நெஞ்சின் வீரத்தை நாங்கள் முதற்போரில் கண்டோம்; அவரது மூளையில் உதித்த முத்துக்கள் போன்ற யுத்த தந்திரங்களையெல்லாம் இந்தப் போரில் கண்டோம். அவர் உடல் இரும்புதான்; ஆனால் அவர் மனமோ எங்களுக்குக் கரும்பு!

ஆம்; வீரர்கள் அனைவரும் மாறி மாறித் தங்கள் படைத்தலைவனைப் பற்றியும் காதல் தலைவியரைப் பற்றியுமே பேசிக்கொண்டு வந்தனர். இளங்கோவை வெறும் வீரன் என்று மட்டுமே நினைத்துக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு, அவனுடைய சிந்தனைத் தெளிவு மந்திர சக்தியாகத் தோன்றியது. அவனைப் போற்றாத மனமில்லை. புகழாத வாயில்லை.

பூரிப்படையாத வீரர்கள் இல்லை.

ஆனால் இவ்வளவு புகழுக்கும் பெருமைக்கும் உரியவனாகக் கருதப்பட்ட இளங்கோவின் முகத்தில் மாத்திரம் மகிழ்ச்சியைக் காணோம். தன் முயற்சியில் முழு வெற்றி கிடைக்கவில்லையே என்ற ஏக்கம் அவனுக்கு. போர்த் தொழிலை ஓர் அருங்கலையாக அவன் பயின்று வந்ததால் மெய்க் கலைஞனுக்கு ஏற்படுகிற மனக்குறை அவனிடமும் இருந்தது. அமைச்சர் கீர்த்தியைத் தப்பவிட்டதற்காகவும் காசிபனைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் திரும்பியதற்காகவும், அவன் தன்னையே நொந்து கொண்டான்.

கரையை நோக்கிக் கப்பல்கள் நெருங்க நெருங்க அவனுடைய மனக்குறை மனத்தின் ஆழத்துக்குச் சென்று மறைந்து கொண்டது. துறைமுகத்தைக் கண்டதும் அவனுடைய நினைவு வேறுபுறம் திரும்பியது. மனத்திலிருந்து பேரலைகள் பொங்கி எழுந்து ஆனந்தத் தாண்டவம் புரியத் தொடங்கின. ரோகிணி என்ற முழுமதி அவன் உள்ளத்தில் உதயமாகித் தனது அமுதக் கிரணங்களைச் சொரிய முற்பட்டாள்.

அலைமேல் அலையாக எழுப்பச் செய்து அவனது இதயத்தையே கூத்தாட வைத்துவிட்டாள் ரோகிணி. அவளே அந்த அலைகளாகவும் மறி, பொங்கும் நுரையால் தன் வெண்முத்துப் பல் வரிசையைக் காட்டிச் சிரித்தாள்.

கப்பலின் மேல்தளத்தில் கொடி மரத்தின் அருகில் நின்றுகொண்டே, ‘ரோகிணியை இத்தனை நாட்களாக எப்படித்தான் பிரிந்திருக்க முடிந்ததோ?’என்று எண்ணி

வியந்தான் இளங்கோ. ‘அறுபது நாட்களா அவை? இல்லை! ஒவ்வொரு நாளைக்கும் எத்தனை விநாடிகளோ அவ்வளவும் சேர்ந்த யுகங்கள் அல்லவா அவை!’

அறுபது நாட்கள் பொறுத்தவனுக்கு அதற்குமேல் அரைக்கணமும் பொறுக்க முடியாதுபோல் தோன்றியது. அருகில் நின்று கொண்டிருந்த மாங்குடிமாறனையும் மறந்து வானத்தைப் பார்த்தவாறே, “சிறகிருந்தால் இப்போதே தஞ்சைக்குப் பறந்து போய்விடலாம்” என்று சொல்லி நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டன் இளங்கோ.

“பறந்து போய் மகிந்தர் மாளிகையின் மேல் மாடத்தில் குதித்துவிடலாம்! இல்லையா?” என்று கேட்டு மாங்குடி மாறன் சிரித்தான்.

சட்டென்று கோபமாகத திரும்புகிறவன் போல் திரும்பித் தன் சிரிப்பை சிரமப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டே, “மாறா! நீ மிகவும் பொல்லாதவன்!” என்றான் இளங்கோ.

“இந்த மாறன் பொல்லாதவனல்ல; உங்கள் மாறன்தான் மிகவும் பொல்லாதவன்! மாலை நேரமும் மாளிகை நினைவும் வந்துவிட்டதல்லவா? அவன் கரும்பு வில்லெடுப்பான். மலர்க்கணை தொடுப்பான்; பதைபதைக்க வைத்து விடுவான்! இன்னும்...’’

“நீ சும்மா இருக்க மாட்டாய்?” என்ற அதட்டினான் இளங்கோ. மாங்குடி மாறன் தன் வாயை மூடிக்கொண்டான். அவனுக்கு ஓரளவு இளங்கோவின்

இனிய நினைவுகளைப் பற்றித் தெரியும்; இன்பக் கனவுகளைப் பற்றித் தெரியும். முற்றிலும் தெரியாதென்றாலும் ஓரளவு தானாகவே ஊகித்தறிந்து கொண்டிருந்தான் மாறன்.

நாகைப்பட்டினத்துத் துறைமுகத்தில் அந்த நகரத்து மக்களும் அக்கம் பக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் குழுமியிருந்தார்கள். ஆனைமங்கலமும் அங்கே வந்திருந்தது. ஆனால் ஆனைமங்கலம் சோழ மாளிகையில் மகிந்தரின் குடும்பம் தங்கியிருப்பதை இளங்கோ எங்கே

கண்டான். அவனுடைய ரோகிணி அவ்வளவு அருகில் இருந்தாள் என்பது அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்?

மாலை மயங்கி மதியொளி பொங்கப்போகும் நேரத்தில் மரக்கலங்கள் துறைமுகத்தை அடைந்தன. நாகை நகரத்தின் ஐம்பெருங் குழுத்தலைவர்களும் எண்பேராயத்தின் அதிகாரிகளும் மாலைகள் சுமந்து வந்து இளங்கோவை மலர்க் குவியலுக்குள் அகப்பட்டுத் திணற வைத்தனர். கூட்டத்தினரின் வாழ்த்தொலி வெகுநேரம் வரையில் அடங்கவில்லை.

மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் ஒருவகையாக ஓய்ந்தபின்னர், ஐம்பெரும் குழுத்தலைவர்களில் ஒருவர் மெல்ல இளங்கோவை நெருங்கி, “தங்களைக் காண வேண்டுமென்று ரோகணத்து இளவரசியாரும் இங்கு வந்திருக்கிறார்கள். அதோ அந்த ரதத்தில் இருக்கிறார்கள்” என்று சுட்டிக் காட்டினார்.

“என்ன!” இளங்கோவின் இருதயம் ஒருகணம் துடிப்பை நிறுத்தி, மீண்டும் பன்மடங்கு வேகத்துடன் அடித்துக்கொண்டது. “தஞ்சையிலிருந்து அவர்கள் இங்கு எங்கே வந்தார்கள்?”

விஷயத்தை விளக்கினார் குழுத்தலைவர், விரைந்து ரதத்தை நோக்கிப் பறந்து சென்றான் இளங்கோ. மாறனும் அவனைப் பின்பற்றிச் சென்று ரதத்தை நெருங்காமல் ஓர் ஓரமாக ஒதுங்கிக் கொண்டான். ரதத்தை ஓட்டி வந்திருக்கும் கந்துலனை அழைத்து அவனிடம் பேச்சுக் கொடுத்தான். அவர்கள் தனிமையைக் குலைக்க கந்துலன் மட்டும் அங்கே எதற்கு?

ரதத்தின் திரை விலகியது. இருவருக்கும் என்ன பேசுவது, எப்படிப் பேசுவதென்று விளங்கவில்லை. அத்தனை பெரிய வட்டம், தங்களைச் சூழ்ந்திருப்பதை அவர்கள் மறந்து விட்டார்கள். கண்ணிமைக்காது இரண்டு சிலைகளென மாறி ஒருவரையொருவர் கண்களால் விழுங்கத் தொடங்கினர்.

அப்படியும் அவர்கள் பசி தீரவில்லை.

ரதத்தின் திரை ஒன்று அவர்கள் முகங்களை மறைத்ததால். இந்த உலகத்தில் தங்கள் இருவரைத் தவிர வேறு யாருமே இல்லை என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு.

“ரோகிணி!” நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டான் இளங்கோ.

ரோகிணியின் கண்ணிமைகள் படபடத்தன. கருவிழிகள் சிறிது நடுக்கம் கண்டன.

“இளவரசே! இன்று புத்தர் பிரானிடம் நான் வேண்டிக்கொண்டது வீண்போகவில்லை. அவர் கருணை உள்ளவர். உங்களை உயிரோடு என் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தி விட்டார். மறுபடியும் நான் விஹாரைக்குப் போய் அவருக்கு மலர்க் காணிக்கை செலுத்தவேண்டும்.”

“உன்னிடம் எவ்வளவோ பேச வேண்டியிருக்கிறது ரோகிணி. ஆனால் இந்த இடத்தில் எப்படிப் பேசுவது? உன் தம்பி காசிபனை மட்டும் என்னால் கண்டுபிடித்து உன்னிடம் கொண்டுவர முடியவில்லை. அந்த விஷயத்தில் எனக்குத் தோல்விதான்.”

ரோகிணி அவனறியாமல் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டாள்.

“நீங்கள் எப்போது தஞ்சைக்குத் திரும்புகிறீர்கள் இளவரசே?”

“நாளைக்குக் காலையில் புறப்பட வேண்டும். அதற்குள் உன்னைச் சந்தித்துத் தனியே பேச வேண்டும். முடியுமா?”

“இப்போதே என்னுடன் ஆனைமங்கலம் மாளிகைக்கு வரலாமே?”

வருத்தத்துடன் சிரித்தான் இளங்கோ. “தஞ்சை அரண்மனையில் இருந்த

இளங்கோ இல்லை நான். ஆசை வெட்கமறியவில்லை. அதனால் இவ்வளவு கூட்டத்துக்கு மத்தியிலும் உன்னைக் காண வந்திருக்கிறேன். இப்போது உன்னோடு மாளிகைக்கு வந்தால் என்னைச் சார்ந்தவர்கள் என்ன நினைத்துக் கொள்வார்கள் தெரியுமா?”

“ஆமாம், என் அப்பாவும் இங்கு வரவில்லை; வந்திருந்தாலாவது அவர் அழைப்பைக் காரணம் சொல்லலாம்.”

“உனக்காக நான் நாளைக்குப் பகல் இங்கு தங்கிச் செல்லட்டுமா? இன்று அவர்களோடு தங்கிவிட்டு. நாளைக்குப் பிற்பகல் ஆனைமங்கலத்துக்கு வருகிறேன்” என்றான் இளங்கோ.

“வேண்டாம். இளவரசே!” என்று நடுங்கியவாறே கூவினாள் ரோகிணி. அவளுடைய குரலின் நடுக்கம் இளங்கோவுக்கு விந்தையாகத் தோன்றியது.

நாளைக்கோ. அதற்கு மறுநாளோ மாளிகைக்குக் காசிபனும் வீரமல்லனும் வருவார்கள். இளங்கோவையும் அவர்களையும் சந்திக்க வைப்பதைவிட வேறு வினை என்ன இருக்கிறது?

“ஏன் நான் தங்கினால் என்ன?” என்றான் இளங்கோ.

“என் ஒருத்திக்காக உங்களுடைய கடமையிலிருந்து நீங்கள் நழுவ வேண்டாம். மேலும் எப்போது என் தந்தையார் இங்கு தங்களைக் காண வரவில்லையோ, அப்போது நீங்கள் அங்கு வருவதும் உங்களுக்குப் பெருமை தராது. சரி, நாம் தஞ்சையில் சந்திப்போம்.” ரோகிணியின் குரல் தழுதழுத்தது. “எனக்கும் உங்களிடம் எவ்வளவோ பேச வேண்டுமென்று ஆசைதான்.”

“எப்படியும் உன்னைத் திரும்பவும் காணாமல் என்னால் இந்த ஊரைவிட்டுப் போக முடியாது.”

“சிறு குழந்தையா நீங்கள்?” ரோகிணி சிரித்தாள்.

“அப்படிய வைத்துக்கொள்” என்று கூறிவிட்டு. “நீ எனக்கு ஓர் உதவி செய்வாயா?” என்று கேட்டான்.

“என்ன?”

இளங்கோவின் இதழ்கள் ரோகிணியின் செவிகளுக்கு மட்டுமே கேட்கும் குரலில் எதையோ மெல்லக் கூறின. மேகத்துக்குள்ளே மறைந்திருந்த நிலவு திடீரென்று

நீலவானத்தை அடைந்ததுபோல் ரோகிணியின் முகம் பிரகாசித்தது. அவள் செவிகளில் தேனமுதம் பாய்ந்துவிட்டதா?

“ஆகட்டும். இளவரசே! மறந்துவிடாதீர்கள்! சொன்ன சொல் தவறிவிட்டீர்களானால் நான் தஞ்சைக்கு வந்தாலும் உங்களுடன் பேசமாட்டேன்.”

இளங்கோவின் தலை திரைத் துணிக்கு வெளியே வந்தவுடன் ஓடோடிச் சென்று ரதத்திலேறிக் கொண்டு குதிரைகளைத் திருப்பினான் கந்துலன்.

“இளவரசரின் முகம் இப்போதுதான் இளவரசர் முகம் மாதிரி இருக்கிறது!” என்று இளங்கோவை வரவேற்றான் மாங்குடி மாறன்.

“நீ இங்கேயா இருக்கிறாய்?”

“நான் இங்கே இல்லாவிட்டால் இதுவரையில் கந்துலனல்லவா ரதத்தினருகேயிருந்து கொண்டு உங்கள் பேச்சை உற்றுக் கேட்டிருப்பான்!”

ரோகிணியின் ரதம் கூட்டத்துக்குள்ளே மெல்லச் சென்று கொண்டிருந்தபோது அவள் கண்கள் கூட்டத்திலிருந்த ஓர் உருவத்தைக் கண்டு திடுக்கிட்டன. காளமுகன் ஒருவன் அங்கே நின்று தன் கழுகுக் கண்களால் ரதத்தின் போக்கையே கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். “ஆ! இன்னும் வீரமல்லன் திருவாரூக்குத் திரும்பவில்லையா? இங்கு எதற்காக நிற்கிறான்?”

“கந்துலா! ரதத்தை நிறுத்து!” என்று அதட்டினாள் ரோகிணி.

திரும்பவும் இளங்கோவைப் பார்த்து எச்சரிக்க வேண்டுமென்ற துடிப்பு அவளுக்கு. ஆனால் உடனே அதன் பின் விளைவுகளை நினைத்துப் பார்த்துத் தன் எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டாள் ரோகிணி. ரதம் முன்போலவே நகர்ந்தது.

அன்று நள்ளிரவில் நாகைப்பட்டினம் சோழ மாளிகையிலிருந்து யாருமறியா வண்ணம் ஒரு

குதிரையில் ஆனைமங்கலத்தை நோக்கி விரைந்தான் இளங்கோ. அவனுக்குத் தெரியாமல் அவனையே கவனித்து வந்து மற்றொருவனும் அவனுக்குப் பின்னால் கிளம்பினான். மறைந்து மறைந்து அவன் இளங்கோவைத் தொடர்ந்து சென்றான்.

பெரிய சால்வைகளைப் போர்த்திக் கொண்டு உருமாறிச் சென்ற இரண்டு மனிதர்களை அந்த நள்ளிரவில் இரண்டு குதிரைகள் சுமந்து கொண்டு பறந்தன.

37. வீரம் எங்கே?

வைகாசிப் பௌர்ணமி நிலவு அந்த வையகத்தையே மோகனக் கனவில் ஆழ்த்தியிருந்தது, நாகைப்பட்டினத்திலிருந்து ஆனைமங்கலம் செல்லும் சாலையில் கனவுலகத்தில் சஞ்சரிக்கும் மனோநிலையுடன் இளங்கோ சிட்டாய்ப் பறந்து கொண்டிருந்தான். ஒரே அரண்மனைக்குள் அருகிலிருந்த மாளிகையில் ரோகிணி தங்கியிருந்தபோதுகூட அவளைக் காணவேண்டுமென்ற ஆவல் இளங்கோவுக்கு இவ்வளவு மிகுதியாக எழுந்ததில்லை.

இடத்தையும் காலத்தையும் கடந்துசென்று காணும் துடிப்பில்தான் காதலின் ரகசியம் மறைந்திருக்கிறது போலும். மாலையில் அவளைச் சந்தித்தது அவனுக்குச் சந்திப்பாகவே தோன்றவில்லை. நீண்ட நாட்கள் பட்டினி கிடந்தவனுக்கு முன்னால் அறுசுவை உணவு அரைக்கணம் காட்டி மறைத்ததுபோல் இருந்தது அந்தச் சந்திப்பு. பசியை அது மேலும் கிளறிவிட்டதே தவிர, அடக்கவில்லை.

உருவம் பெறாத ஓர் இன்ப கீதம் இளங்கோவின் இதயத்திலிருந்து ஊற்றெடுத்துப் பொங்கியது. சுற்றுப்புறத்தில் பொழிந்த நிலவையும் அதன் கை வண்ணத்தால் உருமாறிய இயற்கை அழகையும் அவன் தன் மனங்கொண்ட மட்டும் வாரிப் பருகினான். அப்போதும் அவன் தாகம் தணியவில்லை.

குதிரைக் குளம்பொலி அவன் மனத்துடிப்பைப் பிரதிபலித்தது. குதிரையின் வேகம் அவன் மன வேகத்துடன் போட்டியிட முடியாமல் பின் தங்கியது. நடுவானத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்த நிலவை அவன் அடிக்கடி அண்ணாந்து பார்த்துப் பெருமூச்செறிந்தான். ரோகிணிக்கும் அவனுக்குமமிகுந்த இடைவெளி வையகத்துக்கும் வானத்துக்கும் இருந்த இடைவெளி போன்றதுதானா?

ஆனைமங்கலம் சோழ மாளிகை அவன் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. பகலில் பலமுறை அதை அவன் கண்டு களித்திருக்கிறான். ஆனால் நிலவு பொழியும் இரவு நேரக் காட்சியே தனிக் காட்சிதான். அல்லது அவனுடைய ரோகிணி அங்கிருப்பதால் அவன் கண்களுக்குமட்டிலும் அது அப்படித் தோன்றுகிறதோ?

தூரத்து மரத்தடியில் குதிரையைக் கட்டிவிட்டு திருடனைப்போல் பதுங்கிப் பதுங்கி நடந்தான் இளங்கோ. அதே மாளிகைக்கு அவன் பகல் பொழுதில் வந்திருந்தால் அவனுக்கு நடைபெறக்கூடிய உபசாரங்களே வேறு. காவலர்கள் வாழ்த்தொலி எழுப்பி அவனுக்கு வணக்கம் செலுத்தியிருப்பார்கள்; தாழ்ந்த சிரங்களுடன் அவனுக்கு வழிவிட்டு ஒதுங்கியிருப்பார்கள்.

இப்போது அவர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டுவிட்டாலோ-? ‘திக்திக்’கென்று அடித்துக்கொண்டது இளங்கேவின் நெஞ்சு. அவன் இப்போது காவலர்களின் காவலன் இல்லை; கள்வன்!

மாளிகையின் பின்புறம் நிழல் படிந்த ஒரு மூலைக்குச் சென்று எதையோ உற்றுப்பார்த்தான் இளங்கோ. பிறகு மேலே தலையை உயர்த்தினான். சந்திர வட்டத்துக்கு நேர் கீழே மேல் மாடத்தில் மற்றொரு சந்திர வட்டம் தெரிந்தது. மௌனமாக அது அவனைப் பார்த்துக் கையசைத்து மாடத்திலிருந்து கீழே தொங்கிய நூலேணி போன்றதொரு பொருளைச் சுட்டிக் காட்டியது.

அவ்வளவுதானே! இரண்டே விநாடிகளில் மாடத்தில் போய்க் குதித்தான் இளங்கோ.

“என்ன ரோகிணி! உன்னுடைய பட்டாடைகளையே முடிந்து எனக்கு நூலேணியாக்கி விட்டாயா?”

“நீங்கள் வழுக்கி விழுவதை வேடிக்கை பார்க்கலாம் என்று நினைத்தேன்.” ரோகிணி சிரித்தாள்.

“என் பிடி இரும்புப் பிடி, ரோகிணி! வழவழப்பாக இருந்தாலென்ன? மென்மையாக இருந்தால் என்ன?

உறுதியாக மட்டும் இருந்தால் போதும். மென்மையிலும் உறுதியிருக்கிறதல்லவா?”

நீங்கள் பொல்லாதவர்!” என்று சிணுங்கிய ரோகிணியை, “நீயும் பொல்லாதவள்தான்! இல்லாவிட்டால் எல்லோரும் உறங்கும் வேளையில் இப்படி எனக்காகக் காத்து நிற்பாயா?” என்று சொல்லி, அவள் மென்கரம் பற்றினான் இளங்கோ. அதன் மென்மையில் அவனுக்கு உறுதி தென்பட்டது.

“மெதுவாகப் பேசுங்கள்! தந்தையார் வழக்கமாக இரவில் உறங்குவதே இல்லை. சிறு சத்தம் கேட்டால்கூடக் கண் விழித்து என்னைத் தேடி வந்துவிடுவார்!” என்றாள ரோகிணி.

“வந்தால் என்ன?”

“அப்படியில்லை. இன்று மாலை நான் கடற்கரைக்கு வருவதற்குப் பட்டபாடு பெரும்பாடாகிவிட்டது. என்னை அவரால் தடுக்கவும் முடியவில்லை; தடுக்காதிருக்கவும் முடியவில்லை.”

ஒரு கணம் யோசித்துவிட்டு, “உண்மைதான்” என்று பெருமூச்செறிந்தான் இளங்கோ. “ரோகணத்துக்கு நான் மீண்டும் புறப்பட்டுச் சென்றதை அவர் விரும்பியிருக்க மாட்டார். காசிபனுக்கு என்னால் ஏதும் நேர்ந்து விடுமோ என்ற கவலை அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம். இனி நாம் முன்னைவிடக் கவனமாக இருக்க வேண்டியதுதான்.”

ஒருவருக்கொருவர் ஏதும் பேசிக்கொள்ளாமல் அந்த நிலவில் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களுடைய கண்கள் பேசின; மனங்கள் பேசின; உயிர்கள் ஒன்றின.

“ரோகிணி! இப்படியே சிறிது நேரம் உன்னருகில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்துவிட்டு, உன்னிடம் நன்றி சொல்லிப் போவதற்குத்தான் நான் இங்கு வந்தேன். முன்பு உன்னிடம் எவ்வளவோ பேசவேண்டுமென்றுதான் நினைத்தேன். இப்போது எதையுமே பேசத் தோன்றவில்லை. என் நன்றியை ஏற்றுக்கொள். நான்

ஈழத்துக்குப் போகும்பாது நீ எனக்குச் சில யோசனைகள் சொல்லி அனுப்பினாயல்லவா?”

“அங்கே என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டாள் ரோகிணி.

“அங்கு மறைந்திருந்த பாண்டிய நாட்டாரைப் பூண்டோடு அழித்தேன். பத்திரமாய்த் திரும்பி வந்தேன். அமைச்சர் கீர்த்தி மட்டும் தப்பிவிட்டார். உன் தம்பியைக் கண்ணால்கூடக் காண முடியவில்லை.”

“என்ன! அத்தனை வீரர்களையுமா அழித்தீர்கள்?”

“எத்தனை பேர் இருந்தால் என்ன?”

ரோகிணி மனம் திறந்து அவனிடம் பேசினாள். “எனக்கு உங்களுடைய வீரம் என்கிற முரட்டுத்தனம் சிறிதுகூடப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் அதுவே எனக்குப் பெருமையாகவும் இருக்கிறது. எனக்குப் பிடிக்காத அந்தச் செய்கைக்காக நான் உங்களைப் பாராட்டுகிறேன்; போற்றுகிறேன். இளவரசே! பகைவராக என்னிடம் வந்த நீங்கள் என்னைச் சேர்ந்தவர்களையே நான் பகைக்கச் செய்துவிடுவீர்கள் போலிருக்கிறது.”

“ரோகிணி! நான் யாரையுமே பகைக்கவில்லை, நானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் பத்திரமாக வாழவேண்டுமென்றே நினைக்கிறேன். என்னிடமும் நாட்டிடமும் பகைமை பாராட்டாத எல்லோரும் என்னைச் சேர்ந்தவர்கள்தாம். உன்னிடம் நான் கொண்டிருக்கும் பற்றுதலை எப்படிச் சொல்வதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை.”

“நீங்கள் ஒன்றுமே சொல்லவேண்டாம். உங்கள் முகம் எல்லாவற்றையும் என்னிடம் சொல்லிவிடுகிறது” என்று பெருமையாகச் சொல்லிக்கொண்டாள் ரோகிணி.

இந்தச் சமயத்தில் தூரத்து மரங்களிடையே ஏதோ சலசலப்புச் சத்தம் கேட்டது, இருவரும் ஒரு கணம் திடுக்கிட்டனர். ஆனால் இளங்கோ அதை அவ்வளவாகப் பொருட்படுத்தவில்லை. மரத்தடியில் கட்டிவிட்டு வந்த

குதிரையின் நினைவு வந்தவுடன் அவன் தனக்குள்ளாகவே சிரித்துக் கொண்டான்.

ஆனால் ரோகிணி அடியோடு பதறிப் போனாள். கீழே தொங்கிக் கொண்டிருந்த ‘பட்டேணி’யை இழுத்து மேலே போட்டாள், பீதியோடு சத்தம் வந்த திக்கையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

அவளது பயத்தை அப்பொழுது நீக்க விரும்பாத இளங்கோ கலக்கமின்றி அவளை வேடிக்கை பார்த்து நகைத்தான்.

ரோகிணிக்கு மாலையில் கடற்கரையில் அவள் கண்ட வீரமல்லனின் நினைவு வந்துவிட்டது. ‘இரவுக்குள் திருவாரூருக்குத் திரும்ப வேண்டுமென்று துடித்த வீரமல்லன் அங்கே போகாமல் ஏன் கடற்கரையில் சுற்றிக் கொண்டி ருந்தான்? குறிப்பிட்ட நேரத்தில் காசிபனைச் சந்திக்காவிட்டால் காசிபன் திரும்பியிருப்பானே? அல்லது வேறு யாரையாவது காசிபனிடம் அனுப்பி வைத்துவிட்டு அவன் இங்கே அலைந்து கொண்டிருக்கிறானா?’

கடற்கரையிலேயே அவனை இளங்கோவிடம் காட்டிக் கொடுத்திருக்கலாம். அப்படிச் செய்திருந்தால் அது அவள் தன் தந்தைக்குக் கொடுத்திருந்த வாக்கை மீறியதாகும். மகிந்தருக்கு அவர் மகளே துரோகம் செய்வதா?

துரோகம் இருக்கட்டும். வீரமல்லனின் துணையில்லாமல் எப்படி அவள் தன் தம்பியைச் சந்திக்க முடியும்? காசிபனின் உயிரும் உண்மைகளும் வீரமல்லனிடம் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கும்பாது அவள் என்னதான் செய்ய முடியும்?

இளங்கோ கலகலவென்று நகைத்ததைக் கேட்டு, அவனை மருண்டு நோக்கினாள் ரோகிணி.

“பயப்படாதே, ரோகிணி! என்னுடைய குதிரையை அருகில் கட்டிவிட்டு வந்திருக்கிறேன். நிலவு பூத்த இரவல்லவா? அதற்கும் தன் துணைவியின் நினைவு வந்திருக்கும். அருகில் வா! நான் இருக்கும்போது ஏன் இந்தப் பயம் உனக்கு?” என்றான்.

“நீங்கள் இங்கிருப்பதால் உங்களுக்காகத்தான் அஞ்சுகிறேன்” என்றாள் ரோகிணி.

“அஞ்சாதே! யாரும் வந்தால் உன்னையே எடுத்துக் கொண்டு என் குதிரைக்குத் தாவி விடுகிறேன்.”

அஞ்சுகிற பெண்ணின் துடிப்பில் ஓர் அபூர்வமான அழகு மறைந்திருக்கிறது. அந்தக் காட்சியை அணு அணுவாக அவள் கண்களில் கண்டு மயங்கினான் இளங்கோ. அச்சம் அவளுக்கு மிகுதியாக மிகுதியாக இளங்கோவுக்கு ஆனந்தம் மிகுந்து வந்தது.

அவளை எள்ளி நகையாடினான். பரிகசித்துச் சிரித்தான். வேண்டுமென்றே அவளை அச்சுறுத்தி வேடிக்கை பார்த்தான்.

உண்மையாகவே அவள் கலங்கித் தவிக்கிறாள் என்பதை ஏனோ அந்த இளங்கன்று இன்னும் அறியவில்லை.

இதற்குள் மாடத்தின் பின்புறத்திலிருந்து ஒரு நிழலுருவம் அடிமேல் அடிவைத்துப் பதுங்கி பதுங்கி இவர்களை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதை இளங்கோவும் கவனிக்கவில்லை; ரோகிணியும் கவனிக்கவில்லை.

ஆனால் ரோகிணியின் உள்ளத்துக்குள்ளே மட்டிலும் ஏதோ ஒரு பயங்கரக் குறுகுறுப்பு குடிகொண்டு விட்டது. ஒவ்வொரு கணமும் அவள் தனக்குள் புலனாகாத பேராபத்தை எதிர்பார்க்கத் தொடங்கினாள்.

“ரோகிணி, வீணாக நடுங்கி இந்தப் பொன்னான நிலவைக் கண்ணீரால் கழுவாதே, ரோகிணி!”

“இளவரசே! தயவுசெய்து இப்போதே இங்கிருந்து கிளம்பி விடுங்கள்.

காவலர்களின் கண்களிலோ, என் தந்தையார் கண்களிலோ நீங்கள் பட்டுவிடுவதை நான் விரும்பவில்லை. உங்கள் பெருமைக்கு அது இழுக்காகிவிடும்.”

“அப்படியானால் நீயும் வா! கடற்கரைச் சோலையில் எந்தக் காவலர்களும் இருக்க மாட்டார்களல்லவா?”

விளையாட்டுக்காகவும் அவளுக்குத் தைரியமூட்டுவதற்காகவும் அவளைப் பற்றித் தன்னோடு வரும்படி அழைத்தான் இளங்கோ. ரோகிணியின் நிலைமட்டிலும் வேறுவிதமாக இருந்திருந்தால் அவனது குழந்தைத்தனத்தைக் கண்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்திருப்பாள்.

இளங்கோவுக்கு மெய்யாகவே கோபம் வந்துவிட்டது. “உன் முகத்தில் சிரிப்பு வராதவரையில் உன்னை நான் விடப்போவதில்லை” என்று வெடுக்கென்று அவளைப் பற்றி இழுத்தான்.

இருளிலிருந்து இப்போது வேறு ஒரு பயங்கரச் சிரிப்பொலி கிளம்பியது “உன்னையும் நான் உயிரோடு விட்டு விடப்போவதில்லை” என்று கரகரப்பான குரல்.

பளீரென்று சூலாயுதம் ஒன்று இளங்கோவின் மார்பைக் குறிவைத்து நெருங்கவே, ரோகிணி அலறிக்கொண்டே இளங்கோவின் மார்பில் சாய்ந்தாள். அவள் முகத்தில் சிறு கீறலை ஏற்படுத்திய சூலாயுதம் இலேசாக நடுங்கிச் சிறிது தயங்கியது.

இளங்கோ வீரன்தான், ஆனால் இதுவரை காதல் உணர்ச்சி அவன் நெஞ்சில் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்ததால். இந்த எதிர்பாராத கொடுஞ்செயலிலிருந்து எப்படித் தப்புவதென்று அவனுக்கு விளங்கவில்லை.

ஒரே ஒரு கணம் அவன் செயலிழந்து செய்வதறியாது நின்றான். சூலாயுதம் பிடித்த கரம் அதை நன்றாகப் பாய்ச்சியிருந்தால் அப்போது ஈருயிரும் ஓருயிராக ஒன்றிப் பிரிந்திருக்கும்.

38. இருவருக்கிடையில்...

போர்க்களமே தங்கள் வாழ்வாகக் கொண்டவர்களுக்கும், வாழ்க்கையையே ஒரு போர்க்களமாக அமைத்துக் கொண்டவர்களுக்கும் மற்ற எல்லோரையும்விட சமயோசித புத்தி மிகுதியாகத் தேவைப்படுகிறது, எதிர்பாராத சமயங்களில் எதிர்பாராத இடங்களிலிருந்து எதிர்ப்புகள் கிளம்பலாம்; எந்த வேளையிலும் எதுவும் நேரலாம். அந்தச் சம்பவங்களின் போது தவறிவிட்டால் பிறகு அதற்காக மிகவும் வருந்த வேண்டியிருக்கும்.

இளங்கோ சமயயோசித புத்தியுள்ள வீரன்தான். ஆனால் அவனுக்கு அருகில் இப்போது ஒரு பெண்ணல்லவோ இருக்கிறாள்?

பொறி தட்டிப்போய் நின்ற இளங்கோவுக்கு ஒருகணம் என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. கண்களைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு சூலாயுதத்தைப் பற்றியிருந்த உருவத்தைப் பார்க்க முயன்றான். நிலவொளி படாத சுவரின் இருளில் பதுங்கியிருந்தது அந்த உருவம். மனித உருவமாகவே அது தோன்றவில்லை.

இளங்கோவுக்கு வந்த ஆபத்து அவனையே தாக்கியிருந்தால் கூட இளங்கோவின் சமயோசித புத்தி அவனுக்குக் கைகொடுத்திருக்கும். ஆனால் ரோகிணி குறுக்கே விழுந்து அதையும் தடுத்து விட்டாளே!

ரோகிணியின் கத்தி பதிந்த சூலாயுதத்தின் கூர்முனையைக் கண்டவுடன் இளங்கோவின் மதிக் கூர்மை மழுங்கி விட்டதா! தன்னுயிரைப் பொருட்படுத்தாதவன் பெண்ணுயிருக்காகப் பேதைமை கொண்டு விட்டானா? எல்லாம் நொடிப் பொழுதுக்குத்தான்.

சட்டென்று ரோகிணியைப் பற்றி ஒதுக்கிவிட்டு, சூலாயுதத்தை எட்டிப் பிடித்தான் இளங்கோ. பகைவனின் பிடியிலிருந்து அது விடுபடுவதாகவே இல்லை. அதைக் கொண்டே அவனைப் பின்னால் தள்ளி, தரையில் வீழ்த்தி

அவன் மார்பில் ஏறி அமர்ந்தான். சூலாயுதம் கீழே விழுந்தவுடன் இருவரும் சில விநாடிகள் கட்டிப் புரண்டார்கள்.

பகைவனும் வலிமை மிக்கவன் என்பதை அறிந்து கொள்ள இளங்கோவுக்கு வெகு நேரமாகவில்லை. ஆயினும் ரோகிணி மட்டும் மீண்டும் குறுக்கே வந்து விழுந்திருக்காவிட்டால் அந்தப் பகைவனை அதே இடத்தில் அன்று குற்றுயிராக்கியிருப்பான் இளங்கோ.

ரோகிணி ஒதுங்கி நிற்காமல் அடிக்கடி குறுக்கே வந்து விழுந்தாள்; பதறினாள்; தவித்தாள்; துடித்தாள்; எனினும் இளங்கோவை விட்டு விலகவில்லை.

‘எனக்கு நன்மை செய்வதாக நினைத்துக்கொண்டு இப்படி என்னைத் தடை செய்கிறாளே!’என்று ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டு இளங்கோ பகைவனை மறந்து பரபரவென்று அவளை ஒருபுறம் இழுத்துத் தள்ளினான்.

ரோகிணியின் பக்கம் திரும்பிய இளங்கோவின் கவனத்தைத் தனக்குச் சாதமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளத் தவறவில்லை பகைவன். கீழே கிடந்த சூலத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஆத்திரத்தோடு இளங்கோவின் மேல் பாய்ந்தான். தம் இரு கரங்களாலும் அதை இளங்கோவின் மார்பில் ஆழமாகப் பாய்ச்சி விடவேண்டுமென்பது அவன் எண்ணம்.

அது அவன் நினைத்தபடியே நிறைவேற்றியிருந்தால்கூட வியப்பில்லை.

இளங்கோவின் முதுகுக்குக் கண்கள் கிடையாது அவன் அப்போது ரோகிணியின் பக்கம் திரும்பியிருந்தான்.

அதற்குள் மற்றொரு காலடி யோசை கேட்டது. ஓங்கப் பெற்ற சூலாயுதம் இளங்கோவின் முதுகில் பாய்வதற்குள் யாரோ ஒருவன் அதைப் பின்புறமிருந்து பற்றினான். பகைவனும் அந்தப் புதியவனும் இருளுக்குள் கட்டிப் புரளத் தொடங்கினார்கள்.

இளங்கோவுக்கு இது கனவா நனவா என்ற ஐயமெழுந்துவிட்டது. யார் இந்தப் பகைவன்? எதற்காக அவர்கள் இப்படி மோதிக்கொள்கிறார்கள்?

ஒன்றும் விளங்காமல் ரோகிணியும் இளங்கோவும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து விழித்துக் கொண்டார்கள். எதிரில் போரிடுபவர்களை உற்றுப் பார்த்தவண்ணமே, “ரோகிணி நீ உன் அறைக்குப் போய்விடு! ஓடிவிடு! நான் உன்னைப் பிறகு சந்தித்துப் பேசுகிறேன்” என்றான் இளங்கோ.

அவள் போகவில்லை; மறுத்துவிட்டாள்.

“போ ரோகிணி! நான் இவர்களைக் கவனித்துக் கொள்ளுகிறேன்; நீ

போ!”

“ஊஹு ம் !”

இளங்கோவுக்கு அதன் பிறகு தன்னையோ அவளையோ கவனித்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமே ஏற்படவில்லை. சூலாயுதம் தாங்கி வந்த மனிதன் புதியவனின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சி ஓட்டமெடுக்கத் தொடங்கினான். மாடத்திலிருந்து வெளிப்புறம் இறங்கினான். அங்கிருந்து அருகில் நின்ற மரத்துக்குத் தாவினான். பின்னால் வந்தவனும் அவனை லேசில் விடுவதாக இல்லை.

இருவருடைய உருவங்களும் கீழே மரத்தடியில் சிறிது நேரம் முட்டி மோதிக்கொண்டன. பின்னர் சூலந்தாங்கிய பேய்க்கணம் வெகுவேகமாக ஓட்டம் பிடித்தது; இருளில் மறைந்தது. பின்னால் சென்றவனும் மறைந்தான்.

மாடத்தின் கைப்பிடிச் சுவரருகே நின்ற இளங்கோவுக்குத் தானும் இறங்கி அவர்களின் பின்னே செல்லவேண்டும் போல் தோன்றியது.

“எப்படியாவது அந்தப் பேயுருக் கொண்டவனைப் பிடிக்க வேண்டும், பிடித்து அவன் யார் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். இந்த வேளையில் அவன் எங்கிருந்து வந்தான்? என்னிடம், என்ன பகைமை அவனுக்கு?”

ரோகிணி அவனைப் போகவிடாமல் இறுகப் பற்றிக்கொண்டாள்.

“வேண்டாம், இளவரசே! நகரத்துக் காவலாளிகள் யாராவது மாற்றுருவில் வந்திருப்பார்கள். முன்னால் வந்தவனுக்குத் தாங்கள் யாரென்பது தெரியாமல் இருந்திருக்கலாம். பின்னால் வந்தவனுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம்! வேறு யார் இங்கே வரப்போகிறார்கள்?”

“எங்களுடைய வீரர்களில் என்னைத் தெரியாதவர்கள் யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். அதிலும் நான் நிலவில் நின்று கொண்டிருந்தேன். இருளில் மறைந்து நின்றவன் என்னை நன்றாகப் பார்க்காமல் என்மேல் பாய்ந்திருக்க மாட்டான்.”

இளங்கோ சற்று நேரம் எதையோ யோசித்தான். ரோகிணியின் பேச்சில் ஏதும் மறைபொருள் இருப்பதாக அவன் எண்ணவில்லை. அறியாமையில் அப்படி நினைப்பதாகக் கருதினான்.

இதற்குள் கீழே ஆளரவம் கேட்டது. மகிந்தர் விழித்துக் கொண்டார் போலும்! “அம்மா! ரோகிணி!” என்று கூறி அழைத்துக்கொண்டே அவர் மேல்மாடத்துக்கு வரலானார்.

“சென்று வாருங்கள், இளவரசே!” ரோகிணி பதறினாள்.

“ரோகிணி!” என்று மெல்ல அவள் முகத்தைப்பற்றி, “முன்பு பலமுறை நாம் சந்தித்ததைவிட இந்தச் சந்திப்பு எனக்கு எப்போதும் நினைவிருக்கும், ரோகிணி!” என்றான் இளங்கோ. “கட்டுக்காவல்களை மீறி, எளிதில் பெறக்கூடிய இன்பத்தையே தொலைவில் வைத்து அதை எட்டிப்பிடிக்க முயல்வதில் ஓர் உற்சாகம் பிறக்கத்தான் செய்கிறது. இந்த இரவின் சந்திப்பும் அதன் சலசலப்பும்கூட எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கின்றன. வெகுநாட்களுக்குப் பிறகு நாம் நெருங்கினோம்; ஆனால் இன்னும் நமக்கு நற்காலம் வரவில்லை என்பது இந்தக் குறுக்கீடால் தெரிகிறது; பொறுத்திருப்போம் - இப்போதைக்கு நான் போய் வரட்டுமா?”

அவசரமாகத் தலையசைத்துத் தான் முன்னதாகவே தொங்க விட்டிருந்த நூலேணியைச் சுட்டிக் காட்டினாள் ரோகிணி. அவன் அதில் இறங்கிச் சென்ற பிறகு அதை மடித்து ஒரு மூலையில் பதுக்கிவிட்டுத் தன் தந்தையிடம் வந்தாள்.

“மேல் மாடத்தில் ஏதோ சத்தம் கேட்டாற்போலிருந்தது, அப்பா! எழுந்து வந்து பார்த்தேன், யாரையுமே காணவில்லை.”

“இரவு நேரத்தில் நீ தனியாக எழுந்து வரலாமா? என்னை எழுப்பிக் கொண்டு வந்திருக்கக் கூடாதா?” என்றார் மகிந்தர்.

ரோகிணி தன் தந்தைக்குத் தெரியாமல் மெல்ல நகைத்துக் கொண்டாள்.

கீழே இறங்கிவந்த இளங்கோ சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்டே நிழல் படர்ந்த இடங்களாகத் தேடித் தன்னை மறைத்துக்கொண்டு நடந்தான். குதிரையைக் கட்டியிருந்த மரத்தடிக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் ஏதோ ஓர் உருவம் அவனைக் கண்டு விட்டுப் புதருக்குள் பதுங்குவது போல் தோன்றியது. திடுக்கிட்டுத் தன் உடைவாளை உருவினான் இளங்கோ; அவன் மேல் பாய்ந்தான்.

“பொறுங்கள் இளவரசே, கொஞ்சம் பொறுங்கள்!”

“யாரது நீயா?- நீ இங்கு எங்கே வந்தாய்?” என்றாள் இளங்கோ வியப்புடன்.

“தாங்கள் எங்கு இங்கே வந்தீர்கள்?” மாங்குடிமாறன் சிரித்தான். “துணையில்லாமல் இப்படி நள்ளிரவில் தனியே புறப்பட்டால், நாளைக்கு நாம் தஞ்சை திரும்புவது எப்படி? கடற்கரையில் தாங்கள் இளவரசியாரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்த போதே ஏதாவது நடக்கும் என்று பயந்தேன். பயந்ததைவிட அதிகமாகவே நடந்துவிட்டது!”

“அப்படியானால்,,,,”

“ஆமாம், அந்தக் காளமுகன் தப்பிவிட்டான். சுடலையிலிருந்து நேரே சாம்பல் பூசிக்கொண்டு

வந்திருப்பான் போல் தெரிகிறது. அவனுடைய உருவத்தைப் பார்த்த அருவருப்பு இன்னும் எனக்குத் தீரவில்லை. அதனாலேயே அவனை விட்டு விட்டேன்.”

“எவனோ ஒரு காளமுகன் எதற்காக இந்த வேளையில் மாளிகையின் மேல் மாடத்துக்கு வரவேண்டும்?” இளங்கோவின் புருவங்கள் நெரிந்தன. மாங்குடி மாறனே அதற்கும் விளக்கம் கூறினான்.

“சர்வ அலங்காரங்களும் பொருந்தியுள்ள பெண்களாகத் தேடிப் பார்த்து, சக்தி வழிபாட்டுக்கு அவர்களை வயப்படுத்தி விடுவது காளமுகர்களின் வழக்கம். ரோகணத்து இளவரசியாரின் அழகைப் பற்றி நான் இளவரசரிடம் கூறவேண்டியதில்லை. மேலும் புத்த மதத்தைச் சார்ந்தவர்களிடம் காளமுகர்களுக்கு உள்ளூரப் பகைமையுண்டு. பகைமைக்காகவும் வழிபாட்டுக்காகவும் அவன் இளவரசியாரைக் கைப்பற்றிச் செல்ல வந்திருக்கலாம். அந்த வேளையில் தாங்கள் அவனுக்கு இடையூறாகக் குறுக்கே நின்றிருக்கிறீர்கள்.”

“நான் இதை நம்பவில்லை, மாறா!”

“நம்பினாலும் சரி, நம்பாவிட்டாலும் சரி, புறப்படுங்கள் இளவரசே!” என்று துரிதப்படுத்தினான் மாறன். “நாகைப்பட்டினம் சோழமாளிகையில் இருப்பவர்கள் நம்மைத் தேட முற்படுவதற்கு முன்பு நாம் அங்கு போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டும். அதிகாலையில் தஞ்சைக்குக் கிளம்ப வேண்டும்.”

“இல்லை மாறா! இன்று நடந்த விஷயத்தை இப்படியே விட்டுவிடுவது சரியென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. இதற்குப் பின்னால் ஏதாவது இருக்கக்கூடும். நீங்கள் எல்லோரும் நாளைக்கே புறப்படுங்கள். நான் மட்டிலும் ஓரிரண்டு தினங்கள் தங்கிவிட்டுத் திரும்புகிறேன்.”

“தங்களைத் தனியே விட்டுவிட்டு இனி எங்குமே என்னைப் போகச் சொல்லாதீர்கள், இளவரசே!” என்று நாத்தழுதழுக்கக் கூறினான் மாறன்.

“அதுவும் நல்லதுதான். நாளைக்கு எல்லோருமே நாகையிலிருந்து புறப்படுவதுபோல் போக்குக்காட்டி நகரத்தின் எல்லை வரையில் சென்று விடுவோம். ரதத்துக்குள் செல்வதால், நம்முடைய வீரர்கள் பலருக்கு நமது திட்டம் தெரியப் போவதில்லை. பிறகு எல்லையைக் கடந்தவுடன் நான் சொல்லுகிறபடி நீ நடந்துகொள்.” “சித்தம் இளவரசே!”

தனித்தனியே ஆனைமங்கலத்துக்குச் சென்ற இரண்டு குதிரைகளும் இப்போது ஒன்றாகவே நாகைப்பட்டினம் சோழ மாளிகைக்குத் திரும்பின.

39. ஆசையும் பாசமும்

மறுநாள் கருக்கிருட்டு நேரத்தில் இளங்கோவின் காலாட்படை நாகைப்பட்டினத்திலிருந்து தஞ்சையை நோக்கிக் கிளம்பியது. பொழுது நன்றாகப் புலர்ந்தவுடன் அவனுடைய குதிரைப் படையினரும் புறப்பட்டார்கள். அவர்களுடன் ஒன்றாக இளங்கோவும் ரதத்தில் கிளம்பினான்.

வேண்டுமென்றே இளங்கோ தன் வீரர்களை ஆனைமங்கலம் வழியாகத் தஞ்சை நெடுஞ்சாலையை அடையச் செய்தான். நாகைப்பட்டினத்து மக்களும் ஆனைமங்கலத்து மக்களும் அவனுக்கு வாழ்த்துக் கூறி வழியனுப்பினர்.

ஆனைமங்கலம் சோழ மாளிகையின் வழியே அவனுடைய படை அணி சென்று கொண்டிருந்தபோது, மகிந்தர் வெளியே வந்து தனக்கு வாழ்த்துக் கூறுவார் என்று இளங்கோ எதிர்பார்த்தான். அவருக்கு அது விரும்பாத விஷயமாக இருந்தாலும் பண்புக்காகவாவது அவர் மற்றவர்களுடைய உணர்ச்சியில் பங்கு கொள்ளக்கூடும் என்று நினைத்தான.

ஆனால் அங்கே காவலுக்கு நின்ற ஒரு சில வீரர்களைத் தவிர யாருமே வெளியில் வரவில்லை. காவல் வீரர்கள் மட்டிலும் வாழ்த்தொலி எழுப்பினார்கள். அவர்கள் சோழ நாட்டு வீரர்கள்.

மேல் மாடத்தில் ரோகிணி தனியே நின்றுகொண்டு கையசைத்தாள். மகிந்தருடைய புறக்கணிப்பால் சிறிது புண்பட்டிருந்த இளங்கோவின் மனதுக்கு இது ஆறுதலாக இருந்தது. அவளுடைய சைகையைப் புரிந்துகொண்டவன் போல் தானும் கையசைத்துவிட்டு, ரதத்திலே நேரே திரும்பி அமர்ந்து கொண்டான்.

“பகை நாட்டைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும் பண்புடன் விருந்தினராக நடத்துகிறோம் நாங்கள். ஆனால்

மகிந்தருடைய மனம் இந்த அளவுக்குக்கூட விட்டுக் கொடுக்க மறுக்கிறதே!” என்று மனம் பொருமினான் அவன்.

முதல் நாள் இரவு மாறனுடன் செய்த முடிவை மாற்றிக்கொண்டு நேரே தஞ்சைக்குப் போக விரும்பியவன். இதனால் திரும்பவும் தன் பழைய முடிவுக்கே வந்துவிட்டான். ஆனைமங்கலத்தின் எல்லையைக் கடந்து சென்றபோது, அந்தப் படையின் அணிவகுப்பில் இருவர் குறைந்தார்கள்.

திறந்த ரதத்தின் திரைச்சீலைகள் தொங்கவிடப் பட்டன. முக்கியமான படைத்தலைவர்களைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு இளங்கோவும் மாறனும் மறைந்த மாயம் தெரியவில்லை.

படையணி திருவாரூரை நெருங்கிப் போய்க்கொண்டிருந்த போது அதே சாலையில் எதிரே வந்து கொண்டிருந்த இருவர் தங்கள் குதிரையிலிருந்து குதித்தார்கள். வழியோரத்தில் மூங்கில் புதர்களுக்குப் பின்னால் மறைந்து கொண்டார்கள். தங்களுடைய ஒற்றைக் குதிரையையும் மறந்தார்கள். “இளவரசே! அதோ அந்த ரதத்துக்குள் ஒளிந்து கொண்டு செல்பவன்தான் இளங்கோ. ஒரே ஒருகணம் தப்பிவிட்டது. இல்லாவிட்டால் இந்நேரம் அவனுடைய பிணத்தைச் சுமந்துகொண்டு செல்லும் இந்த ரதம்!”

யவனத்துக் குதிரை வணிகரைப் போன்ற உடையிலிருந்தனர் காசிபனும் வீரமல்லனும். வீரமல்லன் சாலையில் சென்ற காட்சியைக் கண்டு தன் பற்களைக் கடித்தான். இரவில் நடந்தவை அவன் நினைவுக்கு வந்துவிட்டன.

“என்ன?” என்று வியப்போடு கேட்டான் காசிபன்.

அதற்குள் நடந்தவற்றைக் காசிபனிடம் வெளியிடுவது அவ்வளவு உசிதமாக அவனுக்குத் தோன்றவில்லை.

“நேற்று கடற்கரைக் கூட்டத்தில் எனக்கு மிகவும் நெருக்கமாக நடந்து போனான். வாளைப் பாய்ச்சிவிட்டு கூட்டத்தில் குழப்பம் விளைவித்துத் தப்பிவிடலாமா என்று பார்த்தேன்” என்று கூறி அப்போதைக்குத் தப்பித்துக் கொண்டான் வீரமல்லன்.

யவனத்து வணிகர்களாக ஆனைமங்கலம் எல்லை வரையில் குதிரையில் சென்றவர்கள், பின்பு காளமுகர்களாக நகரத்துக்குள் நடந்தார்கள். பிற்பகல் நேரத்தில் அவர்கள் மாளிகைக்குள் நுழைந்தபோது அவர்களை யாரும் தடை செய்யவில்லை. மகிந்தரின் மாளிகைக்கு அடிக்கடி காளமுகர்கள் வந்து செல்வது வழக்கமாக இருந்தது.

“தேவி ஜகன்மாதா! திரிபுரசுந்தரி!” என்று அவர்கள் காவலர்களுக்குக் கரங்களை நீட்டி ஆசி கூறிக்கொண்டே கம்பீர நடை போட்டார்கள்.

மாளிகையின் உட்புறத்துக்குச் சென்றவுடன். “தம்பீ! வந்துவிட்டாயா. தம்பீ!” என்று கதறிக்கொண்டே ஓடி வந்து காசிபனைக் கட்டிக்கொண்டாள் ரோகிணி. தாயாரிடமோ, தந்தையிடமோ கூட அவனை விடுவதற்கு ரோகிணிக்கு மனமில்லை.

மாலை மாலையாகச் சொரிந்தது கண்ணீர். அவள் விம்மினாள்; விக்கினாள்; சிரித்தாள்; அழுதாள்; துடிதுடித்துப் போனாள். “காசிபா! என் கண்ணே! இனிமேல் உன்னை நான் இங்கிருந்து விடப்போவதில்லை. அமைச்சரே நேரில் வந்து அழைத்தால்கூட விடமாட்டேன். இனி நீ எப்போதும் எங்களுடன்தான் இருக்கவேண்டும். என்னை விட்டுப் பிரிந்து போய்விடாதே. காசிபா! போகவே போகாதே!” என்று என்னென்னவோ பிதற்றினாள்.

ஒரே இடத்தில் பிறந்த இரண்டு இரத்த நதிகள் இடையில் வெகுதூரம் பிரிக்கப்பட்டு மீண்டும் பயங்கரமான வேகத்துடன் பாய்ந்து சென்று ஒன்றோடொன்று சங்கமமாகிக் குமுறுவது போலிருந்தது அந்தக் காட்சி. ஒரே

இரத்தம், ஓரிடத்தில் பிறந்தவை, ஒன்றாகவே வளர்ந்தவை, ஒரே உயிரின் இரு உருவெளித் தோற்றங்களா!

நேரம் சென்றது, மகிந்தரும் அவர் மகிஷியும் தங்கள் மைந்தனை மகளிடமிருந்து பிய்த்துக் கொண்டு சென்றார்கள். மகிஷியின் உணர்ச்சிப் பெருக்கு கண்ணீருக்கு அப்பாற்பட்டது. மாண்டவனை மீண்டும் காண்பது போல் அவர்தம் மகனை மடியில் கிடத்திக்கொண்டார், மகிந்தரின் கண்கள் காசிபனின் உருமாற்றத்தை அளவெடுக்க முற்பட்டன.

"அரண்மனையில் இருந்ததைவிடக் காசிபன் இதற்குள் எவ்வளவோ வளர்ந்துவிட்டான்!" என்று பெருமையோடு கூறினார் மகிந்தர்.

"அரண்மனை வாசத்தைவிட ஆரண்யவாசம்தானே ஆண்மையை வளர்க்கக்கூடியயது? தங்களுடைய அமைச்சரின் ஆற்றலுக்கு இளரவசர் ஓர் உதாரணம்!" என்றான் வீரமல்லன். பிறகு

காசிபனின் வீரத்தைப் பற்றியும் போர்ப்பயிற்சிகளைப் பற்றியும் அவன் அடுக்கடுக்காக விவரித்துக் கொண்டு போனான். மகிந்தரின் மனம் பூரிப்பால் நிரம்பி வழிந்தது.

ரோகிணிக்கு காசிபனிடம் எவ்வளவோ பேசவேண்டும் போலிருந்தது. வீரமல்லனை அருகில் வைத்துக்கொண்டு அவளுக்குப் பேசப் பிடிக்கவில்லை. "வா, தம்பி! முதலில் உன் உடையை மாற்றிக்கொள். இப்போது இங்கே யாரும் வர மாட்டார்கள்" என்று கூறி அவனைத் தன் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள்...

காசிபன் உடைமாற்றிக் கொள்வதற்குள் பழங்களையும் தின் பண்டங்களையும் கலங்களில் கொண்டு வந்து நிரப்பினாள் ரோகிணி. தன் கரத்தாலேயே அவனுக்கு எடுத்துக் கொடுத்து உண்ணச் செய்தாள். அவன் உண்பதைக் கண்ணிமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பழைய காசிபனில்லை அவன். மீசை அரும்புகளுடன் அவன் இளங்குமரனைப்போல் தோற்றமளித்தான். வலிமையும் வனப்பும் இரும்பொத்த அவன் உடலில் எங்கும் பரவியிருந்தன.

“தம்பி! உண்ணும்போதும் உறங்கும்போதும் உன்னுடைய நினைவு வராத நாளே எனக்குக் கிடையாது. அரண்மனையில் ஆனந்தமாகச் சிரித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தவன் ஒருவேளை உணவுக்கு என்ன பாடுபட்டாயோ! உயிருக்கு அஞ்சி எங்கெல்லாம் ஒளிந்துகொண்டு திரிந்தாயோ! உன்னுடைய ஒவ்வொரு நாள் பொழுதும் எப்படிக் கழிந்திருக்கும் என்று நினைத்த போதெல்லாம் என் மனம் குமுறிய குமுறலை எப்படிச் சொல்வேன், காசிபா! தம்பி, எங்களையெல்லாம் பற்றி நீ நினைத்துப் பார்த்ததுண்டா? இன்னும் எங்களிடம் பாசம் இருக்கிறதல்லவா உனக்கு?”

“பாசம் இருந்து பலன் என்ன. அக்கா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே, ரோகிணி கொடுத்த ஒரு மாங்கனியை வெடுக்கெனக் கடித்தான் காசிபன். பிறகு முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டே அதை வெறுப்போடு வீசி எறிந்தான். “சோழ நாட்டில் விளைந்த மாங்கனியல்லவா? அதுகூட எனக்கு வேம்பாகத்தான் கசக்கிறது!”

“காசிபா! இதற்குள் உனக்கு இந்த நாட்டின்மேல் இவ்வளவு வெறுப்பா?”

“உண்மையைச் சொல்லட்டுமா அக்கா? எனக்கு யாரிடமும் பாசம் இல்லை. நான் வைத்திருந்த பாசமெல்லாம் இப்போது கசப்பாகவும் வெறுப்பாகவும் வளர்ந்திருக்கிறது. வழியில் திருவாரூருக்குப் பக்கத்தில் அந்தக் கொடும்பாளூரான் போவதைப் பார்த்தேன். அவனை என் கையால் கொன்றுவிட்டு அதே இடத்தில் நானும் கொலையுண்டு இறக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது. முதன்முறை வந்தபோது முடியைக் கொண்டுவந்தான். உங்களையும் சிறை பிடித்தான். இப்போது அங்கே என்னென்ன கொடுமைகளைச் செய்துவிட்டு வந்திருக்கிறானோ தெரியாது.”

ரோகிணி திடுக்கிட்டாள். அவளுடைய நெஞ்சு வலித்தது. வெகுநாட்களாக அவள் யாரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாளோ, அவன் வந்ததும் வராததுமாக அவளுடைய நெஞ்சில் வாளைப் பாய்ச்சியது போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது அவளுக்கு.

“தம்பி, கோபப்படாமல் நான் சொல்வதைச் சற்றுக் கேள். நீ நினைப்பது போலச் சோழ நாட்டார் அவ்வளவு கொடியவர்களாக இருந்திருந்தால் வந்தவுடன் எங்களைச் சிறையில் அடைத்திருப்பார்கள். எப்படியெல்லாமோ துன்புறுத்தியிருப்பார்கள்; நம்முடைய பெருமைகளைக் குலைத்திருப்பார்கள்; ஆனால் அவர்களோடு பழகப் பழகத்தான் அவர்களுடைய அருமை தெரிகிறது.”

காசிபனின் முகம் சிவந்தது. ஆனால் அவன் தன் தமக்கை கூறவந்ததைத் தடுக்காமல் மேலே உற்றுக் கேட்டான். அவள் சொல்ல வந்ததையெல்லாம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவனுக்கு.

அவன் இப்போது சோழ நாட்டாரைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள விரும்பவில்லை. தன் தமக்கையை அளக்க நினைத்தான். சாண்பிள்ளையாக இருந்த காசிபனை ஆண்பிள்ளையாக்கிவிட்டாரல்லவா அமைச்சர்?

“காசிபா! நாளைக்கே நீயும் அமைச்சரும் உடன்பட்டால்கூட நம்முடைய ரோகணம் நமதாகிவிடும். நம்முடைய தந்தையாருக்கு முடிசூட்டி உன்னை

இளவரசனாக்க அவர்கள் எப்போதும் சித்தமாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நம்மை அழிக்க விரும்பவில்லை. அவர்களுடைய பாதுகாப்புக்காக, அவர்களுடைய பகைவர்களுடன் நம்மைச் சேரவேண்டாம் என்கிறார்கள். ஆத்திரப்படாமல் நிதானமாகச் சிறிது யோசனை செய்து பார். அவர்களுடைய விருப்பம் நியாயமானதென்று உனக்குத் தோன்றவில்லையா? நீ முன்போல் சிறுபிள்ளை இல்லை. நன்றாக யோசனை செய்!”

“ரோகிணி!” அடித் தொண்டையில் கத்திக்கொண்டே எதிரில் இருந்த பொற்கலங்களைத் தாறுமாறாகத் தரையில் தட்டிவிட்டான் காசிபன். “நீ என்னுடைய தமக்கைதானா? உன் உடலில் ஓடுவது ரோகணத்து

இரத்தம்தானா? எனக்கு நாடும் பெரிதில்லை. முடியும் பெரிதில்லை; அடிமைச் சிற்றரசனாக வாழ்வதை விட அழிந்து போய்ப் பெருமை தேடிக் கொள்வதையே நான் விரும்புகிறேன், எனக்கும் அமைச்சருக்கும் பெருமை வேண்டும் ரோகிணி! இந்தச் சோழநாட்டுப் பதர்கள் உங்களைப்போல் எங்களையும் சிறைப்பிடித்திருந்தால் நாங்கள் வரும் வழியில் கடலில் குதித்து மாண்டிருப்போம்!”

அவன் பேசிய ஒவ்வொரு சொல்லும் அமைச்சரின் வாய்ச்சொல் என்பதைக் கண்டுகொண்ட ரோகிணி நடு நடுங்கிப்போனாள். பாசத்தைச் சுட்டெரிக்க அவள் மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. “என்னை மன்னித்து விடு, தம்பி மன்னித்துவிடு! என்ன இருந்தாலும் நான் பெண் பிள்ளை; கோழை. நீ எப்படி நினைக்கிறாயோ, அப்படியே நடந்துகொள். ஆனால் விதிவிட்ட வழிக்காக எங்களை மட்டும் வெறுத்துவிடாதே!’என்று புலம்பினாள்.

பாசம் இல்லை என்று வீரம் பேசியவனும் அதன் பிறகு இளகிவிட்டான். பாச வலையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு தடுமாறிக் கண்ணீர் உதிர்த்தான். தன் தமக்கையிடம் மன்னிப்புக் கோரிக் கெஞ்சினான்.

பின்னர் மகிந்தர் முதலிய எல்லாருமே அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். வீரமல்லன் ரோகிணிக்கு மட்டிலும் தெரியவேண்டுமென்பதற்காக, “நேற்று மாலையிலேயே இளவரசருக்கு ஆள் அனுப்பிவட்டு நான் நள்ளிரவுக்கு மேல்தான் இங்கிருந்து புறப்பட்டேன். கொடும்பாளூரான் வந்த செய்தி தெரிந்தபிறகு எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டுமல்லவா?” என்றான்.

ரோகிணி சுட்டெரித்தாள் வீரமல்லனைத் தன் விழிகளால். அவன் ஏதுமறியாதவன்போல் சிரிக்க முயன்றான்,

தான் அங்கு இரவில் வந்ததை ரோகிணி மகிந்தரிடம் வெளியிட்டிருக்க மாட்டாள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அப்படித் தெரிவித்தால் அத்துடன் இளங்கோவின் வருகையையும் பற்றி அவள் கூறியாக வேண்டுமே! ‘ரோகிணி. நீ எங்கும் போய்விட மாட்டாய்!’என்று சொல்வது போலிருந்தது அவனுடைய வினைச் சிரிப்பு!

எல்லோரும் பேசிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் கந்துலனின் மகள் அங்கு பரபரப்புடன் ஓடி வந்தாள், ரோகிணியின் செவிகளில் எதையோ கூறினாள்.

அதைக் கேள்வியுற்றவுடன் ரோகிணிக்கு ஏற்பட்ட முக மாறுதலைக் கவனித்த அனைவருமே நடுக்கமுற்றனர். ரோகிணி வெறிப்பிடித்தவள்போல் மேல் மாடத்துக்கு ஓடினாள். ஓடிப்போய் நிலா முற்றத்தின் விளிம்பில் நின்று கொண்டு எதிரே கவனித்தாள்.

வெகுதூரத்தில் புழுதிப் படலம் எழும்புவது அவள் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. அந்தப் படலத்தினூ டே இரண்டு புரவிகள் பறந்து வந்தன. மாடத்தில் நிற்கும் அவள் நெஞ்சில் தங்கள் குளம்புகளைப் பதித்துச் செல்வதற்காக அவை அப்படி ஓடி வருகின்றனவா?

40. யாரைத்தான் நம்புவது?

காதலர்களின் கனவுக் கண்களுக்கும் ஒற்றர்களின் கழுகுக் கண்களுக்கும் ஒரு வகையில் ஒற்றுமை உண்டு. தங்கள் நாட்டத்துக்குரியவர்கள் நெடுந் தூரத்திலிருந்தாலும் பெருங்கூட்டத்தில் மறைந்திருந்தாலும் எப்படியோ அவர்களை இனம் கண்டு கொள்ளும்.

நெடுந்தூரத்துக்கு நெடுந்தூரத்தில் குதிரைமேல் வந்து கொண்டிருந்த இளங்கோவை ரோகிணியின் கண்கள் அடையாளம் கண்டுகொண்டன. ஆனாலும் அவளால் உடனே அதை நம்ப முடியவில்லை.

முற்பகலில் தனது படைவீரர்களுடன் மாளிகை வழியே தஞ்சைக்குச் சென்றவன், அதற்குள் எப்படித் தென்திசையிலிருந்து பறந்துவருகிறான்? திருவாரூர்ச் சாலையில் அவனைக் கண்டதாக காசிபனே சற்றுமுன்பு கூறினானே! இளங்கோவுக்குப் பின்னால் வரும் மற்றொரு வீரன் யார்?

யோசிப்பதற்கு நேரமில்லை ரோகிணிக்கு. குதிரைகளோ காற்றெனக் கடுகி விரைந்து வந்து கொண்டிருந்தன. பதறியடித்துக்கொண்டு அவள் கீழே இறங்கிப்போவதற்குள். மகிந்தர், காசிபன், வீரமல்லன், மகிஷி ஆகிய அனைவருமே மேல் மாடத்துக்கு வந்து விட்டனர்.

குதிரைகளை அவர்களுக்குச் சுட்டிக் காட்டினாள் ரோகிணி.

“வருகிறவர்கள் யார்?” நடுங்கும் குரலில் கேட்டார் மகிந்தர்.

“கொடும்பாளூர் இளவரசர்!” என்றாள் ரோகிணி.

வீரமல்லனின் கழுகுக் கண்கள் அந்தக் கணத்தில் எவனை நினைத்துச் சந்தேகப்பட்டனவோ, அவனையே ரோகிணியும் கூறினாள்.

“இளவரசியார் சொல்வது மெய்தான்” என்று கூறிவிட்டு, அவளை ஓரக்கண்களால் பார்த்தபடியே, “எங்களுடைய வருகை இங்குள்ளவர்களைத் தவிர வேறு யாருக்குமே தெரியாதே! அப்படியிருக்கும்போது எப்படி அவனுக்குச் செய்தி எட்டியிருக்கும்? நமக்குள் கூடவா ஒற்றர்கள் இருக்கிறார்கள்?” என்று வினயத்தோடு நகைத்தான்.

“துறைமுகத்துக்குப் போக வேண்டாமென்று தலையிலடித்துக் கொண்டேன்! கேட்டாயா நீ?” என்று பற்களைக் கடித்தார் மகிந்தர்.

“அக்கா! செய்வதையும் செய்துவிட்டு இப்போது நீலிக் கண்ணீரா வடிக்கிறாய்? அவர்களுக்குப் பரிந்து நீ பேசியபோதே நான் சந்தேகப்பட்டேன். என் சந்தேகம் உண்மையாகிவிட்டது. யார் வேண்டுமானாலும் வரட்டும்! இரண்டிலொன்று பார்த்துவிடலாம் இன்றைக்கு.’’

பயமறியாத இளங்கன்றான காசிபன் தன்னுடைய குத்துவாளை உருவிக்கொண்டே மாடத்தின் சுவருக்குப் பின்புறம் சென்று மறையப் போனான். தொலைவில் வந்து கொண்டிருந்த குதிரைகள் மாளிகையின் முகப்பை நெருங்கும் சமயம் பார்த்து முதலில் வந்துகொண்டிருந்த இளங்கோவை வீழ்த்திவிட வேண்டுமென்பது அவன் திட்டம்.

“தம்பி நீ என்னை நம்பினாலும் சரி, நம்பாவிட்டாலும் சரி! உடன் பிறந்த பிறப்புக்குத் துரோகம் செய்யும் கொடியவளில்லை நான். எத்தனையோ ஒற்றர்கள் அவர்களுக்கு. சரி, இனிப் பேசிக் கொண்டிருக்க நேரமில்லை. நீயும் வீரமல்லனும் உங்கள் உடைகளை எடுத்துக் கொண்டு உடனே தப்பி ஓடுங்கள். வருகிறவர்களை நான் வழிமறித்து நிறுத்தப் பார்க்கிறேன். அதற்குள் நீங்கள் தப்பிவிடுங்கள்.’’

“தப்பி ஓடுவதா!” காசிபன் வெறிச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

அவனைப் பிடித்து பரபரவென்று இழுத்து வந்து வீரமல்லனிடம் ஒப்புவித்தாள் ரோகிணி. “வீரமல்லா! காசிபனை எப்படியாவது காப்பாற்று! வருகிறவர்கள்

இரண்டு பேரென்றாலும் அவர்களுக்குப் பின்னால் இரு நூறு பேர்கள் இருக்கக்கூடும். எதிர்த்துப் போரிடுவதற்கு இது நேரமில்லை… வீரமல்லா! வீரமல்லா! காசிபனை அழைத்துக் கொண்டு போ! ஓடு…!”

மண்டியிட்டுக் கதறாத குறையாக வீரமல்லனிடம் கெஞ்சிவிட்டு மறுமொழிக்குக் காத்திராமல் அவ்விடத்தை விட்டுச் சிட்டாகப் பறந்தாள் ரோகிணி. மறுகணம் அவளுடைய உருவம் கீழே உள்வாயிலுக்கு வெளியே தெரிந்தது. வெறி கொண்டவள் போல் குதிரைகள் வரும் திசையை நோக்கி அவள் ஓடத் தொடங்கினாள்.

கேசம் புரண்டலைய, மேலாடை காற்றில் படபடக்க, நெஞ்சு துடிதுடிக்க, கால்கள் தரையில் பாவுவது தெரியாமல் அவள் பறந்தாள். கண்கள் இருண்டன; தலை சுழன்றது; கால்கள் தடுமாறின. ஆனால் ரோகிணி தயங்கவில்லை; நிற்கவில்லை. அவளுடைய கால்களுக்கு எங்கிருந்துதான் அவ்வளவு வலிமை வந்ததோ, தெரியாது.

இளங்கோவின் வருகையைக் கண்டு, திகைப்புற்ற வெளிவாயில் காவலர்கள் அஞ்சி ஒதுங்கி அவனுக்கும் மாறனுக்கும் வழி விட்டனர். வெளி வாயிலுக்குள் நுழைந்த பிறகுதான் ரோகிணியின் உருவம் இளங்கோவின் கண்களில் பட்டது.

அவன் கண்கள் கோபத்தால் கொப்பளித்தன. ‘எதற்காக இவள் இப்படி ஓடிவருகிறாள்?’

“இளவரசே சற்று மெதுவாகச் செல்லுங்கள்”என்று தயங்கியபடியே கூறினான் மாங்குடி மாறன்.

கடுகடுத்த முகத்தோடு மாறனைத் திரும்பி நோக்கி, “உனக்கு அச்சமாக இருந்தால் இப்படியே நில்!” என்று கூறிவிட்டு, முன்னிலும் இருமடங்கு வேகமாகக் குதிரையைத் தட்டிவிட்டான். குதிரையின் பிடரி சிலர்த்தது; கண்களில் நீர் வடிந்தது; நுரை தள்ளியது.

இதுவரை சற்று ஒதுங்கியபடி ஓடி வந்து கொண்டிருந்த ரோகிணி, குதிரையின் வேகம் சிறிதும் குறையாததைக்

கண்டு ஆத்திரமடைந்து நேரே அதன் குறுக்கே ஓடத் தொடங்கினாள்.

“இளவரசே! நிறுத்துங்கள்! நிறுத்துங்கள்!” என்று கூறிக்கொண்டே தான் மட்டிலும் நிற்காமல் பாய்ந்தோடி முன்னே சென்றாள்.

“ஒதுங்கிப்போ, ரோகிணி! ஒதுங்கிப்போ”என்று கத்தினான் இளங்கோ.

“நிறுத்துங்கள்!”

“போ ரோகிணி!”

இளங்கோவும் தன் குதிரையை நிறுத்தவில்லை.

ரோகிணியும் அவன் வழியிலிருந்து விலகிப் போகவில்லை.

‘ஒரு பெண்ணின் சாகசத்துக்குப் பணிந்து நம் வழியிலிருந்து பிறழ்வதா?’என்று எக்காளமிட்டுக் குமுறியது அந்த ஆண் மனம்.

‘காதலனில்லை அவன்! கல்நெஞ்சக் கூற்றுவன்!’என்று குற்றஞ்சாட்டிக் கொதிப்படைந்து பெண் மனம்.

இருவருமே விட்டுக்கொடுக்கவில்லை. கடமையும் கடமையும் மோதிக் கொண்டன. மின்வெட்டும் நேரத்துக்குள் எல்லாம் நடந்து முடிந்து விட்டது.

“ஐயோ, அப்பா!” என்ற அலறிக்கொண்டே ரோகிணி தரையில் விழுந்து புரண்டாள். புழுவாய்த் துடித்தாள்.

குதிரைக் குளம்பால் பிளக்கப்பட்ட அவள் நெற்றியிலிருந்து ‘குபுகுபு’வென்று செங்குருதி பெருக்கெடுத்துப் புழுதி மண்ணில் வடிந்தது. பேச்சு மூச்சின்றிப் பிணமாகச் சுருண்டு போனாள் ரோகிணி.

ரோகிணியின் ஓலத்தைக் கேட்ட பின்னர் இளங்கோவின் நாடி நரம்புகள் அனைத்தும் ஓய்ந்து போய்விட்டன. குதிரையை அதன் போக்கில் விட்டுவிட்டுக் கீழே தாவிக் குதித்த ஓடி வந்தான். தரையல் மண்டியிட்டு அவள் அருகில்

அமர்ந்தான். ரோகிணியின் உடலில் உயிர் இருப்பதாகவே தோன்றவில்லை.

மெல்ல அவள் தலையைத் தூக்கினாள். தலை ஒருபுறமாகச் சாய்ந்தது. கண்கள் சொருகிக் கொண்டன. குருதிப்பெருக்கு நின்ற பாடில்லை. தூக்கிய தலையை மடியில் வைத்துக் கொண்டே, தன்னை மறந்து, "அடிப்பாவி"என்று கதறினான் இளங்கோ.

மாறனும் தன் குதிரையை நிறுத்திப் பதைபதைக்க ஓடி வந்து நின்றான். குருதிப்பெருக்கிடையே ரோகிணி கிடந்த காட்சி அவனையும் உலுக்கி எடுத்துவிட்டது.

"பெண் பாவம் பொல்லாதது, இளவரசே; நான் அப்போதே சொன்னேனே கேட்டீர்களா?"

மாறனைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, மறுமொழி கூறாமல் சிலையாக அமர்ந்து விட்டான் இளங்கோ. அவனுக்கு ஒன்றுமே பேசத்தோன்றவில்லை.

நினைக்கத் தோன்றவில்லை. அவன் எதற்காக அத்தனை வேகமாகப் பறந்தோடி வந்தானோ, அந்தக் காரியம் அறவே சிந்தனையிலிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டுவிட்டது.

கொலைக்குற்றவாளிபோல் பரிதபமாக ரோகிணியின் முகத்தையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ரோகிணியின் கரத்தைப்பற்றி நாடியைப் பார்த்த மாறன், "இன்னும் உயிர்த்துடிப்பு இருக்கிறது; அஞ்சவேண்டாம்! இளவரசே!" என்று கூறி, மளமளவென்று அவள் தலையில் கட்டுப்போடத் தொடங்கினான். மெல்ல அவளைத் தூக்கித் தன் குதிரைமீது கிடத்தி, கடிவாளத்தைப் பற்றிக் கொண்டு முன்னால் நடந்தான். குனிந்த தலையோடு இளங்கோவும் அவனைப் பின்பற்றினான்.

மாளிகையின் முகப்புக்கெதிரே சற்றுத் தொலைவில் இவ்வளவும் நடந்த பிறகும், மாளிகைக்குள்ளிருந்து யாரும் வெளியில் எட்டிப் பார்க்கவில்லை.

ரோகிணி அங்கிருந்து ஓடி வந்ததையே, பின்னர் நடைபெற்ற சம்பவங்களையோ யாருமே கவனிக்கவில்லை

போலும். அப்படி அவர்கள் அங்கே என்னதான் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்?

முகப்பை நெருங்கியவுடன் குதிரையில் கிடந்த ரோகிணியை இரு கரங்களிலும் ஏந்திக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான் இளங்கோ. போகும் வழியில், "இளவரசே!" என்ற மென்குரல் அவனைத் திடுக்கிட வைத்தது. அழைத்தவள் வேறு யாருமில்லை. அவனுடைய கரங்களில் கிடந்த ரோகிணியேதான்.

ரோகிணியின் கண்மலர்கள் இப்போது மலர்ந்திருந்தன. மாண்டு கொண்டிருந்தவள் மீண்டுகொண்டு வருகிறாளா?

"என்னை மன்னித்து விடுங்கள்; என்னை மன்னித்து விடுங்கள்!"

கண்களிலிருந்து சுரந்துவந்த நீர்த்துளிகள் குருதியோடு கலந்து செம்பவளச் சொட்டுக்களாகக் கீழே உதிர்ந்தன. மெதுவாக அவளைக் கூடத்திலிருந்த ஆசனத்தில் கிடத்தினான். அதற்குள் மகிந்தரும் மகிஷியும்அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு ஓடி வந்தனர். அவளைச் சூழ்ந்து நின்று புலம்பத் தொடங்கினர்.

மகிந்தரைக் கண்டவுடன் இளங்கோவுக்கு ரோகிணியின் மீதிருந்த இரக்கமெல்லாம் எங்கோ மறைந்து கொண்டது. கடமையைத் தவறவிட்ட பதற்றத்தோடு, "மன்னர் அவர்களே! யாரோ இரு அந்நியர்கள் இங்கு தங்களைத் தேடி வந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அவர்கள் யாரென்பதையும், மாளிகைக்குள் இப்போது அவர்கள் எங்கு இருக்கிறார்கள் என்பதையும் எனக்கு அறிவிக்க வேண்டுகிறேன்''என்றான்.

இளங்கோவின் குரலில் ஒலித்த கடுமை மகிந்தரை உலுக்கி எடுத்தது. தம்முடைய மகள் இருக்கும் நிலைமையில் எப்படி இவனால் ஈவிரக்கமின்றிப் பேச முடிகிறது?

"ரோகிணி உயிருக்குத் துடிக்கிறாள்; இப்போது நீங்கள் வந்து...''என்று இழுத்தார் மகிந்தர்.

“அவள் எப்படியும் பிழைத்துக் கொள்வாள். அப்படியே அவள் போய்விட்டாலும் அதனால் இந்த சோழ சாம்ராஜ்யத்துக்கு ஏதும் ஆபத்து நேர்ந்துவிடாது”என்று உறுமினான் இளங்கோ.

“மகளே!” என்று கூறிக்கொண்டே ரோகிணியின் பக்கம் திரும்பினார் மகிந்தர். இளங்கோவின் முரட்டுக் கரம் மகிந்தரின் தோளைப் பற்றியது. “சொல்லுங்கள்! சொல்லிவிட்டுப் பிறகு அவளைப் பாருங்கள்!”

“யாரோ இரண்டு காளமுகர்கள் சற்று நேரத்துக்கு முன்புதான் இங்கு வந்தார்கள். வழக்கமாக என்னைத் தேடி வருகிறவர்கள் என்று நினைத்துக் காவலர்கள் அவர்களுக்கு வழிவிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் வந்தவர்கள் புதியவர்கள். எனக்கே அவர்களை யாரென்று தெரியவில்லை...”

“ஏன் தெரியவில்லை? அமைச்சர் கீர்த்தியையும் உங்கள் குமாரன் காசிபனையுமே உங்களுக்குத் தெரியாதா? சோழநாட்டாரின் பரிவை அவர்களுக்கே பாதகமாகப் பயன்படுத்த வேண்டாம், அரசே!”

“அபாண்டம்! அபாண்டம்! நீங்கள் என்மீது பெரும் பழி சுமத்துகிறீர்கள்!” என்று கத்தினார் மகிந்தர். “வந்தவர்கள் என்னைச் சேர்ந்தவர்களே இல்லை. யாரோ என் மீது பழி ஏற்பட வேண்டு மென்பதற்காகவே இப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள்! அவர்கள் அவசரமாக வந்தார்கள்; தாங்கள் துரத்தி வந்ததால் என்னிடம் புகலிடம் கேட்க வந்தவர்களாக இருக்குமோ என்னவோ!”

“என்னைத் தடுக்கச் சொல்லி நீங்கள் ரோகிணியை அனுப்பவில்லை?”

“புத்தர் பெருமான் என்னை மன்னிக்கட்டும். அவர் மேல் ஆணையாகச் சொல்கிறேன்; நான் அவளை அனுப்பவில்ல!”

ஆம்; அவராக அவளை அனுப்பவில்லையல்லவா; ரோகிணி தன்னிச்சையாகத்தானே ஓடி வந்தாள்!

இதைக் கேட்ட பிறகு பொறி கலங்கிப்போனான் இளங்கோ. மகிந்தருடைய வாக்கை அவன் ஓரளவுக்காவது நம்பத்தான் வேண்டியிருந்தது.

பிறகு ஏன் ரோகிணி அவனைத் தடுக்க வந்தாள்; அவனுடைய ஆத்திரமெல்லாம் பன்மடங்கு ரோகிணியின் பக்கம் திரும்பியது. வெறுப்போடு அவள்மீது ஒரு பார்வையை வீசிவிட்டு உருவிய வாளுடன் மாளிகையின் அறைக்குள் புகுந்து தேடலானான் இளங்கோ.

அதற்குள் மாறனும் பல இடங்களில் தேடிவிட்டு வந்து இளங்கோவின் முன்பு கைகளை விரிக்கலானான்.

“நானே என் கண்களால் அவர்கள் மாளிகைக்குள் நுழைவதைப் பார்த்தேன். பார்த்துவிட்டுத்தான் தங்களை அழைத்து வந்தேன். அவர்கள் இங்கு வந்திருந்தார்களென்பதில் சந்தேகமில்லை.”

ஆம், தஞ்சை திரும்புவதாக இருவருமே போக்குக் காட்டிவிட்டு ஆனைமங்கலத்துக்குத் திரும்பிய பிறகு மாங்குடி மாறன் மட்டும் மாளிகையின் வெளி வாயிலுக்கருகில் மறைந்து நின்று கண்காணித்தான். காளமுகர்கள் இருவர் உள்ளே நுழைவதைப் பார்த்தபிறகு, அருகில் நகரத்துச் சாவடியிலிருந்த இளங்கோவிடம் ஓடோடிச் சென்று செய்தியை அறிவித்தான். அங்கிருந்து இருவரும் குதிரைகளில் பறந்தோடி வந்தார்கள்.

“வந்தார்களென்பதைத்தான் மகிந்தரே ஒப்புக்கொள்கிறாரே! அதற்குள் அவர்கள் எங்கே போனார்கள்? வெளிவாயில் வழியாகவும் அவர்கள் திரும்பவில்லையே?”என்று சீறினான் இளங்கோ.

‘ஒரு வேளை இளவரசியார் நம்மைத் தடுத்திருக்காவிட்டால்’என்று சொல்ல நினைத்த மாறன், உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு பேசாதிருந்துவிட்டான்.

மீண்டும் இருவருமே மேல் மாடத்துக்குச் சென்று ஒவ்வொரு மூலையாகப் பார்வையிட்டனர். பார்த்த இடங்களில் யாரும் பதுங்கியிருக்கவில்லை. ஆனால்

மாடத்தின் திறந்த வெளியில் நிலா முற்றத்தருகே ஒரு வளைஎறி மட்டிலும் கிடந்தது.

வளை எறியைக் குனிந்து எடுத்துத் திருப்பிப் பார்த்தான் இளங்கோ. அவனுடைய மயிர்க்கால்கள் ஒவ்வொன்றிலும் தீப்பற்றி எரிந்தது!

அவனே ஒரு பெரும் தீப்பிழம்பாக மாறினான். அதற்குப் பிறகு கணப்பொழுதுகூட அந்த மாளிகையில் அவனுக்குத் தங்கி நிற்கப் பிடிக்கவில்லை.

மின்னல் வேகத்தில் இறங்கி வந்து ரோகிணியின் முன்னால் நின்றான்.

“இதை நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்!”

சட்டென்று அவன் திரும்பியவுடன், தன் இரு கரங்களையும் உயர்த்திக்கொண்டே படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருக்க முயன்றாள் ரோகிணி.

“இளவரசே...’’என்று அழைத்தாள் ஈனக்குரலில்.

“சீ! நீ ஒரு பெண்ணல்ல!” திரும்பிப் பாராமல் அவன் வெளியே ஓடிவந்தபோது தடாலென்று ரோகிணி தரையில் புரண்டு விழும் சத்தம் கேட்டது. அதை அவன் பொருட்படுத்தவில்லை.

உலகத்தின் வெறுப்பையெல்லாம் ஒன்றாகத் திரட்டிக்காறி உமிழ்வதுபோல், தரையில் உமிழ்ந்துவிட்டுத் தன் குதிரைமேல் தாவினான்.

41. கொடும்பாளூர் இரத்தம்

தஞ்சைத் தலைநகரின் ஆட்சிப்பொறுப்பை இப்போது மாமன்னரின் சார்பில் கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளார் ஏற்று நடத்தி வந்தார். மாமன்னரும் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவரும் காஞ்சிபுரிக்குச் சென்றிருந்தனர். வேங்கி இளவரசன் நரேந்திரனோ அவர்களுடன் திரும்பாமல் பழையாறைக்குப் புறப்பட்டுவிட்டான். வேங்கி நாட்டுக்குச் செல்வதற்குள் அருள்மொழியின் வாயால் அவள் கருத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல் அவனுக்கு. இந்த இரண்டு மாத காலமாக நரேந்திரனுக்கு அதற்குரிய வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. அதனால் ஏற்பட்ட சலிப்பு அவனைப் பழையாறைக்குத் தள்ளிவிட்டது.

ஈழத்தில் நடந்த நடப்புக்கள், இளங்கோ அங்கிருந்து புறப்படுவதற்கு முன்னரே பெரிய வேளாருக்கு எட்டி விட்டன. அதனால் அவருக்கேற்பட்ட பூரிப்பு விவரிக்க வொண்ணாதது. ஆனால், அதில் அணுவளவைக்கூட அவர் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. ‘முக்கியமானவர்களை விட்டுவிட்டு மற்றவர்களைத் தானே மடக்கியிருக்கிறான்? இதைப்போய் ஒரு பெருமையாய்ச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறீர்களே?’என்று தம்மிடம் பெருமை பேச வந்தவர்களையே அவர் திருப்பி மடக்கினார்.

யாருமில்லாத வேளைகளில் தனிமையில் அவர் மனம் தமது மைந்தனின் வீரத்தை எண்ணி ஆனந்தக் கூத்தாடியது. இளங்கோவைப் பற்றிய நினைவு வந்த போதெல்லாம் தமது மீசைக் காட்டை முறுக்கி விட்டுக் கொண்டார். தமது புஜங்களை உயர்த்திப் பார்த்துத் தாமே பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார். அவரது சிவந்த விழிகள் அந்த வேளைகளில் அபூர்வமானதொரு புத்தொளி சிந்தின.

‘என் அருமை மகனே! கொடும்பாளூர்க் குலம் தழைக்க வந்த செல்வமே! நீ எனக்குப் பிறந்ததன் பயனை நான் அடைந்து விட்டேனடா! உன்னால் கொடும்பாளூரின் பெருமை உயர்வது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். இந்த மாபெரும்

சாம்ராஜ்யமே உன்னை நான் பெற்றதால் பெருமை பெறுகிறதடா! வெற்றி பெற்றவனே! விரைவில் திரும்பி வா! உன்னை நான் ஒரே ஒரு முறை அன்போடு அணைத்து உனக்கு என் மனதார ஆசி கூறுகிறேன். விரைந்து வா இளங்கோ!' பெரிய வேளார் நினைத்த வண்ணம் இளங்கோவுக்கு அவனுடைய தந்தையாரின் வெளிப்படையான அன்பு மட்டும் கிட்டுவதாக இருந்தால், அவனுடைய வலிமையும் ஆற்றலும் ஐம்பது மடங்கு பெருகுமென்பதில் ஐயமில்லை. அவர் மீது அவ்வளவு மதிப்பும் பயபக்தியும் வைத்திருந்தான் அவன்.

பெரிய வேளாளரைப் போன்றே மற்றொரு மென்மையான உயிரும் இளங்கோவின் வரவை ஒவ்வொரு கணமும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அருள்மொழிக்கு அவன் ஈழத்துக்குச் சென்ற பிறகு அமைதியான உறக்கமே கிடையாது. அப்படி உறங்கும் சிறு பொழுதுகளிலும் அவன் அவள் கனவில் தோன்றிக் களிப்பூட்டினான்; கண்ணீர் கசியச்செய்து கலங்க வைத்தான்.

அவன் அபாயங்களுக்கிடையில் உலாவுவதாகக் கனவு கண்டபோதெல்லாம் அருள்மொழி கண்ணீர் சிந்தினாள். அவன் வெற்றிக்கு மேல் வெற்றி பெறும் காட்சிகளைக் கண்டபோதெல்லாம் அவள் புன்னகை உதிர்த்தாள்.

பெரிய வேளாளருக்கும் அருள்மொழிக்கும் ஒருவகையில் ஒற்றுமை இருந்தது. இருவருமே தங்கள் உணர்ச்சிகளை வெளியில் காட்டிக் கொள்வதில்லை.

தம்முடைய அருமை மகனை அணைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று துடிதுடித்த பெரிய வேளாரின் கரங்கள் ஏனோ இப்போது வெறுப்பின் மிகுதியால் மூடிக்கிடந்தன. நாகைப்பட்டினத்தில் வந்து இறங்கிய வீரர்கள் அனைவரும் தஞ்சைக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டனர். இளங்கோ மட்டும் வரவில்லை. அப்போதே அவர் மனத்தில் ஐயம் முளைத்தெழத் தொடங்கிவிட்டது.

அதைப் பூத்துக் காய்த்துக் கனியச் செய்துவிட்டான் பெரிய வேளாளரின் இரகசிய ஒற்றனான

அம்பலக்கூத்தன்.

மகிந்தரின் குடும்பம் ஆனைமங்கலத்துக்குப் புறப்பட்ட போதே அவர்களறியா வண்ணம் அங்கு போய்ச் சேர்ந்தவன் அவன். ஆனைமங்கலம் மாளிகையின் காவலர்களைத் தவிர, வேறு யாருக்கும் அவனைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. அவனுடைய உத்தரவுப்படியே காவலர்களும் நடந்து கொண்டு வந்தார்கள்.

நாகைப்பட்டினம் துறைமுகத்துக்கு இளங்கோ வந்து இறங்கியதிலிருந்து, நடந்தவைகளையெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு வந்தான் அம்பலக்கூத்தன்.

துறைமுகத்தில் இளங்கோ ரோகிணியைச் சந்தித்தது, அதே இரவில் அவன் சோழ மாளிகைக்கு அவளைத் தேடி வந்தது, மாடத்தின்மீது அவன் உரையாடிக்கொண்டிருந்த போது யாரோ ஒருவன் அவனைக் கொல்ல முயன்றது, அவனிடமிருந்து மாறன் இளங்கோவைக் காப்பாற்றியது எதையுமே கூத்தன் வேளாரிடம் மறைக்கவில்லை.

மறுநாள் இளங்கோ தஞ்சைக்குச் செல்வதாகப் போக்குக் காட்டிவிட்டு ஆனைமங்கலத்தில் தங்கியதையும், அதன் பிறகு நடந்த விபரங்களையும்கூட அவன் ஒன்றுவிடாமல் விளக்கினான்.

ஆனால் அவ்வளவு கைதேர்ந்த ஒற்றனாலும் அந்தக் காளமுகர்கள் யாரென்று கூறமுடியவில்லை. வீரமல்லனைப் பற்றிய சந்தேகமே அவர்களில் யாருக்கும் கிடையாது. அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவன் பாண்டிய நாட்டுப் போர்க்களத்தில் மாண்டு போனவன்!

“அரசே! இதற்குள் இளவரசரும் மல்லர் தலைவனும் இங்கே திரும்பியிருப்பார்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டு வந்தேன். எப்படியும் அவர்கள் அந்த இருவரையும் தேடிப் பார்த்துவிட்டு, விரைவில் திரும்பிவிடுவார்கள்”என்றான்.

“மாறுவேடத்தில் வந்தவர்கள் யாரென்று உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியாது, ஒருவேளை ரோகணத்து அமைச்சரும் ரோகணத்து இளவரசருமே வந்திருக்கலாம். மாளிகையிலிருந்தஅவர்கள் திரும்பும்போது, மகிந்தருக்குத் தெரியாமல் அவர்களைச் சிறைசெய்யும்படி காவலர்களுக்குச் சொல்லியிருந்தேன். அதற்குள் இளவரசர் அவசரப்பட்டுக் காரியத்தைக் கெடுத்துவிட்டார். அவர்மீதுகூடத் தவறில்லை. அந்த ரோகணத்து இளவரசி குதிரையின் குறுக்கே விழுந்து அவரைத் தடை செய்திருக்காவிட்டால் அவர்கள் தப்பியிருக்க மாட்டார்கள்!”

“வீரனாம் வீரன்! கோழை!” என்று உறுமினார் பெரிய வேளார்.

“குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடாரிக் காம்பு; அவன் இங்கு வரட்டும், சொல்கிறேன்; ஏன், அவள் வந்து குறுக்கே விழுந்தால், அவள் தலையைச் சீவிவிட்டு இவன் மேலே போனால் என்ன? வேண்டுமென்றே அடிபட்டு விழுந்தவளிடம் இவன் எதற்காக மண்டியிட்டுப் புலம்புகிறான்? படுகளத்தில் ஒப்பாரி வைக்கவா இவன் கொடும்பாளூர்க் குலத்தில் பிறந்தான்?’’

கூண்டுப் புலியாகக் குறுக்கும் நெடுக்கும் குதிக்கத் தொடங்கிய பெரிய வேளாளர் ஒற்றனை வெளியே அனுப்பிவிட்டு உள்ளம் குமுறலானார். கூடத்துக்குப் பின்புறம் கதவோரத்தில் ஒதுங்கி நின்று இவ்வளவையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்த அருள்மொழிக்கு அவர் முன்னால் வந்து பேச்சுக் கொடுப்பதற்கு மனம் துணியவில்லை.

கூடத்துக் வெளியே வாழ்த்தொலிகள் முழங்க இளங்கோ நிமிர்ந்த நடைபோட்டுப் பெரிய வேளாரைக் காண விரைந்தோடி வந்தான். அவனுக்குப் பின்னால் மாங்குடி மாறனும் செருக்கு நடைபோட்டான்! வெற்றி கொண்ட வீரனுக்குத் துணையாகச் சென்ற செருக்கு அவனுக்கு.

கூடத்துக்குள் நுழைந்து தன் தந்தையாரின் தாள் பணிந்து வணக்கம் செலுத்தினான் இளங்கோ. எழுந்து நின்று அவர் முகத்தைப் பார்த்தபோது அது முகமாகவே

தோன்றவில்லை. இளங்கோவின் இருதயமோ தன் துடிப்பை மறந்தது.

அவ்வளவுதான். அங்கே எரிமலை வெடித்தது. புயல் காற்றுச் சீறியது. இடிமுழக்கம் கேட்டது. வானம் பிளந்து கொண்டு நீரைக் கொட்டுவதுபோல், சொல்மாரி பொழியலானார் பெரிய வேளார். சொல்மாரியில்லை அது, சொற்சரங்கள், கூரம்புகள்!...

அம்பலக்கூத்தன் வாயிலாகக் கேள்வியுற்ற செய்திகளனைத்தையும் அவனிடம் கூறி, “இவ்வளவும் மெய்தானே?”என்று கேட்டார். குனிந்த தலை நிமிராமல் “மெய்தான்’என்றான் இளங்கோ.

கதவுக்குப் பின்னே நின்றுகொண்டிருந்த அருள்மொழி தனது நெஞ்சை இறுகப் பற்றிக்கொண்டாள். அது இரண்டாக வெடித்துச் சிதறுவது போலவும் அதை அவள் வலிந்து தடுக்க முற்படுகிறவள் போலவும் தோன்றியது.

‘மெய்தான் என்கிறாரே, எது மெய்? ரோகிணிக்காகவே இவர் அங்கு தங்க வந்தது மெய்யா? அவளை நள்ளிரவில் சந்திக்கப்போய் உயிருக்கே உலை தேடிக்கொண்டது மெய்யா? அவள் தடுத்துவிட்டாள் என்பதற்காக இவர் தம் கடமையிலிருந்து தவறியது மெய்யா?- மெய்யாகவே இங்கு வந்து நிற்பவர் கொடும்பாளூர் இளவரசர்தாமா?’

“அவ்வளவும் மெய்தானா?”என்று திரும்பவும் கேட்டார் பெரிய வேளார்.

“தந்தையாரவர்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். நடைபெற்ற காரியங்களை மட்டும்தான் தாங்கள் கேட்டிருக்கிறீர்கள். அவைகளின் காரணத்தை வெளியிட எனக்கொரு வாய்ப்பளித்தால்...”

“தந்தையாரா? யார் உன் தந்தை? கொடும்பாளூர்க் குலத்துக்குப் பிறந்தவனா நீ? இல்லை. இல்லவே இல்லை!- இதோ பார், இளங்கோ! இப்போது நீ ஒரு படைத்தலைவன்; நான் இந்த நாட்டின் அமைச்சன். உனக்கும் எனக்கும் உள்ள உறவு அவ்வளவுதான்!”

ரோகிணியின் உயிருக்கு ஆபத்து வந்தபோதுகூடக் கலங்காத இளங்கோவின் கண்கள் இப்போது கரகரவென்று கண்ணீர் சிந்தின.

“நீ செய்த தவறுகளுக்கெல்லாம் என்ன தண்டனை தெரியுமா?”என்று கேட்டுவிட்டுச் சட்டென்று மாங்குடி மாறனைப் பார்த்தார் பெரிய வேளார்.

“மாங்குடி மாறா! இவனைக் கொண்டுபோய் நிலவறைச் சிறையில் அடைத்துவிடு. சக்கரவர்த்திகள் திரும்பி வந்தவுடன் இவனிடம் காரிய காரணங்களைக் கேட்டு நீதி வழங்கிக் கொள்ளட்டும்!- இந்தா, திறவுகோல்; அழைத்துப் போ!”

அவருடைய கால்களில் நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்து தெண்டனிட்டான் மாறன். அவனுடைய குன்றான தேகம் குலுங்கிப் பதறியது.

“அபசாரம், அரசே! அபசாரம்! எனக்கும் சேர்த்துச் சிறைத் தண்டனை கொடுங்கள். ஆனால் இந்தக் கட்டளையை மட்டும் என்னை நிறைவேற்றச் சொல்லாதீர்கள். சோழநாட்டின் செஞ்சோற்றுக் கடனுக்காக என் உயிரையே தருகிறேன். ஆனால் என் உயிருக்கும் மேலான இளவரசரை!...”

அவன் எழுந்திருப்பதற்குள், பின்புறக் கதவு படாரென்று திறந்தது. மின்னலென ஓடிவந்து பெரியவேளாரின் முன்பாகக் கண்ணகித் தெய்வமென நின்றாள் அருள்மொழி.

“மாமா, இது அடுக்கவே அடுக்காது! எல்லாவற்றையும் நான் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தேன். ஒற்றனின் சொற்களை நம்பி, தீர விசாரிக்காமல் ஒருவருக்கு இவ்வளவு கொடுந்தண்டனை கொடுக்கலாமா என்பதைச் சிறிது யோசித்துப் பாருங்கள்! நான்கு தலைமுறைகளாகத் தலை குனிந்து கொண்டிருந்த நம்மைத் தலை நிமிரச் செய்த மாவீரர் இவர்.

இப்போது இவர் ஈழத்தில் பெற்றிருக்கும் வெற்றிக்குச் சக்கரவர்த்திகள் இங்கிருந்தால் எவ்வளவோ பெருமையுடன் வரவேற்றிருப்பார்கள். தாங்கள் ஒன்றுமே செய்யாமல் கிடைத்த வெற்றியை மறந்து யாரோ சிலர் தப்பிவிட்டார்களென்பதற்காக இவருக்கு இந்தக் கொடுந்தண்டனையை அளிக்கிறீர்கள். இது அடுக்காது மாமா!"

"நங்கையாரே! இது நாட்டுப் பணியைப் பொறுத்த விஷயம். இதில் நீங்கள் தலையிடலாகாது" என்று, தமது அடக்கமுடியாத கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு, பணிவோடு கூறினார் பெரிய வேளார்.

"நாளைக்கு நாடாளப் போகிறவரை இன்றைக்குச் சிறைச் சாலைக்குள் தள்ளுவது நியாயமா? தந்தையார் இருந்தால் ஒரு போதும் இதற்கு உடன்பட மாட்டார்கள். இது நாட்டுப்பணியல்ல, தங்களுடைய குமாரர் என்ற ஒரே உரிமையால்தான் தாங்கள் இவருக்குத் தீங்கிழைக்கத் துணிகிறீர்கள். இது அரச தர்மமே அல்ல! வேண்டாம்; உங்களை மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்!"

கோவைக் கனிகளாய்ப் பழுத்துப்போன கண்களை உருட்டி விழித்துக்கொண்டே, "நங்கையாரே! தங்கள் விருப்பம் எதுவோ அதன்படியே நடப்பதற்கு நான் சித்தமாக இருக்கிறேன். இப்போது நாட்டின் சுமை என்தோளில் இருப்பதால் நான் என் கடமையை நிறைவேற்ற

வேண்டியிருக்கிறது. பெற்றெடுத்த மைந்தனைத் தேர்க்காலில் கொன்று நீதியை நிலைநாட்டிய சோழர்களின் பரம்பரை இது. அதன் பெருமையை நிலைநாட்ட நினைத்தேன். நீங்கள் தடுக்கிறீர்கள். அப்படியானால், இந்தாருங்கள் என்னுடைய முடியையும் உடைவாளையும் உங்களிடம் கொடுத்துவிடுகிறேன். நாட்டின் பொறுப்பை இந்தக் கணத்திலிருந்து நீங்களே ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்."

தமது சிரத்தில் கைவைத்து அவர் முடியை அகற்றப்போன சமயத்தில், "வேண்டாம், மாமா!" என்று கதறினாள் அருள்மொழி.

“மாறா! இளங்கோவை நிலவறைக்கு அழைத்துச் செல்’’என்று மறுமுறையாகக் கட்டளையிட்டார் பெரிய வேளார்.

மாறனின் பின்னே சென்ற இளங்கோ நிலவறைப்படிகளில் இறங்கிச் சிறைக்குள் நுழைந்து கொண்டவுடன் சிறைக்கதவு தாழிடப்பட்டது.

இப்படி ஒரு கட்டம் தன் வாழ்வில் வந்து விட்டதை நினைத்துக் கொடும்பாளூர் இரத்தம் கொதித்தது; குமுறியது. பெருக்கெடுக்கும் கண்ணீருடன் அருள்மொழி அங்கே ஓடி வந்து, சிறைக்கதவுக்கு வெளியே நினைவிழந்து விழுந்தாள்.

மூன்றாம் பாகம்
கொடும்பாளூர்க் கோமகன்

1. கல்லோ கவிதை அதன் சொல்லோ கடவுள்

மனிதகுல வளர்ச்சியை அளக்க முற்பட்டு, அதன் நாகரிகப் பிறப்புக்குக் ‘கற்காலம்’என்ற பெயரைச் சூட்டினவன் தனக்குத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஒரு பேருண்மையைக் கூறிவிட்டுப் போய்விட்டான். கற்காலத்து மனிதனாக உலவிய தமிழன், அந்தக் கற்களைக் கொண்டே உலக வரலாற்றில் ஒரு பொற்காலத்தை உதயமாகச் செய்துவிட்டான் அல்லவா!

கற்களில் தமிழன் கடவுளைக் கண்டான்! கற்களைக் கொண்டு அவன் காலனைக் காலால் உதைத்தான். கற்களில் அவன் கன்னித் தமிழால் தன் மெய்க்கீர்த்தி பொறித்தான். கற்களையே அவன் தனது வரலாற்று ஏடுகளாக்கி விட்டான்.

“அன்புத் தமிழ் மகனே! நீ உலகத்துக்கு இரண்டு மாபெரும் செல்வங்களை வழங்கியிருக்கிறாய். சொல்லுக்கு ஒரு வள்ளுவன்; அவன் உன்னுடைய அறிவின் சின்னம். அடுத்தாற்போல். கல்லுக்கு ஒரு சொல்லுருவம்; உன்னுடைய நாட்டுக் கற்கோயில்கள்! உன்னுடைய ஆற்றலையும் அருளுணர்வையும் பறைசாற்றிக் கொண்டு கோயில்கள் உலகத்தின் கண்ணே தலைநிமிர்ந்து கம்பீரமாக நிற்கின்றன. உனது நாட்டுக் கோயில்களின் அருமையும் பெருமையும் உனக்குத் தெரியுமோ, தெரியாதோ! ஆனால் உலகத்தின் பேரறிஞர்கள் உன் இனத்தை அவற்றுக்காகவே போற்றிப் புகழ்கிறார்கள்.”[1]

வீரவேங்கையான இராஜராஜப் பெருமகன் எழுப்பிய விண்ணை முட்டும் தஞ்சைப் பெரிய கோயில் மட்டிலும் நமது பெருமைக்குப் போதுமா? உறுதிக்கும் உயரத்துக்கும் கம்பீரமான ஆண்மைத் தோற்றத்துக்கும் அது சரிதான். ஆனால் காலம் வளர வளரக் கலைச் செல்வங்களிலும் வளர்ச்சி காண வேண்டாமா?

பெரிய கோயிலை எழுப்பி இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வளர்ச்சியுற்ற கலைத்திறனின் முத்திரையைப் பதிப்பிக்க வேண்டும்! தந்தையாரை அடுத்து அவரது திருக்குமாரர் கடவுட் கலைப்பணி என்ன செய்தார் என்று நாடு கேட்காதா? அல்லது தஞ்சைப் பெரிய உடையாரின் திருவடி நிழலில் தஞ்சம் புகுந்த இராஜேந்திரசோழர் தாம் ‘மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை என்னோற்றான் கொல் எனும் சொல்’லை அறியாதவரா?

ஆகவே, வாருங்கள் சோழபுரத்துக்கு, காணுங்கள் அந்தக் கண்கொள்ளாத காட்சிகளை:-

ஓராண்டு காலத்துக்கு முன்பு வெற்றுப் பொட்டலாகத் தோற்றமளித்த இடந்தானா இது! தூரத்துப் பார்வைக்குக் கூட்டங்கூட்டமாக எறும்புக் குவியல்களைப் போல் திட்டுத் திட்டாக மனிதர்கள் குவிந்திருப்பது தெரிகிறதே! பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்களும் பெண்களும் நூற்றுக்கணக்கில் பிரிந்து கூடி அங்கே என்னவெல்லாம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்? ‘ஆறில்லா ஊர் பாழ்’என்ற பழம் சொல்லைப் பொய்யாக்கி, அதற்குப் புதிய பொருள் கொடுக்கவா இத்தனை முயற்சிகள்? திரும்பிய பக்கமெல்லாம் கேணிகள், குளங்கள், சிறுசிறு ஓடைகள். அதோ வடக்கே புதிதாக உருவாகும் நகரத்தின் எல்லையில் ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்கள் ஒன்று கூடி ஒரு செயற்கைக் கடலையா தோண்டப் பார்க்கிறார்கள்? அதற்குப் பெயர் சோழ கங்கையாமே! ஒன்றரைக் காத தூரத்துக்குமேல் அதை வெட்டிக்கொண்டு போக வேண்டுமாம். பிறகு ஆறு காத தூரத்திலுள்ள கொள்ளிடத்துக்கும் அதற்கும் ஒரு கால்வாய் வெட்ட வேண்டுமாம். அடுத்தாற் போல் வடவெள்ளாற்றுக்கும் ஒரு கால்வாய் வெட்டி அங்கிருந்தும் நீரைக் கொண்டுவர வேண்டுமாம். அந்த ஏரியை நிரப்புவதற்கு இரண்டு ஆறுகளிலிருந்தும் நீர் பாய வேண்டுமாம். மனிதர்களால் நடைபெறக்கூடிய காரியமா இது?

ஆம்! நாம் அங்கே மனிதர்களைத் தான் காணுகிறோம். நடப்பவையெல்லாம் செப்பிடு வித்தைகளல்ல, மாயாஜால

விசித்திரங்களல்ல; மந்திர தந்திரங்களல்ல, மனிதர்களின் உழைப்பு, உழைப்பு, உழைப்பு!

அது ஒரு போர்க்களம். பிற்கால வரலாற்றில் எத்தனையோ போர்க்களங்களுக்கு இலக்காகவிருந்த சோழபுரத்தின் முதற் போர்க்களம் அது. ஆனால் அழிவுப் போர்க்களமல்ல, ஆக்கப் போர்க்களம்!

நீர் நிறைந்து தளும்பவிருந்த அந்த ஏரியில் அப்போது நமது மூதாதையரின் வேர்வை வழிந்து தளும்புகிறது. வெய்யிலையும், காற்றையும் மழையையும் பாராது அவர்கள் இயற்கையுடன் போராடி அதை வெல்லப் பார்க்கிறார்கள். வென்றுவிட்டால் அவர்களுக்கும் அவர்களது சந்ததியாருக்கும் தானே பலன்? பாலை நிலமெல்லாம் சோலைவனமாக்கி விடமாட்டார்களா? பொன்னைக் குவிப்பது போல் நெல்லைக் குவித்து வேலைக் குவிப்பது போல் கரும்பைக் குவித்து பிறகு அவர்கள் பொங்கலும் புதுநாளும் கொண்டாட மாட்டார்களா?

உழைக்காத மனிதர்களுக்கு ஊணேது? உடையேது? உறைவிடமேது? செவ்விரத்தம் சிந்த உழைத்தாலே செஞ்சோறு கிடைக்குமென்பதைக் கண்டு கொண்டவர்கள் அவர்கள். அப்போது ஆண்டவனும் உண்டு; அடிமையும் உண்டு. அவர்களுக்குள் அன்பும் உண்டு; இருவருக்குமே உழைப்பும், உணவும், உற்சாகமும் பொதுவானவை.

இது சோழபுரப் புதுநகரத்தின் புறவாழ்வுப் போர்க்களம். ஆண்கள் தங்களது தோள்முண்டாக்கள் புடைத்தெழ மார்பு விம்மி வேர்வை சொரிய மண்ணை வெட்டி மலைமலையாய்க் குவிக்கிறார்கள். சிங்காரச் சிற்றிடைப் பெண்டிரோ ஒயில் நடை நடந்து வந்து, ஒய்யாரமாகக் குனிந்து அந்த மண்ணை அள்ளிச் சுமந்து சென்று ஓர் ஓரமாகக் கொட்டுகிறார்கள். அவர்களுடைய மெல்லிடைகள் கொடிகளுக்கொப்பானவை தான். ஆனால் உறுதியான பொற்கொடிகள். சிரிப்பும், பேச்சும், கைவீச்சும், கண்வீச்சும், கொஞ்சும்வளைகளுமாக அவர்கள் ஓடி ஓடிப் பம்பரமாய்ச் சுழல்கிறார்கள் அவர்களைப் பார்த்துக்

கொண்டே மண்வெட்டும் ஆண்களுக்குக் களைப்புக்குக் காரணம் ஏது?

இனி அகவாழ்வுப் போர் நடைபெறும் அதிசய உலகத்துக்குத் திரும்பி வருவோம்; ஆம், அதிசயமான அற்புதமான அழகு பொங்கும் ஆனந்த உலகம்தான் அது.-

கண்களை முதலில் மேலே உயர்த்துங்கள். மனத்தையும் கண்ணீரால் மாசறக் கழுவி விட்டு, மேலே எழுப்புங்கள்; சிரம் உயர்த்தி விழி உயர்த்த வேண்டியிருந்தாலும், அகம் தாழ்த்திச் சிந்தனையைக் குவிய விடுங்கள்.

விழிகள் உங்களது நெற்றிப் புருவத்தின் மையத்தே பாய்ந்துசெல்ல, விண்ணுயர உயர்ந்து கூம்பி நிற்கிறதே அதுதான் சோழேச்சுரத்தின் விமான கோபுரம்!

கங்கையைக் கொண்டுவந்த பின்னர், அப்படிக் கொண்டுவர முடிந்தால், அதற்குக் கங்கை கொண்ட சோழேச்சுரம் என்றும், நகரத்துக்குக் கங்கை கொண்ட சோழபுரமென்றும் பெயர்கள் சூட்ட நினைத்திருந்தார் மன்னர்.

தஞ்சைப் பெரிய கோயிலின் கோபுரத்தைவிடச் சற்றே உயரமாக, இதை எழுப்பியிருக்கக்கூடாதா என்று கேட்கிறீர்கள்? எழுப்பியிருக்கலாம். ஆனால் மாமன்னர் அதை விரும்பவில்லை. ‘பக்திப் பணியில்கூடத் தம்முடைய தந்தையாரையும் மிஞ்சிவிட்டார்’என்ற பெயர் அவருக்கு வரக்கூடாதல்லவா? பரம்பரை உயர்ச்சிக்கும் பக்தி எனும் அருளுணர்வுக்கும் பணிந்துவிட்டது அவரது நிமிர்ந்த நெஞ்சம்!

ஆம், அந்தக் கோபுரத்துக்குக் கீழ்ப்புறத்திலிருந்து ஏன் இத்தனை இத்தனை இனிய ஒலிகள் ஒன்றாக எழும்பி வருகின்றன? யாரேனும் கந்தர்விகள் அங்கே கூட்டமாகச் சதங்கைகள் கொஞ்ச நடனமாடுகின்றனரா? அவர்களுடைய நடனத்துக்குத் துணையாக மொரலியம், வாங்கியம், பாடலியம், உடுக்கை, உவச்சைப்பறை, சகடை முதலிய பக்க வாத்தியங்கள் முழங்குகின்றனவா?

என்ன! செந்தமிழ் நாட்டுச் சிற்பக் கலைச் செல்வர்களது சிற்றுளி ஓசைக்கலவைதானா? சிற்பியரின் விரல்கள் விதம் விதமாக நடனமாட அவர்களது சிற்றுளிகள் பின்னணிபாட, இதுவே ஓர் ஆடலரங்குபோல் தோன்றுகிறதே!

சிற்பியாருக்குப் பின்னால் வந்து நின்று பார்த்தால் நாமும் சிலைகளோடு சிலைகளாகிவிட வேண்டியதுதான். நம்மைவிட உயிர்த்துடிப்பு மிக்க பவித்திரமான கற்கனிகள் அவை. தேனையும் தினைமாவையும் குழைத்த, நினைத்தவாறெல்லாம் உருவங்கள் சமைப்பது போலல்லவோ அவர்கள் கற்பனையைக் கனியச் செய்து உயிர் கொடுக்கிறார்கள்!

கலைகமகள், திருமகள், மலைமகள், உமையொருபாகன், திருமால் இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ தெய்வத் திருவடிவங்கள். கல்லிலே கடவுள் இல்லை என்பவர்களும் அந்தக் கலைக்கனிகளை உண்ணலாம்.

மாமல்லர் கடல்மல்லையிலே தொடங்கிய கலைப்பணி அதன் சிகரத்தை அந்தக் கோயிலில் எட்டிப் பிடிக்க முயல்கிறது. கடல் கடந்த நாடுகளிலும் காணமுடியாத கலை வளப்பச் செழுமையை மாமன்னர் அந்தத் திருமாளிகைக்குள் எப்படியோ கொண்டு வந்துவிட்டார். சிற்றம்பலச் சிற்பியாரின் சீடர்களின் கைவண்ணம் அது.

சிற்றம்பலச் சிற்பியார் கர்ப்பக் கிருகத்தை அடுத்த வடக்கு வாயிலுக்கு அருகில் தனியே அமர்ந்து தமது பணியில் மெய்மறந்திருந்தார். பல நாட்களாகவே அவருக்கு ஒரு வேளை உணவு. அதுகூடப் பசியற்ற உணவென்று கூறலாம்.

அவர் செதுக்கிக் கொண்டிருந்த சிவபெருமானின் திரு உருவமும், பார்வதியின் வடிவமுமே அவருடைய பசியைப் போக்கிவிட்டன; சண்டேசுவர அனுக்கிரக மூர்த்தியைப் பார்த்துப் பார்த்து அவர் உளம் பூரித்தார். பசியாறினார்.

கருணை வெள்ளம் பாய்ந்தோடியது. எம்பெருமான் கண்களில் அமர்ந்திருக்கும் கோலத்தில் இருந்தவாறு அவர்

நமது இடது கரங்களிலொன்றால், முழந்தாள் அருகில் மண்டியிட்டு வணங்கும் சண்டேசுவர அடியாரின் சிரத்தை அன்போடு பற்றியிருந்தார். வலது கரங்களில் ஒன்று அந்த அடியாரின் முடிமீது மலர்மாலை சுற்றிக்கொண்டிருந்தது.

அன்பு கொண்டு அடிபணிந்த அன்பருக்கு, இறைவன் இன்முகத்தோடு மாலை சூட்டிவிடும் அந்தக் காட்சியை இமைகொட்டாது பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் சிற்பியார். தாம் தம்முடைய சொந்த முயற்சியாலோ, கலைத்திறனாலோ செதுக்கிய சிற்பமாகவே அது தோன்றவில்லை. எதிரில் கல் இல்லை; கடவுள் இருந்தார். கண்ணீர் மாலை மாலையாகப் பொங்கி வழிந்தது சிற்பியாருக்கு. கரம் குவித்துக் கண்மூடி இந்த உலகத்தையே மறந்தார்.

கண்களைச் சிற்பியார் திறந்தபோது, அவருடைய கழுத்தை ஒரு மலர் மாலை வளைத்தது. ஓர் அன்புக்கரம் அவர் சிரத்தை மெல்லத் தாங்கியது. அங்கே கொடும்பாளூர் பெரிய வேளார் தாங்கமுடியாத பெருமிதத்தோடு நின்று கொண்டிருந்தார்.

“சிற்பியாரே, நீங்கள் தெய்வக் கலைஞர்! எம்பெருமானிடம் அருள் பெற்று வணங்கும் இந்த சண்டேசுவரர் யாரென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

உணர்ச்சிப் பெருக்கால் ஒருகணம் திக்குமுக்காடி விட்டுப் பிறகு நாத்தழுதழுக்கப் பேசலானார் சிற்றம்பலச் சிற்பியார்!

“அரசே! தாங்கள் எந்தப் பொருளோடு இதை வினவுகிறீர்கள் என்பது எனக்கு விளங்கிவிட்டது. நானும் தொடக்கத்திலிருந்தே அதே கருத்துடன்தான் இதை உருவாக்கி வருகிறேன். தம்மைப் போன்ற சிலை எதுவும் இந்தச் சோழேச்சுரத்தில் செதுக்க வேண்டாமென்று சக்கரவர்த்திகள் என்னிடம் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். எனக்கு அது ஒரு பெரிய மனக்குறை. அதை நான் இந்தச் சண்டேசுவரர் சிற்பத்தின் வாயிலாகத் தீர்த்துக்கொள்ள முனைந்தேன்.

இங்கே முடி வணங்கி நிற்கும் அடியார்தாம் நமது சக்கரவர்த்திகள். அவருக்கு அனுக்கிரகம் செய்பவரே எம்பெருமான். அருகில் அம்பிகையும் புன்னகை தவழும் வதனத்தோடு வீற்றிருக்கிறார்கள்.''

இதைக் கேள்வியுற்றவுடன் சிற்பியாரை அப்படியே தமது நெஞ்சாரத் தழுவிக்கொண்டார் பெரியவேளார். ஒரு விநாடி அவர் தேகம் ஆனந்தப் பெருக்கால் குலுங்கியது.

“சிற்பியாரே! இப்போதுதான் எனக்கு மேலைச் சளுக்க நாட்டிலிருந்து செய்தி கிடைத்திருக்கிறது. நமது ஜன்மப் பகைவர்களை வென்று வெற்றிவாகை சூட்டிவிட்டார் மாமன்னர். காலங்காலமாகத் தமிழ் இனத்தை அழிக்கக் காததிருந்தவர்களை அடக்கி ஒடுக்கிவிட்டார் சக்கரவர்த்தி. அந்தச் செய்தி கிடைத்த நாளன்றுதான் நீங்களும் இந்தச் சிலையை முடித்திருக்கிறீர்கள்.

மாமன்னரின் சிரத்தில் இந்த உலகுக் கெல்லாம் தலைவனாகிய எம்பெருமானே மாலைசூடும் அற்புதக் காட்சியல்லவா இது?''

“சக்கரவர்த்திகள் விரைவில் திரும்பிவிடுவார்களா?''என்று ஆவலோடு கேட்டார் சிற்றம்பலத்தார்.

“வெற்றி கொண்ட வீரர்களில் பெரும்பகுதியினரை அப்படியே வடநாட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டுத் திரும்புவார் சக்கரவர்த்தி. நூற்றுக்கணக்கான யானைகளுடன், ஆயிரக் கணக்கான குதிரைகளுடன், பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்களும் வடக்கே வங்க நாட்டுக்குச் செல்கிறார்கள். அங்கே சென்று புனிதக் கங்கையிலிருந்து நீர் எடுத்துக் கொண்டு சோழபுரத்துக்குத் திரும்புவார்கள். வடதிசை மாதண்ட நாயகர் அரையன் ராஜராஜன் படைகளுக்குத் தலைமை தாங்கிச் செல்வார்.''

“வங்கத்தில் உள்ள கங்கைக்கா? வீரர்கள் திரும்பி வருவதற்கு ஓர் ஆண்டுக்குமேல் ஆகுமே.''

“இரண்டு ஆண்டுகளானால்தான் என்ன? மெதுவாகத் திரும்பி வரட்டும். வழியில் எந்த நாட்டு மன்னரும் எதிர்க்கவில்லையென்றால் விரைவில் திரும்புவார்கள். இல்லைமேல் எதிர்ப்பாரின் சிரங்களின்மீது கங்கை நீர் குடம் குடமாக நமது புதிய நகருக்கு வந்து சேரும். நகரத்தின் வேலைகள் முடிவதற்கும் கங்கை நீர் வருவதற்கும் காலம் சரியாக இருக்குமல்லவா!”

சிற்பியார் தமது மாமன்னருக்கு வணக்கம் செலுத்துவதாக எண்ணிக்கொண்டு சண்டேசுவரருக்குப் பயபக்தியோடு கைகூப்பினார்.

அப்போது பெரிய வேளார், “சோழபுரக் கோநகரத்தின் நகர்புகு விழா நடந்துவிட்டால், நானும் என் மைந்தன் இளங்கோவிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பை விட்டு விட்டு இந்த ஆலயத்துக்கே வந்துவிடலாம்’’என்றார் எங்கோ நினைவாக.

உடனே அவர் கண்கள் நிலவறைச் சிறைக்குள் அடைப்பட்டிருந்த இளங்கோவை எண்ணிக் கலங்கின.

2. நிலவறைச் சிறைக்குள்

முன்கோபக்காரர்களில் இரு வகையினர் உண்டு. முன்கோபத்தால் செய்துவிட்ட முரட்டுத்தனத்துக்காக வருந்தி, அதை மாற்றிக்கொள்ளத் தயங்காதவர்கள் ஒருவகை. செய்ததற்காக வருந்தினாலும், செய்துவிட்டதை மாற்றக்கூடாது என்று உடும்புப்பிடியாக நிற்பவர்கள் மற்றொரு வகை கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளார் இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவர். முன்கோபம், முரட்டுத்தனம், பிடிவாதம் இவற்றின் கலப்பு உருவம் அவர்.

வாகை சூடி இளங்கோவை வரவேற்கத் துடித்துக் கொண்டிருந்த அவரது கரங்கள் அவன் வந்ததும் வராததுமாக அவனுக்குச் சிறைச்சாலையைச் சுட்டிக்காட்டி விட்டன. ஆனைமங்கலத்தில் அவன் ஏன் தங்கி வந்தான்? எதற்காகத் தங்கி வந்தான்? என்றுகூட அவர் அவனிடம் கேட்கவில்லை. ‘ஆயிரம்பேர் கூட்டத்துடன் ஈழத்திலிருந்து திரும்பியவன் எவளோ ஒரு பெண்ணை உத்தேசித்து அங்கு தங்கலாமா? பகைவரின் புதல்வியிடம் அவனுக்கு என்ன வேலை? அப்படித்தான் தங்கினான்; நடுப்பகலில் மாளிகைக்குள் புகுந்த பகைவர்களை விட்டுவிட்டு வெறுங்கையோடு இவன் எப்படித் தஞ்சைக்கு வரலாம்?’

பெரிய வேளாரின் முன்கோபம் தணிந்தவுடன் அவருடைய பின் யோசனை தலைகாட்டத் தொடங்கியது. அருள்மொழி நங்கையின் அறிவுத் திறனில் அவருக்கு எப்போதுமே நம்பிக்கை உண்டு. அவள் குறுக்கிட்டு வினவின ஒவ்வொரு சொல்லையும் அவர் எடைபோட்டுப் பர்த்தார்.

நாளைக்கு முடிசூடிக் கொடும்பாளூரை ஆளப்போகிறவன்; சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் இளவரசியை மணந்து சக்கரவர்த்திகளுக்கு மருமகனாகப் போகிறவன். சக்கரவர்த்திகள் அங்கிருந்தால் அவனை அநுதாபத்துடன் விசாரித்திருப்பார்; காரியங்களைத் தெளிவாகத்

தெரிந்துகொண்டிருப்பார்‘ஒருவேளை நாம் அவனுக்கு இழைத்திருப்பது தீங்குதானோ?’

‘குற்றத்தைச் சீர்தூக்காமல் கொடுந்தண்டனையளித்து, அவனுக்கு மனைவியாகப் போகிறவள் முன்னிலையில் அவனை அவமானப்படுத்திவிட்டோமே! அவனுடைய பணியாளன் முன்னிலையில் அவனைத் தலைகுனியவைத்து விட்டோமே! தன் மானமிக்க கொடும்பாளூர் குலத்தவனாயிற்றே, அவன் தன் தந்தையைப் பற்றி என்ன நினைப்பான்?’

சிந்திக்கச் சிந்திக்க சிந்தை கலங்கியது பெரிய வேளாருக்கு. அத்துடன் அவர் கண்களும் கலங்கின.

தமக்கெதிரில் கைகட்டி வாய்புதைத்து நின்ற மாங்குடி மல்லனிடம் “இந்தச் செய்தி உனக்கும், நங்கையாருக்கும் தவிர வேறு யாருக்குமே தெரியக்கூடாது. நங்கையாருக்கும் சொல்லிவிடு’’என்றார்.

“சித்தம் அரசே!”

“ஆமாம், அவனை நீங்கள் இருவருமே கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். அரண்மனையிலும் சரி, வெளியிலும் சரி, இது யாருக்கும் தெரியக்கூடாது. ஈழத்திலிருந்து திரும்பியவனை நான் எங்கோ அவசரமாக வெளியூருக்கு அனுப்பியிருப்பதாகச் சொல்லவேண்டும்.’’

சரியென்று தலையசைத்த மாறனை, வெளியில் செல்லும்படி சைகை செய்தார் பெரிய வேளார். பிறகு ஏனோ அவனை மீண்டும் அழைத்து அவன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தார். நடந்து விவரங்களை அவனிடம் விசாரித்தறிய வேண்டுமென்று தோன்றியது அவருக்கு.

உடனே அந்த எண்ணமும் மாறியது. அவனிடம் கேட்பது சரியில்லை என்பதுபோல், “ஒன்றுமில்லை, நீ போகலாம்’’என்றார். அவன் போன பிறகும் அவருடைய தடுமாற்றம் அவரை விட்டுப் போகவில்லை.

சிறைச்சாலைக் கதவுக்கு முன் மயங்கி விழுந்த அருள்மொழி தன் மயக்கம் தீர்ந்து எழுந்திருப்பதற்குக் கால்

நாழிகைப் பொழுதாயிற்று. அதற்குள் அவள் நிலையைக் கண்டு பதறிய இளங்கோ, “நங்கையாரே! நங்கையாரே!” என்று பலமுறை அழைத்துவிட்டான். அவனுடைய சொற்கள் ஒன்றும் அவள் செவிகளில் விழவில்லை. தவியாய்த் தவித்து எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணத் தொடங்கினான் இளங்கோ. என்றுமே எதற்குமே உணர்சசி வயப்படாத இளவரசி இன்று எதற்காக இப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும்?- அவனடைய நெற்றிச் சுருக்கம் அருள்மொழியின் பக்கம் திரும்பிப் பெரியதொரு வினாவை எழுப்பிக் கொண்டு நின்றது.

தங்கப் பேழையைப் போன்ற உறுதியான உள்ளம் படைத்த பெண்கள், எத்தனையோ சமயங்களில் தங்கள் அன்புக்குரியவர்களிடமிருந்தே தங்கள் மனத்தை மூடி மறைத்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் அதை எப்போதுமே அவர்களால் அப்படி வைத்துக்கொள்ள முடிவதில்லை. சிரிப்பிலோ, குதூகலத்திலோ, ஆனந்தப் பெருக்கிலோ அந்தப் பேழை திறந்துகொள்ளாவிட்டால் கூடத் துன்பத்தில் அது தன் இரகசியங்களை வெளியில் வாரி இறைந்து விடுகிறது.

அறிவு நிரம்பிய பெண்மணிதான் அருள்மொழி. அழுத்தமும், கம்பீரமும், அஞ்சாமையும் அவளுடைய பிறவிக் குணங்களே. என்றாலும் அவள் பெண். பெண்மனத்துக்கு இயல்பாக உள்ள பேதைமையை மறைக்க முடியுமே தவிர அதை அழிக்க முடியாது. பெண்மையின் மென்மைக்கும் நளினத்துக்கும் தனிச் சிறப்புக் கொடுத்து அவர்களை மெல்லியவர்களாக்கியிருப்பது அந்தக் கனிவுணர்ச்சித்தானே?

சிறைக் கம்பிகளில் முகம் தோய அருள்மொழியின் துவண்ட உருவத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த இளங்கோவுக்குத் திடீரென்று மெய்சிலிர்த்தது.

யாரிடமும் மிகுதியாகப் பேசாதவள். பொறுமையே உருவானவள் இன்று பெரிய வேளாரிடமே எதிர்த்துப் பேசத் துணிந்து விட்டாள். அவளுடைய பொறுமையின்

அடித்தளத்தையே தூளாக்குகிற வகையில் அவரோடு போராடி விட்டாள்.

மலை குலைந்தாலும் மனங் குலையாதவள், வெட்டி எறியப்பட்ட இளம் வாழைக் குருத்தைப்போல் எதிரில் துவண்டு கிடக்கிறாள். இவ்வளவும் யாருக்கா? எதற்காக? ஏன்?

‘ஒரு வேளை அப்படியும் இருக்கக்கூடுமோ!...’என்று நினைத்தான் இளங்கோ; ‘ஒரு வேளை நங்கையாரின் மனம்...என்னை நினைத்துக் கொண்டு...எனக்காக...’

என்றோ ஒருநாள் அவனிடம் விவேகத்தைப்பற்றி வலியுறுத்திப் பேசிய வித்தகி இல்லை அவள். எட்டமுடியாத உயரத்தில் அவள் நிற்பதாக அவன் நினைத்துக்கொண்ட சோழப்பேரரசின் இளவரசியில்லை அருள்மொழி. அவனிடம் பயபக்தியை எழுப்பிவிட்டு, அவனுக்கு வீரத்திலகமிட்டு, அவனை ஈழத்துப் போருக்கு அனுப்பி வைத்த ஆதிசக்தியின் பிரதிபிம்பமல்ல அவள். பிறகு?

ரோகிணியைப் போன்றே இவளும் சாதாரணப் பெண்தானா! வெறும் மனிதப்பிறவிதானா! தன்னையொத்த இரத்தமும் சதையும் ஆசாபாசங்களும் உள்ள உயிர்தானா?

ரோகிணியை நினைத்த இளங்கோ தன் பற்களை நறநறவென்று கடித்துக்கொண்டான். ஆனைமங்கலம் மாளிகையில் கிடைத்த வீரமல்லனின் வளைஎறி இன்னும் அவனிடம்தான் இருந்தது. வீரமல்லனைத் தப்புவிப்பதற்காகத் தன் உயிரைக் கொடுக்க வந்த துரோகியல்லவா ரோகிணி! அவளுடன் அருள்மொழியை ஒப்பிடுவது எவ்வளவு அறியாமை?

மெல்லக் கீழே மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து, தன் வலக்கரத்தைக் கம்பிக்கு வெளியே நீட்டி அருள்மொழியின் சிரத்தை அன்போடு வருடினான் இளங்கோ. “நங்கையாரே!” என்று உருக்கமான குரலில் மீண்டும் மீண்டும் அவளை அழைத்தான்.

அவனுடைய மெல்லிய ஸ்பரிசமும், கனிந்த குரலும் அவளை விழிப்புறச் செய்தன. கனவிலிருந்து விழித்துக் கொண்டவள் போல் கண்களைத் திறந்து அவனைப் பார்த்தாள். பிறகு வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்து நின்றாள். “கோழைபோல் நடந்துகொண்டீர்களே, இளவரசி!” என்றான் இளங்கோ.

தன்னையறியாது நடந்த நிகழ்ச்சியில் நாணமுறுகிறவள் போல், “ஒன்றுமில்லை, ஒன்றுமில்லை”என்று தடுமாறினாள்.

உடனே அவ்விடத்தை விட்டு அவள் போய்விடுவாள் என்று இளங்கோ நினைத்தான். அதையே அவனும் விரும்பினான். தஞ்சை அரண்மனைச் சிறைக்குள் அவள் எதிரில் அடைக்கப் பட்டு நிற்கும் காட்சி அவனுக்கு என்னவோ போலிருந்தது.

அவள் போகவில்லை. இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் ஏறிட்டுப்பார்க்க மனமின்றி குனிந்த தலை குனிந்தவாறே நின்றனர்.

“மாமா அவர்கள் மாபெரும் தவறு செய்துவிட்டார்கள். நீதியை நிலைநாட்டுவதாக எண்ணி நீதியின் வரம்பையே மீறிவிட்டார்கள்”என்றாள் அருள்மொழி. அவனுடைய தந்தையின் செய்கைக்காக அவள் மன்னிப்புக் கோருவது போல் பேசினாள்.

“தந்தையார் எது நியாயமோ, அதைத்தான் செய்திருக்கிறார்கள்; தவறு என்னுடையதுதான்.”

“அப்படியென்றால்?”என்று அவனைத் தனது வியப்புற்ற கண்களால் வினவினாள் அருள்மொழி.

“நாகைத் துறைமுகத்தில் நாங்கள் வந்து இறங்கியபோது அங்கு ரோகிணி வந்திருந்தாள். நான் அவளுக்குப் பலவகையில் கடமைப்பட்டவன், நன்றிக்கு உரியவன். அதனால்...”

‘ரோகிணிக்குக் கடமைப்பட்டவரா? அவளிடம் நன்றிக்குரியவரா!’முத்துக்கள்போல் திரண்ட கண்ணீரை

இளங்கோவுக்குத் தெரியாமல் துடைத்துக் கொண்டாள் அருள்மொழி.

அவன் மேலே தொடர்ந்து கூறினான். “கூட்டத்தில் அவளைச் சந்தித்து என் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் அன்றிரவே அவளைத் தனிமையில் காணச் சென்றேன். இம்முறை நான் ஈழத்துக்குச் செல்லும்போது, எனக்குப் பாண்டியர்களின் மறைவிடங்களை அவள் தான் தெரிவித்தவள். பகைவர்கள் விரித்த வலைகளிலிருந்து நான் மீள்வதற்கு அவள்தான் எனக்கு வழிகள் கூறி அனுப்பினாள். என் நன்றியைச் சொல்லிக்கொள்ள எனக்கு வேறு நேரம் கிடைக்கவில்லை.’’

“அப்போது யாரோ அங்கு மறைந்திருந்து உங்களைக் கொல்ல வந்தார்களாமே!”

“உண்மைதான்! ஆனால் அந்த நிகழ்ச்சிக்கும் ரோகிணிக்கும் தொடர்பே இருக்க முடியாது. அவளை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.’’

“அவன் யாரென்று தெரியுமா?’’

அந்தக் கேள்வியை அருள்மொழி கேட்டவுடன் இளங்கோவுக்குத் தலைசுற்றுவது போலிருந்தது. உடனே அவன் மறுமொழி கூறவில்லை, தயங்கினான்.

அவனுக்கு நன்றாகத் தெரிந்துவிட்டது. வந்தவன் வீரமல்லன்தான் என்பது. தன்னைக் கொல்ல வந்தவனுக்குத் தஞ்சம் அளித்த ரோகிணியைப் பற்றியும் அவனுக்கு உயர்வாக நினைக்கத் தோன்றவில்லை.

ஆனால் அவன் யாரென்று அருள்மொழியிடம் சொல்லி விட்டாலோ, அதனால் ரோகிணிக்கு இழுக்கு ஏற்படும். அவனுடைய தந்தையாரின் திறமைக்கும் அது மாசு கற்பித்தது போலாகும். உயிருடன் உலவிய வீரமல்லனை இறந்தவனாக நம்பச் செய்தவர் பெரிய வேளாரல்லவா!

“எனக்கு அவன் யாரென்று தெரியவில்லை, இளவரசி!” என்று உண்மையை மறைத்தான் இளங்கோ. “ஒருவேளை மறுநாளோ அதற்கு மறுநாளோ அவனைக் கண்டுபிடிக்க

முடியுமென்றுதான் அங்கு தங்கினேன். நான் தங்கிய காரணத்தைத் தந்தையார் வேறுவிதமாக எடுத்துக் கொண்டு விட்டார்கள்.''

“தவறு செய்துவிட்டார்கள்!” என்றாள் அருள்மொழி.

“இல்லை; தவறு செய்தவன் நான்தான். குறுக்கிட்டவளைக் கொன்று போட்டுவிட்டு மேலே விரைந்திருக்க வேண்டும். அவளைக் குற்றுயிராக்கி விட்டு, அதற்காக மனமிரங்கிப் போனேன்.''

“என்ன. ரோகிணிக்கு ஆபத்தா?''

இளங்கோ சட்டென்று தன் முகத்தை வேறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டான். எவளை மனதார வெறுத்துவிட்டு அங்கிருந்து திரும்பி வந்தானோ அவளை இப்போது அவனால் வெறுக்க முடியவில்லை. இதற்குள் ரோகிணி என்ன ஆனாளோ?

அவளுடைய தலை பிளந்து அதிலிருந்து பெருக்கெடுத்த இரத்தம் இப்போது அவன் கண்களில் வழிந்தது.

அவன் திரும்புவான் என்று காத்திருந்த அருள்மொழி பின்புறம் யாரோ வருவதுபேல் சத்தம் கேட்கவே, சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தாள். பெரிய வேளார் வந்து கொணடிருந்தார். அவரிடம் முகம் கொடுக்காமல் சரேலென்று அவ்விடத்தை விட்டு விரைந்து சென்றாள்.

“இளங்கோ!” என்ற வேளாரின் குரல் இளங்கோவைத் திடுக்குறச் செய்தது. அருள்மொழி நின்றுகொண்டிருந்த இடத்தில் இப்போது அவன் தந்தை நின்றுகொண்டிருந்தார்.

“நீ ஏதோ என்னிடம் காரணம் கூறுகிறேனென்று சொன்னாயே!”

“ஒரு காரணமும் இல்லை''என்றான் இளங்கோ தலையைத் தூக்காமலே.

“நான் சோழபுரத்துக்குப் போக வேண்டும். அதற்கு முன்னால் உன்னிடம் கேட்டு, காரணத்தில் காரியமிருந்தால் உனக்கு விடுதலையளிக்கலாமென்று நினைக்கிறேன்.''

“மாமன்னர் வந்த பிறகு எனக்கு நீதி வழங்குவார்”என்று துடுக்கான மறுமொழியை அடக்கத்தோடு கூறினான்.

தான் கூற முனைந்தபோது செவிசாய்க்காமல் செய்ததையும் செய்துவிட்டு, இப்போது என்ன விடுதலை வேண்டியிருக்கிறது? கொடும்பாளூர் இரத்தத்துக்குப் பிறந்த அதே கொடும்பாளூர் இரத்தம்தானே இதுவும்!

கோபம் பொங்கும் கண்களுடன் சூறாவளியென அங்கிருந்து திரும்பினார் பெரிய வேளார். ‘என்ன துடுக்கு இவனுக்கு? சக்கரவர்த்திகள் வந்த பிறகு அவரிடம் சொல்கிறானாமே! என்னை யாரென்று நினைத்தான்

இவன்?’

3. அருள்மொழியின் தங்கை

சோழபுரத்தில் மாலைப்பொழுது, கோயிலின் பிரகாரத்துக்குள்ளிருந்த சிங்கமுகக் கிணற்றின் மேடை மீது கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளார் மன மகிழ்ச்சியுடன் அமர்ந்திருந்தார். அவருக்கு அருகில் படிக்கட்டில் உட்கார்ந்து அவருடன் ஏதோ உரையாடிக் கொண்டிருந்தார் சிற்றம்பலச் சிற்பியார்.

அவர்களைச் சுற்றிலும் உருவாகிக் கொண்டிருந்த புதிய நகரமும் அருகில் எழும்பிக் கொணடிருந்த கோயில் கோபுரமும் அவர்களிடம் அமைதி நிறைந்த ஆனந்த உணர்வைத் தூண்டிய வண்ணம் இருந்தன.

வருங்கால மக்களுக்காக அவர்கள் நகரெங்கும் நட்டு வைத்திருந்த மரக் கன்றுகளின் பசுமைபோல் அவர்கள் உள்ளத்திலும் பசுமை பொங்கியது. புதிய வீடுகள், புதிய மாளிகைகள், புதிய மதிற்சுவர்கள், புதிய கோயில்கள்- புதிய வாழ்வின் அடித்தளங்கள் அங்கே மேலெழும்பிக் கொண்டிருந்தன. தங்களது முதுமைப் பருவத்தையும் தங்களுக்குள்ளிருந்த பிற வேற்றுமைகளையும் மறந்து இரு இளைஞர்களைப் போன்று அவர்கள் மிக மிக உற்சாகமாய்ப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

கோயிலின் மற்றொரு பிரகாரத்தின் வழியே சிற்பங்களையும் சிற்பியர்களையும் வேடிக்கை பார்த்தவண்ணம் நடந்து வந்தனர், நரேந்திரனும் அம்மங்கை தேவியும். அம்மங்கை தேவியின் கண்களில் அளவற்ற குதூகலம் குடிகொண்டிருந்ததால், அவள் நரேந்திரனுக்கு ஒவ்வொரு சிற்பமாகக் காட்டிக் குதிக்கத் தொடங்கினாள். அவன் அருகிலிருந்ததால், அவள் பார்த்த ஒவ்வொரு காட்சியிலுமே அவளுக்கு இன்பம் ததும்பிக் கொண்டிருந்தது.

நரேந்திரனோ, ‘நல்ல விளையாட்டுப் பெண் இவள்!’என்று நினைத்தபடியே அவளுடைய மகிழ்ச்சியில் பங்கு கொள்கிறவன்போல் நடித்துக்கொண்டு வந்தான். துடுக்கு

மிக்க சிறுமிகளுடன் பொழுது போக்குவதில் ஒரு தனி உற்சாகம் பிறக்கத்தான் செய்கிறது. அதே உற்சாகம்தான் அப்போது நரேந்திரனுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

தஞ்சையிலிருந்து நரேந்திரன் பழையாறைக்குக் கிளம்பியவுடன் அருள்மொழியும் அவனுடன் வரக்கூடுமென்று எதிர்பார்த்தான்.

அருள்மொழிக்குப் பதிலாக அம்மங்கை தேவி புறப்பட்டாள்.

பழையாறையிலிருந்துவிட்டு அவர்கள் இப்போது புதிய நகரத்தைப் பார்ப்பதற்கு வந்திருந்தார்கள்.

பழையாறையிலிருந்தபோதே அம்மங்கை தேவியிடம் ஒரு முக்கியமான செய்தியைத் தெரிவிக்க விரும்பினான் நரேந்திரன். ஆனால் பல முறைகள் முயற்சி செய்தும் அவனால் அவளிடம் சொல்ல முடியவில்லை. விவரம் தெரிந்துகொள்ள முடியாத சிறுமி அவள் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு! மேலும் அவள் அவனிடம் கலகலப்பாகப் பழகியதாலேயே அவனுக்கு அதைச் சொல்ல மிகவும் தயக்கமாக இருந்தது.

விஷயத்தைக் கேட்டுவிட்டு அவள் கைகொட்டிச் சிரித்தால் என்ன செய்வது? எல்லோரிடமும் சொல்லி அவனைப் பரிகாசப்படுத்தினால் என்ன செய்வது?

“தேவி! நம்மோடு நங்கையாரும் வந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்’’என்றான் நரேந்திரன்.

“ஏன், இப்போது மட்டிலும் நன்றாக இல்லையா?’’என்று கேட்டு நகைத்தாள் அம்மங்கை.

“உங்களுடைய சிரிப்பும் கலகலப்பும் அவர்களிடம் கிடையாது. நானும் ஊரிலிருந்து வந்ததிலிருந்து பார்க்கிறேன், பழைய நாட்களைப் போல் அவர்கள் என்னிடம் நெருங்கிப் பழகுவதே இல்லை.’’

“அந்தக் கவலை இப்போது உங்களுக்கு எதற்கு? அவர்களை நினைத்துக் கவலைப்படவா நாம் இங்கு வந்திருக்கிறோம்?’’

இப்படி விளையாட்டாய்ப் பேசுகிறவளிடம் எப்படி வினயத்துடன் பேசுவதென்று தெரியாமல் தவியாய்த் தவித்தான் நரேந்திரன். துடுக்குத்தனம் இவ்வளவு மிகுதியாக இல்லாமல், ஓரளவு குறைந்திருக்கக்கூடாதா என்றும் ஏங்கினான்.

சிங்கக் கிணற்றுக்குப் பின்புறமாக அவர்கள் வந்து கொணடிருந்ததைப் பெரிய வேளாரோ, சிற்பியாரோ கவனிக்கவில்லை. வந்தவர்கள் இருவரும் சட்டென்று நின்றார்கள். பெரிய வேளாரிடம் பறந்து செல்லத் துடித்தவளைத் தடுத்து நிறுத்தினான் நரேந்திரன். சைகை செய்து அவளை மௌனமாக இருக்கும்படி வேண்டினான்.

“தெய்வத் திருவருள் எப்படி இருக்கிறதோ தெரியாது! ஆனால் நான் என் குமாரனுக்கு மகுடம் சூட்டிவிட்டு, சோழபுரத்துக்கே வந்துவிட நினைக்கிறேன்'' என்று சிற்பியாரிடம் கூறிக்கொண்டிருந்தார் பெரிய வேளார்.

இளங்கோவை அந்த நாடு முழுவதும் புகழ்வதைச் சொல்லிச் சிற்பியார் வேளாரிடம் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். தாம் கேள்வியுற்ற அவனுடைய வீரதீர பராக்கிரமச் செயல்களைச் சொல்லி, “இப்போது இளவரசர் எங்கே இருக்கிறார்!” என்று கேட்டு வைத்தார்.

பெரிய வேளார் பெரியதொரு பொய்யைச் சொல்லவேண்டிய கட்டம் வந்துவிட்டது. “அவனா? அவனைப் பாண்டிய நாட்டுக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன்''என்று ஏதோ கூறி மழுப்பி வைத்தார்.

“ஊரெங்கும் பரவியுள்ள செய்தி என் செவியிலும் விழுந்தது. சக்கரவர்த்திகளின் மூத்த புதல்வியாரைத்தானே இளவரசர் மணம் செய்துகொள்ளப் போகிறார்?''

பெரிய வேளார் சிறிது நேரம் யோசித்தபின்பு, “இருக்கலாம். என்னுடைய எண்ணமும் அதுதான். ஆனால் சக்கரவர்த்திகளின் கருத்து எப்படி இருக்கிறதோ? தெய்வத்திருவுள்ளம் எப்படி இருக்கிறதோ?''என்று முடித்தார்.

இதுவரையில் உற்றுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நரேந்திரன் இதற்குமேல் கேட்க விரும்பாமல், பரபரவென்று அம்மங்கை தேவியை வேறு ஒரு பக்கம்

இழுத்துக்கொண்டு சென்றான். மரநிழலில் செதுக்கிக் கிடந்த கருங்கற்பாறை மேல் இருவரும் உட்கார்ந்தார்கள். அருகில் யாருமில்லை. சிறு தொலைவில் சுற்றிலும் கூட்டமாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“தேவியாரே! இத்தனை பேர்கள் கூட்டத்துக்கு மத்தியில் நமக்குக் கிடைத்த தனிமையில், நான் உங்களிடம் ஒரு முக்கியமான செய்தியைச் சொல்லப் போகிறேன்”என்று மெதுவாகத் தொடங்கினான் நரேந்திரன்.

திடீரென்று அவன் அவளிடம் காண்பித்த பற்றுதலும் பரபரப்பும் அம்மங்கை தேவிக்குப் பெருவியப்பைத் தந்தன. ‘தமது குமாரனின் திருமணத்தைப் பற்றிப் பெரிய வேளார் பேசிய பேச்சு இவருக்குத் தமது திருமண நினைவை ஏற்படுத்திவிட்டது போலும்!’என்று நினைத்தாள்.

‘பல நாட்கள் தனிமை கிடைத்தும் அதைச் சொல்லாமலிருந்துவிட்டு, இப்போது தொடங்குகிறாரே - என்றாலும் இப்போதாவது மனம் வந்ததே’என்று எண்ணி அவனருகில் மிகவும் நெருங்கி உட்கார்ந்தாள் அம்மங்கை.

“சொல்லுங்கள்!” என்றாள் தலையைக் குனிந்து கொண்டு.

“மிகவும் முக்கியமான விஷயம். மிகவும் இரகசியமான விஷயம்.

எத்தனையோ முறை உங்களிடம் பேச நினைத்தேன். ஆனால் ஏனோ எனக்கு மனம் துணியவில்லை.”

முகத்தை உயர்த்தி நரேந்திரனை ஆவலுடன் நோக்கினாள் அம்மங்கை.

அளுடைய கண்கள் அவனை ஆவலுடன் கேட்டன. பிறகு, ‘என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும்’என்று அவைகளே சொல்லிக்கொண்டன.

“வேறு யாரிடமும் இதைச் சொல்ல மாட்டீர்களே! கேட்டுவிட்டு என்னைப் பரிகாசம் செய்யமாட்டீர்களே!”

“ஊஹு ம்’’என்று தலையாட்டினாள் அம்மங்கை.

அதற்குப் பிறகும் அவன் சொல்வதற்குத் தயங்கவே, அவன்மீது அவளுக்குச் சினம் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது. ‘நீங்கள் வேங்கியிலிருந்து தஞ்சைக்கு வந்தது முதல் இது போன்ற ஒருநாளைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இனியும் என்னைத் தவிக்க விடாமல் உங்கள் மனதில் இருப்பதை வெளியிட மாட்டீர்களா?’என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள் அவள்.

“உங்களுக்கும் வயதாகிறது; நான் சொல்வதைப் புரிந்து கொள்வீர்கள்...’’

பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்துப் பொறுமையிழந்த அம்மங்கை, “நீங்கள் சொல்ல விரும்புவதை நான் கிழவியான பிறகு சொல்கிறீர்களா?’’என்று வினயத்தோடு கேட்டாள்.

துணிவு பிறந்துவிட்டது நரேந்திரனுக்கு. இரண்டு மூன்று முறை தொண்டையைக் கனைத்துக்கொண்டே, “நான்...நான்...வந்து...வந்து...’’என்றான்.

“நீங்கள் வந்து...?’’ பரிதாபமாக அவன் விழித்தான்; தடுமாறினான்.

“நானே சொல்லி விடட்டுமா?’’

“உங்களுக்கே தெரியுமா, தேவி?’’

“பாவம்! ஒன்றும் தெரியாத சிறுமி என்றா என்னை நினைத்துக் கொண்டீர்கள்? நீங்கள் வந்து... நீங்கள்.... வந்து... உங்களுடைய தந்தையாரின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றப் பார்க்கிறீர்கள். அவர் என்னுடைய அத்தை சிறிய குந்தவியாரைத் தமது நாட்டுக்கு அரசியாக்கியது போல் நீங்களும் செய்ய விரும்புகிறீர்கள்.’’

சொல்ல முடியாமல் சொல்லிவிட்டு, நாணித் தலை கவிழ்ந்தாள் அம்மங்கை.

“ஆஹா! என் மனத்திலிருப்பதை எப்படியோ கண்டு பிடித்து விட்டீர்கள்’’என்று குதித்தான் நரேந்திரன். “அதற்கு நீங்கள் ஓர் உதவி செய்ய முடியுமா?’’

“இளவரசே! என்னிடம் உதவி கேட்கலாமா நீங்கள்? என்னிடம் உங்களுக்கில்லாத உரிமை வேறு யாருக்குமே கிடையாது இளவரசே!”

“தேவியாரே! மிகவும் நன்றி! மிக மிக நன்றி!” என்று சொல்லி விட்டு, “நீங்கள்தாம் எனக்காக உங்கள் தமக்கையாரிடம் தூது செல்ல வேண்டும். என் மனதில் இருப்பதை நீங்கள் தாம் அவர்களிடம் எடுத்துச்சொல்லவேண்டும்’’என்று கூறினான் நரேந்திரன்.

கீழே கிடந்த கற்பாறை வானத்தில் எழும்பி அம்மங்கையின் தலையில் படீரென்று விழுவது போலிருந்தது. அவள் பொறி கலங்கிப் போனாள்.

நரேந்திரன், அவள் தன்னைப் பரிகசிப்பாள், தன்னைப் பார்த்து நகைப்பாள், கைகொட்டிச் சிரிப்பாள் என்றெல்லாம் எதிர்பார்த்தான். அவள் ஒன்றுமே செய்யவில்லை. சரேலென்று தன் தலையை மட்டிலும் வேறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டாள்.

“என்ன சொல்கிறீர்கள், தேவி?’’

ஒரே ஒரு விம்மல் அவள் இருதயத்தைப் பிளந்து கொண்டு வெளியே வந்தது.

“தேவியாரே!” என்று பதறினான் நரேந்திரன்.

“தமக்கையாரிடம் கூறி விடுகிறேன், இளவரசே! கட்டாயம் கூறிவிடுகிறேன்’’- சிறுமியாக இருந்த அம்மங்கை அதே கணம் சிவனடி சேர்ந்து, மறுபிறவியும் எடுத்து விட்டாள்.

4. கங்கை கொண்ட சோழர்

கங்கா நதியும் கடாரமும் கைக்கொண்டு
கங்கா புரிபுரந்த கற்பகம்...
கங்கா நதியும் கடாரமும் கைக்கொண்டு
சிங்கா தனத்திருந்த செம்பியர்கோன்.

-கவி ஒட்டக் கூத்தர்

மாபெரும் எண்ணங்கள் எண்ணி, திட்டங்கள் வகுத்த, முயற்சிகள் செய்து, உழைப்பால் வெற்றி கண்ட மாவீரர்கள் சிலரை இந்த உலகம் பெற்றெடுத்துப் பெருமை கொண்டிருக்கிறது. உலக வரலாற்றில் தங்கள் உறுதியான செயல்களை ஊன்றிவிட்டுச் சென்றவர்கள் அவர்கள்.

கிரேக்க மாவீரர் அலெக்சாண்டரை எந்த உலக வரலாற்று ஆசிரியரும் மறந்துவிட முடியுமா? அவ்வாறே நமது வெற்றித்திருமகன் வேங்கையின் மைந்தனை எந்த இந்திய வரலாற்று வல்லுநரும் மறந்துவிட முடியுமா? அலெக்சாண்டரில்லாத உலக வரலாறும், இராஜேந்திரரில்லாத இந்திய வரலாறும் வரலாறுகளாக மாட்டா.

மாமன்னரது பெருவாழ்வில் அவர் மேற்கொண்டு வெற்றி பெற்ற சாதனைகள் அனைத்தையும் இங்கு குறிப்பது இந்தக்கதைக்குப் புறம்பானதுதான். எனினும் ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் ஒவ்வொரு தமிழ் மகளும் ஓரளவாவதுநமது பரம்பரையை உயர்த்திய ஒப்பற்ற பெருமகனைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இந்த நாட்டை உன்னதமான நிலைக்குக் கொண்டு வந்த உயிர்த் துடிப்புமிக்க வாழ்க்கை அவர் வாழ்க்கை. தமிழனின் திறமையிலுள்ள தனித்தன்மையை உலகறியும்படிச் செய்த உயர்ந்த வாழ்க்கை அது.

கலைஞர்கள் கற்பனை பெற்றார்கள்; சிற்பிகள் சிந்தனை மலர்ச்சியுற்றார்கள்; தமிழ்த்தாய் உலக மகாகவி கம்பனைத் தோற்றுவிப்பதற்கு அப்போதே சூலுறத்தொடங்கி விட்டாள்.

மாமன்னர் காலத்தில் அவரது மெய்க்கீர்த்தி பாடிவைத்த புலவர் இரத்தினச் சுருக்கமாகச் சக்கரவர்த்தியின் வீரச் செயல்களைப் பொறித்து வைத்துள்ளார். அவர் காலத்திற்குப் பின் வந்த ஒட்டக்கூத்தரும், சயங்கொண்டாரும அவரை மறக்கவில்லை.

கலிங்கத்துப்பரணி பாட வந்த சயங்கொண்டார், கங்கையைக் கொண்டுவந்த சிங்கத்தைப் பற்றிப் பாடுவதைக் கேளுங்கள்:

களிறு கங்கைநீர் உண்ண, மண்ணையில்
காய்ச்சினத் தோடே கலவு செம்மியன்;
குளிறு தென்திரைக் குரை கடாரமும்
கொண்டு மண்டலம் குடையுள் வைத்தவன்!

காடுகளையும் மலைகளையும் தாண்டி மந்தை மந்தையாகச் சென்ற தமிழகத்து யானைக்கூட்டம் கங்கைப் பெருநதியைக் கடப்பதற்குப் பெருந்துணை செய்கிறது. பேரொலி எழுப்பி அலைவீசிக் குமுறும் கங்கைநதிப் பிரவாகத்தை நமது வீரர்கள் கடந்து செல்ல வேண்டுமே? யானைகளைக் கொண்டே இக்கரைக்கும் அக்கரைக்கும் யானைப் பாலம் அமைத்து விட்டார்கள் நமது வீரர்கள்!

இராமன் சீதையை மீட்பதற்குத் தென்னிலங்கைக்கு சேது வெனும் பாலம் கட்டினான். வேங்கையின் மைந்தனோ மணிமுடியை மீட்டு வருவதற்கு மரக்கலத்தால் ஒரு பாலம் அமைத்தான். அவனுடைய வீரர்களோ களிறுகளைக் கொண்டே கங்கையை வென்று விட்டார்கள்.

நீர்ச்சுழல் களிறுகளைச் சுற்றி வளைக்க, அதன் வெள்ளம் களிறுகளின் வாய்வழியே பாய, களிறுகள் துதிக்கைகளை உயர்த்தித் தங்கள் மாமன்னருக்கு வாழ்த்தொலி எழுப்புகின்றன. அவைகளின் கண்களில் சொரியும் ஆனந்தக் கண்ணீர் கங்கைப் பிரவாகத்துடன் கலந்து கடலுக்குச் செல்லுகிறது.

யானைகளின் முதுகுகளின் மேல் பொருத்திக் கட்டிய மரப்பலகைகளின் மீது புலிக்கொடி தாங்கிச் சாரிசாரியாக நடந்து செல்லுகின்றனர் நமது கட்டிளங் காளையர்கள்.

பிற்காலத்தில் வந்த கவிஞர் தமது கற்பனைக் கண்களால் அந்தக் காட்சியைக் காண்கிறார். தமிழ் ஊற்றுப் பெருக்கெடுத்துக் கவிதைமழை பொழிகிறது. கடல்கடந்து கடாரத்துக்குச் சென்றுவந்த நிகழ்ச்சியையும் அத்துடன் இணைத்து விடுகிறார்.

இராஜேந்திரரின் தந்தையார் இராஜராஜ அருள்மொழித் தேவர் தமது மத்திய வயதில் சிங்காதனம் ஏறினார். இளம் வயதிலேயே பட்டத்துக்கு உரியவர் அருள்மொழித்தேவர். அவர் தந்தை சுந்தர சோழருக்குப்பின், தமையனார் ஆதித்த கரிகாலர் கொல்லப்பட்டு விட்டமையால், முறையான ஆட்சி இவருக்கே உரியது. சோழநாட்டு மக்கள் அனைவரும் இராஜராஜர் ஆட்சிக்கு வருவதையே விரும்பினார்கள்.

ஆனாலும், அவர் தமக்குரிய முடியைத் தமது சிறிய தந்தையார் உத்தம சோழருக்கு விட்டுக் கொடுத்துவிட்டு அவருடைய இறுதிக் காலத்திற்குப் பிறகு ஆட்சிக்கு வந்தார். பதினைந்து ஆண்டுகள் அவருக்காகப் பொறுத்திருந்தார்.

பொறுத்திருந்த அந்தப் பதினைந்து ஆண்டுகளில்தான் இராஜராஜருடைய இதயத்தில் ஒரு பரந்த சாம்ராஜ்ய மாளிகை எழும்பியது. கூடிய வரையில் தமது ஆட்சியில் அதற்கு அடிப்படை கோலி உருவாக்கிவிட்டு, பிறவற்றைத் தமது மைந்தர் இராஜேந்திரரிடம் விட்டு விட்டார்.

தியாகமும், வீரமும், தெளிந்த சிந்தனையும், திட்டமுள்ள செயலாற்றலும் மிகுந்த அத்தகைய அருள்மொழிப் பெருந்தகையின் குமாரர்தான் நமது மாமன்னர். தமிழ் நாட்டை ஒரே நாடாக்கியவரின் மைந்தர்; பெரிய கோயிலைப் பிறப்புவித்தவருக்குப் பிறந்தவர்; வேங்கைக்குப் பிறந்து வேங்கையைவிடப் பாயத் துடித்தவர்.

தமிழரின் நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் இமயத்தின் உச்சி வரையில் கொண்டு செல்வதற்கு இராஜேந்திரர் விரும்பியதில் வியப்பொன்றுமில்லை. ஆழ்கடலுக்கப்பால் கடாரம், ஸ்ரீவிஜயம், மாப்பாளம், மாநக்கவரம் முதலிய

நாடுகளில் தமிழ்க் கொடியை நாட்ட விரும்பி, அதில் பெரும் வெற்றியும் கொண்டவர் அவர்.

ஆம், வங்கத்துக்குச் சென்ற அவரது வீரர்கள் கங்கைக் கரையோரமாக நின்று நீர்க்குடங்களை நிரப்பிக்கொண்டு மட்டும் திரும்பவில்லை. அங்கேயே தங்கி ஆட்சியும் செலுத்தினார்கள். தங்களது பரம்பரை வித்துக்களை அங்கே ஊன்றி வளர்த்துவிட்டார்கள்.

சாமேந்தசேனன் என்பவர் வழியாக வந்து மேற்கு வங்கத்தை ஆட்சி செய்த சேனமரபு என்பது தமிழ் மரபே என்பது ஆராய்ச்சியாளர் ஒப்புக் கொள்ளும் உண்மை. காவிரியிலே பிறந்த மக்கள் கங்கையிலே தவழ்ந்து வங்கத்தைக் கட்டி ஆண்டதுண்டு. இன்றுகூட வங்க நாகரிகத்துக்கும் தமிழர் நாகரிகத்துக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வியக்கத்தக்கதுதான்!

இவ்வளவு பெருமைக்குரிய ஆட்சி பொறாமையைக் கிளறிவிடுவது இயல்புதானே. பரம்பரைப் பகைவர்களாக விளங்கிய மேலைச்சளுக்க நாட்டார் இதனால் தங்களுக்குள் வெந்து தணியலானார்கள். பொறாமையோடு பேராசையும் கொண்டவர்கள் அவர்கள்.

துங்கபத்திரை நதிக்கு வடக்கே அவர்களை அடக்கி ஒடுக்கி வைத்து, அந்த நதியை அவர்களுடைய தெற்கெல்லையாகச் செய்து வைத்திருந்தார் சக்கரவர்த்தி. வீரத்தால் மட்டிலும் அவர்களை வெல்ல முடியாதென்பதைக் கண்டு தமது விவேகத்தாலும் அவர்களுக்கு முள்வேலி போட்டிருந்தார். சளுக்கர்களின் உறவினர்களான வேங்கி நாட்டாருடன் சோழப் பேரரசு திருமண உறவு பூண்டது. மாமன்னரின் தங்கையார் சிறிய குந்தவை வேங்கி மன்னர் விமலாதித்தரை மணந்து கொண்டார். வேங்கியும் சோழர் பேரரசுடன் சேர்ந்து கொண்டு மேலைச்சளுக்கர்களுக்கு எதிராகத் திரும்பியது, திருப்பிவிடப் பட்டது!

அந்தச் சளுக்கர்களுடன் நடந்த போரைப் பற்றித்தான் சோழபுரத்தில் பெரிய வேளாரும் சிற்பியாரும் பேசிக் கொண்டார்கள். மேலைச்சளுக்க நாடு தன் தோல்வியை

ஒப்புக் கொண்டது. அதன் மன்னர் ஜயசிம்மன் முயங்கி நகரத்தை விட்டு ஓடி எங்கோ ஒளிந்து கொண்டார்.

திரும்பிவந்து தாக்கும் மெய்த்துணிவு ஜயசிம்மனுக்கோ, அவனைப் போன்ற பகை நாட்டாருக்கோ மீண்டும் ஏற்படக் கூடாதல்லவா? அதற்காகவே தமது சாம்ராஜ்யத்தின் வலிமையை வடக்கிலும் நிலைநாட்டப் படை அனுப்பி வைத்தார் சக்கரவர்த்தி.

கங்கைநீரைக் கொண்டுவந்து தமது தலைநகரைத் தூய்மையுறச் செய்யவேண்டுமென்பதும் ஒரு காரணந்தான். ஆனால் அந்த ஒரு காரணத்துக்குள்ளே பல அரசியல் காரணங்களும் மறைந்திருக்கத்தான் செய்தன.

இன்னும் நமது கதை நிகழும் காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் மாபெரும் சக்தியைத் துணைக்கொண்டு அவர் செயற்கரிய அற்புதங்கள் பலவற்றைச் செய்துவிட்டார். நமது வருங்காலச் சந்ததிகளுக்குப் புதிய ஊக்கத்தையும் உற்சாகத்தையும் உழைப்புத் திறனையும் கொடுக்கத் தக்க வரலாறு இராஜேந்திரருடையது.

5. மன்னருள் மறைந்த மாமனிதர்!

‘கண்டோர் நடுங்கும் காலன்’என்று பெயர் பெற்ற மாதண்ட நாயகர் அரையன் இராஜராஜன் தலைமையில் தமிழ்ப் பெரும்படை வடக்கே வங்கம் நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது.

முயங்கியில் மேலைச்சளுக்க ஜயசிம்மனைப் புறமுதுகிட்டு ஓடச் செய்த சக்கரவர்த்தி காஞ்சிக்குத் திரும்பியிருந்தார். வல்லவரையர் வந்தியத்தேவரும் மாமன்னரை விட்டுப் பிரியவில்லை.

காஞ்சி அரண்மனைத் தோட்டத்தின் பின்புறம் பாலாற்றங்கரையோரமாகச் சக்கரவர்த்தியும் வந்தியத்தேவரும் உலவிக் கொண்டிருந்தனர். சாளுக்க நாட்டுப் போர்க்களத்தில் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட காயங்கள் இன்னும் ஆறவில்லை. மாமன்னருடைய வலது கரத்தில் வாள் வெட்டுக்கள்; வந்தியத்தேவரின் மார்பில் வேல்முனைப் புண்கள்.

“மாமா! வங்கத்துக்குச் சென்றுள்ள வீரர்கள் திரும்பி வரும் வரையில் என் கவனமெல்லாம் வடக்கேதான் இருக்கும். அவர்களுக்குத் தேவையான உதவிகளை அவ்வப்போது அனுப்புவதற்காக நான் கோதாவரிக் கரைக்குச் செல்லுகிறேன். வேங்கி நாட்டில் தங்கை குந்தவையாரின் விருந்தினனாக நான் தங்கியிருக்க வேண்டும். நீங்கள் தஞ்சைக்குச் சென்று தமிழகத்தின் பாதுகாப்பைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்”என்றார் மாமன்னர்.

“தங்களைத் தனியே விட்டுச் செல்வதைவிட நானும் உடன் இருந்தால் நல்லதல்லவா?”என்றார் வல்லவரையர்.

“நம்மைப் போன்றவர்களுக்கு வடக்கில் ஒன்றும் மிகுதியான வேலையில்லை. நமது வீரர்களே அதைக் கவனித்துக் கொள்வார்கள். என்றாலும் அவசர உதவிகளுக்காகவும், செய்தித் தொடர்பை நேரடியாகக்

கண்காணிப்பதற்காகவும் நான் வேங்கிக்குச் செல்கிறேன். தெற்கேதான் நாம் இனி எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்.''

“என்னுடைய வயது காரணமாக எனக்குத் தாங்கள் ஓய்வளிக்க விரும்புகிறீர்கள் போலும்! தெற்கேதான் பகைவர்கள் ஓய்ந்து விட்டார்களே? மேலும், பெரிய வேளார் இருக்கிறாரே, போதாதா?''

“பகைவர்கள் ஒருபோதும் ஓயமாட்டார்கள், தோல்வியுற்றவர்களைவிட வெற்றிபெற்ற நாம்தான் எப்போதும் விழிப்போடிருக்க வேண்டும். நம்முடைய படைபலம் வடக்கே திரும்பியிருக்கும் வேளையில், தோல்வியுற்றவர்கள் அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முனைவார்கள். மேலைச் சளுக்கரும், சுந்தரபாண்டியரும், அமைச்சர் கீர்த்தியும் இனி அமைதியோடிருக்க மாட்டார்கள். அவர்களுடைய கூட்டுறவால் ஏதும் விபரீதங்கள் விளைந்து விடக் கூடாதல்லவா?''

ஈழத்திலிருந்து இளங்கோ வெற்றியுடன் திரும்பிய செய்தி கிடைத்திருக்கிறது. அவனை வைத்துக் கொண்டு ஆவன செய்யுங்கள். தொண்டை மண்டலத்தைக் காஞ்சியில் இருந்தவாறு இராஜாதிராஜன் கவனித்துக்கொள்வான்.''

“எப்படித்தான் இளங்கோ, பதுங்கியிருந்த பாண்டியர்கள் அனைவரையும் பூண்டோடு அழித்தானோ, தெரியவில்லை!” என்று வியப்போடு கூறினார்வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர்.

“எதையும் சாதிக்கவல்ல தீரன் அவன். நம்முடைய காலத்துக்குப் பிறகு அவனும் இராஜாதிராஜனும் தான் நம்முடைய நாட்டைக் காப்பாற்றப் போகிறவர்கள். தாங்கள் எப்படித் தந்தையார் காலத்திலிருந்து எங்களுக்கு உறுதுணையாக விளங்குகிறீர்களோ, அப்படியே அவனும் எதிர்காலத்தில் விளங்குவான் என்று நம்புகிறேன். சோழபுரப் புதுநகரம் உருவான பிறகு அவனையும்

இராஜாதிராஜனையும் ஒன்றாக இணைத்துவிட வேண்டும்.''

"இணைத்து விடுவதற்கு வாய்ப்பாகத்தான் இடையில் இளவரசியார் இருக்கிறாரே; நங்கையாரின் கரத்தை இளங்கோ பற்றிவிட்டானென்றால் பிறகு அவன் எங்கே இணைப்பிலிருந்து விலக முடியும்?''

மாமன்னர் உடனே மறுமொழி சொல்லவில்லை. எதையோ அவர் யோசனை செய்தார். பிறகு நீண்ட பெருமூச்சுடன், "தாங்கள் அப்படி ஏதும் நடக்கக் கூடுமென்று எதிர்பார்க்கிறீர்களா?''என்று வினவினார்.

"ஏன் நடக்காது?''

"எனக்கு நம்பிக்கையில்லை''என்று தலையசைத்தார் மாமன்னர்.

"என்ன! நம்முடைய உறவுக்குத் தகுதியில்லாதவன் என்றா இளங்கோவைக் கருதுகிறீர்கள்?''

"அவனைவிடத் தகுதியுள்ள வேறு எவனுமே இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஆனால் அந்தப் பாக்கியம் அருள்மொழிக்குக் கிடைக்குமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவனுடைய மனத்தில் அருள்மொழி இல்லை.''

"சக்கரவர்த்திகளே எனக்கு இப்போது புரிகிறது. புரிந்து கொண்டேன்.

அந்த ரோகணத்துப் பெண்...''

'ஆமாம்'என்பதுபோல் தலையசைத்தார் சக்கரவர்த்தி. வல்லவரையரோ சக்கரவர்த்திக்கு ஆறுதல் கூறுவதாக எண்ணிக்கொண்டு, "இளங்கோவின் மனம் அந்தப் பெண்ணைச் சார்ந்திருப்பதற்கு நானும் ஒரு காரணம். வேறு பல காரணங்களுக்காக அவனை நான் அவளுடன் பழக அனுமதித்தேன். அந்தப் பழக்கம் இப்படி முதிர்ந்து போய்விடும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை''என்றார்.

“பழியைத் தங்கள்மீது மட்டும் சுமத்திக் கொள்ளாதீர்கள். அதில் எனக்கும் பங்கு உண்டு”என்றார் இராஜேந்திரர். “மூலகாரணமே நான்தான்; ஆனால் அதற்காகவும் நாம் கலக்கமுற வேண்டியதில்லை. நாம் எதிர்பார்த்த முக்கியமான பலனும் கிடைத்துவிட்டது. எதிர்பார்க்கத் தவறிய மற்றொன்றும் அத்துடன் வளர்ந்திருக்கிறது.”

“வளர்ந்துவிட்டதாக எனக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லையே!”

“மாமா! தாங்கள் தங்களுடைய இளமைக் காலத்தை மறந்துவிட்டீர்கள் போலிருக்கிறது!” என்று நகைத்தார் இராஜேந்திரர். அவரது நகைப்பில் உயிர் இல்லை.

“முன் யோசனையின்றி எந்த முடிவுக்கும் வந்துவிடக் கூடியவனல்ல இளங்கோ! தங்களுடைய விருப்பத்துக்கு மாறாகவோ, பெரிய வேளார் ஆணைக்குப் புறம்பாகவோ என் யோசனைக்கு எதிராகவோ அவன் ஏதும் செய்துவிட மாட்டான். வீரத்தைப் போலவே அடக்கமும் அவனிடம் உண்டு.”

மாமன்னர் சிறிது நேரம் மௌனமாக எதையோ சிந்தித்தார். பின்னர் தெளிவான குரலில், “இளங்கோவின் விருப்பம் எதுவோ அதுவே என் விருப்பமாகவும் இருக்கும்!”என்றார்.

வல்லவரையர் பேரதிச்சியுற்றார். ‘மாமன்னரா இவ்வாறு பேசுகிறார். அருள்மொழி நங்கையின் அன்புத் தந்தையாரா இங்ஙனம் கூறுகிறார்?’ “சக்கரவர்த்திகளே!” - வல்லவரையரின் குரல் நடுங்கியது.

“ஆமாம்! அவன் விருப்பமே என் விருப்பமாகவும் இருந்துவிட்டால் யாரும் குறுக்கிட மாட்டார்கள் அல்லவா!”

“வேண்டாம் சக்கரவர்த்திகளே! இதைக் கேள்வியுற்றால் பெரிய வேளார் பித்தாகி விடுவார். அரண்மனைப் பெண்கள் அலறித் துடிப்பார்கள். அருள்மொழியாரின் ஆசைகள் அடியோடு பொசுங்கிவிடும்.”

அதுபற்றிச் சிறிதும் கவலையுறாதவர்போல், “இந்தச் செய்தி அரண்மனையில் வேறு யாருக்கும் தெரிந்திருக்காதல்லவா?”என்று கேட்டார் மாமன்னர்.

“தெரிந்திருக்க வழியில்லை.”

“இப்போதைக்குத் தெரியாமலே இருக்கட்டும். ஒருவேளை யாரும் அதைத் தெரிந்துகொண்டு அதைத் தடுக்க முனைந்தாலும் அவர்களிடம் என் கருத்தைக் கூறுங்கள். பெரிய வேளார்கூட இந்த விஷயத்தில் அவன் மனதைப் புண்படுத்தாதவாறு பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“சக்கரவர்த்திகளே! நங்கையாரின் தந்தையார் என்ற முறையில் தயை செய்து இளவரசியாரின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி எண்ணிப் பாருங்கள். கொடும்பாளூர் குலத்துக்கும் சோழர் குலத்துக்கும் ஏற்பட்ட உறவு எத்தனை பழமையானது என்பதையும் சிந்தனை செய்யுங்கள்.”

“மாமா! உங்கள் எல்லோரையும்விட இதனால் வேதனை அடையப் போகிறவன் நான்தான். ஆனால் இந்த ஒரு விஷயத்தில் எனது நலத்தைவிட, என் குமாரத்தியின் வாழ்வைவிட, இளங்கோவின் எண்ணத்தையே நான் பெரியதாக மதிக்கிறேன்! அவன் விரும்பும் பெண்ணை என்னால் மறுக்கமுடியாது.

“இளங்கோவுக்கு என் மனதில் சரியானதொரு இடம் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறேன். என் தந்தையாரின் இறுதிக் காலத்தில் நான் அவருக்களித்த வாக்கை நிறைவேற்றியதில் அவன் பெரும் பங்கு கொண்டிருக்கிறான். அவன் யாரை விரும்புகிறானோ அவளும் அவனுக்குத் துணை செய்திருக்கிறாள். அவனுடைய உயிரைக் காப்பாற்றியதின் மூலம் அந்த முடியையே நமக்குத் திருப்பித் தந்திருக்கிறாள். மேலும் அவன் விரும்பக்கூடிய பெரியதொரு பரிசை அவனுக்கு அளிப்பதென்று முன்னமே முடிவு செய்துவிட்டேன். ரோகிணியே அவன் விரும்பும் பரிசாக இருந்தால்...”

“நங்கையாரின் ஆசைகள் இதனால் அழியக்கூடுமென்று தெரிந்தால், இளங்கோவே தன் மனத்தை மாற்றிக்

கொண்டு விடுவான்.''

"அரண்மனையில் பிறந்த பெண்களுக்கு ஆசைகளே இருக்கக்கூடாது மாமா. அவர்கள் தங்களது வாழ்வைப் பற்றி நினைக்கவே கூடாது. பெண்களை மட்டும் நான் பிரித்துச் சொல்லவில்லை. தங்களையும் என்னையும் இளங்கோவையும் சேர்த்துச் சொல்கிறேன். காதல், ஆசை, பாசம் இவற்றுக்கெல்லாம் நமக்கு எங்கே பொழுதிருக்கிறது? தாங்கள் கூடத்தாம் என் அத்தையாரைக் காதலித்துக் கரம் பற்றினீர்கள். எவ்வளவு நாள் சேர்ந்து வாழ முடிந்தது தங்களால்? நமக்கெல்லாம் போர்க்களங்கள்; பெண்களுக்கெல்லாம் அந்தப்புரங்கள். மெய்யான அடிமைகள் இந்தச் சாம்ராஜ்யத்தில் நாமும் நம்மைக் கரம்பற்றிய பெண்களும்தாம்!

"மாமா! என் ஆசை, என் தந்தையாரின் விருப்பம், அரசியல் காரணங்கள் இவற்றுக்காக ஐந்து பெண்களை மணந்து கொண்டவன் நான். சோழ சாம்ராஜ்யத்துச் சக்கரவர்த்தியின் மனைவியர் என்ற பெருமையைத் தவிர, வேறு என்ன சுகத்தைக் கண்டார்கள்? ஐந்து மாதங்களோ ஐந்து வாரங்களோ ஒவ்வொருவருடனும் நான் கழித்திருந்தால் அதுவே எங்களுடைய இன்பம் நிறைந்த பொழுது. துன்பம் நிறைந்த பொழுதும் அதுதான். இந்த அளவுக்குக் குறுகியுள்ள இல்லற வாழ்வுக்காக, ஒரு வீரம் மிக்க இளைஞன் ஆசை கொண்டானென்றால் அதை ஏன் நாம் தடுக்க வேண்டும்? அவன் விரும்பும் பொருளை நாம் அவனுக்கு அளித்துவிட்டால், அவனுடைய காதலே அவனைக் கடமை உணர்ச்சியில் உந்தித் தள்ளிவிடும்''என்றார் மாமன்னர்.

பின்னர், "தாங்கள் தஞ்சை சென்று ஆக வேண்டியதைக் கவனியுங்கள்''என்றார் சக்கரவர்த்தி. "கங்கை நீர் வந்த பின்னர், சோழபுரம் முழுமை பெறும் வரையிலாவது நான் உயிருடன் வாழ நினைக்கிறேன். ஒருவேளை நமது வீரர்கள் திரும்புவதற்கு ஓராண்டுக்காலம் ஆகலாம். அவசியம் நேர்ந்தால் நானும் அவர்களுடன் சென்று கலந்து கொள்ள நேரிடும் - நான் திரும்பி வராதபடி அப்படி ஏதும்

நேர்ந்துவிட்டால், தாங்கள் இருந்து நகர்புகு விழாவைச் சிறப்புற நடத்துங்கள். நான் கூறியவற்றையெல்லாம் மறந்து விடாதீர்கள். சோழபுரத்துக்கு ‘கங்கைகொண்ட சோழபுரம்’என்று பெயர் சூட்டுங்கள்.’’

“கட்டாயம் தாங்கள் வெற்றியுடன் திரும்புவீர்கள் சக்கரவர்த்தி! தாங்களே விழாவை முன்னின்று நடத்துவீர்கள்’’என்று மனம் பொங்கக் கூறினார் வல்லவரையர்.

6. கீர்த்தியின் கீர்த்தி

காட்டைப்போல் அடர்ந்து கிடந்த தம்முடைய தாடியையும் மீசையையும் தடவிவிட்டுக் கொண்டே யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார் அமைச்சர் கீர்த்தி. அவரைச் சூழ்ந்திருந்தவர்களின் கண்கள் யாவும் அமைச்சரின் முகத்தில் பதிந்திருந்தன. அடுத்தாற்போல் அவர் என்ன கூறப்போகிறார் என்று அவர்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மேலைச் சளுக்க நாடு தோல்வியுற்ற செய்தியைத் தம்மைச் சார்ந்தவர்களுக்கு அதுவரையில் அவர் விளக்கிக் கொண்டு வந்தார். பிறகு மௌனம் சாதித்தார்.

கீர்த்தியின் மைத்துனரான சுந்தர பாண்டியரும், பாண்டிய நாட்டுச் சேனாதிபதி பெரும்பிடுகு முத்தரையரும் அவருக்கு அருகில் நெருங்கியிருந்தனர். வீரமல்லனும் காசிபனும் சற்றே விலகி அமர்ந்திருந்தார்கள். இந்த நால்வரின் கண்களுமே அப்போது அமைச்சரின் விழிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்தன.

பொதிகைமலைச் சாரலின் மாளிகையில் இந்த மந்திராலோசனை நடைபெற்றது. அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் இது மந்திராலோசனை; சோழ சாம்ராஜ்யத்துக்கோ பெரும் சதி.

“நம்முடைய நண்பர்கள் என்று நாம் மதித்துக் கொண்டிருந்த மேலைச் சளுக்கர்கள் தோல்வியுற்று விட்டார்களல்லவா, அவர்களுடைய தோல்வியைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? நம்மை அது எந்த விதத்தில் பாதிக்கும் என்று எண்ணுகிறீர்கள்? என்று மற்றவர்களைப் பார்த்துக்கேட்டார் மதியமைச்சர். உடனே மறுமொழி கூறத் தோன்றவில்லை சுந்தரபாண்டியருக்கு.

அவரைப் பின்பற்றி முத்தரையரும் பேசாதிருந்தார். நடந்த விஷயங்களை வைத்துக்கொண்டு நடக்க வேண்டிய

செயல்களுக்குத் திட்டம் வகுக்கவே அவர்கள் அங்கு கூடியிருந்தனர்.

பெரியோர்கள் பேசாதிருப்பதைக் கண்டு, வீரமல்லன் தனது தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு கூறலானான்.

“முயற்சியில் ஜயசிம்மர் அடைந்த தோல்வி நம்முடைய தோல்வி.

நம்முடைய தோல்விகளையாவது நாம் பொறுத்துக் கொண்டோம். ஆனால் இதை நம்மால்கூடப் பொறுக்க முடியாது. நமக்கிருந்த ஒரே பெரும் நம்பிக்கை இதனால் தகர்ந்து போய்விட்டது. நம்முடைய மீட்சிக்கு இனி வழியே இல்லை.’’

வீரமல்லனின் கூற்றைக் கேட்டுப் புன்னகை செய்து கொண்டே, சுந்தரபாண்டியரையும் பெரும்பிடுகு முத்தரையரையும் திரும்பிப் பார்த்தார் கீர்த்தி. சுந்தரபாண்டியரின் முகத்தில் எவ்வித உணர்ச்சியையும் காணோம். முத்தரையரோ வீரமல்லன் கூறியதை அப்படியே ஆமோதிப்பது போல் தலையசைத்தார்.

உரக்கச் சிரித்தார் அமைச்சர் கீர்த்தி. யாரையோ துச்சமாக நினைப்பது போலவும் யாரையோ பரிகசிப்பது போலவும் ஒலித்தது அந்தச் சிரிப்பு. “சளுக்கர்களுடைய தோல்விதான் நமது வெற்றிக்கு வழி’’என்று கூறிவிட்டு மேலும் சிரித்தார் அவர்.

“என்ன; நம்முடைய நண்பர்களல்லவா அவர்கள்?’’என்று திடுக்கிட்டவாறே கேட்டார் முத்தரையர்.

“நண்பர்களில்லை என்று யார் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள்; நாமும் அப்படித்தான் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டும். அவர்களைவிட நாம்தான் அவர்களிடம் நட்புரிமை கொண்டாடினோம். காரணம், நம்மைவிட அவர்கள் பலம் வாய்ந்தவர்கள்!”

‘வெளிப்படையாகக் கூறிவிட்டீர்களே!’என்று கூறுவது போல் வியப்புடன் விழித்தன பாண்டியரின் கண்கள்.

“இனியும் மறைத்து வைப்பதில் பலன் என்ன? நம்முடைய ஆபத்துச் சமயங்களிலெல்லாம் நமக்கு உதவிசெய்வதாக ஆசை வார்த்தைகளை அளித்தார்களே தவிர, நடைமுறையில் அவர்கள் உதவ முன்வரவில்லை. படைகளைத் துணைக்கு அனுப்பி வைக்கும்படி பலமுறை கேட்டோம்; அனுப்பவில்லை. அதுதான் போகட்டும். நான் பாண்டிய நாட்டில் கிளர்ச்சியைத் தொடங்கிய அதே சமயத்தில் வடக்கு எல்லையில் போர் துவங்கச் சொன்னோமே, அதற்காவது அவர்கள் செவி சாய்த்தார்களா?”

கீர்த்தியின் இரக்கமற்ற சொற்களிலும் உண்மைஇருக்கத்தான் செய்தது. குடை நிழலிலிருந்து குஞ்சரமூர்ந்து செல்வோர் நடை நலிந்து தரையில் தள்ளாடுகிறவர்களிடம் கொண்டுள்ள அலட்சியமே, இதுவரையில் சளுக்கர்கள் பாண்டியர்களிடம் கொண்டிருந்தார்கள். பெயரளவில் செய்திகளையும் தூதுவர்களையும் பரிமாறிக்கொண்டார்களே தவிர, அவர்களுடைய அகந்தை குறையவில்லை.

கீர்த்தி மேலே கூறினார்:

“நட்பு என்பது சமநிலையில் உள்ளவர்களிடம் வளரக்கூடாது. தங்களை மிக உயர்ந்தவர்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் மலையின் உச்சியில் அவர்கள் நிற்பது போலவும் மடுவின் ஆழத்தில் நாம் தவிப்பது போலவும் அல்லவா அவர்கள் நம்மை நடத்தினார்கள்.”

“வெந்து போனவர்கள் மீது நாம் வேலெறிய வேண்டாம்; இப்போது நொந்து போயிருக்கிறார்கள் அவர்கள்”என்றார் சுந்தரபாண்டியர்.

“சாம்ராஜ்ய மமதையில் இறுமாந்திருந்த சாளுக்கர்களுக்கு இது சரியான பாடந்தான்! தரையில் நடப்பவர்கள் கீழே விழுந்தால் அடி மிகுதியாக இருக்காது. மலை உச்சியிலிருப்பவர்கள் கீழே உருண்டாலோ எலும்பு கூடக் கிடைக்காது. சளுக்கர்களின் நிலை

பரிதாபமானதுதான். ஆனால் முன்பே அவர்கள் நமக்கும் உதவி செய்து, நம்முடைய துணையையும் கோரியிருந்தார்களானால் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருப்பார்கள். இனியும் ஒன்றும் மோசம் போய்விடவில்லை.''

“எல்லாமே போனபிறகு இவ்வளவு நம்பிக்கையோடு பேசுகிறீர்களே!” என்றார் முத்தரையர்.

“ஒன்றுமே போகவில்லை; இனிமேல்தான் ஒவ்வொன்றாக நமக்குத் திரும்பி வரப்போகிறது''என்று குதித்தார் கீர்த்தி. “சுந்தரபாண்டியர் இந்தத் தமிழ்நாட்டுக்கே சக்கரவர்த்தியாகி விடுவார். காசிபன் இலங்கைத் தீவுக்கு அரசனாக முடிசூட்டிக் கொள்வான்; கொடும்பாளூர்க்கோனாடு நம்முடைய வீரமல்லருக்குக் கிடைத்துவிடும். சளுக்கர்களும் அவர்களுடைய பங்குக்கு நாட்டைப் பெற்றுக்கொள்வார்கள்.''

“எப்படி?''என்றான் வீரமல்லன்.

“தோற்றப்போன சளுக்க நாட்டார் இனித்தான் நம்முடைய உண்மையான நண்பர்களாக மாறுவார்கள். சாம்ராஜ்யத்தைக் கட்டியாண்ட அகந்தை இப்போது அறவே அழிந்து விட்டதல்லவா? அவர்களும் தோல்வியுற்றவர்கள்; நாமும் தோல்வியுற்றவர்கள்! நட்பின் அடிப்படை இப்போது ஒன்றாகிவிட்டது. தங்களது தன்னலத்துக்காகவாவது அவர்கள் நம்முடன் சேர்ந்து தீரவேண்டும். அவர்களுடைய பலம் முழுவதும் நமக்குக் கிடைத்துவிட்டால் பிறகு சோழர்களை ஆட்டிப் படைத்துவிடலாம்.''

“மெய்தான்! மெய்தான்!” என்று கூறினார்கள் சுற்றியிருந்தவர்கள்.

“பொறுங்கள்! நம்முடைய வெற்றிக்கு மேலும் சில வழிகள் இருக்கின்றன. அவைகளையும் சொல்கிறேன். இப்போது சோழநாட்டுச் சக்கரவர்த்தி தமது வெற்றிப் பெருமிதத்தால் விம்மிக் கொண்டிருப்பார். அதனால்தான் தமது படை வீரர்களை கங்கைக்கரைக்கு அனுப்பியிருக்கிறார். அவர் பெரும்பகுதி வீரர்களை அங்கே

அனுப்பியதோடல்லாது அதிகாரிகளையும் மக்களில் பலரையும் புதிய நகரத்தை உருவாக்குவதில் திருப்பியிருக்கிறார். அவருடைய சக்தி இப்போது இரு வகையிலும் சிதறிவிட்டது. பாவம்! வங்காள தேசம் அவருடைய தஞ்சை அரண்மனையின் கொல்லைப்புறத்தில் இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டார் போலும்!”

“அப்படியானால் நம்முடைய ஒற்றர்கள் கூறியதெல்லாம் உண்மைதானா?”என்று கேட்டார் சுந்தரபாண்டியர். “சளுக்க நாட்டு வெற்றியைச் சோழநாட்டார் கங்கைக்குப் போய் வந்த பிறகுதான் கொண்டாடப்போகிறார்களாமே, உண்மைதானா?”

“வெற்றியைக் கொண்டாடப் போகிறவர்கள் சோழ நாட்டாரில்லை.

முதலில் கங்கை நதி வெற்றிக்கொண்டாடப் போகிறது. அடுத்தாற்போல் அதை நாம்தான் கொண்டாடப் போகிறோம்!”

“என்ன?”

“ஆமாம்! ஆசைக்கும் ஓர் அளவு வேண்டும், சுந்தர பாண்டியரே, பேராசை பிடித்தவர்கள் சிலர் தங்களுக்குப் பேராற்றல் இருப்பதாக எண்ணி மதி மயங்குகிறார்கள். இராஜேந்திர சக்கரவர்த்தி இப்போது அகலக்கால் வைக்கத் தொடங்கிவிட்டார். அகப்பட்டுக் கொண்டு விழிக்கப் போகிறார்.

நன்றாக விழிக்கட்டும். நமக்கு அது நன்மையாகவே முடியும்.”

நான்கு பேரும் அமைச்சர் பேச்சைக் கேட்டு இப்போது விழிக்கலானார்கள். அவர் தொடர்ந்து கூறினார்:

“நன்றாக யோசித்துப் பாருங்கள். இராஜேந்திரரல்லவோ நேரில் தலைமை தாங்கிப் படை நடத்திப் போகவேண்டும்! தமது முதுமையைக் காரணம் காட்டி அவர் பின் தங்கி விட்டாரென்றால், அது எதைக் காட்டுகிறது? தம்முடைய

பேராசைக்கு அவர் தம்மைப் பலி கொடுக்க விரும்பவில்லை. தமது வீரர்களை மட்டும் கடைசி யாத்திரைக்கு அனுப்பி வைக்கிறார். கங்கைக்குச் செல்கிறவர்கள் தங்களது கடைசி யாத்திரைக்குத்தான் அங்கே செல்வது வழக்கம்!” அமைச்சர் கீர்த்தி அலட்சியத்தோடு நகைத்தார்.

பாண்டியர் பகை நாட்டவராக இருந்தாலும் தமிழர். இரோஜேந்திரரின் வீரத்தை அவர் அவ்வளவாகக் குறைத்து மதிப்பிடவில்லை.

“கீர்த்தி அவர்களே! இராஜேந்திரரின் அளவற்ற மன உறுதியையும் நம்பிக்கையையுமே இது காட்டுகிறது. தாம் நேரடியாகப் போகாமல் தம்முடைய வீரர்களுக்கே கங்கை கொண்ட புகழ் கிடைக்க வேண்டுமென்பதற்காக அவர் இப்படிச் செய்திருக்கலாம். வீரத்தைப் பொறுத்த மட்டில் அவருடைய அந்தரங்க சுத்தியில் எனக்கு ஐயமே இல்லை’’என்றார் சுந்தரபாண்யர்.

“பாவம்! சோழ நாட்டு வீரர்களுக்குக் கங்கைக் கரையில் இரண்டிலொன்றுதான் கிடைக்கப் போகிறது. ஒன்று சொர்க்கம், அல்லது நரகம்.

ஆனால் அவர்கள் உயிருடன் திரும்பி வருவது மட்டும் நடவாத காரியம். முதலில் கோதாவரிக்கு வடக்கே சக்கரக்கோட்டம் அவர்களை மடக்கித் துரத்துவதற்குக் காத்திருக்கிறது. அதையும் மீறி அவர்கள் போனார்களானால் கோசலநாடு, தண்டபுத்தி, தக்கணலாடம், உத்திரலாடம் - இவ்வளவு நாட்டரசர்களும் அவர்களை இன்முகம் காட்டி வரவேற்கப் போவதில்லை. அதிலும் உத்திரலாடத்து மகிபாலன் இருக்கிறாரே, அவருடைய சிற்றரசர்களே போதும், இவர்களைச் சீரழித்துச் சிதைப்பதற்கு! வங்காளத்துக் கோவிந்தசந்தனும், இன்னும் இரணசூரன், இந்திரரதன், தன்மபாலன் முதலியவர்களும் இவர்களை என்ன பாடுபடுத்தப் போகிறார்களோ, தெரியவில்லை!”

அமைச்சர் கூறிய விவரங்கள் சுந்தரபாண்டியரையே திகைக்க வைத்தன.

கீர்த்தியின் அறிவாற்றலைக் கண்டு பெருவியப்பெய்தினார் அவர்.

எங்கோ, ஈழத்தின் தென்பகுதிக் காட்டுக்குள் ஒரு கையளவு நிலப்பரப்பளவுள்ள கடல் சூழ்ந்த சிறுநாட்டின் அமைச்சரா இவ்வளவு செய்திகளைத் தெரிந்துவைத்திருக்கிறார்! சளுக்க நாட்டுக்கு வடக்கேயிருந்து, இமயம் வரையில் ஆண்டு கொண்டிருந்த அத்தனை அரசர்களைப் பற்றியும் அமைச்சருக்குத் தெரியும் போலிருக்கிறதே!

“கீர்த்தி அவர்களே! உங்களுடைய பெயர் உங்களுக்கு மிகமிகப் பொருத்தமானது!”என்றார் அவரது மைத்துனர். “நீங்கள் கூறுவது மெய்யானால் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் பெருமையெல்லாம் இப்போது கங்கை வெள்ளத்தில் கரையப் போகிறதென்று சொல்லுங்கள்!”

“சாம்ராஜ்யமே கரையப் போகிறது. அதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை.

இந்தச் சமயத்தில் நாம் விழிப்போடிருக்க வேண்டும். சில நாட்களில் இங்கே மேலைச் சளுக்க நாட்டிலிருந்து ஜயசிம்மரின் சேனாபதிகள் வந்து சேருவார்கள். தோல்வியடைந்தவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து, ஒருவருக்கொருவர் தோள் கொடுத்துக் கொண்டு வெற்றி காணவேண்டும்.”

“கட்டாயம் வெற்றி நமக்குத்தான்”என்று ஆர்ப்பரித்தான் வீரமல்லன்.

“தம்பீ! உங்களுடைய உற்சாகத்தையும் நம்பிக்கையையும் நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால், சோழ சாம்ராஜ்யத்திடம் எண்ணற்ற போர்க்கலங்கள் இருக்கின்றனவே, அவர்களுடைய கடற்படையைப் பற்றி

நாம் சிந்தித்தோமா?”

பாண்டியருக்கோ, முத்தரையருக்கோ, வீரமல்லனுக்கோ அதைப் பற்றி இதுவரையில் நினைத்துப் பார்க்கவே தோன்றவில்லை. தரைப் படைகளால் தகர்த்தெறியப் பட்டவர்கள் பாண்டியர்கள். ஆனால் அமைச்சர் கீர்த்தி கடல் கடந்த தீவுக்காரராயிற்றே! மாமன்னர் கட்டிய மரக்கலப் பாலத்தை அவரால் மறக்க முடியுமா? தீவைச் சுற்றிலும் அரண் அமைத்து நின்ற சோழநாட்டுப் பெருங்கலங்களைத்தான் அவரது நினைவிலிருந்து அகற்றிவிட முடியுமா?

“அஞ்சாதீர்கள்! கடற்படைகளைக் கடலுக்குள் கவிழ்ப்பதற்கும் ஒருவழி செய்து வைத்திருக்கிறேன்”என்றார் அவர். “சீனத்துக்குச் செல்லும் வழியிலுள்ள ஸ்ரீவிஜயத்துக்கும் கூடாரத்துக்கும் அவர்களுடைய கடற்படைகளை ஏவிவிட்டுச் சீரழியச் செய்கிறேன். தரைப்படை தற்கொலைப் படையாக வடக்கே போயிருக்கிறது. கடற்படையோ கிழக்கு நோக்கிப் பாய்மரம் விரிக்கப் போகிறது!”

ஒன்றும் புரியாதவர்கள்பேல் விழித்தார்கள் மற்றவர்கள். கீழைக் கடற்கரை நாடுகளின் பேரரசர் சங்கிராம விஜயோத்துங்க வர்மரோ இராஜேந்திரரின் நெருங்கிய நண்பர். சீனத்துக்குச் செல்லும் தமிழ்ப்பெரு வணிகர்களுக்கு வழியில் வேண்டிய வசதிகள் செய்து கொடுத்து வந்தவர் அவர். சோழநாட்டிலிருந்து நாகைப்பட்டினம் சூடாமணி விகாரத்துக்குக்கூட அவர் நட்பின் காரணமாகப் பொன்னையும் பொருளையும் வாரி வழங்கியிருந்தார்.

“கீழைக் கடற்கரை நாடுகள் சோழ சாம்ராஜ்யத்தோடு உறவு பூண்ட நாடுகளாயிற்றே?”என்றார் சுந்தரபாண்டியர்.

“நட்பு பகையானால்?...”

“என்ன?”

“நட்பும் பகையும் நம்மைப் போன்றவர்களுக்கு நிலையானதல்ல. நாடுகளுக்குள்ளும் மனிதர்களுக்குள்ளும் நட்பை வளர்ப்பதுதான் கடினம்.

நினைத்த மாத்திரத்தில் பகைமைத் தீயை மூட்டிவிடலாம். ஆழ்கடலில் தீப்பற்றி எரியும் ஆனந்தக் காட்சியை நாம் இங்கிருந்தே காணத்தான் போகிறோம்!”

அதன்பிறகு அமைச்சர் கீர்த்தி தமது கடைசித் திட்டத்தை மற்றவர்களிடம் விளக்கத் தொடங்கினார். அதைக் கேட்டுவிட்டுப் பேச்சு மூச்சற்ற சிலைகளாக மாறிவிட்டனர் அனைவரும். நினைத்துப் பார்ப்பதற்கே நெஞ்சு நடுங்கும் திட்டம் அது.

‘கங்கையில் பாதி, கடலில் பாதி என்று காரியம் முடியவேண்டும். கங்கையில் அவர்கள் தாமாக விழுந்துவிடுவார்கள். கடலில் நாம் அவர்களைப் பிடித்துத் தள்ளிவிட வேண்டும். புரிந்து கொண்டீர்களா?’’என்று கூறி முடித்தார் அமைச்சர் கீர்த்தி.

7. நங்கையும் தேவியும்

சோழபுரத்தின் ஆலயத்தருகே வேங்கி இளவரசன் நரேந்திரன் தனது உள்ளக்கிடக்கையை அம்மங்கை தேவியிடம் வெளியிட்ட பிறகு, அவர்கள் இருவரும் முன்போல் ஒருவரோடொருவர் நெருங்கிப் பழகவில்லை. இருவருக்கும் இடையில் ஒரு திரை விழுந்துவிட்டது. இருவருமே அதை உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

தனது ஆசையை அம்மங்கையிடம் வெளியிட்டு அவளையே அருள்மொழியிடம் தூது செல்லப் பணித்ததற்காக அவன் தனக்குள் மனக்கிலேசமுற்றான். அவனுடைய எண்ணத்தை அம்மங்கை தெரிந்துகொண்ட பிறகு, அவள் அவனைப் பரிகசிக்கவோ, அவனிடம் முன்போல் துடுக்காகப் பேசவோ இல்லை.

அவள் அடியோடு மாறிப் போய்விட்டாள். அதன் காரணத்தான் நரேந்திரனுக்குத் தெளிவாக விளங்கவில்லை.

‘அவள் எதற்காக அந்த நேரத்தில் சட்டென்று தன் முகத்தை வேறுபுறம் திருப்பிக்கொண்டாள்? அவள் எதற்காக அப்படி விம்மினாள்?’ தலைவன், தோழியின் வாயிலாகத் தான் விரும்பும் தலைவியிடம் தம் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டுவது ஒன்றும் புதிய வழக்கமல்ல. தூது செல்லும் தோழி இதனால் மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் கொள்வாளே தவிர, தன்னுடைய பணியை ஒருபோதும் அவள் தவறென்று கருதமாட்டாள்.

அருள்மொழி நங்கைக்கு இவள் தங்கையாக இருப்பதால், இவளிடம் கூறியிருக்கக் கூடாதென்று நினைக்கிறாளா? தங்கையாக இருப்பவளும் ஒருவகையில் தமக்கைக்குத் தோழிதானே? நான் என்ன வேற்றுமனிதனா, இவள் இப்படி என்னை அந்நியனாக மதிப்பதற்கு?

காதல் என்கிற இந்த ஒரு விஷயத்தில் காலங்காலமாகவே ஆண்களும் பெண்களும் பல

தவறுகளைச் செய்து வருகிறார்கள். அவற்றில் ஒன்று தங்களைக் காதலிப்பவர்களைக் கண்டுகொள்ள முடியாமல் திண்டாடுவது. இதில் ஆண்களை முட்டாள்களென்று சொல்வதா? பெண்களுக்கு அறிவில்லை என்று சொல்வதா? பெண்கள் தங்கள் உள்ளத்தின் உறுத்தலை சரியானபடி வெளியிட்டுக் கொள்வதுமில்லை- ஆண்களுடைய விவேகம் அத்தனை தூரத்துக்கு எட்டுவதுமில்லை. இப்படியெல்லாம் இருப்பதால்தான் பழமையிலும் பழமையான அந்த உணரவுக்கு அத்தனை மகத்துவம் இருக்கிறது போலும்!

அம்மங்கை தேவியிடம் கூறியதற்குப் பதிலாக அருள்மொழியிடமே கூறியிருக்கலாம் என்று தோன்றியது நரேந்திரனுக்கு. திரும்பவும் அம்மங்கையை அழைத்து, ‘நீ ஒன்றும் எனக்காகத் தூதுபோக வேண்டாம்; அதை நானே பார்த்துக்கொள்கிறேன்’என்று சொல்லவும் தோன்றியது.

ஆனால் அவன் அப்படிச் செய்யவில்லை. மீண்டும் அவளிடம் அந்தப் பேச்சை எடுக்கவே அவனுக்குத் துணிவு கிடையாது. அதுவரையில் அம்மங்கை அவனைவிடச் சிறியவளாக இருந்தாள். அதற்குப் பிறகு அவள் பெரியவளாகவும் அவன் சிறியவனாகவும் மாறிப் போய்விட்டார்கள்.

அம்மங்கைதேவியின் நிலைக்கும் அவள் தமக்கையாரின் நிலைக்கும் எவ்வித வேறுபாடும் இல்லை. தஞ்சை அரண்மனைத் தோட்டத்துச் செடிகளுக்கு, இளங்கோ தந்த அதிர்ச்சியால் அருள்மொழி கண்ணீர் வார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இங்கே பழையாறையில் அம்மங்கையோ நரேந்திரனுக்காக அழுது கொண்டிருந்தாள்.

அரண்மனைகள் இருந்தென்ன? அரச போகங்கள் இருந்தென்ன?

மாபெரும் சோழ சாம்ராஜ்யத்துச் சக்கரவர்த்தியின் அருமைக் குமாரத்திகளாக இருந்தென்ன? அவர்கள் பெண்கள்; அழுதுகொண்டிருந்தார்கள்.

பழையாறையில் அதிக நாட்கள் தங்காமல், தஞ்சைக்கு விரைந்து செல்லத் துடித்தாள் அம்மங்கைதேவி. அவளுடைய நம்பிக்கை அடியோடு நசித்துப் போய்விடவில்லை. அருள்மொழியிடம் அது ஓரளவு ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது.

அருள்மொழி எவனை நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள் என்பது அம்மங்கைக்குத் தெரியும். அம்மங்கையின் ஆசைகளையும் அவள் ஓரளவு அறிந்திருக்கக்கூடும். ஒரே இடத்தில் ஒன்றி வளர்ந்தவர்களாதலால் ஒருவரைப் பற்றி ஒருவர் அறியாதிருக்க வழியில்லை.

தஞ்சைக்குத் திரும்பி வந்தவுடன், பரபரப்போடு அந்தப்புரத்து அறைகளில் தன் தமக்கையைத் தேடிப் பார்த்தாள் அம்மங்கை. அங்கெல்லாம் அவளைக் காண முடியவில்லை. பூங்காவுக்குள் நுழைந்தாள். ஒரு சண்பக மரத்தடியில் புறாவும் கையுமாக அருள்மொழி அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது.

புறாவிடம் அவள் ஏதோ தனித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள் போலும். தன் தங்கையைக் கண்டவுடன் அதைப் பறக்க விட்டுவிட்டு மேல் எழுந்து வந்தாள். “அம்மங்கை! பழையாறையில் எல்லோரும் நலந்தானா? நரேந்திரருக்கும் உனக்கும் அங்கே நன்றாகப் பொழுது போயிருக்குமே? ஏன் சோர்ந்து காணப்படுகிறாய்?”என்று தன் தங்கையை வரவேற்றாள் அருள்மொழி.

இருவருமே அருகருகே அமர்ந்திருந்தார்கள். சட்டென்று அம்மங்கை தேவி தன் தமக்கையின் மடியில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள். சில விநாடிகளுக்கு ஒன்றுமே பேசாமல் அருள்மொழியை உற்றுப் பார்த்தாள். இந்த மௌனத்தை அருள்மொழியால் தாங்க முடியவில்லை.

“அம்மங்கை! பேச முடியாத அளவுக்கு அவ்வளவா நீ களைத்துப் போய் விட்டாய்? என்மேல் என்ன கோபம் உனக்கு? நீ வருந்தும்படி நான் உனக்கு என்ன செய்துவிட்டேன்?”

விரைந்து தமக்கையின் வாயைப் பொத்தினாள் அம்மங்கை தேவி. ஏனோ இருவரின் கண்களும் கலங்கின. இருவருமே மற்றவரின் கலக்கத்தைக் கண்டு துணுக்குற்றார்கள்.

“பேசமாட்டாயா அம்மங்கை?”

அம்மங்கை சிரித்தாள். “உங்களிடம் முக்கியமானதொரு செய்தியைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அதை எப்படிக் கேட்பதென்று தெரியவில்லை.”

“ஊரிலிருந்து வந்ததும் வராததுமாக என்னவோ சொல்கிறாயே? அங்கே என்ன நடந்தது?”

“அங்கே ஒன்றும் நடக்கவில்லை. அப்படி ஏதும் நடந்திருந்தால் அதைப் பின்னால் சொல்கிறேன். உங்களிடம் கேட்பதற்காகத்தான் இவ்வளவு விரைவில் திரும்பினேன்.”

“நரேந்திரர் திரும்பிவிட்டாரா? இருவரும் ஒன்றாகத்தானே வந்தீர்கள்?”

“ஆமாம்! நான் கேட்பதை முதலில் சொல்லுங்கள்.”கேட்பதற்குத் தயங்கினாள் அம்மங்கை.

“தாராளமாகக் கேடகலாம், நான் என்ன உன் தமக்கைதானே?”

“இருந்தாலும் நீங்கள் என்னைப் போலில்லை. நான் எதையுமே மனத்தில் வைக்காமல் வெளியில் கொட்டி விடுவேன்; நீங்கள் ஒன்றையுமே சொல்வதில்லை. உங்களுடைய புறாவிடம் எதையாவது சொன்னாலும் சொல்வீர்களே தவிர, உங்கள் தங்கையிடம் நீங்கள் மனம் விட்டுப் பேசியதே இல்லை.”

அருள்மொழி புன்னகை பூத்துக்கொண்டாள். அன்போடு தன் தங்கையின் கேசத்தை வருடினாள். கலகலப்பே உருவான கள்ளங்கபடமற்ற தன் தங்கையின் வாய்ச் சொற்கள், அவளுடைய அப்போதைய மனவேதனைக்கு

அருமருந்தாக இருந்தன. உடனே அந்த வேதனையைக் கிளறிவிடத் தொடங்கினாள் அம்மங்கை.

“நம்முடைய தந்தையாரின் சித்தம் எதுவோ, அதுதான் முடிவில் நடக்கப் போகிறது. என்றாலும் அவர்களுடைய விருப்பத்தை ஒட்டியதாக நம்முடைய நினைவும் இருந்தால், அதை அவர்கள் கட்டாயம் ஆலோசனை செய்வார்கள். அதனால் உங்கள் எண்ணத்தை முதலில் தெரிந்து கொள்ள நினைக்கிறேன்.”

“எதைப் பற்றிக் கேட்கிறாய் நீ?”

“வேறு எதைப் பற்றிக் கேட்பேன்? உங்களைப் பற்றியே கேட்கிறேன்.

சொல்லுங்கள், நீங்கள் யாரை உங்கள் மனத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?”

“நீ மிகவும் பொல்லாதவள்!”என்று சிரித்தாள் அருள்மொழி.

“இப்படியெல்லாம் பேசுவதற்கு நீ எங்கே கற்றுக் கொண்டாய்? யாரிடம் கற்றுக்கொண்டாய்? நான் இதுவரை யாரையுமே நினைக்கவில்லை.”

“அக்கா!” என்று கத்தினாள் அம்மங்கை. “நீங்கள் சொல்லாதவரை நான் உங்களை விடப் போவதில்லை; என்னை ஏமாற்றப் பார்க்காதீர்கள்!” அம்மங்கையின் குரலில் ஆவேசம் ஒலித்தது. குழந்தைத்தனமான பிடிவாதத்துடன் அவள் தன் தமக்கையின் இடுப்பை வளைத்துக் கொண்டாள்.

அழப் போவதாக அவள் விழிகள் அச்சுறுத்தின.

“இதோ பார்! நான் யாரை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பதுதானா இப்போது முக்கியமான விஷயம்? இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் எத்தனை எத்தனையோ பெரிய விஷயங்கள் நடக்கின்றன. வேதனை தரும் காரியங்களும் நடக்கின்றன. நமது தந்தையார் இப்போது எங்கே இருக்கிறார்களோ? என்ன செய்து

கொண்டிருக்கிறார்களோ? அவர்களுக்கு நம்மைப்பற்றி நினைவில்லாமலா இருக்கும்?’’

“தந்தையார் இருக்கட்டும்; உங்களைப்பற்றிச் சொல்லுங்கள்? நீங்கள் என்ன நினைக்கிறிர்கள்?’’

“வேண்டாம்! என்னை வற்புறுத்தாதே?’’அருள்மொழியின் குரல் கம்மியது.

அப்படியும் அம்மங்கையின் பிடிவாதம் தணியவில்லை. தன்னுடைய தமக்கை தன் விருப்பத்தை வெளியிடுவதால், அவளுக்குத் துன்பம் வந்தாலும் சரி என்று துணிந்துவிட்டாள். அருள்மொழியின் அழுத்தம் நிறைந்த நெஞ்சைப் பஞ்சாக்கத் தொடங்கினாள் அம்மங்கை தேவி.

பின்னர், முயற்சியில் தன் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ள மறுப்பவள் போல், “அக்கா! உங்களுடைய மனத்தை நீங்கள் கொடும்பாளூர் இளவரசருக்குப் பறி கொடுத்திருக்கிறீர்கள். நான் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். என்னுடைய நினைவு சரியா, தவறா என்பதையாவது சொல்லி விடுங்கள்’’என்று கெஞ்சினாள்.

“இல்லவே இல்லை!’’என்றாள் அருள்மொழி அழுத்தந்தோய்ந்த குரலில்.

“என்ன?’’

“இல்லை, அம்மங்கை!”

ஒரு வேளை ஈழத்திலிருந்து இளங்கோ திரும்பி வருவதற்கு முன்பு அவனுடைய மனப்போக்கை அவள் கண்டு கொள்வதற்குமுன்பு, அம்மங்கைதேவி அவளிடம் கேட்டிருந்தால் அவள் என்ன சொல்லியிருப்பாளோ தெரியாது. ஆனால அருள்மொழி இப்போது அறிந்து கொண்டவள்.

“அக்கா! இது பொய்! தாங்கள் கூறுவது பொய்’’என்று பதறித் துடித்தாள் அம்மங்கை. அவளுக்கு அது பொய்யாகவும் தோன்றியது. அது பொய்யாக இருக்க வேண்டுமென்றும் அவள் விரும்பினாள்.

“உன்னை நம்பச்சொல்ல என்னால் முடியாது. எப்படி வேண்டுமானாலும் நினைத்துக்கொள். நீ கேட்டதற்கு நான் பதிலளித்தேன்”என்றாள் அருள்மொழி திடமான குரலில்.

“அக்கா! கொடும்பாளூராரிடம் நீங்கள் கொண்டிருந்த அன்பு உங்களைப் பலமுறை என்னிடம் காட்டிக் கொடுத்திருக்கிறது. நீங்கள் பழையாறையில் மறைவாகப் போய் அவருக்காக மருந்து அரைத்ததையும், ஈழத்துக்கு அவர் போன பிறகு சித்தம் கலங்கித் தவித்ததையும் நேரில் கண்டவள் நான். இப்போது உங்கள் தங்கையென்றும் பாராமல் என்னிடம் ஏன் மறைக்கப் பார்க்கிறீர்கள்? மறைக்க முடியாத ஒன்றை மறைத்துப் பயனில்லை, அக்கா?”

“அம்மங்கை!” என்று தன் ஆத்திரத்தையெல்லாம் ஒன்றாகத் திரட்டி, அவளை அடக்கிட முயன்றாள் அருள்மொழி. இருவராலுமே தங்கள் கண்ணீர் வெள்ளத்துக்கு அணைபோட முடியவில்லை. பிறகு அருள்மொழி தன் தங்கையை அன்போடு தழுவிக்கொண்டு, “நான் சொல்வதை நீ நம்பத்தான வேண்டும். உறவு முறையால் நான் கொண்டுள்ள அன்பை நீ வேறுவிதமாக நினைத்துக் கொண்டுவிட்டாய்”என்றாள். சிறுபொழுது மௌனத்தில் கழிந்தது.

அம்மங்கை நன்றாகவே யோசனை செய்துவிட்டுக் கூறினாள்.

“அப்படியானால் நான்தான் விவரம் தெரியாமல் தவறு செய்துவிட்டேன். தவறு என்னுடையதுதான்.”

“என்ன?”என்றாள் அருள்மொழி.

“உங்களை வேங்கி நாட்டரசியாராக்க வேண்டுமென்று நரேந்திரர் நினைத்துக்கொண்டிருப்பது எனக்குத் தெரியாது. சோழபுரத்தில் அவர் என்னிடம் கூறியபிறகுதான் தெரிந்து கொண்டேன். நேரில் உங்களிடம் கேட்பதற்குத் தயங்கி என்னிடம் சொல்லிக் கேட்டுவரப் பணித்தார். இப்போது அவர் சார்பில் கேட்கிறேன்; நீங்கள் கொடும்பாளூர் இளவரசரைப் பற்றி

நினைக்காததால் நரேந்திரரின் விருப்பத்தை ஏற்றுக் கொள்ளலாமல்லவா?’’

அருள்மொழியின் கண்கள் கூரியவேல்களைப் போன்று அம்மங்கையின் விழிகளைத் துளைத்தெடுத்தன. அவற்றின் வாயிலாக அவள் இதயத்துக்கே சென்றன.

“நல்ல ஆண் பிள்ளைகள் இவர்கள்! அவர் எதற்காக இதை என்னிடம் நேரடியாகக் கேட்காமல் உன்னிடம் சொல்லியனுப்புகிறார்! அவரிடம் நீ போய்ச் சொல்; என்னிடமே அவரைப் பேசும்படி சொல்லிவிடு. நானே மறுமொழி சொல்கிறேன்.’’

அம்மங்கை வைத்திருந்த அரைகுறை நம்பிக்கையும் அடியோடு காற்றில் கலந்துவிட்டது. கரங்களால் தன் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்து சென்றாள்.

8. ரோகிணியின் தாபம்

இளங்கோவைப் போன்ற பேராற்றலும் பெருவலியும் கொண்ட வீரர்கள் தங்கள் வாழ்வெல்லாம் போராடப் பிறந்தவர்கள். எந்த வேளையிலும் அவர்கள் எதையாவது செய்துகொண்டிருப்பார்களே தவிர, அவர்களால் வெற்றுப் பொழுது போக்கமுடியாது. அவர்கள் ஆக்கப் பிறந்தவர்கள்; அல்லது அழிக்கப் பிறந்தவர்கள்.

தஞ்சைத் தலைநகரத்தில் இருந்தபோதெல்லாம் இளங்கோ தன்னுடைய காலைப்பொழுதுகளைப் பயிற்சிக் களங்களிலேயே கழித்திருக்கிறான். அவனுடைய உடலும் உள்ளமும் என்றுமே சோம்பியிருந்ததில்லை. வில், வாள், வேல் இவற்றில் எதையாவது வைத்துக்கொண்டு யானை மீதோ குதிரை மீதோ பயிற்சிக் களத்தில் பம்பரமாயச் சுழன்று வருவான். களத்தில் அவனைக் காணும் காளையரெல்லாம் புத்துயிரும் புத்துணர்ச்சியும் பெறுவார்கள்.

அத்தகைய இளங்கோவுக்கா இப்போது இருட்சிறை! கூண்டுப் புலிபோல் அவன் குமுறினான். அவன் உள்ளம் உறுமியது. காலைப் பொழுதுக்கும் மாலைப் பொழுதுக்கும் வேறுபாடு தெரியவில்லை. இரவும் பகலும் அவனுக்கு ஒன்றாகவே தோன்றியது. நாளுக்கு நாள் அவன் இளைத்துக் கொண்டே வந்தான்.

அது தஞ்சை அரண்மனைச் சிறையாக இல்லாதிருந்து அவனை அடைத்தவரும் பெரிய வேளாராக இல்லாதிருந்தால் ஒன்று சிறைக் கதவுகள் தூள் தூளாகியிருக்கும். அல்லது அவனே தூள் தூளாகச் சிதறிப் போயிருப்பான்.

அருள்மொழி நங்கையும் மாங்குடி மாறனும் அங்கே தினந்தோறும் மாறிமாறி வந்து சென்றார்கள். அவர்களுடைய வரவு அவனுக்கு வேதனை அளித்தது. அதுவே அவனுக்கு ஆறுதலும் தந்தது.

உணவு கொள்ளும் வேலைகளில் மட்டும் அருள்மொழி அருகிலிருந்து தவறாது அவனை வற்புறுத்தித் தந்தாள். உணவை மறுத்துப் பிடிவாதம் பிடிக்கும் சின்னஞ்சிறு குழந்தையாக அவன் மாறிவிட்டது அவளுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. கெஞ்சினாள்; வேண்டிக் கொண்டாள்; கண்டித்துப் பேசினாள். அந்த ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் அவள் அவனைப் பெற்று வளர்த்த ஆதித்த பிராட்டியாகவே மாறிவிட்டாள்.

சிறைக்கம்பிகளுக்குப் பின்னே அவனுக்கு அருள்மொழி உணவு பரிமாறும் அற்புதக் காட்சியை அவர்களுக்குத் தெரியாமல் மறைந்திருந்து கவனிப்பான் மாங்குடிமாறன். தனது தலைவனுக்காக அவன் அனுபவித்த துன்பங்களையெல்லாம் மறக்கச் செய்த காட்சி அது ஒன்றே ஒன்றுதான்.

“நீங்கள் என்ன குழந்தையா?”என்று கேட்டாள் அருள்மொழி.

“சக்கரவர்த்திகளின் குடும்பத்தாருக்கு நாட்டு மக்கள் எல்லோருமே குழந்தைகள்தானே?”என்றான் இளங்கோ இளநகையோடு.

“நீங்களும் அந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தாம்! உணவை வெறுக்காதீர்கள்”என்பாள் அருள்மொழி.

அவளிடம் அடங்கி ஒடுங்கி அரை வயிற்றையாவது நிரப்பிக் கொள்வான் இளங்கோ. அருள்மொழிக்கு அவன் நாளுக்குநாள் இளைத்து வந்தது நன்றாகத் தெரிந்தது. ஆனால் அதை அவளாக அவனிடம் வெளியிடவில்லை.

ஒருநாள் மாங்குடிமாறன் இளங்கோவிடம் வந்து, ஆனை மங்கலத்திலிருந்து ரோகிணி தஞ்சைமாளிகைக்குத் திரும்பி விட்டதை அறிவித்தான்.

“இளவரசே! ரோகணத்து இளவரசியார் அங்கு குற்றுயிரும் குலை உயிருமாகக் கிடந்தார்களாம். நம்முடைய அவசரத்தில் நாம் அவர்களை மிகவும் அபாயகரமான நிலைமைக்குக் கொண்டு

வந்துவிட்டோமென்று தெரிகிறது. பிழைத்து எழுந்ததே மறுபிறவி என்கிறார்கள். ஆனால் இன்னும் அவர்களுக்கு முற்றிலும் குணமாகவில்லை.''

மறுமொழி கூறாது மாறனின் சொற்களை உற்றுக் கேட்டான் இளங்கோ.

"நாகையிலிருந்து தஞ்சைக்குப் பிரயாணம் செய்ததால் அவர்களுடைய நிலைமை மறுபடியும் மோசமாகிவிட்டது. நானே சென்று அவர்களை நேரில் பார்த்தேன். நோயோடு நோயாக இளவரசியை இங்கே கொண்டு வந்திருக்கக் கூடாது முற்றிலும் குணமான பிறகு திரும்பி வந்தால் என்ன? அதற்குள் என்ன அவசரம் வந்துவிட்டதோ?''

இதைக் கேட்டபிறகு இளங்கோவின் மௌனம் கலைந்தது. "நான் இங்கிருப்பது மற்றவர்களுக்குத் தெரியாத ரகசிய மென்றாயே, அது உண்மைதானே?''என்றான்.

"என்னையும் இளவரசியாரையும் தவிர மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது.

அடிசில் சமைப்போருக்கு யாரோ ஒருவரை அமைச்சர் நிலவறையில் வைத்திருப்பது தெரியும். அமைச்சர் தமது குமாரரையே அங்கு வைத்திருக்கிறாரென்றால் யாருமே அதை நம்பமாட்டார்கள். யாருக்கும் தெரியாது.''

"ஆம்! இந்த ரகசியத்தை நீ காப்பாற்றினால் போதும்''என்று கூறினான் இளங்கோ. ரோகிணியிடம் சொல்லக் கூடாதென்று மறைமுகமாக அவனுக்குக் கட்டளையிட்டான். இதே ரகசியத்தைத் தெரிந்து கொண்ட மற்றொருத்தியை அவன் அப்போது பொருட்படுத்தவில்லை. அருள்மொழியின் வாயிலிருந்து அந்தரங்கச் செய்திகள் தப்பிவிட முடியாதென்பதில் அவனுக்கு அளவற்ற நம்பிக்கை.

அருள்மொழி இந்த வேளையில் மகிந்தரின் மாளிகையை நோக்கித்தான் சென்று கொண்டிருந்தாள். உள்கூடத்தைத் தாண்டி ரோகிணியின் அறைப் பக்கம் அவள்

திரும்பும்போது அறைக்குள்ளிருந்து மகிந்தரின் சொற்கள் கோபாவேசத்துடன் வெளிவந்தன.

சட்டென்று திரும்பிப் போய்விட நினைத்தாள் அருள்மொழி. ஆனால் ரோகிணியைப் பார்க்காமல் திரும்புவதற்கும் மனமில்லை. மகிந்தரின் சொற்களும் இளங்கோவைப் பற்றியதாக இருந்தன. ஆகவே சற்றுத் தயங்கி நின்றாள்.

“ரோகிணி! நான் பெற்ற மகள்தானா நீ? நீயா இப்படி மாறிப் போனாய்? இல்லை, உன்னை அந்தக் கொடும்பாளூர் இளவரசன் இப்படி மாற்றிவிட்டனா?’’

“அப்பா! அவரைப் பற்றி ஒன்றுமே பேசாதீர்கள்.’’

“ரோகிணி! எவன் உனக்கு எமனாக வந்தானோ, அவனுக்காகவே நீ பரிந்து பேசுகிறாய்! வேண்டுமென்றே உன்னைக் கொல்ல நினைத்துக் கொலையும் செய்துவிட்டான் அவன். இப்போது அவனைப் பார்க்க வேண்டுமென்பதற்குத்தான் பிடிவாதம் பிடித்து இங்கே வந்திருக்கிறாய். மகளே நீ இப்படி மாறுவாய் என்று நான் கனவுகூடக் காணவில்லை.’’

“இல்லையப்பா! நான் அவரைப் பார்க்க வரவில்லை!” என்றாள் ரோகிணி. ரோகிணியின் குரல் உயிரற்று ஒலித்தது.

மகிந்தர் தமது மகளிடம் சீறினார். “பொய்! பொய்! அவ்வளவும் பொய்! இனி நீ கூறுவது எதையுமே என்னால் நம்ப முடியாது. இப்படிதான் நீ தொடக்கத்திலிருந்தே என்னை ஏமாற்றிக்கொண்டு வந்திருக்கிறாய் என்று தெரிகிறது. ரோகணத்தில் அவனுக்கு நான் அளித்த மரண தண்டனையிலிருந்து நீதான் அவனைக் காப்பாற்றியிருக்கிறாய். அவன் மணிமுடியை எடுத்து வருவதற்கும் நீதான் காரணம். நான் சோழர்களிடம் சரணடைவதற்கும் நீதான் காரணம். இப்போது நான் என்னுடைய நகரத்தையும் சொந்த மகனையும் இழந்து நிற்பதற்கும் நீதான் காரணம். இவ்வளவையும் நீ அவன்

ஒருவனுக்காகத்தான் செய்திருக்கிறாய். நினைத்துப் பார்த்தால் என்னுடைய நெஞ்சு கொதிக்கிறது, ரோகிணி.''

ரோகிணி தேம்பினாள். அவளுடைய தேம்பல் ஒலியைக் கேட்ட அருள்மொழியின் மனம் ரோகிணிக்காகப் பாகாக உருகியது. 'அவளுடைய தந்தையார் கூறுவதெல்லாம் மெய்தானோ! கொடும்பாளூர் இளவரசருக்காகவே அவள் இவ்வளவையும் செய்திருக்கிறாளா?''

மெல்லக் கதவைத் திறந்துகொண்டு அருள்மொழி அறைக்குள் நுழைந்தவுடன், மகிந்தர் அவளை வரவேற்பது போல் நடித்துவிட்டு, வேகமாக வெளியேறினார். கட்டிலில் ரோகிணியின் அருகில் அமர்ந்து அவள் கரங்களைப் பற்றித் தன் மடிமீது வைத்துக்கொண்டாள் அருள்மொழி. ரோகிணியின் உருவமே அடியோடு மாறியிருந்தது. அவளுக்கு நெற்றிக்காயம் இன்னும் முற்றிலும் ஆறவில்லை.

அருள்மொழியின் கண்களில் தெரிந்த கனிவு ரோகிணிக்கு ஆறுதல் தந்தது.

“என்னை மன்னித்துக்கொள் ரோகிணி. ஆனைமங்கலத்துக்கே நேரில் வந்து உன்னை நான் பார்த்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அப்போது நீ ஆபத்தான நிலையில் இருந்தது எனக்குத் தெரியாது''என்றாள் அருள்மொழி.

“ஏன் கொடும்பாளூர் இளவரசர் சொல்லவில்லையா, அக்கா?''என்று கேட்டாள் ரோகிணி. உடலைப்போல் குரலும் ரோகிணிக்கு நலிந்து போயிருந்தது.

“ஒருவேளை அவருக்கே அது தெரியாமல் இருந்திருக்கலாம். அவர் கூறியதைக் கேட்டபோது எனக்கு அது அபாயகரமானதாகத் தோன்றவில்லை. சிறுகாயம் என்றுதான் அவர் நினைத்திருந்தார்.''

“இப்போது இளவரசர் எங்கே அக்கா இருக்கிறார்?''

அருள்மொழி பதிலளிக்கவில்லை. இரக்கத்துடன் ரோகிணியைப் பார்த்துச் சிரிக்க முயன்றாள்.

“ஏன் அக்கா, சொல்லக்கூடாதா?”என்று மீண்டும் கேட்டாள் ரோகிணி.

நேரடியாக அதற்கு விடையளிக்காமல், “ரோகிணி உன் தந்தையார் பேசிய பேச்சில் ஒரு பகுதி என் செவிகளில் விழுந்தது; அவர் கூறியதெல்லாம் மெய்தானா?”என்றாள் அருள்மொழி.

“உங்களை நான் ஒன்று கேட்கிறேன்; நீங்கள் என்னிடம் வேறு எதையோ கேட்கிறீர்களே?”

“இரண்டுக்கும் தொடர்பு இருக்கிறதா என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன், ரோகிணி.”

“தெரிந்து கொண்டால் அவர் எங்கே இருக்கிறார் என்பதக் கூறுவீர்களா?”

அருள்மொழி பதிலளிக்கவில்லை. ரோகிணியையே கண்ணிமைக்காது கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். ரோகிணியின் உள்ளத்தில் மறைந்து கொண்டிருந்த ஏதோ ஒன்றை அவள் தேடுவதுபோல் தோன்றியது.

“அக்கா! உங்களிடம் இனியும் நான் எதற்காக மறைக்கவேண்டும்? ஆனைமங்கலத்திலேயே நான் இறந்து போயிருந்தால் அது என்னோடு ஒன்றாய்ப் போயிருக்கும். ஆனால் நான் சாக விரும்பவில்லை; அவரைப் பார்த்து என்னை மன்னிருக்கும்படியாகக் கேட்ட பிறகே சாக விரும்பினேன். தந்தையார் கூறியது அவ்வளவும் உண்மைதான். இந்தமுறை அவர் ஈழத்துக்குப் போனபோதுகூட அவர் பத்திரமாகத் திரும்பவேண்டுமென்பதற்காகச் சில விவரங்களைச் சொல்லித் தான் அனுப்பினேன்.”

அருள்மொழியின் இருதயத்தையே இரு கூறாகப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட்டது ஒரு நெடுமூச்சு.

“அக்கா! அவரை நான் எப்படியும் பார்க்கவேண்டும் அக்கா! அவரைப் பார்ப்பதற்காகத்தான் இந்த உயிர் பத்திரமாக இருந்திருக்கிறது; அதற்காகவே நான் இங்கு

வந்திருக்கிறேன். அவர் இப்போது எங்கே அக்கா இருக்கிறார்?''

ரோகிணியை அணைத்துக்கொண்டு மாலை மாலையாகக் கண்ணீர் சொரிந்தாள் அருள்மொழி. ஆனால் ரோகிணியின் கேள்விக்கு மட்டிலும் அவள் வாய் திறந்து விடையளிக்கவில்லை.

9. பெண்ணென்ற பெருந்தெய்வம்

ரோகிணியின் அறையை விட்டு அருள்மொழி எழுந்து செல்வதற்கு ஒரு நாழிகைப் பொழுதாயிற்று. அதற்குள் இளங்கோவைப் பற்றிய செய்திகள் ஏதும் அருள்மொழியிடமிருந்து ரோகிணிக்குக் கிடைக்கவிலலை. அருள்மொழி புறப்படும் வரையில் பொறுத்துக் கொண்டிருந்த ரோகிணி, மேலும் பொறுக்க முடியாதவளாய் “என்னை ஏமாற்றிவிட்டுப் போகப் பார்க்கிறீர்களே அக்கா! இது நியாயமா?”என்று கேட்டாள்.

“ரோகிணி! ஆத்திரப்படாதே, அம்மா. நானா உன்னை ஏமாற்றுவேன்?

அம்மங்கையைப்போல் நீயும் எனக்கொரு தங்கையல்லவா? நான் யாரையுமே என்றைக்குமே ஏமாற்ற மாட்டேனம்மா!” குரல் தழுதழுக்க ரோகிணியைத் தழுவிக்கொண்டாள் அருள்மொழி. பிறகு திரும்பி நடந்தாள்.

“ஒன்றும் சொல்லாமலே போகிறீர்களே, அக்கா!”

“சொல்லக்கூடிய நிலையென்றால் சொல்லாமல் இருப்பேனா?”

மாளிகையை விட்டு வெளியில் வந்த அருள்மொழி தான் தரையில் நடப்பதாக உணரவில்லை. அவள் எடுத்து வைத்த ஒவ்வொரு அடியும் கடலுக்குள் எடுத்து வைப்பது போலிருந்தது. அவள் கணத்துக்குக் கணம் கீழே, கீழே போய்க் கொண்டிருந்தாள். கீழே, கீழே, கீழே கடலின் அடிவயிற்றுக்கே போய்ச் சேர்ந்தாள் அவள்.

அதிலிருந்து மீண்டும் எழும்பி வருவதற்கு அவளுக்குப் பல யுகங்கள் சென்றன. பல விநாடிகள் என்றாலும் அவை அவளுக்கு யுகங்களே.

சிறிது நேரம் அந்தப்புரத்தில் ஒதுங்கி, தன்னை மறு பிறவி எடுத்தவளாக மாற்றிக்கொண்டு, நிலவறைக்குச் சென்றாள் அருள்மொழி. வழக்கமாகக் கூண்டுப் புலி போல் உலவும் இளங்கோ, வழக்கத்துக்கு மாறாகத் தலையைக்

கரங்களில் கவிழ்த்துக் கொண்டு, ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுடைய கவனம் எங்கோ வேறிடத்தில் நிலைத்திருந்தது. ரோகிணியை நினைத்துக் கொண்டிருந்தான் போலும்!

அருள்மொழி வந்து காத்து நின்றது அவன் உணர்வில் படவில்லை.

“இளவரசே!” திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான் இளங்கோ. எழுந்து அருகில் வந்தான்.

இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்ட போது, இந்த உலகத்தின் துன்பமெல்லாம் இரு கூறாகப் பிரிந்து இருவர் முகங்களிலும் தேங்கி நின்றது.

“நங்கையாரே!”

“எனக்கு நீங்கள் ஒரு வரம் தரவேண்டும். தருவீர்களா?’’

“வேண்டாம், நங்கையாரே, வேண்டாம்! கடவுளிடம் தான் மனிதர்கள் வரம் கேட்பார்கள். நான் இந்த நாட்டின் அடிமைகளில் ஒருவன். என்னைப் பொறுத்த வரையில் நீங்கள் தெய்வத்துக் கொப்பானவர்கள். இத்தனை பெரிய சொல்லால் என்னை உயர்த்த முயலாதீர்கள், இளவரசி! ஆணையிடுங்கள்.’’ “கொடுப்பீர்களா?’’

“கட்டளையிடுங்கள்!”

“ரோகிணி உங்களைப் பார்க்கத் துடிக்கிறாள். பார்ப்பதற்காகவே அவள் உடல் உயிரைச் சுமந்து கொண்டிருக்கிறது. அவளை அவள் தந்தையார்

இங்கே சுமந்து கொண்டு வந்திருக்கிறார். பார்த்து விட்டால் கட்டாயம் அவள் பிழைத்துக் கொள்வாள்!”

வேதனையோடு சிரித்தான் இளங்கோ. “என்னைப் பார்க்காமல் அவள்

இறந்துவிடுவாள் என்றால், அதை நான் வரவேற்கிறேன் இளவரசி!”

“இளவரசே!”

“நான் இப்போது இளவரசனில்லை. அப்படி இருந்தவனைத்தான் இப்படி மாற்றிவிட்டாள் அவள். அவள் என்னை எந்த நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்து விட்டாள். பார்த்தீர்களா? என்னுடைய சிறை வாழ்க்கையை நாளைக்கு நீங்கள் மறந்துவிடலாம்; என்னைச் சிறையிட்ட கொடும்பாளூர் அரசர்கூட மறந்துவிடலாம். என்னால் மறக்கவே முடியாது, இளவரசி!”

“எனக்கு நடந்தவையெல்லாம் தெரியும்”என்று அழுத்தமாகக் கூறினாள்

அருள்மொழி. “உங்களுக்காக அவள் செய்தவற்றையெல்லாம் மறந்துவிடாதீர்கள். அவற்றை நினைத்துக்கொண்டால், இந்த ஒரே குறை மறைந்து போகும். நல்லவற்றையே நினைத்துப் பார்த்துத் தீயவற்றை மறந்துவிட வேண்டுமென்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா?”

“உங்களை வேண்டிக்கொள்கிறேன், என்னிடம் அவளைப் பற்றிப் பேசவே பேசாதீர்கள். அவள் செய்திருக்கும் துரோகத்துக்கு மரணம்கூடச் சரியான தண்டனையாகாது.”

“அவள் துரோகிதான்”என்று அருள்மொழி கூறியவுடன், துணுக்குற்று அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான் இளங்கோ. “அவள் துரோகிதான்”என்று மீண்டும் கூறினாள் அருள்மொழி. “அவள் உங்களுக்காக அவளுடைய தாய்த் திருநாட்டுக்கே துரோகம் செய்திருக்கிறாள். அவளுடைய தந்தையாருக்கும், குடும்பத்தாருக்கும் துரோகம் செய்திருக்கிறார்கள். அவளுடைய துரோகத்தால் உங்களையே காப்பாற்றி உங்கள் நாட்டின் மானத்தையும் உயர்த்தியிருக்கிறாள். கொடும்பாளூர் இளவரசே! இப்போது சொல்லுங்கள்; கொடுமை நிறைந்த துரோகிதானே அவள்?” வெறி கொண்டவன்போல் விழித்தான் இளங்கோ.

“தயவு செய்து என்னைத் துன்புறுத்தாதீர்கள். முடியாது, முடியாது, முடியவே முடியாது”என்று குமுறிக்கொண்டே மூலைக்கு ஓடினான். பிறகு அருள்மொழி கால் கடுக்க

நின்று பார்த்தாள். அவன் திரும்பவே இல்லை. எனவே, பேசாமல் திரும்பி நடந்தாள்.

நள்ளிரவு நேரம். தஞ்சை அரண்மனையும் அதைச் சூழ்ந்திருந்த மாளிகைகளும், தோட்டங்களும், விடுதிகளும் இருட்போர்வைக்குள் துயின்றுகொண்டிருந்தன. காவலர்களின் கவனம் அரண்மனைக் கோட்டைக்கு வெளிப்புறம் திரும்பியிருந்தது.

மகிந்தரின் மாளிகையில் ரோகிணியைத் தவிர மற்றவர்கள் உறங்கிவிட்டார்கள். மகிஷியாரையும் கந்துலனின் மகளையும் கூட உறக்கம் விடவில்லை. ரோகிணி மட்டிலும் விளக்கேற்றும் நேரத்தில் அருள்மொழி தன்னிடம் வந்து கூறிய சொற்களை அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தாள். “இரவில் உறங்கிவிடாதே, ரோகிணி! எந்த நேரமானாலும் நான் வருகிறேன்”என்று சொல்லிப் போனாள் அவள்.

அறைக்குள்ளே காற்று வீசுவதுபோல் ஓசை புகுந்தது. அதற்குள் நிழல்களும் தெரிந்தன. கதவோரத்தில் வந்து நின்ற அருள்மொழி, மற்றவர்களின் உறக்கத்தைக் கலைக்காமல் கட்டில் அருகில் வந்தாள். மெல்ல ரோகிணியைக் கைத்தாங்கலாகப் பற்றி அறைக்கு வெளியே கொண்டு வந்தாள்.

கதவை ஒட்டி நின்றுகொண்டிருந்தான் மாங்குடி மாறன். அருள்மொழி சைகை செய்யவே, அடிபட்ட மானைத் தூக்குவதுபோல், மெல்ல ரோகிணியைத் தூக்கிக் கொண்டு இருளோடு இருளாக நகர்ந்தான் மாறன்.

அருள்மொழியும் நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்ததால் ரோகிணி அச்சுறவில்லை.

“நாம் எங்கே அக்கா போகிறோம்?”என்று அருள்மொழியின் செவி ஓரத்தில் கேட்டாள் ரோகிணி. பதிலளிக்காது அவள் வாயைப்பொத்தி, மௌனமாக வரும்படி எச்சரிக்கை செய்தாள் அருள்மொழி.

வானத்துத் தாரகைகளின் ஒளிகூட ரோகிணியின் மேல் படாதவாறு, அவளை எங்கெங்கோ மறைத்துக்கொண்டு நடந்தான் மாறன். மூச்சு விடுவதற்கே அஞ்சியவள்போல் அருள்மொழி அவனைப் பின்பற்றினாள். நிலவறையின் சுரங்க வழி வாயிலுக்கு வந்தவுடன், மாங்குடிமல்லனின் பணி முடிந்து விட்டது போலும். மெதுவாக ரோகிணியை இறக்கி விட்டு, அருள்மொழியிடம் ரகசியமாக, "இங்கேயே காத்திருக்கிறேன் இளவரசி; இளவரசருக்குக்கூட நான் செய்திருப்பது தெரியக்கூடாது"என்றான்.

சங்கிலி விளக்கை ஒரு கரத்தால் பற்றிக்கொண்டு, ரோகிணியைத் தோளில் சாய்ந்தவாறே அடிமேல் அடி வைத்து நடந்தாள் அருள்மொழி.

ரோகிணி வைத்த ஒவ்வொரு அடியும் அவள் மரணத்தை நோக்கி வைக்கும் அடி போல் அருள்மொழிக்குத் தோன்றியது. அவளைச் சுமந்து செல்ல முயன்றாள் அருள்மொழி. ரோகிணி இணங்கவில்லை.

"ஏனக்கா அஞ்சுகிறீர்கள்? அவரைக் காணாதவரையிலும் எமனே என் எதிரில் வந்து அழைத்தாலும் நான் போக மாட்டேன், அக்கா!" தள்ளாடித் தடுமாறி நடந்தார்கள் இருவரும். மேல் மூச்சுக் கீழ்மூச்சு வாங்கியது ரோகிணிக்கு. என்றாலும் அவள் சிரித்தாள். அருள்மொழிக்காகச் சிரித்தாள். இப்படி ஓர் உடன் பிறவாத் தமக்கை தனக்குக் கிடைத்ததற்காக அவள் மனம் பூரித்து வெடித்துவிடும் போலிருந்தது.

விளக்கொளியால் படிகளில் நிழலாடுவதைக் கண்ணுற்ற இளங்கோ திடுக்கிட்டு எழுந்தான். சந்தடிசெய்யாமல் வந்து ஓர் ஓரமாக நின்றுகொண்டு வந்தவர்களை உற்றுப் பார்த்தான். விளக்கொளி அவர்களை அவனுக்குக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டது. இருள் அவனை விழுங்கிக்கொண்டு அவர்கள் கண்களிலிருந்து அவனை மறைத்தது.

'யாரது! ரோகிணியா! ரோகிணிதானா அவள்!'

எலும்புக் கூடொன்று எங்கிருந்தோ நள்ளிரவில் நடனம் பயின்றாடிக்கொண்டு வருவதுபோல் தோன்றியது

அவனுக்கு. தன்னுடைய நெஞ்சத்தை இருகரங்களாலும் இறுகப்பற்றிக் கொண்டான். இருளில் வழியே விழிகளைச் செலுத்தி அவளை அணு அணுவாக மென்று தின்றான். ஓரளவு ஒட்டிக் கொண்டிருந்த அவள் உயிரை அவன் விழிகள் உறிஞ்சின. பிறகு சரேலென்று அம்பென எதிர்மூலைக்குத் திரும்பிப் போனான்.

இதயம் வெடிப்பதுபோல் இருமலும், விம்மலும், தேம்பலும் ஒலித்தன, அவன் செவிகளில்.

ரோகிணியின் விழிகள் நிலைகுத்திவிட்டன. அங்கே வரும் வரையில் இளங்கோவை அந்த இடத்தில் காணப்போகிறோம் என்ற எண்ணமே ஏற்படவில்லை அவளுக்கு. ‘இது நிலவறைச் சிறைச்சாலையல்லவா? கதவுகளும் பூட்டப்பட்டிருக்கின்றனவே! இளங்கோவின் உருவந்தானா இருளுக்குப் பின்புறம் தெரிவது?’

“இளவரசே!” என்று விம்மினாள் ரோகிணி.

தலையைக் குனிந்துகொண்டு வந்திருப்பவர்களை ஏறிட்டுப் பாராமல் கதவருகே நடந்து வந்தான் இளங்கோ.

விளக்கை உயர்த்திப் பிடித்த அருள்மொழி அவனுடைய குனிந்த பார்வையைக் கண்டுகொண்டாள். ரோகிணி அவனை நன்றாகப் பார்க்க வேண்டுமென்பதற்காக விளக்கொளியை அவன் பக்கம் திருப்பினாள்.

அவனும் சரேலென்று பின்புறம் திருப்பிக் கொண்டான்.

“இளவரசே!” என்று கெஞ்சினாள் அருள்மொழி. ரோகிணி விம்மி விம்மி அழுதாள்.

“நான் யாரையும் இப்போது பார்க்க முடியாது நங்கையாரே! தயை செய்து திரும்பிச் செல்லுங்கள்!”

“இளவரசே! ஒரே ஒருமுறை என்னைச் சற்றே திரும்பிப் பார்க்கமாட்டீர்களா? நான் இப்பொழுது எப்படியிருக்கிறேன் என்று பார்ப்பதற்கு உங்களுக்கு விருப்பமில்லையா?”ரோகிணி கெஞ்சினாள்; கதறினாள்; அழுதுகொண்டே தரையில் சாய்ந்தாள்.

அருள்மொழியின் முறையீடுகள் சிறைச்சாலையின் இரும்புக் கதவுகளைக்கூட உருக்கக்கூடியவை. ஆனால் அவைகளால் அவனை உருக்க முடியவில்லை போலும்.

பின்புறம் திரும்பி நின்றவன் முன்புறம் திரும்பவே இல்லை. அவன்மீது படிந்த விளக்கொளி அவனை வானத்துக்கும் பூமிக்கும் உயர்ந்தவனைப்போல் எடுத்துக்காட்டியது. பின்புறம் கைகளை இறுகக் கட்டிக்கொண்டு அவன் சிலைபோல நின்றான்.

அவன் செவிகள் அருள்மொழிக்குக்கூட அப்போது செவிடாகிவிட்டன.

“இளவரசே! என்னை நீங்கள் முகம் கொடுத்துப் பாராதது முற்றிலும் சரிதான். எனக்கு இந்தத் தண்டனை போதவே போதாது. ‘என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்’என்று நான் இனிச் சொல்லமாட்டேன். எனக்கு இனி மன்னிப்பே கிடையாது. நீங்கள் என்னைப் பார்க்காவிட்டாலும், நான் உங்களைப் பார்த்துவிட்டேன். இது போதும் எனக்கு.’’

பின்புறம் திரும்பிக்கொண்டிருந்த இளங்கோவின் விழிகள் தாரை தாரையாகக் கண்ணீரைப் பொழிந்தன. அவர்கள் அங்கிருந்து திரும்பும் வரையிலும் அவர்களைப் பாராமலே அவன் நின்றுகொண்டிருந்தான். பிறகு விளக்கொளி விலகிவிலகிச் சென்றது. படிகளில் ஓசை கேட்டது. இருள் அவனை நன்றாகச் சூழ்ந்து கொண்டது.

அவன் சட்டென்று திரும்பிச் சிறைக்கதவில் தன் முகத்தை அழுத்திக் கொண்டே அவர்கள் செல்வதைக் கண்ணிமைக்காது கவனித்தான். சிறைக் கம்பிகள் கண்ணீர் வடித்தன.

10. இரவுப் பொழுது

கடினமான கருங்கற் பாறைகளினூடே கன்னற்சுவை தண்ணீர் கசிவதுண்டு; கல்லைவிடக் கடினமான சித்தம் படைத்தவர்கள் கூடக் கலக்கமுறுவதுண்டு. ஆனால் இளங்கோவின் உருவம் கற்சிலையை யொத்ததே தவிர, அவன் உள்ளம் கனிவுடையதுதான். அங்கே கல் இல்லை, கரும்பு இருந்தது.

நிலவறைப் படிகளில் ரோகிணியின் நிழலாடி மறையும் வரையில் அந்தப் பக்கமே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் இளங்கோ. முதலில் அவள் மறைந்தாள்; பிறகு அவளுடைய நிழல் அவளைப் பின்பற்றியது. அடுத்தாற்போல் எங்கும் இருள் சூழ்ந்தது.

கால்கடுக்க இரும்புக் கதவோரமாக நின்றுவிட்டுச் சோர்வுடன் திரும்பிச்சென்று தன் படுக்கையில் சாய்ந்தான் இளங்கோ. ஒரே ஒரு முறை, அருள்மொழியின் விருப்பத்துக்காகவாவது, ரோகிணியை ஏறிட்டுப் பார்த்திக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது அவனுக்கு. முகத்துக்கு முகம் காணத்துடித்த ஆசையில் ரோகிணியைவிட இளங்கோ எந்த விதத்திலும் குறைந்து விடவில்லை. ஆனால் எப்படியோ தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு விட்டான்.

அவள் எதிரில் அவனால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது. ஆனால் அவள் போனபிறகு?...

‘ரோகிணி! இந்த நிலையில் உன்னை எப்படி நங்கையார் உன் மாளிகையிலிருந்து அழைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள்? எப்படி உன்னால் இவ்வளவு தூரம் நடந்துவர முடிந்தது?- சிறைக்கதவுகளை உடைத்துக் கொண்டு வந்து வாடிய பூச்சரம் போன்ற உன்னை, மெல்லச் சுமந்து கொண்டு போய் உன் அறையில் விட்டு வந்தால்தான் என்ன?’

ரோகிணியைப்பற்றி அருள்மொழி கூறிச்சென்ற சொற்கள் ஒவ்வொன்றுமே அவன் உள்ளத்திலிருந்து

கொண்டு எதிரொலி செய்தன. ‘அருள்மொழியார் கூறியது அனைத்துமே உண்மைதான். எனக்கு உதவி செய்வதாக எண்ணிக்கொண்டு என் நாட்டுக்கு அவள் எவ்வளவோ உதவிகள் செய்திருக்கிறாள். செய்த நன்மைகள் அனைத்தையும் மறந்துவிட்டு அவள் செய்த ஒரே குற்றத்துக்காக அவளை இவ்வளவு கடுமையாகத் தண்டித்து விடலாமா?’

ரோகிணியைப் பற்றிய நினைவுகளின் அடித்தளத்தில் அருள்மொழி நங்கையும் அழுத்தம் நிறைந்த உறுதியுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள். “முதன் முதலில் நான் சிறைப் பட்டவுடன் எதிரில் மயங்கி வீழ்ந்த அதே அருள்மொழிதானா இவள்? அன்றைக்கு அருள்மொழியைப் பற்றி நினைத்தவையெல்லாம் ஒருவேளை தவறாகக்கூட இருக்குமோ? ரோகிணியைப் போலவே, நங்கையாரின் மனமும் வேறுவிதமாக இருந்திருக்குமானால் ரோகிணியை இங்கே எப்படிக் கொண்டு வந்திருக்க முடியும்?

இளங்கோவின் குழப்பம் இன்னும் தீர்ந்தபாடில்லை. சிறைக்குள்ளே விரிக்கப்பட்டிருந்த படுக்கையில் அவன் புரண்டு புரண்டு படுத்தான். அவனுடைய மனமும் புரண்டு கொண்டேயிருந்தது.

படிகளில் ரோகிணியைத் தாங்கியவாறே நடந்த அருள்மொழிக்கே இளங்கோவின் பிடிவாதம் கோபத்தை எழுப்பியது. ரோகிணியிடம் ஏதாவது ஆறுதல் கூறி, அவளுக்கு அமைதி தேடித்தர விரும்பினாள். சந்தடியின்றித் திரும்ப வேண்டிய வேளையாதலால் அவர்கள் இருவரும் பேசிக் கொள்ளவில்லை.

வெளிப்புறம் சுரங்கப் பாதையை ஒட்டினாற்போல் காத்துக் கொண்டிருந்த மாங்குடி மாறன், மீண்டும் ரோகிணிக்கு உதவி செய்ய முன்வந்தான்.

முன்பு சுமந்து கொண்டு வந்தது போலவே திரும்பவும் அவளைக் கொண்டு போய்விட நினைத்தான்.

“வேண்டாம் ! இப்போது என்னால் நடக்க முடியும்”என்றாள் ரோகிணி,

“சிறிது தூரம் எங்களுடன் துணைக்கு வந்தால் போதும். என்னுடைய சோர்வெல்லாம் நீங்கி விட்டது”என்றாள்.

வியப்போடு அருள்மொழியும் மாங்குடி மாறனும் ரோகிணியைப் பார்த்தார்கள். அவளோ தன் முத்துப்பல் வரிசை தெரியச் சிரித்து, “மெல்ல மெல்ல நடந்தே போய் விடலாம் அக்கா! உங்களுடைய தோளில் சாய்ந்துகொண்டே நான் நடந்து வருகிறேன்”என்றாள்.

மாளிகையை அவர்கள் நெருங்கியவுடன் மாங்குடி மாறன் விடை பெற்றுக் கொண்டு இருளில் மறைந்தான். ரோகிணி சற்றே தாமதித்து நின்று அருள்மொழியின் முகத்தை நோக்கினாள்.

“என்ன ரோகிணி?”

“இப்படிச் சிறிதுநேரம் அமைதியாகப் புல்தரையில் உட்கார்ந்துவிட்டுப்போகலாமா, அக்கா?”அருள்மொழியின் மறுமொழியை எதிர்பாராமலே ரோகிணி தரையைநோக்கிச் சரிந்தாள். அருள்மொழிக்கும் அங்கு உட்காருவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

சிறிதுநேரம் மௌனமாக வானத்தை உற்றுப் பார்த்து கொண்டிருந்தாள் ரோகிணி. பூங்காவின் மென்காற்று நறுமணத்தோடு நெஞ்சை நிரப்பியது.

அவள் தனக்குள்ளாகவே புன்னகை செய்து கொண்டாள்.

ரோகிணியின் மனநிலை அருள்மொழிக்குப் புரியவில்லை. இளங்கோ அவனை ஏறிட்டுப் பார்க்காததால், தாங்க முடியாத ஏமாற்றத்தால் அவள் தவித்துக் கொண்டிருப்பதாக அருள்மொழி நினைத்தாள். எப்படியாவது ரோகிணிக்கு ஆறுதல் கூறவேண்டுமென்பதுதான் அவள் எண்ணம்.

“இன்றைக்கு இந்த உலகமே என் கண்களுக்கு மிகமிக அழகாக இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது அக்கா!” என்று தொடங்கினாள், ரோகிணி. “வானத்தைப் பாருங்கள்! வாரி இறைத்த வைரமணிகளைப் போல் நட்சத்திரங்கள் கண் சிமிட்டுகின்றன. பூங்காற்றின் சுகந்தத்தில் எவ்வளவு

மயக்கம் கலந்திருக்கிறது தெரியுமா? மனங்கொண்ட மட்டும் இந்தக் காற்றைச் சுவாசித்துக் கொண்டு, கண் இமைக்காது இப்படியே பச்சைப் புல்மீது படுத்துக் கிடக்கலாம் போல் தோன்றுகிறது!"

துன்பம் மிகுதியாகி, அதைத் தன்னிடமிருந்து மறைப்பதற்காகவே ரோகிணி இப்படிப் பேசுகிறாள் என்று நினைத்தாள் அருள்மொழி.

"ரோகிணி! நீ வீணாகக் கலங்கிப் போயிருக்கிறாய். கொடும்பாளூர் இளவரசர் உன்னிடம் இரக்கமின்றி நடந்து கொண்டதால் உன்னிடம் அவருக்கு அன்பில்லை என்று நினைக்கிறாய் போலும்!"

கலகலவென்று சிரித்தாள் ரோகிணி. அருள்மொழியின் அறியாமையை எண்ணிச் சிரித்த சிரிப்பு அது. அருள்மொழியோ, அதைச் சித்தக் கலக்கம் என்று எண்ணி விட்டாள்.

"இதோ பார் ரோகிணி! கொடும்பாளூர் இளவரசர் வெளித் தோற்றத்துக்கு எப்படி நடந்து கொண்டாரோ அதேபோல் அவர் மனம் நடந்துகொள்ளவில்லை. அவர் பிறந்த கொடும்பாளூர்க் குலமே அப்படிப்பட்ட குலம். ஆராய்ந்து பாராமல் ஆத்திரப் படுவார்கள். பிறகு அதற்காகக் கண்ணீர் சிந்துவார்கள்.''

அந்தக் குலத்தைப் பற்றி மேலும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக, ரோகிணி இன்னும் நெருக்கமாக நகர்ந்து வந்து அருள்மொழியின் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டாள்.

ரோகிணியின் ஸ்பரிசம் ஏனோ இந்த முறை அருள்மொழியை மெய்சிலிர்க்க வைத்தது. அவள் தன்னையே மறந்துவிட்டுப் பேசலானாள்.

"கொடும்பாளூர்க் காரர்களின் குண விசித்திரங்களை நீ சிறிது தெரிந்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் ரோகிணி!" என்றாள் அருள்மொழி. "உண்மையாகவா, அக்கா!"

“ஆமாம்; இல்லாவிட்டால் இளவரசரின் தந்தை பெரிய வேளார் தம்முடைய சொந்தக் குமாரரையே சிறையில் அடைத்து வைக்கத் துணிவாரா?”

“என்ன!”

“ஆமாம், ரோகிணி! அவர் செய்த கொடுமைதான் இது. இதனால் அவருக்குத் தன் குமாரர் மீது ஆசையோ, பாசமோ இல்லை என்று நினைக்கிறாயா? அன்பு கிடையாது என்று எண்ணுகிறாயா? நம் எல்லோரையும் விட இளவரசர் மீது உயிரையே வைத்திருப்பவர் பெரியவேளார் தாம்.”

யாருக்குமே வெளியிடக் கூடாதென்று வைத்திருந்த ரகசியத்தை அருள்மொழி ரோகிணியிடம் வெளியிட்டு விட்டாள். ரோகிணியின் துன்பத்தை அவள் குறைக்க விரும்பியதும் ஒரு காரணம். இரவு நேரமும், தனிமையும் அவளுடைய சொந்தக் கலக்கமும், பிற காரணங்கள். மேலும் ஓர் முக்கியமான காரணமும் இருந்தது.

ரோகிணியின் நினைவில்கூட இளங்கோ மிகவும் உயர்ந்தவனாகவே விளங்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டாள். இளங்கோ ஒன்றும் தவறு செய்துவிடவில்லை. அவனுக்கு வேறு யாருமே தண்டனை அளித்து விடவில்லை. என்றுமே தவறு செய்யாத மனம் இளங்கோவின் மனம். அவனுக்குத் தண்டனையளிக்கக் கூடிய தகுதி உள்ளவர்கள், சக்கரவர்த்தியைத் தவிர சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் வேறு யாருமே கிடையாது. சக்கரவர்த்தி இருந்திருந்தால் இப்படி நடந்திருக்கவே நியாயமில்லை. இவற்றை ரோகிணிக்கு உணர்த்தவே அவளிடம் உண்மையைக் கூறினாள் அருள்மொழி.

“இளவரசரைவிட அவர் தந்தையார் மிகவும் பயங்கரமானவரா?”என்று கேட்டாள் ரோகிணி.

“கொடும்பாளூர்க்காரர்களே பொதுவில் பயங்கரமானவர்கள் தாம். சோழ சாம்ராஜ்யத்தைப் பற்றிய எந்த விஷயமும் அவர்களுடைய உயிரைவிட மேலானது; அவர்களுடைய கொடும்பாளூர்க் கோனாட்டைவிட முக்கியமானது. எதைக் கடமை என்று கருதுகிறார்களோ

அதற்காக அவர்கள் தங்களையும் தங்கள் உடைமைகளையும் ஆசாபாசங்களையும் நொடிப்பொழுதில் தியாகம் செய்து விடுவார்கள். கடமை வெறி கொண்ட உத்தமசீலர்கள் அவர்கள்.”

இதைக் கேட்பதற்கே நடுக்கமாக இருந்தது ரோகிணிக்கு. வெறி என்ற சொல்லை, அருள்மொழியின் வாயால் கேட்ட பிறகு, அவளுக்கு அருள்மொழியின் கூற்றை அப்படியே நம்பத்தான் வேண்டியிருந்தது.

தன்னை ஒருமுறை இளங்கோ கடலில் தூக்கி எறிய முயன்றதை ரோகிணி இப்போது நினைவுபடுத்திக் கொண்டாள். அவள் தேகம் மேலும் நடுங்கியது.

11. கடமை வெறியர்!

ரோகிணியின் நீண்ட நெடுநேர மௌனத்தை அறிந்தபோது தான் அருள்மொழிக்கு அவளுடைய அச்சம் தெரிந்தது. ஆறுதல் அளிக்க முயன்று அச்சத்தைக் கொடுத்து விட்டதற்காக ஒரு கணம் தன் உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டாள் அருள்மொழி. இரவு நேரத்தில் இதயத்தின் கதவுகள் எப்படியெல்லாமோ திறந்துகொண்டு ரகசியங்களையெல்லாம் வெளியில் வாரிக் கொட்டிவிடுகின்றன.

“வீணாக உன்னைக் கலங்க வைத்துவிட்டேன் ரோகிணி! பெரிய வேளார் செய்திருக்கும் காரியம் என்னை அளவுக்கு மீறிப் புண்படுத்தியிருக்கிறது. அதனால் ஏதேதோ பேசிவிட்டேன்”என்று மன்னிப்புக் கோரும் குரலில் கூறினாள்.

“இளவரசரும் அவருடைய தந்தையாரைப் போலத்தானே அக்கா நடந்து கொள்வார்?”

“இல்லவே இல்லை! என்று கூறி நகைத்தாள் அருள்மொழி.

“இளவரசர் இப்போது சிறைக்குள்ளே என்ன நினைத்துக் காண்டிருப்பார், தெரியுமா? சிறைக்கதவுகளை உடைத்துக் கொண்டு வந்து ரோகிணியைப் பார்க்க வேண்டுமென்று துடித்துக் கொண்டிருப்பார்.

தம்முடைய பிடிவாதத்திற்காகப் பிராயச்சித்தம் செய்வது பற்றி ஆலோசனை செய்து கொண்டிருப்பார். அவருடைய உடல் அங்கேயும் மனம் இங்கேயும் தான் இருக்கும்.”

இப்படிச் சொல்லிவரும் வேளையில் அருள்மொழியின் குரல் தழுதழுத்ததை ரோகிணி கவனிக்கவில்லை. எவ்வளவு பெரிய வேதனைச் சுமையை அருள்மொழி உள்ளே அழுத்திக்கொண்டு இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கிறாள் என்பது ரோகிணிக்குத் தெரியாது.

ரோகிணி நீலவானின் நெடும் பரப்பில், திடீரென்று சிறகடித்துப் பறக்கத் தொடங்கினாள். அருள்மொழி கூறிய அன்பு மொழிகள் அவளுக்கு அமுதத்தின் சுவை தந்தன.

“அக்கா! அவரைக் காண்பதற்காகச் சென்றபோது நடக்க முடியாமல் தடுமாறியவளுக்கு, கண்டு வந்த பின்பு எப்படி நடக்க முடிகிறது என்ற ஐயம் உங்களுக்கு ஏற்படவில்லையா? வானத்திலும் தரையிலும், காற்றிலும், நான் ஏன் புதிய அழகைக் கண்டு ஆனந்தம் கொண்டேன் என்பது உங்களுக்குப் புலப்படவில்லையா? மெய்யாகவே என்னுடைய மாற்றத்தை நீங்கள் கண்டு கொள்ளவில்லையா அக்கா?’’

ரோகிணியை வியப்போடு உற்றுப் பார்த்தாள் அருள்மொழி.

“இளவரசரின் மனம் இரும்பல்ல என்பதை நான் நன்றாகக் கண்டுபிடித்துவிட்டேன். விளக்கொளியில் நாம் வருவதை நன்றாகப் பார்த்த பிறகே அவர் அறையின் மறு கோடியிலிருந்து எழுந்து வந்திருக்கிறார். அவர் இருளில் வந்தபோதே, அவர் கண்களை நன்றாகக் கவனித்தேன். அந்தக் கண்கள் நாம் அருகில் நெருங்கும் வரைக்கும் வேறெங்கும் திரும்பவில்லை, அக்கா.’’

அருள்மொழி நீண்ட பெருமூச்சு விடுவதைக் கவனியாமல் ரோகிணி மேலே கூறினாள்.

“மெய்யாகவே என் மீது வெறுப்பிருந்தால் அவர் தமது இடத்தை விட்டே எழுந்து வந்திருக்கமாட்டார். வந்தவர் எதற்காகத் தமது முகத்தைப் பின்புறம் திருப்பிக் கொண்டார், தெரியுமா? அவர் மறைக்கத் துணிந்த துன்பத்தை அவர் முகம் எங்கே என்னிடம் காட்டிக் கொடுத்துவிடுமோ என்ற அச்சம் அவருக்கு. அதனால்தான் வெறுப்பை வெளியிடுகிற பாவனையில் திடீரென்று அப்படித் திருப்பிக் கொண்டார். அத்தனையும் வெறும் நடிப்பு அக்கா நடிப்பு.’’

“உண்மையிலேயே நீ அவரை அதிகமாய்த் தெரிந்து வைத்திருக்கிறாய் ரோகிணி!’’என்று உயிரற்ற குரலில்

கூறினாள் அருள்மொழி.

“ஆமாம், அக்கா! ரோகணத்துக்கு முதன்முதலில் அவர் தூதுவராக வந்ததிலிருந்து நான் அவரைக் கவனித்து வருகிறேன். அப்போதெல்லாம் எனக்கு அவரிடம் ஆழ்ந்த பற்றுதல் இல்லை. எப்படியாவது அவருடைய முரட்டுத்தனமான செயல்களிலிருந்து என் குடும்பத்தாரைக் காப்பாற்றவே நினைத்தேன். நாளடைவில் என்னையே நான் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியவில்லை.’’

“உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பெண்களுமே இப்படித்தான் இருப்பார்கள் போலிருக்கிறது’’என்றாள் அருள்மொழி.

அவள் கூறியதன் பொருள் ரோகிணிக்கு விளங்கவில்லை. அதைக் கிரகித்துக் கொள்ளாமல், “என்றாலும் ஏனோ தெரியவில்லை; இளவரசரை நினைக்கும்போது சில சமயங்களில் நான் அஞ்சி நடுங்குகிறேன். கடமை என்றால் கண் தெரியாது என்று கூறினீர்களே, அது முற்றிலும் மெய்தான்’’என்றாள் ரோகிணி.

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறாய் ரோகிணி?’’

“ஆனைமங்கலம் மாளிகைக்கு அவர் குதிரைமீது பறந்து வந்தபோது அவர் கண்களில் கலந்திருந்த ஆத்திரத்தை நீங்கள் பார்த்திருக்க வேண்டும். நான் தடுக்க முற்பட்டேன் என்பது உண்மைதான். ஆனால் அவர் என்னை ஒதுக்கிவிட்டுக்கூட விலகிப் போயிருக்கலாம். அப்படிப் போகாமல் என் மீதே குதிரையைச் செலுத்திக் கொண்டு போக முடிவு செய்து விட்டார்.’’

அருள்மொழி மௌனமாக அவள் கூறுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அங்கே வந்திருந்தவர்கள் யார், எதற்காக ரோகிணி அவர்களைக் காப்பாற்ற முயலவேண்டும் என்றெல்லாம் அருள்மொழி அவளிடம் கேட்கவில்லை.

“அக்கா! மற்றொரு விஷயத்தையும் நான் உங்களிடம் கூறவேண்டும்’’என்று மீண்டும் தொடங்கினாள் ரோகிணி.

“நீங்கள் சிறைச்சாலையில் இளவரசரிடம் கூறியதுபோல் நான் யாருக்கும் துரோகம் செய்யவில்லை.

என்னுடைய தந்தையாருக்கோ, நாட்டுக்கோ கூட நான் துரோகம் செய்திருப்பதாய்க் கூற முடியாது. இளவரசரிடம் இரக்கம் கொண்டு அவரைக் காப்பாற்றுவதற்குச் சில சமயங்களில் முயற்சி செய்திருக்கிறேன். அதன் பலன் எங்களுடைய நாட்டுக்கு எதிராக முடிந்திருக்கிறது! என்றாலும் உங்கள் தந்தையார் எங்களிடம் காட்டிவரும் கருணையை நினைக்கும்போது நான் செய்தது துரோகமாகாது அக்கா! நம்முடைய இரு நாடுகளும் காலங்காலத்துக்கும் ஒற்றுமையாகவிருந்து அன்பை வளர்க்க வேண்டுமென்றுதான், நான் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் அதற்கு மத்தியில் எத்தனையோ இடையூறுகள் முளைத்திருக்கின்றன. என்னுடைய தந்தையார் மிகவும் நல்லவர்தாம். ஆனால் அவரை ஆட்டி வைப்பவர்களிடமிருந்து அவரால் விடுபட முடியவில்லை.’’

“பெண்களாகிய நாம் கூடியவரையில் ஆண்களுடைய வழியிலிருந்து விலகியிருப்பதுதான் நல்லது, ரோகிணி!’’என்றாள் அருள்மொழி.

“நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். ஆனால் நம்மால் ஆண்களிடமிருந்து விடுபட்டு விலகி நிற்க முடியவில்லையே! என் தந்தையாரும் தம்பியும் எப்படிப் போனாலும் போகிறார்கள் என்று என்னால் சும்மாயிருக்க முடிகிறதா? அதேபோல் கொடும்பாளூர் இளவரசர் பகை நாட்டார்தாமே என்று அவரை மறந்துவிட முடிகிறதா? அக்கா! நான் இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு அக்கா!’’என்றாள் ரோகிணி. அவளது குரலில் ஏக்கம பிரதிபலித்தது. தன் நிலையைக் கண்டு அவளுக்கே துன்பம் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது.

“கவலைப்படாதே, ரோகிணி’’என்று அவளை இறுகத் தழுவிக் கொண்டாள் அருள்மொழி. “எப்போதும் காலம் இப்படியே இருந்துவிடாது. மேலும் என் தந்தையார் ஒருபோதும் பகைமையை விரும்பாதவர். அன்பால்

அணைத்துக்கொள்ள முடியாதபோதுதான் வேறு வழிகளைக் கடைப்பிடிப்பது அவர் வழக்கம்.’’அவளுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறித் தேற்றினாள் அருள்மொழி.

“இங்கு வந்து பார்த்தபிறகுதான் எனக்கு உங்களுடைய பண்பை உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. ஆனால் உணராதவர்கள் எத்தனையோ பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்குத்தான் ஆக்கவும் அழிக்கவும் வலிமை இருக்கிறது. அவர்கள் ஆடவிடும் பம்பரம்போல் சில சமயங்களில் நாம் சுழலவேண்டியிருக்கிறது அக்கா!’’என்றாள் ரோகிணி அழாக்குறையாக.

“ரோகிணி! இன்றோ, நாளையோ இந்த ஆண்டிலோ, அடுத்த ஆண்டிலோ நீ ஒரு திடமான முடிவுக்கு வந்து தீரவேண்டும். ஒன்று உன் தந்தையாரின் கருத்தை மெல்லத் தெரிந்து கொண்டு அதை உன் விருப்பத்துக்குச் சாதகமாகக் கொண்டு வரவேண்டும். அல்லது அவசியமானால் இளவரசருக்காக உன் தந்தையை அறவே மறந்துவிடும் துணிவும் வேண்டும்.

உன்னைப் போன்ற நிலையில் உள்ளவர்களுக்குத் திடமான நெஞ்சுறுதி வேண்டும் ரோகிணி!’’என்று கூறினாள் அருள்மொழி.

ரோகிணி சற்று யோசனை செய்துவிட்டு, “எங்களுடைய கனவு நிறைவேறுவதற்கு இளவரசரைச் சார்ந்தவர்கள் இடம் கொடுப்பார்களா, அக்கா?’’என்று கேட்டாள். “அரண்மனைக்குள்ளே இருப்பவர்களைப் பற்றி அதிகமாய்த் தெரிந்து வைத்திருப்பவர்கள் நீங்கள். இளவரசருக்கே நீங்கள் நெருங்கிய உறவுமுறையானவர்கள். நான் கூட ஏதேதோ விஷயங்களை ஒரு சமயம் கேள்வியுற்றேன்’’என்றாள். அருள்மொழி சிலையானாள்.

12. தலைவியும் தோழியும்

பாவம்! ரோகிணி தன்னைத் தலைவியாகவும், அருள்மொழியைத் தோழியாகவும் நினைத்துக் கொண்டு விட்டாள். உயிர்த் தோழியர்கூடச் செய்வதற்குத் தயங்கும் ஒப்பற்ற செயலையல்லவா சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் இளவரசி அவளுக்குச் செய்திருக்கிறாள்! ரோகிணியின் உயிரையல்லவா இப்போது அவளுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்திருக்கிறாள்.

அருள்மொழி தன் உயிருக்கு உயிரான ஒன்றை, உயிருக்கும் மேலான ஒன்றைப் பறிகொடுத்திருக்கிறாள் என்பதை ரோகிணி உணரவில்லை. ஆனந்தவெறியில் அவள் அருள்மொழியிடம் உளறத் தொடங்கினாள்.

“அக்கா! நான் இங்கே வருவதற்கு முன்பு கொடும்பாளூர் இளவரசர் சக்கரவர்த்திகளுக்கு நெருங்கிய உறவினர் என்று நினைக்கவில்லை. எத்தனையோ சிற்றரசர்களைப் போல் அவரும் ஒருவராக இருப்பார் என்ற எண்ணம் எனக்கு. அவருடைய வீரத்துக்காக மட்டிலும் சக்கரவர்த்தி அவர்மீது தனிப்பட்ட அன்பு செலுத்துகிறார் என்று நினைத்தேன்.”

“அதுவும் ஒருவகையில் உண்மைதான், ரோகிணி!”என்றாள் அருள்மொழி. “வீரர்களிடம் தனிப்பட்ட அன்பு செலுத்துவதுதான் என் தந்தையாரின் வழக்கம்.”

“இங்கே வந்த பிறகுதான் என் மனத்தில் மற்றொரு அச்சம் உதித்தது.”

“அச்சமா?”என்று கேட்டாள்.

“ஆமாம்! இளவரசரின் தந்தையாருடன் பிறந்த சொந்த அத்தையார் தாமே உங்கள் அன்னையார்! கொடும்பாளூர் இளவரசருக்குச் சக்கரவர்த்தியின் குமாரத்தியாக நீங்கள் அவரை மணந்துகொள்ளும் முறையில் இருக்கிறீர்கள், அக்கா! நீங்கள் என்னைத் தவறுதலாக நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. எங்கே நீங்கள் அவரை மணந்து

கொள்ளக்கூடுமோ என்றுகூட நான் முதலில் நினைத்தேன்.''

"அப்படியா!''என்று தன் முகத்தை வேறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டு கேட்டாள் அருள்மொழி. கிணற்றுக்குள்ளே இருந்து ஒலிப்பதுபோல் அவள் குரல் ஒலித்தது.

"மெய்யாக நான் நினைத்ததை இப்போது உங்களிடம் சொல்லி விடுகிறேன் அக்கா! யார் மீது நான் சிறிதளவும் பொறாமை கொள்ளக் கூடாதோ அவர்கள் மீதே பொறாமை கொண்டேன்! உங்களிடமே நான் பொறாமை கொண்டேன். நான் செய்த அந்தப் பாவத்துக்காக, நான் இழைத்த அந்தக் குற்றத்துக்காக, நீங்கள்தாம் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். என்னைத் தனியே விட்டுவிட்டு நீங்கள் எல்லோரும் பழையாறைக்குப் புறப்பட்டபோது நான் எவ்வளவு துன்பமடைந்தேன், தெரியுமா? அப்போது அந்தத் துன்பத்துக்கு நீங்கள்கூட ஒரு காரணம் என்று என் மனம் எண்ணிவிட்டது''என்று கூறினாள் ரோகிணி.

அருள்மொழியின் இரண்டு கைகளையும் பற்றித் தன் கண்களில் புதைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் சொரிந்தாள் ரோகிணி. தன்னிடம் படிந்திருந்த பொறாமை உணர்ச்சி அவ்வளவையும் கண்ணீரால் வெளிப்படுத்திவிட்டு, தன்னையே அவள் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ள முனைந்தாள் போலும்!

"பழையாறைக்கு நீயும் வருவதற்கு விரும்புகிறாய் என்று தெரிந்திருந்தால் கட்டாயம் நானே உன்னை அழைத்திருப்பேன். எனக்குக்கூட உன்னை அழைத்துக் கொண்டு போக வேண்டுமென்று ஆவல்தான். ஆனால் உன் தந்தையார் எப்படி நினைப்பாரே என்ற தயக்கத்தில் பேசாதிருந்துவிட்டேன்.

இனிமேல் அப்படியெல்லாம் நடக்காது ரோகிணி!''

தன் தந்தையாரைப் பற்றி அருள்மொழி குறிப்பிடவே ரோகிணிக்கு மகிந்தரின் நினைவு வந்துவிட்டது. "ஆமாம், அக்கா! என் அப்பா ஒருவர் இருக்கிறார், அவரையும் நான்

அடிக்கடி மறந்து விடுகிறேன். அவர் எனக்கு என்ன செய்யப் போகிறாரோ தெரியவில்லை!''

"முன்பே கூறினேனே! காலம் வரும்போது அதன்படி ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடு. முதலில் உன் தந்தையாரிடம் உன் விருப்பத்தை வலியுறுத்துவது உன் கடமை. அதை உன்னைத் தவிர வேறு யாரும் செய்ய முடியாது.''

"அப்படியானால் மறுபாதிப் பொறுப்பை எனக்காக நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா, அக்கா?''

"நீ என்ன சொல்கிறாய் ரோகிணி?''என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டாள் அருள்மொழி.

"முதன் முதலில் கொடும்பாளூர் இளவரசரின் கோபத்தைத் தணித்தாக வேண்டும். அவரிடம் என் தாபத்தை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். என்னுடைய குற்றங்குறைகளை அடியோடு மன்னிக்காத வரையில் அவருடைய மனத்தில் எனக்கு நிரந்தரமான இடம் கிடைக்காது.

அடுத்தாற்போல் அவருடைய பெற்றோர் இருக்கிறார்கள். அதையும் அடுத்து உற்றார் உறவினர்களான சக்கரவர்த்திகளின் குடும்பம் இருக்கிறது. சக்கரவர்த்திகளும் அந்தப்புரத்தில் இருப்பவர்களும் எங்களைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்களோ தெரியாது. சில சமயங்களில், இது எங்கே நிறைவேறாத ஆசையாகிவிடுமோ என்றுகூட நான் பதறித் தவிக்கிறேன்.''

மறுமொழி கூறாது அருள்மொழி கனிவுடன் ரோகிணியின் கண்களை உற்று நோக்கினாள்.

"அக்கா! நாங்கள் இருவரும் உலகத்தின் இருவேறு மூலைகளில் எட்டாத தொலைவில், இரண்டு உச்சிகளில் தனித்தனியே நிற்கிறோம். எங்களுக்கிடையில் இருக்கும் இடைவெளியை நினைத்துப் பார்த்தாலே என் தலை சுற்றுகிறது. எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்காமலே நான் என் கனவுக்கோட்டைகளைத் துரிதமாக எழுப்பி விட்டேன்.

ஆனால் அந்தக் கோட்டைகள் அழியுமெனத் தெரிந்தால், அதற்கு முன்னரே நானும் அழிந்து விடுவேன்.’’

சட்டென்று ரோகிணியின் வாயைப் பொத்தினாள் அருள்மொழி. “அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் நடந்துவிடாது; கலக்கமுறாதே!’’என்று அவளைத் தேற்றினாள் அருள்மொழி.

“நீங்கள் செய்திருக்கும் உதவிகளையும் உங்களுடைய ஆறுதல் மொழிகளையும் நான் என்றென்றும் மறக்க மாட்டேன், அக்கா! ஆனால் இனி எனக்கு நீங்கள் ஆறுதல் எதுவும் கூறவேண்டாம். உங்களுடைய உதவிகள் எனக்கு வேண்டும். நீங்கள் நினைத்தால் நினைத்ததைச் சாதிக்கக் கூடியவர்கள் என்பது எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. அதனால் நீங்கள்தாம் எங்களை ஒன்று சேர்த்து வைப்பதற்கு இனிக் கங்கணம் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும். என் தந்தையாரிடம் போராட வேண்டிய விஷயங்களை நான் கவனித்துக் கொள்ளுகிறேன். இளவரசரைச் சேர்ந்தவர்களிடம் நீங்கள்தாம் மனமாறுதல் ஏற்படுத்த வேண்டும். நான் பகை நாட்டு மன்னரின் மகள்தான்; ஆனால் ஒரு போதும் உங்கள் நாட்டுக்குத் துரோகம் செய்யமாட்டேன். என்னிடம் ஏதாவது குறை இருக்குமானால் அது என் தந்தையாரையும் தம்பியையும் மறக்க முடியாத குறைதான்.’’

“அவசியம் நேர்ந்தால் உன்னால் அவர்களை மறக்க முடியுமா ரோகிணி?’’

ரோகிணி அதிர்ச்சியுற்றாள். “அக்கா! உங்களால் உங்கள் தந்தையாரையோ, உடன் பிறந்தாரையோ மறக்க முடியுமா?’’என்று கேட்டாள்.

“உன்னுடைய நிலையில் நான் இப்போது இல்லை. இருந்திருந்தால், மறக்க வேண்டுமென்றால், கட்டாயம் மறந்துவிடுவேன். தமிழ்நாட்டுப் பெண்களில் பலர் கடவுளைவிடக் கணவனையே பெரிதென்று மதிப்பவர்கள். ‘கடவுள் வேண்டுமா, கணவன் வேண்டுமா? எனக் கேட்டால், ‘கணவனே எங்கள் முதற் கடவுள்’என்று தயங்காது கூறுவார்கள். நமக்கு எல்லோரும் வேண்டும் என்பது

முக்கியமானதுதான். ஆனால் அந்த எல்லோரையும்விட ஒருவரே மிகமிக முக்கியமானவர் என்று கருதவும் வேண்டும். அன்பு எங்களைப் பொறுத்தவரையில் பக்திக்கு உரிய பொருள்.''

“வியப்பாக இருக்கிறது, அக்கா!''என்றாள் ரோகிணி.

“இல்லை, ரோகிணி! பிறந்த இடத்தை மறந்துவிட்டுப் பெருமை பெறுகிறவர்களே பெண்கள்!''

இதற்குப் பிறகு இருவரும் சில விநாடிகள் பேசிக் கொள்ளவில்லை.

விடிவெள்ளிக்கும் கீழே கீழ்ப்புறத்து வானம் வெள்ளித் தகடாக மாறிக்கொண்டு வந்தது.

13. பாசத்தின் மாற்றம்

ஒரு வாரம் சென்றது. சோழபுரத்திலிருந்து கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளார் தஞ்சைத் தலைநகருக்கு வந்து சேர்ந்தார். அரண்மனைக்குள்

நுழையும் வரையில் அவர் மனம், முதன் முதலில் இளங்கோவைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்று துடித்துக் கொண்டிருந்தது; நுழைந்தவுடன் அந்த மனம் மாறிவிட்டது. அவனைப் போய் முகம் கொடுத்துப் பார்க்கக்கூடிய மெய்த்துணிவு அவருக்கு ஏற்படவில்லை.

இரண்டு மூன்று முறைகள் நிலவறைச் சுரங்களின் வாயில் வரையில் சென்றுவிட்டு, சட்டென்று திரும்பி விட்டார். மாங்குடி மாறனிடம் அவர் விசாரித்தபோது அவன் அளித்த தகவல்களும் அவருக்கு

மகிழ்ச்சியளிக்கக்கூடியவையாக இல்லை. “சக்கரவர்த்திகளும் இப்போதைக்குத் தலைநகரத்துக்குத் திரும்பி வரமாட்டார்கள் போலிருக்கிறது”என்று மாங்குடி மாறனிடம் எதையோ சொல்லி வைத்தார்.

‘சக்கரவர்த்திகளும் திரும்பவில்லை. இளங்கோவும் பிடிவாதம் பிடிக்கிறான். என்மீது ஒன்றும் குற்றமில்லை’என்று அவர் தமக்குத் தாமே சொல்லிக் கொள்வதுபோல் தோன்றியது மாங்குடி மாறனுக்கு.

அருள்மொழி வந்து தம்மிடம் முன்போல் கலகலப்பாகப் பேசிப் பழகாததைக் கண்டுகொண்டார் பெரிய வேளார். சோழபுரத்தைப் பற்றிய செய்திகளை அவள் அவரிடம் கேட்கவில்லை. “வாருங்கள், மாமா!”என்று ஒரே ஒரு முறை மட்டிலும் அழைத்துவிட்டுப் பிறகு அவர் கண்களில் படாதவாறு எங்கோ மறைந்து கொண்டாள்.

அவளுடைய புறக்கணிப்பின் காரணத்தை அவரால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. ஆனால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. வயதிலும், அநுபவத்திலும் வேறு பல விஷயங்களிலும் அவர்களுக்குள் எவ்வளவோ

வேற்றுமைகள் இருந்தாலும், பெரிய வேளார் அருள்மொழியிடம் தனிப்பட்ட அன்பு கொண்டிருந்தார். சிற்சில வேளைகளில் அரசியல் தொடர்புள்ள செய்திகளைக்கூட அவர் அருள்மொழியிடம் பரிமாறிக் கொள்வது உண்டு. அவளுடைய புறக்கணிப்பைத் தாங்கிக்கொள்ள அவரால் முடியவில்லை.

இளங்கோவைப்பற்றி அருள்மொழியிடம் பேசவிரும்பினார். அவள் தம்மிடம் ஏதாவது கோபமாகப் பேசுவாள் என்று எதிர்பார்த்தார். அவளைச் சாந்தப்படுத்தும் முகாந்திரமாக அவளுக்காகச் செய்வதுபோல் அவள் விருப்பத்தின்படி இளங்கோவைச் சிறை மீட்க எண்ணினார்.

அவளோ அவரை பொருட்படுத்தியதாகவே காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

நியாயம் கேட்டபோது வழங்காமல், நியாயத்துக்குப் புறம்பானதைச் செய்துவிட்டு, இப்போது எதற்கு அநுதாபம் காட்ட முயல வேண்டும்?

பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தார் பெரிய வேளார். பொறுமையின் எல்லை கடந்துவிட்டது. தாமே ஒரு முறை அருள்மொழியிடம் வலியச் சென்று “நங்கையாரே, முன்பே எனக்குக் காஞ்சியிலிருந்து செய்தி வந்திருக்கிறது. சக்கரவர்த்திகள் திரும்பி வந்து சேருவதற்கு ஓர் ஆண்டு காலத்துக்கு மேல் ஆகுமாம்”என்றார்.

“என்ன?”என்று அருள்மொழி திடுக்கிட்டாள்.

“ஆமாம், வந்தியத்தேவர் மாத்திரமே காஞ்சியிலிருந்து புறப்பட்டிருக்கிறார்கள். நாளை அவர்கள் வந்து சேரக்கூடும். ஆனால் சக்கரவர்த்திகள் இப்போதைக்கு வரமாட்டார்கள்.”

“அதுவரையில்-”எதையோ சொல்ல நினைத்த அருள்மொழி பாதியில் பேச்சை நிறுத்திவிட்டாள்.

“அதுவரையில் இளங்கோவை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வதென்றுதான் எனக்கும் விளங்கவில்லை”என்றார் பெரிய வேளார்.

அவனுடைய பெயரைக் கேட்டவுடன் அவள் அங்கே நிற்கவில்லை. சரேலென்று திரும்பிச் சென்று அந்தப்புரத்துக்குள் மறைந்தாள். அவளை ஒரு காரணமாக வைத்துக் கொண்டு ஒன்றுமே செய்ய முடியாது என்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டார் பெரிய வேளார். தஞ்சைக்கு வந்ததிலிருந்து அவருக்குச் சரியான உறக்கமில்லை எப்படியாவது இளங்கோவைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆத்திரம் விநாடிக்கு விநாடி அதிகரித்தது. எப்படிப் பார்ப்பது? அவனிடம் என்ன பேசுவது? தாமே விடுதலை அளித்தாலும் அவன் சிறையை விட்டு வெளியில் வருவானா?

ஒரு விசித்திரமான எண்ணம் தோன்றியது அவருக்கு. நேரடியாகச் சென்று பார்க்கும் ஆசையை அவர் கைவிட்டு விட்டார். ஆனால் புத்திர பாசத்தால் எழுந்த ஆசையோ அவரை எப்படியும் கைவிடுவதாக இல்லை.

மெல்ல ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில் கள்வரைப்போல் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக்கொண்டே பல அறைகளைக் கடந்து தனிமையில் சென்றார். குறுகலான ஓர் அறைக்குள் நுழைந்தவுடன் கதவுகள் தாழிடப்பட்டன. சத்தமின்றி மண்டியிட்டவாறே தரையில் தவழ்ந்து, ஒரு மூலைக்கு வந்தார்.

தரையின் மேற்பகுதிபோல் தோன்றிய ஓரிடத்தில் மூடும் பலகை இணைக்கப்பட்டிருந்தது.

மூச்சை நன்றாக இழுத்து நெஞ்சில் நிரப்பிக்கொண்டு சந்தடியின்றி அந்தப் பலகையை அகற்றினார். அதற்கு நேர் கீழே நிலவறைச் சிறை தெரிந்தது. அங்கே தாடியும் மீசையுமாக எலும்புக்கூடுபோல் இளங்கோ உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். பெரிய வேளாரின் விழிகள் கண்களிலிருந்து நழுவி உள்ளே விழத் துடிப்பவைப்போல் சுழன்றன. கண்களுக்குப் பதிலாகக் கண்ணீர்த் துளிகள் கொப்பளிக்கவே சட்டென்று பலகையை மூடிவிட்டு எழுந்தார் பெரிய வேளார். என்றாலும் கண்ணீர் அவர் ஆணைக்குக் கட்டுப்படவில்லை.

கீழே தன்மீது உதிர்ந்த நீர்த்துளிகளை உணர்ந்த இளங்கோ மேலே தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான். அவனுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. சிறையின் மேல் முகட்டில் நகர்ந்தோடிய பல்லியைப் பார்த்தான். பல்லி எச்சமிட்டது போலும் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு.

மேலே பல்லி போல் ஊர்ந்து கொண்டிருந்த தன் தந்தையாரைப் பற்றி அவனுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது.

கதவைத் திறந்துகொண்டு தம்முடைய கூடத்துக்கு வந்து சேர்வதற்குள் பெரிய வேளாரின் மனம் படாத பாடு பட்டு விட்டது. தம்மை நன்றாக ஒரு முறை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டார். பாசம் என்னும் பலவீனத்தை உதறுவது

போல் தம்முடைய கரங்களை உதறிவிட்டுக் கொண்டார். கம்பீர நடைபோட்டுத் தம்முடைய கூடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

அங்கே அருள்மொழியும் வல்லவரையரும் பேசிக் கொண்டிருந்த காட்சி அவரைத் திடுக்கிடச் செய்தது. அவர்கள் என்ன பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பது அவருக்கு விளங்கவில்லை.

“வாருங்களைய்யா! இப்போதுதான் வருகிறீர்களா?”என்று கேட்டார் பெரிய வேளார்.

வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர் முகம் இரும்பாக இருந்தது. பெரிய வேளாரின் சொற்களை அவர் செவிகள் ஏற்றுக் கொள்ளவே இல்லை.

“இளங்கோ இப்போது எங்கே இருக்கிறான்?”என்று கேட்டார்.

“நங்கையார் கூறியிருப்பார்களே?”

“யாரிடமும் கூறக்கூடாது என்று கட்டளையிட்டிருக்கிறீர்களாம்.”

“அவன் நம்முடைய நிலவறைச் சிறையில் இருக்கிறான். பகைவரின் பெண்ணுக்குப் பரிந்து, தன்னுடைய கடமையில் தவறியதற்காக நான் அவனுக்குத்

தண்டனையளித்திருக்கிறேன்.''நடந்தவற்றை ஒருவிதமாகக் கூறி முடித்தார் பெரிய வேளார்.

இவ்வளவையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த வல்லவரையர் அருள்மொழியை அருகில் அழைத்து அணைத்துக்கொண்டார். அவள்கூடக் கேட்க விரும்பாத ஒரு செய்தியை அவர் வெளியிடப் போகிறார் என்பதை அவர் முகம் காட்டியது.

“வேளார் அவர்களே! சக்கரவர்த்திகளின் எண்ணத்துக்கு மாறாக எதையுமே இளங்கோ செய்து விடவில்லை. மகிந்தரின் பெண்ணோடு உங்கள் குமாரன் பழகுவதற்குக் காரணமே நமது சக்கரவர்த்திகள்தான்! அவர்கள் இருவருமே குழந்தைகள். அவர்களுக்கு இதில் ஒன்றுமே தெரியாது. அப்படிப் பழகுவதற்கு அவர்களை மறைமுகமாகத் தூண்டிவிட்டவர்கள் நாங்கள். எனக்கும் சக்கரவர்த்திகளுக்குமே அதில் பங்கு உண்டு. இளங்கோவின் செயலை நாங்கள் ஆதரிக்கிறோம். இப்போது சொல்லுங்கள். எனக்கும் சக்கரவர்த்திகளுக்கும் என்ன தண்டனை தரப்போகிறீர்கள்? குற்றவாளியென்றால் குற்றம் செய்வதற்கு அவனைத் தூண்டியவர்களுக்கும் தண்டனை உண்டல்லவா?''

அருள்மொழியின் தேகம் நடுங்கியது. அவளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டார் வல்லவரையர். பெரிய வேளாரோ ஒரு கணம் பாயும் புலிபோல் வல்லவரையரைப் பார்த்துவிட்டு, பிறகு செயலிழந்தவர்போல் அருகில் கிடந்த ஆசனத்தில் சாய்ந்தார்.

14. கடற்கரையில்

எண்ணற்ற காட்டுமங்களால் கட்டப்பெற்று, குவியல் குவியலான மரகதக் கற்களால் இழைக்கப்பட்ட பிரம்மாண்டமான மரக்கலம்போல், ஆழ்கடலுக்கு மேலே தலைதூக்கி நின்றது தென்னிலங்கைச் சிறு தீவு.

ஆங்காங்கே சூழ்ந்திருந்த சின்னஞ்சிறு தீவுகள் மரக்கலத்தைச் சுற்றி மிதக்கும் வண்ணப் படகுகள் போல் காட்சியளித்தன.

அது முழுநிலாக் காலம். கடலோரத்தினின்றும் அலைகள் எழும்பி ஆயிரமாயிரம் கருநாகப் பாம்புகளெனப் படம் விரித்தாடிக் கொண்டிருந்தன. அலைகளின் உறுமலுக்குக் குறைவே இல்லை.

நிலவு கடற்கரைப் பகுதிகளில்தான் தடையின்றி வழிந்து கொண்டிருந்தது. தீவின் உட்பகுதிக் காடுகளில் வெறும் இருள்தான்.

காட்டுக்குள் அந்த இருளுக்கு மத்தியில் இரண்டு தீவர்த்திகள் தெரிந்தன. முன்னும் பின்னுமாக இரண்டு காவலர்கள் தீப்பந்தங்களுடன் விரைந்து செல்ல, அவர்களுக்கு மத்தியில் மூன்று பேர்கள் ஓட்டமும் நடையுமாக வந்தார்கள ஒருவரும் வாய் திறந்து பேசிக்கொள்ளவில்லை.

தீவர்த்திச் சுடர்கள் இருளை விலக்குவதற்கு மாறாக அதன் பயங்கரத்தை மிகுதியாக மிகைப்படுத்திக் கொண்டு சென்றன. பாதையின் ஓரங்களில் தென்பட்டவை மரங்களைத் தழுவிய கொடிகளாகவும் இருக்கலாம்; அல்லது மலைப்பாம்புகளாகவும் இருக்கலாம்.

பாம்புகள் விழுதுகளாகத் தோன்றின; விழுதுகள் பாம்புகளாகத் தோன்றின; பாம்புகளும் விழுதுகளுமே பின்னிப் பிணைந்து கொண்டிருந்தன. முதல் தீவர்த்திக்காரனை அடுத்து வரிசையாகக் காசிபன், வீரமல்லன், அமைச்சர் கீர்த்தி ஆகியவர்கள் நடந்தார்கள்.

கடைசியாக வந்தவன் ஒளிப்பந்தத்தை முன்னால் நீட்டிக் கொண்டு சற்றே விலகி நடந்தான்.

வீரமல்லனுக்கு இது புதிய அனுபவம். ஏற்கனவே அவன் சேரநாட்டு மலைகளையும், காடுகளையும், அருவிகளையும் கண்டிருக்கிறானென்றாலும், ஈழ நாட்டின் இயற்கை வளம் முதற் பார்வையிலேயே அவனைத் திகைக்க வைத்துவிட்டது.

மரங்களின் இடைவெளிகளில் தூரத்தில் மங்கலாகத் தெரிந்த குன்றுகள் அவனுக்கு யானைக் கூட்டம்போல் தோற்றம் அளித்தன. காற்றில் தலைவிரித்தாடிய மரக்கூட்டம் அவனுக்குப் பேய்களை நினைவூட்டியது. இப்படியே பார்க்கும் காட்சிகளிலெல்லாம் அவன் தன் பயத்தை உணர்ந்தான்.

காட்டைக் கடந்து அவர்கள் தென்னஞ்சோலை நிறைந்த கடற்கரைப்பகுதிக்கு வந்தார்கள். பிறகு மணலில் நடந்து சென்று நீரும் நிலமும் தவழும் விளிம்பை அடைந்தார்கள். நிலவு நன்றாகப் பளிச்சிட்டதால், தீப்பந்தங்களை நீரில் ஆழ்த்தி அணைத்து விட்டார்கள் காவலர்கள். பிறகு எல்லோரும் கடலுக்குள் இறங்கி, நீந்தத் தொடங்கினார்கள். கூப்பிடு தூரத்தில் கன்னங்கரிய பாறை ஒன்று தெரிந்தது. சந்தடியின்றி அதன்மீது தொத்தி ஏறினார்கள்.

அந்தப் பாறையின் உச்சியிலிருந்து பார்த்தபோது அதற்கப்பாலும் சில பாறைகள் தெரிந்தன. அவைகளினூடே சிறியதொரு மரக்கலம் நின்று கொண்டிருந்தது. அதையடுத்து ஒரு தோணியும் மிதந்தது. மனிதர்கள் சிலர் பாறைகளின் மேல் நடமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நீங்கள் இருவரும் இங்கேயே தங்கியிருங்கள். விரைவில் வந்து அழைத்துப் போகிறேன்”என்று வீரமல்லனிடமும் காசிபனிடமும் கூறிவிட்டு, மீண்டும் கடலில் குதித்து விட்டார் கீர்த்தி. காவலர்களும் அமைச்சரைப் பின்பற்றிச் சென்றார்கள்.

அலைகளை எதிர்த்துச் செல்லும் தேங்காய் நெற்றுக்களைப் போன்று அவர்கள் மூவருடைய தலைகளும் சிறிது நேரம் நீருக்கடியில் தெரிந்து மறைந்தன. கண்ணுக்கு அவர்கள் மறையும் வரையில் கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு கல்லின்மீது அமர்ந்திருந்த காசிபனைப் பார்த்தான் வீரமல்லன்.

ஈழத்துக்கு வந்ததிலிருந்து வீரமல்லனின் மனம் அடிக்கடி ரோகிணியைச் சுற்றி வட்டமிடத் தொடங்கிவிட்டது. ‘அற்புதமான அழகுத் தீவில் பிறந்து வளர்ந்த அற்புதமான அழகி!’என்று தனக்குள் எத்தனையோ முறை சொல்லிக் கொண்டான். அதிலும் காசிபனின் தோற்றமும் ரோகிணியின் சாயலும் ஒன்றாக இருக்கவே, அவனால் அவளை மறக்கவே முடியவில்லை.

“காசிபன் இப்போது இருக்கும் இடத்தில், இந்த இரவில்- இந்தத் தனிமையில் கடலினின்று பிறந்த நன் முத்துப் போல் அவள் இருந்தால் எப்படியிருக்கும்?”காசிபனைப் பார்த்துக்கொண்டே பெருமூச்சுவிட்டான் வீரமல்லன்.

“விழுங்கி விடுவது போல் பார்க்கிறீர்களே, நண்பரே!”என்று வேடிக்கையாகக் கேட்டான் காசிபன்.

“விழுங்கிவிட வேண்டுமென்று ஆசைதான். ஆனால் நீங்கள் ரோகணத்து இளவரசியாக இல்லாமல், இளவரசராக இருக்கிறீர்கள். இந்தக் கணத்தில் ரோகிணியும் இங்கே இருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன், இளவரசே!”

“நண்பரே! வேறு எதையோ நினைத்துக் கொண்டு இங்கு உளறாதீர்கள். இது ஆபத்தான வேளை. அழகைப் பற்றி இப்பொழுது ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக்க வேண்டாம்.”

“அந்த அழகை மட்டும் நான் அடைய முடிந்தால் அதற்காக ஆயிரமாயிரம் ஆபத்துக்களைத் தேடிச் செல்வேன். ஏன், இப்போதே இந்தக் கடலில் குதித்துக் கடாரம் வரையில் நீந்திச் செல்ல வேண்டுமென்றாலும் தயங்கமாட்டேன். ரோகிணி மாத்திரம் போதும் எனக்கு! இந்த உலகத்தில் எனக்கு வேறெதுவுமே வேண்டாம்.”

“எத்தனையோ லட்சியங்களும் ஆசைகளும் இருப்பதாகச் சொன்னீர்களே? இப்போது திடீரென்று என்ன வந்துவிட்டது உங்களுக்கு?”

“லட்சியங்களும் ஆசைகளும் இருந்ததெல்லாம் உண்மைதான். ஒரு நாட்டுக்கு அரசனாகி ஆட்சி செலுத்த விரும்பினேன். ஏன் உண்மையைச் சொல்லப்போனால் சோழ சாம்ராஜ்யத்தையே கட்டி ஆள முடியுமென்று கனவு கண்டேன். போர்க்களங்களில் புகழும், மற்றவர்களிடம் பயபக்தியும் பெற்று உயர நினைத்தேன். ஆனால் இப்போது அந்த எல்லா ஆசைகளையும்விட ஒரே ஒரு ஆசைதான் மிஞ்சி நிற்கும் போலிருக்கிறது. ரோகிணியாரின் கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டு இந்தக் காடுகளில் உலவவேண்டுமென்கிற துடிப்பைத் தவிர எனக்கு வேறெந்த ஆசையுமே கிடையாது, நண்பா!”

இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே சட்டென்று காசிபனின் கரங்களைப் பற்றினான் வீரமல்லன். காசிபனின் முகத்தில் வெறுப்புப் படர்ந்தது. பற்றிய கரங்களை உதறிக்கொண்டு விலகி உட்கார்ந்தான்.

“வீரமல்லரே! உங்களிடம் வீரமில்லை; நீங்கள் கோழையாகிக் கொண்டு வருகிறீர்கள். ஒருபோதும் நாங்கள் எங்கள் பெண்களைக் கோழைகளுக்குக் கொடுக்கமாட்டோம்!”என்றான்.

“ரோகிணிக்காக எதையுமே செய்யக் கூடியவன் நான். என்னையா கோழை என்கிறீர்கள்?”

“அவளுக்காக நீங்கள் வீரராகிப் பயனில்லை. கேவலம் ஒரு சாதாரணப் போர் வீரருக்கு என் தமக்கை மனைவியாக மாட்டாள். உங்களுடைய ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டு முதலில் நீங்கள் நாடாளவும் வேண்டும். அத்துடன் இலங்கையிலுள்ள சோழ நாட்டார் அனைவரையுமே விரட்டுவதற்கு நீங்கள் எங்களுக்குத் துணை செய்யவும் வேண்டும். பிறகுதான் அமைச்சர் தங்களுடைய விருப்பத்தைப் பற்றி யோசனை செய்வார்.”

“அப்படியானால் நானும் சோழ நாட்டான்தான். என்னையுமே விரட்டிவிடுவீர்கள் போலிருக்கிறதே!”என்று வினை தொனிக்கச் சிரித்தான் வீரமல்லன்.

“ஏன், எல்லாத் தமிழர்களையுமே விரட்டிவிடுவோம்!”என்று ஆத்திரத்துடன் குதித்தான் காசிபன்.

“விரட்டுவீர்கள், விரட்டுவீர்கள்! உங்களுக்கு இந்த மண் எவ்வளவு சொந்தமோ அவ்வளவு சொந்தம் இந்த மண்ணில் பிறந்த எல்லோருக்கும்.” “என்ன? என்ன?”காசிபன் குமுறினான்.

வீரமல்லனின் மேல் அவன் பாயப்போன சமயத்தில், “என்ன காசிபா!

உங்களுக்குள் சண்டை!”என்று கேட்டுக்கொண்டே கரையேறி வந்தார் அமைச்சர் கீர்த்தி. அவரைக் கண்டவுடன் காசிபன் அடங்கிவிட்டான். வீரமல்லனும் அவனை அன்போடு தழுவிக்கொண்டான்.

“சரி வாருங்கள்!”என்று அவர்களைத் துரிதப்படுத்தி தாம் கொண்டுவந்திருந்த தோணியில் ஏற்றிக்கொண்டு, அடுத்த பாசறைக்குச் சென்றார் கீர்த்தி. அங்கிருந்து ஒரு சிறிய மரக்கலம் புறப்படுவதற்குச் சித்தமாக நின்றுகொண்டிருந்தது. அதன் உச்சியில் புலிக்கொடி பறப்பதைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டான் வீரமல்லன்.

“இதென்ன இது!”என்று அதைச் சுட்டிக்காட்டிக் கேட்டான். கீர்த்தி நகைத்தார்.

“இவர்கள் எல்லோரும் சோழநாட்டு வணிகர்களைப் போல் கடாரத்துக்குப் புறப்படுகிறார்கள். தமிழ் நாட்டிலுள்ள புத்த சமயத்தைச் சேர்ந்த வணிகர்கள்! அங்கே இராஜேந்திரரின் ஆட்சியில் புத்தர்களுக்கு நடக்கும் கொடுமைகளை எடுத்துச் சொல்வார்கள்! நாகைப்பட்டினம் சூடாமணி விகாரம் தரை மட்டமாக்கப்பட்டது என்ற விவரத்தை வெளியிடுவார்கள்; கடாரத்தரசர் இவர்கள் சொல்வதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு, அதற்குப் பிறகும்

சோழர்களுக்கு நண்பராக இருப்பாரா? அவரை நம்பச் செய்துவிட்டால், பிறகு அவருடைய சிற்றரசர்களும் நம்ப வேண்டியதுதானே?’’

“பிறகு என்ன நடக்கும்?’’என்று கேட்டான் காசிபன்.

“இப்போது அங்கு நடக்கும் விஷயங்களெல்லாம் தலைகீழாக மாறி நடக்கும். அவ்வளவுதான்.’’

திகைப்போடு அமைச்சர் கீர்த்தியை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் வீரமல்லன். அவர் மேலே கூறினார்:

“இப்போது சீனத்துக்குச் செல்லும் தமிழ்நாட்டு வணிகக் கலங்களுக்குக் கடாரத்து அரசர் பாதுகாப்பளித்து வருகிறார். கடற்கொள்ளைக் காரர்களிடமிருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறார். அவர்களுக்கு விருந்துகளும், வரவேற்புகளும், உபசாரங்களும், வெகுமதிகளும் தந்து கொண்டிருக்கிறார். இனி, நாம் அனுப்பும் செய்திகளுக்குப் பிறகு அவர்களுடைய வீரர்களே கடற்கொள்ளைக்காரர்களாக மாறுவார்கள்! விருந்து மருந்தாக மாறும்; வெகுமதி வேறு விதமான முறைகளில் கிடைக்கும்.’’

“வணிகர்கள் தொல்லைப்படுவதால் சாம்ராஜ்யத்துக்கு என்ன நஷ்டம்?’’என்று கேட்டான் காசிபன்.

“இராஜேந்திரர் இதைக் கேட்டுக்கொண்டு அமைதியோடு இருப்பாரா! தன்மானம் என்று பறைசாற்றிக் கொள்கிறார்களே, அந்த உணர்ச்சி அவர்களைச் சும்மா இருக்கவிடுமா? தம்முடைய நாட்டுப் போர்க்கலங்கள் அவ்வளவையும் கடாரத்தின் திசையில் திருப்பிவிட்டு அவர்களைக் கடலுக்குள்ளே ஆழ்த்தாத வரையில் சக்கரவர்த்திக்கு உறக்கம் வராது!’’கீர்த்தி பயங்கரமாகச் சிரித்தார்.

வீரமல்லன்கூட வெலவெலத்துப் போய்விட்டான்.

“சரி, அந்த மரக்கலம் கடாரத்துக்குச் செல்லட்டும். நாம் இந்தத் தோணியில் தமிழ்நாட்டுக்குக் கிளம்புவோம். இனி நமக்கு வேலையில்லை. நம்முடைய மிகப் பெரிய

போராட்டத்தை நாம் சோழ நாட்டுக்குள்ளே இருந்து கொண்டுதான் தொடங்கவேண்டும்’’என்றார் அமைச்சர் கீர்த்தி.

மரக்கலம் கிழக்கே திரும்பிப் பாய்மரம் விரித்தது. சிறிய தோணி வடதிசையில் நீரைக் கிழித்தது.

15. மலர்ச் சிறை

இராஜேந்திர சோழச் சக்கரவர்த்தியின் மறைமுகமான ஆதரவின் பேரிலா இளங்கோவும் ரோகிணியும் ஒன்றிப் பழகினார்கள்! இந்தத் திடுக்கிடும் செய்தியைக் கொடும்பாளூர் பெரிய வேளாராலும் தாங்க முடியவில்லை.

ஒரே ஒரு அம்பால் இரண்டு பறவைகளை வீழ்த்தும் கொடிய வேடுவனைப் போன்று, இந்த ஒரு செய்தியைக் கொண்டு இருவரையுமே பதறித் துடிக்கச் செய்துவிட்டார் வல்லவரையர்.

செய்தியைக் கேட்ட மறுகணமே அருள்மொழி நங்கை, வேல் பட்ட மானைப்போல் தட்டுத் தடுமாறிக்கொண்டு அந்தப்புரத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள். இந்தச் செய்தி எதற்காக அவளை அவ்வளவு தூரம் வாட்டவேண்டுமென்று அவளுக்கே தெரியவில்லை.

தன்னுடைய அறைக்குள் நுழைந்து தாழிட்டுக் கொண்டு கட்டிலில் சாய்ந்து விம்மிவிம்மி அழுதாள். ‘சக்கரவர்த்திகளே! உங்களைப்போல் கொடியவர் இந்த உலகத்தில் வேறு யாருமே இல்லை. உங்களுக்கு நான் வந்து பெண்ணாய்ப் பிறந்தது நான் செய்த பாவம். உங்களுடைய சாம்ராஜ்யத்தை மட்டும் நீங்கள் ஆட்டிவைக்கவில்லை. அதில் உள்ள ஒவ்வொரு மனிதரின் உயிரையும் உங்கள் விருப்பப்படி ஆட்டி வைக்கப் பார்க்கிறீர்கள். கொடும்பாளூர் இளவரசர் உங்களுக்கு என்ன தீமை செய்தார்? எதற்காக அவருடைய மனத்தை இப்படியெல்லாம் மாற்றி வைத்திருக்கிறீர்கள்?

அவராக விரும்பினார் என்று நினைத்தேன். இல்லவே இல்லை! எனக்கு இளவரசரை நன்றாகத் தெரியும், அவர் ஒரு குழந்தை. அவரை நீங்கள் உங்கள் எண்ணப்படி வளைத்துவிட்டீர்கள்!’

அருள்மொழி இப்படி இங்கே புலம்பிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், அங்கே பெரிய வேளார் ஆத்திரத்துடன்

வல்லவரையருடன் வாதிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவரால் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவரின் கூற்றை நம்ப முடியவில்லை; ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை, பொறுக்க முடியவில்லை.

கொடும்பாளூர்க் குலத்துதித்த வேங்கை மரத்தின் மேல் வேற்று நாட்டுக் கொடியை படரவிடுவதா? காலங்காலமாகச் சோழ சாம்ராஜ்யத்துடன் கொண்டுள்ள திருமண உறவு இனி என்ன ஆவது? பகை நாட்டவரின் பெண் வயிற்றில் தோன்றும் குழந்தைக்கா எதிர்காலத்தில் இளவரசுப் பட்டம்?

“ஐயா! சக்கரவர்த்திகள் இப்படியெல்லாம் செய்திருப்பார் என்று நான் நம்பவே மாட்டேன்”என்று குமுறினார் பெரிய வேளார். “அப்படியே அவர்களோடு உடன்பாடு இருந்திருந்தாலும் நான் ஒருபோதும் உடன்படமாட்டேன். தென்னவன் இளங்கோ என்னுடைய மைந்தன்! என் இரத்தத்துக்குப் பிறந்தவன்! சிறிய வேளாரைப் பழி வாங்கிய அந்த ரோகணத்தில் பிறந்தவளையா நான் எனது மருமகளாக ஏற்றுக் கொள்வேன் என்று நம்புகிறீர்கள்? முடியாது; முடியவே முடியாது!”

“சக்கரவர்த்திகளின் ஆணைப்படிதான் இந்தச் சாம்ராஜ்யமே நடக்கிறது!”என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறினார் வல்லவரையர்.

“அவர்களுடைய ஆணை என் சொந்த விஷயத்தில் குறுக்கிடக்கூடாது. அவர்களுடைய கட்டளைக்கு நான் அமைச்சன் என்ற முறையிலும், சிற்றரசன் என்ற முறையிலும் பணிகிறேன். அவ்வளவுதான் என்னால் முடியும்.”

எவ்வளவோ நயமாகவும், காரண காரியங்களோடும் பெரிய வேளாருக்கு எடுத்துச் சொல்ல முயன்றார் வல்லவரையர். ஆனால் அவரிடம் எதுவுமே பலிக்கவில்லை.

எதற்கும் சித்தமாக இருப்பதுபோல் பேசினார் பெரிய வேளார். “சக்கரவர்த்திகள் இனி கொடும்பாளூருடன் உறவு வைத்துக் கொள்ள வேண்டாமென்று நினைக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. அவர்கள் சித்தம் அதுவானால் யாரும்

அவர்களைத் தடுக்க முடியாது நங்கையாரை வேண்டுமானால் அவர்கள் இளங்கோவுக்குக் கொடுப்பதற்கு மறுக்கலாம். ஆனால் அதற்காக வேறு பெண்ணைச் சுட்டிக்காட்டுவது அவர்களுடைய அதிகாரத்துக்குப் புறம்பானது.''

பெரியவேளார் பேசுவதெல்லாம் பேசித் தீர்த்துவிடட்டும் என்று கருதியவர்போல், ஏதோ வேறு சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருந்தார் வல்லவரையர்.

எந்தவிதமாக வேளாரை அணுகினால் அவரை வளைக்க முடியும் என்ற யோசனை வல்லவரையருக்கு.

அதற்குள் வேளார், “நான் சக்கரவர்த்திகள் திரும்பி வரும் வரையில் இளங்கோவை விடுவிக்கப் போவதில்லை. விடுவித்தால்தானே மீண்டும் அவன் ரோகிணியைச் சந்திக்க முடியும்?''என்றார்.

“அவனுடைய குற்றம் அதில் ஒன்றுமே இல்லை''என்றார் வல்லவரையர்.

“யார் செய்த குற்றமாக இருந்தாலும் சரி, நான் செய்த குற்றமாகவோ சக்கரவர்த்திகள் செய்த தவறாகவோ வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும்!''

“என்ன சொல்லுகிறீர்கள்! சக்கரவர்த்திகள் தவறு செய்கிறார்களா?''வல்லவரையர் கண்களை உருட்டி விழித்துக் கொண்டு நெடிய தென்னைபோல் ஆடி அசைந்து பெரிய வேளாரிடம் நெருங்கி வந்தார்.

வல்லவரையர் வயதில் மூத்தவர். சோழ சாம்ராஜ்யம் அனைத்துக்குமே சாமந்த நாயகர். சக்கரவர்த்திகளின் மதிப்புக்கும் பேரன்புக்கும் பாத்திரமானவர். ஆனால் அவருக்கே சக்கரவர்த்திகள் தவறு செய்யக்கூடுமென்ற எண்ணமில்லை.

கடவுள் எப்படிக் களங்கமற்றவரோ, அவ்வாறே சக்கரவர்த்திகளும் என்று நம்பியவர் அவர். பெரிய வேளாரும் அதே கருத்தில் ஊறியவர்தாம். என்றாலும் ஆத்திரத்தில் தம்மை இழந்து பேசிவிட்டார்.

கோபத்துடன் பெரிய வேளாரை நெருங்கிய வல்லவரையர் அவருக்கு அருகில் சென்றதும் அப்படியே அவரை அணைத்துத் தழுவிக் கொண்டார். பெரிய வேளாரின் நிலையில் தாமே இருந்தாலும் அப்படித்தான் நடந்து கொள்ளமுடியும் என்பது அவருக்கு விளங்கிற்று. அவருடைய சிந்தனை அதற்குள் கூர்மை பெற்றுவிட்டது.

“வாருங்கள், உங்களுக்கு மட்டிலுமே தெரிந்திருக்க வேண்டிய சில விஷயங்களைக் கூறுகிறேன்”என்று அவரை ஓர் ஆசனத்துக்கு அழைத்துச் சென்று அமர்த்தினார். தாமும் அருகிலிருந்து மெல்லிய குரலில் பேசினார்.

சிறிது சிறிதாகப் பெரிய வேளாரின் சினம் அகன்றது. அவர்கள் கண்கள் ஒளிபெற்றன. முகம் மலர்ந்தது. வல்லவரையரின் சொற்களில் ஒன்றைக்கூட விடாமல் உற்றுக் கேட்டார்.

“இதுதான் நோக்கமென்றால் இதை முன்பே கூறியிருக்கலாமே?”என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டார் பெரிய வேளார். “இதற்கெல்லாம் தடை செய்கிறவனல்லவே நான்! ஆத்திரத்தில் சக்கரவர்த்திகளை நான் குறைகூறும் அளவுக்கு என்னைச் செய்துவிட்டீர்களே!”

“சக்கரவர்த்திகளின் கருத்து இப்படி இருக்கலாமென்று நான் யூகிக்கிறேன்.”

“நிச்சயமாக இப்படித்தான் இருக்கும். என் மேல் ஒரு பெரிய சுமையை ஏற்றி உடனே இறக்கிவிட்டீர்கள்!”

இளங்கோவுக்கு மெய்யாகவே ரோகிணியின் மீது அன்பு உண்டு என்பதை வல்லவரையர் மறந்துகூட வெளியிடவில்லை. அப்படி வெளியிட்டால் அவனுக்கு ஆயுட் சிறை என்பதையும் கண்டுகொண்டார். ஆகவே தாமாகச் சிந்தித்த ஒரு செய்தியைச் சக்கரவர்த்திகளின் மீது சுமத்திக் கூறினார்.

இதைக் கேள்வியுற்ற பின்னர் பெரிய வேளாருக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. உடனடியாக நிலவறைக்குச் சென்று இளங்கோவை விடுவிக்கத் துடித்தார்.

“எனக்குத் தெரிந்ததாகவே காண்பித்துக் கொள்ள வேண்டாம். தங்கள் கட்டளையுடன் அவன் மதுரைக்குச் சென்றிருப்பதாகவே நானும் நம்புகிறேன். முதலில் அவனை விடுதலை செய்யுங்கள். என்னுடைய கண்களால் அவனைச் சிறைக்கம்பிகளுக்குப் பின்னால் நான் பார்க்க வேண்டாம்.’’

வல்லவரையர் விடைபெற்றுக் கொண்டார். பெரிய வேளாரால் தம்மை உறுதிப் படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை. எந்த முகத்தை வைத்துக்கொண்டு தமது குமாரனை ஏறிட்டுப் பார்ப்பது? அவனிடம் என்ன காரணம் சொல்வது? எப்படி அவனைச் சிறைமீட்பது? குனிந்த தலை நிமிராமல் தாமே தனித்து நிலவறைப் படிகளில் இறங்கினார். தாமே தாழைத் திறந்தார்; தாமே சிறைக்குள் நுழைந்தார்.

அருகிலே சென்ற பிறகும் அவனை ஏறிட்டுப் பார்க்காமல், அவன் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு “என்னை மன்னித்துவிடு, இளங்கோ’’என்று நாத் தழுதழுக்க, உதடுகள் துடிக்கக் கூறினார்.

அவன் ஒன்றுமே பேசவில்லை. அவனை அணைத்தவாறே வெளியில் அழைத்துக்கொண்டும் வந்தார் பெரியவேளார். தந்தையும் மைந்தனும் ஒன்றாகப் படியேறி வந்தனர். அவனுக்கு அருள்மொழியின் அறையைச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டு மெதுவாக விலகிக் கொண்டார்.

அருள்மொழி ஆனந்தமிகுதியால் ஏதேதோ பேசினாள். பணியாட்களுக்கு ஏதேதோ கட்டளையிட்டாள். அவனுடைய ஆடை அணிகள் யாவும் அங்கு வந்து சேர்ந்தன. ஒரு சில நாழிகைக்குள் அவன் புதிய மனிதனாக மாறினான்.

தேகத்தின் இளைப்பைத் தவிர வேறு எந்த மாற்றமும் அவனிடம் தென்படவில்லை.

“நீங்கள் உங்கள் தந்தையாரின் ஆணைப்படி பாண்டிய நாட்டில் இவ்வளவு நாட்கள் சுற்றிவிட்டு வருகிறீர்கள். தெரிந்ததா?”

“தெரிந்தது!”இளங்கோ நகைத்தான்.

“இப்போது என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”என்றாள் அருள்மொழி.

“பாண்டிய நாட்டில் பகைவர்கள் என்னைச் சிறைக்குள் தள்ளி விட்டார்கள்! சிறைக்கு வெளியில் உலகம் எப்படி இருக்கிறதென்று பார்த்து வரவேண்டும். என்னுடைய குதிரையைக் கட்டவிழ்த்துக்கொண்டு அதன் கால் போன போக்கில் பறக்கச் செய்ய வேண்டும்.” “விரைவில் திரும்பி விடுங்கள்.” வெண்புரவியின் மீது தாவி அமர்ந்தான் இளங்கோ. வெகு நாட்களாகவே இளங்கோவைப் போல் கட்டுண்டு கிடந்த அவனுடைய குதிரையும் அவனது மனோவேகத்தை உணர்ந்து கொண்டதுபோல் கிளம்பியது.

வேறு எந்தத் திசையிலாவது அது விரைந்திருக்கக் கூடாதா? மகிந்தரின் மாளிகைத் தோட்டத்தின் பின்புறம், சரக்கொன்றை மலர்களை அடுத்துத் துரித நடைபோடத் தொடங்கியது. கொத்துக் கொத்தாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பொன் மலர்களைக் கண்டவுடன் அவனையறியாது அவன் கரம் கடிவாளத்தைப் பற்றியது. மலர்க்கொத்துகள் நடுங்கின. செடிகொடிகள் அசைந்தன. “இளவரசே!”என்று எங்கிருந்தோ ஒரு பூங்குயில் கூவியது.

எப்படித்தான் ரோகிணியின் பாதங்கள் வலிமை பெற்றனவோ தெரியவில்லை. மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க ஓடோடியும் வந்து அவன் இடது கால்மீது சாய்ந்தாள். அவளுடைய வலது கரம் ஒரு தாமரை மலரைப் பற்றியிருந்தது.

குதிரையும் சிலையாக மாறி நின்றுவிட்டது. அவன் காலிலிருந்து தன் தலையை எடுக்க விரும்பாதவள்போல் அப்படியே நின்றாள். இளங்கோவுக்கும் அவளிடம் என்ன பேசுவதென்றே தெரியவில்லை.

“இளவரசே! புத்தர் பிரானுக்கு நாங்கள் தாமரையைக் காணிக்கையாகச் செலுத்துவது வழக்கம். இந்தாருங்கள்! இந்த மலரை மறுக்காமல் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்.”

மலரையும் மலர்க்கரத்தையும் ஒன்றாகப் பற்றிக் கொண்டேதான் குதிரையிலிருந்து கீழே இறங்கினான் இளங்கோ.

16. நெஞ்சின் ஆழம்

சரஞ்சரமாக விழுது இறங்கிய சரக்கொன்றைக் கொத்துக்கள் சித்திரத்து மலர்களைப் போன்று சிறிதுகூடச் சலனமின்றித் தொங்கின. அவற்றைக் குலுங்க வைத்துப் பொன்னுதிர்ப்பதற்கு அங்கே தென்றல் தவழவில்லை. தோட்டத்தைச் சுற்றிலும் பசுமை மண்டிக்கிடந்தது. எனினும் அதன் உயிரைச் சுமந்து குளிர் பரப்புவதற்கு அங்கே காற்றைக் காணோம்.

அழகான இளம்நெஞ்சுகள் இனம்புரியாத புழுக்கத்தில் அகப்பட்டுத் தவிப்பதற்கொப்ப, அந்தப் பூங்கா அப்போது வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ‘தென்றல் வீசாதா? தாபம் தீராதா’என்று கேட்பனபோல், வண்ணமலர்கள் செடிகொடிகளிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தன. மரக்கிளையின்மீது சாய்ந்துகொண்டே, தலைக்கு மேலிருந்த இலைக் கூட்டத்தை ஊடுருவிக்கொண்டே நின்றான் இளங்கோ. ரோகிணி சற்று முன்பு கொடுத்த தாமரை மொட்டு அவனுடைய கரத்தில் துவண்டு தொங்கியது. கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

தன் பக்கம் திரும்பச் சொல்லிக் கெஞ்சுகிறவள்போல் ரோகிணி அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவர்கள் இருவரது உள்ளங்களினின்றெழுந்த புழுக்கம்தான் அந்தப் பூங்காவையே சூழ்ந்து கொண்டது போலும்! நேரம் ஊர்ந்து செல்வது தெரியாமல் அவர்கள் அப்படியே நிலைத்துப் போய்விட்டார்கள்.

“பேச மாட்டீர்களா, இளவரசே! எனக்கு மன்னிப்பே கிடையாதா?”என்றாள் ரோகிணி.

அவளைத் திரும்பிப் பார்த்து அவள் முகத்தில் எதையோ தேடிக் கண்டுபிடிக்க முயன்றான் இளங்கோ. அவன் தேடிய ஒன்று அவனுக்குப் பளிச்சென்று புலனாகவில்லை. நீரின் ஆழத்திலோ, புகை மூட்டத்துக்கு மத்தியிலோ தோன்றும் முகம்போல் மங்கலாகத் தெரிந்தது அவள் முகம்.

“ரோகிணி! நான் எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறேனென்று எனக்கே தெரியவில்லை. என்னைச் சுற்றிலும் இப்போது ஒரு வலை பின்னிக் கொண்டிருக்கிறது. அதைக் கிழித்தெறியவும் எனக்கு வலிமையில்லை; அதற்குள் அகப்பட்டுத் தவிப்பது எனக்கு வேதனையாக இருக்கிறது.’’

“எல்லாவற்றுக்குமே நான்தான் காரணம்’’என்றாள் ரோகிணி.

“இல்லை. இனி நான் உன்னைக் குற்றங்குறை சொல்லப் போவதில்லை. நடப்பவை எல்லாவற்றிலும் எனக்கும் பெரும்பங்கு இருக்கிறது. தண்டனை காலத்தில் நான் தனியாக யோசனை செய்து பார்த்தேன். எனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய தண்டனைதான் அது.’’

“நடந்ததை இனிப் பேசவே வேண்டாம் இளவரசே!’’என்று குமுறினாள் ரோகிணி. “நான் செய்த குற்றத்துக்காக நானும் தண்டனையடைந்தேன்; தங்களுக்கும் அதைத் தேடித்தந்தேன். இனி இந்தப் பிறவியில் இப்படியெல்லாம் நடக்கவே நடக்காது.’’

அவள் பேச்சை நம்பாதவன்போல் வருத்தம் தோய்ந்த புன்னகை உதிர்த்தான் இளங்கோ. “நீ செய்திருக்கும் கொடுமையின் அளவு உனக்குச் சரியாகத் தெரியாது. எந்த மனிதனை உன் சொல் கேட்டுப் பகைவனாக்கிக் கொண்டேனோ, அவனுக்கே நீ புகலிடம் அளித்திருக்கிறாய். அவனிடமே நீ பரிவு காட்டியிருக்கிறாய், அன்றொரு நாள் என் கை ஓயும் வரையில் இதே தோட்டத்தில் வீரமல்லனை அறைந்து அனுப்பினேனே, உனக்கு நினைவு இருக்கிறதா? ஒரு காலத்தில் என் உயிர் காத்தவன் அவன்; அதனால் நண்பனாகியவன்; அவனையே நான் பகைத்துக் கொண்டேன். யாரால் தெரியுமா?’’

கரகரவென்று கண்ணீர் உகுத்தவாறு அவன் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டாளே தவிர, ரோகிணி வாய் திறந்து பேசவில்லை.

“ரோகிணி! உன்னுடைய ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரின் முன் உயிரையே துச்சமென நினைத்திருந்தேன். ஆனால் இப்போது அந்தக் கண்ணீர் பரிசுத்தமானதல்ல, அதில் களங்கம்தான் கலந்திருக்கிறது!”என்றான் ஆத்திரமாக.

“புத்தரின் மேல் ஆணையாகச் சொல்கிறேன். எனக்கு அவன் மேல் அன்போ, இரக்கமோ கிடையாது!”என்று கதறினாள் ரோகிணி.

“புத்தரின் மேல் ஆணையிடாதே! அவரை நினைக்கும் மனத்தில் தாமரை மட்டும் மலரும்; விஷப்பூண்டுகள் முளையா. ஆனைமங்கலம் மாளிகையின் மேல் மாடத்தில் உன்னைத் தனிமையில் சந்திப்பதற்காக வந்தவனுக்கு நீ என்ன வெகுமதி கொடுத்தாய் தெரியுமா? என்னைக் கொல்ல வந்தவனின் தோற்றத்தைக் கண்டு நான் ஐயமுற்றபொழுதிலும், மாண்டவன் மீண்டிருக்கமாட்டான் என்று அலட்சியமாக இருந்து விட்டேன்.”

“இளவரசே! இளவரசே! இளவரசே!”என்று அவன் காலடியில் முட்டி மோதிக் கொண்டாள் ரோகிணி.

திடீரெனக் கொடும்பாளூர் குலத்தின் முரட்டுத்தனம் இளங்கோவைப் பற்றிக் கொண்டது. அடிபட்டுத் துடிக்கும் மானை வனவேடன் பற்றித் தூக்குவதுபோல் மேலே தூக்கி “சொல்! மறைக்காமல் சொல்லிவிடு!!

இதெல்லாம் எதற்காக நடந்தது? ஏன் நடந்தது?”என்று உலுக்கினான். “சொல்லுகிறாயா, இல்லையா?”என்று கத்தினான்.

எதேச்சையாக வேறு புறம் உலவிக் கொண்டிருந்த பெரிய வேளார், மரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த குதிரையைக் கண்டுவிட்டு, அந்தப் பக்கம் திரும்பி நடந்தார். சந்தடியின்றி வந்து கொண்டிருந்தவரின் செவிகளில் தமது குமாரனின் கோபக்குரல் ஒலித்தது. மறைவில் நின்றவாறே கவனித்தார்.

“என்னை உங்கள் கரத்தாலேயே கொன்றுவிடுங்கள் இளவரசே!

அதுதான் எனக்குச் சரியான தண்டனை''என்று விம்மினாள் ரோகிணி..

"ஓ! உன் உயிரைவிட மேலான ரகசியமா அது? 'கொன்று விடு; ஆனால் உண்மையைச் சொல்லமாட்டேன்'என்கிறாயா? ரோகிணி! உன்னைத் தொடுவதற்குக்கூட என்னுடைய கை கூசுகிறது. தொட்ட கையை வெட்டி எறிய வேண்டும்!''

சரேலெனக் கீழே தள்ளிவிட்டு, தன் கால்களை அவள் சுற்றி வளைக்காமல் விலகிக்கொண்டான். திரும்பிச் செல்ல முயன்றான். அவள் விடவில்லை.

மறைவில் நின்ற பெரிய வேளார் வந்த சுவடு தெரியாமல் மரங்களுக்குப் பின்னால் நடந்தார். மைந்தனிடம் தம்முடைய சுபாவத்தின் சாயல் படிந்திருப்பதைக் கண்டுவிட்டதில் அவருக்குத் தாங்கொணாத பெருமை.

'பகைவரின் பெண்ணைப் பதைபதைக்க வைக்கிறானே அவன்? அவளைக் கொன்று விடுவதாக அச்சுறுத்தி, அவளிடமிருந்து இரகசியங்களைப் பெறுவதற்கு முயல்கிறானே? இவ்வளவு வித்தைகளை இவன் எங்கிருந்து கற்றுக்கொண்டான்? யாரிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டான்?'

காதல் உணர்ச்சியின் கொடுமைகளை உணராதவர் பெரிய வேளார். இந்த நிலையில் இல்லாது, அவர்களை இன்பக் கதைகள் பேசும் வேறு நிலையில் கண்டிருந்தாரானால் அவருடைய இரத்தம் கொதித்திருக்கும்.

அப்போது அவர்களை அவர் என்ன செய்திருப்பாரோ, தெரியாது. இப்போதோ அவர் குளிர்ந்த மனதுடன் ஏறுநடை போடலானார்.

இங்கே இளங்கோவை இழுத்து வைத்துக்கொண்டு மளமளவென்று தன் மனத்திலிருந்தவற்றை அவனிடம் கொட்டத் தொடங்கினாள் ரோகிணி. அவளுடைய தம்பியைக் காப்பாற்றுவதற்குச் செய்த முயற்சிகள்

விபரீதமான விளைவுகளைத் தரக்கூடும் என்று அவளே எதிர்பார்க்கவில்லை. ஒன்றுவிடாமல் கூறலானாள்:

"நீங்கள் ரோகணத்திலிருந்து திரும்பி நாகைத் துறைமுகத்துக்கு வந்த தினத்தில்தான் வீரமல்லனும் முதன் முதலாக ஆனைமங்கலத்துக்கு வந்தான். வந்தவன் வீரமல்லன் என்று தெரிந்தவுடனேயே நான் கொதிப் படைந்தேன்.

ஆனால், அவனோ என் தம்பி காசிபனை அழைத்துக்கொண்டு அவனுக்குத் துணையாக வந்திருந்தான். காசிபனை மறுநாள் அழைத்துக் கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு அப்போதே எங்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டான். நாம் சந்தித்த அந்த இரவில் அவன் எப்படி அங்கே வந்து சேர்ந்தானென்று எனக்கே தெரியாது.

"அன்றைக்கு அவனை நீங்கள் கொன்று போட்டிருக்க முடியும்.

அவனிடமிருந்து எப்படி உங்களைக் காப்பாற்ற முயன்றேனோ, அதேபோல் அவனையும் உங்களிடமிருந்து காப்பாற்றினேன். அவன்மீது எனக்கு அன்போ, இரக்கமோ, பரிவோ இல்லை. ஆனால் காசிபன் என் தம்பி, என்னுடைய இரத்தத்தின் மறுபாதி அவன். காசிபனை நான் சந்திப்பதற்குத் துணை செய்ய வந்தவன் வீரமல்லன். அவனுக்கு ஏதும் நேர்ந்தால் அது காசிபனைப் பாதிக்கும்.

"உங்களைப்போல் ஒரு நாட்டுக்கு இளவரசனாக இருக்க வேண்டியவன் அவன். அவனுக்கு இப்போது நாடில்லை, வீடில்லை, தாயில்லை, தந்தையில்லை, நானுமில்லை. அவனுடைய நிலையில் இருந்து உங்களுக்கொரு தமக்கையும் இருந்தால், அவர் என்ன செய்வார்?- இளவரசே, நீங்கள் ஆணோடும் பெண்ணோடும் பிறக்காதவர். அதனால்தான் உங்களால் என்னைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை."

அவள் கூறியவற்றையெல்லாம் கேட்டுவிட்டு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான் இளங்கோ. ஏதாவது மறுமொழி

கூறுவான் என்று ரோகிணி எதிர்பார்த்தாள். அவன் அவளுடைய கண்களின் வாயிலாக அவளுடைய நெஞ்சின் ஆழத்தை அளந்து கொண்டிருந்தானே தவிர, ஒன்றும் பேசவில்லை.

அவளுடைய நெஞ்சமோ ஆழம் தெரியும் அளவுக்குத் தெளிவாக இல்லை. அது குழம்பிக் கிடந்தது. அங்கே ஒரு தெளிவு காணமுடியுமோ என்று சிந்தனை செய்தான் இளங்கோ.

17. இருவரில் ஒருவர்

கண்ணிமைக்காது தன்னையே விழித்து நோக்கிய இளங்கோவைப் பார்த்து, "என்ன யோசனை செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?"என்று கேட்டாள் ரோகிணி.

இளங்கோவின் சிந்தனை கலைந்தது. "உன்னைப் பற்றிய யோசனைதான்; உன்னைப் புரிந்துகொள்ளப் பார்க்கிறேன் ரோகிணி!"

"அப்படியென்றால்?"

"நாம் ஒருவரையொருவர் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய காலம் வந்திருக்கிறது. நீ என்னை அறிந்துகொள்ள வேண்டும்."

அவனுடைய சொற்களின் ஆழத்தில் முழுகாமலே ரோகிணி, "எதற்காக அறிந்துகொள்ள வேண்டும்? அன்பு செலுத்தினால் மட்டும் போதாதா?"என்று கேட்டாள். "போதாது!"

திடுக்கிட்டாள் ரோகிணி. "நாம் ஒருவர் மீது ஒருவர் உயிரையே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று நான் நம்புகிறேன். அது பொய்யா?" "இருக்கலாம்; ஆனால் அறிந்து கொள்ளாமல் செலுத்துகிற அன்பு ஆபத்திலே முடியுமோ என்று நான் அஞ்சுகிறேன்."

"இளவரசே? என்ன இது? எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே."

"எனக்கும் முதலில் புரியவில்லைதான். ஆனால் நிலவறைக்குள்ளே நான் தள்ளப்பட்ட பிறகு, யோசித்துப் பார்ப்பதற்கு நேரம் கிடைத்தது. நாம் பழகத் தொடங்கிய நாளிலிருந்து நடைபெற்ற ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியாக நினைத்துப் பார்த்தேன். அந்த நிகழ்ச்சிகளில் மிகுந்திருந்தது இன்பமா துன்பமா என்று இன்னும் நான் முடிவுக்கு வரவில்லை."

தனக்கு வேதனை தரும் விஷயங்களை இளங்கோ சொல்லப் போகிறான் என்றே ரோகிணி எதிர்பார்த்தாள். என்றாலும் அவனைத் தடுக்கவில்லை.

“ரோகிணி! நாம் முதன் முதலில் ஒருவரையொருவர் சந்தித்ததே

போராட்டத்துக்கிடையில்தான். நான் காசிபனைக் கைப்பற்றப் போன வேளையில் நீ என் கரத்தைப் பற்றித் தடுத்தாய். என் கடமையிலிருந்து என்னை நழுவச் செய்துவிட்டாய். அந்த முதற் சந்திப்பில் இருந்து...’’

“இல்லை!’’என்று குறுக்கிட்டுக் கத்தினாள் ரோகிணி. “நம்முடைய முதற் சந்திப்பு அதுவல்ல. நீங்கள் தூதுவராக வந்தபோது, என் தம்பியை வாளெறியாமல் தடுக்க முயன்றேன் நான். நான் ஏற்படுத்திய சலசலப்பை உங்களுடன் வந்த வல்லவரையர் கண்ட பிறகுதான், உங்களைப் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டார். அதுவே நம் முதற் சந்திப்பு. அதையும் மறந்துவிடாதீர்கள்!’’

“பார்த்தாயா ! நமக்குள் எது முதற் சந்திப்பு என்பதிலேயே போராட்டம் தொடங்கிவிட்டதல்லவா? இப்படித்தான் ஒவ்வொரு வேளையிலும் நாம் மோதிக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம். நீ உன் தந்தையிடம் தப்பிச் செல்ல விரும்பினாய்; நான் தடுத்தேன். இதே போல் நமக்குள்ளாகவே பல முறை போராடியிருக்கிறோம். நாம் நமது போராட்டத்தை மறந்து இன்பமாக இருக்க நினைத்த போதும் அது முடியவில்லை.’’

“இளவரசே! தயவு செய்து பயங்கரமான விஷயங்களை இப்போது பேசாதீர்கள்’’என்று கெஞ்சினாள் ரோகிணி.

“நம்முடைய துன்பங்களின் காரணங்களைத் தெரிந்து கொண்டால்தான் இனிமேலாவது அவற்றை விலக்கிக் கொண்டு நம் ஆசைகளை நிறைவேற்ற முடியும் ரோகிணி; அதனாலேயே சொல்கிறேன்’’என்றான் இளங்கோ. “எங்களுடைய நாட்டுக்கு நீ வரப்போகிறாய் என்ற ஆனந்தத்துடன் நான் உன்னை நெருங்கியபோது நீ என்னை வெறுப்பதாகக் கூறினாய். பிறகு திருமயில்

குன்றத்தில் நாம் தனித்திருந்தபோது யாரோ ஒரு காளமுகன் செல்வதைப் பார்த்துவிட்டு நடுங்கினாய். அடுத்தாற்போல், ஆனைமங்கலம் மாளிகை மேன்மாடத்தில் அன்றிரவு நடந்த நிகழ்ச்சியை நினைத்துப் பார்!'' வெடவெடவென்று நடுங்கியது ரோகிணியின் மென்னுடல்.

"இவற்றையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்துப் பார்க்கும்போது ஏதோ ஒரு சக்தி மறைவாக நமக்குக் குறுக்கே நிற்பதுபோல் தோன்றுகிறது. ஒன்று நமக்குள் நாமே போராடிக் கொள்கிறோம். அல்லது நமது இன்பத்திற்குக் குறுக்கே வேறு யாராவது வந்து போராடுகிறார்கள். இதன் காரணங்களைக் களைந்தெறியா விட்டால் நம்முடைய அன்பு அழிந்துவிடும் ரோகிணி; அல்லது அழிக்கப்பட்டு விடும்.''

"எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை; நீங்கள் விரும்புகிறபடி செய்கிறேன்.''

"உன் தம்பி காசிபனைக் கருதி நீ வீரமல்லனிடம் அநுதாபம் கொண்டாய். அவன்மீது கொண்ட அநுதாபம், எனக்கே எமனாக மாறியதையும் உன் கண்களால் கண்டு கொண்டாய். அன்றைக்கு அவன் செய்த முயற்சி தோற்றுப போகாமல், அவன் நன்றாக மறைந்து கொண்டு, என்மேல் வேல் எறிந்து வீழ்த்தியிருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும்? மரணத்துக்கு நான் அஞ்சியவனல்ல; ஆனால் அந்த மரணம் நான் இன்பக் கனவுகளின் சிகரத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்த வேளையில்தானா வரவேண்டும்? அது என் உயிருக்குயிரானவளின் அறியாமையினால்தானா வரவேண்டும்? நினைத்துப் பார், ரோகிணி?''

அவள் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்; விம்மினாள்; விக்கினாள்.

"வீரமல்லன் எங்கள் படையிலிருந்துவிட்டுப் பிறகு எங்களுக்கு எதிராகத் திரும்பியிருப்பவன்; என்னுடைய நண்பனாக இருந்து பகைவனாக மாறிவிட்டவன். என்னைப் பகைப்பவன் மீது நீ இரக்கம் கொண்டால்...''

“என் தம்பிக்காகச் செய்தேன். இனி ஒரு போதும் அப்படி நடக்காது, இளவரசே!”

“உன் தம்பியை நான் இதுவரையில் வெறுக்கவில்லை. அவனைக் கொண்டு வந்து உங்கள் குடும்பத்துடன் சேர்த்து விடவேண்டுமென்பதே எங்கள் எண்ணம். அப்படிச் சேர்க்க முடிந்தால் அமைச்சர் தனியாக இருந்து பகைமையை வளர்க்க முடியாது. அவனை ஒரு கருவியாக வைத்துக் கொண்டுதான் அவர் தமக்கு ஆதரவு தேடிவருகிறார். அவன் மட்டும் இங்கே வந்துவிட்டால், பிறகு ரோகணத்தின் ஆட்சி உன் தந்தையாருக்கே கிடைத்துவிடும். உன் தம்பியே இளவரசன்!”

“நானும் எவ்வளவோ கூறினேன். சோழ நாட்டின் மேலும் உங்கள் மீதும் கொண்ட பகைமை குறையவே இல்லை. அமைச்சர் ஊட்டிவிட்ட வெறியால் அவன் குமுறிக் கொண்டிருக்கிறான்.”

இளங்கோவின் புருவங்கள் நெறிந்தன. “நீ உன் தம்பியை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டாயல்லவா? இப்போது சொல்; உனக்கு நான் வேண்டுமா? உன் தம்பி வேண்டுமா?”

“இளவரசே! என்னைச் சோதனைக்குள்ளாக்காதீர்கள். எனக்கு

இருவருமே வேண்டும். என்னால் இருவரையுமே மறக்க முடியாது.”

“இருவரில் ஒருவரை மறந்துதான் தீரவேண்டும்.”

“என்னால் முடியவில்லையே!”

அவளுடைய இயலாமையை அறிந்து கொண்ட இளங்கோ அதற்குப் பிறகு அவளிடம் சினம் கொள்ளவில்லை. ஓரளவு பொறுமையை வரவழைத்துக்கொண்டு, உறுதியான குரலில், “ரோகிணி!”என்று அழைத்தான். ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“இந்தக் கணம் வரையிலும் எனக்கு உன் தம்பியின் மேல் வெறுப்பிருந்ததில்லை. மாறாக, அவன் உன்னோடு பிறந்தவன் என்பதால் நீ அவன்மீது கொண்டிருந்த

அன்பின் காரணத்தால் நானும் அவனிடம் அன்பு கொண்டிருந்தேன். இனிமேலும் என்னால் அப்படியிருக்க முடியாது. நான் இந்தக் கணத்திலிருந்து உன் தம்பியை வெறுக்கிறேன்! காசிபனை அடியோடு வெறுக்கிறேன்!''

அவன் குரலில் உறுதி அவளை உலுக்கியது. அஞ்சி விலகினாள் ரோகிணி.

"ஆமாம். இதுவரையில் அறியாத சிறுவன் என்பதால் அவனால் நாட்டுக்கு ஏற்பட்டு வந்த தொல்லைகளைக் கூடப் பொறுத்து வந்தேன். நாட்டால் விளைந்த பகைமையையும் மீறி அவனிடம் பாசங்கொள்ள முனைந்தேன். இப்போதுதான் எனக்கு உண்மை புலப்பட்டிருக்கிறது. அவனுடைய உடல்தான் அமைச்சர் கீர்த்தியோடு உலவுகிறதே தவிர, அவன் உன்னுடைய மூச்சிலும் பேச்சிலும் குருதித் துடிப்பிலும் கலந்து உன்னையே எனக்கு எதிராகத் திருப்பி விட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். ரோகிணி! அவன் வேறெங்குமில்லை; உன் நெஞ்சில்தான் இருக்கிறான்!''"இளவரசே! இனியும் என்னைச் சுடு சொற்களால் சித்திரவதை செய்யவேண்டாம். நான்தான் முன்பே தங்கள் ஆணை எதுவோ அதன்படி நடப்பதாகச் சொல்லிவிட்டேன். நான் என்ன செய்யவேண்டுமென்று ஆணையிடுங்கள். அதன்படி நடக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்''என்றாள் ரோகிணி.

"இருவரில் ஒருவரை மறந்துவிடு!''

அச்சத்தால் நினைவிழந்த ரோகிணி, 'என்னால் முடியவில்லையே!'என்று சில விநாடிகளுக்கு முன்பு கூறிய அதே வாயால், "ஆகட்டும் இளவரசே! காசிபனைக் கட்டாயம் மறந்துவிடுகிறேன்''என்றாள்.

"முடியுமா உன்னால்?''என்று திரும்பவும் கேட்டான் இளங்கோ.

"உங்களை இழந்துவிட என்னால் முடியாது. உங்களுக்காக அவனை மறக்கத்தான் வேண்டும். மறந்துவிடுகிறேன்.''

இதைக் கேட்ட பின்னரே இளங்கோவுக்கு அமைதி ஏற்பட்டது. ஏதோ மிகப் பெரிய போர்க்களத்தில் வெற்றி பெற்று வாகைசூடியதைப் போல் நினைத்துக் கொண்டான்.

அதன் பிறகு அவனுடைய பேச்சில் ரோகிணிக்காகக் கனிவு ததும்பியது.

அன்பு பொங்க அவளுடன் உரையாடினான். நோய்வாய்ப்பட்டு மெலிந்து போயிருந்த அவள் தேகத்துக்காக வருந்தினான். அவளுடைய நெற்றிக் காயத்தின் தழும்பைக் கண்ணீர் கசிய நோக்கினான்.

ரோகிணியோ காசிபனை மறந்துவிடுவதாக வாய் விட்டுக் கூறியபடியே மறந்துவிட வேண்டுமென்று உறுதி பூண்டாள். ஆனால், மனிதர்களை மறந்துவிடுவதும் நினைத்துக் கொள்வதும் யாருடைய ஆணைக்கும் அடங்கிய விஷயங்கள் அல்லவென்பது இருவருக்குமே அப்போது தெரியவில்லை. கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டு யாருமே யாரையும் மறந்து விட்டதுமில்லை; நினைத்துக் கொண்டதுமில்லையல்லவா?

18. தந்தையும் தனயனும்

சரக்கொன்றை மரத்தடியை விட்டு இளங்கோவும் ரோகிணியும் பிரிந்து செல்லும்போது, வானத்தில் கண்ணிமைத்த மீன்களைப்போல் அவர்கள் உள்ளத்தில் பற்பல இன்பக் கற்பனைகள் பூத்துச் சொரிந்தன. ரோகிணியை அவளுடைய மாளிகைக்கு அனுப்பிய இளங்கோ தன் குதிரையைத் தேடிக்கொண்டு வந்தான். பொழுது நன்றாக இருட்டிவிட்டது.

இருளில் யாரோ பேசும் குரல் கேட்டதால், சற்றே தயங்கி நின்று உற்றுக் கவனித்தான் இளங்கோ. குதிரையுடன் மாங்குடிமாறன் ஏதோ அந்தரங்கமாகப் பேசுவது தெரிந்தது.

அதன் பிடரியைத் தடவிக்கொண்டே, “இதோ பார்! இளவரசரைச் சுமந்து கொண்டு நீ முதன்முதலில் இங்குதானா வரவேண்டும்? உனக்கு வேறு வழியே தெரியவில்லையா?”என்று கேட்டான் மாறன். “எந்தக் குற்றத்திற்காக அவர் சிறைக்குச் சென்றாரோ, அதே குற்றத்தைச் சிறையிலிருந்து மீண்டவுடன் தொடங்கிவிட்டாரே! அவருக்குத்தான் ஆத்திரமென்றால் உனக்குக் கூடவா தெரியவில்லை? இனிமேல் நாம் இருவரும்தான் அவரைப் பாதுகாக்க வேண்டும். என்ன நான் சொல்வது விளங்குகிறதா?”

பிடரி மயிரைச் சிலிர்த்துக்கொண்டே தலையை ஆட்டி வைத்தது குதிரை. மாறனோ அதை முகத்தோடு முகம் தோய அணைத்துக் கொண்டான்.

இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு கிளம்பியது இளங்கோவின் சிரிப்பொலி.

“குதிரையோடு என்ன சல்லாபம்? நீ எங்கே வந்தாய்?”

“தாங்கள் அரண்மனையிலிருந்து புறப்பட்டபோதே வந்தேன். எனக்கு முன்னால் ரோகணத்து இளவரசியார் தங்களை வளைத்துக் கொண்டு விட்டார்கள். சிறையிலிருந்து மீண்ட தங்களை அவர்கள் மீண்டும்

சிறைப்படுத்திக் கொண்டு போகவே எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.''

“அப்போதிருந்தே இங்கே என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய்?''

“என்ன செய்து கொண்டிருந்தேன்? ராமபிரானும் சீதாப்பிராட்டியும் தனித்திருந்த போது இளையபெருமான் என்ன செய்து கொண்டிருந்தாரோ, அதைத்தான் செய்து கொண்டிருந்தேன்-காவல் காத்திருந்தேன்; யாரும் இந்தப் பக்கம் வராதபடி திருப்பிவிடப் பார்த்தேன்.''

சிறிது அச்சத்தோடு, “யாரேனும் இங்கு வந்தார்களா?''என்று கேட்டான் இளங்கோ.

“தங்களது தந்தையார் பெரிய வேளாரைத் தவிர வேறு யாரும் இந்தப் பக்கம் வரவில்லை. அவர்களைக் கண்டவுடன்...''

“என்ன?''

“ஆமாம், அவர்களைக் கண்டவுடன் இளையபெருமாளாக நின்றவன் மாரீசனாகி மறைந்தே போனேன். பிறகு என்ன நடந்ததோ தெரியாது. அப்போது நின்று போன மூச்சு இப்போதுதான் திரும்பி வந்திருக்கிறது.''

மாறனிடமிருந்து வேறு செய்திகள் கிடைக்காமல் போகவே, “இதுதான் நீ காவல் காத்த இலட்சணம்? குதிரையை அழைத்துக் கொண்டு போய்க் கட்டிவிடு''என்று கூறினான் இளங்கோ. மனக் குழப்பத்தைத் தணித்துக் கொள்வதற்காகப் புல்வெளியில் அமர்ந்தான். ‘தந்தையாரின் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது?’

பின்னர் ஒருவாறு தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு, தந்தையாரின் கண்களில் படாமல் அரண்மனைக்குள் அவன் நுழைந்தபோது அவன் தந்தையின் குரல் அவனை அழைத்தது.

“எங்கே போயிருந்தாய் இளங்கோ?''என்று கேட்டுக் கொண்டே அவனை நெருங்கி வந்தார் பெரிய வேளார்.

“மாலையிலிருந்து உன்னைக் காணவில்லையே? வா! உன்னிடம் சில முக்கியமான விஷயங்களைப் பேசவேண்டும்.’’

தோள்மீது கரம் போட்டு அவனைத் தமது கூடத்துக்குக் கூட்டிச் சென்றார் பெரிய வேளார். உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரையில் வியர்த்துக் கொட்டியது இளங்கோவுக்கு. அவனைத் தமது அருகிலேயே ஆசனத்தில் அமரச் செய்து அவனோடு பேசலானார்.

அவருடைய குரலில் கனிவையும் பேச்சின் இனிமையையும் இளங்கோவினால் நம்ப முடியவில்லை. பெரியவேளார்தாமா அவர்!

“நடந்ததையெல்லாம் அடியோடு மறந்துவிடு. சக்கரவர்த்திகளும் சாமந்த நாயகரும் உனக்கு என்ன கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. என்னிடம் அவர்கள் முன்பே கூறியிருக்கலாம். கூறியிருந்தால் நான் உன்னைத் துன்புறுத்தியிருக்க மாட்டேன்’’என்றார்.

குனிந்த தலை நிமிராமல், “தங்களுடைய கடமையைத் தாங்கள் நிறைவேற்றியிருக்கிறீர்கள். எனக்கு அதனால் சிறிதும் வருத்தமில்லை’’என்றான் இளங்கோ.

“ஆமாம், நீ உன் கடமையைச் செய்திருக்கிறாய்; நான் என் கடமையைச் செய்திருக்கிறேன். இடையில் ஏதோ தவறு நேர்ந்துவிட்டது; அவ்வளவுதான்.’’

அத்துடன் அங்கிருந்து எழுந்து, அவரிடமிருந்து தப்பிவிடப் பார்த்தான்

இளங்கோ. அவர் அவனை விடுவதாக இல்லை. ஏதேதோ சுற்றி வளைத்துப் பேசிவிட்டு, பிறகு “ஆனைமங்கலம் மாளிகைக்கு அன்று வேற்றுருவில் வந்துபோன இருவர் யாரென்று உன்னால் ஊகிக்க முடியுமா?’’என்று

கேட்டார். “அமைச்சர் கீர்த்தியும் இளவரசன் காசிபனுமாக இருக்கக்கூடுமென்பது என் எண்ணம்’’என்றும் கூறினார்.

ரோகிணியைப்பற்றி எங்கே கேட்டுவிடப் போகிறாரோ என்று தவித்துக் கொண்டிருந்த இளங்கோ, இதனால் அச்சம் தவிர்த்தான்.

“அமைச்சர் கீர்த்தி எங்கும் நேரடியாகச் செல்வதோ எதிலும் நேரடியாகக் கலந்து கொள்வதோ இல்லை என்று தெரிகிறது. யாரையுமே பின்னால் நின்று இயக்கும் சூத்திரதாரி அவர். அன்றைக்கு ஆனைமங்கலம் மாளிகைக்கு காசிபன் வந்திருந்தது உண்மை. ஆனால் அவனுடன் அமைச்சர் வரவில்லை.’’

“ஒற்றன் கூறினானே!’’என்றார் பெரிய வேளார். “ஒற்றர்களும் தவறு செய்யக்கூடும். சிற்சில இடங்களில் மறைந்திருந்து பார்த்து, சிற்சில இடங்களுக்குச் சென்று மற்றவைகளை அவர்களாகவே தொடர்பு ஏற்படுத்திக்கொண்டு சொல்வதும் உண்டல்லவா?’’

“ஆமாம், உன் விஷயத்தில் அப்படித்தான் நடந்துவிட்டது’’என்று ஒப்புக்கொண்டார் வேளார்.

“அப்படியென்றால் உடன் வந்தவன் யார்?’’

“வீரமல்லன்!’’ திடுக்கிட்டார் பெரிய வேளார்.

“ஆமாம். எவன் இறந்து விட்டானென்று தாங்கள் நம்பிக்கொண்டிருந்தீர்களோ, அவனேதான் வந்திருக்கிறான். அவனுடைய இறந்துபோன உடலில் தலை இருந்ததா? அந்த உடலையாவது தாங்கள் நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து பார்த்தீர்களா? வீரமல்லன் உயிரோடிருக்கிறான். பாண்டியர் பக்கம் சேர்ந்துகொண்டு மகிந்தரையும் கலைக்க முயற்சி செய்திருக்கிறான். அதற்குள் நாம் தலையிட்டுவிட்டோம். அந்தப் பெண் தனது தம்பியை நான் கொல்ல வருவதாக நினைத்து என்னைத் தடுத்திருக்காவிட்டால். கட்டாயம் இருவரும் அகப்பட்டிருப்பார்கள்; நானும் தவறு செய்திருக்கிறேன். தப்பியோட விட்டது தவறுதானே?’’

“இல்லவே, இல்லை! உன்னைவிட நான்தான் பெருந்தவறு செய்திருக்கிறேன். அற்பத்திலும் அற்பமான

ஒரு படைவீரன் என் கண்ணெதிரிலேயே என்னை ஏமாற்றி விட்டுப் போயிருக்கிறான்; அவனுடைய தந்திரம் என்னிடம் பலித்து விட்டது! இதுவே பெருந்தவறு!''என்று பெரிய வேளார் குமுறினார்.

தங்கள் தங்கள் கடமைகளைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டு வந்த தந்தையும் தனயனும் இப்போது தங்கள் தங்கள் தவறுகளைப் பரிமாறிக் கொண்டார்கள். பெரிய வேளார், எதிரில் இருந்த இளங்கோ தமது குமாரன் என்பதையும் மறந்து அவனிடம் தமது குறைகளை ஒப்புக்கொண்டார்.

“இளங்கோ! அவன் உயிருடன் இருப்பதை நீதான் கண்டுபிடித்து என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறாய். இனி எப்படியாவது நாம் இருவருமே அவனைத் தேடிக்கொண்டு வருவதற்கு முயலவேண்டும். அதுவரை இந்த விஷயம் வேறு யாருக்குமே தெரியாமலிருப்பது நல்லது.''

அத்துடன் அவர் நிறுத்தாமல், “இந்தச் செய்திகளைல்லாம் உனக்கு அந்தப் பெண்ணிடமிருந்து கிடைத்தன போலும்; அப்படித்தானே!'' நாணத்துடன் இளங்கோ சிரிக்க முயன்றான்.

“இனி உன் விவேகத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது இளங்கோ! அவளுடன் நீ பழகுவதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் பெண்களிடம் எப்போதும் சற்று விழிப்புடன் இருப்பது அவசியம்.''

முன்னொரு நாள் நாகைக் கடற்கரையில் மாங்குடிமாறன் இளங்கோவைத் தோளில் சுமந்துகொண்டு கூத்தாடினானல்லவா? அதேபோல் இப்போது இளங்கோவுக்குத் தன் தந்தையைச் சுமந்துகொண்டு கூத்தாட வேண்டும் என்று தோன்றியது. ‘அவரைப்போய் முரட்டு வேளார்’என்று கூறுகிறார்களே, இவரா முரடர்?’

தந்தையாருக்கு என்ன பதில் அளிப்பது என்று விளங்காமல் திக்குமுக்காடிப் போனான் இளங்கோ.

அவர் அவன் அருகில் இன்னும் சற்று நெருங்கி வந்து கூறலானார்: “பெண்களுக்கு விவேகமிருப்பதாகச்

சொல்கிறார்களே இதில் எனக்கு நம்பிக்கையே கிடையாது. அதனால் நீ எந்தப் பெண்ணையும் விவேகி என்று நினைத்துப் பிரமிப்படைந்துவிட வேண்டாம். பெண்கள் என்றால் பெண்கள்! அவ்வளவுதான்! அவர்கள் நமக்காகப் பிறந்தவர்கள். எதற்காக இவ்வளவும் கூறுகிறேனென்றால், நீ உன் விவேகத்தினால் அந்த ரோகணத்துப் பெண்ணை உன் பக்கம் வளைக்க வேண்டும். ஆனால் அவள் பக்கம் வளைந்து கொடுத்து விடாதே.''

இளங்கோவுக்கு அங்கு மேலும் இருக்கப்பிடிக்கவில்லை. மெதுவாக எழுந்து வெளியே வந்தான். வெளியுலகத்துக்கு வீரராகவும் அந்தப் புரத்தில் தன் அன்னையாருக்கு அடங்கியவராகவும் இருந்த அவர் கூற்று அவனுக்கு விந்தையாகத் தோன்றியது.

ஆனால், பெரிய வேளார் அவனிடம் ரோகிணியைப் பற்றிப் பேசுவதாக எண்ணிக்கொண்டே அருள்மொழியைப் பற்றிய எண்ணங்களை அவனுள்ளே கிளறிவிட்டுவிட்டார்.

‘விவேகத்தைப்பற்றி நங்கயைார் பலமுறை பேசியிருக்கிறாரே! ஆனால் அவர் பேசிய பேச்சுக்களுக்கும் சிறைப்பட்டபோது மயங்கி விழுந்ததற்கும் தொடர்பே இல்லையே! என்மீது கொண்ட அன்பால், பாசத்தால் பற்றுதலால் அவருக்கு விவேகம் பிறந்திருக்குமா? அப்படியானால் நங்கையாருக்கும்

ரோகிணிக்கும் வேற்றுமையே கிடையாது.’

மகிழ்ச்சியும் குழப்பமும் கலந்த உணர்வோடு இளங்கோ தாழ்வாரத்தில் நடந்தான். மேற்கு மூலையில் இருந்த நரேந்திரனின் அறையைத் தாண்டும் வேளையில் அதற்குள் அவன் கண்ட காட்சி அவனைத் திகைக்க வைத்தது. தன்னை மறந்து நின்று விட்டான்.

19. இருளில் ஒளி

நரேந்திரனுக்காக அருள்மொழியிடம் தூது சென்ற அம்மங்கை தேவி, தன் தமக்கையின் மறுமொழியைக் கேட்ட பிறகு, அவளுடன் பழகுவதையே நிறுத்திக் கொண்டாள். முன்பு, சோழபுரத்தில் நரேந்திரன் அவளிடம் தூது சொல்லிய போது அவளுக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி, அருள்மொழியால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சிக்கு முன் அற்பமானதுதான்.

'தமக்கையார் நரேந்திரனிடம் நேரில் பேசுவதாகச் சொல்கிறார்களே, இதற்கு என்ன பொருள்? கொடும்பாளூர் இளவரசருக்குத் தமது மனத்தில் இடமில்லை என்கிறார்களே, இதற்கு என்ன பொருள்? இந்த இரண்டு செய்திகளையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் அதன் முடிவை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியாதென்று நினைக்கிறார்களா? தமக்கையாரும் நரேந்திரருமே நன்றாகப் பேசிக்கொள்ளட்டும்! இவர்களை யார் வேண்டாமென்று தடை செய்கிறார்கள்? இடையில் நான் ஒருத்தி எதற்குத் தூதுபோய்ப் பலியாக வேண்டும்?'

இப்படியெல்லாம் நினைத்துத் தவிப்புற்ற அம்மங்கை ஒரு நாள் நரேந்திரனின் தொல்லை பொறுக்காமல், "நங்கையாரிடமே நேரில் கேட்டுக்கொள்ளுங்கள்! என்னிடம் எதையுமே வெளியிட மாட்டார்கள்!"என்று அழுகையும் ஆத்திரமாகக் கூறிவிட்டாள். அருள்மொழியைச் சந்தித்த விவரத்தை அவனிடம் தெரிவிக்கவில்லை.

சோழபுரத்தில் தூது செல்வதாக ஒப்புக்கொண்டவள் தஞ்சைக்கு வந்தவுடன் திடீரென்று மாறிப்போனதை நரேந்திரனால் உணர்ந்து கொள்ளமுடியவில்லை. முன்பெல்லாம் கலகலவென்று பேசிச் சிரிப்பை உதிர்த்துக் கொண்டிருந்த அம்மங்கை இப்போது அவனிடமே எரிந்து விழத் தொடங்கினாள். எதிர்பாராத சந்திப்புக்களின்போது கூட அவள் முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு விலகிச் சென்றாள்.

ஆகவே, இனி அம்மங்கையை நம்பிப் பயனில்லை என்று கண்ட நரேந்திரன், தானே அருள்மொழியை அணுக நினைத்தான். ஆசை மிகுதியாக அச்சமும் அதிகரித்தது. பலமுறை அந்தப்புரத்துக்குச் சென்று அருள்மொழியின் கூடத்தை எட்டிப் பார்த்துவிட்டிடு, உள்ளே நுழையும் துணிவின்றித் திரும்பினான்.

கடைசியாகத் துணிவை வரவழைத்துக்கொண்டு சென்றபோது அங்கே அருள்மொழியும் சில பணிப் பெண்களுமாகச் சேர்ந்து இளங்கோவுக்குப் பணிவிடைகள் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இளங்கோ சிறைப்பட்டிருந்ததோ, சிறை மீண்டதோ நரேந்திரனுக்குத் தெரியாதாகையால், பாண்டிய நாட்டிலிருந்து திரும்பியதாக நினைத்துக் கொண்டான்.

அருள்மொழி அன்று பகல் இளங்கோவை உபசரித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அவள் கண்களிலிருந்து எந்த இரகசியத்தை இளங்கோவால் காண முடியவில்லையோ அதை நரேந்திரன் கண்டுவிட்டான். ‘கொடும்பாளூர்க்காரர்கள் கொடுத்து வைத்தவர்கள்’என்று தனக்குள் கூறிக் கொண்டே திரும்பினான். ஆனால் அதே கொடும்பாளூர்க்காரனையும் ரோகணத்து இளவரசியையும் அடுத்தாற்போல் ஒன்றாகப் பார்த்தபோது அவனுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

இந்த நிலையில்தான் அருள்மொழியே நரேந்திரனைத் தேடிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தாள். அவளைக் கண்டபோது நரேந்திரனுக்கு ஏற்பட்டது ஆனந்தமா, அச்சப் பரபரப்பா என்று கூற முடியாது.

“அம்மங்கை தேவி உங்களிடம் வந்து என் மறுமொழியைச் சொல்லியிருப்பாள். அதன்படி நேரில் வந்து சந்திப்பீர்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். வெகு நாட்களாகி விட்டன...” என்று தொடங்கினாள் அருள்மொழி.

“உங்களைச் சந்தித்ததாகவே என்னிடம் அம்மங்கை கூறவில்லையே!”

அருள்மொழி அதன் காரணத்தை யூகித்துத் தனக்குள்ளாகவே சிரித்துக்கொண்டாள்.

“அவள் கூறாவிட்டால் போகட்டும்; இப்போது நானே வந்துவிட்டேன்.’’

அவளிடம் என்ன பேசுவது, எப்படிப் பேசுவது என்று புலப்படாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்த நரேந்திரனிடம் அவள் தன் தங்கையின் பொருட்டுத் தூது வந்திருப்பதாகக் கூறினாள். “அம்மங்கை அனுப்பவில்லை; ஆனால் அவள் மனத்தைத் தெரிந்துகொண்டு நானே வந்திருக்கிறேன்’’என்றாள்.

இவ்வாறு அருள்மொழி தன் தங்கைக்காகப் பரிந்து பேசிக் கொண்டிருந்தபோதுதான் அந்த வழியே சென்ற இளங்கோ தாழ்வாரத்தின் ஓரமாகத் தயங்கி நின்றான். இருளில் அவன் மறைந்திருந்ததால் மற்றவர்கள் அவனைக் கவனிக்கவில்லை.

அருள்மொழி நரேந்திரனிடம் தன் தங்கைக்காக உருக்கத்தோடு பேசினாள்.

“இளவரசே! பெண்களாகிய எங்கள் மனத்தை தெரிந்து கொள்வதுதான் கடினமென்று உலகம் சொல்கின்றது. ஆனால், எங்களைவிட ஆண்களாகிய உங்களைத்தான் எங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. உங்களுடன் ஒரு பெண் பேசுவதிலிருந்து, உங்களிடம் அவள் பழகுவதைக் கொண்டு, உங்களை அவள் உபசரிப்பதிலிருந்து உங்களால் அவளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாதா? உங்களை அவள் எந்தக் கண்களால் பார்க்கிறாள் என்று கூடவா நீங்கள் உணர்வதில்லை? பெண்கள் தங்கள் மனத்தில் இருப்பதை வாய் திறந்து என்றாவது கூறுவார்களா?’’

வெளியே நின்றுகொண்டிருந்த இளங்கோ திகைப்புற்றான். அவன் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட பரபரப்பு அவன் தலையைச் சுற்ற வைத்தது.

அருள்மொழியோ நரேந்திரனிடம், “இளவரசே! நீங்கள் தஞ்சைக்கு வந்ததிலிருந்து உங்களது நிழலாகவே

தொடர்ந்து வரும் அம்மங்கையை நீங்கள் அறிந்துகொள்ள வில்லையா?'' என்று கேட்டாள். "அவள் என்ன, இன்னுமா விவரந் தெரியாத சிறுமி? அவளிடம் எப்படித்தான் உங்களுக்கு என்னைப் பற்றிச் செய்தி கூற முடிந்ததோ, தெரியவில்லை''என்றாள்.

வேங்கி இளவரசன் தன் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டான். ஆனால் அவன் உள்ளம் கொதிப்படைந்து கொண்டிருந்தது. 'இதையெல்லாம் என்னிடம் வந்து கூறுவதற்கு இவர்கள் யார். தமக்கு விருப்பமில்லையென்றால் அதை மட்டும் கூறிவிட்டுப் போகலாமே!'

"நீங்கள் ஒரு நாட்டு இளவரசராக இருக்கிறீர்கள். பற்பல போர்க்களங்களைக் கண்டிருக்கிறீர்கள். பலரோடு பழகி, பலரைத் தெரிந்துகொண்டு பாராளப் போகிறீர்கள். அப்படிப்பட்ட உங்களுக்கு உங்களுக்காகவே வளரும் ஒரு பெண்ணின் மனமா தெரியவில்லை?''

"இளவரசியார் எனக்கு இவ்வளவு தூரம் அறிவுரை கூறிய பிறகு, நானும் சில விஷயங்களைக் கூறவிரும்புகிறேன்''என்றான் நரேந்திரன்.

"என்ன?''

"நங்கையாரின் மனம் என்னை மறுப்பதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. அங்கே கொடும்பாளூர் இளவரசர் குடியிருக்கக் கூடும் என்று முன்பே நான் ஐயமுற்றேன். அந்த ஐயம் நான் தஞ்சைக்கு வந்தவுடனேயே உறுதிப் பட்டுவிட்டது. இன்று பிற்பகலில்தான் அது ஐயத்துக்கே இடமில்லாத உண்மை என்பதையும் கண்டுகொண்டேன். தங்களுடைய அந்தப்புரத்தில் கொடும்பாளூர் இளவரசர் கொலுவீற்றிருந்தபோது அவருக்கு நடந்த உபசரிப்புகள் என் கண்களைத் திறந்துவிட்டன இளவரசி!''

காவலனால் கைப்பற்றப்பட்ட கள்வனின் நிலை இப்போது அருள்மொழிக்கு. தன் தங்கையிடம் அதை மறுத்துக் கூறிய அதே துணிவு ஏனோ அவளுக்கு நரேந்திரன் முன் ஏற்படவில்லை.

“இல்லை இளவரசே... தங்களது ஐயம் தவறானது... அப்படி ஒன்றும் இல்லை!”அருள்மொழி தடுமாறினாள்.

அருள்மொழியின் தடுமாற்றத்தைத் தன் வாழ்நாளில் முதன் முறையாக கண்ணுற்றான் இளங்கோ.

நரேந்திரனோ அவளது தடுமாற்றத்தால் துணிவு பெற்று மேலே பேசினான். “நங்கையாரே! நாமெல்லோரும் உற்றார் உறவினர்கள்.

அதனால்தான் நீங்கள் அம்மங்கையைப் பற்றி என்னிடம் உரிமையோடு பேசுகிறீர்கள். அதை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இதற்கு முன்பு, பிற்பகலில் தங்கள் கூடத்தில் இளங்கோவைப் பார்த்தவுடனேயே நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன். கொடும்பாளூர்க்காரர்கள் பாக்கியம் செய்தவர்களே! அதனால், தங்களை மணக்க முடியும் என்றிருந்த ஆசையை அப்போதே களைந்துவிட்டேன். காரணம். அவர் அங்கேயிருந்தது மட்டிலுமல்ல! தங்களுடைய கண்களில் அவருக்காகச் சுடர்விட்ட கனிவைக் கண்டு விட்டேன்.”

“போதும், இளவரசே”திரும்பிச் செல்ல முயன்றாள் அருள்மொழி.

“ஒரே ஒரு கணம் நின்று விட்டுச் செல்லுங்கள். நீங்கள் யோசனை செய்து பார்க்க வேண்டிய மற்றொரு விஷயமும் இருக்கிறது. தங்களது பணிவிடைகளையும் உபசரிப்பையும் பெற்றுக் கொண்டு அவர் நேரே எங்கு சென்றார், தெரியுமா? ரோகணத்து இளவரசியைக் காண...”

“இளவரசே! எனக்கு எல்லாமே தெரியும். நீங்கள் ஒன்றுமே கூறவேண்டாம். நான்தான் அவரை அங்கு அனுப்பி வைத்தேன்!”என்றாள். வெளியில் நின்ற இளங்கோ, கால்கள் தடுமாறத் தூணில் சாய்ந்தான்.

“தெரியுமா? உங்கள் மனத்தில் குடியிருப்பவரையா நீங்களே வேறு பெண்ணிடம் அனுப்பி வைக்கிறீர்கள்? இதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை! அரண்மனையில் மற்றவர்களுக்கு இது தெரியுமா?”

“இப்போது தெரியவேண்டாம், காலம் வரும்போது தெரிந்து கொள்வார்கள்.

அப்போது யாரும் அவர்களைத் தடை செய்யவும் மாட்டார்கள்.’’

“அதுவரையில் நான் பொறுத்திருக்கப் போவதில்லை. நீங்கள் எப்படி உங்கள் தங்கைக்காக என்னிடம் வந்தீர்களோ. அதே போல் நான் உங்களுக்காக என் தமையனாரிடம் செல்கிறேன். என்ன இருந்தாலும் இளங்கோ எனக்குத் தமையனார் முறை உள்ளவர்தாமே?’’

“வேண்டாம் இளவரசே! வேண்டவே வேண்டாம். எனக்கு அதன் மூலம் ஒரு போதும் நன்மை செய்ய முடியாது! அவருடைய இன்பத்தைக் கெடுத்தால் அது என் அமைதியைக் குலைத்துவிடும். நீங்கள் அவரிடம் போகவும் வேண்டாம்; ஒன்றும் கூறவும் வேண்டாம். நீங்கள் எனக்குச் செய்யும் பேருதவி-எதையுமே யாரிடமும் கூறாதிருக்கும் உதவிதான்!

அம்மங்கையிடம்கூட உங்களை மறந்து எதையும் சொல்லிவிட வேண்டாம், நான் வருகிறேன்.’’

அருள்மொழி தேவியார் வெளியில் வருவதற்குள், அரண்மனைக்கு வெளியே சூழ்ந்திருந்த இருள் இளங்கோவை விழுங்கி விட்டது.

20. அரண்மனைத் தென்றல்

நட்ட நடு நிசியில், இருளடைந்த கானகத்தில் தள்ளாடித் தடுமாறி வழி நடக்கும்போது திடீரென்று கண்முன்னே ஒரு பெரிய மின்னல் தோன்றி மறைந்தால் எப்படியிருக்கும்? இருளுக்குப் பழகிப்போன விழிகளைப் பற்றி இழுத்து வெளியே வீசுவதுபோல், குபீரென ஒளிக்கற்றைகள் பொங்கி எழுந்து மறைந்தால் எப்படியிருக்கும்?

அருள்மொழியைப் பற்றிய வரையில் இதுகாறும் அறியாமை இருளில் உழன்று கொண்டிருந்த இளங்கோ, இப்போது அவளது அன்பின் தீவிரத்தைக் கண்டவுடன் அயர்ந்து போய்விட்டான்.

அந்த அன்பாகிய தூய நெருப்பால் துவண்டுபோன இளங்கோ பொறி கலங்கிப்போய், தன் கால்போன போக்கில் நடந்தான். எங்கு செல்கிறோம் என்ற உணர்வுகூட இல்லாமல், அரண்மனையின் மேல்மாடத்து உப்பரிகைக்கு வந்தான். துவண்டு போயிருந்த அவன் உடல் அங்கு ஓர் ஆசனத்தில் சரிந்து விழுந்தது.

மேலே விண்மீன்கள் நீந்தும் வானவெளி; கீழே சுற்றிலும் விளக்கொளி கசிந்துருகும் அரண்மனைச் சாளரங்கள்.

அண்ணாந்து வானத்தைப் பார்த்த இளங்கோவுக்கு அங்கே குவியல் குவியலாய்ப் பூத்திருந்த நெருப்பு மலர்கள் அவனை நோக்கிக் கண்சிமிட்டிச் சிரிப்பது போல் தோன்றின. கீழே பார்த்தான்; அரண்மனையில் கசிந்த ஒளி, அருள்மொழியின் உள்ளத்தைப் போல் உருக்குலைந்து வழிந்தது.

‘நங்கையாரே!’என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு பெருமூச்சுவிட்ட இளங்கோ, ‘நான் உங்களுடைய அன்புக்குத் தகுதி உடையவன் என்றா நினைத்தீர்கள்?’என்று குமுறினான். ‘அப்படி நினைத்திருந்தால் அதை ஏன் நீங்கள் முன்னமேயே என்னிடம் சொல்லியிருக்கக்கூடாது? எதற்காக மறைத்து

வைத்தீர்கள்? வேங்கி நாட்டுத் தம்பியாரின் கைத்தலம் பற்றி அவரது பட்டத்தரசியாக விளங்கப் போகிறீர்கள் என்றல்லவா நம்பிக்கொண்டிருந்தேன்.

நான் கண்ட காட்சியை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை, நங்கையாரே!’அவன் முகத்தில் அதிசயமும் திகைப்பும் அவற்றின் ரேகைகளைப் பதித்தன.

நம்ப முடியவில்லை என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டாலும், அவனால் நம்பாமலும் இருக்க முடியவில்லை. என்றென்றோ நடந்த நிகழ்ச்சிகள்யாவும் அவன் மனக்கண்ணில் இப்போது மீண்டும் தோன்றி வட்டமிட்டன. முன்பு அவனால் உணர்ந்து கொள்ள முடியாத உண்மை களெல்லாம் இன்று தெளிவாகப் பளிச்சிட்டன.

முதன்முறை ஈழநாட்டுக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்பாகக் கொடும்பாளூர்த் தோட்டத்தில் அருள்மொழியை அவன் தனிமையில் சந்தித்திருக்கிறான்.

அதற்கு முன்பு எத்தனையோ முறைகள் அவர்கள் சந்தித்திருந்தாலும், அன்றுபோல் முன்பெல்லாம் அவள் அவனிடம் பரிவு காட்டிப் பேசியதில்லை. வீரத்துடன் விவேகமும் வேண்டுமெனச் சுட்டிக் காட்டுகிறாள். போர்க்களத்தில் வீரமரண மெய்துவது பெரிதல்ல, வெற்றியுடன் திரும்புவதே பெரிதென வாதாடுகிறாள். ஓர் உயிரின் மேல் மற்றொரு உயிர் கொண்டிருக்கும் ஆழ்ந்த பற்றுதலுக்கு என்ன பெயர்?

அடுத்தாற்போல், அருள்மொழி இளங்கோவின் நெற்றியில் வீரத்திலகமிட்டு அவனைப் போருக்கு அனுப்பி வைக்கிறாள். திலகமிடும்போது அவளுடைய மென்விரல் ஏன் இப்படி நடுங்குகிறது? அந்த நடுக்கத்துக்கு என்ன பெயர்?

அவையெல்லாம் இருக்கட்டும், திரும்பி வந்த பிறகு, பழையாறையில் அவனுடைய விழுப்புண்ணுக்காகத் தானே மருந்து அரைத்துக் கொடுத்தாளே, அதன் காரணமென்ன? சித்த வைத்தியர் செய்ய வேண்டிய பணியின் மேல் நங்கையாரின் சித்தம் சென்றது எதற்காக?

இன்னும் அருள்மொழி தன் தந்தையாரையே எதிர்த்துத் தனக்காக வாதாடியது, சிறைக் கதவின் முன்பாக மயங்கி விழுந்தது, பெற்ற தாயைப்போல் தனக்குச் சிறைக்குள்ளே உணவளித்தது, இவ்வளவையும் எண்ணிப் பார்த்தான் இளங்கோ.

இவ்வளவுக்கும் மேலாகத் தோன்றிய ஒரே ஒரு காட்சி மட்டிலும் அவனைப் புல்லரிக்க வைத்து, உலுக்கி எடுத்து விட்டது. நடுச்சாமத்தில் சிறைக்கு ரோகிணியைக் கைத்தாங்கலாக அழைத்துக் கொண்டுவந்து, அவளிடம் பரிவு காட்டச் சொல்லித் தன்னிடம் மன்றாடினாளே, அதைக் காண்பதற்கே அவனது மனக்கண்கள் கூசின.

காதல் என்பது புனிதமான உயர்ந்த உணர்வென்றால் காதலுக்காகக் காதலையே தியாகம் செய்யும் உணர்வுக்கு என்ன பெயர்?

நினைவுச் சுழல்களிலிருந்து விடுதலை பெற விரும்பியவன் போல் சட்டென்று இளங்கோ உப்பரிகைச் சுவரின் விளிம்பருகே சென்று சாய்ந்தான். அந்தச் சுவருக்கு நேர் எதிரே கீழ்ப்புறத்திலிருந்து அருள்மொழியின் அறையில் விளக்கு பிரகாசமாக எரிந்து கொண்டிருந்தது. சாளரத்தின் வழியே தென்பட்ட உருவத்தைக் கண்ணுற்றான். கண்கள் இமைப்பை மறந்து விட்டன.

அருள்மொழி தனது முடியை அலங்கரித்திருந்த அணிகலன்களை ஒவ்வொன்றாகக் கழற்றி மஞ்சத்தில் வீசினாள். அளகபாரம் கார்மேகம்போல் கீழே படர்ந்து தொங்கியது. சற்றுநேரம் சாளரத்தின் வழியே இருளை ஊடுருவிப் பார்த்துவிட்டுச் சரேலெனச் சென்று மஞ்சத்தில் விழுந்தாள். அவளுடைய பொன்னான மெல்லுடல் புயலில் அகப்பட்ட மலரைப்போல் குலுங்கிக்கொண்டே இருந்தது.

காதலுக்காக அவள் காதலையே தியாகம் செய்துவிட்டவள் என்று நம்பிய இளங்கோவுக்கு, சாளரத்தின் வழியே அவன் கண்ட காட்சி ஏமாற்றத்தையே அளித்தது. காதலுக்காக உயிரையே தியாகம்

செய்துவிடலாம்; ஆனால் காதலை மட்டிலும் கொடுத்துவிட முடியாது போலும்.

உப்பரிகையிலிருந்து கொண்டே வெகு தூரத்திலிருந்த அருள்மொழியிடம் பேசுவதாக நினைத்துக் கொண்டு தனக்குள் பேசத் தொடங்கினான் இளங்கோ.

“நங்கையாரே! ஒருவேளை, நான் ரோகணத்துக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்னால் உங்கள் மனத்தின் இரகசியம் எனக்குத் தெரிந்திருந்தால் நான் ரோகிணியிடம் எப்படி நடந்து கொண்டிருப்பேனோ தெரியாது. என் மனத்தால்கூடத் தொடுவதற்கு முடியாத தொலைவில் நீங்கள் இருந்தீர்கள். ஆனால், இப்போது காலம் கடந்துவிட்டது. எனக்காக ரோகிணி எதையுமே, யாரையுமே துறந்துவிடச் சித்தமாகி விட்டாள். உற்றம், சுற்றம், தாய், தந்தை, உயிருக்குயிரான சகோதரன் யாவரையுமே மறந்து விட்டாள்...என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள், நங்கையாரே! என்னால் இனிமேல் ரோகிணியை மறந்துவிடவோ, மறுத்துவிடவோ முடியாது.” தழுதழுத்த குரலில் அவன் புலம்பிக் கொண்டிருந்த அதேநேரத்தில், அவனுக்கு மறுமொழி கூறுவது போலவே அருள்மொழியும் குமுறலானாள்.

“உங்களை என்னால் மறக்க முடியவில்லையே, இளவரசே! உலகத்தின் முன்னிலையில் எவ்வளவுதான் என்னை மறைக்க முயன்றாலும் என்னிடமிருந்து என்னை மறைத்துக்கொள்ள முடியவில்லையே?”என்று தேம்பினாள்.

அங்கு வீசிக்கொண்டிருந்த அரண்மனைத் தென்றலுக்கு அணுவளவும் கருணை இல்லை. இருந்திருந்தால் அது இருவருடைய சொற்களையும் இப்படித் தானே விழுங்கி, ஒருவரிடமிருந்து ஒருவரை விலக்கியிருக்காது.

அரண்மனையின் மற்றொரு பகுதியான பெரிய வேளாரின் கூடத்தில் அப்போது வல்லவரையரும் பெரிய வேளாரும் அருகருகே அமர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். முன்பு வல்லவரையர் தம்மிடம் இரகசியமாகக் கூறிய செய்தியை அவருக்கு

நினைவுபடுத்தி, அதைப்பற்றி விளக்கமாகப் பேசினார் பெரிய வேளார்.

“ஐயா! இளங்கோவைப் பற்றிச் சக்கரவர்த்திகளின் கருத்து எப்படியிருக்கக்கூடும் என்று முன்பு என்னிடம் தெரிவித்தீர்களல்லவா? நானும் அதை நன்றாக யோசித்துப் பார்த்தேன். சக்கரவர்த்திகள் எதையுமே ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குப் பிறகுதான் செய்யக்கூடியவர்கள். ஆகவே அவர்களுடைய விருப்பத்துக்கு இசைந்து விடுவதே நல்லதென்று எனக்கு தோன்றுகிறது’’என்று கூறினார் பெரிய வேளார்.

“சக்கரவர்த்திகள் என்னிடம் முடிவாக எதையும் கூறிவிடவில்லை.

நானாக யூகித்துச் சொல்கிறேன்’’என்றார் வந்தியத் தேவர்.

“அதனால் என்ன? தங்கள் யூகம் சரியாகத்தான் இருக்கவேண்டும். சக்கரவர்த்திகளின் ராஜதந்திர உறவுக்காக அந்த ரோகணத்துப் பெண்ணை நான் மருமகளாக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்றால் அதற்கொன்றும் தடை கூறவில்லை. ஆனால் இந்தப் புதிய உறவுக்காக நாங்கள் எங்களுடைய பரம்பரை உறவையும் விட்டுவிட முடியாது. ஏகதார விரதம் என்பது அரசகுலத்தவர்களாகிய நமக்கு முக்கியமானதல்லவே? அதனால்தான் ரோகிணியையும் நங்கையாரையும் இளங்கோவுக்கு ஒன்றாக மணம் முடிப்பதில் தவறில்லை என்கிறேன். ஆனால் அதிலும் ஆலோசனைக்குரிய விஷயம் ஒன்றிருக்கிறது.’’

“என்ன?’’

“நங்கையார்தான் கொடும்பாளூர்ப் பட்டத்தரசியாக விளங்கவேண்டும். இளங்கோவுக்குப் பிறகு இளவரசப் பட்டத்துக்குரியவன் நங்கையாருக்குப் பிறக்கும் குழந்தையாக இருக்க வேண்டும்.’’

“இப்போது இதற்கெல்லாம் அவசரம் ஒன்றுமில்லை. இடையில் இன்னும் எத்தனையோ காரியங்கள் நடைபெற வேண்டியிருக்கின்றன”என்றார் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர்.

“எத்தனையோ காரியங்கள் இருந்தாலும் அதோடு இதற்காக வேண்டிய சூழ்நிலைகளையும் நாம் உருவாக்க வேண்டுமல்லவா! மன்னர் மகிந்தருடன் இனி நான் சிரித்துப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். எப்போதாவது அவர் குடும்பத்தைக் கொடும்பாளூருக்கு அழைத்துச் சென்று அவர்களை விருந்தினர்கள் என்ற முறையில் கௌரவிக்க வேண்டும். அரண்மனைப் பெண்டிரையும் இந்த ஏற்பாட்டிற்கு வளைந்து கொடுக்கச் செய்ய வேண்டும்.”

“இவ்வளவு காரியங்களையும்கூட நாம் எளிதில் செய்து விடலாம். ஆனால் இளங்கோவோ, அருள்மொழியோ இதற்கு எப்படி இணங்கி வருவார்கள் என்று சிந்திக்க வேண்டாமா?”என்று கேட்டார் வந்தியத்தேவர்.

“அவர்கள் என்ன இணங்கி வருவது? சக்கரவர்த்திகள் வந்த பிறகு நாமாகச் சேர்ந்து முடித்து வைக்கவேண்டியதுதான்”என்றார் பெரிய வேளார்.

வல்லவரையர் இதற்கு ஏதும் மறுமொழி கூறவில்லை. அரண்மனைத் தென்றல் இதையும் கேட்டுக் கொண்டு அசையாமல் நின்றது.

21. ஓலை சுமந்தவன்

ஈழ நாட்டிலிருந்து இரவோடு இரவாகத் தோணியில் புறப்பட்ட அமைச்சர் கீர்த்தி வீரமல்லனோடும் காசிபனோடும் பத்திரமாகப் பாண்டியக் கரைப் பகுதிக்கு வந்து சேர்ந்தார். பொதிகை மலைச்சாரலில் அடுத்த போருக்கான ஆயத்தங்கள் மளமளவென்று நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. அமைச்சர் கீர்த்தியும் வீரமல்லனும் அடிக்கடி குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டு வடக்கே வெள்ளாற்றுப் பக்கம் சென்று திரும்பினர்.

மலையடிவாரங்களைப் படையிருப்புக்களாகவும், குன்றுகளைக் கோட்டைச் சுவர்களாகவும், பயன்படுத்துவதற்காகத் தீவிரமான திட்டம் வகுத்தார் கீர்த்தி. உள்நாட்டின் மறைவிடங்களை நன்றாகத் தெரிந்து வைத்திருந்த வீரமல்லன், அவருக்கு வலதுகரமாக இருந்து உதவிகள் செய்து வந்தான்.

சிறிது சிறிதாகக் கொடும்பாளூர் கோனாட்டைச் சுற்றிலும், சோழபுரம் புதுநகரத்தை அடுத்தும் வீரர்களைக் கொண்டுவந்து குவிக்க வேண்டுமென்பது கீர்த்தியின் ஏற்பாடு. உருவாகும் புதிய நகரத்தை கருவிலேயே கருக்கிவிட வேண்டுமென்பதற்காக அமைச்சர் எவ்வளவு முன்னேற்பாடுகள் செய்தாரோ, அதைவிட அதிகமாக வீரமல்லன் கொடும்பாளூர் ஆட்சியைக் குலைப்பதற்காக ஆத்திரப்பட்டான்.

வெள்ளாற்றங்கரைப் பகுதியில் சில தினங்கள் அலைந்து திரிந்துவிட்டு இருவரும் பொதிகை மலைச்சாரலுக்குத் தங்கள் குதிரைகளைத் திருப்பினார்கள்; வழியில் ஒரு மரத்தடியில் இளைப்பாறும் நேரத்தில் தமது எண்ணங்களை வீரமல்லனிடம் வெளியிட்டார் அமைச்சர்.

“தம்பி, வீரமல்லா! வடக்கே கங்கைக்கரையிலிருந்தும் கிழக்கே கடாரத்தில் இருந்தும் நமக்குச் செய்திகள் வந்து சேருவதற்குச் சில மாதங்களாகும். எப்படிப்பட்ட செய்திகள் வரக்கூடும் என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

அதற்குள் நாம் நமது வீரர்களுக்குச் சரியான பயிற்சி கொடுத்து, தக்க சமயத்தில் தாக்குவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும். தோல்வி மேல் தோல்வியைப் பற்றிய செய்திகள் வந்து கொண்டிருந்தபோதே நாம் சூறாவளியெனப் புகுந்து சோழநாட்டைச் சூறையாட வேண்டும்.''

"ஆமாம், கொடும்பாளூரைக் கைப்பற்றினால் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் கால்கள் ஒடிந்துவிடும். பிறகு தலைநகரமான தஞ்சையை எளிதில் கிள்ளிவிடலாம்''என்றான் வீரமல்லன்.

"தஞ்சைத் தலைநகரத்திலிருந்து நான் மகிந்தரின் மூலமாகச் சில ஓலைகள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னதான் நாம் வெளியிலிருந்துகொண்டு முயற்சிகள் செய்தாலும், தஞ்சை அரண்மனைக்குள்ளேயிருக்கும் அவர் துணை நமக்கு மிகவும் தேவையாக இருக்கிறது.''

இதைக்கேட்ட வீரமல்லனின் முகம் வெளுப்பாக மாறியது. "மகிந்தரின் துணையையா இனியும் நம்புகிறீர்கள்?''என்று உற்சாகமற்ற குரலில் கேட்டான்.

"என்ன இப்படிச் சொல்கிறாய்? நீதானே எனக்கும் அவருக்கும் முதலில் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவன்?''

"மாமன்னர்மீது என்றைக்குமே எனக்கு நம்பிக்கை குறையாது. ஆனால் அவரால் எந்த இரகசியத்தையுமே இனிப் பாதுகாக்க முடியுமா என்று நான் சந்தேகப்படுகிறேன்.''

"காரணம்?''

"நெடுநாட்களாகவே தங்களிடம் கூறவேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். இதைப் போய் எப்படிக் கூறுவது என்ற தயக்கத்திலேயே நாட்கள் சென்றுவிட்டன. இனியும் தயங்குவதால் பயனில்லை. ரோகணத்து இளவரசியாரிடம் மன்னர் வைத்திருக்கும் அன்பே

நமக்கெல்லாம் ஆபத்தாக முடியுமோ என்று நினைக்கிறேன்.''

பிறகு விளக்கமாகவே கூறி முடித்தான் வீரமல்லன்.

“கொடும்பாளூர் இளவரசனான குலப்பகைவன் மீது ரோகிணியார் பேரன்பு கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. மன்னரின் இரகசியங்களை இளவரசியார் அவனிடம் மறைப்பதில்லை என்பதையும் கண்டிருக்கிறேன்.

இளவரசர் காசிபனும் நானும் ஆனைமங்கலத்துக்குச் சென்றபோதுகூட எங்களுக்கு இளங்கோவால் பெரும் ஆபத்து நேரவிருந்தது. எங்களின் வருகையைத் தெரிந்துகொண்டு ரோகிணியாரே அவனுக்குச் செய்தியனுப்பியிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கவும் இடமிருக்கிறது.''

“ஆமாம்; இருக்கலாம்! காசிபனே முன்பு இதை என்னிடம் கூறியிருக்கிறான்''என்றார் அமைச்சர். பிறகு அவர் எதுவுமே கூறாமல் சிறிதுநேரம் மௌனத்தில் ஆழ்ந்தார். அடுத்தாற்போல் மௌனத்தைக் கலைத்துவிட்டு, “சரி, விரைவில் நீ என்னுடைய ஓலையுடன் தஞ்சைக்குக் கிளம்பவேண்டியிருக்கும்''என்றார்.

மலைச்சாரல் மாளிகையை அடைந்தவுடன், அவரிடம் தனது வேலையைப் பற்றிய விவரங்களைக் கேட்டுக் கொண்டான் வீரமல்லன்.

“தஞ்சை நகரத்தின் எல்லையில் வாழும் உன் தாயாரின் வீட்டுக்குப் பௌர்ணமிதோறும் அரண்மனையிலிருந்து கந்துலன் வந்து செல்வான். வருகிற பௌர்ணமியன்று நான் கொடுக்கும் ஓலையை நீ கந்துலனிடம் நேரில் சேர்ப்பிக்க வேண்டும்.''

அவ்வாறே செய்வதாக வாக்களித்த வீரமல்லன், “இளவரசி ரோகிணியைப் பற்றி எச்சரிக்கையாக இருக்கும்படி மன்னருக்குத் தெரிவிப்பீர்களல்லவா?''என்று கேட்டான்.

“அதற்குத்தானே ஓலையை அனுப்பப்போகிறேன்! இனி ரோகிணியும் கொடும்பாளூர் இளவரசனும் சந்திக்க முடியாதபடி செய்யவேண்டியது மன்னர் மகிந்தர் பொறுப்பு. அதிலிருந்து அவர் தவறிவிட்டதாகச் செய்தி கிடைத்தால் பின் விளைவுகள் பயங்கரமானவையாக இருக்கும் என்பதையும் அவருக்குத் தெரிவித்து எச்சரிக்கை செய்வேன்.’’

“ஆமாம், செய்யவேண்டியதுதான்!’’என்று மிகுந்த ஆத்திரத்தோடு கூறினான் வீரமல்லன்.

அவனுடைய ஆத்திரத்தை அவனுக்குத் தெரியாமல் அளந்துவிட்ட அமைச்சர் தமக்குள் மெல்ல நகைத்துக் கொண்டார். காசிபனின் வாயிலாக வீரமல்லனின் ஆசைகளையும் ஏற்கனவே அறிந்து வைத்திருந்தார் அவர்.

“வீரமல்லா! இனிமேல் உனக்குச் சில மாதங்கள் வரையிலும் சோழநாட்டில்தான் வேலைகள் கொடுக்கப்போகிறேன். கூடுமானால் அதற்குள் இங்கிருப்பவர்களில் பலரை மதுரைக்கு வடக்கே அனுப்பிவைக்க வேண்டுமென்பது என் எண்ணம். மெல்ல மெல்ல நாம் சோழநாட்டு எல்லையில் போய்க் குவிந்துவிட வேண்டும். ஆகவே, பெரும்பிடுகு முத்தரையரிடம் இப்போதே போய் விடைபெற்றுக் கொண்டு வந்துவிடு. அதற்குள் நான் ஓலையை எழுதிவைக்கிறேன்.’’

பெரும்பிடுகு முத்தரையரின் வீடு வீரமல்லனுக்குப் பேரின்பச் சோலையாக இருந்த காலம் ஒன்று உண்டு. பல நாட்கள் அங்கேயே தங்கியிருக்கிறான். பின்பு பாண்டியரின் மாளிகையில் தங்கியபோதும் முத்தரையரைக் காண்பது போல் திலகவதியைச் சந்தித்திருக்கிறான். அவர் வெளியில் சென்றிருக்கும் நேரங்களில் திலகவதியைத் தனிமையில் கண்டு மகிழ்ந்த நாட்கள் இப்போது மறைந்துவிட்டன. என்றைக்கு ரோகணத்திலிருந்து காசிபன் அங்கு வந்து சேர்ந்தானோ அன்றிலிருந்தே மாறத் தொடங்கி விட்டான், வீரமல்லன். எந்த நேரமும் காசிபனும் அவனும் இணை பிரிவதில்லை. முத்தரையரின் வீட்டுக்குச் செல்லும் போதுகூடக் காசிபனை அழைத்துக்கொண்டே

சென்றான். திலகவதியின் உள்ளம் தீயை உமிழத் தொடங்கியது. ஆனால் அதை அவள் வெளியே காட்டவில்லை.

அமைச்சரிடமிருந்து கிளம்பிய வீரமல்லன் இன்றைக்கும் காசிபனின் துணையைத் தேடினான். அவன் கிடைக்காமற் போகவே தனிமையில் செல்ல வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்தது. அப்போது பெரும்பிடுகு முத்தரையரும் எங்கோ வீட்டிலிருந்து வெளியே சென்றிருந்தார்.

திலகவதியின் கண்களில் படாதவாறு கள்வனைப் போல் திரும்புவதற்கு முயற்சி செய்த வீரமல்லனை எப்படியோ கண்டுவிட்டாள் திலகவதி. அவனை வழிமறித்துக் கொண்டாள்.

“வீரமல்லரே! பெண்ணாகிய என்னைக் கண்டு அஞ்சும் அளவுக்கு உங்களுடைய வீரம் உங்களிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டதா என்ன? ஏன் இப்படிக் கோழைபோல் நடந்து கொள்கிறீர்கள்? வழக்கமாக என்னிடமிருந்து உங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக உங்களுடைய இளம் நண்பரைத் துணைக்கு அழைத்து வருவீர்களே, அவர் இப்போது எங்கே போய்விட்டார்?’’

வீரமல்லன் குற்றம் புரிந்துவிட்ட உணர்ச்சியோடு குன்றிப்போய் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“ஏன் வாய் திறவாது நிற்கிறீர்கள்? நீங்கள் பாராமுகமாக இருக்கும்படி நான் ஏதும் தவறு இழைத்திருந்தால் மனம் விட்டுச் சொல்லுங்கள்? நீங்கள் என்னை வெறுத்து ஒதுக்கும்படி நான் என்ன கொடுமை உங்களுக்குச் செய்தேன்?- சொல்லுங்கள்!’’

வீரமல்லனுக்கு என்ன மறுமொழி கூறுவதென்றே தெரியவில்லை.

திலகவதியின் ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒவ்வொரு வேலாக அவன் மார்பில் பாய்ந்தது.

“கடமைகளில் நான் என்னையே மறந்துவிட்டு அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன், திலகவதி! உன்னைக் கொடும்பாளூர்

அரண்மனைச் சிம்மாசனத்தில் அமர்த்திப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையே என்னை இப்படியெல்லாம் ஆட்டி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது''என்று குனிந்த தலை நிமிராமல் கூறினான் வீரமல்லன்.

கலகலவென்று வெறி பிடித்தவள்போல் வாய்விட்டுச் சிரித்தாள் திலகவதி.

"கடமைகளில் உங்களை மறந்து விட்டுத்தான் அந்த ரோகணத்துச் சிறுவரோடு அலைந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் போலும். நல்லது! உங்கள் சித்தப்படியே செய்துகொள்ளுங்கள். நான்தான் தவறிழைத்து விட்டேன். உங்களை ஒற்றரென்று நினைத்துக் கொல்ல முனைந்து என் தந்தையாரிடமிருந்து உங்களைக் காப்பாற்றினேனல்லவா, அதுதான் என் தவறு. அடுத்தாற்போல் உங்கள் மீது நான் செலுத்திய அன்பிருக்கிறதே...''

அதற்குமேல் பேச முடியாமல் தொண்டை அடைத்தது திலகவதிக்கு. அவள் விம்மி விம்மி அழுதாள். ஆனால் அவளது வெஞ்சினம் தணியவில்லை.

"நீங்கள் போய் வாருங்கள்! என் தந்தையார் வந்த பிறகு அவரிடம் வந்து உங்கள் கடமையைப்பற்றிப் பேசிக் கொள்ளுங்கள், போய் வருகிறீர்களா?''என்றாள்.

வீரமல்லன் தனது குரலை எவ்வளவு கனிவாக வைத்துக் கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவு கனிவாக வைத்துக்கொண்டு, "திலகவதி''என்று அழைத்தான். எதையோ அவளிடம் கூறுவதற்கு முற்பட்டான்.

"சென்று வாருங்கள்!''என்று கத்தினாள் திலகவதி.

வீரமல்லன் வடக்கே தஞ்சையை நோக்கிக் குதிரையில் சென்று கொண்டிருந்தபோது அவன் திலகவதியிடம் பெற்ற அனுபவத்தை அறவே மறந்துவிட்டான். அவனுடைய கரத்தில் அமைச்சர் கீர்த்தி எழுதிக் கொடுத்த ஓலை இருந்தது. அதை அவர் தமது தாய்மொழியில் எழுதியிருந்ததால் அவனுக்கு அதில் ஒன்றும்

விளங்கவில்லை. ஆனால் அவனுக்குத் தெரியாத இரகசியமல்லவே அது! நேரில் அவனிடம் அவர் கூறியுள்ள செய்தியாகத் தானே இது இருக்க முடியும்?

ஓலையைப் பற்றியிருந்த வீரமல்லன் ரோகிணியின் மென்றளிர்க் கரத்தைப் பற்றியிருப்பதாகவே நினைத்துக் கொண்டு தனக்குள் புன்னகை புரிந்தான். காய்ந்து போயிருந்த அந்தப் பனை ஓலையில் அவனுக்குப் பசுமையான ரோகிணியின் முகமலர் தெரிந்தது.

22. புயலும் தென்றலும்

நாள்தோறும் தனிமையில் சந்தித்துத் தங்கள் உறவை வளர்பிறை நிலவென வளர்த்து வந்தார்கள் இளங்கோவும் ரோகிணியும். இளங்கோவின் கண்கள் மீண்டும் புத்தொளி பெற்றன; ரோகிணியின் இதழ்களில் மீண்டும் குங்குமச் சிவப்புக் குடியேறியது.

சந்தடியற்றுப் போய்த் தனித்திருந்த தோட்டத்துச் செடி கொடிகள் தாங்கொணாத மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தன. கூவும் குயில்களின் குரலில் புதிய இசை கூடியது. கொஞ்சும் கிளிகள் ரோகிணியின் இன்மொழியைத் தங்களுக்குள் பரிமாறிக் கொண்டன. தினந்தோறும் அங்கு அன்புக் கொள்ளைதான்!

ஆனால், ஏனோ சில தினங்களாக இளங்கோ தன் வருகையைத் திடீரென்று நிறுத்திவிட்டான். மூன்று நாட்களாகத் தொடர்ந்தாற்போல் ஒருவரையொருவர் பார்க்க முடியவில்லை.

ரோகிணி அவனைக் கண்டு பேசுவதற்கு என்னவெல்லாமோ முயற்சிகள் செய்தாள். பயனில்லை. ஒன்று அவன் பெரிய வேளாரின் அருகில் இருந்தான்; அல்லது வல்லவரையருடன் நடமாடிக் கொண்டிருந்தான்.

தலை வெடித்துப்போகும் போலிருந்தது ரோகிணிக்கு. பால் கசந்தது, பஞ்சணை நொந்தது; பாங்கியின்மீது கோபம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. கந்துலனின் மகளான அவள் தோழி காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டாள்.

ஆனைமங்கலத்தில் நடந்த சம்பவத்துக்குப் பிறகு இளங்கோவாக அவளுடைய மாளிகைக்கு வருவதுமில்லை; வந்தாலும் மகிந்தரின் வரவேற்பு முன்போலிருக்காதென்று அவனுக்குத் தெரியும். ரோகிணியும் அவனை வற்புறுத்தவில்லை.

ஒருநாள் வழக்கம்போல் நீராடிவிட்டு ரோகிணி பொட்டெழுதி, மை தீட்டி, செஞ்சாந்து பூசித் தன்னை

அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தாள். வழக்கம் போலவே அருகில் நின்ற தோழியிடம் அவளுக்குக் கோபம் வந்தது. கந்துலனின் மகள் சிரித்தாள். "இளவரசி! தாங்கள் கோபித்துக் கொள்ளாதிருந்தால் ஒரு செய்தி சொல்கிறேன்"என்று தொடங்கினாள் அவள். "தங்களுக்கு விருப்பமென்றால் இப்போதே போய்க் கொடும்பாளூர்

இளவரசரை இங்கு அழைத்து வருகிறேன்."

"உண்மையாகவா?"

"இங்கு அழைத்து வரட்டுமா? அல்லது தோட்டத்தில் காத்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லட்டுமா?"

"இங்கேயே அழைத்து வா! இதுவும் அவர்களுடைய மாளிகைதானே! அவரைத் தடுப்பவர்கள் இங்கு யாருமில்லை என்று சொல். கட்டாயம், எப்படியாவது இப்போதே அழைத்து வருகிறாயா?"

கோபம் கொஞ்சலாக மாறிப் பின்பு கெஞ்சும் நிலைமைக்கு இறங்கி வந்தது. பரிவோடு அவளைத் தட்டிக் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தாள் ரோகிணி.

சிட்டாக அவள் பறந்தோடிய அதே நேரத்தில் அங்கு பயந்துகொண்டு வந்து சேர்ந்தார் மகிந்தர். கண்களை உருட்டி விழித்துக்கொண்டு தமது குமாரத்தியை விழுங்கி விடுவது போல் பார்த்தார். 'தடுப்பவர்கள் யாருமில்லையா?'என்று கேட்டன அவருடைய விழிகள்.

ரோகிணி ஒன்றுமே நடக்காததுபோல் மௌனம் சாதிக்கவே, அவருடைய ஆத்திரம் பன்மடங்கு பற்றிக்கொண்டு கொழுந்துவிட்டது. அவள் எதிரில் தென்பட்ட மைக்கிண்ணங்களை எடுத்து வீசினார். மலரைப் பற்றிக் கசக்கி எறிந்தார். குலத்தைக் கெடுத்துவிட்ட துரோகி என்று குமுறினார்; கோபாவேசமாகச் சொற்களைக் கொட்டிக் கொண்டு போனார்.

அவ்வளவுக்கும் அமைதியோடு இருந்த ரோகிணி, பின்னர், தனது மௌனத்தைக் கலைத்து, "அப்பா! காலங்கடந்து விட்டதப்பா! இனி நீங்கள் என்னைச் சினந்து

கொள்வதால் சிறிதும் பயனில்லை!''என்று உறுதியோடு கூறினாள்.

"என்ன?''

"ஆமாம், இன்றோ, நாளையோ அல்லது என்றோ ஒருநாள் உங்களிடம் கூறவேண்டுமென்று நினைத்ததை இப்போதே கூறிவிடுகிறேன். நான் இனி முன்போல் உங்களுக்குச் சொந்தமாக இருக்கமுடியாது. யாரை நீங்கள் மனதார வெறுக்கிறீர்களோ, அவரை என் முழு மனத்தோடு விரும்புகிறேன். கொடும்பாளூர் இளவரசரை நான் என்னுடையவர் என்று எப்போதோ வரித்துவிட்டேன். அவரை இந்த ஜன்மத்தில் என்னால் மறக்க முடியாது.''

ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒரு பாறாங்கல்லென மகிந்தரின் தலையில் வந்து விழுந்தது. வெகு நாட்களாக ரோகிணி குறி பார்த்து வைத்து, அவற்றைத் தமது சிரத்தின் மேல் எறிவது போலுணர்ந்தார்.

இனிப் பேசி பயனில்லை. பொங்கிப் பொருமியது அவர் மனம் தங்களை வென்றவனை, தங்களைத் தாழ்த்தியவனை, தாங்கள் இந்த இழிநிலைக்கு வரக் காரணமாக இருந்தவனை, ஏன் அவளையோ கொல்ல முயன்றவனை, அவள், தம்பியைச் சிறை செய்யத் துடித்தவனை-அவனை மனத்தால் வரித்து விட்டாளா?

"இந்த ஜன்மத்தில் உன்னால் மறக்க முடியாதா? ஜன்மம் என்ற ஒன்றே உனக்கு இல்லாமல் செய்துவிட்டால்?''என்று கத்தினார் மகிந்தர்.

கத்திக்கொண்டே கழுகெனப் பாய்ந்து ரோகிணியின் கழுத்தைப் பற்றி இறுக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

"கொன்று விடுகிறேன்! உன்னால் நான்பட்ட துன்பம் எல்லாம் போதும்!

இனிமேல் உனக்கு இந்த ஜென்மமே வேண்டாம். நீ போய்விடு! போய்விடு!''

ரோகிணிக்கு மாளிகை சுழன்றது. அவள் தந்தை பம்பரமாய்ச் சுற்றிக்கொண்டு வந்தார். அவளுடைய

கண்கள் இருண்டு விட்டன. இளங்கோவை நினைத்துக் கொண்டு அவள் கூவிய குரல் அவள் இதயத்தை விட்டு வெளியே வரவில்லை.

வாயிற்கதவை யாரோ அவரசமாகத் தட்டினார்கள். பிறகு தள்ளிக்கொண்டு திறந்தார்கள். வந்தவர்கள் யாரென்று ரோகிணிக்குத் தெரியவில்லை. அவள் நினைவிழந்து கட்டிலில் கிடந்தாள்.

மகிந்தர், கதவருகில் கந்துலனைக் கண்டவுடன் ரோகிணியை அப்படியே விட்டுவிட்டு, மாடத்தை நோக்கி ஓடினார். கந்துலன் அவரைப் பின்பற்றச் சென்றான். சற்று நேரம் பொறுத்திருந்து தமது உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு “செய்தி ஏதும் வந்திருக்கிறதா?’’என்று கேட்டார் கந்துலனிடம்.

பணிவுடன் ஓர் ஓலையை நீட்டினான் கந்துலன். அமைச்சர் கீர்த்தி வீரமல்லனின் வாயிலாகக் கொடுத்தனுப்பிய ஓலை அது. அதை மகிந்தர் ஒருமுறை படித்தார். மறுமுறை படித்தார். மீண்டும் படித்து முடித்து விட்டு, தமது நெற்றியில் துளிர்த்த வியர்வையைத் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டார். யோசனை செய்தார். கந்துலனும் ஏதோ மிகவும் முக்கியமான செய்தி என்பதைக் கண்டு, அவர் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

ஓலை கூறியது:

“என்னுடைய திட்டங்கள் நிறைவேறுவதற்கு இனி மன்னரவர்களின் பரிபூரண ஒத்துழைப்பும் துணையும் வேண்டும். தொடர்ந்து அங்குள்ள செய்திகளையெல்லாம் அனுப்பி வந்தால்தான் அதற்கேற்ப நான் இங்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்க முடியும்.

தலைநகரம் சோழபுரத்துக்கு மாறுவதற்குக் காரணம், புதிய நகரத்தில் அமைக்கும் வலிமையான கோட்டை மதில்களும், நகரத்தின் எல்லைப் பாதுகாப்பும் என்று நினைக்கிறேன். படைவீரர்கள் நகர அமைப்பு வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்களா? சுரங்க வாயில்களைப் பற்றித் தெரிந்து கூற முடிந்தால் மிகவும் நல்லது.

கங்கை நாட்டிலிருந்து அவ்வப்போது அரண்மனைக்கு வரும் செய்திகளை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

கொடும்பாளூர் அரண்மனைக்கு நிலவறைப் பாதை எந்தத் திசையில் இருக்கிறது? மிகவும் சாதுரியமாக அறிந்து சொல்ல வேண்டிய விஷயம் அது.

இன்னும் ஒரு முக்கியமான செய்தி: கொடும்பாளூர் இளவரசன் இளங்கோவும் நமது இளவரசியார் ரோகிணியும் காதல் கொண்டிருப்பதாக என்னிடம் வீரமல்லன் கூறினான். அவனுக்கும் இளவரசியாரை அடையவேண்டுமென்று ஆசை. அதை நான் தூண்டிவிட்டு, சமயம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் அவனுடைய ஆற்றலைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறேன். தங்களது குறுக்கீட்டால் இளங்கோவை ரோகிணியார் மறந்து விட்டதாகவும் (அவனிடம் சொல்வதற்காக) ஒரு செய்தி அனுப்புங்கள்.

ஆனால், உண்மையில் தாங்கள் அவர்களுக்கிடையில் குறுக்கிட்டுவிடக்கூடாது. தாராளமாக ரோகிணியாரை இளங்கோவிடம் பழகவிடுங்கள். தாங்களும் அவனோடு நண்பராகப் பழகுங்கள். கொடும்பாளூர் இளவரசனோடு நம் இளவரசி பழகுவது, நம்முடைய திட்டங்களுக்குத் துணை புரியக்கூடும். நம்முடைய சரித்திர புருஷனான துட்டகமுனு என்ற மாவீரனைப் பற்ற மறந்திருக்க மாட்டீர்கள். பகைநாட்டுச் சேனாதிபதியை அவன் மகிழ்வித்து, கோட்டையைக் கைப்பற்றினான். ராஜதந்திர விஷயங்களில் பெண்கள் அப்படியெல்லாம்கூடப் பேருதவி செய்திருக்கிறார்கள். ஆகவே ரோகிணியாரின் அன்பை வளர்த்து விட்டு, தக்க சமயத்தில் அதற்குக் கைம்மாறு கேளுங்கள். தங்களிடம் நன்றியும், அவனிடம் காதலும் வளரும் வகையில் இளவரசியாரைப் பழக்கி விடுங்கள். கீர்த்தி.''

ஓலை எழுப்பிய சிந்தனைகளிலிருந்து விடுபட்ட மகிந்தர், கந்துலனைப் பார்த்து, “வீரமல்லன் வேறு ஏதாவது கூறினானா?''என்று கேட்டார்.

“இளவரசர் தமது கண்காணிப்பில் பத்திரமாக இருப்பதாகக் கூறினார்.

மற்றோலை வாங்கிக்கொண்டு, மன்னர் அவர்கள் தமக்கு ஏதும் வாய்மொழியாகக் கூறினால் அதையும் கேட்டுக்கொண்டு வரும்படி பணித்தார்.’’

“நாளைக்கு மாற்றோலையை அவனிடம் சேர்ப்பிக்கும் போது, அமைச்சர் கீர்த்தியின் விருப்பப்படி ரோகிணியை நமது மாளிகைக்குள் சிறையிட்டு வைத்திருப்பதாகச் சொல்லிவிடு.’’ கந்துலன் தனக்குள் நகைத்துக்கொண்டே தலையசைத்தான். “என்ன? நீ நேரில் பார்த்ததாகச் சொல்!’’

“நேரில்தான் பார்த்தேனே’’என்றான் கந்துலன். அறைக்குள் வருவதற்குள், மகிந்தர் தமது முகத்தில் எவ்வளவு சோகத்தை வரவழைத்துக்கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவையும் வரவழைத்துக்கொண்டார்.

ரோகிணியைத் துன்புறுத்தியதற்காக வருந்தும் கோலத்தில் அவளுடைய அறைக்குள் வந்து சேர்ந்தார். அப்போது ரோகிணி இளங்கோவின் மடிமீது முகம் புதைத்து விக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அதைக் கவனியாதவர்போல் மகிந்தர் அறைக்குள் நுழையவே, இளங்கோ சட்டென்று எழுந்து நின்றான்.

எரிமலை மீண்டும் குமுறப்போகிறதென்று பயந்தாள் ரோகிணி. இளங்கோவின் விழிகளும் மீசைத் துடிப்பும் அவளை நடுங்கச்செய்தன. தனக்கு எதிரிலேயே இருவரும் போரிட்டுக் கொள்ளப் போகிறார்களா? தந்தையின் கதி பிறகு என்ன ஆவது?

ஆனால், மகிந்தர் ஓடோடிச் சென்று ரோகிணியை அணைத்துக் கொண்டு கண்ணீர் பெருக்கலானார். அவள் தலையை வருடிக்கொண்டே; “என்னை மன்னித்துவிடு மகளே! என்னை மன்னித்துவிடு!’’என்று விம்மினார்.

“ஏதோ பெற்றெடுத்த பாசம் என்னைப் பித்தனாக்கி விட்டது! ஆத்திரத்தில் அறிவிழந்து அப்படி நடந்து கொண்டேன். என்னை மன்னித்து விடு!’’என்று கூறினார்.

பிறகு மெதுவாக வந்து இளங்கோவின் கரத்தைப் பற்றித் தமது கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டார். அவன் கரத்தின் மீதும் தன் கண்ணீரை வடியவிட்டார்!

இவையெல்லாம் மெய்யாகவே நடைபெறுகின்றனவா? சொப்பன உலகத்திலோ கற்பனை உலகத்திலோ நடைபெறுகின்றனவா? வியப்பு மிகுதியினால் வாயடைத்துப் போய்விட்டது இருவருக்கும்.

மகிந்தர் பேசினார்.

“இளவரசே! எனக்கு உங்கள் மீதோ, என் குமாரத்தியின் மீதோ என்றைக்கும் வெறுப்பு இருந்ததில்லை. ஆனால் ஆனைமங்கலத்தில் நடந்த காரியத்தால் நான் கோபம் கொண்டிருந்தேன். நீங்கள் வேண்டுமென்றே ரோகிணியைக் கொல்ல வந்ததாக நினைத்தேன். ‘தன்னைக் கொல்பவரை ஒரு பெண் விரும்பினால், அவளைத் தந்தையாகிய நானே கொன்று விட்டால் என்ன?’என்று ஆத்திரப்பட்டேன். அதைத் தவிர, உங்கள் இருவர் மீதுமே எனக்கு வெறுப்பில்லை. அவளும் என் குழந்தை. நீங்களும் என் குழந்தையைப் போன்றவர்!- நீங்கள் மணம் செய்து கொண்டு ஒன்றாக வாழும் ஒருநாள் வந்தால், அந்த நாளே நான் பாக்கியம் செய்த நாள்!” தன் செவிகளை நம்ப முடியவில்லை இளங்கோவுக்கு.

“அப்பா!”என்று அலறியபடி, தன் தந்தையைக் கட்டிக் கொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரியத் தொடங்கினாள் ரோகிணி. இளங்கோ பொறி கலங்கிப் போய்த் திகைத்து நின்றான். மகிந்தரா இவர்...? மகிந்தர் இருவரிடமும் கூறுவதுபோல் ரோகிணியிடம் மேலே கூறினார்:

“ஆனால் உங்களுடைய எண்ணம் எளிதில் நிறைவேறக் கூடியதல்ல. இன்னும் வேறிடங்களிலிருந்தெல்லாம் உங்களுக்குத் தடைகள் வரக்கூடும். ஒன்றுமட்டும் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். மற்றவர்கள் எல்லோரும் இசைந்து வரும் காலத்தில், நான் உங்களுக்குத் துணையாக நிற்பேனே தவிர, உங்களைப் பிரித்துவிட மாட்டேன்! என்னை நம்புங்கள்!”

சரேலென்று அவர்களைத் தனியே விட்டு, வெளியே விரைந்து சென்றார் மகிந்தர். “இளவரசே!”என்று கூவிக் கொண்டே இளங்கோவின் தோளில் சாய்ந்தாள் ரோகிணி!

23. பாதாள உலகம்

ஆண் மகனின் ஒரு தோளைக் கடமையும், மற்றொரு தோளைக் காதலும் பற்றிக் கொண்டு தொங்கும்போது, அவன் இரண்டுக்குமிடையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு விழிக்கும் விழிப்பு விந்தைக்குரிய காட்சி தான். பொதுவாகப் பெண்களால் இதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. புரிந்து கொண்டாலும் உணர்ந்து ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. ரோகிணியும் இதற்கு விதிவிலக்கல்லவே!

அரை நாழிகைப் பொழுதில் கிளம்பி வருவதாக வல்லவரையரிடம் வாக்களித்துவிட்டு வந்த இளங்கோ, ரோகிணியின் அன்புப் பொறியில் வசமாக அகப்பட்டுக் கொண்டான். அவளோ தன் தந்தையார் அளித்துவிட்டுச் சென்ற உற்சாகத்தில் அவனைக் கைப்பாவையாகப் பாவித்துப் படாத பாடுபடுத்திவிட்டாள். என்னவெல்லாமோ பேசினாள்; சிரித்தாள், சிணுங்கினாள்.

அவனை வேண்டுமென்றே சண்டைக்கு இழுத்து வேடிக்கை பார்த்தாள்.

வீராதி வீரனும் கண்டோர் நடுங்கும் காலனுமான இளங்கோவுக்குக் காதல் என்பது எவ்வளவு பயங்கரமானது என்று அப்போதுதான் தெரியவந்தது. குழந்தையிலும் குழந்தையான ரோகிணி இந்த உலகத்தில் அவனிடம் வேறு யாருமே கொண்டாடாத அளவுக்கு உரிமை கொண்டாடத் தொடங்கி விட்டாள். மழலைத்தனம் நிறைந்த அவள் உளறல்களுக்கு ஓர் ஓய்வே இல்லை. இப்படியெல்லாம்கூடக் காதலுணர்ச்சி ஒரு பெண்ணை ஆட்டி வைக்குமா என்ன!

“ரோகிணி! தாத்தா அவர்களுடன் நான் சோழபுரத்துக்குப் புறப்பட்டுச் செல்ல வேண்டும். சென்று திரும்புவதற்குச் சில தினங்களாகும்; விடை கொடுத்து அனுப்பு ரோகிணி!”

திடீரென்று கோபம் வந்துவிட்டது ரோகிணிக்கு. விழிகளில் சிவப்பேற, “தமக்கையார் அருள்மொழி கூறியது

சரியாகத்தான் இருக்கிறது''என்றாள்.

அருள்மொழியின் பெயரைக் கேட்டவுடன் சுருக்கென்று தைத்தது இளங்கோவுக்கு. அதைக் காண்பித்துக் கொள்ளாமல், "நங்கையார் என்ன கூறினார்கள்?''என்று கேட்டான்.

"கொடும்பாளூர்க்காரர்கள் கடமைவெறியர்கள் என்பதைச் சொன்னார்கள். மெய்தானே அது?''

"ஆமாம். நாங்கள் கடமை வெறியர்கள்; நீங்கள் அன்பு வெறியர்கள்!''

"இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். ஆனால் இன்றைக்கு உங்களை எங்குமே விடப்போவதில்லை! இனி எப்போதுமே நீங்கள் என் அருகில்தான் இருக்க வேண்டும். என்னுடைய கட்டளையைப் பெற்றுக் கொண்ட பின்னர்தான் நீங்கள் எதையுமே கவனிக்க வேண்டும்!''

நளினமான பொற்கொடியொன்று அவன் காலுக்கடியிலிருந்து தளிர்விட்டு, சிறிது சிறிதாக அவனையே சுற்றிப் பிணைப்பது போல் உணர்ந்தான் இளங்கோ. எதற்குமே கட்டுப்பட விரும்பாத அவன் மனம் அன்புப் பிணைப்பைக் கூடத் தொல்லையாகவே நினைத்தது. ஆனாலும் அந்தக் கொடியின் தழுவலிலிருந்து அவனால் விடுபட முடியவில்லை.

"ரோகிணி! இனிமேல் நம்முடைய தலைநகரம் தஞ்சையல்ல. இதைவிடப் பெரிய, இதை விட அழகான, இதை விட உறுதியுள்ள புதிய தலைநகரமொன்று உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. இங்குள்ள படையிருப்புக்களை அங்கே மாற்றியமைக்க வேண்டும். தானிய பண்டாரம், தன பண்டாரம், ஆயுத சாலைகள், அலுவல் விடுதிகள் யாவுமே விரைவில் அங்கேதான் போகப் போகின்றன. ஏன், நீ கூடத்தான் இதைவிடப் பிரம்மாண்டமான மாளிகையில் அங்கே வசிக்கப் போகிறாய்!''

எப்படியோ அவளிடம் மன்றாடி விடைபெற்றுக் கொண்டு கிளம்புவதற்குள் அவன் ரோகிணியிடம் கூறியது முழுவதையும் மறைந்து நன்று கேட்டுக்கொண்டார் மகிந்தர். அமைச்சர் கீர்த்திக்கு அனுப்பவேண்டிய மாற்றோலைக்கான புதிய செய்திகள் சில அவருக்கு எளிதில் கிடைத்து விட்டன.

கருக்கிருட்டு நேரத்தில் இளங்கோவும் வல்லவரையரும் சோழபுரப் புதுநகரத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். திரும்பிய பக்கமெல்லாம் மாடமாளிகைகளும் கூடகோபுரங்களுமாக விளங்கின. அதே இடத்தை வெற்று வெளியாக இருந்தபோது கண்டு சென்ற இளங்கோவுக்கு இப்போது தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. நகர மத்தியில் நிமிர்ந்து நின்ற ஆலயத்தின் பெரும்பகுதி முடிந்து விட்டது. கோபுரத் திருப்பணி மட்டிலும் இன்னும் முற்றுப் பெறவில்லை.

“இளங்கோ! என்ன இப்படிச் சிலையாக நிற்கிறாய்!”என்று அவனைச் சுய நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தார் வல்லவரையர் வந்தியத் தேவர்.

“மந்திர சக்தியால் மயன் படைத்த நகரங்களைப் பற்றிக் கதைகள் சொல்வார்கள், கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். ஆனால் இது...”

“சக்கரவர்த்திகளின் கனவில் உதித்த நகரம் இது. இதற்கு மயன் யார் தெரியுமா? உன் தந்தை பெரிய வேளார் இருக்கிறாரே, அவர்தாம்! அவரது ஆணைப்படி லட்சோப லட்சம் ஆண்களும் பெண்களும் இதை எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மனிதனால் ஆகாதது ஒன்றுமே இல்லை, இளங்கோ! அவர்கள் மனம் ஒன்றி உழைத்தால் மண்ணுலகத்தில் விண்ணுலகத்தையே நிறுவி விடலாம்.”

“சக்கரவர்த்திகள் இன்னும் இதைப் பார்க்கவில்லையே!”

“ஏன் பார்க்கவில்லை? இங்கே எழும்பியிருக்கும் அவ்வளவு மாளிகைகளும் முதலில் அவர் தம் மனதில் எழுப்பியவைதானே இளங்கோ! சக்கரவர்த்திகளின் கனவு நனவாகும் காலம் நெருங்கிவிட்டது, இளங்கோ!”

நள்ளிரவுக்குப் பின்னர், வல்லவரையர் இளங்கோவை அழைத்து வைத்துக்கொண்டு, கோயில் பிரகாரத்திலுள்ள யாளிமுகக் கிணற்றின் மேடை மீது அமர்ந்திருந்தார். பகற்பொழுதில் அத்தனை ஆயிரம் பேர்கள் வேலை செய்து கொண்டிருந்த அந்த இடத்தில் அப்போது அவர்களைத் தவிர வேறு யாருமே இல்லை. தீப்பந்தத்தின் ஒளியோ, விளக்கொளியோ அங்கு அரிதாகத் தோன்றியது. ஏதோ ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர் போல் வல்லவரையர் சுற்று முற்றும் பார்க்கலானார். இளங்கோவின் மனதில் கூட அவனையறியாது சிறிது அச்சம் தலை நீட்டியது.

கடைசியாக எங்கிருந்தோ இருளில் நாற்பது ஐம்பது பேர்கள் கூட்டமாக வந்தார்கள். வந்தவர்கள் அனைவருமே குருடர்களைப் போல் கால் நிதானத்தில் நடப்பவர்களென்று தெரிந்தது. அந்தக் கூட்டத்தினருக்கு முன்னால் வந்தவரை உற்றுப் பார்த்தான் இளங்கோ. அவர் திருச்சிற்றம்பலச் சிற்பியார். கூட்டத்துக்குப் பின்னால் சேனாபதிகள் இருவர் நிமிர்ந்த தலை குனியாமல் வந்தனர்.

கூட்டம் நெருங்கவே, அவர்களைக் கண்டு திடுக்கட்டான் இளங்கோ.

அவர்களுடைய கண்கள் இறுக்கமாக கட்டப் பெற்றிருந்தன. “குற்றவாளிகளா இவர்கள்? என்ன குற்றம் செய்தவர்கள்?”

மெல்ல வல்லவரையரிடம் நெருங்கி வினவினான் இளங்கோ. “பொறுத்திருந்து பார்!”என்றார் சிரித்துக் கொண்டே. திடீரென்று மற்றொரு அதிசயம் நடந்தது. அவர்கள் இருவரும் அமர்ந்திருந்த மேடைக்கல் ஆட்டம் கொள்ளவே கல்லும் மெல்ல ஒரு புறமாக நகர்ந்தது. கிணற்று வாயிலுக்கு அருகில் மற்றொரு கிணறா என்று திகைத்துப் போனான் இளங்கோ.

வந்தவர்களை ஒருவர் பின் ஒருவராகக் கீழே இறக்கி விட்டார் சிற்றம்பலச் சிற்பியார். உள்ளேயிருந்து ஏதோ ஓர் உருவம் அவர்களுக்கு வழிகாட்டி அழைத்துச் சென்றது.

“வாருங்கள் போகலாம்!”என்று அழைத்து அவனையும் சிற்றம்பலச் சிற்பியாரையும் அந்த வாயிலுக்குள் இறங்கச் செய்தார் வல்லவரையர்.

தீவர்த்தியுடன் சேனாபதிகள் இருவரும் முன்னே செல்ல அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தனர் மூவரும்.

இளங்கோவின் தலைக்கு மேல் அந்த நிலவறைக் கதவு முன்போலவே மூடிக்கொண்டது. வல்லவரையரின் பிடி இறுக்கமாகத் தன் கரத்தில் விழுந்திப்பதை உணர்ந்தான் இளங்கோ.

படிகளில் இறங்குவதும் நிலவறைச் சுவர்களுக்கிடையில் நடப்பதுமாக அவர்கள் நெடுந்தூரம் சென்ற பின்பு ஒரு விசாலமான கூடமும் தீவர்த்தி வெளிச்சமும் தெரிந்தது. வந்தவர்களின் கண்களை மறைத்திருந்த கட்டுக்களை அவிழ்த்து விட்டார்கள். அவரவர்களுக்குரிய உழைப்புக் கருவிகள் வந்து சேர்ந்தன. ஒவ்வொருவரும் சுறுசுறுப்பாக வேலையில் ஈடுபடத் தொங்கினார்கள்.

அவர்களைத் தாண்டிச் சென்றவுடன், “இவர்கள் யார்? நடப்பதெல்லாம் என்ன?”என்று கேட்டான் இளங்கோ.

“கட்டடக் கலையிலே கைதேர்ந்த திறமைசாலிகள். பல நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள், கடைசியில் பரிசுகளும் விருதுகளும் பெறப் போகிறவர்கள்!”

“அவர்களுக்கா இந்தக் கொடுமை!”

“இது கொடுமையில்லை, இளங்கோ! உலகமெங்குமுள்ள எல்லாச் சாம்ராஜ்யங்களிலும் இப்போது இப்படித்தான் நடக்கிறது. நம்முடைய தலைநகரத்தின் இரகசியப் பாதைகளும் சுரங்க வழிகளும் எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்க வேண்டு மென்கிறாயா? வெளியில் தெரியாத மற்றொரு சிறிய நகரம் இங்கே அமைக்கப்பட்டு வருகிறது, இளங்கோ! இனிமேல் பற்பல தலைமுறைகளுக்கு இது தலைநகரமாக விளங்க வேண்டுமல்லவா?”

ஒருவன் தீவர்த்திகளுடன் அவர்களுக்கு முன்னால் நடந்து செல்ல, இருவரும் அவனைப் பின்பற்றி நடந்தார்கள். பல கிளைகளாகப் பிரிந்த பாதை ஒரு திருப்பத்துக்கு வந்தவுடன் திடீரென்று முடிந்துவிட்டதுபோல் தோன்றியது. வல்லவரையர், வழி காட்ட வந்தவனின் தீவர்த்திகளைத் தமது கரத்தில் வாங்கிக்கொண்டு, அவனைத் திரும்பிச் செல்லுமாறு பணித்தார். அவன் சென்ற சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அவர்களைத் தடுத்து நின்ற சுவரே அவர்களுக்கு வழிவிட்டது. நெடுந்தொலைவு ஒரே போக்கில் நடந்தார்கள்.

நேரம் செல்லச் செல்ல எங்கிருந்தோ சில்லென்று குளிர்க் காற்று வீசியது. தலையைத் தூக்கி மேலே பார்த்தபோது கூப்பிடு தூரத்துக்கு ஒன்று வீதமாகச் சின்னஞ்சிறு கோபுரங்கள் மேலே நிற்பதைக் கண்டான் இளங்கோ. அவற்றின் வழியாகத்தான் குளிர்க் காற்று வீசுகிறதா?

காற்று வரக்கூடிய வழிகள் ஏதும் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை. ஆனால் காற்று மட்டிலும் அதே வழியாகத்தான் நுழைந்து கொண்டிருந்தது.

“இவையெல்லாம் என்ன தாத்தா?”

“நகரத்தில் உள்ள தீபக் கம்பங்கள். இரவு நேரங்களில், இவற்றின் உச்சியில் தீபம் ஏற்றுவார்கள்.”

“ஓ! தெரிந்து கொண்டேன்!”என்று சிரித்தான் இளங்கோ. “நகரத்து மக்களுக்கு இது தீபத்தூண்கள். ஆனால் நிலவறைப் பாதைக்குச் சாளரங்கள்; அப்படித்தானே?”

“இன்னும் நீ கண்டு தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவை எவ்வளவோ இருக்கின்றன. நெருங்கி வா!” என்று அவனை அணைத்துக்கொண்டே நடந்தார் அவர்.

படிகளில் மேலே ஏறி, அவர்கள் கோட்டைச் சுவருக்கு வெளியில் வந்தவுடன், ‘சமுத்திரம் இங்கு எங்கே வந்தது?’என்று திகைத்தான் இளங்கோ. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரையில் கருகருவென்று வெறும் தண்ணீரே மண்டிக் கிடந்தது.

24. அழகும் அபாயமும்

இளங்கோவின் கண்ணெதிரே பரந்து கிடந்த ஏரியின் சூழ்நிலைகள் தங்களுக்குள் ஏதோ இரகசியம் பேசிக் கொள்ளுவது போல் மெல்லச் சலசலத்துக் கொண்டிருந்தன. பின்புறம் திரும்பிப் பார்த்தான். மண்ணிலிருந்து முளைத்து முட்டித் துளைப்பது போல் நின்று கொண்டிருந்தது நகரத்தின் வெளிக் கோட்டை மதில். மதில்தான் எவ்வளவு உயரம்! ஏரிதான் எவ்வளவு அகலம்!

ஏரியின் மையத்தில் சதுரமான வடிவில் ஏதோ ஒன்று தெப்பம் போல் மிதந்தது. ஆனால் அது எங்கும் நகரவில்லை. நங்கூரம் பாய்ச்சிய பெரியதொரு மரக்கலம்போல் தெரிந்தது அது. உற்று நோக்கினான் இளங்கோ.

'திருவாரூர் கமலாலயக் குளத்தின் மைய மண்டபம் போலல்லவோ தோன்றுகிறது. ஏரிக்குள்ளே ஒரு மண்டபமா?'

"தாத்தா! அதோ பாருங்கள் என்ன என்று?"வல்லவரையரிடம் கேட்டான் இளங்கோ.

"சக்கரவர்த்திகள் தனிமையில் தங்கி ஓய்வெடுத்துக் கொள்வதற்கான வசந்த மண்டபம்."

"வசந்த மண்டபமா?"இளங்கோ மெல்ல நகைத்தான். அதைப் புரிந்து கொண்டார் வல்லவரையர்.

"எனக்கும் சக்கரவர்த்திகளுக்கும் இனி ஏது வசந்த காலம் என்கிறாயா? அல்லது குடும்பத்தோடு தனிமையில் மகிழ்ந்திருக்க எங்களுக்குப் பொழுதில்லை என்கிறாயா? உண்மைதான். முதிர்ந்த பருவத்தில் ஓய்வெடுத்துக் கொள்வதற்காகக் கட்டிய மண்டபம்."

ஆற்றங்கரையோரமாக அமைக்கப் பெறாத சோழபுரப் புது நகரம் இப்போது அந்த ஏரியால் கங்கைக்கரையின் அருகிலிருப்பதுபோல் தோன்றியது. இளவேனிற் காலத்து

மாலை வேளையில் சித்திரை மாதத்துப் பௌர்ணமி இரவில் தானும் ரோகிணியும் மாத்திரம் அந்த மண்டபத்தில் இருந்தால் எப்படியிருக்கும் என்று கற்பனை செய்து பார்த்தான் இளங்கோ.

“வேளைக்காரப் படையைச் சேர்ந்த சிலர் எப்போதும் அங்கே காவலுக்கு நிற்பார்கள்”என்றார் வந்தியத் தேவர்.

‘அப்படியானால் சக்கரவர்த்திகள் மட்டும் அங்கு போய்க்கொள்ளட்டும். எங்களுக்கு வேண்டாம்!’என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான் இளங்கோ.

சின்னஞ்சிறு படகொன்று மைய மண்டபத்திலிருந்து புறப்பட்டு நிழல் போல் நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு கரைக்கு வந்து சேர்ந்தது! அதில் இருவர் இருந்தார்கள். “யாரது?”என்று கடுமையான குரலில் கேட்டுக்கொண்டே ஒருவன் வேல் தாங்கிய கரத்துடன் படகிலிருந்து குதித்தான். படகோட்டியோ படகைக் கட்டிவிட்டு அதன் ஓரத்தில் வந்து நின்றுகொண்டான்.

குரலுக்குரியவன், பாய்வதற்கு முன் பதுங்கும் புலியெனப் பதுங்கிப் பதுங்கி வந்தான். வேல்முனையென விழிமுனைகளையும் கூர்மையாக்கிக் கொண்டான். அருகில் நெருங்கி, இருவரையும் இனம் கண்டுகொண்டவுடன் பணிவோடு கரம் கூப்பினான்.

“நல்லது! விழிப்போடு தான் இருக்கிறீர்கள்”என்ற வல்லவரையர், “போய் வா!”என்று அவனுக்கு விடை கொடுத்தார்.

படகு மீண்டும் மையமண்டபத்தை நோக்கி நகர்ந்தது. பாதி வழியில் அது செல்லும்வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு வல்லவரையரும் இளங்கோவுடன் திரும்பினார்.

வெளிக்கோட்டை மதிலோடு ஒன்றியிருந்த தூணின் அடிப்பாகத்தில் ஒரு யாளிமுகம் தெரிந்தது. வல்லவரையர் என்ன அற்புதம் செய்தாரோ, தெரியவில்லை; திடீரென்று அதன் வாய் திறந்து கொண்டது. பிறகு அவர்கள் உள்ளே நுழைந்தவுடன் மூடிக் கொண்டது.

சுரங்கப்பாதையில் அவர்கள் முன்போலவே நடந்தார்கள். ஆனால் இப்போது அந்தப் பாதை தொடக்கத்தில் இருந்தது போல் வெப்பமாக இருக்கவில்லை.

திடீரென்று இளங்கோவின் உடல் குளிரால் நடுங்கியது. கைபட்ட இடமெல்லாம் பனிபடர்ந்த இடம் போல் சில்லிட்டிருந்தது.

"தாத்தா! இதெல்லாம் என்ன?"என்று சுவர் வழியே மேலே கசியும் தண்ணீர்த் துளியைத் தொட்டுக் கேட்டான் இளங்கோ.

"இப்போது நாம் ஏரிக்குக் கீழே போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். மறுகரைக்குப் போகிறோம்!"

"என்ன?"

"இனி நாம் சந்தடி செய்யாமல் நடக்க வேண்டும். பேசாமல் மௌனமாக வருவது நல்லது"என்று அவன் காதருகே கூறினார் வல்லவரையர்.

சிறிது தூரம் இவர்கள் இப்படி நடந்தவுடன் எங்கிருந்தோ பேச்சுக்குரல் எழுந்தது. திகைப்புற்றுச் சற்றே நின்றுவிட்டு, உற்றுக் கேட்டான் இளங்கோ. பேசும் குரல் வேறு யாரைப் பற்றியும் பேசவில்லை. சாமந்த நாயகர் வல்லவரையரைப் பற்றியும் கொடும்பாளூர் இளவரசன் இளங்கோவைப் பற்றியுமே பேசியது!

இருள், குளிரால் ஏற்பட்ட நடுக்கம், பனிக்கட்டியில் நடப்பது போன்ற உணர்வு அவ்வளவும் போதாதென்று இந்தக் குரல் வேறு எங்கிருந்தோ வருகிறது! ஆயிரமாயிரம் வீரர்களைக் கண்டு அஞ்சாத இளங்கோ அந்த ஒற்றைக் குரலைக் கேட்டு உடல் குலுங்கினான். மந்திரவாதிகளைக் கொண்டு பேய் பிசாசுகளை அங்கே நடமாட விட்டிருக்கிறார்களா?

"தாத்தா?"என்று அவன் ஏதோ கேட்க வாயெடுத்தான். சட்டென்று அவன் வாயைப் பொத்தினார் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர்.

பிறகு அவனைப் பற்றி இழுத்து நிறுத்திக் கொண்டு மேலே சுட்டிக் காட்டினார். அவர் சுட்டிக் காட்டிய இடத்தில் மேலே சமதளமில்லை. அப்புறம் விசாலமாகவும், மேலே போகப் போகச் சிறியதாகவும் நீண்டதோர் இடைவெளி தெரிந்தது. காற்றுக்காக ஏரிக்குள்ளே கூட இப்படியொரு கோபுரத் தூண் எழுப்பியிருக்கிறார்களா?

ஆனால் அந்தத் தூணோ காற்றையும் கொண்டு வந்தது. காற்றோடு உருவமற்ற குரலையும் உள்ளே அனுமதித்தது. குரல் மேலே உச்சி முகட்டிலிருந்து வருகிறது என்பதைக் கண்ட இளங்கோ, உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றான். ஒரு குரல் இரண்டு குரல்களாக மாறியதே தவிர வேறு ஒன்றுமே தென்படவில்லை.

பின்னர் அவர்கள் இருவரும் கூப்பிடு தூரம் தொடர்ந்து நடந்த பிறகு, தங்கள் மௌனத்தைக் கலைத்தார்கள். அப்போது அவர்களை எந்தக் குரலும் பின் தொடரக் காணோம்.

“பேசியது யார் தெரியுமா?”

“பூத கணங்களாகவோ, பேய் பிசாசுகளாகவோ இருக்கலாம்”என்றான் இளங்கோ.

“நாம் கரையில் நிற்கும்போது நம்மைப் பார்த்துச் சென்றானே ஒரு காவலாளி, அவன் தன் தலைவனிடம் தான் பார்த்து வந்த செய்தியைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். அந்தக் கோபுரத் தூண் வசந்த மண்டபத்துக்கு மத்தியில் இருக்கிறது. கீழேயிருந்து நாம் பேசினால் அவர்கள் கேட்டு விடுவார்களென்பதற்காகவே உன்னை மௌனமாக வரச் செய்தேன்.” “கேட்டு விட்டால் என்ன? நாம்தானே பேசுகிறோம்?”

“அந்த வீரர்களுக்கே ஏரிக்கு அடியில் இப்படி ஒரு சுரங்கப்பாதை இருப்பது தெரியாது. மண்டபத்தின் மையத்தில் இருக்கும் தூண் எதற்காக என்பதையும் அவர்கள் அறியாதவர்கள். இளங்கோ! இந்த ஒரு பாதை மட்டும் மிகமிக இரகசியமானது.”

“இரகசியம் தெரியாமலா காவல் காக்கிறார்கள்?”

“ஏரிக்கரை வழியாகவோ, ஏரியை கடந்தோ யாரும் பகைவர்கள் வந்துவிடக் கூடாதல்லவா? அதிலும் சக்கரவர்த்திகளின் வசந்த மண்டபத்தை சக்கரவர்த்திகளின் உயிரைப் போல் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று அவர்களுக்குக் கட்டளை! தங்கள் உடலில் உயிர் உள்ளவரை வேறு யாரையும் அவர்கள் இங்கு அநுமதிக்க மாட்டார்கள்.”

‘அந்த ஓர் இடத்துக்கு மட்டிலும் ஏன் அவ்வளவு பயங்கரமான பாதுகாப்பு!’யோசனை செய்து பார்த்தான் இளங்கோ.

அதையும் வல்லவரையரே விளக்கினார். “ஏன் தூண் தண்ணீருக்கு அடியிலிருந்து தொடங்கி, தண்ணீருக்கு வெளியே தலை தூக்கி நிற்கிறது.

ஏரியில் எவ்வளவுதான் நீர் நிறைந்தாலும் தூணின் உச்சியைத் தொடமுடியாது. ஆனால் தூணின் அடிப்பாகம் உடைந்து போய்விட்டால், உடைக்கப்பட்டால்...”

குபுகுபுவென்று வெள்ளம் பாய்ந்து தன்னையே அதல சுழலுக்குள் இழுப்பது போல் உணர்ந்தான் இளங்கோ. சுரங்கப்பாதையில் வெள்ளம் பாய்ந்தால் பிறகு நகரத்தின் கதி என்ன ஆவது?

ஏரியின் மறுகரைக்கு வந்துவிட்டார்கள் அவர்கள். அங்கே நின்றுகொண்டு அந்த மண்டபத்தையே கண்ணிமைக்காது கவனித்தான் இளங்கோ. பலபலவென்று பொழுது புலர்ந்து கொண்டு வந்தது. விடியும் புதுப்பொழுதைப் போலவே, சோழபுரப் புது நகரமும் ஏரியும் எதிர்ப்புறத்தில் விரிந்து கண் கொள்ளாக் காட்சியைத் தந்தன.

வெளிக்கோட்டை மதில்கள், உட்கோட்டை மதில்கள், கோயிலின் வெளிப்பிரகார மதில்கள்... கோயிலைக் கூடவல்லவோ மாமன்னர் கோட்டையும் கொத்தளமுமாக மாற்றியமைத்து எழுப்பியிருக்கிறார்!

இவ்வளவும் போதாதென்று ஒருபுறம் ஏரியையும், மற்றொரு புறம் கருவேலங்காட்டையும் பாதுகாப்பு எல்லைகளாக அமைத்துக் கொண்ட மாமன்னரின் கூர்மதியை எண்ணி வியந்தான் இளங்கோ.

ஏரிக்கு மத்தியில் நின்ற வசந்த மண்டபம் மட்டிலும் ஏனோ அவன் கண்களுக்கு ஒரே சமயத்தில் அழகும் அபாயமும் நிறைந்ததாகத் தோற்றமளித்தது.

25. ஆனந்தக் கங்கை

இமயப் பனிவரையின் உச்சியில் பிறந்து, அதன் அடிவாரத்துப் பசுங்காடுகளில் தவழ்ந்து, இடையில் எத்தனை எத்தனையோ மக்களுக்கு உயிர் கொடுத்து, காசியம்பதியிலே மாந்தரின் மாசுக்களைக் கழுவி, வங்கத்துக் கடலில் சங்கமமாகிய கங்கை நல்லாளுக்கு நெடு நாட்களாகவே ஓர் ஆசை இருந்து வந்தது.

தெற்குத் தமிழ் மண்ணைப் பொன் கொழிக்கும் பூமியாக மாற்றிய பொன்னித் திருமகளை, காவேரியை, அவள் கண்டு களிக்க விரும்பினாள். தன்னைப் போலவே அழகிலும், வளத்திலும், தூய்மையிலும் சிறப்புப் பெற்ற காவேரியை அவள் தன் மானசீகத் தங்கையாகக் கொண்டிருந்தாள். அதோடு காவேரி நாட்டுக் கோவில்களின் வளமும் கங்கையின் சிந்தையில் குடி கொண்டிருந்தது.

கங்கைத் தேவியின் ஆசை நிறைவேறும் நாள் வந்துவிட்டது. அவள் தெற்கு நோக்கிக் கிளம்பிவிட்டாள். அவளுக்குரிய பெருமைகளோடு அவளை அழைத்துவரத் தொடங்கினர் தமிழ்நாட்டு மாவீரர்கள்.

இமயவரம்பனின் புதல்வியல்லவா? எம்பெருமானின் திருமுடியை அலங்கரிப்பவளல்லவா? காலங்காலமாக வளர்ந்த கடவுளுணர்வோடு தானும் ஒன்றி வளர்ந்தவளல்லவா?

சிவனை உடைய தென்னாட்டுக்கு, சிவனுக்குரியவளாகிய கங்கையைப் பக்திப் பரவசத்தோடு அழைத்து வந்தனர், சோழநாட்டுப் பெருவீரர்கள்.

சக்கரவர்த்திகள் இராஜேந்திரப் பெரிய உடையாரின் உயிர்த் தோழரும் முத்தரையர் குலத்துதித்த தொண்டை மண்டலத்து மாதண்ட நாயகருமான அரையன் இராஜராஜன் தலைமையில் தமிழ்ப்பெரும் படை வங்கத்திலிருந்து கங்கையுடன் திரும்பிக் கொண்டிருந்தது.

நூற்றி எட்டுப் பொற்குடங்களுக்குள் கங்கை நிரம்பியிருந்தாள். நூற்றி எட்டுக் களிறுகள் அவனைப் பெருமிதத்தோடு சுமந்து கொண்டு கம்பீரநடை போட்டன. களிறுகளுக்கு முன்னே ஆயிரக்கணக்கான புரவிகள் அணிவகுத்துக் கொடிதாங்கிய வீரர்களுடன் குளம்பொலியெழுப்பின. பின்னே பல்லாயிரக்கணக்கான போர் வீரர்கள் வெற்றிச் செருக்கோடு வெள்ளமெனப் பாய்ந்து வந்தனர்.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரையில் புலிக் கொடிகள், மலைக் கூட்டம்போன்ற யானைக்கூட்டம், அவற்றிடையே மின்னிச் சிரிக்கும் வண்ணக் குடங்களில் புனித கங்கை.

அடடா! விண்ணிலிருந்து மண்ணுக்குக் கங்கையைக் கொண்டு வந்த பகீரதன் மட்டிலும் அப்போது இருந்திருந்தால், அவன் ஓடோடியும் கோதாவரிக் கரைக்குச் சென்று, அங்கு கங்கைக்காகக் காத்து நிற்கும் இராஜேந்திரரைக் கண்டிருப்பான்!

“வீரத் தமிழ்மகனே! நான் என்னுடைய தவ வலிமையால் கங்கையைப் பூவுலகுக்குக் கொண்டு வந்தேன். தனி மனிதனுடைய இந்த முயற்சியையும் பிடிவாதத்தையும் உலகம்போற்றக் கற்றுக் கொண்டது. நீயோ உன் முயற்சியால் ஆற்றலால், உழைப்பால் என்னையே திகைக்க வைத்து விட்டாய். உன் நாட்டு மக்கள் உன்னையே மறக்க முடியாதபடி செய்து விட்டாய், மகனே!’’

ஆம், நூற்றுஎட்டுக் குடங்களில் கங்கை நீர் கொண்டு வருவதற்குள் நூற்று எட்டுப் போர்க்களங்களையாவது கண்டிருப்பார்கள், சோழ நாட்டு வீரர்கள்.

சக்கரக் கோட்டத்தில் முதல் எதிர்ப்புத் தொடங்கியது. எங்கோ தெற்கு மூலையில் காவேரிக் கரையில் உள்ள ஒரு சக்கரவர்த்திக்கு வடக்கே என்ன வேலை! கங்கை நீரைக் கொண்டு வருவதற்காக அவர் ஏன் இப்படிப் பேராசைப் பட வேண்டும்?

வேங்கி நாட்டுக்கு வடக்கே இருந்த சக்கரக் கோட்டம் முதலில் எதிர்த்து நின்றது. பிறகு தன் கோட்டைகளைக்

கைவிட்டுத் தவித்தது. அடுத்தாற் போல ஒட்டார தேசம், கோசலநாடு, தண்டபுத்தி, தக்கணலாடம், உத்திரலாடம் இவ்வளவு நாடுகளும் போரிட்டுப் பார்த்தன.

பயன்? - எதிர்த்தவர் காலன், வேல்பிடிவீமன், சோழ சக்கரன், சாமந்தாபரணன், பூஷணம், வயரிநாராயணன், வீரவீமன் இத்தனை விருதுப் பெயர்களையும் ஒன்றாகப் பெற்ற முத்தரையப் பெருமகன் அரையன் இராஜராஜனல்லவோ படை நடத்திச் சென்றவர்! தமிழனின் வீரத்தை, ஆற்றலை, ஆவேசத்தைக் கண்டவர்கள், எதிர்த்தவர்கள், பிறகு பணிந்தார்கள். அன்பு கொண்டார்கள்.

தாங்களே தங்களது சிரங்களில் கங்கை நீர் சுமந்து வந்து அவற்றைக் களிறுகள் மீது ஏற்றி வைத்தார்கள்.

கங்கைக் கரைக்குக் கடைசி யாத்திரைக்காகப் புறப்பட்டவர்களல்லவே இவர்கள்! பொற்காலத்தின் உதய நேரத்துக்கு இசைபாடுவதற்காகக் கங்கைக் கன்னியை அழைத்து வரவல்லவோ சென்றார்கள்.

கோதாவரிக்கரை மாளிகைக்குள் இரண்டு குதிரைவீரர்கள் பறந்தோடி வந்து புகுந்தனர். அவர்கள் வாய்விட்டுக் கூறுவதற்கு முன்பே மாமன்னர் செய்தியை அறிந்துகொண்டார். காததூரத்துக்குள் வெற்றி வீரர்கள் வந்து கொண்டிருக்கும் நற்செய்தி கிடைத்தது.

இராஜேந்திரர் திடீரென இளைஞராக மாறிவிட்டார். அவருடைய மனோவேகத்துக்கு இரதத்தின் வேகம் போதாது. தமது புரவியைக் கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டு, வீரர்கள் புடைசூழ வரவேற்பதற்காகக் கிளம்பினார். காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு, கால்கள் தரையில் பாவுவது தெரியாமல் கடுகி விரைந்தது அவர் புரவி. மெய்க்காவலர்களால் கூடச் சக்கரவர்த்திகளோடு ஒன்றிச் செல்ல முடியவில்லை.

முதலில், வெள்ளம் பாய்ந்து வருவது போன்று பேரொலி கேட்டது. பிறகு குதிரைக் குளம்பால் எழும்பிய புழுதி மண்டலம் வானத்துக்கும் பூமிக்கும் திரையிட்டு மறைத்தது.

குதிரைகள் பாய்ந்து வந்தன. களிறுகளின் மணியோசை செவியில் தேன் வார்த்தது. பின்னர் மலைகளின் உச்சியில் முளைத்தெழுந்த மாமணிகள் போல் பொற்குடங்கள் ஒளி உமிழ்ந்தன.

சக்கரவர்த்திகளின் கண்கள் கூட்டத்தில் மாதண்ட நாயகரைச் சலித்தெடுத்தன. அதற்கு முன்பே சக்கரவர்த்திகளை இனம் கண்டு கொண்டார் அரையன் இராஜராஜன்.

இரண்டு குதிரைகள் சட்டென்று நின்றன. இருவரும் ஒரே சமயத்தில் குதித்திறங்கி ஓடோடியும் வந்தார்கள். இருவரும் ஒருவரையொருவர் அன்பு வெறியோடு தழுவிக் கொண்டார்கள். இருவரது கண்களிலிருந்தும் ஆனந்தக் கங்கை பொங்கினாள்.

கூடி நின்ற அனைவருடைய கண்களிலும் அவள் வெள்ளப் பெருக்கேடுத்தோடினாள்.

இருவருக்குமே பேச நா எழவில்லை.

“அரையரே! - முத்தரையரே! இராஜராஜரே!...”என்று அவருக்கே ஆசிகூற முயன்றார் மாமன்னர். நன்றி சொல்வதற்கு முன் வந்தார். ஒன்றுமே கூற முடியவில்லை. மாமன்னரின் கண்ணீர் அரையரின் விழுப்புண்கள் மீது உதிர்ந்து, அவரால் கூற முடியாததையெல்லாம் கூறிவிட்டன. “சக்கரவர்த்திகளே! இறைவனின் திருவருளாலும் தங்களது ஆசியினாலும் தாங்கள் இட்ட கட்டளைகளை நிறைவேற்றி விட்டேன். நம்முடைய வீரர்கள் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் தாங்கள் நிறைந்திருந்து வெற்றி தந்தீர்கள்...”

“சுமையை உங்கள் மீது இறக்கிவிட்டு நான் இங்கு ஓய்வெடுத்துக் கொண்டுவிட்டேன். என்றாலும் நினைவெல்லாம் உங்களிடம்தான்.”

“என் வாழ்நாளில் நான் அடையக்கூடிய மிகப் பெரும் பேறு இது. தாங்கள் எதற்காக நேரில் எங்களுடன் வரவில்லை என்று எனக்குத்தான் தெரியும். ஈரேழு

பிறவிகள் எடுத்தாலும் இந்த நன்றிக் கடனை என்னால் செலுத்த முடியுமா, சக்கரவர்த்திகளே?''

"முதுமைக் காலம். ஓய்வெடுத்துக் கொண்டேன்; வேறொன்றுமில்லை''என்றார் சக்கரவர்த்தி.

"எனக்கு நன்றாகத் தெரியும், காரணம்! இந்த வெற்றியின் புகழைத் தாங்கள் சுமக்க விரும்பாமல் எனக்கு அளிக்க முன்வந்தீர்கள். எத்தனையோ ஆண்டுகளாக நான் ஆற்றிய செஞ்சோற்றுக் கடனை நினைத்து, என்னை உயர்த்துவதற்காக தாங்கள் ஒதுங்கி நின்றுகொண்டீர்கள். வெற்றிக்குப் பொறுப்பை என்னால் ஏற்கமுடியாது! எய்தவர் தாங்கள், நான் தங்களது கரத்திலுள்ள சிறு வேல்!''

சக்கரவர்த்திகள் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். வாழ்த்தொலி விண்ணதிர எழும்பிக் கொண்டேயிருந்தது. வீரர்களைக் கையமர்த்தி விட்டு, "வாழ்க, அரையன் இராஜராஜன்!''என்று கூவினார்.

ஆயிரம் பல்லாயிரம் குரல்கள் அவர் குரலை எதிரொலித்தன.

"முத்தரையர் குலத்தையே உயர்த்திவிட்டீர்கள், சக்கரவர்த்திகளே!''என்று கூறிச் சக்கரவர்த்திகளின் திருவடிகளில் வீழ்ந்தார் அரையன் இராஜராஜன்.

பொற்குடங்களின் விளிம்புகளில் தளும்பிக் கங்கை நல்லாள் இக்காட்சி கண்டு பரவசம் கொண்டாள்.

26. கடற் கொள்ளை

சோழபுர புது நகரத்தின் பொறுப்புகளை இரு பகுதிகளாகப் பிரித்து,

அவற்றைக் கொடும்பாளூர் பெரியவேளாரிடமும் வல்லவரையர் வந்தியத் தேவரிடமும் ஒப்புவித்திருந்தார் மாமன்னர். நகர நிர்மாணத்தின் வெளிப்புற அமைப்புகளும், கோயில் குளங்களும், அரண்மனை மாளிகைகளும், மக்களுக்கான பிற வசதிகளும், பெரிய வேளாரைச் சேர்ந்தவை.

நகரத்தின் எல்லைப் பாதுகாப்புகள், உட்கோட்டை, வெளிக்கோட்டை மதில்கள், நிலவறைகள், சுரங்கப்பாதைகள் முதலிய இரகசியப் பொறுப்புகள் வல்லவரையரைச் சார்ந்தவை.

இவர்கள் இருவரது யோசனைகளையும் அவ்வப்போது கேட்டுக்கொண்டு செயலில் நிறைவேற்றி வைத்தார் சிற்றம்பலச்சிற்பியார். மாமன்னரது கனவுகளை நிறைவேற்றும் ஆர்வமும், அத்துடன் மாமன்னர்களுக்கெல்லாம் மாமன்னரான எம்பெருமானின் திருப்பணி என்ற பற்றுதலும் சிற்றம்பலச் சிற்பியாரைச் சிறிதுகூட ஓய்ந்திருக்கவிடவில்லை.

ஆயிற்று! சக்கரவர்த்திகளின் கனவு மாளிகைகள் நனவு மாளிகைகளாக மண்ணில் மலர்ந்து விட்டன. கோயில் எழும்பிக் கோபுரமும் உயர்ந்து நின்றது. எங்கு திரும்பினாலும் மாடமாளிகைகள்; நிழல் தரும் மரங்கள்; சோலைகள். பெரும் பகுதி வேலைகள் நிறைவு பெற்று, நகரத்தை அழகு செய்யும் வெளிப் பூச்சுகளே எஞ்சியிருந்தன. ஆலயத்திருப்பணியும் ஒரு குறைவுமின்றி முழுமை பெற்றுக்கொண்டிருந்தது. சக்கரவர்த்திகள் திரும்பி வந்தபிறகு கோயிலின் கும்பாபிஷேகமும் நகர்புகு விழாவும் ஒன்றாக நடைபெற வேண்டியதுதான்.

தரைமடத்துக்குக் கீழே சிற்சில இடங்களில் நிலவறைப் பகுதிகள் மட்டிலும் நிறைவு பெறாத நிலையில் இருந்தன. ஆனால் வெளித்தோற்றத்துக்கு நகரம் உருவாகிவிட்டதாகவே தோன்றியது. ஓரிரு மாதங்களில் யாவுமே செம்மையாக முடிந்து விடுமென்று வல்லவரையரிடம் உறுதி கூறினார் சிற்பியார்.

சோழபுரத்தில் சில தினங்கள் தங்கிப் பார்த்துவிட்டு, இளங்கோவும் வல்லவரையரும் தெற்கே தஞ்சாவூர்ச்சாலை வழியே கிளம்பினார்கள். ஆனால் தஞ்சை மாநகரத்தின் எல்லை வரையில் சென்றவர்கள் நகரத்துக்குள் நுழையவில்லை. நகருக்கு வெளியிலிருந்த ஒரு படையிருப்பில் அன்றைக்கு அவர்கள் இரவுப்பொழுது கழிந்தது.

உணவு முடிந்தபின் இளங்கோவின் அருகில் வந்து அமர்ந்து, “இவ்வளவு அருகில் வந்தும் அரண்மனைக்குப் போகவில்லையே என்று நினைக்கிறாயா?”என்று கேட்டார் வல்லவரையர்.

இளங்கோ அதை நினைத்துக் கொண்டுதான் இருந்தான். ஆனால் அவரிடம் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.

இரவு நேரமாக இருந்ததால் இளங்கோவிடம் மனம் விட்டுப் பேசத் தொடங்கினார் அவர். “நானும் அந்தக் காலத்தில் உன்னைப் போல் தான் ஓரளவு சித்தப் பிரமை கொண்டிருந்தேன். நீ இப்போது எந்த நேரமும் ரோகிணியை நினைத்துக் கொண்டிருப்பது போல் நானும் குந்தவைப் பிராட்டியாரின சிந்தனையில் உழன்று கொண்டிருந்தேன். அடடா! என்ன அற்புதமான நாட்கள் அவை.”

இளங்கோவை நாணம் சூழ்ந்து கொண்டது. அவரை நிமிர்ந்து நோக்கவே அவனுக்குத் துணிவில்லை, “நான் யாரையும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை”என்று மழுப்பி வைத்தான்.

“என்னிடம் மறைக்காதே! எனக்கு இதிலெல்லாம் ஓரளவு அனுபவம் உண்டு”என்று நகைத்தார் வல்லவரையர். “நான் எதற்காக உன்னிடம் தணியாத பற்றுதல்

வைத்திருக்கிறேன், தெரியுமா? உன்னிடம் நான் என் இளம் வயது வாழ்க்கையைக் காணுகிறேன். என்னைப் போலவே நீயும் ஒருவகையில் வீரன்; மற்றொரு வகையில் கோழை, அதாவது பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் கோழை!''

வயது மிகுதியானாலும் வைரம் பாய்ந்த கருங்காலிக் கட்டையல்லவா வல்லவரையர்! தம்முடைய இன்ப நினைவுகளைப் பற்றி அவனிடம் ஓரிரு செய்திகளைக் கூறிவிட்டு மீண்டும் அவனைப் பற்றியே பேசினார்.

"பொறுத்துக் கொள்! சக்கரவர்த்திகள் வெற்றியுடன் திரும்பி வரும்வரையில் பொறுத்துக் கொள்! அந்த வெற்றி விழாவுடன் மற்ற எல்லா விழாக்களையும் ஒன்றாக நாம் சோழபுரத்தில் வைத்துக் கொள்ளப் போகிறோம். விழாவின்போது முக்கியமானவர்களுக்கெல்லாம் விருதுகளையும் பரிசுகளையும் சக்கரவர்த்திகள் வழங்குவார்கள். உனக்கும் நீ விரும்பும் பரிசு கிடைக்கும். நானே கூறி வழங்கச் சொல்கிறேன்!''

தன்னுடைய ஆவலை அழுத்தி மறைக்கமுடியாமல் "தாத்தா?''என்று தடுமாறினான் இளங்கோ.

"பொறுத்துக் கொள், உன் ரோகிணியும் உனக்குப் பரிசாகக் கிடைப்பாள்''என்றார் வல்லவரையர்.

"ரோகிணியும்''என்று அவர் அழுத்திக் கூறியதை, அப்போது அவனால் உணர முடியவில்லை. அவளுடைய பெயரை அவர் வாயால் கேட்டவுடனேயே அவனுக்கு வானத்தில் சிறகடித்துப் பறப்பதுபோல்

தோன்றியது. உடனே பறந்து சென்று இதை ரோகிணியிடம் கூறினால் என்ன?

இரவெல்லாம் அவன் உறங்கவில்லை. மறுநாள் அதிகாலையில் அவர்கள் கொடும்பாளூர்ச் சாலையில் குதிரைகளை விரட்டிக் கொண்டு சென்றார்கள்.

நடுப்பகலில் வணிகர்களது நகரமாகிய திருவெண்ணெயிலில் தங்கி விட்டுப் பிற்பகலில் மீண்டும் புறப்பட நினைத்தார் வல்லவரையர். திருவெண்ணெயில்

நகரத்து வணிகத் தலைவர் ஜெகவீர நாச்சியப்பரின் நினைவுதான் முதலில் வல்லவரையருக்கு வந்தது. தெற்கே பாண்டிய நாடு முழுவதும் அவரைச் சேர்ந்தவர்கள் வாணிபம் நடத்தினார்கள். கீழ்க்கடற்கரை நாடுகளிலும் அவர்கள் கலம்செலுத்திப் பொன் குவித்தார்கள்.

வாணிபமே ஜெகவீர நாச்சியப்பருக்கு முதன்மையானதென்றாலும், அதோடு அயல் நாடுகளின் அரசியல் உறவு வளர்ச்சிக்கு அவர் ஆவன செய்து வந்தார். இரகசியச் செய்திகளைச் சேகரித்துக் கொடுப்பதற்காகவே அவரிடம் சிலர் வணிகர்களாகப் பணிபுரிந்து வந்தார்கள்.

வல்லவரையருக்கும் நாச்சியப்பருக்கும் ஓலைத் தொடர்புகள் இருந்தன.

முக்கியமான செய்திகள் இருந்தால் அவரே நேரில் தஞ்சைக்கு வந்து விடுவார்.

நாச்சியப்பரின் மாளிகையை இருவரும் அடைந்த அதே சமயத்தில் அவரும் வல்லவரையரைக் காணத் தஞ்சைக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தார்.

“தங்களைத் தரிசிப்பதற்காகவே புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

என்னுடைய மாளிகை தங்களை வரவேற்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கிறது”என்று இருவரையும் முகமும் அகமும் மலர வரவேற்றார் நாச்சியப்பர்.

பகல் உணவு முடிந்த பின்னர் மூவரும் தனிமையில் அமர்ந்து பேசத் தொடங்கினார்கள். நாச்சியப்பரின் போக்கில் ஏதோ இனம் விளங்காத அச்சமும் அவசரமும் காணப்பட்டன.

“முக்கியமான செய்தி இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறதே? பாண்டிய நாட்டில் ஏதும் பரபரப்பான நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்தனவா?”என்று கோட்டார் வல்லவரையர்.

“பரபரப்பு மிகுந்த செய்திகள் ஒன்றுமில்லை. என்றாலும்...”என்று தயங்கினார் நாச்சியப்பர்.

வல்லவரையரின் நெற்றி சுருங்கியது, “என்ன?’’

“குழப்பம் விளைவிப்பதற்காக அங்காங்கே சிற்சில முயற்சிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. நமது பெரும் படை கங்கைக் கரையில் அழிந்து விட்டதாக ஒரு வதந்தி உலவத் தொடங்கியிருக்கிறது. முதலில் மக்கள் அதை நம்பவில்லை. ஆனால் இப்போது எங்களைச் சேர்ந்த வணிகர்கள் கூடப் பீதியுற்றிருக்கிறார்கள்.’’

கலகலவென்று சிரித்தார் வல்லவரையர். “வணிகர்களைத்தான் முதலில் பயம் பற்றிக் கொள்கிறது. செல்வத்தைச் சேர்த்து வைப்பவர்களல்லவா? சரி, இருக்கட்டும்! பிறகு ஏதாவது செய்தி உண்டா?’’

“சில தினங்களாகவே இந்த நகரத்துக்கப்பால் சமணர் மலைப்பக்கம் அன்னியர்கள் நடமாடுவதுபோல் தெரிகிறது. ஊர்க் காவலர்கள் கண்காணித்து வந்து ஐயத்துக்கிடமில்லை என்று கூறுகிறார்கள். வந்தவர்கள் தங்களைக் கொல்லி மலையைச் சேர்ந்த நாடோடி மக்களென்று சொல்லிக் கொள்கிறார்களாம். இருபது முப்பது பேர்கள் இருக்கக்கூடும்.’’

வல்லவரையரும் இளங்கோவும் ஒருவரையொருவர் பொருள் பொதிந்த பார்வையில் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

“தோற்றத்தில் நாடோடிக் குறவர் கூட்டம் என்று தான் நம்பவேண்டியிருக்கிறது. நரிகளையும் முயல்களையும் வேட்டை யாடுகிறார்கள். நகரத்துக்குள் அதிகமாக நடமாடுவதில்லை.’’

“ஆயுதங்கள் வைத்திருக்கிறார்களா? எல்லோரும் ஆண்கள்தானா?’’என்று கேட்டான் இளங்கோ. “பெண்களும் குழந்தைகளும் உடன் இருந்தால் நாம் அஞ்சவேண்டியதில்லை.’’

“இனிமேல்தான் அவர்களை ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டும். பெண்களும் குழந்தைகளும் இருப்பதாய்த் தெரியவில்லை.’’

“பார்த்துக் கொள்வோம்’’என்று கூறிவிட்டுச் சிறுபொழுது யோசனை செய்தார் வல்லவரையர். பின்னர் “எல்லாம் எதிர்பார்த்த செய்திகள்தான்; புதியனவாக ஒன்றுமில்லை’’என்றார்.

“முக்கியமான ஒன்றை நான் இன்னும் கூறவில்லை. எப்படிக் கூறுவது என்ற யோசனையிலிருக்கிறேன்’’என்றார் நாச்சியப்பர். அவரது குரலில் தென்பட்ட குழப்பம் கண்டு மற்ற இருவரும் திடுக்கிட்டார்கள்.

“கடாரத்துக்குச் சென்ற மரக்கலங்களில் இரண்டு மாநக்கவரம் தீவுகளைத் தாண்டியவுடன் கடற் கொள்ளைக் காரர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டன.’’

“என்ன?’’

“ஆமாம். கொள்ளையடித்தவர்கள் கடாரத்தரசரின் வீரர்கள் என்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் இருக்கின்றன.’’

“வியப்பாக இருக்கிறதே!’’என்றார் வல்லவரையர். “கடாரத்தரசர் சங்கிராம விசயோத்துங்க வர்மர் நம்முடைய நெடுநாள் நண்பர்.

நாகைப்பட்டினம் சூடாமணி விகாரத்துக்காக எவ்வளவோ பொன்னும் பொருளும் வழங்கி வருபவர். சென்ற ஆண்டுகூடச் சக்கரவர்த்திகளுக்கு வெகுமதிகள் அனுப்பி யிருந்தாரே!’’

“சூடாமணி விகாரத்துப் புத்த பிக்ஷு க்களையும், பொதுவாகவே மற்ற சமயத்தரையும் நாம் கொடுமைப் படுத்துவதாகச் செய்தி போயிருக்கிறது. அவர் அதை நம்பி விட்டாரென்பதிலும் ஐயமில்லை. கொள்ளைக்காரர்களாக வந்த வீரர்களே வஞ்சம் தீர்ப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டுதான் கலங்கள் மீது பாய்ந்திருக்கிறார்கள்.’’

இளங்கோவின் மீசை துடித்தது. புஜங்கள் இரண்டும் விம்மிப் புடைத்தன. விழிகளில் சிவப்பேறியது.

“சமயப் பேதங்களின்றி அனைவரையும் சமமாக மதித்துப் போற்றும் நமது ஆட்சிமீதா பழி சுமத்துகிறார்கள்? பிற சமயத்தாருக்குத் தனிச் சலுகைகள் வழங்கி அவர்களைக்

கண்ணெனக் காக்கும் நம்மையா குறை கூறுகிறார்கள்? நமது கலங்களையா வழிமறித்துக் கொள்ளையடித்தார்கள்?'' வல்லவரையர் அவன் கரத்தைப் பற்றி, “பொறு, இளங்கோ!''என்றார்.

“தாத்தா! ஆணையிடுங்கள் தாத்தா! சக்கரவர்த்திகள் கங்கை நாட்டிலிருந்து திரும்புவதற்குள் நான் நமது கலங்களுடன் கடாரம் சென்று திரும்புகிறேன்''என்றான் இளங்கோ.

“அவசரப்படாதே இளங்கோ. இப்போது ஏதும் நடந்து விடவில்லை. பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்''என மீண்டும் கூறினார் வந்தியத்தேவர்.

இளங்கோ தன் கரங்களை அவர் கட்டிவிட்டதுபோல் உணர்ந்து தவிக்கத் தொடங்கினான்.

27. நிலவறையில் நிழலுருவம்

அன்றைக்குப் பிற்பகலில் கொடும்பாளூருக்குப் புறப்பட நினைத்தவர்கள் இரவு முழுவதும் திருவெண்ணெயில் நகரத்தில் தங்கினார்கள். நகரத்தைச் சுற்றிலும் சின்னஞ்சிறு குன்றுகள் சோம்பலுடன் படுத்துக் கிடந்தன. சமணர் மலைக் குன்றின் அடிவாரத்தில் சமணர் பள்ளி இருந்தது. மேலே துறவிகளின் குகை. அங்கே திகம்பர முனிவர்கள் சிலர் தியானத்தில் இருந்ததால் பள்ளிவாழ் முனிவர்களைத் தவிர வேறு யாரும் அங்கு செல்வதில்லை.

குன்று மிக நீண்டிருந்தது. சுற்றிலும் மரங்கள் அடர்ந்திருந்தன. அதன் பின்புறத்தில் ஒரு பள்ளத்தாக்கு. அரையர் குளம் என்று அதை அழைத்து வந்தார்கள். பட்டப் பகலில்கூட மனிதர்கள் அங்கு நடமாடுவதில்லை.

இளங்கோவும் வல்லவரையரும் இருளோடு இருளாகச் சென்று மலையடிவாரத்தின் பக்கம் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். மலையடிவாரத்தை ஒட்டிய புதர்களுக்கு மத்தியிலிருந்து குத்தீட்டிகள் வெளியில் தெரிந்தன. மலைப் பிளவுகளோடு ஒன்றியபடி சிலர் காவல் காத்து நிற்பது தெரிந்தது.

சந்தடி செய்யாமல் அந்த இடத்தை நன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டு, வந்தது போலவே இருவரும் திரும்பினார்கள். நாச்சியப்பரின் மாளிகைக்கு வந்து சேர்வதற்குள் நடுச்சாமமாகிவிட்டது. நாச்சியப்பர் அவர்களது வரவு நோக்கி விழித்திருந்தார்.

“நாச்சியப்பரே! வீணாக நாங்கள் அலைந்து திரும்பியதுதான் கண்ட பலன். மலையடிவாரத்துக்குச் சென்றால், அங்கே காட்டுப் பன்றிகளை வேட்டையாடித் திரியும் வேடுவர்களைத்தான் கண்டோம், வேறு யாருமே இல்லை”என்றார் வல்லவரையர்.

இளங்கோ வல்லவரையரைத் திரும்பிப் பார்த்தான். கண்ணால் கண்டது ஒன்று; காதால் கேட்பது வேறொன்று!

‘நீ பேசாமல் இரு’என்று அவனுக்குச் சைகை செய்தார் வல்லவரையர்.

மறுநாள் கொடும்பாளூர் செல்லும் வழியில் அவனுக்குக் காரணத்தை விளக்கினார் வந்தியத் தேவர். “ஏற்கனவே நாச்சியப்பர் கலங்கிப் போயிருக்கிறார். அவரை மேலும் கலக்கிவிடக் கூடாது. அத்துடன், பகைவர்கள் அங்கு கூடிறயிருக்கும் காரணத்தையும் நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். நிலைமையைக் கவனித்தால் இன்னும் பலர் இங்கே கூடாலாம் என்று தெரிகிறது. கூடுகிறவரைக்கும் ஒரே இடத்தில் கூடினால் நமக்கு நல்லதல்லவா? ஒற்றர்களை அனுப்பி உளவறியச் செய்வோம். ஊர்க்காவல் படையைப் பெருக்குவோம். தக்க சமயம் வரும் வரையில் காத்திருந்து தக்கபடி செயல்புரிய வேண்டும்.’’

சோழபுரப் புது நகரத்தைக் கண்டபோது இளங்கோவின் உள்ளம் பெருமை உணர்ச்சியால் நிரம்பியிருந்தது. தஞ்சை நகர எல்லையில் அவன் ரோகிணியின் நினைவால் தன்னை மறந்திருந்தான். திருவெண்ணெய்க்கு வந்தவுடன் அவனைக் கடமை நினைவுகள் பற்றிக் கொண்டுவிட்டன.

இளங்கோ கடாரத்துக்குச் செல்லத் துடித்தான். சமணர் மலைக்குன்றை அப்படியே பெயர்த்தெடுத்து, அங்கு கூடியிருந்த பகைவர்கள் கூட்டத்தின் மீது வீச விரும்பினான். வங்கத்துக்குப் போய், போரில் கலந்து கொள்ள வேண்டு மென்றும் அவனுக்குத் தோன்றியது.

கொடும்பாளூர் அரண்மனைக்குள் நுழைந்தவுடன் அவனுக்கு அன்னை ஆதித்த பிராட்டியாரைத் தவிர வேறு எந்த எண்ணமும் இல்லை. ஓடோடிச் சென்று அந்தப்புரத்துக்குள் நுழைந்தான். அங்கே வழக்கத்துக்கு அதிகமான கலகலப்புக் காணப்பட்டது. ஏவலாட்களும் பணிப்பெண்களும் மிகுந்த சுறுசுறுப்போடு இங்குமங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“அம்மா!’’என்று தாவிக் கொண்டு சென்றவன் அன்னையாருக்கு அருகில் ஒரு வண்ணக்கிளி நிற்பதைக்

கண்டு அதிர்ச்சியுற்றான். நின்று கொண்டிருந்தவள் ரோகணத்துப் பொற்கொடி!

ஆதித்தபிராட்டியாருக்கு அடுத்தாற்போற் மகிந்தரின் மகிஷி அமர்ந்திருந்தார். இளங்கோவைக் கண்ட ரோகிணி நாணித் தலை கவிழ்ந்து மின்னலென அந்த இடத்தை விட்டு மறைந்தாள்.

எதிர்பாராத ஆனந்தத் திகைப்பிலிருந்து மீள்வதற்குள் சில விநாடிகள் சென்று விட்டன. “எப்போது வந்தீர்கள்?’’என்று மகிஷியை வரவேற்றான் இளங்கோ.

“என்றுமில்லாதபடி உன் தந்தையார் இவர்களை இங்கே விருந்துக்கழைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் வந்தவர்களுக்குத் தங்கியிருந்து உபசரிக்க நேரமில்லை. நேற்றுத் தான் தஞ்சைக்குத் திரும்பினார்கள், ஆமாம் நீ சோழபுரத்துக்குச் சென்றிருந்தாயாமே?’’

அதற்குள் வல்லவரையரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். எதிர்பாராத விதமாகத் தாங்கள் அங்கு வந்ததைக் கூறி “ஆமாம், பெரிய வேளார் என்னிடம் இவர்களை அழைக்கப் போவதைச் சொல்லவில்லையே! மகிந்தர் வந்திருக்கிறாரா என்ன? எங்கே அவர்?’’என்று கேட்டார்.

மகிந்தர் வந்த பிறகு சுவை நிறைந்த பகல் உணவு முடிந்தது. சிறுபொழுது களைப்பாறிவிட்டு இளங்கோவை அழைத்து, “இரண்டு தினங்கள் நீ இங்கு தங்கியிருந்து விட்டு இவர்களுடன் தஞ்சைக்குப் புறப்பட்டு வா! நான் இப்போதே கிளம்புகிறேன்’’என்றார் வல்லவரையர்.

“நானும் வருகிறேன்’’என்று அரைமனதோடு கூறினான் இளங்கோ.

“உன்னுடைய அரண்மனைக்கு அவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். நீ உடனிருந்து அவர்களைப் பெருமைப்படுத்த வேண்டும். மேலும் நீ வருவதாய்ச் சொல்வதை நான் நம்பவும் முடியாது! இப்போதைக்கு இங்கே உல்லாசமாக இருந்து விட்டு வா. பின்னால் உனக்கு நிறைய வேலைகள் இருக்கின்றன.

வல்லவரையர் தஞ்சைக்குக் கிளம்பிவிட்டார். அவருடைய பேரன்பு அவன் உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிந்தது. வேண்டும் என்றே அவர் தனக்கு விடுதலை அளித்துச் சென்ற விஷயம் அவனுக்குத் தெரியாததல்ல. ரோகிணியை தனக்குப் பரிகாசப் பெற்றுத் தருவதாக வாக்களித்தவரல்லவா அவர்?

ரோகிணியைத் தனியாகச் சந்தித்து முதன் முதலில் இந்த நற்செய்தியைக் கூற நினைத்தான் இளங்கோ. கொடும்பாளூர் அரண்மனையில் தனிமை கிடைக்கவே கிடைக்காது போல் தோன்றியது.

தஞ்சை அரண்மனையைப் போன்று அவ்வளவு பெரியதல்ல இது. அங்கே ரோகிணிக்கென்று தனி மாளிகை இருந்தது. அரண்மனைப் பூங்காவும் அங்கே மிகப் பெரியது. கொடும்பாளூர்ப் பூங்காவிலே காணுமிடமெல்லாம் பணியாட்கள் நிறைந்திருந்தார்கள்.

அந்தப்புரத்திலிருந்து ரோகிணி தலை நீட்டும் சமயம் பார்த்திருந்து, அவளை மெல்ல அழைத்தான் இளங்கோ. நாணத்துடன் ஒரு கணம் போராடிவிட்டு, பின்னர் மெதுவாக அவனருகில் வந்தாள்.

‘எங்கள் அரண்மனையைச் சுற்றிப் பார்த்ததில்லையே நீ! வா, பார்த்துவிட்டுத் திரும்பலாம்.’’

அரண்மனைக்கு உள்ளே பல கூடங்களை அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் ஒருவரை ஒருவர் அன்போடு பார்த்துக் கொள்ளவோ ஒருவரோடொருவர் அந்தரங்கமாகப் பேசிக் கொள்ளவோ முடியவில்லை. எங்குமே கோலாகலமான சுறுசுறுப்பு நிறைந்திருந்தது.

கடைசியாக ஒரு மூலையில் உள்ள பெரிய அறையைத் திறந்தான் இளங்கோ. ரோகிணியையும் அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றான். அவனது தந்தையார் தனித்திருந்து ஆலோசனை செய்யும் கூடம் அது.

பெரிய கட்டிலும் வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த ஆசனங்களும் அங்கு காணப்பட்டன.

மேற்குப்புறச் சுவர் ஓரமாக ஒரு சிலை நின்று கொண்டிருந்தது. பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமான சிலை. ஒரு வீரனின் நெடிய உருவம்.

ரோகிணி அதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

“இவர்தான் பூதி விக்கிரம கேசரி. என் பெரிய தாத்தா. இங்குள்ள மூவர் கோயில், ஐவர் கோயில் எல்லாவற்றையும் எழுப்பியவர். இவருடைய வீரச் செயல்கள் தெற்கே உங்கள் நாடு வரையிலும், வடக்கே காஞ்சி வரையிலும் பரவியிருந்தன. சக்கரவர்த்திகளின் தந்தையார் இராஜராஜ சோழர் இளைஞராக இருந்த காலத்தில், அவரது தந்தையார் சுந்தர சோழருக்கு இவர்தாம் வலது கரம் போன்று விளங்கினார்.”

இப்படிக் கூறியவாறே ரோகிணியை மெல்லப் பற்றி அந்தச் சிலைக்குப் பின்புறம் தள்ளினான் இளங்கோ. தானும் உடன் வந்தான். திடீரென்று ரோகிணியின் கண்கள் இருண்டு கொண்டு வந்தன. அருகில் இளங்கோ வந்ததால் அவள் வாய்விட்டுக் கத்தவில்லை.

எல்லாம் சில விநாடிகளுக்குத்தான். கண்கள் நன்றாக இருளுக்குப் பழகியவுடன் அவர்கள் நிலவறைப் படிகளில் இறங்கிச் சென்று கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தாள்!

“இளவரசே! இதெல்லாம் என்ன?”

“நீதான் பார்த்துக்கொண்டு பின்னோடு வருகிறாயே!”

கண்களை அகல விழித்துக் கொண்டு அவன் தோள் மீது சாய்ந்தவாறே நடந்து வந்தாள் ரோகிணி. அவளுக்கு அச்சமாகவும் இருந்தது; ஆனந்தமாகவும் இருந்தது.

ஏதேதோ சிற்பங்கள் இருபுறங்களிலும் தெரிவது போல் தோன்றின. கரத்தை நீட்டித் தொட்டுப் பார்க்க முயன்றாள். அச்சம் அகன்றபாடில்லை. “இங்கு எதற்காக என்னை அழைத்து வந்து அச்சுறுத்துகிறீர்கள்?”

“தனிமை, ரோகிணி தனிமை!”என்று அவள் செவிகளில் கூறினான் இளங்கோ.

அவள் நாணித் தலை கவிழ்ந்ததையோ, அவள் முகம் செஞ்சாந்தின் நிறம் பெற்றதையோ அவன் கவனிக்கவில்லை.

அடிமேல் அடிவைத்து அவர்கள் ஊர்ந்து சென்றார்கள். ரோகிணியின் கூந்தலில் நிறைந்திருந்த மலர் மணம் இளங்கோவை என்னவோ செய்தது.

“உன்னிடம் மிகமிக முக்கியமான ஒரு செய்தி சொல்லப் போகிறேன்”என்றான் இளங்கோ.

அவனுடைய குரலில் இருந்த தாபத்தை உணர்ந்த ரோகிணிக்கு அதற்குமேல் ஓரடிகூட எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. முகத்தை உயர்த்தி அவன் விழிகளைத் தேடினாள்.

அதற்குள் ஏதோ படபடவென்று சத்தம் கேட்டது. ராட்சஷ வௌவால் ஒன்று அவர்கள் தலைக்கு நேரே மோதி விழுவதுபோல் சிறகடித்துப் பறந்து சென்றது. ரோகிணி அப்படியே உணர்விழந்து அவனது நெஞ்சத்தில் சாய்ந்து விட்டாள்.

ஒரே ஒரு கணம் இளங்கோ கூடத் திகைத்துப் போனான். பிறகு வௌவாலைக் கண்டவுடன் அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அதை தன் மனமார வாழ்த்தினான் இளங்கோ.

பயத்தால் அவன் மீது துவண்டு விழுந்த பூங்கொடி, இன்னும் அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளவில்லை.

கைலயங்கிரியை அசைத்ததற்காக இராவணனைத் தன் மனதார ஒரு கணம் வாழ்த்தினாராம் சிவபெருமான். உமாதேவி பயத்தினால் அவரைத் தழுவிக் கொண்டதற்காக அவரிடமிருந்து பிறந்த வாழ்த்து அது. அதே நிலையில் தான் இப்போது இளங்கோவும் இருந்தான்.

சற்றுநேரம் சென்றது. ரோகிணி மெல்லச் சுய உணர்வு பெற்றாள். இந்த நேரத்தில் நிலவறையின் ஓரத்தில் ஏதோ ஒரு நிழலுருவம் தெரியவே, இளங்கோ தன் உடைவாளைப் பற்றினான்.

28. விவேகம் விளக்கிய முகம்

தேடிக் கிடைக்காத தனிமை இன்பத்தை ரோகிணியுடன் நாடிக்கொண்டிருந்த இளங்கோவுக்கு, நிலவறைக்குள்ளே மற்றொரு நிழலுருவம் புகுந்தது, கடுஞ்சினத்தைக் கொடுத்தது, விழிகள் வேல்முனையாக உருமாறித் திரும்பின. யார் இந்தச் சமயத்தில் இங்கே வருவது! நிலவறையின் வழி அவர்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?

தன்னைத் தழுவி நின்ற ரோகிணியைச் சரேலென்று உதறித் தள்ளிவிட்டு, உருவத்தை நோக்கிப் பாய்ந்தான் இளங்கோ. ரோகிணி வெலவெலத்துப் போனாள். இருளில் எதையும் அவளால் இனம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

மறுகணத்தில் அந்த உருவத்தின் பிடரியில் இளங்கோவின் இரும்புக்கரம் விழுந்தது. அது தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றதே தவிர, இளங்கோவை எதிர்க்கத் துணியவில்லை. அதைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வந்தான். இருளுக்குப் பழகியிருந்த ரோகிணியின் கண்கள் கூர்ந்து நோக்கின.

“இளவரசே! விட்டுவிடுங்கள்! விட்டுவிடுங்கள்!”என்று பதறினாள் ரோகிணி. “என் தந்தையார் இளவரசே! தெரியவில்லையா உங்களுக்கு!”என்று கதறினாள்.

இளங்கோவின் பிடி நழுவியது. வெட்கிப்போய்த் தலை குனிந்தான். தன்னுடைய செய்கைக்காக மட்டிலும் அவன் வருந்தவில்லை. அவரது செய்கைக்காகவும் இரங்கினான்.

“மன்னித்து விடுங்கள், அரசே! தங்களை நான் இந்த இடத்தில் சிறிதும் எதிர் பார்க்கவில்லை. தவறு நேர்ந்து விட்டது.”

“தவறுதான்! குழந்தைகளின் தனிமையில் நான் குறுக்கிட்டது தவறுதான்”என்று, ஏதுமே நடக்காததுபோல் கூறினார் மகிந்தர். தமது செய்கைக்கும் அவரே விளக்கம் கூற முற்பட்டார்.

“அரண்மனையின் அழகைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தபோது, உங்கள் இருவரையும் கண்டேன். நான் அருகில் வருவதற்குள் நீங்கள் இருவரும் மாயமாய் மறைந்து விடவே என்னால் வியப்பை அடக்க முடியவில்லை.

அந்த அதிசயத்தைக் காணும் ஆவலால் தேடிப் பார்த்தேன். வேறொன்றுமில்லை.’’

வந்தவர் வந்த வழியே திரும்பிச் செல்வார் என்று நினைத்தான் இளங்கோ.

அவர் திரும்பாதிருக்கவே, “வாருங்கள், இந்த வழி அந்தப்புரத்துக்குப் பின்புறமுள்ள சிறுபூங்காவுக்குச் செல்கிறது, அமைதியாகப் பொழுது போக்கலாம்’’என்றான் இளங்கோ.

இப்படிக் கூறிவிட்டு, அவன் மகிந்தரின் முகத்தை நோக்கவே, அதில் ஏமாற்றம் படர்ந்தது.

“அப்படியானால் இது கோட்டைக்கு வெளியே செல்லும் சுரங்கப் பாதையில்லையா?’’என்று கேட்டார் மகிந்தர்.

“சுரங்க வாயிலே கிடையாது இந்த அரண்மனைக்கு! அந்தப்புரத்தில் இருப்பவர்கள் தனிமையாகச் சென்று வருவதற்கான வழி இது. யாரும் இப்போது இந்த வழியாக வருவதில்லை. வௌவால்களின் வாசத்தைப் பார்த்தீர்களா?’’

“அப்படியா?’’என்று கேட்டுக்கொண்டே அசையாமல் நின்றார் மகிந்தர். விடைபெற்றுக் கொள்பவராகத் தோன்றவில்லை.

இளங்கோ சிறிது யோசனை செய்துவிட்டு, அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு முன்னால் நடந்தான். படிகள் தட்டுப்பட்டன. மெல்லச் சுவர்ப்புறத்தே தடவிப் பார்த்து ஒரு கதவைத் திறந்தான். ஒளியும் காற்றும் ஒன்றாக உள்ளே புகுந்தன. வெளியில் ஓர் அற்புத உலகம் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. சட்டெனப் பறந்து போய் அந்த சிங்கார உலகத்தில் சிறகடித்துத் திரிந்தாள் ரோகிணி.

மல்லிகையின் மணம் அந்தப் பூங்காவில் மண்டிக் கிடந்தது. சின்னஞ்சிறு பொய்கை போன்றதோர் நீர்த்தொட்டி பளிங்கு நீரால் வழிந்தது. அதைச் சுற்றிலுந்தான் எத்தனை சிற்ப வேலைப்பாடுகள்!

அந்த அழகு உலகத்தைக் கண்டவுடன் உற்சாகம் குன்றிவிட்டது மகிந்தருக்கு. நிலவறை வழியில் நெடுந்தொலைவு நடந்து கோட்டைக்கு வெளிப்புறமுள்ள மறு வாயிலைக் காணமுடியும் என்று நம்பிக் கொண்டிருந்தவர் அவர். வேண்டுமென்றே இளங்கோ திசைமாற்றி விடுகிறானா? அல்லது மெய்யாகவே சுரங்கப்பாதை இதோடு தான் முடிந்து போய் விடுகிறதா?

“சரி, நீங்கள் இருந்து பொழுது போக்கிவிட்டு வாருங்கள், நான் திரும்பிச் செல்கிறேன்’’என்றார் மகிந்தர்.

பத்திரமாக அவருடன் சென்று வந்த வழியாகவே அவரைத் திருப்பி அனுப்பி வைத்தான். அவசரத்தில் தாழிட மறந்த கூடத்தின் கதவை நன்றாகத் தாழிட்டான். பிறகு ஓட்டமும் நடையுமாக ரோகிணியைக் காண்பதற்குக் குதித்து வந்தான்.

பூங்காவின் வாயில் மண்டபத்தில் நின்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தபோது, ரோகிணியை அங்கு காணவில்லை; உற்றுக் கவனித்தான்.

நீர்த்தொட்டிக்குள்ளிருந்து நீர்க்குமிழ்கள் பூத்துச் சொரிந்தன. அடுத்தாற் போல் அழகியதோர் பெருந்தாமரை அதற்குள்ளிருந்து முளைத்தெழுந்தது. ரோகிணி தனது அடர்ந்த கருங்கூந்தலை முகத்திலிருந்து ஒதுக்கி விட்டுக் கொண்டே நீருக்கு மேல் மெல்ல எட்டிப் பார்த்தாள். கார்மேகத்திரள் விலகிக் கடலோர விளிம்பிலிருந்து முழுமதி உதயமாகிறதா?

முழுமதி என்ன? முழு நிலவில் கடைந்தெடுத்த முத்தொளிச் சிற்பமென்ன, ரோகிணியின் மெல்லுடல் நீரிலிருந்து மேலே வந்தது. இளங்கோ இரும்புச் சிலையானான்.

சிலைக்கு உயிர் திரும்பி அது உணர்வு பெறுவதற்கு முன்னால் சிற்பமே தனது பழைய உடையலங்காரத்துடன் அவன் அருகில் வந்தது. இருவரும் அந்த வாயில் மண்டபத்தின் விளிம்பில் வந்து அமர்ந்தார்கள்.

“தண்ணீரைக் காணும்போதெல்லாம் எனக்குக் கெண்டை மீனாகப் பிறக்கவில்லையே என்று ஏக்கம் வரும். எங்கள் நாட்டிலுள்ள பாடும் மீன்களைப் பற்றி நீங்கள் கேள்வியுற்றிருக்கிறீர்களா?”என்று ரோகிணி குழந்தைபோல் அவனிடம் பேசினாள்.

“பாடும் மீன் என்ன? ஆடி ஓடிப் பேசும் மீனே என் அருகில் இருக்கிறதே!”என்று சிரித்தான் இளங்கோ. பிறகு “உன் விழிகளே எனக்கு மீன்கள்; உன் பேச்சே எனக்கு இன்னிசை; உனது நாட்டிலுள்ள இயற்கை வளத்தையெல்லாம் நான் உன்னிடமே காணுகிறேன் ரோகிணி!”என்றான்.

நீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள் ரோகிணி. இத்தகைய பாக்கியத்தை அவள் இதற்கு முன்பு அனுபவித்ததில்லை. இளங்கோ அவளிடம் புகழ்மொழிகள் கூறி அவளை இன்புறச் செய்வது மிகமிக அபூர்வம்.

“ஆமாம்! ஏதோ என்னிடம் கூற விரும்புவதாய்க் குறிப்பிட்டீர்களே?”என்று ஆவலுடன் அவனை நோக்கினாள்.

“அதற்குள் உன் தந்தையார் வந்து குறுக்கிட்டு விட்டார், ஆனால் அவருடைய நோக்கமும் நிறைவேறவில்லை.”

“நோக்கமா?”

“வேறென்ன? இந்த அரண்மனையின் சுரங்க வழிகளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல் அவருக்கு. அவ்வளவு எளிதாக அவர் என்னை ஏமாற்றி விட முடியாது, ரோகிணி! அவரைப் போல எனக்கு அவ்வளவு முதிர்ந்த வயது ஆகா விட்டாலும் நானும் ஆண் மகனல்லவா?”

ஆண்மக்கள் எவ்வளவு தான் விவேகமுடையவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களும் சிற்சில இடங்களில் ஏமாறத்தான் செய்கிறார்கள். அதிலும் பெண் மக்கள் முன்னிலையில்

அவர்களுடைய விவேகம் அவர்களிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொள்வது இயல்பான நிகழ்ச்சி. வீரனாக இருந்தாலும், விவேகியாக இருந்தாலும் இளங்கோ ஆண் மகன். தன் காதலியிடம் தன்னைப் பறிகொடுத்து மகிழ்ந்திருக்கும் இளைஞன்.

ரோகிணி அவனிடம் கேட்காதபோதே, அவனாக அவளிடம் பல ரகசியங்களைக் கூறத் தொடங்கினான்.

“ரோகிணி! இந்தச் சுரங்க வாயில் இத்துடன் முடிந்து போய் விடவில்லை. இது நேரே எங்கு போகிறது தெரியுமா உனக்கு? மூவர் கோயிலில் முன்பொரு நாள் நடைபெற்ற நடனம் நினைவிருக்கிறதா!”என்று கேட்டான் இளங்கோ.

“எப்படி அது என் நினைவை விட்டு அகலும்?”என்று கேட்டாள்

ரோகிணி. “திருமயில் குன்றத்திலிருந்து நாம் திரும்பிய பிறகு, கோயிலில் மங்கையொருத்தி மயில் போல் ஆடிய ஆட்டத்தை நான் மறக்கவே மாட்டேன்!”

“ஆமாம்! அவள் அங்கே எம்பெருமானை நினைத்துக் கொண்டு ஆடினாள். நீயோ அவள் ஆட்டத்தைக் கண்டு விட்டு மெய்சிலிர்த்துப் போனாய். நெக்கு நெக்குருகி, உள்ளமெல்லாம் தேன் பாகாய் உயிரெல்லாம் பறி கொடுத்தாய் நினைவிருக்கிறதா, ரோகிணி?”

ரோகிணியின் கண்களில் பனி படர்ந்தது. மறுமொழி கூறுவதற்கு இயலாதவளாக இளங்கோவின் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டாள்.

“அந்த மூவர் கோயிலுக்குப் பின்புறமுள்ள பிரகார ஆலயம் ஒன்றுதான் இதன் வெளிவாயில். நாம் இங்கிருந்தே கோயிலுக்குச் சென்று திரும்பலாம். ஆனால் கோயிலுக்குச் செல்வதற்காக ஏற்பட்ட வழியில்லை இது.”

“பிறகு?”என்றாள் ரோகிணி.

“போர்க்காலங்களில் பயன்படும் புறவாயில்.”

“உண்மையைச் சொல்கிறேன், ரோகணத்து அரண்மனையில் இப்படியெல்லாம் சுரங்க வழிகளே கிடையாது. அரண்மனை மதில்களில் உள்ள சில ரகசியக் கதவுகளைத் தவிர இது போன்ற அதிசயங்கள் அங்கே இல்லை. நீங்கள் மிகவும் திறமைசாலிகள்’’என்றாள்.

“உங்களுடைய நாட்டில் அரசர்களாக இருப்பதும் அவ்வளவு கடினமல்ல, மனிதர்களாக வாழ்வதும் அவ்வளவு துன்பமல்ல’’என்றான் இளங்கோ. ரோகிணி துணுக்குற்றாள். “ஏன் இப்படிக் கூறுகிறீர்கள்?’’

“அரசர்கள் தங்களுடைய சுகபோகங்களில் மூழ்கியிருந்தாலும் சூழ்ந்திருக்கும் கடல் அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறது. காடுகள் காவல் புரிகின்றன. மலைகள் மதில்களாக இருக்கின்றன. இயற்கையின் செல்வக் குழந்தைகள் நீங்கள் - செல்லக் குழந்தைகள்!’’

நகைத்துவிட்டு அவன் மேலே கூறினான்: “மக்களும் கொடுத்து வைத்தவர்கள்தாம். வானம் மழை பொழிகிறது. பூமி தானாக விளைகிறது. எங்கும் ஆறுகள், அருவிகள், ஓடைகள். எங்களுடைய நாட்டில் எங்களுக்கு இயற்கை மிஞ்சிய வளத்தைக் கொடுக்கவுமில்லை; அது எங்களைக் காவல் காக்கவுமில்லை. நாங்களே கடவுளின் கருணையையும் எங்கள் வலிமையையும் நம்பி வாழ வேண்டியிருக்கிறது.’’

“மெய்தான் இளவரசே! காவிரி பாயும் சோழ நாடாவது ஒரு வகையில் தேவலாம். உங்கள் கொடும்பாளூர்க்கோனாடு பாலை நிலம் போலல்லவா இருக்கிறது!’’

“பாலை நிலத்தில்தான் நாங்கள் பால் பெருகச் செய்ய வேண்டும். திறந்த வெளி எல்லைகளிலிருந்து எங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள மறைந்த வெளிகளுக்குள்ளெல்லாம் நாங்கள் நிலவறைகள் அமைக்க வேண்டும். மலைகளைப் போல் மதிற்கோட்டைகள் எழுப்பவேண்டும்.’’

“இன்றைக்கு நாம் வந்தோமே இந்தச் சுரங்கப்பாதை, என்னை பிரமிக்க வைத்துவிட்டது. இதற்குள்ளேகூட

உங்கள் சிற்பிகள் தங்கள் கைத்திறனைக் காட்டியிருக்கிறார்களே!’’

அவளுடைய வியப்பைக் கண்டு அலட்சியமாக நகைத்தான் இளங்கோ.

“கொடும்பாளூர் மிகப் பழைய நகரம். இந்தப் பாதையெல்லாம் என்னுடைய பெரிய பாட்டனார் காலத்துக்கு முன்பே அமைக்கப்பட்ட பாதைகள். இப்போது எங்கள் சக்கரவர்த்திகள் அமைத்திருக்கும் புதிய நகரத்தை நீ வந்து உன் கண்களால் காணவேண்டும். கண் படைத்தவர் தங்கள் வாழ்நாளில் ஒரு முறையாவது காண வேண்டிய நகரம் அது. அதன் கோயிலையும் கோயிலைச் சுற்றியுள்ள சிற்பங்களையும் காணாதவர்கள் குருடர்களுக்குச் சமமானவர்கள்தான்.

“ஆமாம். ஏரிக்கு மையத்தில் இருக்கும் வசந்த மண்டபம் ஒன்றே போதும், நம்மைப் போன்றவர்களுக்கு. காலமெல்லாம் நம்மிருவரையும் யாராவது அங்கு கொண்டுபோய்ச் சிறை வைக்க மாட்டார்களா என்று ஏங்குகிறேன்.’’

“அப்படியானால் மறவாது என்னையும் நீங்கள் அங்கு அழைத்துக் கொண்டு போக வேண்டும்’’என்றாள் ரோகிணி.

“அதுதான் முடியாது! அழகு நிறைந்த அந்த இடத்தில்தான் அபாயமும் இருக்கிறது. சக்கரவர்த்திகள் ஒருவரைத் தவிர வேறு யாருக்குமே அங்கு செல்ல அநுமதியில்லை.’’

ரோகிணியின் முகம் வாட்டமுற்றது.

“இதையெல்லாம் கூறி என் ஆவலை எதற்காக வீணே கிளறி விடுகிறீர்கள்? போக முடியாத இடத்தைப் பற்றி ஏன் என்னிடம் பேசுகிறீர்கள்?’’என்று சிணுங்கினாள்.

“கூறியது தவறுதான்; ரோகிணி! அது மெய்யாக வசந்த மண்டபமில்லை; வசந்த மண்டபம் என்ற பெயரில் உள்ள காவல் மண்டபம். ஏரிக்கு அடியில் செல்லும் சுரங்க வழிக்கு அந்த மண்டபத் தூண் வழியாகத்தான் காற்று வருகிறது. அந்தத் தூண் பகைவர்களின் கண்களில்

படாமலிருப்பதற்காக அப்படியொரு மண்டபம் எழுப்பியிருக்கிறார்கள்.''

ரோகிணி வியப்போடு விழித்தாள்.

“காற்றுக்காக உள்ள தூண் வழியே கடல்போன்ற ஏரித் தண்ணீர் பாய்ந்தால் நகரத்தின் கதி என்ன ஆவது? அதற்காகத்தான் மண்டபத்தை அவ்வளவு கட்டுக்காவலுடன் வைத்திருக்கிறார்கள்''என்றான் இளங்கோ.

“போகட்டும்! நாம் அவ்வளவு அபாயம் நிறைந்த இடத்துக்குச் செல்லவே வேண்டாம்''எனறான் ரோகிணி.

அப்போது, தூரத்தில் நேர் எதிர்ப்புறத்து மாடத்தில் ஏதோ சத்தம் கேட்டது. இருவரும் நிமிர்ந்து பார்த்தார்கள். சாளரத்தின் கதவு திறக்கப்பட்ட சத்தம் அது. அதைத் தொடர்ந்து இளங்கோவின் அன்னை ஆதித்த பிராட்டியாரின் உருவமும் தெரிந்தது.

அவர்கள் அங்கே கவனித்த வேளையில், பூங்காவின் மதிலுக்கு வெளியில் கேட்ட காலடி ஓசை அவர்களை எட்டவில்லை.

“வாருங்கள்! உங்கள் அன்னையார் பார்த்து விட்டார்கள்''என்று நாணத்துடன் எழுந்தாள் ரோகிணி. எழுந்தவள் சுரங்க வாயிலுக்குள் நுழைந்தாள். அவனும் பின்பற்றி ஓடிவந்தான்.

பின்னர் ரோகிணி எதையோ நினைத்துக்கொண்டு “ஆமாம், கூறவந்த செய்தியை மறந்துவிட்டு, வேறு ஏதேதோ கூறிவிட்டீர்களே!''என்றாள். “முக்கியமான செய்தி என்றீர்களே, கூறுங்கள்!''

“உன்னைக் கண்டவுடன் எதை உன்னிடம் பேச விரும்புகிறேனோ அதையெல்லாம் மறந்து விடுகிறேன். உன்னுடைய முகத்தில் என் நினைவைத் தடுமாறச் செய்யும் ஏதோ ஒரு மந்திர சக்தி மறைந்திருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் அந்தரங்கச் செய்திகளையெல்லாம் உன்னிடம் அம்பல மாக்கிவிட்டு, கூற வந்ததை மட்டிலும் மறந்துபோய் விடுவேனோ?''

“இப்போதாவது மறக்காது சொல்லுங்கள்’’என்றாள் ரோகிணி.

“வேண்டாம். இந்த அவசரத்தில் சொல்லக்கூடிய செய்தி அல்ல அது.

அதைச் சொல்ல நினைத்தபோது உன் தந்தையார் குறுக்கிட்டுவிட்டார். அதனால் நாளைக்கு அவசியம் அதைப்பற்றிச் சொல்கிறேன்.’’

“அப்படியானால் நாளைக்கு என்னைத் திருமயில் குன்றத்துக்கு அழைத்துச் செல்கின்றீர்களா? அங்கு யாருமே வரமாட்டார்கள்.’’

“ஆம், அந்தச் செய்திக்கேற்ற இடம் அதுதான்!’’என்றான் இளங்கோ. அவன் குரலில் ஒலித்த குதூகலம் ரோகிணியின் விழிகளில் புத்தொளி உமிழச் செய்தது.

29. சதிக் கட்டளை

இளங்கோவின் கூற்றைச் சிறிதுகூட நம்பாத மகிந்தர் அவனால் வெளியே திருப்பி அனுப்பப்பெற்ற பின்னர் ஒரு கணம் நடந்துகொண்டே யோசனை செய்தார். சுரங்க வழிக்கு, எப்படியும் கோட்டை மதிலுக்கு அப்பால் ஒரு வாயில் இருக்குமென்பதில் அவருக்குச் சந்தேகமே கிடையாது.

உள்வாயிலைத் தெரிந்து கொண்டாயிற்று. ஆனால் அதனால் பலன் ஒன்றுமில்லை. வெளியிலிருந்து வேற்று மனிதர்கள் வருவதற்கு வழி தெரிந்தாக வேண்டும். வருபவர்கள் ஓரிருவராக இருந்தால், காவலர்களின் கண்ணெதிரேகூட உருமாறி வந்து விடலாம். கூட்டம் கூட்டமாக வரவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டால்...? ஏற்படாமலா போகும்?

ஏற்கனவே மகிந்தர் தம்மை சிற்பக்கலை ரசிகர் என்று சொல்லிக்கொணடிருந்தார். ஆதலால், அரண்மனைச் சிற்பங்களைக் கண்டு அநுபவிக்கும் ‘காரணம்’அவருக்குக் கை கொடுத்தது.

எங்கெங்கோ சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு, மதில்சுவரின் ஒரு மூலைக்கு வந்தார். பேச்சுக் குரல்கள் கேட்டன. உற்றுக் கேட்டார். தெளிவாகச் சொற்கள் காதில் விழவில்லை. ஆனால் பேசுபவர்கள் ரோகிணியும் இளங்கோவும் என்பதைக் கண்டு கொண்டார் அவர்.

நீர்த் தொட்டியை அடுத்திருந்த சுவருக்குப் பின்புறமாகவே அவர் வந்து நிற்பது, அப்போதுதான் தெரிந்தது. இவ்வளவு தூரம் அலைந்த பிறகும் அதே இடத்துக்குத் தானா வரவேண்டும்?

சலிப்போடு அவர் திரும்பப் போகும் சமயத்தில் இளங்கோவின் வாயிலிருந்து சோழபுரப் புது நகரத்தைப் பற்றிய செய்திகள் வந்து கொண்டிருந்தன. உருவமற்ற சொற்களை இணைத்து அவரால் ஒன்றும் கண்டுகொள்ள

முடியவில்லை. ஆனால் ரோகிணியிடம் இளங்கோ ஏதோ முக்கியமான செய்திகளைக் கூறிக்கொண்டிருக்கிறான் என்ற வரையில் தெரிந்தது.

அமைச்சர் கீர்த்தியின் திட்டத்தை எண்ணி அவர் பூரிப்படைந்தார். தம்மிடம் இரும்பைப்போல் நடந்து கொண்டவன், தமது குமாரியிடம் உருகிக் குழைவது அவருக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது.

குரல்களைத்தான் அவரால் சிறிதளவு கேட்க முடிந்தது. உருவங்களைக் காண முடியவில்லை. அவர் பேசி முடியும் வரையில் நின்று விட்டு மேலே சாளரக் கதவுகள் திறக்கப்பட்டதும், குரல்கள் மறைந்ததையும் கவனித்தார். அவர்கள் திரும்பிவிட்டார்களென்று தெரிந்தது. தாமும் திரும்பினார். சரசரவென்று ஏதோ சத்தம் கேட்டது. தொட்டிக்குச் செல்லும் நீர்த் தாரைக்குள்ளிருந்து ஒருவன் நனைந்துகொண்டே வெளியில் வந்தான். வந்தவன் வீரமல்லன்.

“நீ எப்படி இங்கு வந்தாய்?”என்று திகைப்போடு கேட்டார் மகிந்தர்.

வீரமல்லனின் விழிகள் கோவைக் கனிகளாய்ப் பழுத்திருந்தன. தனது மதிப்புக்குரிய ரோகணத்துக்கு மன்னர் அவர் என்பதையும் மறந்துவிட்டான். அவரை மென்று விழுங்குபவன்போல் மேலும் கீழுமாய்ப் பார்த்தான்.

“எப்படியோ வந்தேன்! எப்படி வந்திருந்தால் தங்களுக்கென்ன? தாங்கள் பெரிய வேளாரின் விருந்தினராக அவரது அன்பைத் தேடிக்கொள்வதற்காக இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள்! தங்கள் குமாரரும் நானும் வேட்டைக்கு அஞ்சிய மான்களாக, புகலிடமில்லாமல் மருண்டோடிக் கொண்டிருக்கிறோம்.”

“மெல்லப் பேசு, நண்பா!”என்று அவனைப் புதருக்குள் இழுத்து விட்டார் மகிந்தர்; தாமும் மறைந்தார். “என்னிடம் என்ன கோபம் உனக்கு?”

“அமைச்சர் கீர்த்தியையும் என்னையும் ஏமாற்றிவிட்டு இங்கே இளவரசியாரின் காதலுக்கு வேலிபோட்டு நிற்கிறீர்கள்! இனி நான் யாரைத்தான் நம்புவது? எதற்காக நம்புவது?

மகிந்தர் வீரமல்லனை அணைத்துக் கொண்டு மெல்ல நகைத்தார்.

“கண்ணால் கண்டதை வைத்துக்கொண்டு நீ ஆத்திரப்படுகிறாய். அவர்களை அவர்கள் போக்கில் விடுவதென்றால் நான் எதற்காக இங்கு வந்து நிற்கிறேன்? வெண்ணெய் திரண்டு வரும் சமயத்தில் தாழியை உடைத்து விடாதே! காற்று நம் பக்கம் வீசத் தொடங்கியிருக்கிறது. கொடும்பாளூர்ச் சுரங்க வாயிலைக் கண்டுபிடிக்கும் நிலையில் இருக்கிறேன்.’’ வீரமல்லன் மிகுந்த வியப்போடு மகிந்தரை நோக்கினான்.

“ஆமாம்! கொடும்பாளூர்க் கோட்டையும் கொடும்பாளூர் இளவரசனும் ஒன்றாகச் சரிந்து விழுந்துவிட்டால், பிறகு ரோகிணிக்கு யார் இருக்கிறார்கள்? சமயம் வந்து கொண்டிருக்கிறது; ஒரு விநாடிகூடத் தாமதியாமல் ரோகிணியை அவனிடமிருந்து பிரிக்கும் வழி எனக்குத் தெரியும்’’என்றார்.

மேலும் அவர் கூறிய செய்திகள் பலவும் அவனுடைய கோபத்தை வெகுவாகத் தணித்து உற்சாகமளித்தன.

“அமைச்சர் கீர்த்தி அல்லும்பகலும் அலைந்து திரிந்து தமது திட்டங்களை நிறைவேற்றி வருகிறார். பிரான் மலைப்பகுதி, திருவெண்ணெயில் குன்றுகள், சித்தன்ன வாயில் குன்று இங்கெல்லாம் நம் வீரர்கள் திரண்டிருக்கிறார்கள். திருவெண்ணெயில் குன்றுகளைத்தான் நம்முடைய முதலிடமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். சக்கரவர்த்தி திரும்பி வரவில்லையென்று பீதி நிறைந்திருக்கும்போதே ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்கிறார் அமைச்சர்.’’

“வெற்றியோடு திரும்பி விடுவார் என்று தோன்றுகிறதே!’’என்றார் மகிந்தர். “இதுவரை கிடைத்த

செய்தியைப் பார்க்கும் போதும் தோல்விக்கு வழியில்லையென்று தோன்றுகிறது.''

“வெற்றியோடு திரும்பினாலும் கவலையில்லை. வெற்றி விழாக் கொண்டாட்டங்களும் களியாட்டங்களும் நமக்குச் சாதகமானவைதாம்.

சோழபுரப் புது நகரம் பிறப்பதற்கு முன்பே இறந்தொழிய வேண்டும்! இதற்காகத்தான் ஏற்பாடுகளைச் செய்து வருகிறோம்.''

நீண்ட பெருமூச்சு விட்டார் மகிந்தர். “ஒருவேளை நாம் நினைப்பதைவிட எளிதாகவே நமக்கு வெற்றி கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம்''என்றார்.

“எப்படி?''

“அந்த நகரத்தைப் பற்றிய செய்திகளைத்தான் சற்று முன்பு இளங்கோ

ரோகிணியிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.''

“என்ன? தங்களுக்கு என்ன கூறினானென்று தெரியுமா?''

“தெரியாது!''

“எனக்கும் அவர்கள் பேசியது கேட்கவில்லை. ஏதோ அவர்கள் தங்கள் ஆசைகளை வெளியிட்டுக் கொண்டிருப்பதாக நினைத்தேன்''என்றான் வீரமல்லன்.

“ஆனால், ரோகிணி அதை யாரிடமும் வெளியிடமாட்டாள், துன்பம் அங்கேதான் இருக்கிறது.''

வீரமல்லன் சிறிது நேரம் ஆழ்ந்து யோசனை செய்தான். பிறகு “தங்கள் பகுதிக் கடமையைத் தாங்கள் எப்படியும் நிறைவேற்றித்தான் தீரவேண்டும். தங்களுக்காகவே பாண்டிய நாட்டிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான வீரர்களைத் திரட்டியிருக்கிறார் அமைச்சர். சுந்தரபாண்டியரும் மற்றவர்களும் திருவெண்ணெயிலில் இருக்கிறார்கள்''என்றான்.

“காசிபன்?''

“அவரும் அங்குதான் இருக்கிறார்.’’

“வீரமல்லா! காசிபனைக் கண்களைக் காப்பதுபோல் காத்து வா. அமைச்சர் வேற்றிடங்களுக்குச் செல்லும் வேளைகளில் நீதான் அவன் உடனிருக்க வேண்டும்’’என்றார் மகிந்தர்.

வீரமல்லனின் விழிகள் கூர்மையாகின, மகிந்தரின் விழிகள் கலங்குவதை அவன் கருத்தோடு கவனித்தான்.

“நான் என்னால் முடிந்தவரையில் இளவரசரைக் கண்காணித்துக் கொள்கிறேன். இளவரசியாரிடமிருந்து எப்படியாவது செய்தியை அறிந்து சொல்லவேண்டியது தங்கள் பொறுப்பு. அதைத் தாங்கள் எனக்காகச் செய்யவில்லை. தங்களுக்காகவும் தங்கள் குமாரருக்காகவும் செய்கிறீர்கள்’’என்றான்.

அதற்குள் அங்கு ஆளரவம் கேட்கவே வீரமல்லன் மெல்ல மறைந்தான்.

“தங்களை மீண்டும் தஞ்சையில் சந்திக்கிறேன், செய்தியுடன் சித்தமாக இருங்கள்!’’

மகிந்தருக்கு வீரமல்லனின் வேண்டுகோள் வேண்டுகோளாக இல்லை! கட்டளையாக ஒலித்தது!

30. காசிபன் மேல் ஆணை!

நெஞ்சத்தை ஒரு நிலையில் நிறுத்தி, சுற்றுப்புற உலகத்தை மறந்து தங்களுக்குள் தாங்களே மூழ்கிவிடும் தன்மை பக்தர்களிடம் உண்டு; காதலர்களிடமும் உண்டு. ரோகிணி இப்போது அந்த நிலையில் தன்னை மறந்திருந்தாள்.

எதிரில் வந்து நின்று வியப்போடு அவளைக் கவனித்த கந்துலனின் மகளுக்குக் காரணம் தெரியவில்லை. பாதி திறந்தும் திறவாமலுமிருந்தன ரோகிணியின் விழிகள். ‘இளவரசியாரே! தாங்கள் இப்போது எந்த உலகத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?’என்று கேட்க வேண்டும் போல் தோன்றியது தோழிக்கு. ஆனால் தயங்கினாள்.

அவளுக்கு விந்தையான ஒரு யோசனை தோன்றியது. தஞ்சையிலிருந்து உடன் கொண்டு வந்திருந்த கிளிக் கூண்டினருகில் சந்தடி செய்யாமல் சென்றாள். அதை மெல்லத் திறந்து கிளியைத் தன் தலைவியிடம் பறக்கவிட்டு, தான் மட்டிலும் தூணுக்குப் பின்னால் மறைந்து கொண்டாள்.

கிளி பறந்து வந்து ரோகிணியின் மடியில் நின்றது. பிறகு அவள் தோளுக்குத் தாவியது. கன்னத்தை நோக்கி மெல்ல நகர்ந்தது. மாங்கனி என்ற நினைவு போலும்!

சிந்தை கலைந்து, சிரித்துக்கொண்டே கிளியைத் தன் கரங்களுக்குள் சிறை செய்தாள் ரோகிணி. அதன் வண்ண விழிகளையே வேடிக்கை பார்த்தாள். இதுவரையில் அவள் கண்டிராத பேரழகு இன்று அதனிடம் தெரிந்தது.

“உன்னைப் போலவேதான் நானும் காடுகள் சூழ்ந்த ரோகணத்தில் பறந்து திரிந்தேன். உன்னைப் போலவேதான் என்னையும் இங்கே சிறை செய்துகொண்டு வந்தார்கள். இப்போது நானும் உன்னைப் போலவே பழகிவிட்டேன்! கூண்டைத் திறந்துவிட்டாலும் மீண்டும் நீ பறந்து வந்து அதற்குள் போய் அமர்ந்து

கொள்ளுகிறாயல்லவா? நானும் இப்போது அதே நிலைக்குத்தான் வந்திருக்கிறேன்.''

அன்புப் பெருக்கால் கிளியை நெஞ்சோடு நெஞ்சாக அணைத்துக் கொண்டாள் ரோகிணி. பட்டுப்போன்ற அதன் இதயத்துக்குள் அவளுடைய இதயத்தின் எதிரொலி தெரிந்தது.

“இனி என்னுடைய நாடு எது தெரியுமா? ரோகணமல்ல, இந்தக் கொடும்பாளூர்க் கோனாடுதான். என் வீடும் இதே அரண்மனைதான்! நான் இங்கு வரும்போது நீயும் என்னோடு வந்து விடுகிறாயா? இளவரசரிடம் கூறி உனக்கும் ஒரு துணை தேடிவரச் சொல்லட்டுமா?''

அந்தப் பொல்லாத பசுங்கிளி, தன்னிடமே கிள்ளைமொழி பயிலும் ரோகிணியின் கொவ்வைக் கனி இதழ்களையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. பின்னர் சற்றும் அவள் எதிர்பாராத நேரத்தில் நறுக்கென்று அவளைக் கொத்திவிட்டது.

“எத்தனை துணிவு உனக்கு!''என்று கூறி, சட்டெனக் கிளியைப் பறக்கவிட்டாள் ரோகிணி. தூணின் மறைவிலிருந்து கந்துலனின் மகள் மித்திரை கலகலவென்று நகைத்துக் கொண்டே வெளியே வந்தாள்.

“நீயும் இங்குதான் இருக்கிறாயா?''

“என்ன செய்வது? நான் செய்யாத பாக்கியம் என் கிளிக்குக் கிடைத்திருக்கிறது? என்னைத் திரும்பிக்கூடப் பாராதிருந்தவர்கள், அதனிடம் மனம்விட்டுப் பேசுகிறீர்கள்!'- சிணுங்கிக்கொண்டே வந்து ரோகிணியின் காலடியில் அமர்ந்தாள் மித்திரை.

ரோகிணி ஒருகணம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு, பிறகு அவளிடம் பேசலானாள்.

“மலைச் சிகரத்தின் உச்சியை நெருங்கும்போது ஓர் ஆனந்தம் ஏற்படுமல்லவா? அந்த ஆனந்தத்தில் அச்சமும் கலந்திருக்குமல்லவா?

அதைப் போன்ற நிலையில், அதைப் போன்ற நினைவில், நான் மூழ்கியிருந்தேன். சிகரத்தை எட்டிவிடப் போகிறோம் என்ற ஆனந்தம் ஒரு பக்கம்; திடீரென்று தடுமாறி வீழ்ந்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்ற பயம் மறுபக்கம்; விளங்குகிறதா மித்திரா?''

"வீணாக நீங்கள் அஞ்சுகிறீர்கள்! கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளாரே இவ்வளவு பரிவு காட்டி நம்மை விருந்துக்கு அழைத்திருக்கிறார்கள். மன்னரும் உங்கள் விருப்பத்தை மறுக்கவில்லை. பிறகு ஏன் உங்களுக்குக் கவலை?''என்று கேட்டாள் மித்திரை.

"அதுதான் தெரியவில்லை''என்று கூறிப் பெருமூச்சு விட்டாள் ரோகிணி. பிறகு, "இளவரசர் என்னிடம் ஏதோ முக்கியமான செய்தியைக் கூற வந்தார். முதல் முறை கூற வந்தபோது என் தந்தையார் குறுக்கிட்டார்கள்.

மறுமுறை கூறவந்த சமயத்தில் அவர்கள் அன்னையார் சாளரத்தைத் திறந்ததால், அப்போதும் அதைக் கூறவில்லை. ஏதோ என் மனத்தில் அச்சம் புகுந்திருக்கிறது''என்றாள்.

மித்திரை நகைத்தாள். "இளவரசி! ஏதாவது ஒன்றில் உறுதியான பற்று வைத்துவிட்டால், பிறகு எதற்கும் அஞ்சக் கூடாதென்பார்கள். அச்சமும் உறுதியும் ஒன்றுக்கொன்று நேர்மாறானவை. உங்கள் தந்தையைக் காண்பதில் கூடவா உங்களுக்கு அச்சம்?''

"ஆமாம்! தந்தையாரின் முகத்தில் என்னைக் குழப்பக்கூடிய ஏதோ ஒன்று மறைந்திருக்கிறது. அதைக் கண்டு நான் அஞ்சுகிறேன்!''

"இளவரசி! அச்சமென்று ஒன்றிருந்தால் அது உங்களுடைய மனதில்தான் இக்கவேண்டும். உறுதியில்லாத மனமா உங்களுடையது? ஒரு வீரரின் மீது உயிரையே வைத்திருப்பவர்களுக்கு அச்சமிருக்கக் கூடாது இளவரசி!''

துணிவைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்த மித்திரை, ரோகிணிக்குப் பின்னால் எதையோ கண்டு திடுக்கிட்டவள் போல் வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்தாள். மித்திரையின் பதற்றத்தைக் கண்ட ரோகிணி பின்புறம் திரும்பினாள்.

அங்கே மகிந்தர் யோசனையோடு நின்றுகொண்டிருந்தார். அவர் எப்படி அங்கு சந்தடியின்றி வந்து சேர்ந்தார் என்பது இருவருக்கும் புரியவில்லை.

ரோகிணியின் நெஞ்சு ஒரு கணம் துடிப்பை நிறுத்தி விட்டு, மீண்டும் இருமடங்கு வேகத்துடன் அடித்துக் கொண்டது.

தந்தையையும் மகளையும் தனியே விட்டுவிட்டு மித்திரை விரைந்தேகினாள். வெளியே கந்துலன் நின்று கொண்டிருந்ததால் அதுவரையில் அவர்களிருவரும் எதோ பேசிக் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடுமென்று மித்திரைக்குத் தோன்றியது.

மகிந்தர் ரோகிணியின் அருகில் வந்து மௌனமாக அமர்ந்தார். பேசவில்லை. அவருடைய கண்கள் ரோகிணியின் கண்களை ஊடுருவிப் பார்த்தன.

“என்ன செய்தி அப்பா?”

“ஏதோ ஒரு செய்தி; அதை எப்படி உன்னிடம் கூறுவதென்றுதான் தெரியவில்லை”என்றார் மகிந்தர். அவருடைய குரல், அவர் ஏதோ அதிர்ச்சி தரும் செய்தியைக் கூறப்போகிறார் என்று ரோகிணிக்கு எச்சரிக்கை செய்தது.

“தெரியாவிட்டால் கூறாதிருங்களேன்”என்றாள் ரோகிணி.

“கூறித்தான் ஆக வேண்டும். அதற்காகத்தானே வந்திருக்கிறேன்!”சில விநாடிகள் மீண்டும் பேசாதிருந்து விட்டு, “உன் தம்பி காசிபன் இப்போது இங்கு வந்திருக்கிறான்”என்றார்.

“காசிபனா! எங்கே இருக்கிறான்?”பரபரப்போடு எழுந்தாள் ரோகிணி.

“மெல்லப்பேசு ரோகிணி!”என்று கையமர்த்திவிட்டு “அவன் இப்போது கொடும்பாளூரில் இல்லை. எதோ பக்கத்து மலைக்காட்டில் ஒளிந்திருக்கிறான். அவனை நாம் இப்போது காணமுடியாது”என்றார்.

“உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?”

“நாம் இங்கு வந்திருக்கும் செய்தி அறிந்து அவனே சொல்லி யனுப்பியிருக்கிறான். அவன் தனியாக இல்லை. அமைச்சர் கீர்த்தியும் சுந்தரபாண்டியரும் இன்னும் ஆயிரக்கணக்கான வீரர்களும் அவனோடு இருக்கிறார்கள்.”

ரோகிணி தலையில் மலைசரிந்து விழுவதுபோல் செய்தி விழுந்தது. “நீங்கள் இப்போது என்ன கூறுகிறீர்கள்?”என்று மீண்டும் அவரிடம் கேட்டாள். “அவனோடு ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் எதற்கு?”

“உனக்கு இன்னுமா புரியவில்லை? சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் மேல் பாய்வதற்குச் சளுக்கர்கள், பாண்டியர்கள், நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றாய்த் திரண்டு வந்திருக்கிறார்கள். நெடு நாட்களாகக் காத்து இருந்த சமயம் இப்பேது வந்துவிட்டது. உன்னுடைய தம்பி விரைவில் இங்கு வந்து நம் எல்லோரையும் மீட்டுச் செல்லப் போகிறான்!”

“போர் தொடங்கப் போகிறதா, அப்பா?”என்று கலங்கும் குரலில் கேட்டாள் ரோகிணி.

“போரென்றால் தூது அனுப்பி, முரசு கொட்டி முன் அறிவிப்போடு நடத்துகிற போரல்ல; புலியை அதன் குகைவாயிலில் பிடித்து மடக்கும் போர். சோழநாட்டுக் கிழட்டு வேங்கை வடக்கே போய் அகப்பட்டுக் கொண்டு விட்டது. இங்கே அதன் பரிவாரங்களைப் பதறச் செய்யப் போகிறோம் நாம்! பெயரளவுக்குத்தான் இது பெரிய சாம்ராஜ்யம். உள் வலிமை சிறிதுகூடப் போதாது. எல்லாப் படைகளும் வெளியே சிதறிக்கிடக்கும் இந்தச் சமயத்தில், புதிதாக உருவாகும் சோழபுரத்தைப் புதைத்துவிடத் தீர்மானித்திருக்கிறார் அமைச்சர்!”

‘சோழநகரம் புதையப் போகிறதாமே?’’அதைப் பற்றி இளங்கோ கூறிய விவரங்கள் அவள் நினைவில் வந்து நிழலாடின.

“உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்யலாமா? நம்பியவர்களுக்குத் துரோகம் செய்யலாமா? தஞ்சையில் கொடும்பாளூர் இளவரசரை வைத்துக்கொண்டு நீங்கள் கூறியதை நினைத்துப் பாருங்கள்! நாங்கள் இருவரும் மணந்து கொண்டு வாழ்வதற்கு நீங்கள் ஆசி கூறவில்லை?’’

“ஒன்று, ராஜதந்திர விஷயம்! மற்றொன்று குடும்ப விஷயம்’’என்றார் மகிந்தர். “நம்பிக்கை, துரோகம், போர், சமாதானம் இவையெல்லாம் ராஜதந்திர விஷயங்கள். இதே குற்றங்களை நாம் அவர்கள் மீதும் சுமத்தலாம். ஆனால், உன் சொந்த விருப்பம் குடும்ப விஷயத்தைப் பொறுத்தது. அதில் நான் சொன்ன சொல் தவறப்போவதில்லை. சோழ நாட்டார் சம்மதித்தால் நீ இளங்கோவையே மணந்து கொள்ளலாம். என்றைக்குமே நான் அதைத் தடுக்க மாட்டேன்.’’

“எப்படி அப்பா மணந்து கொள்வது?’’என்று மகிந்தரை ஆத்திரத்தோடு பற்றி உலுக்கினாள் ரோகிணி. “முன் அறிவிப்பு இல்லாமல் போர் தொடங்கி நீங்கள் அவரைக் கொன்றுவிடுவீர்கள். பிறகு நான் அவருக்கு மாலையிட வேண்டும், அப்படித்தானே?’’

ரோகிணியின் அறியாமையைச் சுட்டிக்காட்டுவது போல் நகைத்தார் மகிந்தர். “இளங்கோவை அவ்வளவு எளிதாக யாராலும் வீழ்த்திவிட முடியாது ரோகிணி. உங்கள் இருவரைப் பற்றியும் நான் ஏற்கனவே அமைச்சருக்குச் செய்தி அனுப்பியிருக்கிறேன்; அவரும் அதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்.

அவனுடைய உயிரும், காசிபனின் உயிரும் எனக்கு இனி ஒன்றுதான். உனக்காகவே நான் அவனிடம் அன்பு செலுத்தப் பழகிவிட்டேன். ஆனால்...’’ மகிந்தர் யோசனை செய்தார். ரோகிணி துடித்தாள்.

“ஆனால் என்ன அப்பா... சொல்லுங்கள்!”

“நாடிழந்து அடிமையிலும் அடிமையான ஒருவனின் பெண் என்ற முறையிலா நீ அவனை மணக்க வேண்டும்? நமக்கு வெற்றி கிடைத்தால் ஓர் அரசன் மகளை மற்றொரு இளவரசன் மணப்பான். தோல்விக்குப்பின் அவன் உன்னை மறுத்தாலும் அவனை ரோகணத்துக்குச் சிறைபிடித்துச் சென்று உனக்கு மாலையிட வைப்பேன்.”

“நடைபெற முடியாத ஆசைகள், அப்பா”என்று பெருமூச்சுவிட்டாள் ரோகிணி. “நண்பர்களாகப் பழக முன் வந்திருப்பவர்களை நீங்கள் வீணாகப் பகைத்துக் கொள்ளாதீர்கள். நட்பை விரும்பினால் தாங்கள் நாளைக்கே நாட்டைத் திரும்பவும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். பெரிய வேளார் இங்கு நம்மைப் பெருமைப்படுத்துவதற்காக அழைத்து வந்திருக்கிறார். அவருடைய குமாரரும் குடும்பத்தாரும் நம்மோடு அந்தரங்கமாகப் பழகுகிறார்கள். நீங்களோ அவர்களை வீழ்த்தப் பார்க்கிறீர்கள்.”

“பெரிய வேளார் செய்திருப்பது நட்புக்காக அல்ல ரோகிணி!

ராஜதந்திரம்”என்றார் மகிந்தர். “கங்கைக் கரையில் அவர்கள் அடைந்த தோல்விச் செய்தி தஞ்சைக்கு எட்டியிருக்கும். அந்தச் சமயத்தில் நாம் அங்கேயிருந்து அவர்களுடைய வீழ்ச்சியைக் காண வேண்டாம். என்பதற்காக நம்மை இங்கு நயவஞ்சகமாக அழைத்து வந்திருக்கிறார்கள். பெரிய வேளாரும் பெரிய ராஜதந்திரி! அவருடைய குமாரனும் அவருக்கு இளைத்தவனல்ல!”

ரோகிணியின் முகம் சுருங்கியது. இளங்கோவை அவர் குறை கூறுவது போலப் பேசியது அவளுக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை.

“காரணத்தோடுதான் கூறுகிறேன் ரோகிணி! பிற்பகலில் எதேச்சையாக அந்த நிலவறைக்கு வந்த என்னை அவன் எதற்காகத் திருப்பி அனுப்ப வேண்டும்? எதற்காக என்னிடம் அவன் உண்மையை மறைக்கவேண்டும்? எனக்கு நேர்ந்த அவமானம் உனக்கு மட்டிலும் இல்லையா?”

ரோகிணியின் தலை மெல்லச் சுற்றத்தொடங்கியது. யார் செய்தது நியாயம், யார் செய்தது தவறு என்று அவளுக்குப் புலப்படவில்லை. நிலவறைக்குள் மகிந்தரின் பிடரியைப் பற்றி இளங்கோ தள்ளிக்கொண்டு வந்த காட்சி அவள் கண்களைக் கலங்க வைத்தது.

மெல்ல அந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்த சாளரத்தருகே சென்றாள் ரோகிணி. தந்தையின் பேச்சு அவளை என்னவோ செய்தது. பகற்பொழுதில் நடந்ததெல்லாம் பகற்கனவாக இவள் கண்ணீரில் கரையத் தொடங்கியது. மகிந்தர் மெல்ல எழுந்து வந்து அவள் கரத்தை அன்போடு பற்றினார்.

சட்டெனக் கரத்தை உதறிக்கொண்டு, “இதையெல்லாம் எதற்காக என்னிடம் கூற வந்தீர்கள்? உங்கள் ராஜதந்திரப் பேச்சுகள் எதுவும் என்னிடம் வேண்டவே வேண்டாம்! நாம் நட்போடு வாழ்ந்தாலும் சரி; போரிட்டு மாய்ந்தாலும் சரி! என்னைக் கேட்டுக்கொண்டு எதுவும் நின்றுவிடப் போவதிலை. நீங்கள் எதை வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளுங்கள். ஆனால் என்னிடம் ஒன்றும் கூறாதீர்கள்”என்று கத்தினாள்.

“மகளே!”என்று அவள் உதறியதையும் பொருட்படுத்தாமல் அவளைத் தழுவிக்கொண்டார் மகிந்தர். “உன்னிடம் கூறவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் கூறி வைத்தேன். நீ உன்னுடைய தந்தையையும், தாயையும், தம்பியையும் காட்டிக் கொடுத்துவிட மாட்டாய் என்று எனக்குத் தெரியும். நாம் விரும்பாமலே, நம்மால் தடுக்க முடியாமலே, நம்மைச் சுற்றிக் காரியங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. என்னைவிட உனக்கும் பல ரகசியங்கள் தெரிந்திருக்கும். அதோடு நானும் என் ரகசியங்களையெல்லாம் சொல்லி வைக்கிறேன்.”

“அப்பா!”- ரோகிணி அலறினாள்.

அவளுடைய அலறல் அவளை அவள் தந்தையிடம் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது.

“ரோகிணி! இனி எந்தச் சமயத்தில் என்ன நடக்குமென்று கூற முடியாது. நீ உன் குடும்பத்தை மறந்து விடாதே. நானும் உன் ஆவலை மறந்துவிடவில்லை. சமயம் நேர்ந்து, உன்னுடைய தந்தைக்கு உன்னால் ஏதும் உதவி செய்ய முடிந்தால், அப்போது நீ நிச்சயமாகச் செய்வாய் என்று எனக்குத் தெரியும். நான் உன்னை நம்புகிறேன் மகளே!’’

‘வேண்டாம், என்னை நம்பவேண்டாம்!’என்று கதறியழத் தோன்றியது ரோகிணிக்கு. அப்படிக் கூறிவிட்டால் அவளுடைய நம்பிக்கைக்கு அவர் உலைவைத்து விடுவாரோ என்று அஞ்சினாள்.

தந்தையாகவும் அவர் அவள் முன்பு நின்றார்; ராஜதந்திரியாகவும் பேசினார். அவர் கூற்றில் எந்த அளவுக்குப் பாசம் இருந்தது, எந்த அளவுக்கு வேஷம் இருந்தது என்று அவளால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

‘இளங்கோவை எனக்குத் தருவதற்காக அவர் என்னிடமிருந்து எதை எதிர்பார்க்கிறார்?’என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டாள் ரோகிணி. ‘ஒரு வேளை இளவரசர் என்னிடம் கூறிய ரகசியங்களெல்லாம் இவருக்கும் தெரிந்திருக்குமோ?’

“உன் தம்பி காசிபன் மேல் ஆணை! நீ எங்களைக் காட்டிக் கொடுத்து விடாதே’’என்று கூறிவிட்டு வெகுவேகமாக வெளியில் நடந்தார் மகிந்தர். அவர் சென்ற திசையையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் ரோகிணி.

31. காதல் வெறி; கடமை வெறி!

மகிந்தர் ஏற்படுத்திவிட்டுச் சென்ற குழப்பத்தால் ரோகிணிக்கு அன்றைய இரவுப்பொழுது நீண்டதொரு நெடும்பகலாக உறக்கமின்றிக் கழிந்தது.

கொடும்பாளூர்ப் பஞ்சணையின்மீது, கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பில் துடிக்கும் புழுவாய்த் துடித்தாள். நல்ல வேளையாகக் கீழ்வானம் வெளுத்தது. படுக்கையிலிருந்து எழுந்து உட்கார்ந்தாள். வானவிளிம்பிலிருந்து கொண்டு இளங்கோவின் முகம் புன்னகை புரிவதுபோல் அவள் கண்களுக்கு ஒரு தோற்றம்.

கதிரொளி கனியக்கனிய, அவள் மனத்திலிருந்து மகிந்தர் மறைந்த அந்த இடத்தில் இளங்கோ குடியேறிக் கொண்டான்.

நடுப்பகலில் தொடங்கி, மாலைப்பொழுது வரையில் தன்னை நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டாள் ரோகிணி. மித்திரையின் கைகள் வலி எடுத்துவிட்டன. ரோகிணிக்கு அவள் பொட்டிட்டாள், மையெழுதினாள்; பூச்சூட்டி விட்டாள். செஞ்சாந்து பூசினாள், கூந்தலில் நறுமண மேற்றினாள்.

“இளவரசியார் மணமேடைக்குச் செல்லும்போது இப்படித்தான் இருப்பார்கள். நான்தான் அன்றைக்கும் அலங்கரித்துவிடுவேன்!”என்றாள் மித்திரை.

“திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணமே எனக்குத் திருமயில் குன்றத்தில்தான் பிறந்தது. இன்றும் நாம் அங்குதான் போகப்போகிறோம்.”

ஆதித்த பிராட்டியாரிடம் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு தோழிகள் இருவரும் ரதத்தில் திருமயில் குன்றத்துக்குக் கிளம்பினார்கள். தொலைவில் ரதத்தை நிறுத்திவிட்டு, இருவரும் குன்றின் மறுபுறச் சரிவுக்குச் சென்றார்கள். அங்கே ரோகிணிக்காக இளங்கோ காத்து நிற்பதைக் கண்டவுடன், மித்திரை மெல்ல நழுவிக்கொண்டு, மயில்களின் பின்னே ஓடி மறைந்துவிட்டாள். ரோகிணியின்

வரவைக் கண்ட இளங்கோ கண்ணிமைக்க மறந்தான். இதிகாச புராணங்களில் பூத்துமலர்ந்த மோகினிப் பெண்ணெழிலை அவன் அதுவரையில் தன் கண்களால் கண்டதில்லை. கற்பனை செய்தும் பார்த்ததில்லை. யார், இவள்! தினந்தோறும் கண்டு மகிழ்ந்த அதே ரோகிணிதானா? இப்படியெல்லாம்கூட இவளுக்குத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளத் தெரியுமா?

தோகை மயில்கள் அவளது ஒளியைக் கண்டுவிட்டுப் பறந்தோடி ஒளிந்து கொண்டன. மரங்களில் மலர்ந்த மலர்கள் அவள் புதுமுகம் கண்டு நாணித் தலைகவிழ்ந்தன.

“ரோகிணி!”என்று அழைக்க நினைத்தான். சொல் வெளிவரவில்லை. அவனுடைய நா இனித்தது; தொண்டை இனித்தது; நெஞ்சு இனித்தது.

“ரோகிணி! நான் எதைச் சொல்வதற்குத் துடித்துக் கொண்டிருந்தேனோ, அதை அறிந்துகொள்ள ஆவலுடன் இருக்கிறாய் நீ! அப்படித்தானே?”

மரங்களடர்ந்து கவிந்திருந்ததால், துணிவோடு அவள் கரங்கள் இரண்டையும் பற்றிச்சென்று ஒரு பாறையின் மீது அமர்த்தினான். ரோகிணி மறுமொழி ஏதும் கூறாமல் அவனைப் பார்த்து மலர மலர விழித்தாள்.

“என்ன ரோகிணி? நான் கூற விரும்பியதையெல்லாம் நீயே தெரிந்து கொண்டுவிட்டாயா?”

“இல்லை!”என்று கூறித் தலையசைத்தாள் ரோகிணி. அந்த ‘இல்லை’என்ற செல்லில் இளங்கோவின் பாதி உயிர் போய்விட்டது. மோகினிபோல் தோன்றிய அவள் தோற்றம் அவன் விழிகளில் தடுமாறியது.

அவன் உணர்ச்சியைப் புரிந்து கொள்ளாதவள்போல், “நீங்கள் அதைக் கூறுவதற்கு முன்பு, நான் உங்களிடம் ஒன்று புதிதாய்க் கூற வந்திருக்கிறேன்”என்றாள் ரோகிணி.

மறுபாதி உயிரும் மன்றாடியது இளங்கோவுக்கு. முன்பு மகிந்தர் குறுக்கிட்டபோதோ, அடுத்தாற்போல் சாளரத்துச்

சத்தம் வந்த போதோ, அவன் கலக்கமுறவில்லை. ஆனால் ரோகிணியே அவன் சொல்லுக்குச் செவி சாய்க்காமல் குறுக்கிடுகிறாளே!

“ரோகிணி! ஒரே ஒரு கணம் பொறுமையாக இருந்து நான் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொள். பொறுமையோடு யோசனை செய். பிறகு நீ கூற விரும்பியதைச் சொல்.’’

“சரி, கூறுங்கள்’’என்றாள் ரோகிணி. ஆனால், அவன் கூறப்போகும் செய்தியில் அவ்வளவு ஆர்வம் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

இளங்கோ கூறினான்:

“நம்முடைய அன்பைச் சக்கரவர்த்திகளே தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்களாம். தாத்தா அவர்கள் என்னிடம் இந்தச் செய்தியைக் கூறினார்கள். கங்கையை வெற்றி கொண்டு வந்தவுடன், சோழபுரத்துப் புதுநகரத்தில் விழா நடைபெற இருக்கிறது. அந்த விழாவின்போது சக்கரவர்த்திகள், நான் விரும்பும் பரிசை எனக்கு அளிக்கப் போகிறார்கள். நான் விரும்பும் பரிசு எது தெரியுமா? யார் தெரியுமா?’’

ரோகிணியின் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு, அவள் கண்களையே உற்றுப் பார்த்தான் இளங்கோ. அந்தக் கண்களிலிருந்து ஓர் அருவி பெருக்கெடுத்தது.

“என்ன ரோகிணி?’’

“சக்கரவர்த்திகள் எப்போது திரும்புவார்கள்? வெற்றி விழா எப்போது நடைபெறும்? நீங்கள் எப்போது எனக்குக் கிடைப்பீர்கள்?’’பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே நம்பிக்கையற்ற குரலில் கேட்டாள் ரோகிணி.

இளங்கோவுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. “நேற்று நான் சந்தித்த அதே ரோகிணிதானா நீ? அதற்குள் ஏன் இப்படி மாறிப் போனாய்? நம்பிக்கை என்பதே சிறிதுகூட இல்லாமல்தானா நாம் இவ்வளவு காலம் ஒன்றாகப் பழகி வருகிறோம்? -நல்ல செய்தியைப் புரிந்துகொண்டு ஏற்றுக் கொள்வதற்குக் கூடப் பொறுமை வேண்டும், ரோகிணி!’’

“கொடும்பாளூர்க் குலத்தில் பிறந்தவர்கள் பொறுமையைப் பற்றிப் பேசுவது விந்தையாகத்தான் இருக்கிறது!”என்றாள் ரோகிணி.

இளங்கோவின் முன்கோபம் எங்கேயோ பறந்துவிட்டது. சின்னஞ்சிறு குழந்தைபோல் அவன் கலகலவென்று சிரித்தான். ரோகிணியும் தன் கண்களைத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டாள்.

“சரி, இனிமேல் நீ கூற வந்ததைக் கூறலாம்”என்றான் இளங்கோ.

“கேட்டுக்கொண்டால் மட்டும் பயனில்லை. அதன்படி நடக்கவும் நீங்கள் சித்தமாக இருக்கவேண்டும்.”

“எனக்குக் கட்டளையிடப் போகிறாயா ரோகிணி?”

“இல்லை, வேண்டுகோள் விடுக்கப்போகிறேன்; கெஞ்சப் போகிறேன்! மன்றாடப் போகிறேன். உங்கள் காலடியில் விழுந்து...”

சொற்களை முடிப்பதற்கு முன்பே அவன் கால்களில் விழுந்து விம்மி அழுதாள் ரோகிணி!

“சொல் ரோகிணி!”

ரோகிணி தன் உணர்ச்சிக் குமுறல்களை இயன்றவரையில் அடக்கிக்கொண்டு கூறினாள். அவளுடைய குரல் எங்கோ காற்றில் இழைந்து வான வெளியில் மிதப்பது போலிருந்தது.

“கதிர்காமத்துத் தெய்வம் நம் இருவருக்குமே பொதுவான தெய்வம். அதற்கு நாங்கள் மலர் கொடுத்து வணங்குகிறோம். நீங்கள் கனி கொடுத்து வணங்குகிறீர்கள். அதே தெய்வம்தான் இந்த மலையின் உச்சியிலும் இருக்கிறது.”

“ஆமாம்”என்று கூறிக் குன்றின் உச்சியில் உள்ள கோயிலைப் பார்த்தான் இளங்கோ. “மாலை நேரத்துப் பூசைக்கு இன்னும் நேரமிருக்கிறது. இப்போது கோயில்

கதவுகளைச் சாத்தியிருப்பார்கள். சற்று நேரம் சென்றவுடன் போய் வருவோமா?''

“நானும் அதைத்தான் கூற வருகிறேன்''என்று தொடங்கி, தொடங்கியதை முடிக்காமல் நிறுத்தினாள் ரோகிணி.

இளங்கோ அவளை ஏறிட்டு நோக்கினான்.

“போகும்போது இருவராகச் செல்வோம்! திரும்பும்போது ஒருவராகத் திரும்புவோம்! உங்களுக்குப் புரிகிறதா?''என்றாள் ரோகிணி.

திடுக்கிட்ட இளங்கோ, “நீ என்ன சொல்கிறாய்?''என்று கேட்டான்.

“மித்திரைக்குப் புரிந்த அளவுகூட உங்களுக்குப் புரியவில்லை! நான் புத்துடைகளை உடுத்திக் கொண்டபோதே அவள் கூறினாள். நான் புது மணப்பெண்ணைப் போல் இருக்கிறேனென்று. ஆம்! அந்த முடிவோடு தான் நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன்!''

“என்ன?''

இளங்கோவின் கண்களுக்கு முன்னால் திருமயில் குன்றம் சுழலத் தொடங்கியது. சாட்டை வாய்ப் பம்பரம் போல் அது சுழன்று கொண்டே இருந்தது.

அவனுடைய அதிர்ச்சியைக் கண்ணுறாதவள்போல் அவள் மேலும் தொடர்ந்து பேசலானாள்:

“இன்றைக்கே இதே இடத்தில் நம் திருமணத்தை முடித்துக் கொள்வோம். நானும் உங்களோடு உங்கள் குதிரையில் வருகிறேன். நேரே நாகைப்பட்டினத்துக்கோ வேறு எந்தக் கடற்கரை நகரத்துக்கோ போய்ச் சேருவோம். எத்தனையோ மரக்கலங்கள் ஈழத்துக்குச் செல்வதுண்டு. கலங்கள் கிடைக்காவிட்டாலும் நமக்குத் தோணியொன்று கிடைக்காமற் போகாது. ஈழநாட்டின் ஏதாவது ஒரு கடற்கரையில் ஒதுங்கி அதன் காட்டுக்குள் புகுந்துவிடுவோம். பிறகு நீங்கள் இளவரசராகவோ, நான் இளவரசியாகவோ இருக்கவேண்டாம். கட்டற்ற இரண்டு

பறவைகளைப்போல், கூவும் குயில்களாக ஆடும் மயில்களாக...''

ரோகிணி இந்த உலகத்தில் இல்லவே இல்லை. ஏதோ ஓர் உலகத்தில் மிதந்துகொண்டு ஏதேதோ சொற்களை உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தனியாக மிதந்து செல்லும் மேகம் மழைத் துளிகளைச் சிதறுவதுபோல் சொற்களைச் சிதறிக்கொண்டிருந்தாள்.

இளங்கோ கற்சிலையாக மாறி அதில் நனைந்தான்.

"இளவரசே! என் தாய், தந்தை, தம்பி, நாடு, நகரம் எல்லா ஆசைகளையும் துறந்துவிட்டு ஒரே ஆசையுடன் இங்கு வந்திருக்கிறேன். ஈழத்துக்குச் செல்லலாம் என்று கூறுவதற்குக் காரணம் அது நான் பிறந்த நாடு என்பதற்காக அல்ல. நாம் மறைந்து வாழ்வதற்கேற்ற நாடு. நம்முடைய ஆசைக் கனவுகள் மலரக்கூடிய நாடு. கடற்கரையோரத்து நிலவில் நாம் களித்து விளையாடுவோம். காடுகளிலும் மலைகளிலும் நாம் கரம் கூட்டிச் சுற்றி வருவோம். மலராடை புனைந்துகொண்டு அங்கே நடனமாடும் மங்கையர் கூட்டத்தைக் கண்டிருக்கிறீர்களா நீங்கள்? எனக்காக நீங்கள் உங்கள் இன் குரலில் பாடுங்கள். நான் உங்களுக்காக நடனமாடுகிறேன். உங்கள் வீரம் மிகுந்த விளையாட்டுகளுக்கு அங்கே மந்தை மந்தையாக யானைக்கூட்டம் உண்டு. நீங்கள் விரும்பினால் நாம் இருவர் மட்டிலுமே அங்கே ஒரு தனி நாட்டை உருவாக்கலாம். மாதம் மூன்று மழை பொழியும். மண் தானாக விளைந்து கொழிக்கும். மலர்கள் தாமாகப் பூத்துச் சொரியும். இளவரசே! என்னோடு புறப்படுங்கள், இளவரசே! அருவியில் குளித்து, கனிகளைப் புசித்து, மலைகளையே நம்முடைய மாளிகைகளாகக் கொள்வோம். வேறு எந்த மனிதர்களின் கண்களிலும் நாம் படவேண்டாம். உங்களுக்கு நான்; எனக்கு நீங்கள்!''

மழலை பயிலும் குழந்தையென அவள் பேசிக் கொண்டே போனாள். இளங்கோவின் விழிகள் சுருங்கி இரண்டே இரண்டு நீர் முத்துக்களை உதிர்த்தன.

“என்ன கூறுகிறீர்கள் இளவரசே!”

மறுமொழி கூறும் நிலையில் இளங்கோ அப்போதில்லை. அவனும் அவளோடு ரோகணத்துக் காடுகளில் ஒன்றி அலைந்து கொண்டிருந்தான்.

கோயில் மணி ‘டாண், டாண்’என்று முழங்கியது. மாலைப் பூசையின் தொடக்க மணி. ரோகிணி பதறினாள்; இளங்கோ விழிப்புற்றான்.

“என்ன கூறுகிறீர்கள்?”என்று சீறினாள் ரோகிணி.

“நிச்சயம் சோழபுரப் புதுநகரத்தில் நடக்கத்தான் போகிறது. மீண்டும் உன்னைத் தஞ்சையில் சந்திக்கிறேன். அப்போது நமக்குத் திருமணத் தினம்கூட நிச்சயமாகிவிடும்!”

“இன்றுதான் நம்முடைய திருமணத் தினம்!”என்றாள் ரோகிணி.

துன்பம்தோய்ந்த சிரிப்பு இளங்கோவிடமிருந்து பிறந்தது. “அரச குலத்தில் பிறந்வர்களாகிய நமக்கு நீ விரும்பும் வாழ்க்கை கிடையாது ரோகிணி! நான் ஒருபுறம் கொடும்பாளூர் மக்களின் அடிமை; மறுபுறம் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் அடிமை; இந்த அடிமையின் இதயத்தில்தான் நீ அரசியாக இருந்துகொண்டு ஆட்சிபுரியப் போகிறாய். கொடும்பாளூர் மண்ணில் உருவானவன் நான்; இந்த மண்ணோடு நான் கலக்கும் வரையில் இதிலிருந்து என்னை யாராலும் பிரிக்க முடியாது.”

மாலை மாலையாகக் கண்ணீர் சொரிந்தாள் ரோகிணி. “நான் படும் துன்பம் உங்களுக்குத் தெரியவே தெரியாது. நான் எதற்காக இப்படிக் கூறுகிறேன் என்று உங்களுக்கு விளங்காது.”

“சோழ நாட்டுப் பணியைவிட்டு என்னை சொர்க்கத்துக்கே அழைத்தாலும் நான் வரமாட்டேன்”என்றான் இளங்கோ.

“கடமை வெறியர்கள்!”

“மெய்தான்! நாளையிலிருந்தே எனக்குக் கடமை தொடங்குகிறது.

ஆட்சியைக் கலைப்பதற்காக இப்போதுகூடப் பல இடங்களில் சதிகாரர்கள் கூடியிருக்கிறார்கள். அவர்களையெல்லாம் சரித்துத் தள்ளிவிட்டு வரவேண்டாமா? மாமன்னர் தரும் பரிசுக்கு ஏற்றவனாக வேண்டாமா?

உன்னுடைய கரத்தை இந்த நேரத்தில் நான் கோழைபோல் பற்ற விரும்பவில்லை ரோகிணி. நான் வீரன்; என் வேலுக்கு வேலை காத்திருக்கிறது! வேலையை வெற்றியோடு முடித்துவிட்டு வந்து உனக்கு மாலை சூட்டுகிறேன்.”

ரோகிணியின் மெல்லுடல் புயல்பட்ட மென்மலராக நடுங்கியது.

‘சதிக்கூட்டமா? சரித்துத் தள்ளவேண்டுமா? நேற்றுத் தந்தையார் கூறியதற்கும் இதற்கும் தொடர்பில்லாமலா இருக்கும்?’

“வேண்டாம், இளவரசே!”

அதற்குள் குன்றத்தை அடுத்த சாலையில் முரசங்கள் முழங்கின. குதிரை வீரர்கள் சாரை சாரையாய்க் காற்றெனக் கடுகி விரைந்தார்கள்; பெரியதொரு யானையின் முதுகிலிருந்து கங்கை நீர்க்குடம் பளிச்செனத் துலங்கியது.

“கங்கை கொண்ட சோழப் பெருமகன் வாழ்க!”என்று எண்ணற்ற குரல்கள் ஒன்றாக ஒலித்தன.

“வாழ்க கங்கை கொண்ட சோழர்!”என்று எதிரொலித்துக் கொண்டே, ஆனந்தப் பெருக்கில் தன்னை மறந்து அருகிலிருந்த ரோகிணியின் கழுத்தை வளைத்துக் கொண்டான் இளங்கோ.

“வெற்றி ரோகிணி! நாட்டுக்கு வெற்றி! நமக்கும் வெற்றி”என்று கூறியபடியே, அவளை இழுத்துக்கொண்டு விரைந்து சென்றான்.

32. காசிபன் எங்கே?

யானைமீது பவனி வந்த பொற்குடத்துக் கங்கை கொடும்பாளூர் நகரத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு அரண்மனைக்கு வந்து சேர்வதற்குள் இளங்கோவும் ரோகிணியும் அரண்மனையை அடைந்துவிட்டார்கள்.

அரண்மனையின் மேல்மாடத்து முகப்பில் கொடும்பாளூர் அரச குடும்பம் காத்திருந்தது. அதோடு மகிந்தரின் குடும்பத்தாரும் கலந்து கொண்டார்கள். மகிந்தரின் முகத்தில் மட்டும் மகிழ்ச்சியில்லை. கந்துலனின் கண்களும் இடுங்கிப் போயிருந்தன.

யானையின் மத்தகத்தின் மீது வல்லவரையர் அமர்ந்து கொண்டு அதை நடத்தி வந்தார். பெரிய வேளாரோ கரங்களில் பயபக்தியோடு பொற்குடத்தைத் தாங்கிய வண்ணம் வீற்றிருந்தார். நானாவித வாத்திய முழக்கங்களோடும் மக்களின் மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தோடும் வாழ்த்தொலிகளோடும், கங்கை நீர் முதலில் அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்தது.

ஒரு குடம் கங்கை நீருக்காகவா இத்தனை ஆரவாரம்? இத்தனை உற்சாகம்? - அதை அவர்கள் என்ன செய்யப் போகிறார்கள்?

அரண்மனையின் உள் முகப்பில் குடத்தோடு யானையை நிறுத்திவிட்டு பெரியவர்கள் இருவரும் மேல் மாடத்துக்கு விரைந்தார்கள். அங்கிருந்து கொண்டே பெரிய வேளார் எதிரில் குழுமியிருந்த மக்களிடம் புனித கங்கை நீருக்காக நடைபெற்ற போராட்டத்தை விளக்கலானார்.

“சக்கரவர்த்திகள் வெற்றி முரசத்தோடு தஞ்சைக்குத் திரும்பிவிட்டார்கள். வடக்கே அவர்கள் புறப்பட்டுச் சென்று ஓராண்டு காலத்துக்குமேல் ஆகிவிட்டது. எதற்காக அவர்கள் எண்ணற்ற வீரர்களுடன் வங்கம் நோக்கிச் சென்றார்கள்? நாடுகளைக் கைப்பற்றிச் சோழ சாம்ராஜ்யத்துடன் இணைத்துக் கொள்வதற்காகவா? அல்லது பிற

நாடுகளிலிருந்து பொன்னையும் பொருளையும் பெண்டிர் பண்டாரத்தையும் வாரிக்கொண்டு வந்து இங்கே குவிப்பதற்காகவா?''

கடல்போல் பரந்திருந்த கூட்டம் அமைதியோடு பெரிய வேளாரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. பெரிய வேளார் எழுப்பிவிட்ட வினாக்களுக்கு அவரிடமே விடையை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர் மக்கள்.

“நூற்று எட்டுக் குடங்களில் கங்கை நீர் கொண்டு வந்தார் சக்கரவர்த்திகள். அவற்றிலும் பல குடங்களில் நிரம்பியிருந்த நீரை வழியில் உள்ள சிவாலயங்களில் வழிபாட்டுக்கு வழங்கிவிட்டார். தஞ்சைக்கு வந்த போது சில குடங்களே எஞ்சியிருந்தன. அவற்றில் ஒன்றுதான் இங்கு வந்திருக்கிறது. இன்னும் சில குடங்கள் சோழபுரப் புது நகரத்துக்காகத் தஞ்சையில் இருக்கின்றன.

“நம்முடைய புது வாழ்வின் சின்னம் இந்தப் புனித கங்கை. மூவர் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானின் மணிமுடியைக் குளிரச்செய்ய இது இங்கு வந்திருக்கிறது. இது நமது கொடும்பாளூர்க் கோனாட்டுக்குரிய வெகுமதி.

“இதற்காகவா நாம் ஆயிரமாயிரம் வீரர்களை அனுப்பி வைத்தோம் என்று கேட்கிறீர்களா?''

கூட்டத்தில் யாரும் கேட்கவில்லை. கேட்கக்கூடிய அறியாமை அந்த நாட்டு மக்களிடம் இல்லை.

“தமிழரின் வீரத்தை தமிழரின் வலிமையை, தமிழரின் புகழை நாம் கங்கைக் கரை வரையில் நிலைநாட்டி விட்டு வந்திருக்கிறோம்! தமிழரின் நாகரிகத்தை நாம் வங்கத்தாரிடம் பரப்பிவிட்டு வந்திருக்கிறோம்! நம்மை எதிர்க்கத் துணிவோருக்கு இது ஓர் எச்சரிக்கை. நம் அமைதியில் குறுக்கிட்டு நம்மை அழிக்க நினைப்பவர்களுக்கு இது ஓர் அறிவுரை. நமது சக்கரவர்த்திகள் கண்ட மாபெரும் கனவு அவர்களது வாழ்நாளிலே நனவாக மலர்ந்துவிட்டது. சேரன் செங்குட்டுவன் இமயத்துக்குச் சென்று பத்தினித் தெய்வத்தின் சிலைக்காகக் கல்பெயர்த்து வரவில்லையா?

பற்பல அசுவமேத யாகங்கள் இங்கே நடைபெறவில்லையா? சக்கரவர்த்திகள் சோழபுரப் புது நகரத்தைக் கங்கை கொண்ட சோழபுரமாக உருவாக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டார்கள். நிறைவேற்றியும் விட்டார்கள். அங்கே எழுப்பியுள்ள சோழீசுவரர் இனி, கங்கை கொண்ட சோழீசுவரர்!''

"வாழ்க, கங்கை கொண்ட சோழர்!''என்ற வாழ்த்தொலி வானுயர எழுந்தது.

"வடக்கே நமக்கு வழிவிட்டு ஒதுங்கி நின்றவர்கள் நமது அன்பைப் பெற்றவர்கள். நம்மை எதிர்க்கத் துணிந்தவர்கள் நமது வலிமையைக் கண்டார்கள். நமது வாழ்வில் பொற்காலம் உதயமாகிவிட்டது. விரைவில் நமது வெற்றி விழாவைக் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் கொண்டாடுவோம். ஒன்பது தினங்கள் தொடர்ந்து நடைபெறக் கூடிய பெரிய விழா அது. நாள் குறிப்பிட்டு முரசும் அறிவிப்போம். எல்லோரும் அங்கு ஒன்று கூறுங்கள்!''

இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர் மூவர் கோயிலில் புனித நீராட்டு வைபவம் முடிந்தது. நகர மக்களுக்கு வேறு எந்த நினைவும், வேறு எந்தப் பேச்சுமே இல்லை. கோயிலுக்குச் சென்ற கூட்டத்துக்கு முன் அரச குடும்பத்தாரும் இருந்தார்கள்.

இளங்கோ ரகசியமாக ரோகிணியின் செவிகளில், "கேட்டுக் கொண்டாயா ரோகிணி? நமது வாழ்வின் பொற்காலமும் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில்தான் உதயமாகப் போகிறது!''என்றான்.

"அவசரத்தில் நான் அறியாது ஏதேதோ பேசிவிட்டேன், அதற்காக என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்''என்றாள் ரோகிணி.

மகிந்தரின் கண்கள் அந்தக் கூட்டத்தின் இடையிலும் கூர்மை பெற்றிருந்தன. கந்துலனை விட்டு இளங்கோவின் நடவடிக்கைகளையெல்லாம் கண்காணிக்கச் செய்திருந்தார்.

மறுநாள் அதிகாலையில் கொடும்பாளூர் அரசகுடும்பமும் மகிந்தர் குடும்பமும் ஒன்றாகத் தஞ்சைக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. பெரிய வேளாரும் அவர்களுடன் கிளம்பினார். இளங்கோவையும் வல்லவரையரையும் மட்டிலும் அரண்மனையில் காணவில்லை. இரவோடு இரவாக அவர்கள் எங்கே சென்றார்கள்!

மகிந்தர் தமது மகளிடம் மெல்லக் கேட்டுப் பார்த்தார். அவளுக்கே இந்தச் செய்தி வியப்பைத் தந்தது. அவளிடம்கூட அவன் சொல்லிக் கொண்டு புறப்படவில்லை. பிறகு முதல் நாள் மாலையில் அவன் திருமயில் குன்றத்தில் கூறியதை நினைவுபடுத்திக் கொண்டாள். ‘சதிகாரர்களைச் சரித்துவிட்டு வரவேண்டுமென்று அவர் கூறிக்கொண்டிருந்தாரே?’

“இளங்கோ எங்கு சென்றானென்று உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியாது, அப்பா!” மகிந்தர் அவள் கூறியதை நம்பவில்லை.

“பெற்றவனிடமே நீ பொய்கூறக் கற்றுக் கொண்டாய். நாம் நினைப்பது ஒன்றும் நடப்பது ஒன்றுமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. சரி, சரி புறப்படு! உன் தம்பி காசிபன் இந்தப் பக்கம்தான் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறானென்று அவனிடம் சொல்லவில்லையே? இல்லை, அதையும் கூறிவிட்டாயா?”

“புத்தர் மீது ஆணையப்பா! நான் சொல்லவில்லை.”

“பிறகு ஏன் என்னிடம் மறைக்கிறாய்? எங்கே இளங்கோ?”

“தெரியாது!”என்றாள் அழுத்தமாக. அவன் சதிக்கூட்டம் பற்றி அவளிடம் கூறியதையெல்லாம் ரோகிணி மகிந்தரிடம் வெளியிடவில்லை.

கொடும்பாளூரிலிருந்து ரதங்கள் புறப்படுவதற்கு முன்பே, திருவெண்ணெயில் குன்றுகளில் குழுமியிருந்த சதிக்கூட்டம் கலகலக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

முப்பது நாற்பது பேர்களை மட்டிலும் எதிர்பார்த்துச் சென்றார்கள் இளங்கோவும் வல்லவரையரும். அவர்களோடு சென்றிருந்த வீரர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகமில்லை. அங்கே சமணர் மலைக்குகையை அடுத்துக் கூடியிருந்தவர்களோ நூற்றுக்கணக்கானவர்கள். எங்கிருந்து எந்த நேரத்தில் எப்படி வந்து சேர்ந்தார்கள் என்றே தெரியவில்லை.

நிலவு வீசிக்கொண்டிருந்தது. குதிரைகளை நகரத்துப் படையிருப்பில் விட்டுவிட்டு எல்லோரும் காட்டுக்குள் கால்நடையாகக் கிளம்பினார்கள். சுற்றிலும் செடிப் புதர்கள் மண்டிக்கிடந்ததால், மறைந்தும் நகர்ந்தும் செல்வது சிரமமாக இல்லை. மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்து சென்று, குகையின் வெளிப் புறத்ததில் சற்றுத் தொலைவில் வட்டமிட்டுப் பதுங்கினார்கள் வீரர்கள்.

படைத்தலைவனுக்குக் கட்டளைகளை இட்டுவிட்டு இளங்கோவும் வல்லவரையரும் தனியே பின்புறத்தின் வழியாகக் குன்றின்மீது ஏறினார்கள்.

செங்குத்தான சரிவுதான் என்றாலும் ரோகணத்துக் குன்றுகளுக்கே பழக்கமானவர்கள் அவர்கள்.

முன்புறத்துச் சரிவில், செடிகளுக்கு மேலே முன் முனைகளைப் போன்ற வேல்முனைகள் தெரிந்தன. குகையின் இடுக்கு அதற்குள் எரிந்து கொண்டிருந்த தீவர்த்திகளால் தெரிந்தது. உள்ளே குழுமியிருந்தவர்களின் முகம் சரியாக இளங்கோவுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் மத்தியில் பாறை மீது சாய்ந்து கொண்டிருந்த ஒரே ஒருவரை மட்டிலும் இனம் கண்டு கொண்டான் இளங்கோ.

“தாத்தா! அதோ பாருங்கள், சுந்தரபாண்டியர்!”என்று வல்லவரையருக்குச் சுட்டிக் காட்டினான்.

அடுத்த நடவடிக்கையைப் பற்றி இருவரும் ஆலோசித்தனர். உடன் வந்திருக்கும் வீரர்களோ, எண்ணிக்கையில் குறைந்தவர்கள். பாண்டியரின் வீரர்களோ, சோழநாட்டு வீரர்களைவிட எந்த வகையிலும்

வலி குன்றாத வீரர்கள். வீரத்திலும் தீரத்திலும் சமமானவர்கள். எண்ணிக்கை மிகுந்தவர்கள்.

குகை, இரண்டு பாறைகள் ஒன்றின் மேலொன்று சாய்ந்து நின்றதால் உருவாகியிருந்தது. அவற்றை இணைப்பதுபோல் உச்சியில் ஒரு வட்டப்பாறை நின்றது. வட்டப்பாறை அளவில் சிறியதுதான். ஆனால் அதன் வலிமையால்தான் அந்தக் குகையே கூடம்போல் விளங்கியது. அதை அகற்றி உருட்ட முடிந்தால்...?

"அந்த முயற்சியில் முதலில் பலியாகப் போகிறவர்கள் நாமாகத்தான் இருப்போம்!"என்று கூறிச் சிரித்தார் வல்லவரையர். "பாறை முதலில் நம்மைச் சரித்து விட்டுத்தான் பிறகு பகைவரிடம் செல்லும்"என்றார்.

அருகில் சென்று பார்த்தார்கள். அவர்கள் அபாயமின்றித் தப்புவதற்கு, மற்றொரு பாறை அருகே நீண்டிருந்தது. அதன் மேல் நின்றுகொண்டு வேல்களின் அடிப்புறத்தை வட்டப்பாறையின் கீழே கொடுத்தார்கள்.

இருவர் முகத்தின் நரம்புகளும் புடைத்தெழுந்தன. இருவருடைய விழிகளிலும் இரத்தம் பாய்ந்தது. இருவருடைய கரங்களும் இரும்புகளாக மாறின. இருவரும் தங்கள் மூச்சை அடக்கிக்கொண்டு, பாறையைப் புரட்டி விடுவதற்காக வேல் கொண்டு ஏற்றினார்கள்.

படீர் படீரென்று இரண்டு வேல்களும் முறிந்தன. அந்தச் சத்தம் ஓய்வதற்குள் அந்த மலைச் சாரலில் பூகம்பமே ஏற்பட்டுவிட்டது. ஒரு பாறைபுரண்டு வீழ்ந்ததால், ஒன்பது பாறைகள் தொடர்ந்து சரிந்தன.

இளங்கோவை இழுத்துப் பற்றிக் கொண்டு, பின்புறம் சாய்ந்தார் வல்லவரையர். எங்கும் கூக்குரல்! எங்கும் குழப்பம்! எங்கும் மரண ஓலம்!

தீவர்த்திகள் அங்குமிங்கும் இருளில் அலைந்தன. மனிதர்கள் சிதறி ஓடினார்கள். ஓட முடியாதவர்கள் ஒடிந்து வீழ்ந்தார்கள். புதர்களுக்குப்பின் மறைந்து நின்ற சோழர் சிறுபடைகள் தம் கணைகளைத் தொடுக்கத் தொடங்கின.

முடிந்த வரையில் உயிரோடு கைப்பற்றினார்கள். கைப்பற்ற முடியாத நிலையில் இருளோடு இருளாகத் தப்பிச் சென்றவர்கள் சிலர். ஏற்கனவே மலைச்சரிவில் உயிர் இழந்தவர்கள் பலர்.

உடல்களைக் கொண்டு மனிதர்களை இனம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

இதற்குள் வல்லவரையரும் இளங்கோவும் குன்றின் உச்சியிலிருந்து இறங்கி ஓடி வந்தார்கள். தப்பிச் சென்ற இருவர் திரும்பி இந்த வழியில்தான் வரவேண்டும்.

கடுமையான போராட்டத்துக்குப் பின்னர் அவர்களை பாய்ந்து பற்றினான். கீழே கொண்டு வந்தார்கள். தீவர்த்தி ஒளியில் அவர்களது முகங்களைக் கண்டார்கள். முகங்கள் ஒரு கணம் கீழே கவிழ்ந்து பிறகு நிமிர்ந்தன. ஆனால் அவற்றில் வீரமோ, செருக்கோ சிறிதளவும் குன்றவில்லை.

“வணக்கம், சுந்தர பாண்டியரே!”என்று கூறி, சிறிதுகூடச் செருக்கின்றித் தமது பிடியில் இருந்தவரைப் பார்த்தார் வல்லவரையர்.

“தாத்தா, இவர் பெரும்பிடுகு முத்தரையர்!”என்று கூவித் தன் பிடியில் இருந்தவர் பக்கம் அவர் கவனத்தைத் திருப்பினான் இளங்கோ.

சுந்தரபாண்டியர் அலட்சியமாகச் சிரித்தார். இளங்கோ திடுக்கிட்டான்.

வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர் அவனைக் கையமர்த்தி அமைதியாக இருக்கும்படி சைகை செய்தார்.

“ஒரு சுந்தரபாண்டியனைப் பிடித்துவிட்டீர்கள். ஆனால் உங்களை அழிக்க இன்னும் ஆயிரமாயிரம் சுந்தரபாண்டியர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்”என்று அமைதியோடு கூறினார் பாண்டியர்.

“பாண்டியர்களின் கரங்களால் மட்டும் நாங்கள் அழிக்கப் படுவோமானால் அது எங்கள் பாக்கியம், அரசே! தமிழரல்லாத வேற்று நாட்டவர்களின் துணைகொண்டு

தமிழருக்கே துரோகம் செய்ய வேண்டாமல்லவா?’’என்றான் இளங்கோ.

சுந்தரபாண்டியர் ஓரக்கண்களால் இளங்கோவைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தார். “வீரத்தமிழ் மகனே, பொறு பொறு! உனக்கே அது விரைவில் தெரிந்து விடும். நீயும் ஓர் ஈழநாட்டுப் பெண்ணை விரும்புவதாகத்தான் எனக்கும் செய்தி கிடைத்தது.’’

இளங்கோவுக்கு மெய்சிலிர்த்தது. அமைச்சர் கீர்த்தியின் சொந்த மைத்துனரல்லவா சுந்தரபாண்டியர். அவரது தங்கையை மணந்தவர் அல்லவா?

ஏனோ அப்போது திடீரென்று காசிபனை நினைத்துக் கொண்டான் இளங்கோ. ஒரு வேளை, காசிபனும் பாண்டியர்களோடு குகைக்குள் வந்திருந்தால்...

குகைக்குள் மறைந்திருந்தவர்களில் பலர் உருவமே தெரியாதவாறு அழிந்துவிட்டார்கள் என்ற செய்தியை ஒரு வீரன் வந்து அப்போது வல்லவரையரிடம் கூறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

33. பாச வெறி

தஞ்சைமாநகரத்து மக்களுக்கும் சுற்றுப்புறத்துக் கிராமங்களில் வாழ்ந்தவர்களுக்கும் வெற்றிச் செய்தி கிடைத்தவுடன் ஆனந்த வெறி பிடிக்கத் தொடங்கியது. செய்தி சென்ற இடங்களுக்கெல்லாம் அந்த வெறியும் தொடர்ந்து பரவியது.

எங்கு திரும்பினாலும் மாவிலைத் தோரணங்கள், தென்னங் குருத்துக்கள், கமுகு, ஈஞ்சு, கதலிக்குலைகள் வரிசை வரிசையாகக் குலுங்கின. கூடகோபுரங்கள் முதல் குடிசைகள் வரையில் புலிக்கொடிகள். வீடுகள் யாவும் திருமண வீடுகளின் கோலம் பூண்டு விளங்கின.

ஆடல், பாடல், கூத்து, குரவை முதலிய கேளிக்கைகளுக்குக் குறைவே இல்லை. தோற்கருவிகளின் முழக்கங்கள் ஒரு புறம், துளைக்கருவிகளின் இன்னிசை ஒருபுறம். ஆலயமணிகளின் பேரொலி ஒருபுறம்-இவ்வாறு எங்குமே குதூகலம் ஆட்சி செய்தது.

பொழுது புலர்ந்தவுடன் தொடங்கிய மகிழ்ச்சிப் பெருக்கு பொழுது சாயும் தருணத்தில் காட்டாற்று வெள்ளம்போல் கரை புரண்டு பாய்ந்தது. தீபாலங்கார வரிசைகள் போதாதென்று வாணவேடிக்கைகளில் இறங்கிவிட்டார்கள் தஞ்சை நகரப் பெருமக்கள்.

ஆகாயம் நந்தவனமாக மாறியது. கண்ணைப் பறிக்கும் வண்ணமலர்கள் அங்கே பூத்துப் பூத்துச் சொரிந்தன. தஞ்சைப் பெரிய கோயிலோ ஒளி உருவமாகவே திகழ்ந்து ஜொலித்தது. கோபுரங்கள் மீதும் சுற்று மதில்கள் மீதும் வரிசை வரிசையாக விளக்குகள்!

நான்கு புரவிகள் பூட்டிய ரதம் காத்து நின்றது. மாமன்னரும் மாதண்ட நாயகரும் அதில் ஏறிப் பவனி வந்தார்கள். கூட்டமும் குதூகலமும் நிறைந்த தெருக்களைக் கடந்து அரண்மனைக் கோட்டை வாயிலுக்குள் நுழைந்தது ரதம். கோட்டைக்குள் ரதம் சென்ற சில

விநாடிகளுக்கெல்லாம் பின்புறம் குதிரைக் குளம்பொலி கேட்டது. மாமன்னர் ரதத்தை நிறுத்திவிட்டுப் பின்புறம் திரும்பிப் பார்த்தார். மாதண்ட நாயகரின் விழிகள் வியப்பால் விரிந்தன.

வல்லவரையரும் இளங்கோவும் இருபுறமும் வர இடையில் சுந்தரபாண்டியரும் பெரும்பிடுகு முத்தரையரும் குனிந்த தலைகளோடு குதிரைகளில் அமர்ந்திருந்தனர். சுற்றிலும் வந்த வீரர்களின் விழிகள் சிறைபட்டவர் மீது நிலை குத்தியிருந்தன.

“சக்கரவர்த்திகளே, பாண்டியரும் பணிந்துவிட்டார்”என்று உற்சாகத்தோடு கூறினார் மாதண்டநாயகர்.

“பணியவில்லை; சிறைப்பட்டிருக்கிறார்”என்று பதிலளித்து விட்டு ரதத்தை மேலே செலுத்தச் செய்தார் சக்கரவர்த்தி.

செருக்குக் குலையாத சுந்தரபாண்டியரின் விழிகள் ரதத்தில் சென்றவரைக் கண்டுவிட்டன. ஆனால் மாமன்னரோ ஏதும் அறியாதவர் போல் சென்றார்.

அரண்மனை முகப்புக்கும் உள் வாயிலுக்கும் இடையில் தென்பட்ட இந்தக் காட்சியை மகிந்தர் மாளிகையின் மேல் மாடத்திலிருந்து சிலர் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கந்துலனைத் தவிர மகிந்தர் குடும்பம் முழுவதும் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தது.

கொடும்பாளூரிலிருந்து திரும்பியவுடன் கந்துலனை நகரத்துக்குள் அனுப்பியிருந்தார் மகிந்தர். வீரமல்லனைச் சந்தித்து ஏதும் செய்திகள் இருந்தால் கேட்டு வரும்படி அனுப்பியிருந்தார். காலையில் சென்றவன் பொழுது சாய்ந்த பிறகும் திரும்பவில்லை.

வெற்றிவிழாக் காட்சிகள் ரோகிணிக்கும் அவள் அன்னையாருக்கும் மகிழ்ச்சி தந்தன. மகிந்தருக்கோ பொறுக்க முடியவில்லை. காதுகளை அடிக்கடி அடைத்துக் கொண்டார்; கண்களை மூடிக்கொண்டார்.

“சோழ நாட்டு மக்களுக்குச் சித்தம் கலங்கிவிட்டது!”என்று ஒருமுறை கத்தினார் மகிந்தர்.

“அவர்களுக்குக் கலங்கவில்லை அப்பா”என்று எங்கோ கவனமாகக் கூறினாள் ரோகிணி. மகிந்தர் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டார்.

குதிரைகளின் மீது வந்தவர்களை இனம் கண்டு கொண்டவுடன் மகிந்தரின் ஆத்திரம் அளவு கடந்துவிட்டது. ரோகிணிக்கோ இளங்கோ ஒருவனைத் தவிர மற்றவர்கள் கண்ணில் படவே இல்லை. குதித்துக் கொண்டே “அதோ இளவரசர் வந்துவிட்டார். அப்பா!”என்று சுட்டிக் காட்டினாள்.

அவள் பேச்சுக்குச் செவிசாய்க்கவில்லை மகிந்தர். “போய்விட்டது, போய்விட்டது! எல்லாமே போய்விட்டது”என்று புலம்பத் தொடங்கினார்.

வந்துவிட்டவனைப் பார்த்து, “போய்விட்டது!”என்று தவிக்கிறாரே என்று கோபத்துடன் திரும்பினாள் ரோகிணி.

“உன்னுடைய இளவரசன் என்ன செய்துகொண்டு திரும்பியிருக்கிறான், பார்! -யார் யாரைச் சிறை செய்து கொண்டு திரும்பியிருக்கிறான் பார் - சுந்தரபாண்டியரும் அவர் சேனாபதியும் சிறைப்பட்டு விட்டார்கள். ரோகிணி

அவர்கள் நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள்!”

ரோகிணி திடுக்கிட்டாள்.

“பார் நன்றாக உற்றுப் பார். அவர்களோடு உன் தம்பியும் அமைச்சரும் இருக்கிறார்களா என்று பார்! பாண்டியருக்கே இந்தக்கதி நேர்ந்ததென்றால், அவர்களுடைய கதி என்ன ஆகியிருக்கும்?”

ரோகிணியின் கண்கள் கூட்டத்துக்குள் அலைந்து களைத்தன. அதற்குள் குதிரைகள்மீது வந்தவர்களும் ஒரு திருப்பத்தில் மறைந்து சென்றுவிட்டார்கள். மகிந்தர், மகிஷி, ரோகிணி மூவர் கண்களும் இமைக்கவில்லை.

பின்புறம் காலடி ஓசை கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தார்கள். கந்துலன் வாயில் துணியை வைத்து அடைத்தபடி

தள்ளாடித் தடுமாறி வந்து கொண்டிருந்தான்; கண்கள் கலங்கிக் கண்ணீர் உகுத்தன.

“என்ன கந்துலா? பார்த்து வந்தாயா?’’

மறுமொழி கூறவில்லை கந்துலன். அவன் தலை கவிழ்ந்தது, உடல் குலுங்கியது. அவனுடைய மௌனத்தைக் கண்டு ரோகிணியும் மகிஷியும் கூடப் பதறிவிட்டார்கள்.

“சொல் கந்துலா! என்ன செய்தி!’’மகிந்தர் கந்துலனைப் பற்றி உலுக்கினார்.

“இளவரசர் காசிபன்... நம்முடைய இளவரசர்...’’

“என்ன?’’

காசிபன் இறந்துபோய் விட்டானென்று கூறி, கோவெனக் கதறியழத் தொடங்கினான் கந்துலன். அழுகையோடு அழுகையாக “கொடும்பாளூர் இளவரசர்தான் அவரைக் கொன்றுவிட்டாராம். பாறையை உருட்டிவிட்டு உருத்தெரியாமல் நசுக்கி விட்டாராம்’’என்று திருவெண்ணயில் மலையில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியை ஒருவாறு கூறி முடித்தான்.

“காசிபா!’’என்று ஓலமிட்டுத் தரையில் சரிந்து விழுந்தார் மகிஷி.

மகிந்தரின் முகத்தில் பேய்க்களைத் தாண்டவமாடியது. அவர் ஆத்திரமெல்லாம் ரோகிணியின் மீது திரும்பியது.

“காசிபனை அவன் கொல்லவில்லை! நீ கொன்றாய். நீதான் கொன்றாய்!’’என்று கத்திக்கொண்டே அவள்மேல் பாய்ந்து அவள் முகத்தில் அறையத் தொடங்கினார் மகிந்தர். “பாவி சண்டாளி, துரோகி, நீயும் தொலைந்து போ!’’என்று குமுறினார்.

கந்துலன் குறுக்கே விழுந்து தடுத்திராவிட்டால், ரோகிணியின் உயிர் அன்று நிலைத்திருக்காது. ரோகிணியோ துன்பங்களைக் கடந்த நிலையில்

உணர்வற்ற மரம் போலானாள். மகிந்தரும் நினைவிழந்து, நிலை தடுமாறி ஓய்ந்து போனார்.

சற்றுநேரம் பிரமை கொண்டவள்போல் நின்றுவிட்டு சுற்றும் முற்றும் கூர்ந்து நோக்கினாள் ரோகிணி. நகரத்து மக்கள் எழுப்பிக் கொண்டிருந்த ஒலியும் ஒளியும் அவளைப் பரிகாசம் செய்தன.

“ஆஹா! எங்கு திரும்பினாலும் ஆடல்கள் பாடல்கள் வாண வேடிக்கைகள்! காசிபனைக் கொன்றுவிட்டு இங்கே இவர்கள் கங்கைக்கு விழா எடுக்கிறார்களாம்! வெற்றி விழாவாம்!”ரோகிணி சிரித்தாள்; பிறகு அழுதாள். தன் தம்பியை அழைத்தாள். “காசிபா! நீ இங்கே வந்து நடக்கும்

வேடிக்கைகளைப் பாரடா! உன்னைக் கொன்று விட்டதற்காக இங்கே விழாக் கொண்டாடுகிறார்கள், வந்து பார்க்க மாட்டாயா?”

ரோகிணியின் கால்கள் அவளை அறியாது அவள் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றன. அவள் அங்கே வரைந்து வைத்த காசிபனின் சித்திரம் அவளைக் கண்டு நகைத்தது. அதை எடுத்து அணைத்துக் கொண்டே நெடுநேரம் கண்ணீர் உதிர்த்தாள். “நீ உயிரோடிருக்கிறாய் காசிபா! உயிரோடுதானிருக்கிறாய்”என்று அவனிடம் பேசினாள்.

அடுத்தாற் போலிருந்த இளங்கோவின் சித்திரம் அவள் கண்களில் அனலைக் கொட்டியது. காசிபனின் ஓவியத்தை வீசி எறிந்துவிட்டு அதன்மேல் தாவினாள்.

“கடமை வீரரே! வெற்றி வீரரே! வருக வருக!”

ரோகிணிக்குச் சித்தப்பிரமை ஏற்பட்டு விட்டதா? இளங்கோவின் சித்திரத்தை எண்ணற்ற சுக்கலாகக் கிழித்துக் காற்றில் வீசிவிட்டு எங்கோ பின்புறம் ஓடினாள். இருளை இருகூறாகப் பிளந்துகொண்டு இருளோடு இருளாய் இரண்டறக் கலந்தாள்.

34. நங்கையும் தந்தையும்

வெளியுலகில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த கோலாகலங்களுக்கும் களியாட்டங்களுக்கும் காரணமாக இருந்த இருவர் எதிலுமே பற்றில்லாதவர்களைப் போன்று தஞ்சைப் பெரிய கோயிலுக்குள் சிவபெருமானின் முன்பு அமைதியாகக் கரம் கூப்பி நின்றனர். ஒருவர் கங்கைகொண்ட சோழர்; மற்றொருவர் அரையன் இராஜராஜன்.

மூவருக்கு நீராட்டுதல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இமயப் பனிவரையில் பிறந்து வளர்ந்த கங்கை எங்கோ தெற்கு மூலையில் வீற்றிருந்த தன் தலைவர் மீது இன்பவெள்ளமாய்ப் பொழிந்து கொண்டிருந்தாள். அந்தக் காட்சியைக் கண் குளிரக் கண்டு நின்றனர் இருவரும்.

இராஜேந்திரர் ஆனந்தப் பரவசம்கொண்டு, தமக்குள் இறைவனைத் துதிக்கலானார்:

“தென்னாடுடைய சிவனே! தஞ்சையம்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானே! தங்களது திருவடி நிழலில் தஞ்சம் புகுந்திருக்கும் என் தந்தையாரிடம், ‘தாங்கள் இட்ட கட்டளைகளைத் தங்கள் மைந்தன், அவனால் இயன்ற வரையில் நிறைவேற்றி விட்டான்’என்று சொல்லுங்கள். தந்தையாரின் ஆவிகுளிர, அவர்களுக்கும் தங்கள் திருமேனி தோய்ந்த கங்கை நீரைச் சிறிது அனுப்பிவையுங்கள்!... என்னுடைய நாட்டு மக்களின் புது வாழ்வுக்காக ஒரு புது நகரம் எழுப்பியிருக்கிறேன். தாங்கள் என் தந்தையாருடன் அங்கு எழுந்தருளி அனைவருக்கும் ஆசி வழங்குங்கள்!”

தஞ்சைப் பெரிய கோலிலுக்கு இராஜேந்திரர் செல்லும் போதெல்லாம் அவருக்கு அவருடைய தந்தையாரின் நினைவு வருவதுண்டு. அவர் எழுப்பிய ஆலயம் என்ற காரணம் மட்டுமல்ல; அந்த ஆலயத்துக்கு உடையவனின் திருவடிகளின் கீழ்தான் அவரும் குடி புகுந்திந்தார். இன்றுமிருக்கிறார்; ஆலயம் உள்ளவரை என்றும் இருப்பார்.

பூசை முடிந்தது.

தமது தந்தையாரின் இறுதிநாள் ஆவலை நிறைவேற்றி வைத்த ஆறுதலுடன் ஆலயத்திலிருந்து திரும்பினார் இராஜேந்திரர். அரையன் இராஜராஜனும் அவரைப் பின்பற்றி வந்தார். சித்தமாகக் காத்திருந்த ரதத்தில் அவர்கள் ஏறிக்கொண்டதும் அந்தரங்க ஆலோசனை மண்டபத்தை நோக்கி அது விரைந்தது.

சக்கரவர்த்திகளின் அந்தரங்க ஆலாசனை மண்டபத்தைச் சுற்றிலும் வேல் பிடித்த வீரர்கள் வெண்கலச் சிலைகளென நின்று கொண்டிருந்தனர். சக்கரவர்த்திகள் வெற்றியோடு திரும்பி வந்ததால் ஏற்பட்ட ஆனந்த நிறைவு அவர்களது முகங்களில் பிரதிபலித்தது.

மண்டபத்துக்குள் மாமன்னர் வீற்றிருக்க, அவரைச் சுற்றிலும் வல்லவரையர், பெரிய வேளார், அரையன் இராஜராஜன், இளங்கோ ஆகியோர் அமர்ந்திருந்தனர்.

மாமன்னரின் கரத்தில் வல்லவரையர் கொடுத்த நறுக்கோலை ஒன்று துடித்துக் கொண்டிருந்தது. அதைப் படித்துவிட்டு, சிறிது நேரம் சிந்தனை செய்தபின் வந்தியத்தேவரின் முகத்தைப் பார்த்தார் சக்கரவர்த்தி.

“சுந்தரபாண்டியரைச் சிறை செய்தபோது அவரிடமிருந்து கைப்பற்றிய ஓலை இது”என்றார் வல்லவரையர்.

“இந்த ஓலையைத் தவிர அவர்களிடமிருந்து வாய்மொழியாக வேறு எந்தச் செய்தியும் கிடைக்கவில்லை. வற்புறுத்திப் பெறுவதற்கும் வழியில்லை”என்றார்.

“போராட்டங்களெல்லாம் முடிந்து விட்டதென்று நினைத்தோம்.

அதற்கொரு முடிவே இருக்காது போலும்!”என்று கூறி வருத்தத்துடன் நகைத்தார் சக்கரவர்த்தி. “சாதனைகள் நிறைவேறப்போகும் சமயத்தில் புதிதாக ஒரு சோதனை முளைத்திருக்கிறது. என்ன செய்வது? அதையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.”

“சோதனையா?”என்று பதட்டத்தோடு கேட்டார் பெரிய வேளார்.

“ஆமாம், நம்முடைய நண்பராக இருந்த கடாரத்தரசர் சங்கிராம விஜயோத்துங்க வர்மர் இப்போது பகைவராக மாறியிருக்கிறார். பாண்டியரைச் சார்ந்தவர்களின் தூண்டுதல்களால், நம்முடைய வாணிபக் கலங்களையே கொள்ளையிடும் அளவுக்கு அவருக்கு மெய்த்துணிவு பிறந்திருக்கிறது. நம்முடைய கடல் வாணிபத்துக்கு இதுவரையில் அவரையே காவலாக நம்பியிருந்தோம். வேலியே பயிரை மேயத் தொடங்கிவிட்டது.”

“முன்பே ஜெகவீர நாச்சியப்பர் இதை என்னிடம் கூறியபோது, கடாரத்தரசருக்கு அந்தக் கடற்கொள்ளையில் பங்கு இருக்காதென்று நினைத்து தவறாகிவிட்டது”என்றார் வந்தியத்தேவர்.

“சக்கரவர்த்திகளே!”என்று துடித்துக் கொண்டு எழுந்த இளங்கோ, “எனக்கு அனுமதி தாருங்கள், சக்கரவர்த்திகளே! படைக்கலங்களோடு நான் கடாரத்துக்குச் சென்று வருகிறேன்”என்றான். “தரைப்படை கங்கையை வென்றது; கடற்படை கடாரம் கொண்டது என்று பெயர் விளங்கட்டும்!”

“கடாரம் என்ன ஈழநாட்டைப் போல் அவ்வளவு அருகில் இருக்கிறது என்று நினைத்தாயா?”-சக்கரவர்த்திகள் வினவினார்.

“தரை வழியாக வங்கத்துக்குச் சென்று வந்தோமல்லவா? அதைவிட நெடுந்தொலைவு கடல்வழி போகவேண்டும். புயல், மழை, கொந்தளிப்பு, கடற்பாறைகள், திமிங்கலங்கள் இவையெல்லாம் கடந்து கடாரத்தை அடையவேண்டும். எத்தனை போர்க்கலங்கள் செல்வது? எத்தனை வீரர்களை அழைத்துப் போவாய்? எத்தனை நாட்களுக்கு அவர்களுக்கு உணவுப் பொருள்களைக் கொண்டு செல்லமுடியும்? எளிதல்ல, இளங்கோ!”-அரையன் இராஜராஜன் இளங்கோவுக்கு எடுத்துக் கூறினார்.

இளங்கோவின் உறுதி இதனால் மிகுதியாகியதே தவிரக் குறையவில்லை. “வருவதெல்லாம் வரட்டும்! பெரியவர்கள் அனைவரும் இங்கே இருந்து கொண்டு வெற்றி விழாவைச் சிறப்புற நடைபெறச் செய்யுங்கள். எனக்கு மட்டும் அனுமதி தாருங்கள்.’’

“பொறுமை வேண்டும், இளங்கோ!’’என்றார் சக்கரவர்த்திகள்.

இளங்கோவின் கண்கள் கலக்கமுற்றன. “பாண்டியநாடு, சளுக்க நாடு, வங்க நாடு, எங்குமே என்னை அழைத்துச் செல்லவில்லை. என் ஆற்றலில் குறைகண்டால் கையில் வாளெடுக்கக் கூடாதென்று சக்கரவர்த்திகள் எனக்குக் கட்டளையிட்டுவிடலாம். ஆனால் இதுபோன்ற செய்திகளை கேட்ட பின்னரும் என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை.’’

பெரிய வேளார் பெருமை தாங்காது கம்பீரமாக நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். வல்லவரையர் தமக்குள் சிரித்துச் சக்கரவர்த்திகளைக் கூர்ந்து நோக்கினார்.

“நானும் உன் வயதில் இப்படித்தான் இருந்தேன்’’என்றார் கண்டோர் நடுங்கும் காலன்.

சக்கரவர்த்திகள் சற்றே யோசித்துவிட்டு “சரி இளங்கோ! உன் விருப்பப்படி நீயே புறப்படலாம்’’என்றார்.

“நன்றி சக்கரவர்த்திளே!’’என்று நாத் தழுதழுக்கக் கூறினான் இளங்கோ.

ஆத்திரக் கண்ணீர் ஆனந்தக் கண்ணீராக மாறியது.

“ஆனால் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் விழா முடிந்த பிறகுதான் கடாரத்துப் படையெடுப்பு. அதுவரையில் உனக்கு வேறு வேலைகள் இருக்கின்றன’’என்றார் இராஜேந்திரர்.

ஓலைச் செய்தியின் பிற்பகுதியை அடுத்தாற்போல் கூறியபோது, வல்லவரையரைத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவருமே திடுக்கிட்டார்கள்.

“தோல்வி கண்ட சளுக்க மன்னர் ஜயசிம்மரின் வீரர்கள் பலர் சுந்தரபாண்டியரின் வீரர்களோடு அப்போது சோழ நாட்டில்தான் மறைந்திருந்தார்களாம். எங்கெல்லாம் மறைந்திருந்தார்கள் என்பது தெரியவில்லை. எந்த நாளில் அவர்கள் என்ன செய்யக் காத்திருந்தார்கள் என்பதும் விளங்கவில்லை. வெற்றி விழாவின்போது திடீரென்று ஏதேனும் குழப்பங்கள் நேர்ந்தாலும் நேரலாம். தஞ்சைத் தலைநகருக்கு ஆபத்து வந்தாலும் வரலாம்.’’

செய்தியை வெளியிட்ட மாமன்னர் அதனால் சிறிதுகூடக் கலங்கவில்லை. “திட்டமிட்டபடியே ஒன்பது தினங்களுக்குக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் விழா நடத்துவோம். அப்போது தஞ்சைத் தலைநகரத்தை வல்லவரையர் மாமா அவர்கள் கவனித்துக் கொள்வார்கள். கொடும்பாளூரின் பொறுப்பு இளங்கோவிடம் இருக்கும்.’’

“என் கடமை?’’என்றார் அரையர் இராஜராஜன்.

“நீங்களும் பெரிய வேளாரும் மற்ற எல்லோரும் என்னோடு விழாவல் கலந்துகொள்வீர்கள். சோழபுரத்தின் விழா ஏற்பாடுகளுக்குப் பெரிய வேளாரும் நீங்களும் பொறுப்பு! விழாவின் கடைசி தினத்தில் மட்டும் இளங்கோவும் மாமா அவர்களும் சோழபுரத்துக்கு வந்து சேர்ந்து விடுவார்கள்.’’

பல தினங்கள் நடைபெறும் விழாவில் முழுவதும் தன்னால் கலந்துகொள்ள முடியாவிட்டாலும், ஒன்பதாவது நாள் விழாவுக்குத் தன்னைச் சக்கரவர்த்திகள் அழைத்ததில் இளங்கோவுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. அன்றைய தினம்தான் விழாவின் சிகரம் போன்ற தினம். அவனுடைய கனவுகள் நனவாகும் தினமென்றும் கொள்ளலாம்!

ஆலோசனைகள் முடிவுற்றன. அனைவரும் விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றார்கள். சக்கரவர்த்திகள் மட்டிலும் சிறிது நேரம் அங்கு தனித்திருந்துவிட்டு மெல்ல எழுந்து அந்தப்புரத்தை நோக்கி நடந்தார். அவருடைய சிந்தனை அரசியலிலிருந்து சற்றே விலகி, அருள்மொழியிடம் சென்றது. அருள்மொழியின் அறைக் கதவைத்

திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தார் இராஜேந்திரர். தன் கண்களையே நம்ப முடியாமல் திகைத்து நின்ற அருள்மொழி ஓடோடியும் வந்து தன் தந்தையாரைத் தழுவிக்கொண்டாள். கண்ணீர்ப் பெருக்கு அடங்கி ஓய்வதற்கு நெடுநேரம் சென்றது.

“ஓராண்டுக் காலத்துக்கு மேலாகிவிட்டது! அரண்மனைக்குத் திரும்பி வந்த பிறகுகூடத் தந்தையாரைச் சந்தித்துப் பேசும் பாக்கியம் கிடைக்கவில்லை!”அருள்மொழி அவர் கரத்தில் முகம் புதைத்து விம்மினாள்.

வடக்கிலிருந்து தஞ்சைக்குத் திரும்பிய பின்னரும் அரசியல் அலுவல்களிலிருந்து சக்கரவர்த்திகளால் இதுவரை விடுபட முடியவில்லை. பசுவைப் பிரிந்து நின்ற கன்றுகளைப்போல் அவருடைய அரசியல் குடும்பம் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டது. ஒருநாள் நள்ளிரவுக்குப் பிறகு ஒருமுறை அரசியார் வீரமாதேவியிடம் தனித்துப்பேச நேரம் கிடைத்தது. வல்லவரையரிடமிருந்து ஓரளவுக்குக் குடும்பச் செய்திகளைத் தெரிந்துகொண்டார்; அவ்வளவுதான்.

பெறாத மக்கள் நாடு முழுவதும் பரவியிருந்தபோது, பெற்ற மக்களிடம் பேசுவதற்குப் பொழுதேது?

எதற்குமே கலங்காத இராஜேந்திரரின் விழிகள் அருள்மொழியின் தவிப்பைக் கண்டவுடன் கலங்கிவிட்டன.

“அருள்மொழி, என்னை மன்னித்துவிடம்மா! நாட்டுக்காக என்னையே கொடுத்துவிட்ட பிறகு, வீட்டுப்பாசத்தை மறப்பதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழியில்லை. இன்னும் சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு கடைசியாக நான் கண்ணை மூடும்போது, இந்த ஒரே குறை மட்டும் என் மனத்தை விட்டு அகலாது. என்னை மன்னித்துவிடு, அருள்மொழி!”என்றார் அரசர்.

அருள்மொழி அதிர்ச்சியுற்றாள். அவளுக்கு விவரம் தெரிந்த நாளாகச் சக்கரவர்த்தியின் கலக்கத்தையோ கண்ணீரையோ அவள் கண்டதில்லை. மேலும் அவருடைய

உடலில் என்று மில்லாதவாறு வயதின் தளர்ச்சி தெரிந்தது. சட்டென்று அருள்மொழி தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு சிரித்தாள்.

“எனக்கும் வயதாகிவிட்டது. உனக்கும் வயதாகிவிட்டது. நான் இந்த உலகத்தைவிட்டு வேறு உலகத்துக்குச் செல்லவேண்டும். நீயும் இந்த அரண்மனையை, விட்டு வேறு அரண்மனைக்குச் செல்லவேண்டும். என்ன, நங்கையாருக்கு நான் கூறுவது விளங்குகிறதா?”

“தங்களுக்கும் வயதாகவில்லை; நானும் தங்களை விட்டுப் பிரியப்போவதில்லை.”

“நடக்கப் போவதைச் சொல்கிறேன் அருள்மொழி!”

“இல்லவே இல்லை! தாங்கள் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் இருந்துகொண்டு இனி எந்தப் போர்க்களங்களுக்கும் செல்லாமல் நூறாண்டு வாழப்போகிறீர்கள். நானோ தங்களுக்கு அருகில் இருந்துகொண்டு என்றைக்கும் தங்களுக்குப் பணிவிடைகள் செய்யப்போகிறேன். தங்களுடைய அரண்மனைதான் என்னுடைய அரண்மனை!”

“அருள்மொழி! நான் உன்னுடைய திருமணத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறேன், அருள்மொழி.”

“தந்தையார் என்ன கூறுகிறீர்கள் என்று எனக்கும் விளங்குகிறது. தாங்கள் திரும்பி வந்தவுடன் நானும் தங்களிடம் ஒரு வரம் கேட்கவேண்டிய நாளும் வந்திருக்கிறது. இன்றைக்கே கேட்டுவிடுகிறேன். அதைத் தாங்கள் மறுக்காமல் எனக்குத் தந்தருள வேண்டும்!”

அருள்மொழி இவ்வளவு ஆழமாகப் பேசக் கூடியவள் என்பதை மாமன்னர் முன்பே கண்டு வைத்திருந்தார். என்றாலும் தம்மையே சொற்களால் வளைத்துவிடக் கூடிய தன்மை அவளிடம் உண்டென்று அவர் நினைக்கவில்லை.

“வரமா? இறைவனிடம்தான் பக்தர்கள் வரம் கேட்பது வழக்கம். நீ என்னிடம் என்ன கேட்க விரும்புகிறாய்?”

“எனக்கு, தாங்களும் இறைவன்தான். எனவே கருணை கொண்டு எனக்குத் திருமண வாழ்விலிருந்து, தாங்கள் விடுதலை தேடித் தரவேண்டும். இதை நான் பலமுறை யோசனை செய்து, முடிவு கட்டிக் கொண்டு, தங்களிடம் கேட்கிறேன். தாங்கள் மறுத்தால் என் மனம் வெடித்துவிடும்.’’

“மகளே!’’என்று அருள்மொழியை அன்போடு அணைத்துக்கொண்டார் மாமன்னர். மேலும் அவள் பேச்சைக் கேட்டால் தமது உறுதி தளர்ந்துவிடும் என்று உணர்ந்தார். “அருள்மொழி! நீ கொடும்பாளூர் அரண்மனைக்குச் சொந்தமான பெண். இளங்கோவுக்கு உன்னைத் திருமணம் செய்து வைத்துவிட்டால் எனது கடைசி ஆசைகளில் ஒன்று நிறைவேறிவிடும். மறுக்காதே அருள்மொழி!’’

அருள்மொழியின் விழிகள் குளங்களாக மாறிப் பின்னர் அருவிகளாகப் பெருக்கெடுத்தன. மளமளவென்று கண்ணீரைச் சொரிந்து கொண்டு சக்கரவர்த்தியின் காலடியில் சரிந்தாள். “வேண்டாம் தந்தையாரே! வேண்டாம்!’’என்று கதறிக் கொண்டே அவர் பாதங்களில் வெம்மையான கண்மலர்த் துளிகளைத் தூவினாள்.

அருள்மொழியின் இதயம் தமது காலடியில் உடைந்து சிதறுவதைக் காணச் சகியாத மாமன்னர் அங்கிருந்து எழுந்து நடந்தார்.

35. புலிகள் பாய்ந்தன

வல்லவரையரிடமிருந்து கொடும்பாளூர் செல்வதற்கான கட்டளைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு, மாங்குடி மாறனிடம் ஆயத்தமாக இருக்கும்படிக் கூறிவிட்டு, மாலைப்பொழுது வந்தவுடன் மகிந்தர் மாளிகையை நோக்கி நடந்தான் இளங்கோ.

இளங்கோவின் மனம் இளவேனிற் காலத்து மாலைப் பொழுதைப்போல் இன்பம் நிறையப் பெற்றிருந்தது. அங்கே பூங்குயில்கள் கூவின; பொன்மலர்கள் சிரித்தன; நறுமணம் தென்றலில் கமழ்ந்தது.

அவனுடைய வீரத்தை உணர்ந்த மாமன்னர் அவனுக்குக் கடாரம் செல்வதற்கு அனுமதி அளித்துவிட்டார். அவனது காதலை உணர்ந்து காதலுக் குரியவளையே விழாவின்போது பரிசாகவும் அளிக்கப்போகிறார்! ஒன்பதாம் நாள் விழாவுக்கு அவர் தன்னை அழைத்திருப்பதன் காரணத்தை முதலில் ரோகிணியிடம் போய்ச் சொல்ல வேண்டும். அவளை முன்னேற்பாடாகக் குடும்பத்தோடு கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக்கு மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து புறப்படச் சொல்ல வேண்டும்!

நெஞ்சு நிரம்பும்வரை காற்றை இழுத்துச் சுவாசித்துக் கொண்டு கைவீசி நடந்தான் இளங்கோ. தனக்க நிகராக யாருமே இந்த உலகத்தில் பிறந்திருக்க முடியாது என்ற கர்வம் அவனுக்கு.

மகிந்தர் மாளிகைக்குள் நுழைந்து அதன் தோற்றத்தைக் கண்டவுடனேயே அவனுடைய கர்வத்தில் பாதி கரைந்தது. கந்துலனின் மகள் மித்திரை அவனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் உள்ளே ஓடிவிட்டாள். கந்துலனும் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான். ரோகிணியை அவள் அறையில் காணவில்லை. இளங்கோவின் படம் வரையப்பட்டிருந்த திரைச்சீலையின் கிழிந்த துண்டு காற்றில் பறந்து வந்து அவன் காலடியில் சுருண்டது. காசிபனின் சித்திரம் அங்கு காணப்படவில்லை.

இளங்கோவின் இதயத்துக்குள்ளிருந்து குபீரென்று ஓர் எரிமலை கிளம்பியது. யார் செய்த தீங்கிது? எங்கே ரோகிணி?

இன்பவெள்ளத்திலே மிதந்து வந்தவன் எரிநெருப்பில் புகுந்து மீள்வதுபோல் மகிந்தர் மாளிகையின் பின்புறவாயில் வழியாக வெளியில் சென்றான். அவனுடைய அரண்மனையில் தங்கி, விருந்து உண்டு திரும்பிய மகிஷியார் அவனைக் கண்டவுடன் உபசாரத்துக்காக ஒரு சிரிப்புக்கூடச் சிரிக்காமல், பேயைக் கண்டவர்போல் மிரண்டு ஒளிந்தார்.

என்ன நடந்தது? ஏன் இந்தப் புறக்கணிப்பு? ஏன் இந்த அவமானம்? இளங்கோவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

மாளிகையின் பின்புறத் தோட்டத்தை நோக்கி அவன் சாரைப் பாம்பென விரைந்தான். அவனது காலில் மிதிபட்டு மலர்கள் நசுங்கின; செடிகள் முறிந்தன. தரையே அதிர்ந்தது.

அவன் கண்ட காட்சியும் அதற்குமேல்தான் இருந்தது.

சரக்கொன்றை மரங்கள் எங்கே? அவற்றில் கொத்துக் கொத்தாய்த் தொங்கிய பொன்மலர்கள் எங்கே? மரகதப் போர்வைபோல் சூழ்ந்து நின்ற இளந்தளிர்கள் எங்கே?

பட்டுப்போன பாழ்மரங்களைப்போல் மொட்டை மொட்டையாய் நின்றன கொன்றை மரங்கள். சிறிய கிளைகள் அனைத்தும் ஒடிக்கப்பட்டு, பயங்கரமான

தோற்றத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. கொம்பும் கிளையுமாக, இலையும் பூவுமாக விளங்கிய மரங்கள் மனிதனின் எலும்புக் கூடுகள் போன்று விகாரமாகக் காட்சியளித்தன.

இளங்கோவுக்குத் திடீரென்று ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டது. வெற்றிவிழா கொண்டாட்டத்தில் தோரணங்கள் கட்டுவதற்காக யாரும் இப்படிச் செய்துவிட்டார்களோ.’

மறுகணமே அந்தச் சந்தேகம் விலகியது. இலைகளும் மலர்களும் வேறெங்கும் போகவில்லை. அதே இடத்தில்

தரையில் தாறுமாறாகக் குவிந்து கிடந்தன. அந்தக் குவியல் ஒன்றின்மீது தலைவிரி கோலமாக உட்கார்ந்து கொண்டு அடிமரத்தில் சாய்ந்திருந்தாள் ரோகிணி. ரோகிணிதானா அவள்?

ஏனோ அந்தக் கோலத்தில் அவளைக் காணப் பிடிக்கவில்லை இளங்கோவுக்கு. சந்தடியின்றி வந்த வழியாகவே திரும்பிச் செல்ல நினைத்தான். ஆனால் அவ்வளவு தூரம் வந்தபிறகு, அவளையும் கண்ட பின்பு, அவனுக்குத் திரும்பிச் செல்ல மனமில்லை.

“ரோகிணி!”என்று குழைவோடு மெல்லக் குரல்கொடுத்தான்.

திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள் ரோகிணி. அவளுடைய கண்கள் இளங்கோவைக் காணும் கண்களாகத் தோன்றவில்லை. கொலையாளியைப் பார்த்துவிட்ட குற்றவாளியைப் போல் பதறிக்கொண்டு எழுந்தாள்.

“இதெல்லாம் என்ன ரோகிணி! உனக்கு என்ன வந்து விட்டது?” மீண்டும் மறுமொழியில்லை. ஆனால் கண்கள் இரண்டும் இளங்கோவின் முகத்தில் நிலை குத்திவிட்டன. கண்களா அவை? பழுக்கக் காய்ச்சிய இரு இரும்பு வேல்கள்! நேரே இளங்கோவின் நெஞ்சில் பாய்ந்து அங்கிருந்த குருதி நாளங்களைச் சுட்டுப் பொசுக்கின.

அவள் அருகில் கிடந்த காசிபன் படத்தையும் அவளையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான் இளங்கோ. காரணம் முழுமையாக விளங்காவிட்டாலும், காரணத்தின் ஒரு பகுதி பளிச்செனப் புலப்பட்டது. ரோகிணி அப்போது ரோகிணியாக இல்லை. காசிபனின் தமக்கையாக மாறியிருந்தாள்!

காசிபன் என்ற இளம் புலிக்குட்டி அவள் உள்ளத்துக்குள் பதுங்கி உறுமுவதை அவள் கண்களின் வாயிலாகக் கண்டுகொண்டான் இளங்கோ. நிலவைப் பொழியும் விழிகள் நெருப்பைக் கொட்டுகின்றனவே!

“ரோகிணி! பேசமாட்டாயா? ரோகிணி! என் மீதுள்ள கோபத்துக்குக் காரணம் கூறமாட்டாயா?”

சித்தப்பிரமை கொண்டவள்போல் கலகலவென்று சிரித்தாள் அவள்.

பெண் சிரிக்கும் சிரிப்பல்ல அது. அவனுடைய கேள்விக்கு விடையளிக்காமல், “இந்தச் சரக்கொன்றை மரம் ஏன் இப்படி ஆகிவிட்டதென்று நீங்கள் கேட்கவில்லையே?”என்று அவனையே திருப்பிக் கேட்டாள். “நான்தான் முறித்தேன்! நான்தான் ஒடித்தேன்! நான்தான் அழித்தேன்!”மீண்டும் அந்தப் பயங்கரச் சிரிப்பு.

“காரணமா கேட்கிறீர்கள்? அதுவும் என்னிடமா கேட்கிறீர்கள்? உங்கள் நெஞ்சைக் கேட்டுப் பாருங்கள்! நெஞ்சு என்று ஒன்று இருக்கிறதா உங்களுக்கு? இதோ இவனிடம் கேட்டுப் பாருங்கள்!... காசிபா, அவரிடம் சொல்லடா காரணத்தை!”

அருகில் கிடந்த காசிபன் படத்தைச் சுட்டிக்காட்டி விட்டு, அவளுடைய பயங்கரமான விழிகளால் இளங்கோவை மென்று உறிஞ்சத் தொடங்கினாள்.

“வேண்டாம், ரோகிணி! முன்பே உன்னிடம் கூறியிருக்கிறேன்.

உன்னுடைய விழிகளுக்கு இந்தப் பார்வை கூடவே கூடாது! காரணம் எதுவாக இருந்தாலும் என்னிடம் மெதுவாக எடுத்துச்சொல். இல்லாவிட்டால் நான் வெறியனாகி விடுவேன்; முரடனாகி விடுவேன்! உன்னுடைய அந்த விழிகளால் என்னைக் கொடியவனாக்கி விடாதே ரோகிணி! கொலைகாரனாக மாற்றிவிடாதே!”

அன்புக்கு மட்டிலும் கட்டுப்பட்ட ஒரு முரட்டு வீரனின் உயிர், ஆத்திரத்தில் அறிவிழந்து தடுமாறிய ஒரு பேதையின் உயிரிடம் அமைதி கேட்டுத் துடித்தது. அவளை மறைமுகமாக எச்சரித்தது.

“ஓ! இன்னும் நீங்கள் கொடியவராக மாறவில்லையா? கொலைபாதகராக மாறவில்லையா? ஒரு கொலை செய்து விட்டது போதாதென்று, மற்றொரு கொலை செய்வதற்கு வந்திருக்கிறீர்களா?”ஏளனமாக நகைத்தாள் ரோகிணி.

“என்ன?”கொடும்பாளூர்க் குலத்தின் பிறவிக் குணம் இளங்கோவின் இரத்தத்தில் கலந்து விட்டது. ரோகிணியின் கருங்கூந்தல் இளங்கோவின் பிடியில் இருந்தது. “என்ன கூறினாய்?”

பெண்ணுக்காக உயிரையும் கொடுக்கத் தயங்காத உத்தமக் குலம் அது. ஆனால் அதற்காகப் பெண்ணின் ஏளனத்தையோ, வெறுப்பையோ,

அலட்சியத்தையோ அதனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. அது ஆளப்பிறந்த வேளிர்குலம்! அடிமைப் பெண்ணின் ஆத்திரம் அதற்கு முன்?...

ரோகணத்துப் பெண்மட்டிலும் கொடுமை நிறைந்த கொடும்பாளூர் குலத்தவருக்குச் சிறிதும் இளைத்தவள் அல்லவே! பெரிய வேளாருக்கு அவன் ஒரே செல்வப் புதல்வனென்றால், அவளும் மன்னர் மகிந்தரின் ஒரே செல்வப் புதல்வியல்லவா! கொடும்பாளூரை விட ரோகணம் எந்த வகையில் குறைந்து விட்டது?

“என் தம்பியைச் சித்திரவதை செய்து கொன்று விட்டு இரத்தம் தோய்ந்த அதே முகத்துடன் என்னிடம் வந்திருக்கிறீர்களே, உங்களுக்குத் தன்மானமில்லை? அச்சமில்லை? வெட்கமில்லை? மனிதரா நீங்கள்? மனிதராக

இருந்தால் என் முகத்தில் விழிப்பதற்கு உங்களுக்கு மெய்த்துணிவு ஏற்பட்டிருக்குமா?”

இளங்கோவின் தலையில் இமயம் பெயர்ந்து விழுந்தது. “காசிபன் இறந்து விட்டானா?”

அவன் பூமியின் அதல பாதாளத்துக்குள் அழுந்திக் கொண்டிருந்தான். அவனை அழுத்திய பாரம் அவனை தரையோடு தரையாக நசுக்கிய பிறகும், அவனை விடுவதாக இல்லை.

ரோகிணி அவன் உணர்ச்சிகளைச் சிறிதுகூடப் புரிந்து கொள்ளாமல், அவன் தவிப்பைச் சிறிதுகூடக் கண்டு கொள்ளாமல், மேலும் மேலும் நெருப்புமழை பொழிந்து கொண்டிருந்தாள்.

“இதற்காகத்தான் என்னிடம் காசிபனை மறந்துவிடச் சொல்லி ஆணை பெற்றீர்களா? இதற்காகத்தான் திருமயில் குன்றத்தில் என்னிடம் மகிழ்ந்து பேசிவிட்டுத் திடீரென்று கிளம்பிச் சென்றீர்களா? இதற்காகத்தான் இந்த நகரம் இத்தனை பெரிய விழாக் கொண்டாடிக் குதூகலிக்கிறதா? கூறுங்கள்!’’

அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் இளங்கோ. அந்தப் பார்வையின் வேதனையை அவள் அணுவளவாவது உணர்ந்திருந்தால், பேச்சை நிறுத்தியிருப்பாள்.

அவள் நிறுத்தவில்லை. “காசிபனைக் கொன்றுவிட்ட மாவீரத்துக்குப் பரிசாக என் கரத்தை உங்களுக்குச் சக்கரவர்த்தி கொடுக்கப் போகிறார்! இல்லையா?’’

இளங்கோவின் உதடுகள் துடித்தன. அவனது பரந்து விரிந்த மார்பு வெடித்துவிடும் போல விம்மியது. ‘ரோகிணி வேண்டுமென்றே நான் அவனைக் கொல்லவில்லை, ரோகிணி! காசிபன் அங்கிருந்தது தெரிந்திருந்தால் நான் என்னுடைய போர் முறையை வேறுவிதமாக மாற்றி அவனை உயிரோடு கைப்பற்றி உன்னிடம் கொண்டு வந்திருப்பேன் ரோகிணி! தெரியாமல் நேர்ந்த தவறுதலுக்காக உன்னிடம் ஆயிரம் முறை மன்னிப்புக் கேட்கிறேன். ரோகிணி!

நடந்துவிட்டதை இனி மாற்றி அமைக்க முடியாது. அதற்காக நான் என்ன பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும், சொல்?’

இப்படி அவளிடம் கூற நினைத்தானே தவிர அவன் வாய்விட்டுக் கூறவில்லை. கூற நினைத்ததைக் கூறாமல் “காசிபன் இறந்து விட்டானென்பது எப்படித் தெரிந்தது?’’என்று கேட்டான். பெண்புலி பெண் பேயாக மாறியது.

“கொன்றதை மூடி மறைத்துவிட்டு என்னிடம் குலவி மகிழ்வதற்கு வந்தீர்கள் போலும்! என்றென்றும் என்னை ஏமாற்றிவிட்டு, நீங்கள் இன்புற்றிருக்க நினைத்தீர்கள் போலும்! இப்போது தெரிகிறது. உங்கள் மாபெரும் சோழ

சாம்ராஜ்யத்தின் ராஜதந்திரம்! உங்களுடைய அன்புகூட ராஜதந்திர அன்புதான்! வெறுப்புக்குரிய வெளி அன்பு! எல்லாமே வெளி வேடம்!''

அன்புக்கும் ஓர் எல்லை உண்டு. மனித வாழ்வே எல்லைக்குள் அடங்கி நிற்கும்போது, மனித மனத்தின் உணர்வுக்கும் ஒரு வரையறை உண்டல்லவா?

இளங்கோவின் பிறவிக்குணம் திரும்பிவிட்டது. கொடும்பாளூர் இரத்தத்தால் அதன் கொதிப்பைத் தாங்க முடியவில்லை.

"ரோகிணி, உன் தம்பியைக் கொன்றதற்காக நான் இப்போது மகிழ்ச்சியடைகிறேன்! எங்களுடைய நாட்டுக்குத் துரோக மிழைத்தவர்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய தண்டனை அவனுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

சதிக்கூட்டத்தாரோடு சேர்ந்ததன் பயனை அவன் அனுபவித்திருக்கிறான். ஆனால் அதற்காகக்கூட நான் மகிழ்ச்சியடையவில்லை. உன்னையும் உள்ளத்தால் என்னிடம் நெருங்கவிடாமல் உன் மனதிலிருந்து கொண்டே உன்னை எனக்கு எதிராகத் திருப்பிவிட்டுக் கொண்டிருந்தானல்லவா, அதற்காக!''

"இனி நாம் ஈருயிரும் ஓருயிராக ஒன்றிவிடுவோம் இல்லையா?''ரோகிணி மிகமிக அலட்சியமாக நகைத்தாள். "இனியும் நான் கொடும்பாளூருக்கு வந்து வாழ்வேன் என்று நம்புகிறீர்கள்! இல்லையா?''

"இல்லை! இல்லவே இல்லை! இந்தக் கணத்திலேயே நீ கொடும்பாளூரான் கையால் மாளப் போகிறாய்!''என்று கூறிக்கொண்டே அவள்மீது பாய்ந்தான் இளங்கோ.

"தொடாதீர்கள்! தீண்டாதீர்கள்! உங்களுடைய கரம் பட்டு மடிந்தால் எனக்கு நரகத்தில்கூட இடம் கிடைக்காது''என்று அலறினாள் ரோகிணி.

நீண்டு சென்ற இளங்கோவின் கரம் வெட்டப்பட்டு வீழ்வதுபோல் கீழே விழுந்தது. உடல் முழுதும் தீப்பற்றி

எரிவதுபோல் உணர்ந்தான். தலையைக் குனிந்துகொண்டே தட்டுத் தடுமாறியபடி திரும்பி நடந்தான்.

ரோகணத்துப் பெண்புலி கொடும்பாளூர் ஆண்புலியின் இதயத்தைக் கவ்வி வெளியே இழுத்துப் போட்டுத் தன் கூரிய பற்களால் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்து விட்டது!

36. அரசகுல தர்மம்

இளங்கோவை மணந்துகொள்ளும்படி அருள்மொழியிடம் இராஜேந்திரர் முதல் முறையாகக் கூறியபோது, அவள் அதை அவ்வளவு பிடிவாதமாக மறுத்துவிடுவாள் என்று அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. தயங்குவாள், யோசனை செய்வாள், பின்பு காரணம் கூறித் தனது நிலையை விளக்க முன் வருவாள் என்றே அவர் நினைத்தார்.

அருள்மொழியின் மறுப்பை அவர் முற்றிலும் எதிர் பார்க்காமலும் இல்லை. ஆனால் அது படிப்படியாக இருக்குமென நம்பினார். நங்கையார் எளிதில் உணர்ச்சி வயப்படாத பெண். ஆகவே தக்க காரணங்களைக் கூறி அவளுடைய மனத்தை மாற்ற முடியும் என்ற எண்ணம் மாமன்னருக்கு இருந்தது.

அந்த எண்ணத்தை அரைநாழிகைப் பொழுதுக்குள் அடியோடு அசைக்கத் தொடங்கிவிட்டாள் அருள்மொழி. உணச்சிகளை மறைக்கத் துணிந்தவளின் உள்ளக்குமுறல் வெளியானால் அது அப்படித்தான் இருக்குமோ? அருள்மொழியின் பிடிவாதமும் மறுப்புமே அவளுக்கு இளங்கோவிடமிருந்துவந்த ஆழ்ந்த அன்பை மாமன்னரிடம் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டன.

ஆனால் எதற்காகவும் இராஜேந்திரர் தம்முடைய முடிவை மாற்றிக்கொள்ள விரும்பவில்லை. அவருடைய முடிவு இளங்கோ இரண்டு இளரவசிகளையும் மணந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதே!

அருள்மொழியிடம் முதலில் சம்மதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, அடுத்தாற்போல் ரோகிணியைப் பற்றியும் கூற விரும்பினார். சம்மதம் கிடைக்கவில்லை; மறுத்துவிட்டாள் நங்கை.

அவளுடைய மறுப்பின் காரணம் அவருக்குத் தெரியாததல்ல. அவளுடைய அந்த மன நிலையில்

அவளை அதிகமாக வற்புறுத்த வேண்டாமென்பதற்காக நேரே வல்லவரையரிடம் வந்தார்.

அரசியல் இராஜதந்திரிகள் இருவரும் சிறிது நேரத்துக்குக் குடும்பவியல் இராஜதந்திரிகளாக மாறினார்கள். தங்கள் தங்களது வீட்டமைச்சர்களான வீரமாதேவியார், பெரிய குந்தவையார் இவர்களிடம் பெற்று வந்த ஆலோசனைகளையும் அவர்கள் தங்களுக்குள் பரிமாறிக் கொண்டார்கள். பின்னர் ஒரு முடிவுக்கு வந்து இருவரும் ஒன்றாக அருள்மொழியைக் காணச் சென்றார்கள்.

எத்தனையோ செயற்கரிய செயல்களைத் தனித்து நின்று சாதித்த மாமன்னருக்கு இப்போது வல்லவரையரின் துணை மிக மிக அவசியமாகத் தோன்றியது. இராஜேந்திரரின் தந்தையான அருள்மொழிவர்மரின் பேத்தியல்லவா இந்த அருள்மொழி! அவளுடைய தாய்வழி கொடும்பாளூர்க் குலவழியல்லவா?

பெரியவர்கள் இருவரும் தனது இருப்பிடம் தேடி வருவதைக் கண்டவுடன் அவர்கள் வந்த காரணத்தை அறிந்து கொண்டாள் அருள்மொழி. மாமன்னரிடமிருந்து அவள் பெற்ற அதிர்ச்சி இன்னும் அவளை விட்டகலவில்லை. ‘அதற்குள் மீண்டும் எதற்காக வந்திருக்கிறார்கள்’என்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

“நங்கையாரே! தமது வாழ்வில் தோல்வி என்பதைக் கண்டறியாத சக்கரவர்த்திகள் உங்களிடம் தோற்றுப் போய்விட்டதாக என்னிடம் வந்து கூறினார்கள். இது மெய்தானா?”என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டார் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர்.

அருள்மொழி தன் தந்தையாரின் கண்களை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

வல்லவரையரின் விழிகளில் தென்பட்ட தெளிவு அவற்றில் காணப்படவில்லை. அதைக் கண்ட அருள்மொழியின் கண்களும் கலக்கமுற்றன.

நீண்ட பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே அருகிலிருந்த ஆசனத்தில் மௌனமாக அமர்ந்தார் இராஜேந்திரர்.

இனி அவருடைய எண்ணங்கள் வல்லவரையரின் வாய்மொழியாக வெளிவரும் என்று தெரிந்து கொண்டாள் அருள்மொழி. இராஜேந்திரருடைய கடைசி ஆயுதம் மௌனம். அதை அவர் எடுத்த எடுப்பிலேயே பிரயோகம் செய்து விட்டார்!

ஆகவே அருள்மொழி வல்லவரையரிடம் திரும்பி, "தாத்தா! தந்தையாரிடம் நான் கேட்ட வரத்தை மறுப்பதற்காகத் தாங்களும் அவர்களோடு துணைக்கு வந்திருக்கிறீர்கள் போலும்"என்றாள். "நான் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் இருந்தால் அது எனக்கு அமைதி தரும். தந்தையாருக்கும் இறைவனுக்கும் பணி செய்துகொண்டே நான் இன்பத்தோடு வாழ்வேன். இதில் யாருக்குமே துன்பமிருக்காது."

"நங்கையாரே! நீங்கள் ஏன் இப்படிச் சொல்கிறீர்கள் என்று எங்களுக்குத் தெரியும். எங்களுடைய விருப்பத்துக்கும் நீங்கள் சிறிது செவிசாய்க்க வேண்டும்."

அருள்மொழியின் நெற்றி சுருங்கியது; "என்ன தாத்தா?"

"ரோகிணியைக் கட்டாயம் இளங்கோ மணந்து கொள்ளத்தான் போகிறான். அதைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டு உங்களுடைய திருமணத்தை நடத்துவதற்கு நாங்கள் முன் வரவில்லை. அவன் உங்கள் இருவரோடும் வாழவேண்டும் என்பதுதான் எங்கள் எண்ணம்."

"என்ன!"என்று பதறித் துடித்தாள் அருள்மொழி.

"முன்பு உங்களிடம் இந்தச் செய்தியைக் கூறவந்த சக்கரவர்த்திகள் முழுவதும் கூறாமலே திரும்பிவிட்டார்கள். இப்போது நான் கூறுகிறேன், நமக்கு இனி இருப்பது ஒரே ஒரு வழி! அந்த வழியின்படி ஆலோசனை செய்துதான் முடிவு செய்திருக்கிறோம். அரச குல வழக்கத்துக்கு மாறாக எதையும் செய்துவிடவில்லை."

துன்பம் தோய்ந்த சிரிப்பென்று வெளிப்பட்டது அருள்மொழியிடமிருந்து. சற்று நேரம் சிந்தனை செய்துவிட்டுப் பிறகு பேசலானாள்.

“தாத்தா! அம்மங்கை தேவி எப்படி என் உடன்பிறந்த தங்கையோ அதேபோல ரோகிணி என் உடன் பிறவாத தங்கை. உடன்பிறந்த தங்கையைவிட, உடன் பிறவாதவள் என்பதாலேயே அவளிடம் நான் அதிகமாகப் பற்றுதல் கொண்டிருக்கிறேன். என் தங்கை என்று ரோகிணியைச் சொல்வதைவிட, என்னையே அவளிடம் காணுகிறேன் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஏனோ தெரியவில்லை. நான் என்னையே அப்படி நாளுக்கு நாள் மாற்றிக்கொண்டு விட்டேன். அவள் பெறும் இன்பமெல்லாம் நான் பெறும் இன்பம். அவள் பெறும் மகிழ்ச்சியெல்லாம் நான் பெறும் மகிழ்ச்சி; என்னை நான் அவளுக்கே கொடுத்து விட்டேன். அதுவும் எனக்காகவே கொடுத்துவிட்டேன். உங்களுக்கு விளங்குகிறதா, தாத்தா?”

அருள்மொழியின் சொற்கள் மின்வெட்டுகளைப்போல் தங்கள் நெஞ்சில் பாய்வதைப் பெரியவர்கள் இருவரும் ஒன்றாக உணர்ந்தார்கள். அவர்களுடைய மனதுக்குள் ஒரே ஒளி வெள்ளம். அந்த ஒளியின் வழியே தெரிந்த அருள்மொழியின் அழகுருவம் வானத்துக்கும் பூமிக்கும் ஒன்றாக உயர்ந்து விளங்கியது.

சாம்ராஜ்யத்துக்காக எத்தனை எத்தனையோ தியாகங்களைச் செய்த சக்கரவர்த்தி தம் புதல்வியின் முடிவுகேட்டு அயர்ந்து போனார். காதலுக்காகக் காதலையே தியாகம் செய்கிறாளே இவள்! அவளுடைய ஒரே சாம்ராஜ்யம் எதுவோ அதற்காக அதையே தியாகம் செய்துவிடுவதா? என்றாலும் சக்கரவர்த்தியின் மௌனம் கலையவில்லை. வல்லவரையர், “நங்கையாரே!”என்று எதையோ கூற முன் வந்தார்.

“தாத்தா! நான் கூறியதையெல்லாம் நீங்கள் அப்படியே நம்பவேண்டும், தாத்தா! உணர்ச்சி வயப்பட்டு நான் ஒன்றையும் கூறவில்லை. சிறிது சிறிதாக அவைகளை

வென்ற பின்புதான் நான் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன்.''

"அத்தனை பெரிய தியாகம் எதற்கு அம்மா அருள்மொழி!''

"இதில் அணுவளவு கூடத் தியாகமில்லை, தாத்தா!'' என்றாள் அவள்.

"தியாக உணர்ச்சியைக்கூடத் தியாகம் செய்துவிடப் பார்க்கிறார் நங்கையார்!''வல்லவரையர் மாமன்னரைத் திரும்பிப் பார்த்தார். இதுபோன்ற ஓர் அருந்தவப் புதல்வியைப் பெற்றெடுத்த பெருமைக்காக அவர் மாமன்னரை வாழ்த்துவது போன்றிருந்தது அந்தப் பார்வை.

"ரோகிணியும் நானும் ஒன்றாகிவிட்டபோது, அவளுக்குத் திருமணம் நடந்தால் அதுவே என் திருமணம். அந்த விருப்பத்தை மட்டிலும் நிறைவேற்றுங்கள். ஒருத்தியிருக்க வீணே இருவர் எதற்கு?''

"அரசகுலத்தில் நடைபெறும் திருமணங்கள் மற்றவர்களுடைய திருமணங்களைப் போன்றவையல்ல அருள்மொழி. அரசகுலத் தர்மம் வேறு. மக்கள் வழித் தர்மம் வேறல்லவா? ஏகதாரம் என்ற முறையை அரச குலத்தில் பிறக்கும் ஆண்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை நங்கையாரே.'' "அதற்காக நான் சொல்லவில்லை தாத்தா! ரோகிணியைத் தவிர இன்னும் வேற்று நாட்டுப் பெண் யாரையேனும் நீங்கள் விரும்பினால் கொடும்பாளூர் இளவரசருக்கு மணம் செய்து வையுங்கள். எனக்கு மட்டும் தனித்திருக்க அனுமதி கொடுத்தால் போதும்!''

அதுவரையில் மௌனத்தைக் கடைப்பிடித்த இராஜேந்திரர், "அருள்மொழி!''என்று அதட்டினார்.

அருள்மொழி தன் தந்தையைத் திரும்பி நோக்கினாள்.

"ரோகிணியும் நீயும் ஒன்று என்பது உன் எண்ணம். அதுவே எங்களது எண்ணமாக இருந்திருந்தால் நாங்கள் இவ்வளவு தூரம் உன்னை வற்புறுத்தியிருக்கமாட்டோம். நீ நினைப்பது உண்மையல்ல, அருள்மொழி; நாங்கள்

இப்போது இளங்கோவின் நலனின் கவனம் செலுத்தவேண்டியிருக்கிறது. எதிர்காலத்துக் கொடும்பாளூர்க் கோனாடு அவனுடையது. அந்தக் கோனாடோ சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் அடித்தளம் போன்றது. நான் எந்த ஒரு சிறிய விஷயத்தையும் இந்த நாட்டின் நலனோடு ஒன்றிப் பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது. அவனுடைய நல்வாழ்வு இந்நாட்டின் நல்வாழ்வு என்பதை மறந்து விடக்கூடாது, அருள்மொழி!''

“அவருடைய நல்வாழ்வுக்கு ரோகிணியால் என்ன குறை வந்துவிடும்?

இருவரும் ஒருவரையொருவர் தங்கள் உயிரைவிடப் பெரியதாக மதிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய அன்பின் ஆழம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்!''

“நங்கையாரே! உங்களுக்கு அன்பு மட்டிலும் தெரியும். ஆனால் அதன் ஆழம் தெரியாது''என்றார் வல்லவரையர்.

அருள்மொழியின் கண்கள் சிவந்தன. வல்லவரையரைச் சினந்து நோக்கி, “என்னுடைய ரோகிணியையா நீங்கள் குறை கூறத் துணிந்தீர்கள்?''என்று ஆத்திரத்தோடு கேட்டாள். “ரோகிணியைக் குறை கூறவில்லை அம்மா! பெண்ணுக்குப் பெண் குண வேறுபாடுகள் நிறைய உண்டு. நீயும் ரோகிணியும் ஒன்றாகிவிட முடியாது. குண வேறுபாடுகளை நான் கவனித்து விட்டுதான் சொல்கிறேன். குறை கூறவில்லை, அருள்மொழி!''

அருள்மொழிக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. “நீங்கள் என்ன கூறுகிறீர்கள், தாத்தா?''என்று கேட்டாள்.

“அவர்கள் நெருங்கிப் பழகத் தொடங்கியதற்கே மூல காரணம் நாங்கள்தான். எங்களுக்கு ஒருவேளையில் அதனால் வெற்றி கிடைத்தது.

ஆனால் அந்த வெற்றிக்குப் பிறகு அவர்களை நான் பிரிக்க விரும்பவில்லை.

தூரத்திலிருந்து கொண்டே அவ்வப்போது அவர்களை நான் கண்காணித்து வந்திருக்கிறேன். அதனால் எனக்கு

ஓரளவுக்கு ஏமாற்றம்தான் மிஞ்சியது. ரோகிணியும் இளங்கோவும் மகிழ்ந்திருந்த நேரத்தைவிட அவர்கள் ஒருவரையொருவர் துன்புறுத்திக் கொண்டே நேரமே அதிகம். நான் எப்படி அதை உணர்ந்து கொண்டேன் என்பதை உன்னிடம் வெளிப்படையாகச் சொல்லட்டுமா?... ரோகிணி இதுவரையில் இளங்கோவைத் தன்னுடைய அன்பு மிகுதியால் கொடுமைப்படுத்தியே வந்திருக்கிறாள். கொடுமை நிறைந்த குரூரமான அன்பு அவளுடையது.''

திடுக்கிட்டுப் போனாள் அருள்மொழி. ரோகிணிக்காக இளங்கோ நிலவறைச் சிறைக்குள் புழுங்கிய காட்சி அவள் மனக்கண் முன் வந்தது.

என்றாலும் ரோகிணியால் இளங்கோவுக்குக் கிடைத்த வெற்றிகளையும் அவள் மறந்து விடவில்லை. அவற்றையெல்லாம் வல்லவரையருக்கும் மாமன்னருக்கும் நினவூட்டினாள் அருள்மொழி. மாமன்னர் இராஜேந்திரர் தமக்குள் நகைத்துக் கொண்டார்.

ரோகிணிக்காக அருள்மொழி பரிந்து பேசியது முழுவதையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்துவிட்டு, "மெய்தான் நங்கையாரே''என்றார் வல்லவரையர். "ஒரு பாதி ரோகிணியை நீங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்கள், மறு பாதியையும் நான் அறிந்திருக்கிறேன். இளங்கோவுக்கோ சிந்திக்க நேரமில்லை.

சிந்தனையை மறைக்கும் அளவுக்கு அவன் அவள்மீது அன்பு கொண்டிருக்கிறான். இன்றைக்கு அவர்கள் பழகும் விதம் வேறு, திருமணத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் வாழப்போகும் வாழ்க்கை வேறு. அதை நினைத்துத்தான், உங்களையும் இணைத்து அவன் வாழ்வில் நிறைவுதேடிக் கொடுக்க முயற்சி செய்கிறோம்.''

'இளவரசரின் நன்மைக்காகவா என்னை வலிந்து மணம் செய்து வைக்கப் பார்க்கிறார்கள்?'என்று தன்னையே கேட்டுக் கொண்டாள் அருள்மொழி. அவளுடைய உள்ளத்தில் ஓர் இன்ப அருவி ஊற்றுப் பெருக்கெடுக்கத் தொடங்கியது. என்றாலும் ரோகிணியைப் பற்றி

வல்லவரையர் கூறியதை அவள் முழுவதும் நம்பவில்லை. வல்லவரையர் கூறலானார்:

“காரணத்தை விதியென்று சொல்வதா, அல்லது அவரவர் பிறப்பு வளர்ப்பென்று சொல்வதா, அல்லது அவர்கள் இருவருக்குமிடையில் ஏதோ எதிர்ப்புச்சக்தி மறைந்திருக்கிறதென்று சொல்வதா என்றே விளங்கவில்லை. இந்த நிலையில் இளங்கோவுக்கு நாங்கள் எதையும் எடுத்துச் சொல்லி அவனைத் திருப்பிவிட முடியாது. அவனுடைய எதிர்காலக் கனவுகளே அதனால் சிதைந்துவிடக் கூடும். திருமணத்திற்குப் பிறகு, ஒருவேளை ரோகிணி உங்களுடைய பழக்கத்தால் மாறி விடுவாள் என்று நம்புகிறோம்.

அல்லது அவன் அவளிடம் தேடிக் காணாத அன்பின் ஆழத்தை நங்கையாரிடம் காண முடியும். அவனுடைய நன்மையைக் கருதியே நாங்கள் இதைச் செய்கிறோம். ஆழம் நிறைந்திருக்கும் கடல் பகுதியில் அடிக்கடி அலைகள் எழும்புவதில்லை. ஆனால் அவர்களுடைய அன்பில் அடிக்கடி ஆத்திரம் பொங்குவதை நான் கண்டிருக்கிறேன்.”

வல்லவரையர் இதைக் கூறி முடித்த பின்பு நங்கையாரின் முகத்தை நோக்கினார். நங்கையாரின் தலை கீழே கவிழ்ந்திருந்தது. இளங்கோவுக்காக இரண்டு நீர் மணிகள் அவள் விழிகளில் திரண்டிருந்தன.

“அருள்மொழி! உன் முடிவுதான் என்ன?”என்று கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

“கொடும்பாளூர் இளவரசருக்காக நான் எதையும் செய்யக் காத்திருக்கிறேன், தந்தையாரே”என்றாள் அவள் கலக்கத்துடன். அத்துடன் அவள் நிறுத்தவில்லை.

“எதற்கும் நான் ரோகிணியின் எண்ணத்தையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்”என்றாள்.

பெரியவர்கள் மெதுவாக அங்கிருந்து எழுந்து சென்றார்கள். அவர்கள் சென்றவுடன் அருள்மொழி

கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு மகிந்தரின் மாளிகையை நோக்கி நடந்தாள்.

37. பெண் செய்த பெரும் பிழை

ரோகணத்துப் பெண்புலியின் ஆத்திரம் கொடும்பாளூர் கொடு வேங்கையின் மீது சீறிப் பாய்ந்து அவன் இதயத்தை இருகூறாகக் கிழித்த பின்னரும் அடங்கவில்லை.

தன்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற இளங்கோவை ரோகிணி வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். சிறிது தூரம் சென்ற பிறகு, மீண்டும் தன்னிடம் திரும்பி வருவான் என்று நினைத்தாள். ஆனால் இளங்கோவோ அதற்குள் வெகுதூரம் போய்விட்டான்.

ரோகிணி வாய்விட்டுக் கத்தினாள். "இளவரசே! உங்களுடைய வீரம் இப்போது எங்கே போய்விட்டது? நீங்கள் கூறியதுபோல் என்னைக் கொன்றுவிட்டுப் போவதுதானே? துணிவில்லையா உங்களுக்கு?"

எவனுடைய கரம் தன்மீது பட்டால் தனக்கு நரகம் கூடக் கிடைக்காது என்று சற்று முன்பு கூறினாளோ அவனையே தன்னை வந்து சொல்லச் சொல்லி அழைத்தாள் ரோகிணி.

ஆனால் இளங்கோ அவளுக்குச் செவிசாய்த்துக் கொண்டு அங்கு நிற்கவில்லை. அவளுடைய குரலைக் கேட்டுக்கொண்டு, ஒன்றும் கேளாதவனைப்போல் அவன் நடந்தான். அவனுடைய அலட்சியம் ரோகிணியின் விழிகளில் நெருப்பைக் கொட்டியது.

'காசிபனைக் கொன்று குவித்துவிட்டு அதற்காக என்னிடம் ஒரே ஒரு ஆறுதல்மொழி கூடத் கூறாதிருக்க வேண்டுமானால் இவர் மனித இதயம் படைத்தவர்தானா? மனிதரா இவர்? அல்லது கொலையையே தொழிலாகக் கொண்ட எமதூதரா?'

விநாடிக்கு விநாடி வெறுப்பும் கசப்பும் மிகுந்தன ரோகிணிக்கு. மொட்டையாய் நின்ற சரக்கொன்றை மரத்தைச் சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்தாள். பிறகு மௌனமாகத் தனது மாளிகையை நோக்கி நடந்தாள்.

மாளிகையில் மித்திரையிடம் கூட அவள் முகம் கொடுத்துப் பேசவில்லை. அவளுடைய தந்தையார் காசிபனைப் பற்றிய செய்தி கேட்டதிலிருந்து அவளிடம் பேசுவதை நிறுத்தி விட்டார். தன் அறையில் கிடக்கப் பிடிக்காமல் வெளி வாயிலுக்குச் சென்றாள் ரோகிணி. மித்திரையும் மெல்ல அவளோடு நடந்தாள்.

அரண்மனை முகப்பில் வரிசையாகப் பல குதிரை வீரர்கள் அணிவகுத்துச் சித்தமாக இருந்தனர். அவர்களுக்கு முன்னே இளங்கோ புரவியின் மீது சிலைபோல் வீற்றிருந்தான்! குதிரைகள் மெல்ல நகர்ந்தன.

“இளவரசர் கொடும்பாளூருக்குச் செல்கிறார். இளவரசி!”என்று இளங்கோவை ரோகிணிக்குச் சுட்டிக் காட்டினாள் மித்திரை.

இளங்கோவின் முகம் ஒருமுறைகூட மகிந்தர் மாளிகைப் பக்கம் திரும்பவில்லை. அவனும் அவனுடைய வீரர்களும் சென்ற பின்பு அரண்மனைக் கதவுகள் மூடிக்கொண்டன. இளங்கோவின் மனக்கதவும் அவ்வாறே ரோகிணிக்கு மூடப்பட்டு விட்டதா?

“அகந்தையைப் பார்த்தாயா மித்திரை? இளவரசரின் இறுமாப்பைப் பார்த்தாயா?”என்று பொங்கிவரும் கண்ணீரை அடிக்க முடியாமல் கேட்டாள் ரோகிணி. “நான் ஏமாந்துவிட்டேன் மித்திரை! நடந்ததெல்லாம் நடிப்பென்றும் துரோகமென்றும் எனக்கு இதுவரையில் தெரியவில்லை. துரோகம், துரோகம், மன்னிக்க முடியாத துரோகம்”என்று கதறினாள்.

“துரோகி அவனல்ல!”என்ற குரல் தலையிலடிப்பது போல் பின்புறமிருந்து கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தாள். மகிந்தர் அருகே நின்று கொண்டிருந்தார்.

“அப்பா!”என்று கத்தியபடியே அவர் கரங்களைப் பற்றினாள். அவர் அவளை உதறிக்கொண்டு விலகிச் சென்றார். ஆனால் ரோகிணி அவரை விடவில்லை. மித்திரை மெல்ல அங்கிருந்து நழுவிச் சென்றாள்.

“அப்பா! என்னை மன்னித்து விடுங்களப்பா! அவர்களுடைய வாழ்க்கையே பல ரகசியங்கள் நிறைந்த வாழ்க்கை என்று எனக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டதப்பா! கொடும்பாளூர்ச் சுரங்கவாயிலைப் போலவே அவர்களுடைய சொந்த வாழ்க்கையும் பயங்கரமானது அப்பா! எல்லாம் எனக்கு இப்போதுதான் தெரிகிறது.’’

மகிந்தரின் நெற்றிப் புருவங்கள் வளைந்தன. “கொடும்பாளூரில் சுரங்கவாயில் ஏது ரோகிணி? அந்தப்புர உள்வாயிலைச் சொல்கிறாயா?’’

“அவர் என்னெதிரிலேயே அன்றைக்கு உங்களை ஏமாற்றி விட்டார்.

உண்மையில் அதுதான் சுரங்கவாயில். மூவர் கோயில் வடக்கு மூலைப் பிரகார ஆலயம்தான் அதற்கு வெளியே செல்லும் வழி.’’

“என்ன?’’

“இவ்வளவுதான் அவர்களுடைய ரகசியமென்று நினைக்கிறீர்களா!

உலகத்தையே ஏமாற்றுவதற்காக அவர்கள் எத்தனை எத்தனையே வித்தைகளைச் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். கங்கைகொண்ட சோழபுரமென்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்கிறார்களே, அதன் பாதுகாப்பெல்லாம் ஏரிக்கு மத்தியிலுள்ள வசந்த மண்டபத்திற்குள்ளேதான் இருக்கிறது. அந்த மண்டபத்தின் நடுத்தூணை உடைத்து விட்டால் பிறகு கங்கை கொண்ட சோழபுரம் கங்கை வெள்ளத்துக்குள் முழுக வேண்டியதுதான். வீரமாம் வீரம்! இவர்களிடம் வீரம் ஏது? மறைந்திருந்து பாறையை உருட்டி நம்முடைய காசிபனைக் கொன்றதனால்தான் இவர்களுடைய வீரம் வெளிப்பட்டிருக்கிறது. நன்றி கொன்றவர்கள்! அன்றைக்கே ரோகணத்தில் நீங்கள் மரண தண்டனை விதித்தபோது நான் தடுத்தேன் பாருங்கள், அது என் தவறு! என் தவறு!”

மகிந்தரின் கரங்கள் தமது மகளை அன்போடு தழுவிக் கொண்டன. ‘பழிக்குப் பழி!’என்று அவர் நெஞ்சு துடித்தது. காசிபனின் பிரிவினால் ஏற்பட்ட துயரத்தைக்கூட அந்தக் கணப்பொழுதுக்கு அவர் மறந்து விட்டார். ஒரே சமயத்தில் இரண்டு மாபெரும் ரகசியங்கள் அவருக்குத் தெரிந்து விட்டன.

“மகளே! உனக்கு மட்டிலும் துயரம் இல்லாமலா இருக்கும்?’’என்று ரோகிணியின் கண்ணீரை மெல்லத் துடைத்தார் மகிந்தர்.

இந்தச் சமயத்தில் வாசற்கதவு நடுங்கியது. இருவரும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினார்கள். அங்கே அருள்மொழி திகைப்புடன் நின்று கொண்டிருந்தாள். நின்றவள் உள்ளே நுழையவில்லை. எத்தனை நேரமாக அவள் அங்கு வந்து நின்றாளோ?

“அக்கா!’’என்று ஓடிப்போய் அலறிக்கொண்டே அவளைக் கட்டிக் கொண்டாள் ரோகிணி.

“ரோகிணி! நான் அவ்வளவையும் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தேன்’’என்றாள் அருள்மொழி.

அதற்குள் மகிந்தரும் கந்துலனும் தங்கள் மத்திராலோசனையைத் தொடங்கிவிட்டார்கள். “பழிக்குப் பழி தெரிந்ததா, கந்துலா’’என்று அவன் காதோடு காதாகச் செய்தி கூறிக் கொண்டிருந்தார் மகிந்தர்.

ரோகிணி! அடிப்பாவி! நீ என்னசெய்து விட்டாய்? நீ என்ன செய்துவிட்டாய்?’என்ற அலறித் துடித்தது அருள்மொழியின் மனம்.

38. திருமொழியாள்

ரோகிணி தன் தந்தையிடம் சோழநாட்டுப் பாதுகாப்பு இரகசியங்களைக் கொட்டிக் கவிழ்த்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், எதிர்பாராதவாறு அங்கு அருள்மொழி வந்து சேர்ந்தாளல்லவா?

அவளைக் கண்டவுடன் பதறி எழுந்த மகிந்தர் தான் போகிற போக்கில் ரோகிணிக்குச் சைகை செய்து, ஒரு முக்கியமான எச்சரிக்கையோடு உள்ளே சென்றார். காசிபனின் மரணச் செய்தியைப் பற்றிய எச்சரிக்கை அது.

அந்தச் செய்தியை வெளியிட்டால் அதனால் தங்களுக்கே ஆபத்து என்பதால், அதை மறைத்து வைப்பதில் மிகவும் கவனமாக இருந்தார் மகிந்தர். ‘அந்தச் செய்தி அவருக்கு எப்படி எட்டியது? அப்படியானால் அவருக்கும் சதிக்கூட்டத்துக்கும் தொடர்பு உண்டா? காசிபனையும் தூண்டிவிட்டது மகிந்தராக இருக்குமோ?’-இது போன்ற ஐயங்கள் தஞ்சை அரண்மனையில் உள்ளவர்களுக்கு ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்பது மகிந்தரின் கவலை.

அவருடைய குமாரத்தி அதை இளங்கோவிடம் வெளியிட்டுவிட்ட விவரம் அவருக்குத் தெரியாது. ஆகவே, ‘உன் தம்பியின் முடிவு பற்றி இந்தப் பெண்ணிடம் வாய் திறக்காதே’என்று ரோகிணியைக் கண்களால் எச்சரித்துவிட்டுச் சென்றார்.

மகிந்தரின் எச்சரிக்கையைப் புரிந்து கொள்ளும் நிலையிலோ அதைப் பொருட்படுத்தும் நிலையிலோ ரோகிணி அப்போது இல்லை.

அருள்மொழியைக் கண்டவுடனேயே அவளுடைய முகம் வெளுத்துவிட்டது. உயிர் குன்றிவிட்டது. செய்யத்தகாத ஒன்றைச் செய்து கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் கையும் களவுமாக அகப்பட்டுக் கொண்டுவிட்ட உணர்ச்சி

ரோகிணிக்கு. நங்கையின் முகத்தில் விழிப்பதற்கு நடுநடுங்கிவிட்டாள் அவள்.

அவளுடைய நடுக்கத்திலிருந்து அதை விடுவிப்பவள் போல், அருள்மொழி ரோகிணியை அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டு ரோகிணியின் அறைக்குச் சென்றாள். அருகில் அவளை அமர்த்திக்கொண்டு, குனிந்திருந்த ரோகிணியின் முகத்தைப் பரிவோடு உயர்த்தினாள். அருள்மொழியின் கரத்தில் ரோகிணியின் கண்ணீர்த் துளிகள் பொலபொலவென்று உதிர்ந்து சிதறின.

"ரோகிணி! இருந்தாற் போலிருந்து உனக்கு என்ன நேர்ந்துவிட்டது?'' ரோகிணி தனக்குள் பொருமினாளே தவிர, வாய் திறக்கவில்லை.

"சொல் ரோகிணி! நாங்கள் உனக்கு என்ன தீங்கு செய்துவிட்டோம்? எதற்காக நீ எங்களுடைய நாட்டு ரகசியங்களை உன் தந்தையிடம் கூறிக்கொண்டிருந்தாய்? எனக்குக்கூடத் தெரியாத அரசியல் அந்தரங்கச் செய்திகளை நீ எப்படித் தெரிந்துகொண்டாய்? இப்போது ஏன் அதை அவரிடம் கூறினாய்? உன்னுடைய நோக்கந்தான் என்ன ரோகிணி?''

ரோகிணியைப் பற்றிக்கொண்டு உலுக்கினாள் அருள்மொழி. அவள் குரலில் அன்பு மட்டுமல்ல; கண்டிப்பும் கடுமையும் கலந்திருந்தன.

ரோகிணி அதற்கும் வாய் திறக்கவில்லை.

"ரோகிணி! நீ செய்திருப்பது வெறும் குற்றமல்ல, மிகப் பெரிய குற்றம்! பாவம் ரோகிணி! மகாப் பாவம்! கோடிக்கணக்கான மக்களின் உயிர், உடமை, மானம் இவைகளைக் காற்றில் பறக்கவிட எப்படித்தான் நீ மனம் துணிந்தாயோ?''

ரோகிணியின் இதழ்கள் துடித்தன. "அக்கா! எல்லாம் அந்தக் கொடும்பாளூர் இளவரசரால் வந்த வினை அக்கா! என் காசிபனை - அவர் கொன்றுவிட்டாரக்கா!''என்று குமுறினாள்.

"என்ன, உன் தம்பியைக் கொன்றுவிட்டாரா? இருக்கவே இருக்காது!

யாரோ உன்னிடம் பொய் கூறியிருக்கிறார்கள். அவரையா நீ குறை சொல்கிறாய்? உன்னைவிட அவரை எனக்குப் பல ஆண்டுகளாய்த் தெரியும். ஒருக்காலும் அவர் இந்த இழிசெயலைச் செய்திருக்க மாட்டார்!''

“உண்மைதான், அக்கா!''

“இல்லை! கொடும்பாளூர் இளவரசரின் வெளித் தோற்றந்தான் கொடுமையானது. கடுமையான பாறைக்கிடையில் கசிந்துருகும் குளிர் அருவியை நீ பார்த்திருக்கிறாயா? அது போன்று நெக்குருகும் அன்பு மனம் கொண்டவர் அவர். பாறையைக் கண்டு நீ பயந்துவிட்டாய்; அன்பருவியின் அருமையை நீ இன்னும் உணரவில்லை.''

அருள்மொழியின் கூற்று மெய்யாக இருக்கவேண்டும் என்று தவியாய்த் தவித்தது ரோகிணியின் மனம். என்றாலும் இளங்கோ அவனைக் கொன்றிருக்க மாட்டான் என்று நம்புவதற்கும் அவள் சித்தமாக இல்லை.

“அவரே அதை என்னிடம் ஒப்புக் கொண்டுவிட்டார், அக்கா! அதன் பிறகுமா நீங்கள் நம்ப மறுக்கிறீர்கள்? உங்களுக்குத் தெரிந்த அளவு எனக்கு அவரைத் தெரியாவிட்டாலும் காசிபனிடம் அவருக்கிருந்த வெறுப்பை நான் அறிவேன் அக்கா!''

அருள்மொழியின் தலையில் அந்த மாளிகையே பெயர்ந்து விழுந்தாற்போலிருந்தது. அதுவரையில் ரோகிணி தலை குனிந்தது போக, இப்போது அருள்மொழி தலைக்குனிந்தாள். ரோகிணியின் துயரத்தை அவளால் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது. அருள்மொழி பேசமுடியாது தடுமாறினாள்.

“என்னுடைய நிலையில் நீங்கள் இருந்தால் என்ன செய்வீர்கள், அக்கா?''என்று கேட்டாள் ரோகிணி.

மறுமொழி கூறத் தயங்கினாள் அருள்மொழி. அந்தத் தயக்கத்தால் துணிவுபெற்ற ரோகிணி, “சொல்லுங்கள்

அக்கா? நீங்களாக இருந்தால் என்ன செய்வீர்கள்?’’என்று மீண்டும் அவளைக் கேட்டாள்.

அருள்மொழி ஒருகணம் தன்னை அவளுடைய நிலையில் வைத்துப்

பார்த்துச் சிந்தனை செய்தாள். இளகிப் போய்ப் பாகாய் நெகிழ்ந்து கொண்டிருந்த அவள் மனம் திடீரென்று இரும்பாக மாறிவிட்டது.

“ரோகிணி! உன்னுடைய துன்பத்தையெல்லாம் சிறிது நேரம் மறந்து நான் கூறுவதைக் கவனமாகக் கேட்டுக்கொள்’’என்று அருள்மொழி தொடங்கவே, அவளுடைய குரலில் ஒலித்த உறுதி ரோகிணியை என்னவோ செய்தது.

“முதலில் உன்னுடைய நிலையில் நான் இருந்திருந்தால் என் மனத்தை வேற்று நாட்டு ஆடவரிடம் ‘பறிகொடுப்பதற்கு’முன்பு ஓராயிரம் முறை சிந்தனை செய்திருப்பேன். அதன் பின்விளைவுகளை எண்ணிப் பார்த்திருப்பேன். தக்கவர்களிடம் ஆலோசனை கேட்டிருப்பேன். பிறகு ஒரு முடிவுக்கு வந்திருப்பேன்.’’

“எந்த முடிவுக்கு வந்திருப்பீர்கள், அக்கா?’’என்று கேட்டாள் ரோகிணி.

“முடிவு என்பது இரண்டில் ஒன்றுதானே? ஒன்று அவரை ஏற்றுக்கொள்ளுவதனால் அவரை அவரது குறைவு நிறைவுகளோடு அப்படியே முழு மனத்தோடு ஏற்றுக்கொள்ளுவது. இல்லையென்றால், நமது பிறப்பு, வளர்ப்பு, ஆசாபாசங்கள் இவை அவருக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டிருக்கு மென்றால் அவரை மறந்துவிடுவது. ஆண்கள் மரங்கள்! நாம் கொடிகள். கொடிகள் தான் மரங்களை வளைத்துக்கொள்ளுமே தவிர, மரங்கள் கொடிகளைச் சுற்றி வளைவதில்லை. அவைகள் வளையவும் கூடாது!’’ “நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள், அக்கா?’’என்று பதறினாள் ரோகிணி.

“நான் இந்த நாட்டுப் பரம்பரை வழக்கத்தைத்தான் சொல்லுகிறேன். ஒருத்தி ஒருவரை மனத்தால் தலைவராக வரித்துவிட்டால், பின்னர் அவருக்கு எதிராகத் திரும்பி அவருடைய நாட்டு ரகசியங்களை யாரிடமும் வெளியிட மாட்டாள். அவர் அவளுடைய தம்பியைக் கொன்றிருந்தாலும் சரி, தந்தையைக் கொன்றிருந்தாலும் சரி, நானாக இருந்தால் என் தலைவருக்குப் பின்புதான் நிற்பேன். அவருடைய நலனை நினைப்பவர்கள் என் உறவினர்கள்; அவரை வெறுப்பவர்கள் யாரானாலும் சரி, அவர்கள் என் பகைவர்கள்!”

“அக்கா!”என்று அலறினாள் ரோகிணி.

“தெரிந்துகொள் ரோகிணி! இந்த நாட்டில் பெண்ணுக்குக் கடவுள் கூடக் கணவனுக்குப் பிறகுதான். ஆண்கள் இந்த நாட்டில் பெண்களை மறந்து விட்டுத் துறவு பூண்டிருக்கிறார்களே தவிர, பெண்கள் ஆண்களைத் துறந்துவிட்டுக் கடவுளிடம் கூடச் சென்றதில்லை. அப்படிச் சென்றவர்களை நாங்கள் போற்றுவதில்லை.”

ரோகிணிக்கு மெய்சிலிர்த்தது.

“ரோகிணி! நான் என்னுடைய நிலையைச் சொல்லி விட்டேன். இப்போது உன்னிடம் கேட்கிறேன். நீ மெய்யாகவே கொடும்பாளூர் இளவரசர் மீது அன்பு வைத்திருக்கிறாயா? அன்பென்றால் பொறுப்பில்லாத கடமைகளில்லாத வெளி மனத்தின் இன்ப உணர்ச்சி என்று பொருளில்லைபொறுமையிருக்கிறதா உனக்கு அவரிடம் அன்பு செலுத்துவதற்கு?”

“வேண்டாம் அக்கா; இப்போது என்னிடம் ஒன்றுமே கேட்காதீர்கள். என்மீது சிறிது இரக்கம் காட்டுங்கள்”என்று கெஞ்சினாள் ரோகிணி.

அருள்மொழிக்கு ரோகிணியின் துன்பம் தெரியாமலில்லை. அவள் குரல் தழுதழுத்தது. “ரோகிணி உன் மீது எனக்கு அன்பில்லாவிட்டால் நீ உன் தந்தையிடம் கூறிய செய்திகளைக் கேட்ட பிறகும் நான் உன் முகத்தில் விழித்திருக்க மாட்டேன். அந்தச் செய்திகளை உனது

நன்மைக்காக நான் இப்போது யாரிடமும் வெளியிடவில்லை. நீயும் உன் தந்தையிடம் கூறிக் கவனமாக இருக்கச் சொல் - இப்போது உன் முடிவைக் கூறிவிடு. காசிபனை இழந்து விட்டதற்காகக் கொடும்பாளூர் இளவரசரையும் மறந்துவிடப் போகிறாயா?''

“முடியாது அக்கா! அவரை மறக்க முடியாது!''என்று இரைந்து கத்தினாள் ரோகிணி.

“மறக்க முடியாதென்றால் அவரை வெறுப்பதை அடியோடு நிறுத்திவிடு.

பெற்ற இடத்துப் பாசமும் பிறிதோர் இடத்துத் தலைவனின் அன்பும் ஒன்றாகப் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடியவர்கள் பாக்கியசாலிகள். அந்தப் பாக்கியம் கிடைக்கவில்லையென்றால், அப்போது இரண்டில் ஒன்றை மறந்து விடுவதே உத்தமம். இரண்டையுமே விரும்பினால் இரண்டுமே கிடைக்காமற் போகலாம்!''

மளமளவென்று கண்ணீர் சொரிந்தாள் ரோகிணி. அவளுடைய கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு, “ரோகிணி! நீ ஒன்றை இழந்துவிட்ட துன்பத்தில் மற்றொன்றையும் இழந்து விடப் பார்க்கிறாய். வேண்டாம்! வெண்ணெய் திரண்டுவரும் நேரத்தில் தாழியை உடைத்து விடாதே!” என்று கூறினாள் அருள்மொழி.

பாவம் அருள்மொழிக்கு அவள் ஏற்கெனவே தாழியைச் சுக்கு நூறாக உடைத்தெறிந்து விட்டாள் என்பது தெரியாது. கொடும்பாளூர்க் கோமான் அவளிடம் கொன்றை மரத்தடியில் பட்ட துன்பங்களை அருள்மொழி அறியவில்லை.

நேரம் சென்றது. இரண்டு பெண்களுமே இரண்டு சிலைகளாக அமர்ந்து தங்கள் மனத்தைத் துருவிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அருள்மொழி வேறு ஏதேதோ விஷயங்களை ரோகிணியிடம் பேசவேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டு வந்தாள். ரோகிணியின் மனப்போக்கில் தெளிவற்ற நிலையைக் கண்ட பிறகு அவளிடம் வேறு எதுவுமே பேசத் தோன்றவில்லை. ‘விதி

என்பது இப்படித்தான் குறுக்கிடும் போலும்!’என்று தங்களுக்குள் இரண்டு பெண்களும் ஒரே சமயத்தில் நினைத்துக் கொண்டார்கள்.

அறைக்கு வெளியே கூடத்தில் ஏதோ குரல்கள் கேட்டன. இருவருமே ஒன்றாக எழுந்து வந்து பார்த்தனர்.

சக்கரவர்த்திகளே அங்கே நேரில் வந்து மகிந்தரைச் சோழபுர விழாவிற்குக் குடும்பத்தோடு வருமாறு அழைத்துக் கொண்டிருந்தார். மகிந்தர் தனது மகிஷியாரின் உடல் நலனைக் காரணமாகக் கூறிப் பணிவோடு மறுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

ரோகிணியைக் கண்ட மாமன்னர், “அப்படியானால் நங்கையோடு ரோகிணியையாவது அனுப்பி வைக்கலாம்”என்றார். ரோகிணியும் அனுமதி வேண்டி ஆவலோடு தன் தந்தையின் முகத்தை நோக்கினாள்.

“ரோகிணியின் துணை இங்கு அவள் அன்னைக்கு ஆறுதல் தரும். மன்னிக்க வேண்டும், சக்கரவர்த்திகளே!”என்றார் மகிந்தர்.

“அப்படியானால் ஒன்பதாவது நாள் விழாவுக்காவது அனைவரும் வந்து சேருங்கள். வல்லவரையர் இங்குதான் இருக்கிறார், அவரோடு புறப்பட்டு வாருங்கள்.” மகிந்தர் மறுக்கவுமில்லை; உடன்படவுமில்லை.

மறுநாள் பொழுது புலரும் சமயத்தில் தஞ்சையிலிருந்து அரச குடும்பங்கள் அனைத்தும் சோழபுரத்துக்குக் கிளம்பின. இந்தக் காட்சியைக் கண்ணுற்ற ரோகிணி தன் உள்ளக் குமுறலை அடக்க முடியாதவாறு வேதனையுற்றாள்.

ரதத்தின் ஓரத்தில் அமர்ந்திருந்த அருள்மொழியின் விழிகளிலும் ரோகிணிக்காகக் கண்ணீர்த்திரை படர்ந்திருந்தது.

39. ஒரு குடம் கங்கை

கங்காபுரியில் வந்து கூடும், ராஜபாட்டைகள், நெடுஞ் சாலைகள், காட்டு வழிகள், ஒற்றையடிப் பாதைகள் அனைத்துமே புதுவெள்ளப் பெருக்கெடுத்த நதிகளாக மாறி மக்களை அங்கே திரட்டிக் கொண்டு வந்தன. சாலைகள் தோறும் சாரை சாரையாக மனிதர்கள், மாட்டு வண்டிகள் பூட்டிய, ரதங்கள், பல்லக்குகள்!

சோழபுரத்தின் திருவிழாவோ சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் புது வாழ்வுப் பொன்விழா! அதற்காக ஐந்து காதம் பத்துக் காதம் தொலைவிலுள்ள நாடு நகரங்களிலிருந்தெல்லாம் மக்கள் கூட்டம் புறப்பட்டது.

விழாவுக்கு முதல்நாளே கங்கைப் புதுநகரம் அலைமோதும் வங்கப் பெருங்கடலாகிவிட்டது. நகரத்தில் நிறைந்து விட்டவர்கள் ஒரு பகுதி என்றால், நிறைவு காண வந்து கொண்டிருந்தவர்களோ ஒன்பது பகுதி. ஒன்பது நாள் விழாவல்லவா!

கோயிலின் கும்பாபிஷேகத் திருவிழா, புதுநகர் புகுவிழா. கங்கை நாடு கொண்ட வெற்றிவிழா!

தெருக்கள்தோறும் ஆடல்கள், பாடல்கள், கூத்துக்கள், குதூகல நிகழ்ச்சிகள்! திரும்பிய பக்கமெல்லாம் மக்களின் வசதிக்காக அன்னசத்திரங்கள், உறைவிடங்கள், மறைவிடங்கள்! எங்கு நோக்கினும் இயல், இசை, நாடகத் தமிழின் இன்ப முழக்கம்!

லட்சோப லட்சம் மக்களின் பக்திப் பரவசக் கண்ணீர் பொழியக் கங்கை கொண்ட சோழீசுவரருக்குக் கங்கை நீரால் மகா கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது. உயர்ந்த கோயில் கோபுரத்தின் உச்சியைப் போலவே தங்களது சோழவள நாடும் உலகின் கண் உயர்ந்து விளங்குவதைக் கண்டு பூரிப்படைந்தனர் அங்கு கூடி நின்ற தமிழ்ப் பெருமக்கள்.

கோயிலுக்குள் நுழைவதற்கு முன்பு மாமன்னர் திருச்சிற்றம்பலச் சிற்பியாரோடு அதன் வெளிப் பிரகாரத்தை வலம்வரத் தொடங்கினார். சிற்பியாரின் உடலில் அப்போது ஊனில்லை. உயிரும் அதன் ஒளியுமே அவர் கண்களில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தன. கடுமையான விரதம், ஏகாக்கிரகச் சிந்தனை, ஓயாத உழைப்பு இவ்வளவுமாகச் சேர்ந்து அவரை நடப்பதற்குக் கூடச் சக்தியற்றவராகச் செய்திருந்தன. மாமன்னரின் கைத்தாங்கலில் அவர் மெல்ல ஊர்ந்து வந்தார்.

சுற்றுப் பிரகாரத்தில் தோன்றிய ஒவ்வொரு சிற்பமும் மாமன்னரிடம் ஒரு கவிதை பாடியது. ஒவ்வொரு சிற்பத்தின் முன்பும் சிலை போல் நின்றுவிட்டு, சண்டேசுவர அநுக்கிரக மூர்த்தியின் அருகில் வந்தார் சக்கரவர்த்தி. மெய் சிலிர்த்தது அவருக்கு. கைத்தாங்கலில் வந்த சிற்பியாரின் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டார். பேச நா எழவில்லை.

சிற்பியாரே பேசினார், "சக்கரவர்த்திகளே, எம்பெருமானின் தாள் பணிந்து நிற்கும் சண்டேசுவர மூர்த்தியை நான் கற்பனை செய்வதற்கு வித்தாக இருந்தவர்கள் தாங்கள்தாம். இங்கு நான் சிற்பத்தில் தங்களையே காணுகின்றேன். தங்களுடைய நெடுநாள் ஆட்சியில் தாங்கள் இதுவரை பெற்ற வெற்றிகளுக்காகவும், இனிப் பெறவிருக்கும் வெற்றிகளுக்காகவும் இறைவனே மனமகிழ்ந்து தங்கள் சிரத்தில் வெற்றி மாலை சூடுவதுபோல் கற்பனை செய்திருக்கிறேன். என்னுடைய ஆத்ம நிறைவுக்காகத் தங்களின் கட்டளை பெறாமல் நான் செய்த சிற்பம் இது. தாங்கள் இதற்காக என்னை மன்னித்தருள வேண்டும்." சக்கரவர்த்தி சிற்பியாரின் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினார்.

"ஆமாம்! தங்களது திருஉருவத்தை இங்கு செலுக்கி வைப்பதற்குத் தாங்கள் எனக்கு அநுமதி அளிக்கவில்லை. தங்கள் முகத்தைக் காணமுடியாவிட்டாலும் கலையுள்ளம் கொண்டவர்களுக்குத் தாங்கள் அகம் தெரிய

வேண்டுமல்லவா? எதிர்காலத்தில் வரும் கலைஞர்கள் அதைக் கண்டு கொள்வார்கள்.''

“சிற்பியாரே, நான் எத்தனையோ நாடுகளை வென்றவன்தான். அனால் தாங்கள் என்னையே வென்று விட்டீர்கள். முடிசூடிய மன்னனாக இருந்தாலும், மன்னாதி மன்னர்களுக்கெல்லாம் தலைவனான எம்பெருமானுக்கு அடிமைதான் என்ற பேருண்மையை இங்கு நிலைநாட்டி விட்டீர்கள். கலைஞர்கள் கடவுளுக்கு அடுத்தவர்கள் அல்லவா? என்னுடைய பிறவிப் பயனை என் கண்ணெதிரில் காட்டிவிட்டீர்கள், கலைஞரே!''

“நான் என் பிறவிப் பயனைப் பெற்றுவிட்டேன்!''என்று உள்ள நிறைவோடு பெருமூச்சு விட்டார் திருச்சிற்றம்பலச் சிற்பியார்.

“தாங்கள் பயன் பெற்றுவிட்டீர்கள், மெய்தான். ஆனாலும் தங்களுக்கு என்னுடைய நன்றிக்கடன் ஒன்று இருக்கிறதே! அதை எப்படிச் செலுத்துவது? தங்களது கலைத்திறனுக்கு ஈடான வெகுமதி எதுவென்றே எனக்குத் தோன்றவில்லை. தங்களுக்கு எது விருப்பமோ அதை இப்போதே கேட்டுப் பெறுங்கள்! இப்போதே கேளுங்கள், சிற்பியாரே!'' சிற்பியார் ஒருகணம் சிந்தனை செய்துவிட்டுக் கூறினார்.

“என் வாழ்வில் எனக்கு ஒரு குறையுமில்லாமல் தாங்கள் செய்து வைத்திருக்கிறீர்கள். இந்த நகரமும் சிவாலயமும் முடியும் வரையில் நான் உயிர்வாழ விரும்பினேன். அந்த ஆசையும் இறைவன் திருவருளால் நிறைவேறி விட்டது. இன்னும் ஓரிரு நாட்களோ, வாரங்களோ, மாதங்களோதான் என்னுடைய காலம்.''

“சிற்பியாரே!''மன்னாதி மன்னர் பதறினார்.

“மெய்தான்! இப்போதே இறைவனின் அழைப்பு என் செவிகளில் ஒலிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அவருடைய திருவடி சேரும் நாளில், தாங்கள் பெற்றுத்தந்த வெற்றியில் எனக்கும் பங்கு வேண்டும்.'' மாமன்னர் யோசனை செய்தார். “வெற்றியில் பங்கா?''

“என் உயிர் பிரிந்தவுடன் என் பூத உடலுக்கு ஒரு குடம் கங்கை நீர் வேண்டும். இந்தப் பிறவியில் நான் தெரிந்தோ தெரியாமலோ செய்த குற்றங் குறைகளைக் கங்கை நீரால் கழுவிக்கொண்டு நான் இறைவனிடம் செல்ல விரும்புகிறேன். இந்தப் பேராசைக்காரனுக்கு ஒரே ஒரு குடம் கங்கை நீர் பரிசளிப்பீர்களா?” சிற்பியார் சமைத்துவிட்ட சித்திரமாகி நின்றார் சக்கரவர்த்தி. மாடமாளிகைகள், கூட கோபுரங்கள், மாபெரும் கற்றளி, கடல் போன்ற ஏரி இவ்வளவையும் தோற்றுவித்த சிற்றம்பலனாரின் ஆசை அவரையே எங்கேயோ வானத்துக்குக் கொண்டு சென்றது; ஒரு குடம் கங்கை நீர்!

“கங்கை நீரின் பெருமையை இப்போதுதான் நான் அதிகமாக உணருகிறேன், சிற்பியாரே. தாராளமாகத் தங்கள் விருப்பம் நிறைவேறும். இந்தப் பரிசளிப்பை ஒரு விழாவாகவே நடத்துவோம். பட்டத்து யானைமீது கங்கை ஊர்வலமாக வந்து தங்கள் மாளிகைக்குச் சேருவாள்!”

சிற்பியார் உணர்ச்சிப் பெருக்கோடு சக்கரவர்த்திகளைச் சிரம்தாழ வணங்க முயன்றார். சக்கரவர்த்திகளோ அவரைத் தடுத்து நிறுத்தித் தமது மார்புறத் தழுவிக் கொண்டார்.

கொடும்பாளூர் நகரத்தில் முக்கால் பகுதிக்குமேல் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்குச் சென்றுவிட்டதால் நகரத்தின் தெருக்கள் சந்தடியின்றிக் கிடந்தன. முதியவர்கள், கன்றுகாலிகளைக் கட்டிக் காக்கும் பணியாட்கள், நெடுந்தொலைவுப் பிரயாணம் செய்ய முடியாதவர்கள் ஆகியோரே நகரத்தில் எஞ்சியிருந்தனர். காவல் வீரர்களின் நடமாட்டம் மற்ற நாட்களைவிட மிகுதியாக இருந்தது. நகரத்தின் நான்கு எல்லைகளைச் சுற்றிலும் சிற்சில வீரர்கள் உளவறியச் சென்றிருந்தார்கள். அரண்மனையின் கோட்டையை அடுத்த ஆயிரம் குதிரை வீரர்கள் ஆயுதம் தாங்கிச் சித்தமாக இருந்தனர்.

இளங்கோ அங்கு வந்து சேர்ந்து ஐந்தாறு தினங்களாகி விட்டன. இந்த ஐந்தாறு தினங்களிலும் அவன் மாங்குடி

மாறனிடம் ஐந்தாறு முறைகூட முகம் கொடுத்துப் பேசவில்லை.

இரவு வேளைகளில் இளங்கோ உறங்குவதில்லை என்பதும் மாறனுக்குத் தெரியும். எத்தனை தினங்களுக்குத் தான் அவனால் பொறுக்க முடியும்?

ஆறாவது நாள் இரவில் பால் பொழியும் நிலவில் மாறன் மனம் துணிந்து இளங்கோவிடம் பேச்சுக் கொடுத்தான்.

“இளவரசே!” தலைதூக்கிப் பார்த்தான் இளங்கோ.

“சோழ சாம்ராஜ்யம் முழுவதுமே சில தினங்களாக ஆனந்தக் களியாட்டத்தில் மூழ்கியிருக்கிறது. நாம் அனைவருமே குதூகலத்துடன் இருக்கவேண்டிய சமயம் இது. மாபெரும் சாதனைகளை நிறைவேற்றி வந்திருக்கிறார் நம் சக்கரவர்த்திகள். இந்த நிலையில் தாங்கள்...”

மாறனை அருகில் அழைத்து, அவனுக்குப் புல் தரையைச் சுட்டிக் காட்டினான் இளங்கோ. அதுவரையில் அவனுக்குள் குமுறிக் கொண்டிருந்த எண்ணங்கள் அப்போது அவனிடமிருந்து விடுதலை பெறத் துடித்தன.

“மாறா என்னுடைய மனத்திலும் ஓரளவு இந்தக் குதூகலம் குடிகொண்டிருப்பதால்தான் இன்னும் நான் என் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு பொறுமையோடு இருக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் இதற்குள் ஒருத்தியைச் சித்திரவதை செய்து எமனுலகுக்கு அனுப்பியிருப்பேன்!”

“ரோகணத்து இளவரசியாரைச் சொல்லுகிறீர்களா?”

“ஆமாம்.”

“நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். பயங்கரமாக ஏதாவது நடைபெற்றிருக்க வேண்டுமென்று சந்தேகப்பட்டேன்.”

“இனி நடப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை, எல்லாமே முடிந்து விட்டது.” “என்ன கூறுகிறீர்கள், இளவரசே!”என்று துடித்தான் மாறன்.

“ஆமாம், சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்ததைப் போல் மீண்டும் நான் அமைதியாக இருக்க விரும்புகிறேன். அமைதி எனக்குப் போர்க்களத்தில்தான் கிடைக்கும். விழா முடிந்தவுடன் என்னைக் கடாரத்துக்கு

அனுப்புவதாக வாக்களித்திருக்கிறார் மாமன்னர். இன்றே அனுப்பி வைத்தால்கூட நான் மகிழ்ச்சியடைவேன்!”

“தங்களுடைய திருமணம்?”

வருத்தமுடன் சிரித்தான் இளங்கோ. “திருமணப்பெண் எனக்குக் கடாரத்தில் காத்திருக்கிறாள். அவள்தான் வெற்றித் திருமகள். வெற்றி பெற்றால் அவளை மணந்து விடுவேன். இல்லாவிட்டால், அவளுக்காக வீரசொர்க்கம் செல்வேன்.”

“வேண்டாம் இளவரசே! மனமுடைந்து தகாதசொல் கூறாதீர்கள். எதிலும் எப்போதும் தங்களுக்கு வெற்றியே கிடைக்கும்”என்றான் மாறன்.

“போர்க்களங்களில் வெற்றி கிடைக்கலாம். ஆனால்...”இளங்கோவின் குரல் தழுதழுத்தது.

மாறன் பதறினான். தாவிச் சென்று இளங்கோவின் கரங்களைப் பற்றினான்.

“இந்த நிலையில் தங்களிடம் நான் வந்ததே தவறு. என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள், இளவரசே! கடாரத்துக்கு என்னையும் மறவாமல் அழைத்துச் செல்லுங்கள். எப்போதும் தங்களுடன் இருந்து தங்கள் பணியிலேயே செஞ்சோற்றுக் கடன் தீர்க்கச் செய்யுங்கள்.”

இந்தச் சமயத்தில்...

அரண்மனையின் வெளிக்கோட்டைக் கதவுகள் அவசர அவசரமாகத் திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டது. குதிரை ஒன்று வேகமாக அவர்களை நோக்கி விரைந்து வந்தது. அதிலிருந்து குதித்த ஒருவன் இளங்கோவை நாடி ஓடி வந்தான்.

அவன் கூறிய செய்திகள் பயங்கரமான செய்திகள்.

அவ்வளவையும் கேட்டுவிட்டு, “உடனே ஆயிரம் குதிரை வீரர்களையும் சோழபுரம் நோக்கி அனுப்பி வை! மற்ற வீரர்கள் அனைவரையும் ஆங்காங்கே பிரித்து அனுப்பு! நீங்கள் யாவரும் முதலில் செல்லுங்கள்; இதோ நானும் கிளம்புகிறேன்”என்று துடித்துக்கொண்டு எழுந்தான் இளங்கோ. படைத் தலைவன் கட்டளையைப் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பிச் சென்றான்.

“புறப்படு, மாறா!”

“நாம் அனைவருமே புறப்பட்டு விட்டால் கொடும்பாளூருக்குக் காவல்?”

சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் தலைநகரம் பெரிதா, இல்லை, அதற்குள் அடங்கிய இந்தக் கோனாடு பெரிதா?”

“சித்தம் இளவரசே!”என்று தணிந்துவிட்டான் மாறன்.

என்றாலும், ஒரு கடமையை அவன் மறக்கவில்லை. “சக்கரவர்த்திகள் நம்மை இங்கே இருக்கும்படிக் கட்டளை இட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களது கட்டளையை மறந்து...’

அவனுடைய சொல்லுக்குச் செவி சாய்க்கும் பொறுமை இளங்கோவுக்கு இல்லை. சோழபுரம் பாதையில் விழாக் கூட்டத்துடன் மாற்றுடையில் செல்லும் பகைவர் கூட்டம்தான் அப்போது அவன் கண்முன் நின்றது. பெயரளவுக்கு ஒரு சிறு படையை அங்கே நிறுத்திவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டான்.

ஆயிரம் குதிரைகள் சென்ற இரண்டு நாழிகைப் பொழுதுக்குப் பிறகு, இரண்டு குதிரைகள் மட்டும் கொடும்பாளூரை விட்டுத் தனியே வடக்கில் சென்றன. அதைக் கண்ட கோனாட்டின் தலைநகரம் ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்டு நின்றது, அந்த இரவு வேளையில்.

40. நெருப்பும் இருளும்

தனது இன்ப துன்பங்களிலெல்லாம் பங்குகொண்டு தன்னைப்போலவே ஆகிவிட்ட சரக்கொன்றை மரத்தடிக்கு மித்திரையுடன் போய்ச் சேர்ந்தாள் ரோகிணி. அந்த இடத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தபோது அவளுடைய மனச் சுமை இரு மடங்காகியது.

சில தினங்களுக்கு முன்பு வரையில் அங்கே பொன் மலர்கள் பூத்துச் சொரிந்தன. செந்தளிர்கள் குறுநகை புரிந்தன. இயற்கைத்தேவி அதில் பொன்னூஞ்சல் ஆடிக்களித்தாள். இப்போது...?

நீண்ட பெருமூச்சு ரோகிணியின் இதயத்தை அறுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தது. நினைவு தடுமாறிய நிலையில் மரத்தின் மீது சாய்ந்தாள். சுருக்கென்று ஏதோ ஒன்று அவள் தோளைக் குத்திக் கிழித்தது. அதிலிருந்து இரத்தமும் பெருக்கெடுத்தது.

ரோகிணிக்கு வலி தெரியவில்லை. இரத்தக் கசிவையும் அவள் கவனிக்கவில்லை.

பதறிக்கொண்டு அதைத் துடைத்துவிடப் போனாள் மித்திரை. அவள் பரிவைக் கண்டு துயரத்துடன் சிரித்தாள் ரோகிணி.

“இரத்தம் கொட்டுகிறது, இளவரசி?”

“கொட்டாமல் என்ன செய்யும்? நான் ஒடித்த மரக்கிளை என்னையே வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறது! நன்றாக என்னைப் பழிவாங்கிக் கொள்ளட்டும்; -நானே இதயத்தைக் குத்திக் கிழித்துக்கொண்டு விட்டேன், மித்திரை! நானே இதன் அழகையெல்லாம் அழித்து விட்டேன்!”

காய்ந்துபோய்க் கீழே சருகாய்க் கிடந்த மலரிதழ்களை வாரியெடுத்தாள் ரோகிணி. ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் அதில் உதிர்ந்தது.

மித்திரைக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. சரஞ்சரமாகப் பூத்து நின்ற போது அந்த மரத்தை அவள் பார்த்திருக்கிறாள். “நீங்களா இப்படிச் செய்தீர்கள்?”என்று வெகுண்டு போய்க் கேட்டாள்.

ரோகிணியின் நினைவு அதற்குள் மாற்றமடைந்து, “நான் ஒடித்தேனா? யார் அப்படிக் கூறியது. இல்லவே இல்லை. காசிபன் இருக்கிறானே; அவன்தான் இவ்வளவையும் ஒடித்தான், முறித்தான், அழித்தான்! இந்தச் சொர்க்கத்தை நரகமாக்கியவன் அவன்தான்!... எனக்கு எதுவுமே தெரியாது மித்திரை!”ரோகிணியின் குரல் தழுதழுத்தது; அவள் தொண்டையை அடைத்தது.

மித்திரை பயந்தாள். ‘இளவரசியாருக்குச் சித்தப் பிரமை ஏற்பட்டு விட்டதா?’

“இளவரசி! திடீரென்று உங்களுக்கு என்ன நேர்ந்துவிட்டது?”

மித்திரையின் கேள்வி ரோகிணியின் செவியில் விழவில்லை.

தன்னுடைய உலகத்தில் மூழ்கியிருந்த அவள், “மித்திரை! கொடும்பாளூர் இளவரசரின் இதயம் அன்பு பொங்கும் அருவியாமே! அது மெய்தானா? பாவம் நங்கையார் கூறியதெல்லாம் உனக்கு எப்படித் தெரியும்? இவ்வளவு நாள் பழகியும் நானே அவரை அறிந்துகொள்ளவில்லை”என்று தனக்குத்தானே பேசுவதுபோல் கூறினாள்.

“நீங்கள் கூறுவதொன்றும் எனக்கு விளங்கவில்லை, இளவரசி”என்றாள் மித்திரை.

“போனால் போகிறது! நீ இந்த மரத்தடியை இதற்கு முன்னார் பார்த்திருக்கிறாயா? முன்பு இருந்ததுபோல மீண்டும் இங்கே பசுமை நிழல் பரவுமா? பொன்மலர் சொரியுமா? பூஞ்சிட்டுப் பாடுமா? தென்றல் தவழுமா?

தேன்துளி சிந்துமா-சொல், மித்திரை.”

மரத்தைப் பார்த்துவிட்டு மங்கையை நோக்கினாள் மித்திரை. “இளவரசி! பட்டமரந்தான் தழைக்காது, ஆனால் இது பச்சைமரம். பேணி வளர்த்தால் இதில் மறுபடியும் மலர் சொரியும்.’’

ஆனந்த வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து வழிந்தது, ரோகிணியின் விழிகளில்.

“மித்திரை! நீ என் உயிருக்குயிரானவள். நீ கூறியது மட்டிலும் மெய்யாகிவிட வேண்டுமென்று புத்தபிரானை வேண்டிக் கொள். நான் இனி அதை என் கண்ணீராலேயே வளர்க்கப் போகிறேன். தினந்தோறும் இங்கு வந்து கண்ணீர் சொரிகிறேன்.’’

“இவ்வளவும் எதற்காக இளவரசி?’’

“எதற்காகவா? எல்லாம் என் இளவரசருக்காகத்தான். சோலைவனத்தைப் பாலைவனமாக்கிவிட்டேனல்லவா? அப்பாவத்துக்கு இங்கே கண்ணீர் சொரிந்தால் போதாது. செந்நீர் கொட்டி இதை முதலில் வளர்த்துவிட வேண்டும். பிறகு இளவரசரை அழைத்து அவர் பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டு கதறவேண்டும், ‘இளவரசே! இந்தப் பாவியை மன்னித்து ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். இவளுக்கு உங்கள் அரண்மனையில் புகலிடம் தருவதாக வாக்களியுங்கள். வாக்களித்தால் நான் அதற்காக என்னுடைய எல்லாப் பந்தங்களையும் உதறிவிட்டு உங்களிடம் வருகிறேன். அதன் பிறகு எனக்குத் தாய் எதற்கு? தந்தை எதற்கு? கடவுள் எதற்கு? எல்லாம் நீங்கள், நீங்கள், நீங்கள்தான் இளவரசே, என்று அவரிடம் மன்றாட வேண்டும்...’’

அம்புபட்ட அன்னப் பறவையென ரோகிணி துடி துடிப்பதைக் கண்டு மித்திரை திக்குமுக்காடிப் போனாள். காசிபனுக்காக அதுவரை துடித்தவள், அருள்மொழியைச் சந்தித்தபின் இளங்கோவுக்காத் துடிப்பானேன்? இதென்ன விசித்திரமான மாயம்?... எவனைத் துரோகியென்றும், கொடியவன் என்றும் வஞ்சகன் என்றும் தூற்றினாளோ அவனுக்காகவா இப்போது அனைவரையுமே

துறந்துவிடுவதாகச் சொல்கிறாள்? மறந்துவிட மனந்துணிகிறாள்!

தன்னையும் எங்கே மறந்துவிடுவாளோ என்ற பயம் மித்திரைக்கு. "இளவரசி! என்னையும் மறந்துவிடப் போகிறீர்களா?"

"ரோகணத்திலிருந்து வந்தவர்களில் நீ ஒருத்திதான் எனக்குச் சொந்தம்! உன்தந்தை கந்துலனை மறந்துவிட்டு வருவதானால் உன்னையும் என்னோடு அழைத்துக் கொள்கிறேன். கொடும்பாளூர் அந்தப்புரத்துக்கு நீ என் தோழியாக வருகிறாயா?"

"அது என் பாக்கியம்!"என்று முகமலர்ச்சியோடு கூறினாள் மித்திரை.

பொழுது சாய்ந்தவுடன் இருவரும் மாளிகைக்குத் திரும்பினார்கள். நேரம் சென்றது, உணவு முடிந்தது.

ரோகிணி மெல்லத் தனது தந்தையின் அருகில் சென்று அமர்ந்தாள். கெஞ்சும் பாவனையில் அவர் முகத்தை நோக்கினாள். மகிந்தர் திரும்பினார், "என்ன ரோகிணி?"

"கட்டாயம் நான் சோழபுரத் திருவிழாவுக்குச் செல்லவேண்டும். அப்பா! நீங்களும் அன்னையாரும் வரமுடியாது என்று எனக்குத் தெரியும். நானும் மித்திரையும் வல்லவரையர் தாத்தா புறப்படும்போது ஒன்றாகச் செல்கிறோம். மறுக்காதீர்கள், அப்பா!"

மகிந்தரின் முகம் சுருங்கியது. அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, "உனக்குச் சித்த சுவாதீனமில்லையா?"என்றார்.

"சோழபுரத்துக்குப் போனால் எல்லாம் சரியாகி விடும், அப்பா!"

"ரோகிணி!"என்று அதட்டிவிட்டு, பேராசையால் விரிந்த கண்களோடு உருக்கி வார்த்த இரும்புத்தகடு போன்ற குரலில் அவளிடம் பேசினார்: "நீ சோழபுரத்துக்குப் போய்ச் சேர்வதற்குள், சோழபுரமே இருந்த இடம் தெரியாமல்

போகப் போகிறது. இல்லை, புதுநகர் புதைவிழா நடந்துவிடும். எல்லோரும் மடிந்து போய்விடுவார்கள்!''

"அப்பா!''

மகளின் வாயைப் பொத்தினார் மகிந்தர். "இப்போது நாம் எதற்குமே வாயைத் திறக்கக்கூடாது ரோகிணி! சோழபுரத்தை நோக்கிக் கூட்டத்தோடு கூட்டமாய்ப் பாண்டியர்களும் சளுக்கர்களும் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பகைவர்களைக் கொண்டே அவர்களை அழிக்கப் போகிறோம் நாம். நடப்பது வெற்றிபெற்றவர்களுடைய வெற்றி விழாவல்ல; தோல்வியுற்றவர்களின் வெற்றிவிழா! எல்லாம் தலைகீழாக மாறப் போகிறது!''

ரோகிணி நடுநடுங்கினாள். 'எது தலைகீழாக மாறப் போகிறது? இளவரசர் இப்போது எங்கு இருக்கிறார்? புத்தர் பெருமானே! இளவரசர் கொடும்பாளூரை விட்டு எங்கும் போய்விடாதிருக்க வேண்டும்; அவரை எப்படியாவது காப்பாற்றிவிடு, கருணை வள்ளலே!'

"ரோகிணி! இனிமேல் முடிவு தெரியும்வரையில் நீ இந்த மாளிகையை விட்டு எங்குமே வெளியில் செல்லக்கூடாது. எப்போதும் உன் அன்னையின் அருகிலேயே இருந்துவிடு. தோட்டத்தின் பக்கம்கூட நடமாட வேண்டாம். விரைவில் நம் துன்பமெல்லாம் தீர்ந்துவிடும்; வழியும் பிறந்துவிடும் - கவனமாக இரு மகளே''என்றார் மகிந்தர்.

ரோகிணியை உறங்கச் சொல்லிவிட்டு, தம்முடைய கட்டிலுக்குச் சென்றார் மகிந்தர். அவர் கூறிய செய்திகளைக் கேட்ட பின்னர் ரோகிணியின் மனதில் ஆயிரமாயிரம் நினைவுகள் ஒரே சமயத்தில் அலைமோதின. அவளுக்கு உறக்கம் எப்படி வரும்?

அருகில், அடுத்த கட்டிலில் அவருடைய அன்னையார் தமது புதல்வனை நினைத்துப் புலம்பிக்கொண்டிருந்தார். செய்தியைக் கேள்வியுற்ற நாளிலிருந்தே அந்த மாளிகையில் ஒருவருக்கும் உறக்கமில்லை. கூடத்தின் கோடியில் மகிந்தர் தமது திட்டங்களில் மூழ்கிக் கிடந்தார்.

நள்ளிரவு நேரம் தாண்டியது. மகிந்தர் தமது மகிஷியிடம் ஆறுதல் கூறுவதற்காக எழுந்து வந்தார். எழுந்து வந்தவர் நேரே மகிஷியிடம் செல்லவில்லை. ரோகிணியை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, அவள் உறங்குவதாக நினைத்துக் கொண்டு மகிஷியை அணுகினார் மகிந்தர்.

ரோகிணியின் செவிகள் கூர்மை பெற்றன.

“காசிபனை நினைத்துக்கொண்டு இனி நாம் அழக்கூடாது, தேவி! அவன் உயிரோடிருக்கிறான்; அவனுக்கு ஒரு துன்பமும் நேரவில்லை!’’

“என்ன?’’வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்தார் மகிஷி.

ரோகிணியின் இதயத் துடிப்பு நின்று மீண்டும் தொடங்கியது.

“ரோகிணிக்கு இப்போது இது தெரியக்கூடாது. பேசாதிரு.’’

“சொல்லுங்கள்!” என்று கத்தினார் மகிஷி.

“அவன் இறந்துவிட்டான் என்றுதான் நானும் முதலில் நம்பினேன். நமக்குச் செய்தி அனுப்பிய வீரமல்லன் சிறிது அவசரப்பட்டுவிட்டான்! அந்த அவசரமும் நமக்கு ஒருவகையில் பெரிய உதவி செய்திருக்கிறது. அதிர்ச்சி தாங்காமல் ரோகிணி என்னிடம் பல ரகசியங்களைச் சொல்லி விட்டாள். தீமை நிறைந்த செய்தியால் நமக்கு நன்மை விளைந்திருக்கிறது, தேவி!”

“அந்தப் பாதகன் வேண்டுமென்றே பொய்யான செய்தி அனுப்பியிருப்பான்’’என்று கூறினார் மகிஷி. “இருக்கட்டுமே! அதன் பலன் என்ன? பலனை நினைத்துப் பார்!’’

ரோகிணியின் இதயம் போர்முரசு கொட்டத் தொடங்கியது.

மகிஷியின் குரல் எழும்பிற்று, “எங்கே காசிபன்? அவன் இப்போது எங்கே இக்கிறான்? இந்தச் செய்தி ஏன் பொய்யாக இருக்கக் கூடாது?’’

மகிந்தர் மெல்லச் சிரித்தார். “அவன் இப்போது பழிவாங்கும் படலத்தில் இருக்கிறான். நம்முடைய நாட்டிலிருந்து எவன் மணிமுடியை மீட்டுவந்தானோ, அவனுடைய நாட்டில் இருக்கிறான் காசிபன். அவனுடைய நாட்டை முதலில் காடாக்குவான். அவனை அழிப்பான். அல்லது சிறைப்பிடிப்பான்; பிறகு நம்மைச் சிறை மீட்க வருவான்! அவனுக்குப் பின்னால் ஆயிரமாயிரம் வீரர்களும் நம் அமைச்சரும் இருக்கிறார்கள்.”

ரோகிணியின் நெஞ்சில் நெருப்புத் திவலைகள் கொழுந்து விட்டன.

‘கொடும்பாளூர்க் கோனாட்டில் படைகளோடு காசிபன்! என்னுடைய இளவரசரின் நாடாயிற்றே அது! அங்கென்ன இவனுக்கு வேலை? இந்தப் பகைவனுக்கு அவரிடம் என்ன வேலை! காசிபா! நீ என்னைப் பொறுத்தவரையில் இறந்து விட்டாய்! இன்னும் உயிரோடிருக்கிறாயா? அப்படியானால் நீ என் தம்பியல்ல; என் பகைவன்; பகைவன்!’

பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு, கண்ணீரை அடக்கிக் கொண்டு, பெருமூச்சை நிறுத்திக்கொண்டு கட்டிலில் கிடந்து புழுவாய்த் துடித்தாள் ரோகிணி.

மூன்றாம் சாமமாகியது. அதுநாள் வரையில் உறங்காத அவள் பெற்றோர் அமைதியுடன் உறங்கினார்கள்.

ரோகிணி சந்தடியின்றி எழுந்தாள். சுவர்க்கோழியின் குரல் பயங்கரமாக அவள் செவிகளைத் துளைத்தது. பின்புறத் தோட்டத்தில் ஏதோ பறவைகளின் சிறகொலி எழுந்தது.

அவைகளைத் தவிர எங்குமே நிசப்தம்; எங்குமே அமைதி; எங்குமே இருள்.

அடிமேல் அடிவைத்து நகர்ந்தாள். மாளிகையின் வெளி வாயில் கதவு கிறீச்சிட்டது. அதற்கு வெளியே உற்று நோக்கினாள். நெடுந்தூரத்துக்கு ஒரே இருள் சூழ்ந்திருந்தது.

கோட்டை வாயிலில் தீப்பந்தங்கள் நெருப்புத் துண்டுகள் போல் தெரிந்தன. வேறு புறம் திரும்பினாள். ரோகிணியின் நெஞ்சிலே நெருப்பு நிறைந்திருந்தது; அவள் மெல்லுடலைக் கனத்த இருள் தழுவியது.

41. சோழகங்கத்தில் புயல்

கங்காபுரியில் சங்கமமாகும் பல்வேறு சாலைகளிலும் மக்கள் கூட்டம் பொங்கிப் புரண்டெழுந்து வந்ததல்லவா! அந்த வெள்ளத்தோடு வெள்ளமாகப் பல்லாயிரம் கள்வர்களும் சேர்ந்துகொண்டு விட்டனர். பாண்டிய நாட்டு மகர மீன்களும் சளுக்க நாட்டு முதலைகளும் அந்த வெள்ளத்துக்குள் நீந்தி வந்தன.

நெற்றியிலே பொறிக்கப்பட்ட திரிசூலம் அவர்களுடைய ரகசியச் சின்னம். எளிதில் அழிக்க முடியாத இரத்தச் சிவப்பில் அதை அவர்கள் பொறித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கூட்டத்துக்கிடையில் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களையெல்லாம் தெரிந்து கொள்வதற்காக அதைச் செய்திருந்தார்கள்.

வண்டி வண்டியாக ஆயுதங்களைச் சுமந்துகொண்டு விழாவுக்கு வரும் யாத்ரீகர்களைப் போல் அவர்கள் புறப்பட்டு விட்டார்கள்.

முயங்கியில் முறியடிக்கப்பட்டு, ஓடி ஒளிந்த சளுக்க நாட்டு ஜயசிம்மர் அவர்களது தலைவர், அந்தத் தலைவரின் துணைவன் வீரமல்லன். அவனே அவர்களது அந்தரங்க ஆலோசகன். கூட்டத்துக்கிடையில் வீரமல்லனை மட்டும் காணவில்லை. அவன் எங்கு சென்றானோ, என்ன செய்து கொண்டிருந்தானோ தெரியவில்லை.

அவர்களுடைய சதித் திட்டம் இது:-

ஆறேழு நாட்கள் விழாவில் கலந்து கொண்டவர்கள் ஆடிப்பாடி அயர்ந்து விடுவார்கள். சோழப் பெரும்படையும் விழாப் பொறுப்புக்களில் ஈடுபட்டுக் களைத்துவிடும். திடீரென்று ஒருநாள் சோழபுரத்துக்குள் வெள்ளம் பாயும்! அதுவே போரைத் தொடங்குவதற்கான அறிகுறி. பிறகு கோட்டைக்குள்ளிருந்து கொண்டே கொன்று குவிக்க வேண்டியதுதான்!...முடிவு! வெற்றி விழா இவர்களது தோல்வி விழாவாக வேண்டும்.

சதித் திட்டமென்னவோ மதியூகத்துடன்தான் வகுக்கப் பட்டிருந்தது. வெற்றிச் செருக்கால் நடைபெறும் விழாவாக இருந்திருந்தால் கட்டாயம் அப்போதே சோழசாம்ராஜ்யம் சரிவு கண்டிருக்கும். ஆனால் செருக்கு விழாவல்ல இது. வலிமையின் பெருக்கு விழா.

கொடும்பாளூரிலிருந்து இளங்கோ அனுப்பி வைத்த குதிரைப்படை பல பகுதிகளாகப் பிரிந்து பல சாலைகளையும் ஊடுருவிச் சென்றது. அங்கங்கே பகைவர்களை வளைத்துக் கொண்டது. தனக்குப் பின்பலமாக சோழநாட்டுப் பெருங்கூட்டத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டது.

திரிசூலமேந்திக் காளமுகர்களாக வந்தவர்கள் பாசுபத வேடதாரிகள், வேல் விளையாட்டு விற்பன்னர்களாக வேற்றுப் பகுதிகளிலிருந்து வந்தவர்கள் போல் நடித்தவர்கள் இவ்வளவு பேர்களையும் குலைநடுங்கச் செய்தனர் கொடும்பாளூர்க் குதிரை வீரர்கள்.

வண்டி வண்டியாகப் பகைவர்கள் ஏற்றிவந்த ஆயுதங்கள் அவர்களையே பழிவாங்கிக் கொண்டன. அலறிப் புடைத்தார்கள். திக்கெட்டும் திசை தடுமாறி ஓடினார்கள், சரிந்து விழுந்தார்கள்; சரணடைந்து தாள் பணிந்தார்கள்.

மேலே மேலே கங்காபுரியை நோக்கிக் களை எடுத்துக் கொண்டே சென்றது கொடும்பாளூர்ப்படை. படையினரின் கண்களுக்குத் தப்பியவர்கள் கூட மக்களிடமிருந்து தப்ப முடியவில்லை.

இரவு வந்தது; அத்துடன் நிலவும் சேர்ந்தது.

வளர்பிறைச் சிறுநிலவு சோழகங்கப் பேரேரியில் மிதந்த வண்ணத் தோணிபோல் வானத்தில் மிதந்தது. புது நகரத்தை அடுத்த சோழகங்கமே நிலவின் மங்கலான ஒளியில் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டிருந்தது. நகரத்தின் திருவிழாவைத் தன்னால் காண முடியவில்லையே என்ற ஏக்கத்தில் பிறந்த சோம்பல் போலும்!

ஏரியின் வசந்த மண்டபத்துக் காவலர்களுக்குக் காவல் மாற்றிக் கொள்ளும் நேரம் வந்து விட்டது. ஆனால் காவலர்கள் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. ஏரியின் எதிர்க் கரையிலிருந்து அவர்கள் வந்தாக வேண்டும்.

காவல் மாற்றிக்கொண்டவுடன் நகரத்துக்குள் போய் விழாவைக் காண வேண்டுமென்ற ஆத்திரம் அவர்களுக்கு.

“விழாக்கூட்டத்தில் மதிமயங்கி விட்டார்கள் போலிருக்கிறது, வரட்டும் சொல்கிறேன்’’என்று புழுங்கினான் காவலாளிகளின் தலைவன்.

“தலைவருக்கு இப்போதே கோட்டைக்குள் குதித்துக் கூத்துப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆத்திரம்’’என்றான் ஒருவன். எல்லோருமே சிரித்து விட்டார்கள்.

இதற்குள், “அதோ!” என்று எதிர்க் கரையைச் சுட்டிக் காட்டினான் ஒருவன். எல்லோருடைய கண்களும் அங்கே திரும்பின. தோணியொன்று மெல்ல மெல்ல வசந்த மண்டபத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

தோணி அருகில் நெருங்க நெருங்கக் காவலர்களுக்கு ஆனந்தம் தாங்க முடியவில்லை.

முனையில் கயிற்றைக் கட்டிவிட்டு முதலில் ஒருவன் குதித்தோடி வந்தான். பிறகு அவனைத் தொடர்ந்து பலர் வந்தார்கள். இவ்வளவு பேர்கள் எதற்கு?

“காளிங்கா? காவல் படையை இரட்டித்திருக்கிறார்களா?’’என்று கேட்டான் மண்டபத்தில் நின்ற தலைவன்.

வந்தவன் காளிங்கனாக இருந்திருந்தால் மறுமொழி கூறியிருப்பான். அவனும் அவனுடைய வீரர்களுந்தான் கரையோரத்திலேயே வீரசுவர்க்கம் கண்டு விட்டார்களே!

“காளிங்கனல்ல. தாத்தா, நான் வீரமல்லன்!’’

அவ்வளவுதான்!

நொடிப் பொழுதுக்குள் ஏரிக்கரை வசந்த மண்டபத்துக்குள் ஒரு சூறாவளியே உருவாகிவிட்டது.

கழுகுகளைப் போல் பாய்ந்து வந்து வாள் சுழற்றினர் வீரமல்லனின் ஆட்கள். வேல்களும் இரும்புலக்கைகளும் இன்னும் பல்வேறு ஆயுதங்களும் மளமளவென்று தோணிக்குள்ளிருந்து வெளிவந்தன.

மின்வெட்டும் நேரந்தான். அங்கே மின்னல்கள் நெளிந்தன; இடிகள் இடித்தன; சிறு புயல் எழுந்தது. வாளோடு வாள், வேலோடு வேல், மனிதனோடு மனிதன்!

எத்தனை பகைவர்களை வெட்டிச் சாய்க்க முடியுமோ அத்தனை பேர்களை வெட்டிச் சாய்த்துவிட்டுத் தாங்களும் சரிந்து போனார்கள் மண்டபத்துக் காவலர்கள். பகைவர்களில் பத்துப்பேர் மிகுந்திருக்க, காவலர்களில் ஒருவர்கூட உயிருடன் இல்லை.

மண்டபத்தின் மையத்தில் நீருக்குள் சில படிகள் சென்றன. அதற்குள்ளே மளமளவென்று இறங்கி இரும்புலக்கைகளால் தகர்க்கத் தொடங்கினர்.

தூண் என்ன இரும்பினால் வார்க்கப்பட்ட தூணா? ‘கணீர் கணீர்’என்ற ஓசைதான் எழும்பியது. அது அசைந்து கொடுக்கவில்லை. தன்மீது பாய்ந்த உலக்கைகளையே அது திருப்பித் தாக்கியது. என்றாலும் பகைவர்களின் வெறி அடங்கவில்லை.

வீரமல்லனும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டான். ஆவேசம் கொண்டவன் போல் அடிமேல் அடிவைத்தான்.

“தயங்காதீர்கள், தகர்த்துத் தள்ளுங்கள்’’என்றான்.

சோழ சாம்ராஜ்யம் எத்தனை வலிமையுடையது என்பதை அந்த ஒற்றைத் தூணே மெய்ப்பித்துவிடும் போலிருந்தது. அதைப் போலவே அதைச் சூழ்ந்த பகைவரின் கொடுமை எத்தகையது என்பதை அவர்கள் வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். தூணிலிருந்து கதைகள் உதிர்ந்தன. உரம் பெற்றவர்கள் அதில் பிளவு காணப் பார்த்தார்கள்.

ஏரி நீரில் எங்கிருந்தோ சலசலப்புச் சத்தம் கேட்டது. இடிப்பதை நிறுத்தச் சொல்லிவிட்டு மேலே எட்டிப்

பார்த்தான் வீரமல்லன். பகீரென்று பற்றி எரிந்தது அவன் அடிவயிறு.

நிலவின் மங்கலான வெளிச்சத்தில் நிழல்போல் ஒரு தோணி மிதந்து வருவது தெரிந்தது.

சிலரைத் தூணிடம் விட்டு மற்றும் சிலரோடு தான் வந்த தோணியில் தாவினான் வீரமல்லன். ஏரிக்குள்ளே தோணிகளிரண்டும் மோதிக் கொண்டன. துடுப்புகளும், வேல்களும் மாறி மாறிச் சுழன்றன. அவர்கள் எழுப்பி விட்ட பேரலை அவர்களையே விழுங்கத் துடிப்பவை போல் கொக்கரித்தன.

தோணிகளுக்குள்ளே கடும்போர்! தோணிகள் நீருக்குள் அமிழ்ந்து அமிழ்ந்து எழுந்தன, அலைகள் சீறிச்சீறிப் பாய்ந்தன.

"யாரது, நீயா?"என்றான் வீரமல்லன்.

"நீயா?"என்றான் இளங்கோ.

துடுப்பு வலித்த மாங்குடி மாறன் தன் தோணியால் எதிர்த் தோணியை நெருங்கி, இரண்டையுமே மண்டபத்தருகில் கொண்டு வந்தான். எல்லோருமே மண்டபத்துக்குள் தாவினார்கள். மாறன் படிகளில் இறங்கித் தூணைத் தகர்ப்போரிடம் ஓடினான்.

இளங்கோவோ தன்னை எதிர்த்து நின்றவர்களின் இடையில் தனித்து நின்று சூறாவளியாகச் சுழன்றான். எந்தப் போர்க்களத்திலும் இத்தனைக் கடுமையான எதிர்ப்பு அவனுக்கு இல்லை. அவனுடைய திறமைகளை நன்கு அறிந்தவனல்லவா இப்போது எதிரில் நிற்கிறான்! மண்டபத்துத் தூணைத் தகர்க்க வந்த இரும்புலக்கைகள், மாங்குடி மாறனைத் தகர்க்க முற்பட்டு விட்டன. ஆளுக்கொரு புறமாக நின்றுகொண்டு அவர்கள் ஆவேசப் போர் புரிந்தார்கள்.

வசந்த மண்டபம் ரணகள மண்டபமாக மாறியது. அதனைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து, தன்னை எதிர்த்தோரை ஒவ்வொருவராகச் சாய்த்தான் இளங்கோவேள். ஆனால்

வீரமல்லன் மட்டிலும் தனித்து நின்றபோது இளங்கோவின் கரம் நடுங்கியது.

இளங்கோவின் பழைய நண்பன் வீரமல்லன். நெடுநாட்கள் இருவரும் ஒன்றாக உண்டு, உறங்கி உலவிப் பழகியவர்கள். நட்பு அவன் வாளில் கசிந்தது. அதைக் கனிய வைத்துவிடும் போலிருந்தது; ஒருகணம் தயங்கி நின்றான் இளங்கோ.

போர்க்களங்களிலும் சரி, தனிப் போர்களிலும் சரி அந்த ஒரே ஒரு கணத்திற்கு வலிமை அதிகம். வெற்றி தோல்விகளை முடிவுகட்டும் கணப்பொழுது அது.

இளங்கோவின் தயக்கம் வீரமல்லனின் வெற்றியாகி விடப்போகிறதா? அந்தக் கணப்பொழுதைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டான் வீரமல்லன்.

வீரமல்லனின் கூர்வாள் இளங்கோவின் மார்புக் கவசத்திடையே பாய முயன்று, மண்டபத்தின் விளிம்பில் நின்று கொண்டிருந்தவனை நீருக்குள் தள்ளிவிட்டது. கவசத்துடன் நீரில் தள்ளப்பட்டவனின் கதி என்ன ஆகும்?

வீரமல்லனுக்கு அது போதவில்லை. தண்ணீருக்குள் அமிழ்ந்து சென்ற இளங்கோவை நோக்கித் தன்னுடைய வேலையும் குறிபார்த்து வீசினான். இளங்கோவின் உடல் நீர் மட்டத்தின் அடித்தளத்துக்கே போய்க் கொண்டிருந்தது. மேலே குமிழிகள் எழும்பின.

வீரமல்லனுக்குத் தூணின் நினைவு வந்துவிட்டது. பதறிக்கொண்டு அங்கு ஓடினான். ஐவர் நின்று தகர்த்த இடத்தில் இருவர் மட்டிலுமே மிஞ்சியிருந்தார்கள். அருகில் மலைபோல மாங்குடி மல்லனின் உடல் கிடந்தது. அவன் வாய்வழியே செங்குருதி பாய்ந்தது.

அவனை எற்றித் தள்ளிவிட்டு இரும்புலக்கையை எடுத்துக்கொண்டு தூணோடு போராடத் தொடங்கினான். செங்குருதி கலந்த ஏரி நீருக்குள்ளேயும் போராட்டம் ஓயவில்லை; முடியவில்லை.

சோழபுரத்தின் ஆழத்தில் அமிழ்ந்து கொண்டிருந்த இளங்கோவுக்கு ஒரே ஒரு நிகழ்ச்சி மட்டிலும் கனவுபோல் நினைவுக்கு வந்தது. ஏரிக்குள்ளே அவன் தள்ளப்பட்ட அதே சமயத்தில் யாரோ திடுக்கிட்டு அலறினார்கள். அலறிய குரல் பெண் குரல்; பழக்கமான குரல். மெய்யாகவே குரல் ஒலித்ததா, அல்லது அவனுடைய மனப்பிரமையா?

வாய், செவி, நாசி எங்குமே நீர் நிறைந்து அவனைத் திக்குமுக்காட வைத்துவிட்டது. நினைவு தடுமாறத் தொடங்கியது. அந்த நிலையிலும் அவனுக்கு அந்தக் குரல் மறக்கவில்லை. மீண்டும் ஒரு முறை அது ஒலிக்காதா? முடிவுக்கு முன்பே ஒரே ஒரு முறை மீண்டும் அதைக் கேட்க முடியாதா?

எங்குமே நிசப்தம் நிலவி வருவது போன்ற உணர்ச்சி அவனைச் சுற்றிலும் பரவியது. நினைவிழந்தான்; செயலிழந்தான். தொலைவிலிருந்து ஒரு சுறாமீன் செதில்களை விரித்தவாறு அவனை நெருங்கியது.

42. தியாகத் திருமகள்

வசந்தமண்டத்தில் இருந்த ஒரு தூணைச் சரித்து விட்டால் மாபெரும் சோழசாம்ராஜ்யத்தையே சரித்துவிடலாம் என்ற துணிவு வீரமல்லனுக்கு.

கள்வெறி கொண்டவன்போல் அவன் சுற்றுப்புற உலகத்தையே மறந்து அந்தத் தூணைச் சாடிக் கொண்டிருந்தான்.

உறுதியான வேல் முனையை முறித்து வைத்து, அதை ஆணிபோல் தூணுக்குள் அறைந்து கொண்டிருந்தார்கள் வீரமல்லனும் அவனுடைய ஆட்கள் இருவரும். தொளையிட்டு நீரை உள்ளே புகுத்திவிட்டால் பிறகு நீரின் வலிமையின் முன்பு நிமிர்ந்து நிற்க முடியாதல்லவா அந்தத் தூண்?

இரும்பு உலக்கைகள் எழுப்பிய சத்தத்தால் அந்த மண்டபம் முழுதுமே அதிர்ந்தது.

இளங்கோவின் முடிவைப்பற்றிய ஐயமே வீரமல்லனுக்கு ஏற்படவில்லை. "முடிந்து போனான் அவன்!"

ஆனால், நீருக்குள் தலைக்குப்புறச் சென்று நினைவை இழந்துவிட்ட இளங்கோ, தன்னைத் தேடிவரும் சுறாமீனைக் கண்டவுடன் சிறிது சிறிதாகச் சுய நினைவைத் திரும்பப் பெற்றான். கடைசி நேரத்திலும் ஒரு கடும்பகையா? தான் இறந்து போவதற்கு முன்னால் தன்னை அழிக்கவரும் உயிரை அழித்து விடவேண்டும் என்ற ஆத்திரம் அவனுக்கு.

உயிர்த் துடிப்பின் கடைசிப் போராட்டம் என்றால் வீரர்களின் வலிமை எங்கிருந்தோ திரும்பி வந்துவிடும் போலும்! சரேலெனத் திரும்பினான்; தன்னை நெருங்கி வரும் மீனின் கண்களையே கவனித்தான். அந்தக் கண்களில் ஏன் இத்தனை வேதனை? ஏன் இத்தனை கனிவு? திடீரென்று அதன் செதில்கள் மறைந்து, வாழைக் குருத்துக்கள் போன்ற இரு கரங்கள் தெரிகின்றனவே! நிலவால் வார்த்தெடுத்த மிருதுவான மெல்லுடன் உண்டா

அதற்கு? என்ன! மச்சகன்னிகை என்பவள் இவள்தானா? கனவில் நடப்பவைபோல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எல்லாம் நடந்த கொண்டிருந்தன.

தனது மென்மையான பொற்கரங்களால் அந்தக் கன்னிகை அவனை வளைத்துக் கொண்டாள். விழுங்குவதற்கு மாறாக அவனை விழிகளால் விழுங்கிக்கொண்டே நீரில் மேற்பரப்புக்குக் கொண்டு வந்தாள்.

நீர்ப்பரப்பில் மிதந்து கொண்டிருந்த தோணி ஒன்று அவர்களை நெருங்கி வந்தது. அதற்குள்ளிருந்த பெண்கள் இருவர் அவனைப் பற்றி இழுத்துத் தோணிக்குள் கொண்டு வந்தனர். மச்சகன்னியும் தோணியில் ஏறிக்கொண்டாள். மண்டபத்தை நெருங்கிவந்து அதன் மறைவில் ஓர் ஓரமாக கட்டப்பட்டது தோணி. இளங்கோ அந்தக் கன்னிகையின் மடியில் கிடந்தான். அவன் உட்கொண்ட நீரனைத்தும் வெளியில் வந்தது. சிறிது சிறிதாக அவன் உணர்வுபெற்றுத் தன்னுடைய விழிகளைத் திறந்தான்.

திறந்த விழிகளை இமைப்பதற்கு அவனுக்கு மனமில்லை. கண் இமைக்கும் நேரத்தில் தான் காணும் காட்சி கனவாக மறைந்துபோய்விடுமோ என்ற அச்சம் அவனுக்கு பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான்.

மல்லிகை மொட்டுக்களைப் போன்ற கண்ணீர்த்துளிகள் அவன் நெற்றியில் உதிர்ந்தன. அந்தத் துளிகளில்தான் எத்தனை நறுமணம்!

“நங்கையாரே!’’என்று நெடுமூச்செறிந்தான் இளங்கோ.

அந்தக் குரல் ஒலித்தவுடன் நங்கையார் நங்கையாராக இல்லை. சோழ சாம்ராஜ்யத்துச் சக்கரவர்த்திகளின் குமாரத்தியாக இல்லை. அவளுக்கே உரித்தான கம்பீரமும் அழுத்தமும், மனத்திண்மையும் எங்கோ மாயமாய் மறைந்துகொண்டன.

காலமெல்லாம் மூடி மறைத்துவிட முடியும் என்று அவள் நம்பிக்கொண்டிருந்த இதயத்தின் சாளரங்கள் படீர்

படீரெனத் திறந்துகொண்டுவிட்டன. உள்மனத்தின் சோகக் குமுறல் ஒரு பெரும் புயலாக எழும்பிவந்தது. அவளைத் துரும்பாக மாற்றிச் சுழல வைத்தது.

மாமன்னரின் மகள் என்ற முகத்திரையும் ஒருங்கே கிழிந்தது. மனிதப் பெண்ணானாள் அருள்மொழி.

அருகிலிருந்த தோழிகளையும் கவனியாது அவன்மேல் விழுந்து குமுறினாள்; குலுங்கினாள்; புலம்பினாள். “இளவரசே! இளவரசே! இளவரசே” என்று புழுவாய்த் துடித்துவிட்டாள்.

வேதனைக்கிடையில் வியப்படைந்தான் இளங்கோ!

‘நங்கையார்தானா? இவள்? அல்லது ஆயிரமாயிரம் ரோகிணிகள் ஒன்றாகத் திரண்டு வந்து உருமாறி வந்து அருள்மொழி உருவத்தில் தோன்றியிருக்கிறார்களா?’

பெண்கள் அனைவரையும் பிரம்மன் ஒரே வகைக் களிமண்ணால் உருவாக்கிவிடுவானோ என்னவோ? முகத் தோற்றத்தில் சிற்சில மாறுதல்கள்; அகத் தோற்றத்தில் சிற்சில வளைவு நெளிவுகள்; அடிப்படை ஒன்றுதானா?

கால் நாழிகைப் பொழுதுக்குள் காட்டு யானையின் வலிமை திரும்பியது இளங்கோவுக்கு. நங்கையாரின் அன்பு வெள்ளப் பிரவாகத்தில் அவன் தன்னுடைய அறிவு சுடர்விடுவதைக் கண்டான். கடமை அவன் கண்முன்னே நின்றது.

துள்ளி எழுந்து மண்டபத்தின்மீது தாவி நேரே மையத் தூணுக்குச் செல்லும் படிகளின் பக்கம் திரும்பினான். நிலைமையை அறிந்துகொண்ட அருள்மொழி தன் தோழிகளில் ஒருத்தியை அருகில் அழைத்து அவள் செவியில் ஏதோ கூறினாள். பிறகு மற்றொருத்தியோடு இளங்கோவைப் பின்பற்றினாள்.

முன்னே ஓடிய இளங்கோவின் கால்களில் மாங்குடி மாறனின் மலைபோன்ற சரீரம் தட்டுப்பட்டவுடன் ஒரே ஒரு கணம் கீழே குனிந்தான் இளங்கோ. பிறகு நெஞ்சில் பற்றிய நெருப்போடு நிமிர்ந்தான். கோடையிடிகள்

தூணருகே இடித்தன. தூணில் தலைகள் மோதிச் சிதறின. சரிந்தனர் இருவர்; பணிந்து நின்றான் பழைய நண்பன்.

வீரமல்லனின் முகத்தை ஏறிட்டுக்கூடப் பார்க்காமல் அவனை வெளியே இழுத்து வந்து சிறு தூண் ஒன்றில் கட்டி வைத்தான். பிறகு மாங்குடி மாறனிடம் கதறிக் கொண்டு ஓடோடியும் வந்தான் இளங்கோ.

மாங்குடி மாறனின் அருகில் வாய் திறந்தவாறு அமர்ந்திருந்தாள் அருள்மொழி. மெல்ல அவன் தலையைத் தூக்கி மடிமீது கிடத்திக்கொண்டான் இளங்கோ. உதடுகள் துடித்தன; சொற்கள் வெளிவரவில்லை.'

"மாறா! மாறா!'

மாறனின் கண்கள் மலர்களென விரிந்தன. பெருமை நிறைந்த புன்னகையொன்று அவன் இதழ்களில் மொட்டு விட்டது.

"இளவரசே, நான் பிழைத்தெழுந்தால் கட்டாயம் என்னைக் கடாரத்துக்கு அழைத்துச் செல்வீர்களா?'' இளங்கோவின் இதய நரம்புகள் துடித்தன.

மாறன் தன்னுடைய கேள்விக்கு விடையை எதிர்பார்க்கவில்லை. அது அவனுடைய கடைசிக் கேள்வி; கடைசி ஆசை. இந்தக் கேள்வி பிறந்தவுடன் அவனுடைய ஆவியும் இளங்கோவின் மடியில் பிரிந்தது.

சோழகங்கப் பேரேரி அவர்களோடு சேர்ந்து ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டது.

மெதுவாக அவன் தலையைத் தரையில் வைத்துவிட்டு அருள்மொழியைத் திரும்பிப் பார்த்தான் இளங்கோ. அவள் அவனுடைய கண்ணீரைத் தன் விரல்களால் வழித்துச் சுண்டினாள்.

சற்று நேரம் மௌனத்தில் கழிந்தது. "நீங்கள் எப்படி இங்கு வந்தீர்கள், இளவரசி?''என்று கேட்டு மௌனத்தைக் கலைத்தான் இளங்கோ.

“வெளிக் கோட்டையைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்காகத் தோழிகளோடு ரதத்தில் வந்து கொணடிருந்தேன். ஏரிக்கரையிலிருந்து கொண்டு வசந்த மண்பத்தைக் காணவேண்டும் என்று தோன்றியது. ரதத்தைச் சாலையில் நிறுத்திவிட்டு நாங்கள் மட்டிலும் ஏரிக்கரைக்கு வந்தோம். மண்டபத்திலிருந்து ஏதோ சத்தம் கேட்டது. சாரதியிடம் காத்திருக்கச் சொல்லிவிட்டுத் தோணியில் கிளம்பி வந்தேன்.’’

“இந்த மண்டபத்தைப் பற்றி உங்களுக்கு ஏதும் தெரியுமா?’’என்று கேட்டான் இளங்கோ.

“தெரியும்’’என்றாள் அருள்மொழி. ஆனால் எப்படித் தெரியவந்தது என்பதை அவள் வெளியிடவில்லை. இளங்கோ துணுக்குற்றான். ‘ரோகிணி இவளிடம் கூறிவிட்டாளா?’

அவனுடைய தவிப்பைத் தவிர்ப்பவள்போல், “வல்லவரையர் தாத்தா கூறினார்’’என்றாள் நங்கையார். ரோகிணியை அவள் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை.

ஆனால் இளங்கோ வீரமல்லனை அங்கு கண்டவுடனேயே காரணத்தை ஊகித்தறிந்து கொண்டான். ஆனைமங்கலம் மாளிகையில் முன்பொரு நாள் அவன் விட்டுச் சென்ற வளைஎறி இளங்கோவின் ஊகத்தை உறுதிப்படுத்தியது.

அருள்மொழியின் செய்தியோடு தோணியில் கரைக்குச் சென்ற அவள்தோழி அதற்குள் மாமன்னரிடம் செய்தியை எட்டவிட்டாள். ஏற்கனவே கங்காபுரிக்குள் நுழைந்த கொடும்பாளூர்க் குதிரைப்படை அவருக்கு ஒரு பகுதிச் செய்தியை அறிவித்தது. மறுபகுதியும் இப்போது வந்துவிட்டது.

விழாக்களுக்கு விக்கினமில்லாத முறையில் மாமன்னரும் பெரியவேளாரும் ஏரிக்குக் கிளம்பினார்கள். வீரர்கள் சிலரோடு அரண்மனைப் படகு மைய மண்டபத்தை நோக்கி விரைந்தது.

மண்டபத்துக்குள் மாமன்னர் அடியெடுத்து வைப்பதற்கு முன்பே, அவரையும் முந்திக்கொண்டு இளங்கோவிடம் ஓடி வந்தார் பெரிய வேளார். தம்முடைய மைந்தனை மார்புறத் தழுவிக்கொண்டு கண்ணீர் வடித்தார்.

“இளங்கோ! நீ என்னுடைய குமாரனாகப் பிறந்ததன் பலன் இப்போதுதான் எனக்குத் தெரிகிறது. கொடும்பாளூர்க் குலத்தையே உயர்த்தியிருக்கிறாய். கோனாட்டின் பெருமையையே உயர்த்தியிருக்கிறாய். நம்முடைய படைகளை அனுப்பிப் பகைவர்களை அழித்ததுமல்லாமல், நீயே நேரில் வந்து மண்டபத்தைக் காத்தாயல்லவா? உயிர் கொடுத்துக் கடமை காக்க முன்வந்தாயல்லவா? இளங்கோ! நான் மிகப் பெரிய பாக்கியம் செய்திருக்கிறேன்!’’

தந்தையாரிடமிருந்து அந்த நாள் வரையில் சிறிதளவு பாராட்டைக் கூடப் பெற்றறியாத இளங்கோவுக்கு அவருடைய பரிவு கண்கலங்கச் செய்தது.

“என்னைவிட மாங்குடி மாறன் உயர்ந்துவிட்டான், தந்தையே!’’என்று அவனைச் சுட்டிக் காட்டினான் இளங்கோ.

பெரிய வேளார், தமது மைந்தனை விட்டுவிட்டு மாறனின் நிலை கண்டு வெம்பினார்!

சக்கரவர்த்திகளின் குரல் முதல் முதலாக இளங்கோவை நோக்கி எழுந்தது.

“கோனாட்டுப் படைகள் முழுவதையும் நீ இங்கே அனுப்பிவிட்டாய்.

நீயும் தலைநகரத்தில் இல்லை. உன்னுடைய நாட்டின் பொறுப்பை நீ மறந்துவிடலாமா இளங்கோ?’’

“மன்னித்துவிடுங்கள் சக்கரவர்த்திகளே! செய்தி கேட்டவுடன் எனக்கு வேறெதுவுமே செய்யத் தோன்றவில்லை’’என்று தடுமாறினான் இளங்கோ.

அதற்குள் பெரிய வேளார் குறுக்கிட்டு , “எங்களுடைய செஞ்சோற்றுக் கடனை நாங்கள் எதற்காகவும், மறக்க மாட்டோம். சோழ சாம்ராஜ்யந்தான் எங்கள் உயிர் மூச்சு.

அதைக் கட்டிக் காப்பதுதான் எங்களது முதல் கடமை பிறகுதான் எங்களுக்குக் கொடும்பாளூர்!"என்று குமுறினார்.

இளங்கோவிடம் சென்று அவனை இறுகத் தழுவிக் கொண்டார் இராஜேந்திரர். "உன் தந்தை சொல்வதைக் கேட்டாயா, இளங்கோ? கொடும்பாளூர்க் கோனாடு உங்களுக்கு மிகவும் சிறியதாகிவிட்டது. இனி உங்களுக்கு அது போதவே போதாது. வேளிர் குலமென்றும் சோழர் குலமென்றும் இனிப் பிரித்துப் பேசவேண்டாம். கொடும்பாளூர்ச் சோழர்குலம் இனிக் கங்காபுரிச் சோழர் குலத்துடன் ஒன்றி விடவேண்டியது தான். என்னுடைய காலத்தில் எனக்குப் பெரிய வேளார் இருப்பது போலவே நீயும் என் மைந்தன் இராஜாதிராஜனுக்கு உறுதுணையாக இருக்கவேண்டும், இளங்கோ!"

அன்பு வெள்ளத்தில் அகப்பட்டுத் திக்குமுக்காடிப் போனான் இளங்கோ.

இந்தச் சமயத்தில் அகங்கார வெள்ளம் கரைபுரண்டு கொண்டு வந்தது, தூணில் கட்டப்பட்டிருந்த வீரமல்லனிடமிருந்து.

"இளங்கோ, நீ செய்தது மிகப் பெரிய தியாகமடா! மிகப் பெரிய தியாகம்!" என்று கூறி, வெறிகொண்டவன் போல் நகைத்தான் அவன். "உன்னுடைய தலைநகரம் அங்கே தரைமட்டமாகிக் கொண்டிருக்கிறது; இங்கே நீ உயிர்த்தியாகம் செய்ய வந்தாயா? அறிவீனத்துக்குப் பெயர் தியாகமென்றால் நீ செய்திருப்பது தியாகந்தான்! இளங்கோ! இனி உன்னால் கொடும்பாளூரைக் காணவே முடியாது; கொடும்பாழூரைத்தான் நீ காணப் போகிறாய்!"

மாமன்னரின் பிடியிலிருந்து பதறிக்கொண்டு விலகினான் இளங்கோ. இராஜேந்திரரின் விழிகள் கோவைக்கனிகளாக மாறின. பெரியவேளாரின் உடைவாள் மின்னலெனப் பாய்ந்து வீரமல்லனின் நெஞ்சுக்கெதிரே நீண்டது.

மாமன்னர் அதைத் தடுக்கவில்லை. ஆனால் இளங்கோ அதன் குறுக்கே பாய்ந்து தடுத்து, “நீ என்ன சொல்கிறாய், வீரமல்லா?’’என்று வேதனை மிகுந்த குரலில் கேட்டான்.

“விஜயாலய சோழன் காலத்தில் அவனோடு சேர்ந்து கொண்டு எங்கள் தஞ்சை தலைநகரைச் சோழர்களுக்குப் பறித்துக் கொடுத்தீர்கள். இப்போது அவர்கள் புதிய தலைநகரத்து விழாக் கொண்டாடுகிறார்கள்! அவர்களுடைய வெற்றி விழாவின்போது, உங்களுடைய தலைநகரமே பறிபோய்க் கொண்டிருக்கிறது. கங்காபுரியைக் காப்பாற்ற வந்தாயே, உன் கொடும்பாளூரைக் காப்பாற்றுவது யார்? யார் இளங்கோ?’’

இளங்கோவின் முகத்தில் ஒவ்வொரு அணுவும் துடிதுடித்தது.

“வீரமல்லா! உன்னை நண்பனென்று நம்பினேனடா! உற்றவனென்று மதித்தேனடா... உனக்கு நான் செய்த நன்மைகளை நினைத்துப் பார்த்திருந்தால் இதற்கெல்லாம் துணிந்திருப்பாயா? இந்தச் சமயத்தில் உன் முன்னோர்களின் தலைநகரமாகிய சந்திரலேகைக்கே நீ சிற்றரசனாகியிருப்பாய், வீரமல்லா!... அட பாவி! உன்னையே நீ கெடுத்துக் கொண்டாயடா!”

வீரமல்லன் இதுபோன்ற தவிப்புக் குரலை இளங்கோவிடம் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அவன் கையால் தன் தலை உருளப் போகிறதென்று நினைத்தவன், அவனது பரிதவிப்பைக் கண்டவுடன் தலை கவிழ்ந்தான். பழைய நட்பை இளங்கோ மறந்து விடவில்லையா? தீமைகளை மட்டுமே மறந்துவிட்டானா? வீரமல்லனின் கண்களில் முதல் முறையாகக் கண்ணீர் கசிந்தது.

“விரைந்து கொடும்பாளூருக்குச் செல், இளங்கோ. பிரான் மலையிலிருக்கும் பாண்டியப் படைகளைக் கீர்த்தி முன்பே கொடும்பாளூருக்கு

அனுப்பியிருப்பார். நகரம் இதற்குள் அழிந்திருந்தாலும் அழிந்திருக்கும். போய் அதைக் காப்பாற்ற முடியுமா என்று பார்!’’

பெரிய வேளார் செயலற்று நெடுநேரமென நின்றுவிட்டார். அவரைப் பற்றிக் குலுக்கினார் இராஜேந்திரர். “புறப்படுங்கள் கொடும்பாளூருக்கு! இங்கே விழா இடையூறில்லாமல் நடந்து கொண்டிருக்கட்டும். நாம் அங்கே போய் வருவோம்.”

அருள்மொழியையும் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டார் மாமன்னர்.

அரண்மனை ரதங்களும் பல்வேறு குதிரைகளும் இரவோடு இரவாகக் கொடும்பாளூரை நோக்கி விரைந்தன. அப்போது வீரமல்லனும் இளங்கோவின் அருகில் இருந்தான்.

43. குடி புகுந்தாள்

இரவில் மூன்றாம் சாமத்தில் மாளிகையை விட்டுத் தனியே கிளம்பிய ரோகிணி, ஒருகணம் மரத்தடியில் நின்று யோசனை செய்துவிட்டு, நேரே தஞ்சை அரண்மனையின் உள்முகப்புக்குச் சென்றாள். அந்த நேரத்தில் அவளை அந்த இடத்தில் கண்ட வாயில்காவலர்களுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. பணிவோடு ரோகிணியைத் தடுத்து நிறுத்த முயன்றனர்.

“வல்லவரையர் தாத்தாவிடம் போய் நான் வந்திருப்பதாகச் சொல்லுங்கள். மிக மிக அவசரமென்றும் கூறுங்கள்.”

அவளுடைய குரல் காவலர்களுக்குக் கட்டளையிடும் குரலாக இருந்தது. விரைந்து சென்று படுக்கையிலிருந்தவரை எழுப்பினார்கள். அவரே வாயிலுக்கு வந்து ரோகிணி நிற்கும் கோலத்தை ஒருமுறை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். பின்பு “வா, ரோகிணி! என்ன செய்தி?”என்று கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே அழைத்துச் சென்றார். “இந்த நேரத்தில் நீ என்னைக் காணும்படியாக உனக்கு என்ன நேர்ந்தது?”என்று கேட்டார்.

“தாத்தா!”என்று விம்மினாள் ரோகிணி, பிறகு ஒருவாறு தன் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு கூறினாள்:

“எனக்கு என்ன நேர்ந்தாலும் நான் இங்கு வந்திருக்க மாட்டேன்.

ஆனால் கொடும்பாளூருக்கும் அதன் இளவரசருக்கும் இப்போது ஆபத்து நேர்ந்திருக்கிறது. இனித் தாமதிக்க நேரமில்லை. உடனே படைகளுடன் சென்றால் ஒருவேளை காப்பாற்றலாம்.”

திடுக்கிட்ட வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர், “உனக்கு எப்படித் தெரியும் ரோகிணி!” என்று கேட்டார்.

“தயவு செய்து என்னிடம் எதையும் கேட்காதீர்கள், தாத்தா! எனக்குத் தெரியக்கூடாத செய்திகள் எனக்குத்

தெரிந்ததனால் வந்த வினைகள்தான் இவ்வளவும். என் சொல்லை நம்பினால் உடனே புறப்படுங்கள். இல்லா விட்டால் என்மீது இரக்கம் கொண்டு, எனக்கு ஒரு குதிரை கொடுத்து உதவுங்கள். இதையாவது உடனே செய்யுங்கள்.''

வல்லவரையர் ரோகிணியின் முகத்தை ஒரு கணம் கூர்ந்து நோக்கினார். பிறகு எழுந்து சென்று காவலர்களுக்கு ஏதோ கட்டளைகள் இட்டார். திரும்பி வந்து, “சரி புறப்படு ரோகிணி!” என்றார்.

நொடிப் பொழுதில் நூற்றுக்கணக்கான குதிரை வீரர்கள் அரண்மனை வாயிலில் அணிவகுத்து நின்றனர்; மகிந்தர் மாளிகையைச் சுற்றிலும் காவற்படை வளைத்துக் கொண்டு நின்றது. வீரர்களின் அரவம் கேட்டு விழித்துக் கொண்ட மகிந்தர் சாளரத்தின் வழியே எட்டிப் பார்த்தார்.

அவருடைய கண்களை அவராலேயே நம்பமுடியவில்லை.

‘என்ன! வல்லவரையரும் ரோகிணியுமா முன்னின்று படைகளை நடத்திச் செல்லுகிறார்கள்! எங்கே செல்லுகிறார்கள்?''

பதறியடித்துக்கொண்டு போய்க் கந்துலனைப் பற்றி எழுப்பினார் மகிந்தர்.

“காரியம் கெட்டுவிட்டது, கந்துலா! காரியம் கெட்டு விட்டது!'' என்று தலைதலையாக அடித்துக்கொண்டார்.

பொழுது புலரும் வேளையில் புறப்பட்ட குதிரைப்படை உச்சிப் பொழுதின் உக்கிரத்தோடு கொடும்பாளூரை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அதற்குப் பின்னால் மற்றொரு பெரும்படை பறந்து வருவது அதற்குத் தெரியாது. நள்ளிரவில் சோழபுரத்திலிருந்து கிளம்பியவர்களும் அங்குதான் விரைந்து வருகிறார்கள் என்பதை வல்லவரையர் அறியவில்லை.

நகரத்தின் எல்லைக்கு வந்தவுடன் வல்லவரையர் திடுக்கிட்டார். ரோகிணி வாய்விட்டு அலறினாள்.

கரிய பெரிய புகை மண்டலங்கள் ரோகிணிக்குக் கொடும்பாளூரிலிருந்து கொண்டு வரவேற்புக் கூறின. சிதறி ஓடும் மக்களின் கூக்குரல் அவளுக்கு நாவலித்தது. கன்றுகாலிகளும் முதியோரும் பெண்டிரும் நாலா திசைகளிலும் பாய்ந்து பரவித் தடுமாறி, அவளுக்கே அவள் செய்கையைச் சுட்டிக் காட்டினர்.

வந்தியத் தேவரின் விழிகளில் ஒரே இரத்தச் சிவப்பு.

புரவிகளோ கால்கள் தரையில் பாய்வது தெரியாமல் புகைமண்டலத்துக் கெதிராக புழுமண்டலம் எழுப்பின. அவைகளின் வாய்களிலே பஞ்சுக் குவியல் போன்ற நுரை, நாசிகளில் அனல் வீச்சு, கண்களில் செந்நீர்.

கொடும்பாளூர் அரண்மனையோ தன் கோட்டைக்குள் கொழுந்துவிட்டெரிந்து கொண்டிருந்தது. உச்சிவானில் ஊசலாடிய கதிரவன் அதன்மீது உடைந்து விழுந்து விட்டானோ?

சங்ககாலத்துக்கு முன்பிருந்தே மங்காப் பெருமை கொண்டு விளங்கிய மாநகரமே! வீரர்களும் வள்ளல்களுமாக விளங்கிய வேளிர்குல மக்களின் பொன்னரகமே! சோழ சாம்ராஜ்யத்தையே உருவாக்கி, அதற்குள்ளாகவே வளர்ந்து, அதற்காகவே வாழ்ந்த அற்புதத் திருநகரே, நீ இப்போது தமிழகத்தின் பொற்காலத்தைக் கனிய வைத்தவர்களுக்காக வெற்றி விழாக் கொண்டாடுகிறாயா? கங்கையை வென்று வந்த கங்காபுரியைத் தோற்றுவித்த வீரர்களுக்காக ஆனந்தம் தாங்காது பொங்கிப் பூரிக்கிறாயா?

கங்காபுரியோடு ஒன்றிவிடுவதற்காக நீ இப்போது தீக்குளித்து உன்னையே புனிதப்படுத்திக் கொள்கிறாயா?

கொடும்பாளூர் அரண்மனையின் செந்தழல்கள் தங்களது வாழ்த்துக்களைக் கங்காபுரிக்குக் காற்றின் மூலம் சொல்லியனுப்பிக் கொண்டிருந்தன.

‘விஜயாலய சோழருக்குப் பின்பலமாக நின்று சோழர் குலத்தின் வித்தைத் தஞ்சையில் ஊன்றச் செய்தேன் நான்.

ஈழத்துப்பட்ட சிறிய வேளார் போன்ற எத்தனையோ அரசர்களை உனக்குப் பலி கொடுத்தேன் நான். இப்போது உனக்காக என்னையே அர்ப்பணிக்கிறேன்! நீ கொண்டாடும் ராஜசூய யாகத்தின் வேள்வித் தீயும் ஆகுதியும் நானேதான்! என்னை ஏற்றுக்கொள்!'

தீக் கொழுந்துகளின் குரல் ரோகிணியின் செவிகளில் மட்டிலும் கணீரென்று ஒலித்தது. வெறிகொண்ட விழிகளால் அவைகளிடம், "என்னுடைய இளவரசர் எங்கே?"என்று கேட்டுவிட்டு, குதிரையினின்றும் குதித்து, அரண்மனைக்குள் ஓட முற்பட்டாள்.

"இளவரசே! நீங்கள் எங்கேயிருக்கிறீர்கள் இளவரசே?"

ஓடிச்சென்று முதலில் அவளை இழுத்து நிறுத்தினார் வல்லவரையர். சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு, உட்கோட்டை மதில் படிகளின் மீது அவளையும் பற்றிக் கொண்டு பாய்ந்தோடினார். மதிலின் உயர்ந்த மேற்பகுதி, வீரர்களின் நடமாட்டத்திற்காக விசாலமாகக் கட்டப்பெற்றிருந்தது. அரண் மனையையொட்டி நான்குபுறங்களிலும் வளைந்து சென்ற அதன் உச்சியில் தாராளமான ஒற்றையடிப்பாதை இருந்தது.

உள்ளே சூழன்று வீசிய தீக்கொழுந்துகள் இன்னும் மதிலின் உயரத்தை எட்டவில்லை, மதிலின் மீது அங்கும் இங்கும் ஓடியலைந்தவாறே, "இளவரசே! இளவரசே!"என்று அலறினாள் ரோகிணி.

அவளுடைய குரலுக்கு எதிர்க்குரல் எங்கிருந்தும் வரவில்லை.

ரோகிணியை விட்டுச் சற்றே விலகி நின்ற வல்லவரையர் கொடும்பாளூரில் தங்கியிருந்த காவலன் வாயிலாக இளங்கோவும் படைகளும் அங்கு இல்லை என்பதைத் தெரிந்துகொண்டார். வெளியில் நெருப்புத்திவலைகளுக்கு அப்பால் சில ரதங்கள் வந்து நிற்பதை அவர் கவனிக்கவில்லை.

இளங்கோவைத் தேடி அலைந்தவளிடம் அவன் அங்கில்லை என்பதைக் கூறுவதற்காக விரைந்தோடி வந்தார் அவர். “ரோகிணி! இளங்கோ இங்கே இல்லை, ரோகிணி...ரோகிணி!”

“நான் வந்துவிட்டேன் தாத்தா!” என்ற வெண்கலக்குரல் அவருக்குப் பின்னாலிருந்து திடீரென்று எழுந்தது. சட்டெனத் திரும்பினார் வல்லவரையர். கூண்டிலிருந்து விடுபட்ட வேங்கையெனத் தொலைவிலிருந்து ஓடி வந்தான் இளங்கோ. அவன் முகத்தில் ரோகிணியைக் கண்ட மாத்திரத்தில் குரூரக்களை தாண்டவமாடியது.

“இளவரசே!” ரோகிணியின் இதயத்தைக் கீறிக்கொண்டு வெளி வந்தது அழைப்பு. அவன் காலடியில் வீழ்ந்தாள்; அவன் பாதங்களை இறுகப் பற்றித் தழுவிக்கொண்டாள்.

“துரோகி! துரோகி! துரோகி!” -நெருப்பு அரண்மனையிலிருந்து இளங்கோவின் விழிகளுக்குத் தாவியது.

“நான் துரோகிதான். இளவரசே! இனி இந்த ஜன்மத்தில் என் துரோகத்துக்குப் பிராயச்சித்தமே கிடையாது. ஆனால் ஒன்றே ஒன்று கூறுகிறேன்.’’ விம்மலும் விக்கலும் தொடர அவள் கூறி முடித்தாள்:

“இளவரசே நான் இப்போது உங்களைத் தவிர வேறு எல்லோரையும் மறந்துவிட்டேன். என் இதயமெல்லாம் இப்போது நீங்கள் மட்டுமே நிறைந்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் அங்கே, நெருப்பாய் எரிவதால், என் உயிர்நெருப்பையும் நீங்களே உங்கள் கரத்தால் அணைத்துவிடுங்கள். இளவரசே உங்கள் கரம்பட்டு இறப்பதுதான் என் பாவங்களுக்கெல்லாம் மன்னிப்பு - என்னை மன்னித்து மாய்த்துவிடுங்கள்! மன்னித்து மாய்த்துவிடுங்கள்!”

மளமளவென்று தீக்கொழுந்துகள் கோட்டையின் உயரத்திற்கே வளர்ந்து கொண்டிருந்தன.

நெருப்பையும் ரோகிணியையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான் இளங்கோ.

நெருப்பு, பெருநெருப்பு, அணைக்க முடியாது. ஆனால் ரோகிணி?

அவனுடைய வலது கரம் மெல்ல உடைவாளின் அருகில் சென்றது. அதைப்பற்றிக் கொண்டது. ஆனால் ஏனோ கரத்தின் நடுக்கத்தை அவனால் தவிர்க்க முடியவில்லை.

இதற்குள் அங்கு இராஜேந்திரர் பெரிய வேளாரை அணைத்துக்கொண்டே வந்து சேர்ந்தார். எல்லை கடந்த துயரத்தால் பெரியவேளாருக்கு நினைவு தடுமாறியது. கண்ணீர் கட்டுக்கடங்காமல் தாரை தாரையாகப் பொழிந்தது.

தந்தையாரின் கண்ணீரைக் கண்டவுடன் இளங்கோவின் கை நடுக்கம் நின்றது. சரேலென்று வாளை உருவிக் கொண்டு ரோகிணியைப் பற்றி ஒரு கரத்தால் நிறுத்தினான். வல்லவரையரின் கரம் நிதானமாக முன் வந்து இளங்கோவின் வாளை ஒதுக்கியது.

“ரோகிணிதான் என்னை இங்கே அழைத்துக்கொண்டு வந்தாள்.

அபாயத்தைத் தடுப்பதற்காகத்தான் இவள் நடுநிசியில் என்னிடம் வந்து செய்தி கூறினாள்! ஆனால்...’’

ரோகிணி குறுக்கிட்டு, “என்னைக் கொல்லமாட்டீர்களா, இளவரசே? அந்த பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்காதா? கிடைக்கவே கிடைக்காதா?’’என்று கதறினாள்.

பிறகு சரேலென யாரும் எதிர்பார்ப்பதற்கு முன்பே “இது என்னுடைய வீடு! இது என்னுடைய மாளிகை! இது என்னுடைய அரண்மனை! இதை எரியவிடமாட்டேன்!’’என்று புலம்பிக் கொண்டே திரும்பி ஓடினாள். கோட்டைச் சுவரின் கோடிக்கே விரைந்தாள்.

‘என்னுடைய அரண்மனை!’என்று அவள் கூறிய சொற்கள், அங்கு நின்ற அனைவரையுமே நெகிழச் செய்து விட்டன.

மின்னல் கீற்றென அவளைப் பின் தொடர்ந்தான் இளங்கோ. ஆனால் அவளுடைய கால்களுக்கு

எங்கிருந்துதான் அத்தனை வலிமை வந்ததோ... ஓடினாள்...ஓடினாள்...ஓடினாள்... அவள் நிற்கவேயில்லை.

உட்கோட்டை மூலை வரைக்கும் சென்று அவளுடைய கரத்தை எட்டிப் பிடித்துவிட்டான் இளங்கோ.

சட்டென்று ரோகிணி அவன் கரத்தை வெறியோடு தன் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டே, “உங்கள் கரம் பட்டுவிட்டது. இனி நான் கட்டாயம் சொர்க்கத்துக்குப் போவேன்!’’என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் பொங்கக் கூறினாள்.

அவள் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். வானத்தில் எங்கிருந்தோ திரள் திரளாக மேகக் கூட்டங்கள் வந்து குவிந்து கொண்டிருந்தன.

அதே சமயம் கீழே அரண்மனைப் பகுதியிலிருந்து “ரோகிணி! அடி துரோகி!” என்ற வெறிக் குரல் ஒன்று கிளம்பியது - ரோகிணியும் இளங்கோவும் திகைப்போடு திரும்பினார்கள்.

அரண்மனை நெருப்புச் சூழாத பகுதியில் வளைத்துக் கொள்ளப்பட்ட பாண்டியப் படைகளிடையே, காசிபன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

காசிபனைக் கண்ட ரோகிணியின் கண்கள் கோபவெறி கொண்ட புலிக்கண்களாக மாறின. அதற்கு முன்பெல்லாம் இளங்கோவுக்கு எதிராக அப்படி மாறிய விழிகள் இப்போது அவள் தம்பியிடமே செந்தீ உமிழ்ந்தன.

“அடப்பாவி, இன்னுமா நீ உயிரோடிருக்கிறாய்?’’என்று சீறினாள்.

பின்னர் அதே விழிகள் இளங்கோவின் முகத்தை நோக்கித் திரும்பியவுடன் அவற்றில் நிலவின் குளுமை ததும்பியது. தன் ஆவல் தீர இளங்கோவைப் பார்த்துவிட்டு வெடுக்கென அவன் பிடியிலிருந்து தன் கரத்தை உதறினாள் ரோகிணி. மதில் மீதிருந்து மறைந்தாள்.

மதிலின் விளிம்பிலிருந்து தாவிக் குதித்தவள் கீழே கீழே கீழே போய்க்கொண்டிருந்தாள். நெருப்புத் திவலைகள்

மேலே-மேலே-மேலேஎழும்பிக் கொண்டிருந்தன. யாருமே இதை எதிர்பார்க்கவில்லை.

"ரோகிணி!" என்று அலறிக்கொண்டு அவளோடு பாயத்துடித்த இளங்கோவைக் கட்டிப் பிடித்து நிறுத்தினார் வல்லவரையர். இளங்கோ திமிறினான். வல்லவரையரின் இரும்புப் பிடியிலிருந்து அவனால் விடுபட முடியவில்லை. அவரிடம் கெஞ்சினான், மன்றாடினான், பதறினான், பயனில்லை.

இதற்குள் ஒருபுறம் வேள்வித் தீ போன்ற நெருப்பு வானுற ஓங்கி வளர்ந்த வண்ணமாகவே இருந்தது. அதே சமயம் வானத்திலும் பல திசைகளிலிருந்தும் சூல்கொண்ட மேகங்கள் வந்து குவிந்து கொண்டிருந்தன.

எங்கே ரோகிணி? எங்கும் காணவில்லையே! நீராக உருகிப்போய் நெடுங்காற்றில் நெட்டுயிர்த்து விட்டாளா? நீக்கமற நெருப்பில் நிறைந்து விட்டாளா?

மின்வெட்டும் நேரத்தில் ஏதேதோ நிகழ்ந்தன. திகைத்துப்போய் நின்று விட்ட பெரிய வேளாருக்கும் இராஜேந்திரருக்கும் இடையில் அகப்பட்டுத் தவித்தாள் அருள்மொழி! துடியாய்த் துடித்துக்கொண்டே "சக்கரவர்த்திகளே!

பேசாது நின்று கொண்டிருக்கிறீர்களே!" என்று கதறினாள்.

ஆனால், இராஜேந்திரர் தாம் நின்று கொண்டிருந்தாரே தவிர, அவரது விழிகள் நெருப்புக்குள் ஊடுருவித் துளைத்தன. பிறகு காவலர்கள் பக்கம் திரும்பின.

கீழே, நெருப்புச் சூழலில் புகைக் கூட்டத்திற்கிடையில் முதலில் ஒன்றுமே தெரியவில்லை. காவலர் தங்களது உயிரை மறந்து குதித்தார்கள். தேடி அலைந்தார்கள்.

அருள்மொழி தனது சுயநினைவை இழக்கத் தொடங்கினாள்.

அப்போது ரோகிணி குதித்த இடத்திலிருந்து ஏதோ சலனம் தெரிந்தது.

யாரோ ஒருவன் தீப்பற்றிய உடைகளோடும், கருகிய உடலோடும்

ரோகிணியின் மெல்லுடலைச் சுமந்துகொண்டு தீக்குள்ளிருந்து வெளிப்பட்டான்.

நெருப்புக்காக அவன் சிறிதும் அஞ்சவில்லை. நேரே ரோகிணியைச் சுமந்து கொண்டு கோட்டைச் சுவர்மீது ஓடோடியும் வந்தான். இளங்கோவின் காலடியில் கிடத்தி விட்டு, “இளங்கோ!” என்று தழுதழுத்த குரலில் அழைத்தான்.

இளங்கோவின் நெற்றிப் புருவங்கள் சுருங்கின. விழிகளில் தேங்கியிருந்த கண்ணீர் கன்னத்தில் வழிந்தது. ‘யாரது-வீரமல்லனா!”

“இளங்கோ! தீயில் குதித்தெழுந்து ரோகணத்து இளவரசி புதுப்பிறவி எடுத்துவிட்டார். நடந்த தவறுதல்களுக்கு இவர் காரணமல்ல, என்னை நீ மன்னிக்க வேண்டாம். இவரை மன்னித்து ஏற்றுக்கொள் - இவர் பிழைத்து விடுவார்.”

பிறகு, தட்டுத் தடுமாறிச் சென்று இராஜேந்திரரின் கால்களைப் பற்றிக்கொண்டு மூர்ச்சையுற்று விழுந்தான் வீரமல்லன். இதற்குள் அருள்மொழி ஓடோடியும் வந்து ரோகிணியைத் தன் மடியில் கிடத்திக் கொண்டாள். இளங்கோவும் அருகில் அமர்ந்து ரோகிணியின் கண்களையே உற்று நோக்கினான். அருள்மொழியும் இளங்கோவும் ஒரே குரலில் “ரோகிணி! ரோகிணி!” என்று கதறினார்கள்.

இராஜேந்திரர் அருகில் வந்து நின்று ரோகிணியைக் கவனித்தார்.

அவரது இதழ்களில் நம்பிக்கை நிறைந்த புன்னகைக் கீற்றொன்று இழையோடியது.

“இளங்கோ! எனக்கு அருள்மொழியும் ரோகிணியும் ஒன்றுதான். இருவருமே என் புதல்விகள்! விரைவில் கொடும்பாளூரில் புது மாளிகைகள் எழுப்பிவிடுவோம்.

அப்போது இருவருமே உன்னோடு ஒன்றாக இங்கு குடிபுகுவார்கள்.’’

குற்றுயிராய்க் கிடந்த ரோகிணிக்கு சக்கரவர்த்திகளின் இந்தச் சொற்கள் புத்துயிர் கொடுத்தன போலும்! மெல்லத் தன் விழிகளைத் திறந்தாள்.

“மகளே! உன் தம்பி காசிபனும் விடுதலை பெறுவான். கவலையுறாதே!”

ரோகிணியின் விழிகள் இளங்கோவையும் அருள்மொழியையும் மாறி மாறிப் பார்த்தன. துடி துடிக்கும் இதயத்தோடு இளங்கோ, “ரோகிணி!” என்று மெல்ல அழைத்தான்.

அருள்மொழியோ ரோகிணியின் முகத்தோடு முகம் தோய வைத்துக்கொண்டு, “ரோகிணி! நாம் இருவருமே இளவரசரின் இரு கண்களாவோம்’’என்று நாத் தழுதழுக்கக் கூறினாள்.

அவர்களுடைய ஆனந்தக் கண்ணீர் ரோகிணியின் முகத்தில் ஒன்றுகூடியது. தனது வேதனையனைத்தையும் மறந்து மெல்லச் சிரித்தாள் வானமும் தனது ஆனந்தப் பெருக்கை வெளியிடுவது போல் அமுத தாரையைப் பொழியத் தொடங்கியது.

முடிவுரை கடாரம் கொண்டோன்

ஓயாது ஒழியாது நிற்காது நிலையாது ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும் காலவெள்ளப் பெருக்கின் ஒரே ஓர் அணுத்துளி, அதற்குப் பெயர் ஓராண்டு. அது உருண்டோடி பெருவெள்ளத்துடன் கலந்தது.

அந்தச் சிறு துளிக்குள்ளேதான் எத்தனை எத்தனை பேரலைகள், மாற்றங்கள், திருப்பங்கள், போராட்டங்கள்!

கடல் சூழ்ந்த கடாரத்தில் மாபெரும் கொந்தளிப்பு!

கலமேறிக் களம் நோக்கிச் சென்று விட்டான். காளை காத்திருந்தனர் கன்னியர்; ஆத்தி மாலைகளோடு காத்திருந்தனர். வழி பார்த்திருந்தனர்; விழி பூத்திருந்தனர்.

ஆத்தி மலர் வாடவில்லை; அலை கடலோ ஓயவில்லை. காற்றே! நீ கடாரத்திலிருந்து செய்தி கொண்டுவர மாட்டாயா?

வெள்ளிமுரசம் விம்மியது; வெண்சங்கம் பொங்கியது. கடாரத்தின் காற்று கன்னித் தமிழரின் கலங்களை களிநடம் புரியச் செய்தது!

அலைகடல் ஏன் இப்படி ஆர்ப்பரித்து எழுகின்றது? தமிழ் மக்களது வீரத்தின் எல்லையை அது கண்டுவிட்டதா? கடாரத்திலிருந்து வெற்றியுடன் திரும்பும் கலங்களைச் சுமந்து வருகிறோம் என்ற ஆனந்தமா?

கங்கை கொண்ட மாமன்னரின் திருமுடிக்கு, கடாரம் என்ற மற்றொரு மணமலரையும் கொய்துகொண்டு வந்தான் தென்னவன் இளங்கோ. அத்துடன் அவன் நிற்கவில்லை. வழியிலிருந்த மானக்கவரம் தீவுகளிலும் வெற்றிப் புலிக்கொடி நாட்டி வந்தான். புகழ் ஈட்டி வந்தான்.

கலங்கள் கரை சேர்ந்தன. நாகப்பட்டினம் துறைமுகத்தில் மணலை எண்ணிவிடலாம்; மனிதர்களை எண்ணிவிட முடியாது. கரையோரத்தில் அரச குடும்பத்துக்காக ஒரே ஒரு

கூடாரம் மட்டிலும் கூட்டத்துக்கிடையில் தலைதூக்கி நின்றது.

கலத்திலிருந்து இறங்கியவுடன் ஓடோடியும் கரைக்கு வந்தான் இளங்கோ. மாமன்னர், பெரிய வேளார், வல்லவரையர் இவர்களது அடிகளில் முடிவைத்து வணங்கி நின்றான். மாமன்னர் அவனைத் தழுவியவாறு அவன் காதருகில் ஏதோ கூறவே அவன் கண்கள் கூடாரத்தின் பக்கம் திரும்பின.

கூடாரத்திற்குள் அவன் நுழைந்தவுடன் அங்கே இரு பொற்சிலைகள் தங்களது மென்தளிர்க் கரங்களில் ஆத்திமாலைகளோடு நின்று கொண்டிருந்தன. அவற்றைக் கண்டவுடன் இளங்கோவும் சிலையானான். அவனது நினைவு திரும்புவதற்குள் அவன் கழுத்தில் மாலைகள் ஒன்றன்பின் னொன்றாக விழுந்தன. இருபுறம் இருவர் நாணத்தோடு தலைகுனிந்து நின்றனர் - இளங்கோ இளமுருகனைப் போல் வெற்றிப் பெருமிதத்தோடு அவர்களை அன்போடு தழுவிக் கொண்டான்.

ஆத்திமாலைகள் போதாவென்று முத்து மாலைகள் தொடுக்கத் தொடங்கினார் இருவரும். கருநீலக் கடலில் விளைந்த நன் முத்துக்களல்ல அவை. அவற்றைவிட உயர்ந்தவை; கண்ணீர் முத்துக்கள்.

இளங்கோவுக்கு என்ன பேசுவதென்றே தெரியவில்லை.

அருள்மொழி மெல்ல அவனை ஏறிட்டு நோக்கி, “எந்த நேரமும் ரோகிணிக்கு உங்கள் நினைவுதான்”என்றாள்.

“உனக்கு?”என்று புன்னகையோடு கேட்டான் இளங்கோ. நங்கையார் நாணித் தலைகவிழ்ந்தாள்.

ரோகிணி தன் முகத்தை உயர்த்தினாள். “தமக்கையார் நான் எழுந்து நடமாடும் வரையில் எப்போதும் என்னருகிலேயே இருந்தார்கள். அவர்கள்

அருகிலிருந்த போதெல்லாம் நீங்களும் எங்களுக்கு மத்தியிலேயே இருந்தீர்கள். இப்போதிருப்பதைப் போலவே இருந்தீர்கள்.”

இளங்கோ சிரித்தான், “கடாரத்துக் காடுகளில் நான் போரிடும் போதெல்லாம் என் இரு தோள்களுக்கும் வலிமை தந்தவர்கள் நீங்கள்தான்”என்றான்.

அவனது சிரித்த முகத்தைக் கண்ணிமையாது கண்டு பெருமிதம் கொண்டனர் பெண்கள்.

கூடாரத்துக்கு வெளியே ஒரே குதூகலம். மக்கள் எழுப்பிய வாழ்த்தொலி வான் முகட்டுக்கே உயர்ந்து விட்டது.

“கடாரம் கொண்ட மாமன்னர் வாழ்க.”

“அதை வென்று வந்த கொடும்பாளூர்க் கோமகன் வாழ்க!”

பட்டொளி வீசிப் பறந்த கொடிகளில் பொறிக்கப் பெற்றிருந்த

வேங்கைகளின் கூட்டம் உயிர் பெற்று வீர கர்ஜனை செய்வது போன்றிருந்தது மக்களது மகிழ்ச்சி ஆரவாரம்.

அடைகடல் நடுவுட் பலகலஞ் செலுத்தித்
தேனக்க வார்பொழில் மானக்க வாரமும்
தொடுகடற் காவற் கடுமுரட் கடாரமும்
மாப்பொரு தண்டாற் கொண்டார் கோப்பர கேசரி

- மெய்க்கீர்த்தி

முற்றும்

Notes

[←1]

The Tamil races were perhaps the greatest temple builders in the World - Encyclopaedia Brittanica